Tidningsartiklar
av
J. A. Rinell.

En af de under boxarupprorets första skede mest bemärkte ledarne,

Yung Lu,

har som bekant nyligen slutat sina dagar. Då man vet hvad han gjorde för att åstadkomma den så sorgligt beryktade resningen år 1900, kan man nära nog förundra sig öfver att han blef tillåten att lefva tills nu. Men han var en af de många kineser, som hade »två ansikten» och förstod att visa det som bäst passade för stunden. Detta gjorde att han, till skada för Kina, icke blott räddade sitt eget lif utan svängde sig upp till första mannen i riket — t. o. m. öfver änkekejsarinnan.

Han är emellertid nu död och man gör icke ens i hans egen vänkrets någon hemlighet af att han slutligen föll ett offer för sin egen hand. Det konservativa partiet beklagar hans frånfälle, men kejsaren, som förråddes af honom under år 1898, torde ej begråta honom, och reformpartiet gör det icke heller. Hans efterträdare, prins *Ching*, är af en svag karaktär.

Härom dagen anlände en proklamation innehållande

ett teaterförbud

till vår stad. Förbudet var visserligen lokalt och gällde blott ett område, som sträcker sig 15 km. på hvardera sidan af tyskarnes järnväg här i Shangtung, men då man tar hänsyn till att järnvägslinjen numera har uppnått en längd af omkring 250 km. och berör icke mindre än fem större städer förutom ett stort antal andra betydande samhällen, så inser man lätt att många hundra tusental människor komma att beröras af detta förbud. Lägg härtill att teatrarne, som i Kina hållas på öppna platser utom hus, äro de enda folknöjen, i hvilka båda könen, tillhörande alla samhällsklasser och åldrar, kunna deltaga samt att dessa folknöjen äro så nära förenade med tempel- och afgudatjänsten att de äro tvillingsbarn i ett och samma system, då förstår man, att räckvidden af ett dylikt förbud ej är obetydligt i det kinesiska medvetandet och kan, för så vidt det skall tillämpas, medföra oberäkneliga följder. — Orsaken till förbudet synes vara, att ett slagsmål för någon tid sedan uppkom vid en teaterföreställning mellan kineserna å ena sidan och en del järnvägsarbetare å den andra, hvarvid en tysk arbetsförman sårade några af kineserna och dödade en à två af dem.

En tempelbrand

är ett annat samtalsämne, som för tillfället mycket sysselsätter kineserna å vår plats. Det är icke särdeles ofta kinesiska hus brinna och ännu ällsyntare torde det vara, att tem- förstöras af eld, ty landets be- ning dyrka eldsguden såsom en murare för flera år sedan framhäfde, men det oaktadt timade en större olycka här för några dagar sedan. Det var en stor marknads- och tempeldag. Flera tio-tusental människor voro samlade. Olikt de flesta templen i Kina hade det här ifrågavarande en öfre våning, där bl. a. en sofvande gud var placerad tätt bredvid den trånga trappuppgången. Under och omkring hans säng hopades en massa papper, afsedt att vid ett lämpligt tillfälle uppbrännas. Men det lämpliga eller olämpliga ögonblicket kom för tidigt. Genom någon vårdslöshet sattes eld i pappershögen, och eldflammorna från denna afskar med ens möjligheten att komma ned utför trappan, hvadan nära nog alla i öfre våningen varande människorna — 200 à 300 personer — blefvo innebrända. Den sorgliga katastrofen har väckt stor sensation ibland kineserna och afgudarne och deras dyrkan ha i mångas medvetande fått ett hårdt slag. Det allmänna omdömet är nämligen att denna i sitt slag enastående olycka förorsakades af »himlaeld», hvari inbegripes ett rättvist och omutligt straff för svårare synder som blifvit begångna. Huru önskligt vore det icke, att denna uppfattning finge ett sådant rotfäste i mängdens hjärta, att de för alltid uppgåfvo tron på de falska gudarne och i en lefvande tro vände sig till den sanne Guden.

Omständigheten att hedningen tillbeder en gud förutsätter

tro på bönhörelse.

Detta sakförhållande gifver oss ock många tillfällen till glädje, särdeles sedan hedningen blifvit omvänd till Gud. Se här ett par exempel: Våra bibelkvinnor voro härom dagen ute på landet och förlorade under sin vandring gångstigen. Efter fruktlösa försök att återfinna den föreslog den ena af dem, att de skulle förena sig i bön till Gud. Båda knäföllo i diket sida vid sida af hvarandra och bådo om ledning. Efter bönen fortsatte de sin väg och — såsom de själfva uttryckte det — strax voro de framme vid den plats, till hvilken de ämnade sig.

En af nämnda kvinnor ombads af en änka att bedja Gud för henne. Den stackars änkan hade råkat i onåd för sin svåger, en rik och ansedd man här i staden, och denne hade just nu återupptagit en fem års lång process emot sin svägerska. Ingen ville hjälpa den senare, och den i Kina mest framgångsfulle advokaten — penningen — saknades. De båda kvinnorna förenade sig dock i bön till honom, som är »änkors försvarare», hvarefter den anklagade gick till *yamen* för att föra sin egen talan. De enfaldiga kvinnornas bön besvarades långt utöfver deras förväntan, ty mandarinen skaffade henne upprättelse i hvarje punkt, hvari hon var anklagad, och då domaren vände sig till svågern i sikt att gifva honom spöstraff för hans kitslighet mot svägerskan, fick den senare visa sitt ädelmod genom att fälla förbön för honom inför domaren.

Den kinesbroder, som för några dagar sedan blef döpt och upptagen i härvarande församling, tillfrågades bl. a., om han hade något personligt bevis på att Gud hör bön. »Ja», svarade han lugnt, »jag var sjuk härom dagen, och då bad jag Gud, att han skulle göra mig frisk, och jag blef strax återställd.»

De kinesiska kristna lägga stor vikt vid bönhörelse i det lilla, i det hvardagliga lifvet — och så böra ock vi göra. Detta styrker vår tro; det fostrar oss till förtröstan; det gifver oss anledning till glädje och tacksamhet.

Kiaochow China i maj 1903.

J. A. Rinell.

Vid kommittéens för missionen utom landet

senaste sammanträde meddelade br D. Edén bl. a. följande om vår mission i Kina.

Verksamheten på det kinesiska missionsfältet för närvarande var mycket lofvande. Befolkningen var vänligt stämd mot missionärerna och mot de till kristendomen omvända samt samlades gärna för att höra evangelium. Församlingen i *Kiao-Chow* hade under försommaren fått genom dop mottaga 23 nya medlemmar och äfven på den nya stationen, *Chu-Chêng*, hade tvenne blifvit döpta. Genom infödda evangelisters hjälp kunde regelbunden evangelisk verksamhet utöfvas icke blott i städerna Kiao-chow och Chu-Chêng utan äfven i fyra till Kiao-Chowstationen hörande kapell, nämligen *Po, Wang tai, Mao-ko-chuang* och *Matien*. I hvar och en af dessa stora centralt belägna byar eller i dess närhet funnos medlemmar tillhörande Kiao-Chow församling. I tre af dessa byar funnos äfven hvardagsskolor tillhörande förs. i Kiao-Chow, och hvilkas lärare voro församlingsmedlemmar.

Från Kiaochow, China,

skrifver br J. A. Rinell den 24 dec. 1903 följande till missionskommittéens sekreterare, pastor Wilh. Lindblom.

Får härmed meddela, att tvenne kineshus ha blifvit inköpta här i Kiaochow-distriktet. Det första är å en utstation i P'o. Den platsen ligger midt emellan städerna Kiaochow och Chuching, 35 km. från hvardera. Denna egendom innehåller 11 »kien» (= rum. Kineserna räkna hvarje rum mellan takbjälkarne för ett »kien») och är tillräckligt stor för ett kapell och en liten dagskola. Hela köpesumman, omkring 375 kr., är utbetalad af kineserna själfva, d. v. s. af penningar, som de ha samlat för nämnda ändamål. Vi ha en för saken intresserad och verksam församlingsmedlem, som är bosatt på denna plats. Han har länge arbetat för att få ett kapell och bedt Gud, att han skulle upprätta en församling på denna ort. Nu synes Herren åtminstone delvis ha hört hans bön. Ett lämpligt hus har blifvit anskaffadt, och några af platsens befolkning synes vara intresserade för evangelium. Bed Gud att de må bli rätteligen frigjorda!

Det andra huset eller rättare egendomen, som blifvit inköpt för vår mission, är här i staden. Denna egendom består af tvenne starka och välbyggda hus — i allt 22 »kien» — hvilka vi ämna afskilja med en mur och använda dem till goss- och flickskolor. Husen ligga vägg i vägg mot egendomen n:o 2 på den senares västra sida. Ingången till flickskolan lämpar sig att taga genom vår privata portgång vid gatan, under det att gosskolan får sin egna ingång från gatan. Priset på egendomen är 2,000 »tiao» (en »tiao» är kr. 1: 15).

Se här motiven till detta husköp.

Redan den 11 aug. 1902 framställde vi en skriftlig begäran att få ett anslag af 1,500 kr. till hjälp att inköpa ett lämpligt hus för en kinesisk flickskola. Denna begäran villfors af kommittéen i ett senare bref. Men som intet lämpligt tillfälle öppnade sig att inköpa ett för skolan praktiskt hus, blef husfrågan bordlagd och Lindbergs öppnade försöksvis en mycket liten flickskola i sitt privathus n:o 1. Som emellertid denna egendom är liten — äfven för liten för en utländsk missionsfamiljs privata bruk — har man alltid beräknat flickskolans förläggande dit såsom endast tillfällig. Man har därför afvaktat ett lämpligt tillfälle att skaffa en lämpligare lokal. Helt oväntadt erbjöd sig ock i dagarne ett mycket fördelaktigt tillfälle att skaffa en sådan. Genom ett dödsfall i vår västra grannes familj blef hans hus till salu. Som vi voro grannar, fingo vi första anbudet att köpa det. Priset var ock mycket resonligt. Enär ett sådant tillfälle kanske aldrig mer skulle återkomma för oss, vågade vi ej låta det gå oss ur händerna. Det blef sålunda som sagdt köpt.

Köpesumman är, som synes, betydligt större, än hvad vi från början hade beräknat. Men då vi begärde 1,500 kr., tänkte vi på ett litet och anspråkslöst hus, som ligger söder om det nu köpta. Detta har ock varit till salu, och är det ännu. De begära dock äfven 2,000 »tiao» för detta. Men detta hus är betydligt mindre och mycket sämre byggdt. Då därför det större och bättre huset blef till salu, kunde det knappast bli mer än en mening om hvilketdera man borde välja.

Gosskolan har under hela tiden varit trångbodd, och blir det mer och mer, allt eftersom verksamheten utvecklas. Den omständigheten, att flera utlänningar bosätta sig i huset n:o 2, förbättrar icke heller saken. Det är visserligen sant, att man icke i längden eller på en gång kommer att bo så många i nämnda hus, som nu är fallet, — vi bo nu nämligen, som bekant, icke mindre än tre familjer där — men om den omtalade missionärinnan kommer ut, så torde hon dock komma att bo där, och i så fall behöfde hon skollokalen till tjänarebostad. Men i så fall är det intet rum för gosskolan i egendomen n:o 2. Detta bekymmer blir dock afhjälpt genom det nya husköpet. Denna egendom har nämligen rum äfven för gosskolan. Sålunda få vi båda skolorna på ett ställe och så nära egendomen n:o 2, att den missionsfamilj, som bebor detta hus såväl som den tilltänkta lärarinnan, utan någon extra tidspillan kunna ha vård om skolorna. Det praktiska i detta har man äfven beräknat vid husuppgörelsen. Genom att sålunda få rum för två skolor i *en* egendom, har man vidare hoppats att kommittéen ej skulle tycka illa vara att huset öfverstiger den summa som blef anslagen för *en* af skolorna. Lägg härtill, att vi för ändamålet fått mottaga omkring 700 kr. i kontanter från kineser samt enskilda vänner i Amerika, så blir den summa, som kommer att öfverstiga kommittéens anslag jämförelsevis ganska obetydlig. Vi våga därför hoppas, att kommittéen skall glädjas med oss, och tacka Gud för hvad som blifvit gjordt äfven i detta afseende.

Första inbetalningen — 1,000 »tiao» — inbetalades då köpekontraktet öfverlämnades. Den andra hälften skall utbetalas då huset tillträdes. Det senare skall ske i maj månad 1904.

Har skrifvit långt, men trodde att saken kräfde en någorlunda omständlig redogörelse, hvadan detta torde ursäkta min långa epistel.

Vi ha alla att tacka Gud för god hälsa.

Hjärtliga fridshälsningar till alla.

Eder i Herren och arbetet förbundne

J. A. Rinell.

---

*

Broder J. A. Rinell skrifver sålunda den 4 jan.:

»Äfven under det fjärde, eller årets sista kvartal, har Herren begåfvat oss alla med god hälsa och arbetskraft. Vi ha ock som vanligt försökt att göra vår mästare känd både i staden och på landsbygden. I staden har jag tagit mina vanliga och reguljära predikoturer och på landet ha 30 byar blifvit besökta, hvarest en eller flera predikningar ha hållits i hvardera. Ett par större marknader ha äfven blifvit besökta, där utom det muntligen talade ordet omkring 200 delar af N. T. och 4- à 500 ex. traktater blefvo utkolporterade. Öfver allt har folket mottagit oss med vördnad.

Ett par å tre »bemärkelsedagar» ha vi haft under kvartalet. Den första var måhända blott af enskild natur, men må ändå omnämnas. Genom platsmandarinens tillmötesgående beviljades jag att besöka stadens fängelse. Det var den första gången en utlänning hade besökt det, och det var den första gången jag personligen såg ett kinesiskt fängelse med dess i järn hårdt smidda och plågade fångar. Bland fångarna funnos omkring ett halft tjog personer, som kunde läsa. Dessa fingo hvar sitt ex. af N. T., en liten katekes och några traktater. De förklarade sig glada åt denna kärleksbevisning, och lofvade läsa hvad de fingo. Jag lämnade fängelset med bön till Gud, att denna dag icke blott skulle blifva en bemärkelsedag för mig, utan ock för de arma fångarna.

Den andra bemärkelsedagen var, då vännerna Swordsons och Edéns anlände hit. Församlingen hade då anordnat en välkomstgudstjänst för dem i kapellet söndagen den 6 dec. De flesta medlemmarna jämte många utomstående voro närvarande. Stämningen var den bästa och kineserna såväl som utlänningarna hjälptes åt att tacka Gud för den hjälp, som vi hoppades få i arbetet af de nyutkomna. Broder Edén, som talade genom tolk, försäkrade bl. a., att det var en af de största bemärkelsedagar för honom, och jag tror, att den var så äfven för oss öfriga här ute. Den skall sent glömmas. Tänk, att vi nu äro fyra svenska missionsfamiljer å vårt fält här i K.! Herren göre oss alla trogna!

En tredje bemärkelsedag må den dag kallas, då vi åter fått en »fast punkt» för vår verksamhet här ute. Staden Chu Ching's öppnande för vår mission är nu en verklighet. Ett hus har blifvit inköpt och Guds budbärare kunna därför redan nästa vår bosätta sig där. Måtte Herren göra deras inträde till en rik välsignelse för hela samhället!

Ännu en »fast punkt» — en utstation — har Kiaochow-distriktet fått under kvartalet. En lämplig samlingslokal har nämligen blifvit inköpt i Po, 35 km. sydväst om vår stad. En synnerligen uppmuntrande omständighet i förening med detta husköp är, att kineserna själfva ha betalt hela köpesumman för detta hus. Må det bli början till stora framgångar för Guds rike på denna plats!

Ett icke mindre viktigt husköp är det, som nyligen afslutades här i staden, om hvilket min förra skrifvelse handlade. Som bekant är detta hus afsedt till skollokaler för de kinesiska barnen. Vi ha länge behöft det, och då vi nu ändtligen fått det, taga vi detta såsom ifrån Gud.

Men dessa nya husköp och denna utvidgade verksamhet kräfver nya och ömsesidiga offer. Den kräfver af de hemmavarande missionsvännerna mera pengar och af oss härute om möjligt större trohet och mera arbete. Vi för vår del äro villiga att göra hvad vi kunna och om våra vänner där hemma äfven vilja göra detsamma — och det förtroende ha vi för dem — så skall allt gå bra.

Så fort det blir oss möjligt, skola vi sända räkenskaperna för året.

Mottag till slut våra förenade fridshälsningar och önskan om en god fortsättning på det påbörjade året.

II

Broder J. A. Rinell skrifver den 6 jan. 1903 följande:

Under årets 4:de eller sista kvartal ha vi alla, manliga och kvinnliga arbetare, varit i nästan oafbruten verksamhet å missionsfältet. Torg- och marknadsplatser ha blifvit besökta. Nya byar och samhällen ha fått höra det himmelska budskapet, och andra, särskildt där församlingsmedlemmar varit bosatta, ha användts som centrum. I Chang-Ko-Choang (västra landet) hade undertecknad en åtta dagars lång bibelklass med därvarande församlingsmedlemmar veckan före jul. Vi hade då möten tre gånger om dagen eller sammanlagdt sex timmar dagligen. Omkring fjorton församlingsmedlemmar och några andra för religionen intresserade deltogo. Det var en härlig tid, men jag ådrog mig i det kalla och oeldade rummet, som om dagarna användes som kyrka och om nätterna som sofrum, en ganska stygg förkylning, från hvilken jag ej ännu är fullt återställd. Hoppas dock, att den skall ge sig snart.

* * *

En kort sammanfattning af verksamheten under det gångna året kunde kanske få ungefär följande utseende:

Söndaglig predikoverksamhet har utöfvats utom i staden Kiao-chow äfven i Wangtai (25 km. söder om K.) och Chang-Ko Choang (10 km. väster om staden). Under årets fyra dopförrättningar ha 21 blifvit begrafna med Kristus genom dopet till döden, 1 har uteslutits och 1 afgått genom döden. Hela medlemsantalet är 68. Två infödda evangelister och en bibelkvinna jämte tre bokspridare ha utfört ett godt verk. 173 ex. helbiblar, 60 N. T. och 9,588 delar af bibeln (evangelier etc.) ha blifvit sålda dels genom bokkolportörerna och dels genom missionärerna. Omkring 6,000 traktater och mindre böcker ha fritt utdelats. Gosskolan i huset n:o 2 har oafbrutet fortgått. Fjorton elever äro inskrifna. Arbetet bland barn och kvinnor har bestridts dels i form af söndagsskola, hvardagsskola med gossar, kvinnomöten och husbesök. De senare ha ock utsträckts till landsorten, då församlingsmedlemmars hem företrädesvis ha besökts och användts som centrum eller utgångspunkter. Mycken god säd har blifvit utsådd bland båda könen och bland olika åldrar. Vattnad af nådens regn skall den ock bära frukt i sinom tid.

3

En universitetsinvigning i Kina.

Sedan boxarupproret ha missionsskolorna i Kina mer än fördubblats. Högre läroverk och universitet ha af flera missioner äfven upprättats. Ett af de bästa, som hittills öppnats i Kina, invigdes den 5 sistl. april i Weihsien, Shantung. Detta universitet tillhör de amerikanska presbyterianerna och de engelska baptisterna som verka i nämnda provins.

Sedan flera år tillbaka ha dessa missioner hvar för sig haft kinesiska högskolor å sina respektiva hufvudstationer. Och dessa behållas fortfarande såsom förberedande till universitetet. Men för att göra undervisningen så fullständig som möjligt, ha de förenat sina krafter med afseende å universitetsutbildningen.

Vid öppnandet af universitetet hade representanter från systermissionerna i provinsen inbjudits. Äfven den svenska baptistmissionen i Kina hade blifvit ihågkommen. Lotten att representera den föll på undertecknad — säkerligen icke därför att jag var den lämpligaste, utan helt enkelt därför att ingen annan för tillfället hade tid att fara.

Invigningen var storslagen men på samma gång sant religiös. Missionsstationens rymliga kyrka var på förmiddagen fullsatt af intresserade. Efter ett uppbyggelseföredrag af red. J. W. Owen (amerik. bapt.), höll presidenten för universitetet d:r Paul D. Bergen (amerik. presbyterian) ett väl framsagdt hälsningstal, hvari han bl. a. betonade, att icke mindre än fem riken voro representerade. Dessa riken voro — vi omnämna dem i den ordningsföljd som han själf gjorde — Sverige, Tyskland, Kina, England och Amerika. Sedan han hållit en kort men vacker »personalia» öfver dessa länders bildning och kultur, beträddes talarestolen af den åldriga missionären Alfr. Jonzy (eng. bapt.), hvilken i ett med antik kinesiska rikt späckadt anförande höll det egentliga högtidstalet öfver ämnet: »Den gamla och nya lärdomen». Då han hade slutat, talade den sjuttioårige missionären, hederspresidenten för universitetet, grammatikförfattaren, bibelöfversättaren etc. d:r C. W. Mateer (presbyter) kort och godt om den kristna församlingens plikt att taga vara på det gyllene tillfälle, som Herren just nu gifvit missionen i Kina att uppfostra och utbilda sådana män, som med sina gåfvor vilja tjäna Herren.

Sedan de inbjudna gästerna — 19 utländingar och 44 infödda pastorer och lärare — tillsammans afätit en god kinesmiddag, samlades man åter för att hålla tal. Representanterna för de olika missionerna jämte en del infödda bröder bereddes nu tillfälle att tala. Talen voro korta, lifliga och sakrika. De vittnade i sitt slag om hvad bildning och vana att i det offentliga lifvet skicka sig anständigt förmå uträtta äfven med kineserna.

På kvällen samlades de infödda till kinesisk gudstjänst å universitetet och utländingarna till engelsk dito i d:r & mrs Bergens privata hem. Med detta voro den angenäma dagens förhandlingar afslutade.

* * *

Följande dag bereddes vi tillfälle att taga universitetsbyggnaden bättre i betraktande. Vi fingo ock lyssna till ett par föreläsningar i astronomi och zoologi.

Hvad byggnaden angår så är den för att vara i Kina mycket storslagen och skulle med heder kunna användas för ett fem- à sexklassigt elementarläroverk i Sverige. Ritningen är utförd af en amerikansk arkitekt. Byggnaden kostar 11,000 dollars (guld), hvilket pris endast lär vara en femtedel af det den skulle kostat t. ex. i Amerika.

Undervisningen bestrides utom af goda kinesiska lärare äfven af fyra utländska: två engelska och två amerikanska. Om undervisningen i öfrigt är säkerligen icke annat än godt att säga. Universitetet i Weihsien har redan fått vitsordet att vara det bästa i Kina. Må det få utföra mycket godt för den sanna kristendomens utbredning och stadföstande i detta land!

J. A. Rinell.

Kina. Missionären J. A. Rinell skrifver från Kiaochow: Den så kallade regntiden har varit ganska besvärlig på sina ställen här i år. Gula floden har åter genombrutit sina fördämningar och gjort tusentals familjer hus- och hemlösa. Chefoo hemsöktes af ett s. k. skyfall, hvarigenom omkring 3,000 hus ruinerades och minst 1,000 människor omkommo. Tyskarnes järnvägslinje afskars på flera ställen, och vattnet stod så högt på båda sidorna af banvallen vid Ta-ko ho ($1\frac{1}{2}$ sv. mil ifrån Kiaochow) och några kvadratkilom. däromkring, då undert. följde barnen på väg till skolan via Tsingtau, att blott omkring en meter af telegrafstolparnes öfra ändar voro synliga öfver vattnet. Som en afslutning af regntiden föll en så stark hagelskur, att i endast en by, där den drog fram, fem personer dödades af de nedfallande isstyckena. Men trots regn, öfversvämning och hagel har K. stad på ett mycket underligt sätt blifvit skonad från alla svårare olyckor, och vi ha alla fått bo i trygghet.

Från och med den 1 oktober sändas våra bref härifrån pr järnväg öfver Sibirien.

I.

Kiaochow, China, d. 25 jan. 1904.

Red. J. Byström, Stockholm.

Kära br i Herren!

Guds frid!

Har härmed nöjet sända missionsräkenskaper för år 1903 jämte några kvitton. Är ledsen att räkenskaperna blifvit försenade, men jag kunde ej få igen bankboken från Tzington förr. Som vi i år haft litet mera pengar i banken än vanligt, så ville jag se hur stort intresse därå blef, så att äfven den samtidigt kunde redovisas. Detta är sålunda orsaken till dröjsmålet.

Som synes ha vi i år en kassabehållning på doll. 1,808: 70, hvilket i rundt tal blir 3,200 kr. Men så vänta oss ock stora utgifter under det påbörjade räkenskapsåret.

Det är omöjligt för oss att göra några exakta kostnadsförslag. Följande siffror ha vi dock ansett vara sannolika. De nedtecknas därför sasom ett uttryck af samtliga missionärers önskan och i hopp att kunna bli till någon vägledning för kommittéen:

2:dra och sista afbetalningen å huset i Chuchêng	kr.	2,100: —
Reparation å familjen Lindbergs hus i d:o	»	1,500: —
Flyttningshjälp för Lindbergs	»	200: —
2:dra och sista afbetaln. å skolhuset i Kiaochow	»	1,200: —
Reparation jämte en mur, som delar egendomen i två delar, så att hus och gårdar lämpa sig till både goss- och flickskola	»	200: —
Den kinesiska gosskolan 300 kr., flickskolan 300 kr.	»	600: —
Skolhjälp till Egron och Oscar Rinell	»	800: —
Dito till Signe Lindberg	»	400: —
Dito till Sven Lindberg 1/3 år	»	133: —
Familjen Edéns lärare	»	150: —
Bibelkvinna	»	100: —
Kapellhyror	»	50: —
Reseomkostnader	»	250: —
Upprustning af ett kök och ett rum i huset n:o 2 för den tilltänkta lärarinnan	»	250: —
Till en ny lägenhet för familjen Swordson	»	2,500: —
Diverse	»	500: —

Dessa siffror gå, som synes, löst på 11,000 kr. Vi skulle sålunda utom den kassabehållning, som fanns den 31 dec. 1903, ytterligare behöfva omkring 8,000 kronor.

Af de större utgiftsposterna kommer Chuchêng i första rummet. Köpesumman bör där vara inbetald under mars månad. Så komma reparationerna omedelbart därefter. Senare hälften af maj måste skolhuset i Kiaochow betalas.

Och så till familjen Swordsons hus. Om kommittéen beslutat att vi, min hustru och jag, skola resa hem *redan i vår*, då kan S:s bo kvar i huset n:o 2 och anskaffandet af hus för dem uppskjutas, men i annat fall behöfva de penningarne redan i vår, samtidigt med Lindbergs. Br Swordsons plan är att fylla upp gårdarne, rifva och ombyggа huset n:o 1, i händelse vi ej få sälja det. Denna fråga kommer dock först att framläggas för kommittéen.

Lärarinnan har rum i huset n:o 2, men måste hålla sitt eget hushåll. På grund häraf måste ett nytt kök inredas. Enär hon då ock samtidigt tar vårt nu varande mat- eller spisrum, måste detta ersättas genom att lägga in golf och sätta in fönster i ett annat rum. Familjen Edéns skall bo kvar hos oss och ha maten hos oss medan de lära sig språket. Om ingen lärarinna blir utsänd, bortfaller naturligtvis denna omkostnad för tillfället.

Hoppas nu att allt är klart och att kommittéen genom Guds nåd skall bli i stånd att sända de penningar som erfordras. Krafven äro stora på alla områden, men vi hoppas att »på Herrens berg blifver det försedt».

Var god och låt kommittéens sekreterare, pastor Lindblom, få del af denna »epistel», ty jag har ej skrifvit i detta ämne till honom.

Till sist hjärtliga hälsningar från oss alla.

Broderligen
i Herren och arbetet
J. A. Rinell.

Hjälp kinesbarnen!

Som bekant har den sv. baptistmissionen i Kiao-chow, Kina, tvenne skolor, en för gossar och en för flickor. Dessa skolor ha i första rummet som sitt mål att bibringa församlingsmedlemmarnes barn kristlig uppfostran och sålunda om möjligt leda de unga att från barndomen lära känna Jesus som sin frälsare.

För att med denna verksamhet äfven kunna nå sådana barn, hvars föräldrar bo på landet, har det blifvit nödvändigt att låta barnen bo på skolan och ha maten där. Men detta menas en extra utgift för missionen. Hvarje barns inackordering kostar nämligen omkring 30 kr. pr år. Af denna utgift betaler de flesta barnen själfva omkring en tredjedel, men några äro så fattiga, att de icke kunna betala något.

Utgifterna för skolorna skulle dock bli mycket lätta att bära, om de fördelades på flera personer eller föreningar, hvilka för minst ett år i sänder åtoge sig att garantera ett eller flera barns skolunderhåll. Detta sätt att missionera skulle vara synnerligen lämpligt särskildt för barn- och ungdomsföreningar. Tiden att bestämma sig för detta är just nu. Nu stå dessa föreningar nämligen färdiga att hålla sina år-möten. Skulle det icke vara sporrande för missionsintresset att under året få samla sina små skärfvar för ett så godt ändamål? Och skulle icke Guds änglar glädjas däråt? Jesus säger: »Hvad I hafven gjort en af dessa minsta — — — det hafven I gjort mig».

Skolarbetet är icke förgäfves. Tillåt mig anföra ett par exempel härpå:

I flickskolan, där åtta rara flickor äro inskrifna, uppstod det härom dagen en liten träta mellan ett par af barnen. Min hustru, som snart fick höra det, tillrättavisade dem naturligtvis och framhöll, att Gud icke tycker om trätor. »Ja, jag vet det», snyftade de båda, »jag vill ej träta eller vara elak mer. Snälla fru, bed Gud att han — syr igen munnen på mig!» (= att jag slipper att tala onda ord).

En liten gosse, son till utom församl. stående föräldrar (han bor ej på skolan, utan bor och äter i sitt föräldrahem), brukade att böja knän om kvällarna innan han gick till hvila och bedja. Föräldrarne, som fingo se detta, frågade honom nyfiket: »Barn! hvad tar du dig till? Hvarför böjer du dina knän? Och hvem talar du till?» Gossen förklarade, att han läste sin aftonbön och att han bad till Gud, som han hade blifvit lärd i skolan.

Vid nyåret befallde föräldrarne samme gosse att gå till templet och offra till afgudarne. Men han sade: »Frun säger, att Gud inte tycker om att vi tillbedja afgudarne, och jag vill inte göra Gud ledsen. Jag kan inte gå till templet.» Gossens svar och uppförande gjorde ett så djupt intryck på föräldrarne, att modern beslutade sig för att själf gå till missionsstationen för att lära känna den Gud, som »inte tycker om att vi tillbedja afgudarne». Guds goda, heliga Ande öppnade hennes hjärta, så att äfven hon började tro på och tillbedja den sanne Guden. Sålunda fullbordas ordet: »ett litet barn skall leda dem» äfven i Kina. Och det synliga medlet var här vid lag skolan.

Barn- och ungdomsföreningar, som förplikta sig att under ett års tid underhålla ett kinesbarn i skolan och som möjligen vilja ha omständigare upplysningar rörande verksamheten i fråga, eller som önska sätta sig i skriftlig förbindelse med det barn den underhåller, kan få detta, om den tillskrifver fru Hedvig Rinell, Kiaochow, Kina.

Broderligen i Herren
J. A. Rinell.

IV.

Kiaochow, China den 2 april 1904.

Kära pastor Lindblom!

Guds nåd och frid!

Trots kriget mellan Ryssland och Japan har det blifvit oss förunnadt att i fred och ro fortsätta arbetet här under hela 1:sta kvartalet.

Under kinesernas nyår, som i år inträffade den 16 febr., hade vi, som bekant, under god tillslutning, dagliga möten både i staden och på två af våra utstationer. Jämte dessa pågick ock samtidigt en bibelklass med ett dussin kvinnor i huset n:o 2.

Sedan dess ha mötena i staden inskränkt sig till de regelbundna, i hvilka undert. som vanligt äfven tagit sin del.

På landet har som förr regelbunden och söndaglig verksamhet utförts i två byar på västra landet, Ghang-ko Choang och Ma-ko-Choang. På norra landet, 8 km. från staden, predikas det en söndag i hvarje månad. På södra landet, 3 km. från staden, har en utom församlingen stående kines hyresfritt upplåtit sitt hus för vår verksamhet. Missionärerna predika där turvis hvarje fredagskväll. Längre och kortare m.-resor ha äfven gjorts till andra platser under kvartalet. Öfver allt ha vi blifvit väl emottagna.

Goss- och flickskolorna fortgå efter samma plan och med samma lärjungeantal som under förra året.

Från en syförening tillhörande br Carl Vingrens församl. i Amerika ha vi under kvartalet fått mottaga något öfver 37 mex. dollars för en bibelkvinna å fältet. Föreningen har fått öfvertaga den bibelkvinna som i fjol aflönades af den gemensamma kassan.

Bröderna Lindberg och Swordson ha under de senaste fjorton dagarne varit borta — L. till Chuchêng och S. till olika marknader. Då br L. inom en månad eller så kommer tillbaka gör han det för att hämta sin familj till C.

Vännerna Edéns voro inbjudna till våra amerikanska baptistgrannar i Pingtu för att i herrskapet Sears familj under de närmaste två à tre månaderna vid sidan af kinesiskan äfven studera engelska språket. Genom ett hastigt dödsfall i Sears familj inskränkte sig dock deras vistelse där till fjorton dagar. Nu äro de åter här i Kiaochow och bo hos oss i huset n:o 2.

Posten från Europa, som tillföljd af det pågående kriget åter måste sändas sjövägen, uteblef helt och hållet under fyra veckors tid. Nu börjar den dock komma igen. Den del som sändes från Berlin via Sibirien mellan den 26 jan. och 9 febr., ha vi ej ännu fått mottaga.

Missionen här är i stort behof af pengar och en hel del ha vi redan nödgats låna. Hoppas penningar för husköpen äro på väg nu.

Med hjärtliga hälsningar från oss alla.

I Kristus och arbetet
J. A. Rinell.

V

Vår Kinamission.

Från Kiao-Chow skrifver br Rinell följande till pastor Wilh. Lindblom:

Under det flydda kvartalet (det 3:dje) ha vi som vanligt försökt att efter förmåga verka Herrens verk både i Kiao-Chow stad och på landsbygden. Mötena ha trots sommarens vanliga värme och förströelser i regeln varit godt besökta både på söndagarne och onsdagskvällarne.

Under de två dopförrättningar, som församlingen haft förmånen hafva, hafva i allt elfva personer offentligen bekänt sig tillhöra Kristus och genom dopet iklädt sig honom. Herren göre dem till sanna Jesu lärjungar!

Resorna till landet äro under sommarmånaderna af flera skäl alltid färre än under höst- och vårmånaderna. Det oaktadt ha ett tjugotal längre eller kortare resor företagits, under hvilka ett trettiotal byar blifvit besökta. Öfverallt ha vi blifvit väl mottagna.

Under kvartalet ha två nya kapell, uppförda å utstationerna Ma-Ko-choang och Po, blifvit öppnade för allmän gudstjänst. Å den förra platsen ha vi förut haft regelbunden verksamhet å en för ändamålet förhyrd sal, å den andra platsen ha vi däremot icke förr haft regelbunden verksamhet.

Goss- och flickskolan återupptog sitt höstarbete den 26 sistlidne se .t. I sammanhang därmed öppnades ock det nyinköpta skolhuset. Efter den förändring och reparation som det samma under sommarmånaderna genomgått, förefaller det oss vara synnerligen lämpligt för sitt ändamål.

I en närsluten skrifvelse till kommittéen bedja vi få framlägga ett ändringsförslag rörande en principfråga för elevers intagande i gosskolan. Hoppas kommittéen skall biträda förslaget.

Var god mottag de hjärtligaste hälsningar från mitt hela hus!

I Kristus och arbetet.

J. A. Rinell.

Till kommittéen för den utl. missionen skrifver br Rinell:

Allt sedan 1900 har som bekant en liten gosskola existerat här i Kiao-Chow. Principen har varit dagskolans, d. v. s. barnen ha åtnjutit fri undervisning och en del böcker, men ha ej bott på skolan eller haft maten där, om man undantager ett litet bröd, som hvarje barn dagligen erhållit som »mellanmål».

Denna skolprincip har emellertid under årens lopp visat sig lämna mycket öfrigt att önska. Detta har i all synnerhet varit fallet sedan vi fått församlingsmedlemmar här och där på landsbygden. Barn, tillhörande sådana föräldrar, ha nämligen icke kunnat besöka skolan.

Hufvudmålet med skolarbetet är — åtminstone sedan vi fått församlingsmedlemmar — att i främsta rummet bibringa skolundervisning till medlemmars barn. Men så länge skolan är en s. k. dagskola, blir detta på grund af de långa vägarna omöjligt.

Då det nya skolhuset inköptes, gjordes detta icke så litet med tanken fästad på nödvändigheten af att förändra skolan till en s. k. inackorderingsskola, d. v. s. att barnen skulle få bo i skolan och ha maten där. Egendomen är nämligen tillräckligt stor för detta. Härigenom kunde sålunda de barn som bo langt ifrån staden åtnjuta skolundervisning.

Vi ha låtit verkställa en undersökning inom församlingen dels gående ut på huru många af medlemmarnes barn äro i skolåldern och dels huru mycket penningar föräldrarna själfva kunna bidraga till sina barns skolgång. Denna undersökning har gifvit vid handen, att det för närvarande finnes omkring ett tiotal gossar, som äro villiga att låta inskrifva sig i skolan och betala omkring en tredje del af de omkostnader, som skäligen komma på deras lott för mat och lärarelön. — Men hvarifrån få de öfriga två tredjedelarne?

Församlingen såväl som missionärerna ha efter ömsesidig samrådan beslutat sig för att bedja kommittéen att komma oss till hjälp och godhetsfullt bevilja oss att taga den bristande delen i skolbudgeten från den s. k. gemensamma kassan och sålunda tillåta oss att ändra d. s. k. dagskolan till en inackorderingsskola. I detta syfte har församlingen ock själf låtit tillskrifva kommittéen, hvilken skrifvelse i öfversättning afsändes för några dagar sedan.

Den föreslagna förändringen torde icke i någon oroväckande grad behöfva öka missionens utgifter för gosskolan. (Flickskolan är som bekant från början inrättad efter principen inackorderingsskola). En ökning af skolbudgeten med 2- à 300 kr pr år, beräknadt för tio barn, torde vara fullt tillräcklig. Vinsten af denna förändring eller denna utgift skulle blifva att församlingsmedlemmarnes barn finge skörda frukterna af skolarbetet, i stället, såsom hittills varit fallet, det öfvervägande elevantalet i gosskolan tillhört föräldrar som stå utom församlingen. Denna vinst torde vara så påtaglig, att den icke ens behöfver påpekas.

Vi hoppas sålunda att förslaget, såsom det blifvit framställdt, är klart, och att kommittéen genom Guds nåd skall blifva i stånd att tillstyrka detsamma.

Kiao-Chow & China den 7 okt. 1904.

J. A. Rinell.

I ett bref till kassören för kommittéen för missionen utom landet skrifver br Rinell bland annat följande den 7 okt. hvilket dock allt berör den s. k. gemensamma kassan eller byggnadsverksamheten och icke missionärernas löner, som i regel sändas vid slutet af midtelmånaden af hvarje kvartal.

»Tack för brefkortet af den 17 aug. Tack ock för penningarne — kr. 1,000 — för den gemensamma kassan. Nämnda penningar mottogos här den 2 sistlidne sept.

Rörande mottagandet af penningeförsändelserna må följande siffror antecknas:

1903			
febr.	3.	Mottagit gen. växel från Sverige	2,000: —
apr.	6.	D:o d:o	1.000: —
sept.	12.	D:o d:o	3,000: —
dec.	7.	D:o d:o	3,000: —
		kronor	9,000: —
1904			
jan.	1.	Kassabehållning från föreg. år	3 200: —
juli	8.	Växel från Sverige	3,122: 50
aug.	16.	D:o d:o	1,000: —
sept.	3.	D:o d:o	1,000: —
		kronor	8,322: 50

Kostnadsförslaget för år 1904 uppgick som bekant till 11,000 kr.; sålunda uppstår en rest af kr. 2,677: 50. Om dessa penningar kunde insändas innan årets slut, skulle detta spara oss otroligt mycket besvär och bekymmer. Var god och gör hvad göras kan!

Från Kiaochow & Kina

skrifver broder J. A. Rinell d. 16 maj 1904 följande:

Söndagen d. 15 maj döptes åtta personer — två män och sex kvinnor — härstädes. De nydöpta hälsades samma dag välkomna till Herrens bord. Församlingen var vid tillfället ganska mangrant samlad. — Allt är fortfarande lugnt och stilla å vårt fält. Herren vare tack för allt! —

Från Kiaochow, China, skrifver br Rinell den 13 sept. 1904 följande till pastor Lindblom:

Den 2, 3 och 4 sistlidne sept. hade vi kapellinvigning å utstationen Po. Den första dagen var en torgdag; den sista en söndag. Trots det att vädret var litet regnigt under den första dagen, var kapellet dock fullpackadt af uppmärksamma åhörare. Äfven under de följande dagarna var publiken både stor och tacksam.

Den f. d. brännvinskrogen (kapellet) har nu undergått en så genomgripande förändring både till sitt yttre och inre, för att icke tala om dess förändrade ändamål, att den står där som en lefvande illustration på den förändring, som kristendomen vill utföra i världen och människohjärtat. Vårt kapell med sitt utmärkta läge är i all sin enkelhet en prydnad för platsen, och vi kunna ej annat än tacka Gud, för att vi ha fått det.

Förliden söndag döptes här ytterligare fem kineser. En af dem har varit med oss omkring tio års tid. Under de sista 4 à 5 åren har han i sitt uppförande varit fullkomligt lik goda församlingsmedlemmar, söndagligen besökt mötena, fastän han haft 12 km. in till staden, samt arbetat i församlingens intresse. Men han har af någon orsak ej velat blifva döpt. Då det blifvit fråga om dopet, har han bland annat sagt: »Frukten är icke ännu mogen». »Molnstoden har icke ännu höjt sig» o. s. v. Nu trodde han dock, att molnstoden hade höjt sig, eller kanske rättare sänkt sig — öfver Jordan.

Den yngsta af dopkandidaterna, en sjutton års yngling, var son till en landtbrukare, Ho, hvilken under 1898 besökte våra möten och under tiden fick erfara Guds frälsande nåd. Men han blef dock aldrig i tillfälle att mottaga dopet. På hösten nämnda år kallades han bort ifrån denna jorden. Han aflade dock dessförinnan ett godt vittnesbörd både om sin tro på Gud och om sitt eviga hopp. I dödens stund öfverlämnade han sin hustru och sina barn åt Herren. Hans böner börja nu blifva hörda. Hans andra son är nu frälst, och den dödes efterlämnade maka tro vi vara ett godt stycke på väg att blifva det. På det sättet hörer Gud äfven kinesernas böner.

6

Reparationerna på skolhuset lida nu mot slutet. Den 26 sept. ämna vi, om Gud vill, åter öppna skolorna.

Sommarvärmen är i aftagande. Vi ha haft en god — något torr — sommar här.

Vi ha haft och ha fortfarande att tacka Gud för god hälsa. Br Edén har dock varit rätt besvärad af diarré. Vännerna E:s flicka likaså. På grund däraf ha de kommit tillbaka till oss här i K., där vi ha doktor i närheten. De äro emellertid båda bättre, och vi hoppas, de snart skola blifva fullt återställda.

Mottag till slut våra gemensamma fridshälsningar. Gud med oss alla!

I Kristus och arbetet förbundne

J. A. Rinell.

Bref från Kiaochow.

Kina.

Under och strax efter det kinesiska nyåret höllos som vanligt här i Kiaochow med omnejd en serie väckelsemöten, om man så vill kalla dem. Den första veckan koncentrerades krafterna i staden, där rätt mycket folk samlades för att höra Guds ord. Men under den följande veckan delades arbetsstyrkan så, att br Lindberg jämte evangelisten *Wang Ki-Shan* stannade kvar i staden, br Swordson for ut till västra landet, där vi ha flera församlingsmedlemmar, och undertecknad for till vår allra nyaste utstation P'o. Min medarbetare skulle blifva

kolportören Wang-wen cheo.

Han är något öfver en trettio års gammal man, blef döpt under det så sorgligt beryktade boxare-året 1900 och fick då äfven göra någon erfarenhet på, hvad det vill säga att lida för Jesu namns skull. Men han hörde till de många, som förblefvo trogna Gud och trogna sin bekännelse, äfven då det gällde att försaka och lida. Därför gaf Herren honom en rik skörd af omvända kamrater, vänner och äfven släktingar af hvilka flera fortfarande äro våra bästa och verksammaste medlemmar.

Sedan boxare upproret formligen afslutades blef *Wang* antagen som vår bokkolportör med aflöning af det Brittiska och Utländska Bibelsällskapets filial i Shanghai. I denna egenskap har han årligen sålt flera biblar, N. T., samt spridt flera tusen dolar (Evangelier o. d) af den heliga skrift. Under sina byvandringar har han fått göra skiftande erfarenheter. Af dessa må följande två nedtecknas:

En gång kom han tillsammans med sin far, som ock är församlingsmedlem, till en by, där han på gatan sammanträffade med en skollärare. Som vanligt utbjöd han sina böcker. Men skolläraren var ingen spekulant på dem. I det stället började han förbanna Wang för det att han hade öfvergifvit Konfucius heliga läror och ingått i en utländsk församling. Bokspridaren försökte emellertid försvara sig så godt han kunde och förklarade att »fastän han i denna världen fick lida förföljelse för sin tros skull, skulle han dock i en annan värld icke behöfva stå tillbaka för en konfucianist, äfven om denne var skollärare». Men detta skulle Wang icke ha sagt. Ty innan han visste ordet af, anropade skolläraren en skara arbetare, hvilka fingo i uppdrag att gifva den oförsynte boksäljaren ett godt kok stryk. Wang undkom dock, tack vare hans unga och kvicka ben, utan att förlora mer än — sin hatt.

Vid ett annat tillfälle besökte Wang äfven en skola, där han likaledes utbjöd sina böcker. Läraren betraktade dem misstroget. Utan att dock säga sin mening om böckerna, eftersände han en af sina kolleger. Wang tänkte då i sitt hjärta: »Detta är ett dåligt tecken, jag gör säkerligen bäst i att gå min väg. Men en röst sade honom lik som: »Du bör stanna». Han följde denna ingifvelse, troende att den kom från Gud. Han beslutade sig dock samtidigt för att ej veta något om Konfucius läror. Däremot ville han försöka besvara de frågor som möjligen skulle framställas på grundvalen af Guds ord. Och han lyckades så väl i detta försök, att de båda skollärarne enstämmigt förklarade: »Du har svarat klokt, Jesu religion är utan tvifvel bättre än vår. Vi vilja höra mer om den där läran». Och så köpte de hvar sitt exemplar af de boksorter, som han medförde. Härigenom fick Wang en hälsosam läxa. Han insåg nämligen nu att kristlig ödmjukhet och lydnad för Guds vilja var bättre än andligt högmod.

Wang är icke egentligen någon, hvad man brukar kalla talare, men det oaktadt har han utfört ett godt verk och är till god hjälp, då man har honom med på resor.

Utstationen P'o.

Denna plats är den allra nyaste utstation för vår mission. Den ligger 35 kilom. sydväst om Kiaochow stad, eller midt emellan Kiaochow och Chuchéng, i hvilka städer det sv. baptistsamfundet som bekant har sina tvenne hufvudstationer förlagda. Samhället förefaller icke att vara särdeles stort, dock finnes där ej mindre än 800 à 1,000 familjer med tillsammans 4 à 5,000 människor. Från affärssynpunkt sedt blir det mest betydande därigenom att folket samlas där till en större torgdag hvar femte dag. Utom dessa torgdagar, som besökas af tusentals bönder, hållas äfven årligen tvenne stora marknader, en på våren och en på hösten. Hvardera af dessa marknader varar i fem dagar. Och de besökas af tusentals och tio tusentals människor. Missionärerna såväl som de infödda medarbetarne ha under många år flitigt besökt detta samhälle, sålt böcker, spridt traktater och predikat evangelium på torg, gator och vägskäl. Sedan 1901 ha vi ock haft en församlingsmedlem, till yrket affärsman, bosatt där. Men något lämpligt hus till kapell ha vi icke lyckats komma öfver förr än förlidet år, då

en krog inköptes.

Kroghuset är ett af de lämpligaste hus man gärna kan önska sig för ett kapell. Det är väl beläget och tillräckligt stort för platsen. Efter en nödig reparation och förändring af husets mellanväggar kan ock en liten skollokal inrymmas i egendomen. Gården är inköpt för kinesiska penningar, d. v. s. för sådana penningar, som kineserna själfva ha samlat. Samhällets eget folk har ock visat stor offervillighet. Vår församlingsmedlem, Bao, på platsen förtjänar äfven all heder för sitt arbete, omtanke och uppoffring, då det gäller denna sak. Han har länge bedt Gud, att han skulle upprätta sin församling i P'o. Nu synes bönhörelsen vara närmare än någonsin. Ett hus finnes som formligen tillträddes den 16 sistlidne februari och några äro intresserade för evangelium. Månne icke detta är en god början och ett svar på bön?

Mötena.

Den serie möten, som höllos i det f. d. kroghuset, började den 23 februari. Så fort dörren blifvit öppnad, var huset fullpackadt af människor. Undertecknad predikade först och sedan fortsatte de infödda. Åhörarne lyssnade uppmärksamt på de framställningar som gjordes. Och vi fingo sedan i åtta dagars tid fortsätta att för fullt hus dagligen predika Guds ord. Mötena började i allmänhet kl. 10 f. m. och fortsattes sedan nästan oafbrutet till kl. 1/2 4 och 4 e. m. Under tre kvällar hade vi ock möten vid lampljus. Då en af oss hade predikat sig trött, fortsatte den andre, och då han hade gjort detsamma, började den som hade talat först o. s. v. På det sättet fingo vi predika 4, 5 à 6 gånger pr dag. Och vi hade härliga möten — möten som skulle vara väl värda att bevistas för både missionsvänner, pessimister och missionärshatare! Sådana möten skulle mana de förra att prisa Gud och de senare att hålla inne med ett öfverdrifvet tvifvel och en opåkallad klandersjuka. Mycken ädel säd utsåddes emellertid under denna vecka, hvilken, vattnad af nådens regn, nog skall komma att bära frukt i sinom tid.

I staden

fann jag vid min hemkomst, att mötena där, såväl som på västra landet, hade fortgått under god tillslutning. Äfven en kvinnlig bibelklass bestående af omkring ett dussin deltagare — församlingsmedlemmar och andra för Guds ord intresserade — hade dagligen samlats i huset n:o 2. På förmiddagarne hade denna klass användt den hufvudsakligaste tiden för innanläsning, ty kvinnorna i Kina kunna som bekant icke läsa, och eftermiddagarne hade uteslutande användts till religiös undervisning och andlig uppbyggelse. Vännerna Edéns voro som vanligt sysselsatta med sina språkstudier. Br Lindberg hade just afslutat seriemötena i kapellet och farit till utstationen Wangtai. Alla missionsarbetarne hade blott ett enda mål, en enda lösen — *framåt, framåt, framåt!*

Kiachow & China d. 4 mars 1904.

J. A. Rinell.

Från Kiao Chow

skrifver br Rinell i enskildt bref bland annat följande:

På grund af att regntiden hade börjat, då vi anträdde resan till Chuchêng, var färden besvärlig. Vi kommo dock lyckligt och väl dit. Funno vännerna Lindbergs vid god hälsa och arbetskraft. Husreparationen m. m. var i hufvudsak afslutad för året. Allt lät förhoppningsfullt — icke minst verksamheten.

Af fruktan att bli »inregnad» stannade jag blott en dag i Chuchêng. Ville komma hem till dopförrättningen som var bestämd att hållas i Kiaochow på söndagen. Regnet gjorde dock om intet den senare. Dopkandidaterna — sex kinesbröder — döptes därför i går i stället. Omedelbart därefter hälsades de ock välkomna vid Herrens bord. Församlingen var rätt talrikt samlad och dagen bar prägeln af Guds närvaro.

Allt är fortfarande lugnt och stilla å vårt fält. Vi må ock alla godt. Gud vare lof för all hans godhet.

Till slut hjärtliga hälsningar från mig och hela mitt hus.

Chiaochow China.

Den 9 febr. 1905 skrifver broder J. A. Rinell följande till föreningen »Morgonstjärnan», Betelseminariet, Stockholm.

Det gläder oss obeskrifligt att se och höra det »Morgonstjärnan» fortfarande lyser, och att dess strålar kastas vida omkring. Vi äro öfvertygade att denna »stjärna» har, mer än hvad någon måhända anat, bidragit till det arbete, som vårt samfund genom Guds nåd fått utföra i hednavärlden, för att icke tala om det arbete, som den fått utföra för den inre missionen och för den enskilde individens intresse för Guds sak. Den var från början ämnad att vara en *böneförening* — och hvem kan följa bönens bevingade ängel eller beskrifva dess makt! Det återstår blott att önska »stjärnan» en god fortsättning. Bröder! förglömmen icke att »*åkern är världen*», och att det är Jesu uttryckliga och bestämda vilja att ***hela*** åkerstycket skall besås. Besinnen ock att vi, som bekänna oss älska och tjäna Herren, äro kallade att vara *Guds och Jesu Kristi medarbetare.*

Det har behagat Herren att under årens lopp använda baptistsamfundet och enskilda medlemmar af detsamma att utföra storverk på missionsfältet. Sålunda har epokgörande insatser gjorts i bibelöfversättningar såväl som i den muntliga Kristusförkunnelsen, för att icke tala om det intresse och den missionsanda som ingjutits i församlingskroppen i allmänhet för att efterkomma Jesu sista befallning på jorden. Men vi få ej stanna vid att endast beundra detta. Vi måste försöka upprätthålla det namn och det anseende, som våra föregångare öfverlämnat som arf åt oss. — Det har blifvit sagdt att »de sv. baptisterna icke äro några missionsvänner». Måhända att denna beskyllning är oförtjänt. Men det oaktadt kan jag för min del icke dölja, det jag hyser allvarsamma farhågor för, att det praktiska intresset för missionen i allmänhet och för den yttre missionen i synnerhet icke är hvad det borde vara. Om detta är sant, så har »Morgonstjärnan» en dubbelt viktig mission att fylla — upplifva till nit och goda gärningar särskildt med afseende å denna sak.

Vårt yttre missionsfält — Kina — är en »guldgrufva». Det har mycket gedigot guld att bjuda på. Men det mesta ligger ännu nära nog osynligt — djupt nedsjunket i hedendomens och syndens dy. Det fordras därför mycket arbete, böner och ansträngningar att få reda på det. Men om vi gemensamt göra hvad vi kunna, skall resultatet blifva härligt.

Vi kunna ej bedöma kvantiteten af den i jorden och i luften befintliga elektriciteten eller mäta dess makt och kraft af de träd och hus som träffas af blixten. Lika litet kunna vi beräkna kraften af Kristi evangelium eller fullt korrekt bedöma Guds andes verk i människovärlden genom det antal personer, som bli döpta och lagda till församlingarne. Dock bruka äfven här vid lag siffror föra sitt vältaliga språk. Tillåt mig därför anföra några.

År 1848 funnos i Kina 6 nattvardsberättigade kineser, 1853 350, 1865 2,000, 1876 13,035, 1886 28,000, 1889 37,287, 1893 55,093, 1900 112,808.

Och till den senare siffran kan läggas 91,864 personer, hvilka sistnämnda år stodo färdiga att sluta sig till de kristna församlingarne. Visar icke dessa siffror evangelii makt äfven i Kina?

Boxareupproret med sina blodiga förföljelser emot de kristna kunde icke ens tillintetgöra Guds verk i Kina. Förföljelsen verkade alldeles motsatsen till hvad missionens fiender hade åsyftat. Från denna tid har missionen nämligen gjort större och hastigare framsteg än någonsin förut. Till och med vår lilla mission har sedan dess blomstrat. Fältet är öppet för oss och vi ha mer arbete än hvad vi med bästa vilja och ansträngning kunna hinna med. — Tänken Er en stad på 40 à 50,000 invånare och ett landtområde, som omfattar ett ytinnehåll af 2,090 kvkm., där 1,282 större och mindre byar äro utställade, hvilkas gemensamma folkmängd uppgår till 365,576 personer. Betänken vidare att det endast finnes två (säger två) missionsfamiljer, som skola tillse dessa människors andliga behof; då — ja då — behöfver man icke gå arbetslös. Och hvad som här vid lag gäller vårt fält (Kiaochow) gäller ock samfundets nyaste station, Chuchêng.

Men vi jämra oss icke för *för mycket* arbete. Det är vår lust och glädje att arbeta. Utan detta skulle lifvet bli en börda. Och det är så mycket mer uppmuntrande att göra hvad man genom Guds nåd kan, då man har ständigt nya bevis på att arbetet icke är fåfängt i Herren. Gårdagens årsmöte, som härvarande församling afhöll, var ock bl. a., ett bevis därpå. Af årsberättelserna framgick nämligen bl. a. att Gud hade bevarat sin församling och förökat den med 21 nya medlemmar, hvilka under året hade iklädt sig Kristus genom dopet, 1 person hade blifvit utesluten och 2 hade ingått i hvilan. Hela medlemsantalet var 89. Två nya kapell hade blifvit uppförda å lika många utstationer. Medlen för deras uppförande hade influtit från kineserna. Utom i dessa två kapell, där församl. hade utöfvat regelbunden verksamhet, hade ock söndagligen predikats i ett förhyrdt hus i Wangtai, 25 km. söder om staden, där en af församl. aflönad infödd arbetare var bosatt. Ännu ett hus hade blifvit förhyrdt ~ nligen i Madien, 13 km. norr

om staden, där man hoppades att under nästa verksamhetsår få upptaga arbete. Sålunda finnes det för tillfället icke mindre än fem kapell tillhörande Kiaochow-distriktet: 1 i staden och 4 på landsbygden. Gifve Gud oss trogna arbetare för dem alla och villiga människor, hvilka i likhet med Maria vilja sitta ned för att lyssna till Jesu lära!

Mitt bref har blifvit allt för långt, för hvilket jag ber om öfverseende. Slutar emellertid här med hjärtliga hälsningar till »Morgonstjärnan» och läroverket i sin helhet.

Bedjen Gud för oss och arbetet! Eder i Herren och arbetet förbundne

J. A. Rinell.

Kinamissionens etthundraårsminne.

(Fragment öfversatta och sammanförda af *—ll.*

Från 1,326 kinamissionärer, representerande 38 missionssällskap, har följande upprop ställts till den kristna världen, i hvilket det bl. a. heter:

År 1907 skola de protestantiska församlingarne fira hundraårsminnet af Robert Morrisons utgående till Kina, hvilket var början till missionen i detta land. Slutande sig till den plan som »The Church Missionary Society» har antagit för firandet af detta sitt hundraårsminne, önska missionärerna i Kina att framlägga ett förslag för de hemmavarande församlingarne manande dessa att förena sig med dem i *tacksamhet, bekännelse* och *bön*.

I. Tacksamhet.

Vi manas att tacka Gud:

1. För de många stora och goda män, som Gud har sändt att följa i Morrisons fotspår. Somliga af dem äro med oss i dag, andra ha slutat sitt arbete, lämnande namn, hvilka aldrig skola glömmas.

2. För församlingen i Kina — en församling, som, då den 1900 kallades att dricka ur lidandets kalk och döpas med lidandets dop, icke ryggade tillbaka utan offrade hundraden af sina medlemmar, hvilka beseglade sin bekännelse med sitt blod och tusenden andra, hvilka utstodo otroligt många och svåra lidanden för sin Herre.

3. För Kinas öppnande. Det finnes numera icke en enda plats i Kina och Mandschuriet, dit evangelii förkunnare icke ha tillträde. Om evangelium därför icke är predikadt för »alla folk» i Kina, så måste orsaken till detta sökas *utom* nämnda land.

4. För de många tillfällen, som erbjudas att verka Herrens verk. Aldrig förr ha så stora skaror samlat sig såväl utom som inom hus för att höra. Aldrig förr ha ett så stort antal kineser anmält sig till missionsskolorna. Aldrig förr har den kristliga litteraturen rönt en så liflig efterfrågan. Det medicinska arbetet, verksamheten bland de blinda, döfva, spetälska, fattiga o. s. v. erbjuda många och rika tillfällen att göra godt.

II. Bekännelse.

Vi manas till förödmjukelse inför Gud:

1. Då vi besinna, våra egna brister och felsteg.

2. Då vi besinna att allt för många af de kinesiska församlingsmedlemmarna äro »köttsliga» och icke »andliga»; »barn» och icke »män»; »oöfvade att skilja mellan godt och ondt».

3. Då vi besinna att församlingarna i hemlandet ofta gifva så sparsamt till den yttre missionen.

III. Bön.

Låtom oss flitigt och troget bedja Gud:

1. Att Tibet, som ännu är tillslutet för Kristi budbärare, må öppnas för evangelium under de närmaste tre åren och att flera lämpliga arbetare må upptaga arbetet där såväl som hjälpa dem som äro stationerade å de vidsträckta distrikten i Mongoliet och Turkestan.

2. Att antalet af de omvända må förökas. Detta är målet för vårt arbete och villkoret för en kraftigare mission i Kina.

3. Att antalet af infödda arbetare må förökas. Det är ett skriande behof af kinesiska arbetare. Bed att Gud i de kinesiska församlingarna må uppväcka sådana män och kvinnor, hvilkas hjärtan brinna af längtan att predika Kristus för sina landsmän. Då du beder för de utländska arbetarna, kom ock ihåg de infödda.

4. Att antalet utländska arbetare må förökas. De äldre stationerna behöfva arbetare, som kunna undervisa andra; de nyare sådana, som kunna leda andra; de ointagna platserna sådana, som kunna uppsöka och rädda andra. Vi behöfva män och kvinnor på alla områden, hvilka äro öfverflödande i tro, hopp och kärlek — fyllda med den helige Ande.

Lyften upp edra ögon och besen fälten, som ligga öppna för oss i Kina! De äro hvita till skörd. De ha blifvit besådda med ett mycket dyrbart utsäde — martyrers blod. Detta blod ropar nu till Guds församling att utsända arbetare i de stupades ställe. Här i Kina kan det med sanning sägas att skörden är mycken men missionsarbetarna äro få. »Bedjen för den skull skördens Herre, att han utsänder arbetare till sin skörd.»

Bref från J. A. Rinell.

I ett bref, dateradt å Medelhafvet ombord på »Zieten» d. 23/3 06, skrifver missionären J. A. Rinell till missionskommittéens sekreterare, J. Byström följande:

Uppbrottet från Kiachow skedde, som jag förut förslagsvis meddeladt, den 16 sistlidne febr. Kvällen förut höll församlingen en i sitt slag mycket storslagen afskedsfest, då kinesor och utländingar ömsesidigt talade, både och gräto med hvarandra. Vi hade icke förut drömt om, att skilsmässan skulle kännas så bitter för oss alla.

Dagen efter följdes vi af ett femtiotal församlingsmedlemmar och samtliga barn tillhörande goss- och flickskolorna i staden till järnvägsstationen. Genom ett särskildt tillmötesgående af inspektoren på platsen, tillätos de alla att afgiftsfritt komma in på perrongen från hvilken de, då tåget sattes i rörelse, sjöngo den sköna sången: »Gud vare med er tills vi mötas igen».

Och så skildes vi åt för att ömsesidigt gå en okänd framtid till mötes. Men trots det att afståndet ifrån den kära församl. och de älskliga små, ifrån den stunden dagligen blifvit allt större och större, kunna vi när som helst liksom se dem lifs lefvande stå där, och hvarje gång vi se dem, fuktas ögat af en tår och hjärtat återupprepar sångarens bön: »Gud vare med er tills vi mötas igen».

Resan hittills har gått bra. I går sågo vi sista skymten af Asien. Nästa söndagskväll hoppas vi få ankra i Neapels hamn. Därifrån ämnar jag sända dessa rader.

Vår biljett gäller Genua. Därifrån ämna vi att via Berlin resa till Sverige. Vår första anhaltsstation där, blir om Gud vill, Östergötland, hvarest en del af mina släktingar bo. Dagarne efter Påsk hoppas vi inträffa i Stockholm.

Vi må alla godt och be att få näraluta hjärtliga hälsningar.

Broderligen i Herren

J. A. Rinell.

Han hann hem till sin moders begrafning. Missionären J. A. Rinell skrifver i enskildt bref den 6 april bland annat följande:

I öfverensstämmande med det brefkort som jag sände br Byström från Hessleholm fortsattes vår resa med tåg till Mjölby tisdagen den 3 april. Målet med resan var att hälsa på mina släktingar som bo här i Rinna.

Vid tåget möttes jag bland annat af min äldsta syster, som meddelade att — »mamma fick gå hem till Gud i går».

Jag unnar henne så innerligt gärna att få hvila efter en nära 81 årig arbetsdag, men det förstås också ganska lätt att jag (vi) skulle vilja ha sett henne lefvande, då vi voro så nära hemmet. Men detta blef oss emellertid icke förunnadt.

Det finnes ingen anledning att sörja öfver hvad som har skett, dock kan jag icke neka till att jag gråter. Jag saknar henne. Jorden är för mig fattigare utan henne. Men det är ett band mer som drager mig uppåt.

Fören. Hednavärldens Vänner

hade anordnat basar i torsdags i Betelkapellet härstädes. Därvid förekommo vissa tider på dagen bön och sång. För öfrigt tillgick såsom vanligt vid dessa tillfällen. Angående broder J. A. Rinells andel i denna basar skrifves följande i Sv. M.:

»En intressant utställning var i går anordnad i Betelkapellet af missionär Rinell från Kina, i samband med en basar, som Hednavärldens Vänner anordnat till förmån för yttre missionen. Kapellets nedre sal var apterad till basarlokal, smakfullt prydd med flaggdekorationer, och å försäljningsborden funnos många präktiga saker, som lockade köparna. I ett rum intill denna sal hade hr Rinell anordnat sin utställning, genom hvilken man med hr R. som ciceron fick en god inblick i en del af kinesernas lefnadssätt, samfärdsmedel och tänkesätt.

På väggarna märktes tre stora dekorativa taflor, som förärats missionär Rinell dels af församlingen, där han verkar, dels af utomstående, och genom hvilka R och hans maka tackas för det goda de genom lif och lära utfört bland sin omgifning. En annan tafla, utförd af en kinesisk artist, framställde i bild Belsazars gästabud och användes af hr R. som åskådningsmaterial vid predikningar öfver det ämnet.

Bland de många af hr R. hopbragta föremålen, som ordnats på några bord, märktes miniatyråkdon, mandarinbärstol, opiumpipor, opiumhålor, där rökare liggande hängåfvo sig åt den förslöande lasten, skodon, hvarvid man särskildt lade märke till ett par små sidenskor, afsedda för med våld hopprässade och förkrympta kvinnofötter, vidare vapen och mynt, af hvilka senare, ett 30-tal kronor, äro en hel mansbörda. Flera föremål erinrade om kinesernas grymma rättsskipning, om den vidskepelse, som behärskar folket, om det afguderi som där råder o. s. v. Flera af föremålen voro synnerligen fint och smakfullt utförda och voro vackra prof på konstskickligheten i det stora 'Midtens rike'.»

Hednavärldens Vänner hade årsfest i söndags i Betelkapellet, därvid deltogo brr Carl Engzell, C. E. Benander, Fr. Sjölund m. fl. Br J. A. Rinell höll ett godt missionsföredrag.

Vid detta tillfälle öfverlämnade den verksamma föreningen icke mindre än 1,000 kr. till kommittéen för missionen utom landet.

Dessa offervilliga missionsvänner äro värda erkännande för sin gagnande verksamhet.

Kinamissionär J. A. Rinell, hvilken efter cirka 12 års verksamhet i Kina f. n. är på besök i hemlandet, predikar, som synes af predikoturerna, i Göteborg nu om söndag. Hade besöket inträffat en eller ett par veckor senare, då våra många vänner, som bo på landet under sommaren, hunnit flytta in till staden, hade missionär Rinell fått glädja sig åt större publik och kollekter, men vi hoppas att alla, som kunna äfven bland dem som bo på landet, passa tillfället och höra br. Rinells föredrag. Vi äro vissa om, att ingen, som lyder detta vårt råd, skall ångra sig. Han är ock väl värd att uppmuntras med många åhörare och goda kollekter.

Missionär Rinells besök i Göteborg verkade godt för missionsintresets upplifvande. Hans föredrag skilde sig från de vanliga, från hednafälten hemkomna missionärer bruka prestera. I stället för att upprepa, hvad man så många gånger hört, om landets seder och bruk, påvisade broder Rinell missionens berättigande och löftesrika framtid samt visade genom att anföra många exempel ur de omvända hedningarnas lif, att deras kristendom icke stod efter andra troendes.

Välsigne Herren br. Rinell med familj både under den korta vistelsen i hemlandet och i fortsättningen på hans fält i Kina! Redan i nov. anträdes resan dit tillbaka.

En hälsning från Norge.

Min lyckligaste och, mänskligt att döma, framgångsrikaste tid som predikant och församlingslärare hemma i Norden, räknar jag de två år jag var stationerad i Fredrikshald, Norge. På grund häraf torde det vara lätt förklarligt, att jag ej gärna kunde vara hemma i Sverige utan att äfven göra ett besök hos mina gamla vänner där. Gjorde därför i sällskap med min familj en afstickare till Fredrikshald och förstaden Tistedalen. En lång rad af gamla och trofasta vänner mötte oss vid stationen. Och för att visa det »norrmännen voro oförändrade i sin kärlek till svenskarne» måste vi bo i en norsk familj!

Under de tre dagar vi stannade i F. höllos flera talrikt besökta möten. Bland dessa en fest, som varade i fem timmar! Norrmännen äro ovanligt uthålliga, då de bli intresserade. Själfva festen inbringade församlingen omkring 100 kr. och jag fick upptaga en kollekt för Kinamissionen, som steg till mellan 80 och 90 kr. Jämte detta såldes svenska missionsskrifter för mellan 40 och 50 kr. Det senare är ju icke så litet i — ett främmande land.

På förslag af församlingens norskfödde och sympatiske pastor, S. Larsen, bad den talrikt församlade festskaran om sin hjärtliga brodershälsning till Sverige. Och denna hälsning ber jag att på detta sätt få framföra.

Vår uppbrottstimme var emellertid inne. En stor vänkrets följde oss till stationen och vinkade farväl — alldeles som för tretton år sedan. Gud välsigne vännerna!

Det närmaste målet för vår resa var Kristiania, där vi äfven ha många gamla vänner. Mötet och sammanvaron med dessa var lika hjärtligt som med vännerna i Fredrikshald och Tistedalen. På måndagskvällen fick jag predika i församlingens trefliga Tabernakel för nästan fullt hus. Äfven där upptogs kollekt för Kinamissionen. Med församlingens pastor J. A. Öhrn, redaktör J. M. Sellevold och en pastor Jensen m. fl. stiftades bekantskap. Dessa bröder föreföllo mig vara vidhjärtade och uppriktiga vänner till arbetarne och arbetet å Guds stora åkerfält. Må deras lifsgärning bl. a. få bidraga till att höja det norska baptistsamfundet.

Vi lämna Norge ännu en gång med samma önskan och bön till Gud för dess andliga och eviga väl, som vi gjorde för tretton år sedan: Norge för Kristus!

J. A. Rinell.

Kinabref.

Från församlingen å vår äldsta missionsstation, Kiaochow i Kina, har följande bref, ställdt till br J. A. Rinell, anländt, hvilket i öfversättning lyder:

Till pastor och fru Rinell. Frid!

Under d. 28:de dagen i vår kinesiska 4:de månad var församl. samlad till församlingsmöte. Pastor Swordson meddelade då bl. a., att herrskapet lyckligt hade anländt till fosterlandet. Och för detta känna vi oss alla glada.

Underrättelsen om att br Rinells moder hade dött smärtade oss alla och vi bedja härmed att få uttrycka vårt djupa deltagande i sorgen.

Efter detta tillåt oss säga något om församlingen och verksamheten:

Alla församlingsmedlemmarna åtnjuta fred och lugn. Från våra studerande bröder i Töngchowfu och Pingtu * ha ock liknande underrättelser ingått. I stadens goss- och flickskolor såväl som landtdistriktets dito befinna sig både lärare och elever väl. Herr och fru R. behöfva sålunda ej vara oroliga för dem eller oss.

Den sjätte dagen i vår fjärde månad döptes 24 personer, hvilka alla förenade sig med församlingen. Af dessa voro två tyskar fr. Tsingtau. På sistnämnda platsen ha de olika baptistförsamlingarnas medlemmar insamlat medel och förhyrt en sal till predikolokal. Äfven pastor Swordson reser dit två söndagar i månaden för att predika där.

Å vårt eget distrikt har församl. börjat verksamhet i Longkiachoang. Tre personer äro därifrån anmälda till dop. De torde döpas i 6:te månaden. Nio gossar och flickor från missionsskolorna äro ock anmälda till dop. (Så följa namnen på dessa).

Af detta framgår, att församl. har att glädja sig åt framgång. Skörden är i sanning mycken, men arbetarne äro få. Må vännerna Rinells därför snart återkomma till oss!

Men tillåt oss därjämte bedja det sv. baptistsamfundet, att det ytterligare må sända oss flera arbetare, hvilka kunna undervisa, lära och hjälpa oss. Låt icke denna bön bli ohörd!

Var god och hälsa alla pastorer och församlingsmedlemmar, hvarhelst ni reser, ifrån oss med Guds frid.

Ja, må nu den treenige Guden vara med oss alla från nu och till evig tid! Amen.

Missionsfester.

Under förra veckan höllos flere missions- och afskedsfester i Stockholm med anledning af missionsfamiljen Rinells och fröken Ester Wahlins förestående afresa till Kina. En del möten voro anordnade af kommittéen för missionen utom landet, och en del af andra föreningar och missionsvänner.

I Ebeneserkyrkan hölls möte på söndagskvällen. Det var inspirerande och godt.

På tisdagen var fest anordnad i Fjärde församlingens Tabernakel, då såsom vi förut nämnt Ester Wahlin afskildes på öfligt sätt för missionskallet.

På onsdagen hölls i Betelkapellet den största missions- och afskedsfesten. Sedan en sång sjungits och missionskommittéens sekreterare sagt några välkomstord, höllos goda, för stunden väl afpassade och uppfriskande korta anföranden af Fredrik Lindberg, K. O Broady, John Johansson, David Elén och J. A. Borgström.

Br C. G. Lundin föredrog följande poem ställdt till de utgående missionärerna.

Farväl!

Farväl! Det är mitt tal för kvällen,
en hälsning här vid Mälarns strand
från svenska bygderna och fjällen,
från Herrens folk i Sveas land.
Från Ystad och till Haparanda
nu rullar fram vårt folks farväl;
det följer er i helig anda
och tar i edra mödor del.

Haf tack för sammanvarons stunder,
för delad, oförgätlig nåd
vid talet om missionens under
och Herrens dyra frälsningsråd!
Med hjärtats färger ha'n I målat
för våra ögon Kinas nöd,
men hoppets sol har städs omstrålat,
förgyllt den taflan med sin glöd.

Farväl! Er plikten kallar åter
från vänner, hem och fosterjord,
och Guds församling öfverlåter
er nu åt Gud och nådens ord.
Gud signe er! Er väg han lede
till dem, som än i mörker bo,
och deras frihetsdag berede
med hjärtebön och barnatro!

Farväl och bär den vissa hälsning
till bröderna på fjärran strand:
Vi tänka uppå Kinas frälsning
ur hedendomens tunga band!
Vår syster, som går med, hon röjer,
att det är mening med vårt ord,
ett solhvarf till — om Herren dröjer —
så komma flera från vår nord.

Hell er, I lycklige! Att bära
till hednafolken Herrens ord
det är en större nåd och ära
än månget annat värf på jord.
Ty stora offer — rika fröjder,
de djupa faror — helig frid
och mörka dalar — klara höjder
ha stått hvarandra närmast alltid.

Farväl! Vi äga dock hvarandra,
vår ande är med eder e åkt.
Till samma nådastol vi vandra
från skilda håll, tills dag har bräckt,
och öfver hafven går en brygga,
det löftets stjärnegata är,
på den vi mötas, evigt trygga,
ty Herrens löftesgrund oss bär.

Farväl! Det gäller nu för mången,
till dess vi mötas inför Gud
och stämma in uti den sången,
som höjs vid änglars harpoljud.
Snart kommer Jesus åter, bröder,
och samlar in sin arfvedel
från öster, väster, norr och söder,
till dess farväl, farväl, farväl!

Br Aug. Westling i Enköping hade skriftligen sändt en så lydande hälsning till vännerna Rinells:

Stor vare eder frid!

Hindrad att närvara på afskedsmötet vill jag likväl på detta sätt säga eder ett afskedsord.

Tack för edert besök i hemlandet och i våra församlingar.

Tack för hvad I redan uträttat för Herren och samfundet därute och tack för att I nu gån tillbaka för att vara Guds och våra representanter i det mörka hednalandet.

Blifve resan lyckosam! Och mån I länge få lefva och verka som hittills. Jag och vi i Enköping vilja följa eder med varmt intresse. Tagen som minnesord och hälsning till Eder församling i Kina Es. 25: 1—4.

Gud styrke och gifve eder seger!

Eder vän och broder
Aug. W. Westling.

Och från br F. Ferré i Luleå ingick till alla missionärerna en så lydande telegrafisk hälsning: »Gud ledsage eder. Fridshälsning. Es. 35.»

Så fingo vi lyssna till J. A. Rinell, Hedvig Rinell och Ester Wahlin, som i få men inspirerande ord dels sade farväl och dels lade allvarligt på allas hjärtan nödvändigheten och förmånen af att missionera.

Under rubriken »Vikingatåg» hade ett så lydande poem af br Elias Hane insändts:

I forna tider en »Elida»
Och månget skepp med drakens bild
Man såg med nordens söner glida
På vida haf, där stormen vild
Dem hotade i djupet sänka,
Men dessa karska nordens män,
På hvilka man såg hjälmen blänka,
De höllo hafvet för en vän.

De styrde utan fruktan färden
Långt bort mot söderns rika land
Och skatt belade dem med svärden,
Och sen de härjat hvarje strand,
De återvände emot norden
Till Sveas ärorika kust,
Där under sotad ås, vid borden,
De drucko mjöd och vin med lust.

Men vikingarnas tid är gången.
Och Sveas storhetstidehvarf
Har äfven lyktat, men ej fången
Är nordens son, ty han i arf
Har fått sin frihet och ett rike,
Som badar sig i blånad våg,
Ett land, som icke har sin like,
Hur långt än mänskoögat såg.

Vi önska att dess rykte bära
Till hvarje strand och vinna pris.
Men skall vårt land nå verklig ära,
Så sker det ej på detta vis
Som vikingarna sökte målet,
Ty sådan ära vansklig är,
Då man till våld begagnar stålet
Och håller starka drycken kär.

Nej, vill du åra det, försaka
Dig själf och vandra korsets stig.
Gå stadigt framåt, ej tillbaka,
Och låt Guds lag behaga dig;
Om du ock anses efterblifven,
Så vet, den siste skall bli först —
Den minste är ej öfvergifven,
Ty den af Herren räknas störst.

Gud vare lof att vi ej sakna
Den sortens män i denna tid.
Och många Sveriges söner vakna
Och ordna sig till helig strid.
Se korsets pionärer vunnit
En banad väg i Sinims land,
Och bort till Kongos folk de hunnit
Så väl som Indiens sköna strand.

Af Kinas missionärer vänder
Nu åter bror *Rinell* med fru;
Vårt samfund jämte dessa sänder
En *Ester*, så blir talet sju,
Som i det mörka »Midtens rike»
Sig bildar till en »orion»,
Den ej från »nordens stjärna» vike,
Förrn den fullbordat sin mission.

Framåt, framåt på ljusets bana,
Din segerdag har redan grytt!
Höj korsets blodbestänkta fana,
Tills allt i ljus har sig förbytt.
På detta sätt vi skola bära
Till Sveas land ett bättre pris
Än dem, som söka Sverige ära
På vikingarnas kända vis.

Sångföreningen Harmoni sjöng flere vackra sånger särdeles passande vid detta tillfälle.

En kollekt på omkring 360 kr. upptogs för missionen. Festen var talrikt besökt och flere predikanter och missionsvänner från aflägsnare håll voro närvarande.

På torsdagskvällen hade föreningen »Hednavärldens Vänner» ett afskedssamkväm i Ebeneserkyrkans nedre sal. Utom tiden för supéen upptogs aftonen med bön, sång och tal. Så hade brr Wilh. Hammar, C. Hedeen, G. E. Bjurström, C. M. Djurfeldt med flera goda missionssakon berörande yttranden. Broder Blomberg sjöng ett par afskedssånger. Br Joh. Nilsson läste några afskedsverser.

Fredagen den 2 november lämnade missionärerna Stockholm för att resa till Kina. Vid Centralstationen var en mycket stor skara vänner samlad för att säga och vifta farväl. När tåget sattes i gång utropades: »Gud välsigne missionärerna», och folket svarade »amen». Så sjöngs sången: »Få vi mötas vid den floden» — och missionärerna voro ett stycke på väg mot sitt mål.

Tack och farväl.

Sju angenäma och lyckliga månader i hemlandet äro svunna. Uppbrottstimmen har redan slagit. Sista skymten af älskad fosterjord och vänkrets ha redan vinkat sitt farväl — en fosterjord som är oss dyrbarare än någonsin förr, en vänkrets talrikare än någon gång förut. Tack, moder Svea, för hvad du har varit och är för oss! Tack, gamla och nya vänner för hvad I hafven gjort för oss, för hvad I gören och för hvad I hafven lofvat Gud och oss att göra i fortsättningen. Tack för allt. Och nu: farväl Svea, farväl släktingar, farväl vänner! Gud vare med eder och oss tills vi mötas igen!

Berlin d. 3 nov. 1906.

Hedvig och *J. A. Rinell.*

Från Genua

skrifver missionär J. A. Rinell d. 7 nov. 1906:

Resan hit till Genua har i alle varit lyckosam. Kommo hit i går middag och stego ombord på båten »Prinz Eitel Friedrich» på kvällen samma dag. I dag kl. 11 f. m. kommer den o. G. v. att lätta ankar. — Vi må alla godt. Hjärtliga hälsningar till alla.

J. A. Rinell.

Utgående missionärer.

Med den båt, som de svenska baptistmissionärerna J. A. Rinell med fru och fröken Ester Wahlin utreste till missionsfältet, medföljde utom det Sv. missionsförbundets arbetare, C. A. Wennborg och fröken Judit Jönsson, mer än ett trettiotal andra missionärer. Af dessa voro 22 engelska, 12 tyska och 2 amerikanska. Deras arbetsfält var Indien, Birma, Kina och Mandschuriet. Af de utgående missionärerna voro flera barn och barnbarn tillhörande äldre missionärer. — Dessa sakförhållanden äro synnerligen uppmuntrande. De bevisa bl. a., att Gud håller på att höra sin församlings bön och »utsänder arbetare i sin myckna skörd», att troende föräldrars böner för sina barn blifva hörda, och att missionärers böner, att deras söner och döttrar skola träda i föräldrarnas fotspår, icke äro förgäfves. »Bedjen och I skolen få.»

—*H.*

Missionärerna framkomna.

Det har behagat Herren att åter låta oss friska och välbevarade återse våra i Kina kvarlämnade barn, medarbetare, församlingsmedlemmar och öfriga vänner. Vi anlände hit till Kiaochow förliden tisdags kväll den 11 dec. — samma dag som vi efter turlistan borde ha varit i Shanghai. De körde in hela tra dagar till nämnda plats.

I dag (söndag) ha vi haft tvenne mycket välbesökta möten i kapellet. Det sista var afsedt att vara ett välkomstmöte för fröken Wahlin och oss. Guds ande kändes nära både på detta och förmiddagens möte. Gud göre oss till en rik välsignelse för dessa våra kära medåterlösta själar!

Hjärtliga hälsningar!

Kiaochow den 16 dec. 1906.

I hast

Hedvig och *J. A. Rinell.*

Kiaochow.

Församl. i Kiaochow firade under god tillslutning sitt 8:de årsmöte d. 18 sistlidne februari.

Under året hade 8 personer utflyttat, 2 inflyttat och 3 uteslutits. Ej mindre än 63 personer hade blifvit döpta. Af dessa voro 11 skolbarn. Hela medlemsantalet var 194. Omkring 175 kr. hade insamlats till församlingskassan. Dessa penningar hade bl. a. användts till lön för en evangelist.

Söndaglig predikoverksamhet hade bedrifvits utom å hufvudstationen Kiaochow å fem utstationer på landet. Af dessa hade en öppnats under året. Fyra aflönade evangelister hade bland andra utfört ett godt arbete.

I missionens sju skolor hade något mer än ett sextiotal lärjungar varit inskrifna. En skola på landet nedlades vid midsommartiden af brist på lämpliga lärarekrafter.

En evangelist tillhörande församlingen har under året mottagit undervisning i våra baptistgranners predikantskola och fyra medlemmar ha i ett af nämnda missionsläroverk mottagit undervisning för att utbildas till skollärare. En kvinnlig medlem har varit elev i ett bibelkvinnoinstitut.

Stadfäste Herren sitt verk i fortsättningen!

J. A. Rinell.

Från Kina.

skrifver br J. A. Rinell i enskildt bref bland annat:

Vi börja nu på att ha kommit litet i ordning igen. Har predikat några gånger i kapellet här i staden, men har icke ännu besökt utstationerna på landet. Kineser — församlingsmedlemmar och icke församlingsmedlemmar — besöka oss dagligen för att hälsa oss välkomna åter. Platsmandarinen har just aflagt sitt besök. Det var en kontravisit till ett af mig förut aflagdt besök i hans *Yamên*. Han förefaller att vara en mycket hygglig man. Har studerat i Berlin i sju år. Talar god tyska och engelska och är utan tvifvel en belefvad herre. Han uttalade bl. a. som sin önskan »att vi ständigt skulle få umgås förtroendefullt med hvarandra.»

Från Kiaochow

skrifver br J. A. Rinell den 7 febr. 1907 följande privatbref till missionskommittéens sekreterare:

Tusen tack för 1:sta kvartalets löner samt 1,000 kr. till den »gemensamma kassan». Allt har kommit oss ordentligt tillhanda. Tack, tack!

I går afsände jag de saker, som jag enligt uppdrag samlat för det Etnografiska museet i Stockholm. Bland dessa finnas två kinesiska kartor — en öfver Kiaochow distrikt, utvisande de platser, där vi ha kapell, skolor och församlingsmedlemmar och en världskarta sådan som den konservativa kinesen tecknat den — adresserade till br Byström. Min mening särskildt med missionskartan är, att museet får använda den under den s. k. missionsutställningen och att den sedan tillfaller kommittéen för den yttre missionen. Hoppas den skall intressera och i någon mån vägleda.

Blott några dagar till och vi ha det kinesiska nyåret. Alla skolor ha haft sina årsexamina.

Allt är lugnt och stilla i vårt distrikt. Vi själfva ha ock att tacka Gud för hälsan.

Hälsningar till alla.

J. A. Rinell.

Från Kiaochow

skrifver missionär Rinell d. 20 mars 1907, bland annat följande:

Förliden vecka hade vi ett kort men angenämt besök af d:r och doktorinnan Karl Fries fr. Stockholm. D:r F. höll tvenne uppbyggelsemöten här: ett för missionärerna och ett för kineserna. Deras besök var till glädje och uppmuntran för oss alla. Själfva förklarade de sig ock glada öfver det Guds verk de fingo bevittna här. — Bortsedt från samfundets egna missionärer äro de de enda svenskar, som på alla dessa år besökt oss här ute. När få vi vänta någon af samfundets egna representanter hit?

Allt är lugnt och stilla bland kineserna å vårt fält. Hungersnöd, uppror och farsot härja dock på flera andra platser inom det stora riket och detta t. o. m. icke så särdeles långt ifrån oss. Kreaturspest har ock ohejdadt rasat det sista året. Hälften af hornboskapen å vår trakt är med all säkerhet utdöd. Många ha mistat alla sina djur. Äfven vi ha drabbats af samma olycka. Förliden vecka dog den ena af korna. Hon skulle ha kalfvat rätt snart. Några dagar därefter dog en årsgammal kalf och senast i dag på morgonen dog den andra och sista af korna, så därmed är vår ladugård tom och möjligheten att få mjölk afskuren för åratal. Detta är nog icke något uppmuntrande.

Våra barn i Chefoo skola ha icke varit fullt friska den här terminen. Här hemma må vi dock Herren till pris tämligen bra. Min hustru lider dock åtskilligt af förkylning och hosta, men vi hoppas, att det ej är oroväckande.

Från Kiaochow

skrifver br Rinell den 17 maj 1907 till missionskommittéens sekreterare:

Tusen tack för 2:dra kvartalets löner, pengar för den gemensamma kassan etc., i allt 5,400 kr., samt för brefvet af den 18 mars.

Söndagen den 12 maj döptes här 9 personer, hvilka vid brödsbrytelsen samma dag hälsades välkomna till församlingen.

Å församlingsmöte, som hölls litet tidigare, nödgades församlingen utesluta sex medlemmar, som hade tröttnat att följa Herren. Sorg och glädje växla här på jorden.

Vi ha alla hälsa och må godt.

Kiaochow, Kina.

Lördagen den 13 sistlidne juli var ett större anti-fot-bindningsmöte anordnadt i vårt kapell. Ett tjugutal af stadens mera tongifvande personer hade genom särskilda inbjudningsbiljetter blifvit inbjudna. Platsens mandarin och distriktets skolinspektör m. fl. höllo korta och till fot-upplösning manande tal. Publiken var ovanligt stor och mötet var i sitt slag imponerande. Det går dock sakta att förmå kineserna att upphöra med den månghundraåriga fotbindningsseden.

Söndagen den 14 juli hade härvarande församling glädjen att vid Herrens bord välkomsthälsa sex personer — tre män och tre kvinnor — hvilka nyss förut blifvit döpta. Tre af dem voro skolbarn, barn till kristna föräldrar.

Allt är lugnt å vår trakt.

J. A. Rinell.

Kiaochow.

Söndagen den 8 sistlidne sept. döptes härstädes 15 personer, hvilka samma dag hälsades välkomna till Herrens bord. Bland de döpta var en 77:årig kvinna, hvars son, sonhustru och sonson redan tillhöra församlingen. Efter dopet jublade den gamla som ett barn. Hon sade sig länge ha väntat efter den stunden. En af de döpta har sedan nyåret tillhört gosskolan i staden. De flesta af skoleleverna i staden bekänna sig nu tro på Herren. Så välsignar Gud arbetet. — En af de unga män, som denna gång ikläddè sig Kristus genom dopet, är underläkare i den kinesiska regeringens klinik i staden. De öfriga äro landtbrukare. Herren göre dem emellertid alla till sina fria barn och hjälpe dem att vara trogna sin bekännelse intill döden!

J. A. Rinell.

Kiaochow, Kina.

Söndagen d. 27 sistlidne oktober hölls härstädes den fjärde och sista dopförrättningen för året, då fem personer offentligen ikläddè sig Kristus genom dopet. Med dessa ha i allt 34 blifvit döpta och förenade med församl. i Kiaochow under året.

Bed Gud, att de må få nåd att vara trogna sin Gud och sin bekännelse intill döden!

J. A. Rinell.

Missionär J. A. Rinell skrifver till kommittéens sekreterare den 7 nov:

Tusen tack för hälsningarne från missionårskonferensen i Stockholm samt för almanackan sänd till min hustru. Som hon för tillfället icke är hemma ber jag på detta sätt få tacka äfven för henne.

Vi må alla godt. Verksamheten fortgår som vanligt. Gud är med. Allt är lugnt å våra trakter.

Vädret har hittills varit vackert. Just inga frostnätter. Kineserna ha i hufvudsak inbärgat skörden. Å vår trakt är den rätt god; å andra trakter är den dålig.

Besökte som bekant äfven kinamissionens 100-årskonferens i Shanghai. Mötena voro lärorika och goda. Får Herren gifva nåd att omsätta lärdomarna i lifvet och verksamheten, så voro icke de dagar, som tillbringades där, förspilld tid.

Vi ha alla att tacka Gud för hälsa.

Min hustru förenar sig med mig i hjärtliga hälsningar.

I Herren och arbetet förbundne

J. A. Rinell.

Från Kiaochow

skrifves d. 1 juli 1907 till missionskommittéens sekreterare följande:

Arbetet å Kiaochow station har under årets andra kvartal fortgått som vanligt utan afbrott. Söndaglig predikan på för- och eftermiddag har afhållits i alla kapellen. Söndagsskolan har ock fortgått både i staden och på landet. Tillslutningen har i allmänhet varit god, om man möjligen undantager västra landet, där det vore åtskilligt bättre att önska.

Under hvarje tisdagskväll ha s. k. textutredningsmöten för söndagsskollärarne afhållits. Utom lärarne deltaga i allmänhet äfven de i staden boende evangelisterna jämte flera andra intresserade. Hvarje onsdag hålles offentlig predikan och bönemöte i kapellet.

Den s. k. predikantföreningen har afhållit tre möten och anti-fotbindningsföreningen ett. Den senare räknar ett femtiotal medlemmar, mest församlingsmedlemmar. Åtta kineser ha under kvartalet genom dop blifvit förenade med församlingen och fem uteslutits.

Har besökt utstationerna, så att åtminstone en söndag turvis blifvit tillbringad å hvardera platsen under kvartalet. De infödda evangelisterna uppehålla dess emellan den egentliga predikoverksamheten där.

Den 7 och 8 sistlidne juni hölls slutläsning för vårterminen i härvarande goss- och flickskolor. Flera af barnens föräldrar och andra intresserade voro närvarande. Af det kunskapsprof, som afgafs i kristendom i de kinesiska klassikerna, geografi, matematik och skrifning framgick, att både lärarne och eleverna hade utfört ett mycket godt arbete under terminen. — Gosskolan räknade 22 elever och flickskolan 12. Arbetet återupptages o. G. v. den 26 aug.

För närvarande pågår en bibelklass med några af församlingens kvinnliga medlemmar och andra för den kristna läran intresserade. För att underlätta arbetet för min hustru, har undertecknad uppdelat tiden och undervisningen med henne. Det är mitt första försök att leda kvinnomöten i Kina.

En bärgad kinesyngling.

I början af 1903 leddes en medelålders kvinna af en sin i vår missionsskola gående 10-åriga gosse till att börja söka efter den kostliga pärlan. För att finna hvad hon sökte, besökte hon oftare och oftare de kvinnliga bönemötena samt gick senare äfven rätt flitigt till mötena och söndagsskolan i kapellet. Allt eftersom det himmelska ljuset strålade in i hennes hjärta, blef hon frimodigare äfven i hemmet att tala om sin nyfunna skatt.

Där befann sig utom hennes man äfven en något öfver 20-årig son med hustru. Denne son skrattade icke sällan åt sin mor och sade, att om hon med sin nya lära kunde göra stenen mjuk, så skulle han tro på den också.

Så förgick tiden och vi komma in i den heta kvalmiga regntiden, då man tycker minsta kroppsrörelse förorsakar en obehaglig öfverhettad känsla. Den nyssnämnda unge mannen, hvars namn var *Chao-linn*, var smedsdräng. Efter att hela dagen fört släggan framför den heta elden, sade han på kvällen till en sin kamrat: »Kom, så gå vi till floden och taga oss ett bad.» Sagdt och gjordt. De följdes åt till ett ställe, där det var djupt vatten, men där det finnes källådror i bottnen, hvilket gör vattnet mycket kallt. Efter badet gingo de hem, förtärde sin kvällsmåltid och lade sig att sofva. Nästa morgon i god tid, då Chao-linn skulle skynda sig upp, fann han att han ej kunde röra sig. Han skulle då ropa på sin mor, men intet bestämdt ljud kom öfver hans tunga. Talförmågan hade äfven lämnat honom. Under natten hade han fått slag, så att hela högra sidan var lam.

O, hvilken sorglig tid nu började för familjen! Det värsta var, att både fadern och sonen, som voro hedningar, trodde denna sjukdom vara en hämnd af gudarne öfver familjen, därför att modern trodde på de kristnes Gud. Att sända efter en »utländsk läkare, som då fanns här i staden, kunde icke komma i fråga. Då modern talade härom, vrålade han som ett djur och slog med sin friska arm. Han behandlades därför blott af kinesiska läkare, som dock syntes med endast liten framgång.

Hans mor var dock uthållig i tron på sin nya lära, trots den bittra förföljelse hon fick utstå från man och son. Då sonen ej på annat sätt kunde visa sin ovilja, slog han henne med sin vänstra arm, då hon kom i närheten. Mer än en gång kom hon gråtande hem till oss och undrade hvad hon skulle göra. Det kändes så svårt att ej kunna hjälpa henne. Vi kunde blott uppmana henne att hålla ut med att bedja och att visa sonen så mycken kärlek, det var henne möjligt. Vid våra kvinnomöten voro de vårt ständiga böneämne.

Efter några veckor återfick den sjuke sin talförmåga, men först efter ett år kunde han börja stödja och taga några steg med sitt sjuka ben. Hvem kan beskrifva hans glädje, då han åter kunde gå ut i solen?

Hatet mot Gud och de kristna hade dock ej aftagit. En gång då bibelkvinnan *Ho* var där på besök, gjorde han upp eld i en liten fristående spis med gräs för att värma litet vatten. Hans mening var dock, som han långt senare erkände, att försöka »röka ut» eller uppreta bibelkvinnan. Då intetdera lyckades, slog det honom, att de kristna måste vara annorlunda till sinnes än andra.

På hösten 1905 kom bibelkvinnan och bad, att han skulle få börja i skolan. Tvifvelaktigt svarade vi, att det kunde nog aldrig hända att *Chao-linn* skulle vilja gå i de kristnas skolor! »Jo», sade hon, »vi skola tala vid honom, han är nog ej mera så hatisk nu.» För att hjälpa dem litet, de voro nu så fattiga, lofvade vi att han skulle få komma.

Han kom, var flitig och uppförde sig mycket väl. Då den högra handen var lam, lärde han sig skrifva med den vänstra. Efter omkring 3 månader sade han en dag till bibelkvinnan: »Ja, hvem kunde väl tro, att så mycket godt finnes i bibelns och de kristnes lära. Också jag kan ej annat än tro och älska den. Hoppas jag får bli döpt nästa sommar.»

Så började det stenhårda hjärtat göras mjukt och det var Guds ord, som hade utfört underverket. En liten händelse från denna omdaningstid ger oss en inblick i den strid som fördes mellan det onda och det goda i hans hjärta.

Det var sent en kväll, hans moder hade af otålighet uttalat några förebrående ord om sonhustrun. Genast blossade *Chao-linns* gamla onda humör upp och med några skarpa tillmälen gaf han modern ett duktigt slag. Denna tog genast sin minsta barn på armen och kom springande hem till oss och under tårar sade, att hon ej vågade gå hem, ty hennes son slog henne, hvilket ju anses vara förfärligt här. Efter att vi fått leta ut orsaken till detta uppträde, sade vi henne, att hon nog själf var litet orsak till det och så både vi henne gå hem och ej vidare före-

brå honom för det skedda. Så gjorde hon. Åter i hemmet, gick hon och ställde saker och ting i ordning för nästa dag, men sorgsen som hon var, kunde hon ej återhålla tårarna. Hon sade dock ej något. Nu mjuknade sonens hjärta, då han såg moderns tårar och under gråt och rop föll han ned på sina knän och bad både sin moder och Gud om förlåtelse samt om nåd att härefter lefva ett bättre lif.

Förlidet år började han som vanligt i skolan. Under vår hemmavaro i Sverige fingo vi från honom 3 små bref. I ett af dessa uttryckte han särskildt sin önskan och hopp, att vi skulle få med oss ut flera arbetare för det myckna arbetet. I Shanghai möttes vi af ännu ett litet bref, däri han varmt nedbeder Guds välsignelse öfver den nyutsända missionärskan och oss samt hälsar oss alla välkomna.

Förliden sommar anmälde han sig till dop. Vid examinationen sade han dock, att han ville vänta ett par månader till, ty han kände sig ej stark nog. Han hade nämligen under våren haft ett svårt anfall af hosta.

Då han vid nästa doptillfälle åter var bland dopkandidaterna, förklarade han, att intet nu fick hindra honom från att lyda Jesu befallning och låta sig döpa.

Då hösten kom och de kalla vindarne började blåsa blef hans bröstsjukdom värre, så att han ej längre kunde komma till skolan. Vid afslutningen var han dock närvarande. Sedan dess hölls han bunden vid sängen, tills han i tisdags lugnt och stilla fick flytta hem. Under sin sjukdom förmanade han ofta sin yngre broder att vara snäll och uppmärksam i skolan och att vara en trogen Jesu lärjunge. Hans broder blef döpt förliden sommar. De öfriga af husets folk förmanades äfven att lefva ett gudeligt lif.

I torsdags följdes hans stoft af rätt många förs.-medlemmar, skolgossar och en stor hop utomstående till sitt sista hvilorum. Inga hedniska ceremonier förekommo. Under lugn och stillhet lyssnade människorna till såväl tal som sång både vid sorgehuset och vid grafven.

Så har den första af »våra gossar» lyckligt nått den himmel, om hvilken vi så ofta talat dels i hvardagsskolan och dels i söndagsskolan, där ock *Chao-linn* var en stilla och uppmärksam lärjunge. Huru innerligt tackade vi ej Gud som sparade hans lif, då han första gången insjuknade och gaf honom tillfälle till sinnesändring och till att börja ett nytt lif i Kristus.

Må denna lilla enkla berättelse ur verkligheten mana dig, kära läsare, som själf älskar Kristus, att allvarligare än hittills i bön frambära dessa i mörker och död försänkta evighetsvarelser.

Bed för de unga i våra missionsskolor! Här i staden äro de nu 34, af hvilka 12 äro flickor. De äldsta äro omkring 20 år. Några tillhöra församlingen.

Må jag lägga dem tungt på ditt hjärta, du kära moder och fader, som själf äger älskliga barn, vandrande i Herrens fruktan. Och du ungdomsförbund därhemma!

Icke glömmer väl du dina unga kamrater härute i det mörka Kina, då du själf får åtnjuta så mycket af Guds godhet och nåd? Tänk på huru mycket mörker omgifver dem och huru mycket de ha att strida emot. O, bär dem på bönens armar och håll ej tillbaka din gåfva, då det gäller att frambära ditt offer!

Kiaochow den 30/3 1907.

H. R.

Kiaochow. Onsdagen d. 20 sistlidne nov. höll härvarande församling offentlig afskedsfest för familjen Swordsons som ett par dagar senare lämnade platsen för att begifva sig till Sverige. Vid tillfället var kapellet smakfullt dekoreradt med bl. a. vackert textade kinesiska väggprydnader. Dessa, till hvilka samtliga utländska medarbetare tillsammans med församlingsmedlemmar och andra intresserade hade subskriberat, öfverlämnades vid tillfället till fest föremålen som ett minne från Kiaochow. Ett par dagar senare, eller d. 23 nov., följdes de af utländingarna och flera kineser till stationen. De följas fortfarande af våra förböner.

G. A. Rinell.

Från Kiaochow, Kina

skrifver broder J. A. Rinell d. 8 jan. 1908 följande:

Under det nyss afslutade kvartalet har Herren förlänat oss alla någorlunda hälsa och arbetskrafter. För min personliga del har jag kunnat vara i oafbruten verksamhet. Min hustru nödgades dock efter sommaren söka en kortare hvila i Chefoo för att återhämta sina krafter. Efter denna har hon emellertid fortsatt arbetet både i skolorna och bland kvinnorna.

Arbetet såväl i staden som å de fem utstationerna har fortgått efter samma plan som förut och med regelbundna möten och söndagsskola hvarje söndag. Tillslutningen af åhörare har varit god.

Veckans hvardagar ha ock varit upptagna med regelbundna väl besökta möten. I staden hålles textutredning för s.-skollärarne m. fl. hvarje tisdag, predikan och bönemöten hvarje onsdag och kvinnomöte hvarje fredag. I en by 4 à 5 kilom. öster om staden ha vi börjat att ha regelbundna möten hvarje torsdag och i en by söder om staden hvarje fredag. Utom dessa möten göras ock i mån af tid längre eller kortare resor till andra platser.

I förening med Chucheng-stationen har en serie s. k. fältmöten afhållits å båda stationernas missionsfält. Undertecknad tillsammans med ett par evangelister hjälpte br Lindberg i Chucheng och han jämte en af hans infödda medarbetare voro oss till nytta och glädje å Kiaochow distrikt.

Under kvartalet ha fem personer blifvit döpta. Med dessa ha i allt 29 blifvit döpta i Kiaochow under det senast flydda året.

En väl besökt bibelklass för kvinnor har afhållits å utstationen i Po.

Skolorna i staden och på landet ha fortsatt. Elevantalet är 45.

Samtliga arbetare å Kiaochow station förena sig i hjärtliga hälsningar.

Från Kiaochow & Kina skrifves den 6 febr. 1908 till Kommittéen för den Yttre Missionen följande:

Bröder i Herren!

Nåd och frid!

På ett af samtliga missionsarbetare härstädes afhållet möte af den 3 sistlidne febr. beslutades att genom undertecknad tillställa kommittéen följande resolution:

»På samma gång mötet med glädje och tacksamhet till Gud och kommittéen mottager och hälsar den nye missionären, br A. Leander, hjärtligt välkommen till fältet, arbetet och syskonkretsen här ute, ber det i all ödmjukhet få anhålla om nya utländska arbetare för Kiaochow distrikt. Detta är, som vi hoppas att äfven kommittéen för sin del tydligt och klart inser, en lifsfråga för missionen för så vidt man ej vill förlora det vidsträckta område, som under åratal blifvit bearbetadt af Sv. Baptistmissionens missionärer eller få Kiaochow-stationens arbetare i förtid nedbrutna af öfveransträngning. Snar hjälp är dubbel hjälp. Af det skälet böra de nya »Rekryterna» icke gärna utsändas senare än nästa höst.»

Öfvanstående resolution torde tala för sig själf. Och vi hysa det förtroende till kommittéen, att den må göra allt hvad den kan för att svaret må blifva så tillfredsställande som möjligt.

Med hjärtliga fridshälsningar från samtliga medarbetarne.

I Herren och arbetet förbundne

J. A. Rinell.

Från Kiaochow

skrifves den 14 oktober 1907 till missionskommittéens sekreterare:

Som bekant har en del af Amerikas kapitalisters kristna vaknat upp öfver sina skyldigheter att mer än hittills sätta in sina penningar bl. a. på Kinas snara evangelisering. En lekmannaförening har bildats med mål att undersöka möjligheterna af nämnda evangelisering och att med medel understödja de missionssällskap, hvilka redan ha arbetare på fältet.

För att erhålla de upplysningar, som föreningen ansett nödvändiga, har den, utom det att flera af dess medlemmar på ort och ställe sökt studera förhållandena, satt sig i förbindelse med den kommittén i Shanghai, som vid 100-års konferensen därstädes tillsattes för påskyndandet af Kinas evangelisering och begärt åtskilliga upplysningar i ämnet. Denna har i sin tur vändt sig till missionssällskapens lokalsekreterare. Kommittéens frågo-blankett var ock bl. a. föremål för tankeutbyte å den nyligen afslutade Alliansokonferensen i Tsinanfu, Shangtung. En af denna konferens utsedd kommitté, representerad af alla missionssällskap, som där deltogo, tog Lekmannaförslaget med dit hörande frågor också under ompröfning.

Vår mission här ute har ock å gemensamt möte d. 10 okt. 1907 trott sig böra gifva följande svar, hvilket vi härmed i form af protokollsutdrag be att få meddela.

1:o) »För att mera effektivt kunna evangelisera det fält som Sv. Baptistmissionen anser sig för tillfället hafva i Kina, behöfs ytterligare två s. k. hufvudstationer, en i Kaomi och en i Inchow eller alternativt en i Lingshanwei, samt ett antal utstationer till hvardera hufvudstationen.

2:o) För de nya stationerna såväl som till förstärkning å de redan upprättade, behöfves 12 nya missionärer — 4 familjer och 2 ogifta af hvardera könet, samt ett 40-tal infödda medarbetare.

3:o) För att kunna realisera denna utvidgning af arbetet, beräknas följande medel:

Årlig lön för 12 nya missionärer	dollars	6,000
Utrustning för dito	»	1,620
Respenningar till fältet för dito	»	3,230
Årliga respenningar å missionsfältet	»	1,000
Bostäder för dito	»	12,000
Kapell å hufvud- och bistationer	»	11,200
Årlig lön för infödda arbetare	»	2,400
	S:ma dollars	38,060

Omskrifna beräkning omfattar en tid af fem år. Samfundet skall själf förse arbetare å missionsfältet. Penningarna, om sådana gifvas, skola sändas till de respektiva missionssällskapens kassörer.

Omskrifna Lekmannarörelser, som började i Amerika, lär sedan äfven ha spridt sig till England. Måtte det behaga Herren att låta en sund och af Guds Ande helgad väckelse i samma riktning äfven sprida sig till Sverige och låta vårt eget samfund med dess kapitalister inse, att de blott äro förvaltare och att de stå i skuld till Gud och en döende värld.

Fridshälsningar från samtliga missionsarbetare.

Enligt uppdrag:

Broderligen
J. A. Rinell.

Missionsoffer i Kina.

I tidskriften »The Near East» för jan. detta år läses om en kinesisk konferens i Shantung bl. a. följande:

»Pastor J. E. Lindberg från Cchuchéng hade byggt ett nytt bönehus, men på detta hvilade en skuld af 80 mex. dollar (170 kr.) På en liten stund insamlades 120 dollars för detsamma. Aldrig förr ha vi sett ett så hjärtligt och glädjefullt gifvande. Brödernas ansikten strålade. Ju mer de gåfvo, ju lyckligare kände de sig. Gifvandets ande hade fallit på dem och de erforo dess välsignelser.

På kvällen uppenbarade sig åter deras offervillighet. I stället för att samla medel till understöd åt en evangelist, som under föregående året, beslutade de sig för att anställa t r e. Och genast insamlades för ändamålet 200 dollars. De gåfvo pänningar, som de hade lagt undan för sina hemresor och beslutade sig för att af kärlek till Gud och sina medmänniskor gå hem till fots. De gåfvo till dess de kände det. Men känslan däraf var g l ä d j e och icke en känsla af nödtvunget umbärande». — —

Huru många i hemlandet skulle icke kunna spara rätt stora summor för missionen genom att någon gång t. ex. gå till fots ett litet stycke i stället för att, som vanligen är fallet, åka på spårvagn o. d. Litet hvar skulle kunna undvara en lyxartikel eller någon bekvämlighet. Göre Herren vårt gifvande till missionen icke blott till en helig plikt utan till en af själens njutningsfullaste föremål! *J. A. Rinell.*

Jorden rundt i ord och bild.

44.

I afgudatemplet.

En gång gick jag in i ett s. k. Posa-tempel här i Kiaochow, Kina, för att se på afgudarne. Som ofta är fallet följdes främlingen af den tjänstgörande prästen, hvilken ock syntes taga ett uppriktigt intresse i att lämna alla de upplysningar som jag önskade.

Posa-templen äro mest afsedda för kvinnor och i all synnerhet för sådana kvinnor hvilka i likhet med Hanna fordom bedja om söner eller hvilkas barn hemsökts af någon sjukdom. På grund däraf äro afgudarne, hvilka äro i legio, vanligen kvinnobilder. Hvar och en är omgifven af flera gossebarn, hvilka vårdas af dem. Afgudarne äro gjorda af lera och öfverdragna med guld eller olika målningar. Storleken är vanligen full kroppsstorlek.

Då jag besökte nämda tempel, fann jag bl. a. framför en af gudarne ett par vattenämbar i miniatyr, gjorda af papper. På min fråga hvad detta betydde, svarade prästen: »Dessa 'vattenämbar' äro hitsatta af en moder hvars barn har vattenkopporna. Hon har varit här och tillbedt guden. I händelse hennes barn blir återställdt, har hon lofvat att offra en viss andel af sin förmögenhet och såsom ett synligt tecken till detta löfte, ha dessa 'vattenämbar' blifvit framsatta.»

Jag vände mig till en annan af gudarne och såg att den hade ett par röda pappersbollar i sina händer. Åter frågade jag: »Hvad betyder detta?» Prästen svarade: »Dessa bollar äro dit-

Den bild af Buddha, som planschen återgifver, är hämtad från Japan. Den håller 49 fot i höjd och är så stor att 100 personer på en gång få rum inuti hufvudet.

hängda af en annan moder. Hennes barn äro griniga och kinkiga, hvarför hon har bedt guden om hjälp emot detta. Om hennes bön blir hörd, skall hon ock frambära ett offer.»

En af gudarne var dekorerad med ett antal käppar och armkryckor. På min fråga: »men hvartill alla dessa kryckor och käppar?» svarade prästen: »Dessa äro hitsända eller hitburna af krymplingar, hvilka önska bli helade.»

Vid sidan af en gud stod en liten lerhund hvars nos var tjockt bestruken af flott. Jag frågade igen: »Men hvad betyder det här då?» Prästen svarade: »Den här hunden kan bota hosta. Då folk plågas af denna åkomma, komma de hit och bestryka hundens nos med flott och så bli de bra.» »Är det alldeles säkert, att de bli bra?» invände jag. »Ja», svarade prästen, »det är ett gammalt och välbepröfvadt medel.»

I ett hörn af templet låg en omkring två fot lång pappersgubbe. Jag tillät mig en sista fråga: »Hvad är meningen med den där pappersgubben?» Prästen svarade: »Ett barn i en af grannbyarne har blifvit hastigt och lifsfarligt sjuk. Föräldrarne vilja icke mista det. De ha köpt denna pappersgubbe, hvilken genom vissa ceremonier kommer att öfvertaga barnets sjukdom hvarefter den skall uppbrännas i kväll.»

»Han skall sålunda dö (brännas) istället för det sjuka barnet?» invände jag. »Ja», svarade prästen, »herrn har uppfattat saken alldeles riktigt — *dö för det sjuka barnet.*»

* * *

Detta är ett litet blad ur den hedniska verkligheten. Det uppväxande släktet uppfostras ännu i dag i vidskeplig tro på döda och oförmögna afgudar. De känna icke den store läkaren. De veta ingenting om den Gudakärlek, som ledde Jesus att dö äfven för dem.

J. A. Rinell.

UNGDOMENS EGEN TIDNING

ORGAN FÖR SVENSKA BAPTISTERNAS UNGDOMSFÖRBUND

S. B. U. F.

N:r 17.	Pris på posten: Helt år kr. 1:50. Hos utgivaren: minst 10 ex. och förskottslikvid 1:50 pr ex.	Redaktion: K. A. MODÉN och E. V. HELLSTRÖM.	Utkommer varje helgfri Torsdag. Annonspris kr. 2:50 pr rad.	25 April 1907.

DEN FÖRLORADE SONEN.

Närstående bild illustrerar den förlorade sonen, sådan som en kinesisk artist vid genomläsandet av den evangeliska berättelsen i Luk. 15 kap. uppfattar och nedtecknat den. Som bilderna emellertid äro äkta kinesiska torde de tarva en liten förklaring.

1:o. På den första taflan sitter den åldrige fadern förmanande sina tvänne söner. Den yngre av dem sitter mitt framför den gamle. Med en allt annat än sonlig tillgivenhet utkräfver han sitt arv. Han lyssnar dock ännu fastän med synbarlig likgiltighet på faderns förmaningar. Bredvid honom står den äldre sonen. Såsom en föräldralydig och god son vågar han icke sitta i sin faders närvaro, ty detta skulle innebära vanvördnad. — Mannen längst till höger är en tjänare. Efter att han har uppvägt den del av silvret, som kommer på den yngre sonens arvedel, bär han den på en bricka till honom.

— Lärdom: En ohörsam son — ohörsam mot föräldrar; ohörsam mot Gud.

2:o. Den andra taflan visar den yngre sonens avsked från hemmet. Föräldrarne stå gråtande utpå förstugutrappan för att säga honom ett sista varningsord. Själv står han färdig att försvinna inom den sidenstol i vilken han av ett par stolbärare skyndsamt föres bort mot ett främmande land. En extra man bär hans saker.

Bilder om den förlorade sonen.

— Lärdom: En trotsig sons skilsmässa från hemmet är oftast liktydig med skilsmässa från Gud.

3:o. Denna tafla föreställer den yngre sonen i det främmande landet. Där funnos inga föräldrar som förmanade honom. Samvetets röst hade tystnat. Sällskapet utjordes av lättsinniga spelare. Själv hade han redan börjat röka opium. Som detta emellertid var en nyhet för honom, behövde han en i lasten övad kamrat att undervisa och hjälpa sig.

— Lärdom: »Om skalkar locka dig, så följ icke.»

4:o. Den fjärde tavlan föreställer den förr så förnäma ynglingen som svinherde. Huru djupt hade han icke fallit! Ingen av hans forna vänner ville vidare känna honom. Ensam övergiven, trasig, hungrig och ångerfull satt han där under ett träd och tänkte på sitt förfelade liv. Nu var det hans tur att gråta. Stackars yngling! Först nu kände han att han var en förlorad son.

— Lärdom: »Överträdarens väg är hård.»

5:o. Den femte taflan föreställer den förlorade sonens hemkomst och faderns vänliga mottagande. Den stackars ynglingen hade nu jämt ingenting kvar av sitt arv. Lik en föraktad och usel tiggare stödde han sig på sin stav och med ett ångerfullt och förkrossat hjärta bad om förlåtelse. Fadern förlät allt. Förde honom in på den inre gården, där en tjänare klädde honom i högtidsdräkt.

— Lärdom: »Den sin missgärning bekän-

17A

ner och övergiver, han skall få barmhertighet.»

— 6:o. Den sjätte tallan illustrerar den glädje och den högtidsfäst som blev en följd av den förlorade sonens bättring och återkomst till hemmet. Vilken skillnad förmärkes icke i de åldriga föräldrarnes ansikten nu emot den som präglade dem, då sonen for bort! Då gräto de, nu äro de glada. Vänner och grannar glädjas med dem. Och den förlorade, men nu återkomna sonen, kunde icke heller annat än glädjas. Vilken stor skillnad måste det icke vara för honom att sitta hemma vid ett rikt uppdukat fästbord mot att i det främmande landet förgås av hunger! Men den åldrige faderns glädje synes ändå vara störst. Med en stämma som överröstar både gästernas glättighet och musikens toner, utropar han i salig hänförelse: »Denne min son var död och har fått liv igen, han var förlorad och är återfunnen.»

— Lärdom: Sammalunda varder det glädje i himmelen över en enda syndare, som bättrar sig.»

J. A. Rinell.

Ungdomskraft.

De ungas ära är deras kraft.
Ordsp. 20: 29.

Kraft är ett utmärkande drag hos ungdomen. »Man väntar inte så mycken visdom av en yngling, men man väntar kraft», sade en gång d:r Drake. Ungdomstiden är en härlig tid, därför att den är kraftens. Oftast äro striderna hetast under den tiden, men krafterna motsvara dem.

Med begreppet kraft mena vi orsaken till verksamhet. Utan kraft ingen växtlighet, ingen utveckling, ingen verksamhet, ingen fortkomst.

Men hvad menas då med ungdomskraft? Det är livets vårkraft. Alla älska vi våren, ty den livar och tjusar i sin sprudlande lifskraft. För vårkrafter måste köld och död vika. Vårkrafter väcker det slumrande livet till nydaning. Den framkallar ängens grönska, trädens knoppar och blommorna på marken. Den gör världen ny och livfull, varm och jublande. Därför älska vi våren och säga:

»Välkommen vårens jubelsång!
Välkommen ur domnande förstelning!
Nu vaknar liv i varje telning
Och uti själen toners gång.»

Men ungdomstiden är livets vårtid, den har ock vårkraft, det är ungdomskraft. Ungdomskraften är den kraft som iständsätter oss att utvecklas till mogna män och kvinnor. Men då så är, är det av största vikt, att icke denna kraft förspilllles, utan får tjäna sitt ändamål.

Så hava vi för vår utveckling fysiska, psykiska och andliga krafter, krafter inom andens, själens och kroppens områden.

"Ungd. v[...]"

"Högst ett år till."

För några dagar sedan fick undertecknad ett brev från en av grannmissionärerna, vari det bl. a. hette: »Herr och Fru H, lämnade L. förliden fredag för att resa hem till Amerika. Fru H. är mycket klen. Doktorn har förklarat att hon har lungsot, och att hon icke kan leva mer än högst ett år till.»

»Högst ett år till!» Och likväl hade hon nyss kommit ut till Kina som missionärska, ung, nygift, levnadsfrisk. Hon hoppades få leva länge och arbeta mycket. Men nu skrev en annan hand ett stort svart kors över dessa ljusa framtidsdrömmar.

»Högst ett år till» — kanske detta gäller mer än en av mina unga, glättiga och levnadsfriska ungdomar, som läsa dessa rader. Ingen doktor har måhända fällt detta utslag över dig. Dock har han, som räknat våra dagar bestämt det så. Och därvid bliver det. Är du beredd för slutet — beredd att dö? Har du gjort vad du måste hava uträttat? Om icke, så skynda dig. Det gäller måhända »högst ett år till.»

J. A. Rinell.

Bibliska bruk praktiserade i Kina.

(Af *J. A. Rinell.*)

Bibelälskare, vilka komma till Kina och studera kinesiska tänkesätt och seder, kunna ej annat än förundra sig över den likhet, som dessa hava med många bibliska tänkesätt och sedvanor, sådana som de framställas i de heliga skrifterna. Vi vilja här omnämna några, vilka kunna tjäna som exempel.

Den klädedräkt som bars och ännu bäres i de bibliska länderna var vid, veckig och lång. På grund därav lade Jesus av sig överklädnaden, då han tvådde lärjungarnes fötter (Joh. 13: 4). Han uppmanade ock sina efterföljare att hava »sina länder omgjordade» (Luk. 12: 35). Detta var nämligen nödvändigt på grund av klädernas längd. Ty de måste stundom uppfästas i gördeln eller bältet. I Mark. 10: 9 förmanas lärjungarne att »ej hava guld ej heller silver ej heller koppar i bältet». Av detta påbud ser man tydligt att sådant eljest var brukligt.

Gå vi nu till de kinesiska sedvanorna i dessa avseenden, så finna vi att de äro alldeles lika. Kläderna äro så vida, att ofta två kroppar, jämt så stora som den för vilken klädesplagget är avsett, skulle få rum i det. Ingen kan anses fint klädd, som icke bär nästan fotsida kläder. Både män och kvinnor använda benkläder, vilka uppfästas av en omkring midjan hårt tillknuten gördel. Synnerligast om vintern tillslutas ock de fladdrande ytterkläderna av ett mer eller mindre dyrbart bälte. Som kläderna sakna fickor, får bältet tjänstgöra i deras ställe. På grund därav hängas snören, fullsatta av penningar, rökpipor, tobakspåsar, ficknäsdukar o. s. v. i bältet.

Som bekant hälsade bibelns män genom bugning, knäböjning eller stundom t. o. m. genom att med ansiktet böja sig mot marken. Deras hälsningsord voro vanligen: »Frid vare dig». »Herren välsigne dig» o. s. v. — Kineserna hälsa ock på varandra genom bugning. De skaka icke händer med varandra, såsom vi vanligen göra, utan sammanlägga sina egna och låta dem först nära nog falla ned till marken och därefter föra dem i en halvcirkel upp mot pannan. Då de vilja uttrycka en särskild vördnad för någon, böja de antingen ena benet eller ock kasta de sig ned på marken under det att pannan nära nog vidrör jorden. De vanliga hälsningsfraserna äro: »Har ni ätit ert ris?» »Befinner ni er väl?» »Vart skall ni gå?» Eller: »Har ni och edra anhöriga frid?» o. s. v.

Av Markus Evangelium 2 kap. m. fl. andra ställen finna vi, att hustaken i Palestina voro flata. Och den del av Luk. 15 kap., som handlar om kvinnan, som tände upp ljus och sökte efter den borttappade penningen, låter oss förstå, att det inre av huset var jämförelsevis mörkt och oinbjudande. Taga vi nu dessa två saker i betraktande i Kina, så finna vi för det första många trakter i detta land, där man har både flata hustak och även bor i jordhålor. Och för det andra finna vi att pappersfönstren, som i regel alltid användas, äro oförmögna att tillföra husets inre det solljus som är så nödvändigt för ett ljust och hemtrevligt boningsrum. Skulle man därför t. ex. i Kina uppsöka ett litet silvermynt, som dolt sig i det tjocka damm- och soplager, som vanligen betäcker ett kinesiskt lergolv, finge man med all säkerhet bokstavligen göra som kvinnan i texten: »Tända upp ljus, sopa huset och granneligen söka för att finna».

Vad beträffar inredningen i de österländska husen beskrives ett tarvligt gästrums möblemang av sunamitiskan på följande sätt: »Låt oss göra en liten kammare i muren och där uppsätta åt honom (gudsmannen Elisa) en säng, ett bord, en stol och en ljusstake, på det att, när han kommer till oss, han må kunna taga in där» (2 Kon. 4: 10). Husgeråden voro i allmänhet mycket få. De viktigaste av dessa voro handkvarnen samt några kokkärl av lera eller metall. Bibelns folk synes ha varit mästare i konsten att taga sig fram med litet. Detta är ock ett gemensamt drag hos alla österns folk. Och kineserna utgöra i detta fall intet undantag. Deras möblering inskränker sig ofta till en väggfast säng (»Kang») som i fattigare hus får tjäna till säng om nätterna, stol om dagarna och bord vid måltiderna. Familjens lösöre är — utom kläderna — en handkvarn, varpå säden som användes males av husets kvinnor; en fastmurad kokgryta — vanligen det enda kokkärlet i huset; några träpinnar, vilka användas vid måltiderna i stället för skedar, knivar och gafflar. Uttrycket att »taga sig fram» är på samma gång kinesiskt som det är österländskt.

Det ebreiska hem- eller familjelivet var som bekant patriarkaliskt. Föräldrarne voro skyldiga att skaffa hustrur åt sina söner. Då tiden var inne, hämtade sonen följaktligen sin brud till sin faders hus. Den gifte sonen bildade dock icke en ny familj. Hans ättlingar voro blott en ny länk i den gamla familjen. Döttrarne lämnade sina föräldrars hem i och med att de bortgiftes till ett annat hus. Bröllopet firades utan prästerlig vigsel eller religiös ceremoni. Bruden var beslöjad, ända till dess hon infördes i brudkammaren. Vid bröllop och fester i allmänhet brukade man först utsända inbjudning till gästerna, och då tiden för högtidligheterna var inne, utfärdades en ny inbjudning till de väntade högtidsdeltagarne med orden: »Allt är redo, kommen till bröllop!» Vända vi oss nu till de kinesiska bruken i omtalade fall, så äro de så lika, att man kan knappast finna mera passande ord, då man vill beskriva dem, än vad de heliga urkunderna ha användt om österlandets sedvanor.

Av flera bibelrum framgår ock tydligt, att bibelns folk betraktade det såsom en stor lycka att äktenskapet välsignades med många barn och att gossebarn särskilt voro efterlängtade. Och i detta fall kan det knappast finnas något mera bibeltroget folk än kineserna! Någon har sagt: »Om kineserna icke efterkomma något annat av Guds bud, så efterkomma de åtminstone det första.» Och detta är sant. Kineserna betrakta det icke såsom en skam att ha många barn eller att tidigt ingå äktenskap — nej, icke ens att ha flera hustrur.

Det berättas, att en kinesisk ambassadör i Paris en gång tog sex av sina barn ut på gatan för att spatsera. Hans stora barnskara väkte emellertid ett visst uppseende i staden. Och mången ömhjärtad pariserdam skakade medlidsamt på huvudet och viskade: »Stackars man; stackars man!» Men kinesen, som syntes tro att de beklagade honom därför, att han blott hade sex barn, anmärkte lugnande: »I behöven icke beklaga mig. Jag har sex barn till hemma.» Vilken annan kines som helst skulle under liknande omständigheter ha sagt detsamma.

Att ha många barn — i synnerhet söner — prisas som en dygd och anses vara ett bevis för Guds välbehag och en borgen för lycka i denna världen och i den tillkommande. Gifta kvinnor, som ej fött några söner, åtnjuta därför föga anseende i livet. Och deras lycka i en annan värld är mycket tvivelaktig. För den skull gå sådana kvinnor ock ofta i »flock och följe» till templen för att i likhet med Hanna fordom utbedja sig söner. Skillnaden mellan Hanna och kineskvinnorna är dock den, att den förra gick till »Herrens hus» och under böner och tårar utgöt sitt hjärta inför den Högste, då däremot de senare gå till avgudatemplen för att inför vederstyggliga beläten, gjorda av människohänder, bedja att få söner.

Av Hannas bön och handlingssätt (1 Sam. 1) såväl som av vår Frälsares tydliga ord i Mark. 7: 11 framgår, att judarne stundom gåvo bort sina söner som en Korban (offergåva) till Gud, medan de ännu voro helt unga. Därigenom blev den så bortgivne på visst sätt befriad från sina barnaskyldigheter gent emot föräldrarne. Denna plägsed är ock vanlig i Kina. Föräldrar, som förut haft oturen att mista sina små, tro icke sällan, att gudarne av en eller annan orsak ha svurit dem döden. För att sålunda å ena sidan försöka att blidka gudarne och å andra sidan spara barnets liv, gives det stundom till något tempel eller till något buddhist — eller taoistkloster. Med detta har barnets plikter mot föräldrarne upphört och det kan följaktligen i likhet med judarne fordom säga: »En offergåva är det, varmed du av mig kunde hjälpas.»

Den förstfödde sonen i de ebreiska familjerna hade flera företräden. Så har ock den förstfödde sonen ibland kineserna. Han åtnjuter det största anseendet i familjen och i släkten. Hans makt står närmast faderns. Och då denne (fadern) dör, är han familjens huvudman. Bröderna måste hörsamma honom och t. o. m. modern måste lyda hans befallningar. Att för de yngre i familjen eller släkten väcka åtal mot husets huvudman, är det samma, som att synda emot det fjärde budet.

Då ebreen dog delades hans förmögenhet mellan arvtagarne. Men han kunde ock under livstiden utskifta arvet. Så t. ex. utdelade Abraham arvet åt sin son Isak (1 Mos. 24: 36; 25: 5). Och den förlorade sonen begärde och fick sitt arv innan fadern var död. — Denna sed praktiseras ock i Kina. Vanartiga söner utkräva icke sällan sin andel av arvet medan föräldrarne ännu leva. Ortodoxa kineser klandra visserligen denna sed, men det oaktat praktiseras den som sagt, och detta t. o. m. i stor utsträckning.

En del av bibelns män beredde sig på sin hädanfärd bl. a. på det sätt, att de medan de ännu voro friska och starka, gåvo förordning om sina »döda ben» och förskaffade sig en viloplats. Så gjorde t. ex. Abraham. Och då vår frälsare var korsfäst, kunde Josef av Arematia lägga hans döda kropp i sin egen grav, där ännu ingen hade legat (Matt. 27 kap.).

I Kina är en dylik förberedelse ingalunda ovanlig. Tvärt om gives det oräkneliga exempel på att en föräldrakär son icke blott låter färdiggöra faderns likkista och svepning, utan även låter uppmura och iordningställa hans grav och detta långt innan den gamles krafter äro brutna. Då man därför från religionens och kristendomens synpunkt uppmanar en sådan person att beställa om sitt hus, det är: förbereda sig på döden, pekar han på sin egen färdiggjorda likkista och grav och säger — »j a g ä r b e r e d d».

Då någon i de bibliska länderna hade dött, började den hänsovnes anförvanter och vänner gråta och jämra sig över den döde. Men icke nog därmed: man anställde ock lejde gråtare och gråterskor, vilkas tjut även blandade sig med lejda musikanters pip och skrällande musik. — I Kina hör denna sed ock till det vardagliga. Ty så fort som en familjemedlems liv har flytt, börja de övriga i huset att med förtvivlade rop kalla hans ande åter. Är det husfadern, som har slutat sina dagar, så ropa barnen i korus: »Å—å—hå min far, kom tillbaka! Å—å—hå min far, kom tillbaka.» Är det modern som har dött, framskränas samma bönerop, med naturligtvis den förändringen att man säger: »Min moder» o. s. v.

Enär man i Kina i allmänhet behåller sina döda i hemmet under flera veckor och stundom i flera månader, så är det — åtminstone hos de rika — som gråten och oväsendet aldrig vill taga slut. Är man därför nog olycklig att vara närmaste granne med en sådan familj under den tid, som husfolket sörjer en död, skall man förgäves försöka att få någon vila. Oväsendet av en massa olika instrument, trummor, cymbaler o. s. v. blandade med gråtarnes gälla klagolåt uppfylla hela nejden med sitt spöklika och mellankoliska ljud — det är en gråt, som ger anledning att tro, det de sörja såsom de som intet hopp hava.

Om vi nu lämna det mera individuella och övergå till mera allmänna saker, så finna vi även där många och stora likheter.

Av apostelns uppmaning: »Köpen tiden», kunna vi förstå att även sådana som i mer eller mindre mån hade hörsammat Kristi lära gjorde sig skyldiga till försummelse, då det gällde att taga vara på tiden. Detta är ock ett allmänt fel hos alla orientaliska folk. Och kineserna med all sin beprisade arbetsamhet äro visst intet undantag. Då man t. ex. uppmanar dem att helga sabbaten, svara de flesta av dem att de icke hava tid, men om man ger akt på dem i deras dagliga liv, kan man icke annat än förvåna sig över deras oförmåga att planlägga ett arbetsföretag så att det mest möjliga arbete blir utfört på den kortaste tiden. Deras arbetsdag är visserligen i längden liktydig med dagsljuset, men det oaktat hinna de — av brist på beräkning och ett rätt användande av »stunden» — med mindre verkligt arbete på denna långa tid, än vad Västerns folk hinner med på en sex à åtta timmars arbetsdag. Den apostoliska uppmaningen: »Köpen tiden», lämpar sig därför om möjligt bättre på kineserna som en nation, än på något annat folk.

På tal om tid, så finna vi på flera ställen i de heliga skrifterna att varje del av en viss tidsperiod räknades som en hel. Så t. ex. talas om Jesu död och uppståndelse att »Människosonen skall antvardas åt översteprästerna och de skriftlärda och de skola döma honom till döden och antvarda honom åt hedningarne till att begabbas och gisslas och korsfästas, och på tredje dagen skall han uppstå igen.» (Matt. 20: 18, 19). Och åter: »Ty likasom Jonas var tre dagar och tre nätter i den stora fiskens buk, så skall Människosonen vara tre dagar och tre nätter i jordens sköte» (Matt. 13: 40). Här räknas sålunda varje del av t. ex. »tre dagar» etc. såsom ett helt. Och så göra även kineserna. På grund därav uppgiva de sig alltid vara ett år äldre, än vad de från vår synpunkt verkligen äro. Så är t. ex. en person som blivit född i slutet av året e t t å r gammal, så fort han hunnit till nationens gemensamma födelsedag som är nyåret. Vid nästa nyårsdag är han två år o. s. v.

Följande tvänne exempel visa hurusom samma regel i ännu vidsträcktare mening tillämpas på hela familjen eller släktet:

För flera år sedan träffade missionären d:r Crawford i Tengchowfu en tegelslagare utanför nämnda stad, som var sysselsatt med att göra tegel. Missionären frågade då denne, huru länge han hade varit tegelslagare, varpå han svarade: — »250 år». Meningen var naturligtvis att tegelslagaren pluss hans förfäder under denna tid hade praktiserat nämda yrke.

Ett liknande svar erhöll ock undert. under år 1904, då jag bl. a. platser även besökte ett taoistkloster å Lao-Shan (»Mödornas berg»). Under samtalet med klostrets överstepräst tillfrågades han bl. a. huru länge han hade uppehållit sig i nämnda kloster. Hans hyperboliska svar var: — »tre tusen år». — —

Det bibliska bruket att gå ut till något torg eller dylikt för att leja arbetare och att på förhand komma överens med dem om en viss dagspenning illustreras förträffligt av ett liknande bruk i Kina. Icke blott arbetare utan ock djur, som utbjudas till lejning, ha sina särskilda torg eller mötesplatser dit spekulanter kunna gå för att uppgöra ackord.

På tal om denna sedvana skall jag aldrig glömma, då jag första gången gjorde den upptäckten, att den fanns till i Kina. Det var sommaren 1896. Br. Lindberg och jag voro tillsamman ute till en större landsby för att predika Guds ord. Under natten lågo vi som vanligt i byhärberget. Men redan vid halv tretiden på morgonen väcktes vi av ett förskräckligt oväsen. Det lät som om en stor pöbelhop hade omringat huset, där vi lågo, och att den höll på med ett hemskt anfall. Vi klädde oss skyndsamt och gingo ut. Det var icke ännu dag, så man kunde icke igenkänna folket. Men på det rätt stora torget utanför härberget syntes likväl ett vimmel av stojande människor. Vi stannade bakom husknuten för att försöka få klart för oss, vad allt detta betydde. Snart fingo vi ock veta, att det hela endast var en kamp mellan arbetare och arbetsgivare. De förra kämpade som vanligt för att få så mycket som möjligt betalt för sitt arbete, och de senare ansträngde sig till det yttersta för att pressa ned dagspenningen. Det hela utmynnade dock i Jesu ord: »Och när han hade kommit över ens med arbetarne..., sände han dem till sin vingård» (Matt. 20: 2).

Skörden och skördetiden erbjuda ock flera likheter. Sålunda tarvar skörden för det första många arbetare. En del skära visserligen säden i Kina med liar eller rättare med skäror, men i flesta fall upprycke̦s den med händerna. I båda fallen tar man emellertid blott en hand full av säd åt gången. Då tillräckligt mycket av säden blivit hopsamlad, bindes den i kärvar och föres omedelbart hem av åsnor eller extra skördemän. Allt går ovanligt sakta, så att, fastän män, kvinnor och barn deltaga i skördearbetet, genljuda dock fälten vid denna tid av Jesu välkända ord: »Skörden är mycken, men arbetarne äro få.»

En andra likhet, vad angår skörden och skördearbetet är de fattigas andel av densamma. Av Ruts beteende försts vi bl. a. att axplockning eller efterskörd företagen av fattigt folk ingalunda var ovanlig i Österlandet. Och denna plägsed möter oss också i Kina. Ingen lantbrukare, huru snål han än är, och huru hård han än må vara gent emot de fattiga, kan bortvisa dessa armodets söner och döttrar från sin åker, då de under skördetiden komma för att uppsamla överblivna eller nedfallna ax. Såsom en följd därav får man ock stundom se stora sällskap av tiggare och i allmänhet fattigt folk gå bakom skördefolket för att uppsamla sin del av skörden.

Då säden emellertid är avskuren eller upp ryckt, föres den som sagt hem och utbredes genast på tröskplatsen för att först torka sedan tröskas. Tröskplatsen eller logen är förlagd på en öppen plats utom hus. Den består i Kina — såsom fallet även var i österlandet — av ett hårt tilltrampat och jämförelsevis jämt jordgolv. Sädeskornen utpressas av det fattigare folket med slagor och av det rikare genom tillhjälp av åsnor. I senare fallet spännes djuret framför en rund, räfflad sten, vilken, dragen i halft språngmarsch, utpressar sädeskornen. Tröskverk förekomma ej.

Då säden blivit skild från halmen upplägges den senare i stackar bredvid trösklogen, under det att den förra rengöres från agnarna. För rengöringen användes — kastskoveln. Det är därför mycket vanligt att strax före solnedgången, då vinden oftast är lagom stark, få se den kinesiske bonden flitigt sysselsatt med att rengöra sin säd. Processen därför är mycket enkel. Man tager en skovel full av säd, kastar upp den i luften och låter den falla rakt ned igen. Den tunga och dugliga säden är vid nedfallandet jämförelsevis ren, enär de lätta och värdelösa agnarna på vindens vingar redan ha flugit bort för att — hopsamlas och uppbrännas. Vilken bibelläsare kan se detta utan att påminna sig den stora ökenpredikantens ord, då han med tanken fästad på Gudasonen Jesus utropade: »Han har sin kastskovel i sin hand, och han skall göra sin loge ren och samla sitt vete i sin lada, men agnarna skall han uppbränna i osläcklig eld» (Matt. 3: 12).

Men har sädesskörden och skördearbetet i Kina stora likheter med de bibliska bruk och sedvanorna, så har gräset och dess behandling en icke mindre bokstavlig likhet. — Vad vi vanligen förstå med skog, saknas helt och hållet i Kina. Visserligen finnes det åtskilliga träd runt omkring boningshusen i de flesta byarna samt i allmänhet omkring rikare personers familjegravar, men dessa äro alltid planterade. Vedbrand förekommer därför sparsamt och är mycket dyr. Fattigare personer kunna sällan eller aldrig åstadkomma någon ved. Denna ersättes därför av gräs. Män, kvinnor och barn äro nästan hela året om sysselsatta med att hopsamla gräs till bränsle. Och många familjer kunna icke åstadkomma mer än vad de behöva för samma eller följande dags matlagning. Då man ser detta sakförhållande, kan man ej undgå att erkänna det den röst, som lade de bekanta textorden »allt kött är gräs» i munnen på profeten Esaias, därigenom ock på ett mycket förkrossande sätt fastslog mänsklighetens ovaraktighet på jorden. Och den störste av alla profeter sade en gång, då han ville inskärpa nödvändigheten av att den förgängliga men dock oförgängliga människan förtröstade på Gud, de betydelsefulla orden: »Kläder nu Gud så gräset på marken, vilket i dag står och i morgon kastas i ugnen, skall han icke mycket mer kläda eder, I klentrogne?» (Matt. 6: 30).

21

Många andra bibliska bruk som praktiseras i Kina kunde ock anföras, såsom blinda, vilka sitta vid vägen och tigga; fiskarne som kasta sina nät ut till dräkt; fågelfängarne, med sina lömskt utlagda snaror o. s. v., o. s. v., men vi vilja ej vidare trötta därmed. Tillåt mig dock, innan jag slutar att ytterligare få anföra en sak, vilken jag dock för korthetens skull lämnar utan jämförelse. Denna framställdes av vår frälsare i avsikt att lägga lärjungarne på hjärtat nödvändigheten av att vaka och bereda sig på Människosonens snara tillkommelse. Och för att bereda våra sinnen på detsamma, låtom oss slå upp Matt. 24 kap. och läsa de betydelsefulla orden, som icke blott i Kina nå sin praktiska uppfyllelse, utan även torde tränga sig tillräckligt nära oss alla. Där heter det: »Ty likasom i dagarna före floden de åto och drucko, gifte sig och bortgifte intill den dagen, då Noa gick in i arken, och de visste intet av förr än floden kom och tog bort dem alla, så skall ock Människosonens tillkommelse vara. Då skola två vara ute på marken; en upptages och en lämnas kvar. Två kvinnor mala på kvarnen; en upptages och en lämnas kvar. Vaken fördenskull, ty I veten icke, vilken stund eder Herre kommer.»

Sålunda ha vi i korthet genomgått några bibliska bruk praktiserade i Kina. Men jag känner mig nödsakad att säga innan jag slutar, det kineserna såsom ett folk likväl äro främmande för det viktigaste — de känna icke vare sig bibeln eller bibelns Gud. De äro obekanta med det stora lagbudet: »Älska Gud över allt ting och din nästa som dig själv.» Vår kristliga plikt och förmån är sålunda att undervisa dem därom, så att bibeln må omskapa deras hjärtan och sedan förverkligas i deras liv.

»Vi som hans nåd fått smaka,
Hans ljus betrakta få,
O, skall vår ljusastaka
Inunder skäppan stå?
Må frälsning, frälsning skalla,
Må Herrens ord bli sänt,
Till dess bland folkslag alla
Messias namn blir känt.»

9C. E. J.

Bra betalt.

»Hur mycket betala utländingarne dig», frågade en gång en kines sin omvände landsman, »för att du går till deras gudstjänster?» Och han tillade, utan att invänta svaret: »tjugu kronor?» »Mycket mer», svarade den kristne. »Hur mycket då — tjugu tusen kronor?» Nej, det förslår inte ens det». »Men», frågade hedningen med tilltagande förvåning, »hur mycket betala de då?» »Mer än det där bergets vikt i silver och guld». »Vid Buddha», utropade den förvånade hedningen, »vad giva de dig då?» »De giva mig», sade den kristne under det han visade honom bibeln, »de giva mig den här boken. Och den berättar mig om Gud, om Frälsaren, om Golgata och det eviga livet, om himlen som väntar mig. Tro mig, den betalningen är mer värd, än allt guld och silver i världen. *J. A. Rinell.*

"Annorlunda måste det blifva."

»Annorlunda måste det blifva, innan det faller mig in att offra en slant för den yttre missionen»; skref en gång en missbelåten missionsvän. Och den tillade: »Alltså, allt hvad man kan göra är att bedja Gud för hedningarnas nöd, och detta är ej så litet.»

Detta är ett mycket tilltalande och för den penningekära och sparsamma lättvindigt sätt att missionera. Man får behålla sina penningar och blott bedja. Tänk, så billigt!

Ett sådant uttalande är till sin andemening mycket lika med det, som en gammal man lät undfalla sig för omkring ett hundra år sedan, då en yngling, William Carey, vågade stå upp och tala till förmån för hednamissionen. Carey blef, som bekant, nedtystad, »ty», sade den gamle mannen, »om Gud vill frälsa hedningarna, så kan han göra det oss förutan».

Den gamle mannens lättvindiga sätt att nedtysta sitt eget och andras samvete har dock långt före detta blifvit utdömdt. Och, om han nu kunde uppstå ifrån sin graf och försökte predika samma lära, skulle han säkerligen själf blifva nedtystad.

Men hvad skola vi då säga om en röst, som i tjugonde århundradet vill indraga sin »slant» för den yttre missionen och endast — bedja?

För min del synes den första satsen i de anförda orden: »Annorlunda måste det blifva», lämpa sig som svar. Ty liksom tro och gärningar äro tvillingssystrar i vår kristna religion, så är ock bön och arbete, uppoffring och bön oskiljaktligt förenade i missionen.

Betrakta vår frälsare! Ingen kunde vara flitigare och uthålligare att bedja än han, men ingen har heller vare sig före eller efter honom uppoffrat så mycket, som han gjorde. Han var en missionsvän i ordets allra bästa betydelse, och hans exempel står som ett värdigt föredöme för alla tider och folk.

Apostlarna fostrade ock de kristna att först gifva sig själfva och därefter sina ägodelar åt Gud. De lärde dem att bedja, men ock att regelbundet och planmässigt offra för missionen. De framhöllo tydligt, att »hvad människan sår, det skall hon ock skörda». Och åter: »Den, som sår sparsamt, skall ock sparsamt skörda».

Jesus satte sig en gång vid offerkistan för att se, huru folket lade penningar därin. Och han sitter där ännu, icke blott för att se gåfvornas storlek, utan ock gifvarnas motiv. Han älskar en glad gifvare, men huru många af oss har gladt hans hjärta genom att »lägga in mer än alla de andra»!

På tal om att gifva till missionen, så kanske du har hört talas om den där gamla negerkvinnan, som gärna ville sjunga, men ogärna offra något för evangelii utbredande. Efter att ha lyssnat till en god och eggande missionspredikan sjöng hon med en nästan öfverjordisk hänförelse, under det att blicken behagligt riktades mot höjden, den storslagna missionssången: »Flyg öfver hafven, härliga evangelium» etc. Och hon var så upptagen med att sjunga och så fördjupad i innehållet, att hon icke låtsade märka sin svarte negerbroder, då han kom till henne med kollektbäckenet. Men han kände henne emellertid tillräckligt väl för att veta, hvad hon behöfde. Stötande henne i sidan, sade han: »Ja, syster, det är mycket godt och bra, att du sjunger 'Flyg öfver hafven, härliga evangelium', men om du ville gifva det vingar, så vore det bättre».

Och så är det. Låtom oss gifva det härliga evangeliet vingar. Låtom oss utsända fridens budbärare till dem, som sitta i mörker och dödens skugga. Låtom oss understödja dem, som gå icke blott med böner utan ock med medel.

Vare missnöje, försummelse och klander sjuka bannlyst från oss själfva och församlingarna, och må vi med hänsyn till våra missionssynder fast hellre säga: »Annorlunda måste det blifva». —H.

22

Missionsoffer i Kina.

I tidskriften »The New East» för januari detta år läses om en kinesisk konferéns i Shantung bl. a. följande:

»Pastor J. E. Lindberg från Chuclüng hade byggt ett nytt nytt bönehus, men på detta hvilade en skuld av 80 mex. dollar (= 170 kr.) På en liten stund insamlades 120 dollars för detsamma. Aldrig förr ha vi sett ett så hjärtligt och glädjefullt givande. Mödernas ansikten strålade. Ju mer de gåvo, ju lyckligare kände de sig. Givandets ande hade fallit på dem, och de erforo dess välsignelser.

På kvällen uppenbarade sig åter deras offervillighet. I stället för att samla medel till understöd åt *en* evangelist, som under föregående året, beslutade de sig för att anställa *tre*. Och genast insamlades för ändamålet 200 dollars. De gåvo penningar, som de hade lagt undan för sina hemresor och beslutade sig för att i kärlek till Gud och sina medmänniskor gå hem till fots. De gåvo till dess de *kände* det. Men känslan därav var *glädje* och icke en känsla av ett nödtvunget umbärande.» — Huru mången i hemlandet skulle icke kunna bespara rätt stora summor för missionen genom att någon gång t. ex. gå till fots ett litet stycke istället för att som vanligen är fallet åka på spårvagn o. d. Litet var skulle kunna undvara en lyxartikel eller någon bekvämlighet. Göre Herren vårt givande till missionen icke blott till en helig plikt utan till en av själens njutningsfullaste förmåner!

J. A. Rinell.

karens
barnet
läs om
Därpå
kring
verens-
repade
böjda
.
att när
tårar i
d hade
ömma
n mål-
a mot
re, tog
henne
bröder,
kände,
älkom-
tecknet
ta hem!
de alla
rukaren

för oss,
nickade
prepade

ld,

ig,
mig!

!»

bön, vil-
ste högt.
ch vagn
nil, som
ns enda
nton mil
ursäkt,
giltig,
ds hus!
de sista
lbordan:

»Ett litet barn skall leda dem!» Jennys uppriktighet, bönebegär och barnsliga förtröstan hade kommit såsom Guds röst till de avfälliga föräldrarna, som förr en gång smakat ljuvheten av ett kristet liv, för att ropa dem tillbaka till Fadershuset och för att locka de unga männen att följa i deras spår!

Jenny har nu länge varit en lycklig hustru och mor, och hennes egna små barn hava blivit uppfostrade som hon i Herrens vård och fruktan. Många tusen av mina barn — hava likt Jenny blivit räddade ur överhängande faror, och sedan de erhållit uppfostran gått ut i världen, förande med sig den välsignade kunskapen om en Frälsares kärlek med det uppriktiga och helgade begäret att tjäna honom.

En kinesisk skola.

(Med plansch.)

I stället för att de svenska skolbarnen sitta på skolbänken endast några få timmar om dagen, sitta vanligen kinesbarnen där från tidigt på morgonen till sent på kvällen. Lexorna läras icke i hemmen utan i skolan. Som varje elev läser högt, är det ett fasligt surr i skolrummet. Då lärjungen tror sig kunna sin lexa, går han fram till läraren och med ryggen vänd till honom, försöker han att ur minnet återupprepa vad han lärt.

På bilden synes en gosse ligga på knä och läsa ur en bok. Han har fått baklexa och straffas på detta sätt av läraren. Så får han nu ligga till dess att han har lärt sig sin lexa. Utom detta straff gives ock »linjalstraffet». Detta är hårdare och värre än det förra. Varje kineslärare är i regeln en Farao för sin klass. Men straffet går naturligtvis ut på att förmå barnen vara snälla, flitiga och läraktiga.

Längst till höger upp i hörnet av bilden finnes en tavla, som sällan sak-

22A

Missionsoffer i Kina.

I tidskriften »The New East» för januari detta år läses om en kinesisk konferens i Shantung bl. a. följande:

»Pastor J. E. Lindberg från Chuclung hade byggt ett nytt nytt bönehus, men på detta hvilade en skuld av 80 mex. dollar (= 170 kr.) På en liten stund insamlades 120 dollars för detsamma. Aldrig förr ha vi sett ett så hjärtligt och glädjefullt givande. Mödernas ansikten strålade. Ju mer de gåvo, ju lyckligare kände de sig. Givandets ande hade fallit på dem, och de erforo dess välsignelser.

På kvällen uppenbarade sig åter deras offervillighet. I stället för att samla medel till understöd åt en evangelist, som under föregående året, beslutade de
insamlades f
penningar,
hemresor o
Gud och si
De gåvo ti
därav var g
tvunget um
landet skull
mor för mis
gå till fots
vanligen är
var skulle
någon bekv
till mission
till en av s

EN KINESISK SKOLA.

nas i en äkta kinesskola. Denna tavla föreställer Konfucius. Han var som bekant en kinesisk filosof, som levde omkring 500 år före Kristi födelse. Genom sin lärdom och sina böcker är han än i dag ansedd att vara Kinas lärdaste man. Och varje skolgosse och student antänder därför ljus och rökelse framför hans bild samt under knäfall anropar hans hjälp och bistånd. De förstå icke att en död människa är oförmögen att hjälpa dem.

De kinesiska skolbarnen ha ingen söndag, ingen bibel och inga kristliga böcker. Deras föräldrar och lärare äro hedningar och barnen läsa följaktligen hedniska böcker och läras att dyrka avgudar så väl som förfädernas andar.

Det finnes visserligen numera ock åtskilliga missionsskolor i Kina, men de barn, som ha förmånen att besöka dessa, äro dock jämförelsevis få.

De svenska barnen med sina goda hem, förträffliga vardagsskolor, kristliga söndagsskolor och utmärkta religiösa litteratur, stå i dessa fall långt, långt före kinesbarnen. Men skulle icke även de svenska barnen i allmänhet och läsarne av »Barnens egen tidning» i synnerhet i någon mån kunna hjälpa kinesbarnen till ett bättre? Jo visst! De kunna offra en liten skärv för Kinamissionen och bedja Gud för kinesbarnens frälsning. Gör det och börja *nu!*

J. A. Rinell.

Kinesflickors skolbildning.

(Föreläsning af Rev. R. M. Mateer å en konferens i Shantung. Öfversatt af — ll.)

Af följande tvenne allmänna och tvenne speciella skäl manas vi att gifva flickorna skoluppfostran:

Först: Emedan de äro berättigade att bli likställda med gossarne.

De ha rätt till det, emedan de äro människor, som skola lefva för evigt, och emedan de hafva en stor och viktig del i Kinas evangelisering. Motståndet mot kvinnans fostran och idéen, att det i vissa fall är en plikt eller en dygd för kvinnan att vara okunnig — detta i förening med slafveri, månggifte och tortyr är lämningar af barbarism. I Syrien påstod man till en början, att kvinnorna voro lika oemottagliga för undervisning som en katt. På Söderhafsöarne troddes det, att kvinnorna ej förstodo sig på vänlighet. Den enda utvägen, när de föreföllo besvärliga, var därför att döda dem och att upphänga deras kroppar till skräck för de lefvande. Huru underbart det än låter, är det dock möjligt att t. o. m. missionärer, fastän omedvetet, insuga en del af dessa hedniska idéer.

Det är visst icke alla, som äro fullkomligt fria från hedniska tänkesätt, då de komma till Kina. Några af de mest allmänna sanningar, som ett mänskligt öra någonsin hört, voro först uttalade till en kvinna. Lärjungarne, som icke voro alldeles befriade från rabbinernas tänkesätt, menade, att det kvinnliga könet var oförmöget att mottaga religiös undervisning, förundrade sig öfver att Jesus talade till kvinnan.

För det andra: Emedan den treeniga rösten från uppenbarelsen, historien och sakförhållandena mana oss att gifva kvinnan undervisning. »Våra döttrar», säger psalmisten, »skola blifva såsom hörnstenar, polerade såsom ett palats» (Eng. öfvers.). Hvad bygga vi; hvad bygga vi utan dessa andligen utvalda hörnstenar, huggna och polerade? Maskineri, penningar, missionärer, institutter, vetenskaper och teologi — med dessa saker bygges stort och högt, under det att hörnstenarne kvarlämnas i hedendomens sköte. Högt öfver hvalfven af en sådan byggnad har Gud skrifvit: »därskap, misstag». Vi måste åter börja att hugga och polera Guds utvalda hörnstenar.

Hvad säger historien? Grekland, Rom och Babylon! Hvarför föllo de så djupt? Emedan de uppbyggde staten och förbisågo familjerna. Förgäfves inbillade de sig att kunna lefva och blomstra tillsammans med kvinnor, som endast kunde betraktas som leksaker och slafvar i deras hand. Skola vi, och detta t. o. m. i kristendomens namn, återupprepa deras misstag? Vi göra det utan tvifvel, om vi försumma familjen. Framgången af vårt evangeliseringsarbete ligger mer än vi ana i upplyftandet och förädlandet af modern, hustrun och lärarinnan.

Ordspråket säger: »Handen, som svänger vaggan, regerar världen». Detta är sant.

Hur är det i Shantung? Efter trettioårigt arbete, med ett hundrasextiofem missionärer och omkring åtta tusen församlingsmedlemmar, huru många af våra medlemmar offra sig själfva för att personligen undervisa flickor? Det säges, att det finnes en. Huru kunna vi så öfverrumplas af makliga drömmar?

Det är särskildt tre orsaker som mana oss att undervisa kvinnokönet:

Först: Vi måste ha flickskolor för att uppfostra blifvande mödrar. Nationen såväl som församlingen är byggd af familjerna. Om denna källa af kärlek, trohet och flit blir uttorkad, konstgjorda strömmar skola förfela. Önska vi få förståndet uppväckt, tillgifvenhet vunnen, viljan besegrad och samvetet vaket, måste vi ha bildade kristna mödrar. Det angenäma, starka och varaktiga inflytandet af gudfruktiga mödrar är absolut nödvändigt för att kunna fostra goda och böjliga karakterer för församlingen. Men om modern på det sättet skall kunna blifva ett lefvande evangelium för sina barn, måste hon själf vara fostrad.

I våra kinesiska församlingar äro barnen lämnade åt sig själfva. De samlas icke omkring familjealtaret och medtagas icke till kyrkan. Detta sorgliga faktum borde stå lefvande för modern, och hon borde känna det odödliga värde och den stora egendom, som Gud i barnet har anförtrott henne.

Vi sörja öfver, att det finnes så många opålitliga karakterer inom församlingen. Vi skola fortsätta därmed ända tills modern upphör att gifva sitt barn löften, som hon aldrig ämnar infria.

Vi stå slagna, då vi se det närvarande släktets bristande vördnad. Föräldrarnas inflytande är det enda botemedlet för detta. Man måste lära konsten af vördnad i en sådan moders famn samt på en sådan kvinnas knä, som själf kan utöfva ett respektfullt inflytande på barnet. Det måste finnas mödrar med självkontroll och moralisk behjärtenhet för att kunna möta de allmänna fordringarna, som ställas på dem.

Vi bedja, arbeta och längta efter män med sådan själsförmögenhet, självförtroende, självförsakande och medlidande kärlek till sina medmänniskor, som kunna göra dem till oberoende ledare af församlingarne i deras eget land. Vi skola dock icke finna dem förr, än vi studera och uppskatta det moderliga inflytandet på sådana män som Luther, Wesley och Washington och sedan i trohet söka att uppfostra kristna mödrar. Här behöfva vi köpa tiden, ty eljest skall den yngste af oss dö, utan att ha sett uppfyllelsen af vårt hjärtas önskan.

För det andra: Vi måste hafva skolor för att uppfostra blifvande hustrur för församlingsföreståndarne och ledarne af Guds församling. Utan detta skola vi aldrig finna män, som skola kunna förestå Guds hjord. Ingen, som ser ned på en kvinna, är passande att leda en församling. Men hvarje man kommer att se på kvinnan med förakt, om hans hustru saknar själslyftning och andlig odling. Har församlingsledaren en namnkristen eller hednisk hustru, har han fått en orätt och obiblisk ställning i församl. Han är då halft förlamad och till ringa nytta. Det är i så fall icke nog med att han saknar hjälp, utan han blir dessutom i hög grad hindrad genom hustruns inflytande, baktal, afundsjuka, trångbröstade och outhärdliga sammanlefnad. Han måste bli understödd af en intelligent, sympatisk, taktfull och uthållig kristen kvinna, eljest skall han förr eller senare duka under. Han måste hafva en hustru, som kan undertrycka hans benägenhet till högmod och rädda hans goda rykte. Han måste hafva en sådan hustru, så framt icke hans mun skall bli tillstoppad, då det blir fråga om en mängd viktiga moralfrågor.

För det tredje: Vi måste hafva sådana skolor för att uppfostra lärarinnor för församlingens kvinnor och barn. Hvad männen härvidlag kunna åstadkomma är mycket otillfredsställande. Detta faktum, såväl som orsaken härtill, är så klart, att det behöfver ingen utredning. Våra utländska kvinnor kunna icke heller helt öfvertaga detta verk. De äro för kostsamma och skulle dessutom allt för fort blifva utarbetade. De måste därför utöfva sitt inflytande på de unga i skolan och låta eleverna sedan i sin tur utöfva sitt inflytande på sina barn såväl som på kvinnorna i församlingen.

Det finnes missionärer, som gå så långt, så att de påstå, att flickor, som komma under inflytande af utländska kvinnor, blifva odugliga för lifvets plikter. Om detta är sant, måste det helt enkelt innebära, att kristendomen är ett förfeladt hopp. Jag har läst om, hur det gick med tjugotre

syriska flickor tjugo år efter sedan de hade lämnat skolan. Två dogo lyckliga; de återstående tjugoen voro alla familjemödrar, värderade och högaktade af sin omgifning under det att nio fortfarande voro skollärarinnor. Jag har här bref från åtta skolor i Kina. Alla säga att flickorna äro icke odugliga för lifvets verkligheter.

För att uppnå ett tillfredsställande resultat med en flickskola, äro tre ting nödvändiga:

Först: Barnen måste komma tillräckligt unga och behållas tillräckligt länge under missionärens personliga inflytande. Endast i så fall finnes det utsikt att bilda en god och pålitlig karakter. En väl byggd karakter kan icke så hastigt bli ruinerad af det moderna, maskinmässiga inflytandet. Under de gynnsammaste förhållanden böra åtminstone fem år tillbringas i skolan. Efter sedan Jennie Lind blef omvänd, vägrade hon att sjunga på operan. Konungen sände henne då en budbärare och sade: »Sveriges konung befaller dig att sjunga». På detta svarade hon: »Jag är redan under kommando af en högre konung och en högre domstol bjuder mig att *icke* sjunga». Vi måste hafva sådana kvinnor i Kina, kvinnor så hörsamma vår konung Jesus, att de äro villiga att ståndaktigt trotsa konungens af hedniska vanor kommando. För att detta skall ske, måste karakterens rötter gå djupt och utveckla styrka och mogenhet genom kristendomens sanningar, ty eljest skola fruktansvärda stormar ruinera det hela. Vi äro fullkomligt oförmögna att rädda detta folk från sin fattigdom, men genom att under åratal utöfva ett kristligt inflytande öfver det uppväxande kvinnliga släktet, kan mycket göras för att rädda deras familjer från undergång.

För det andra: Då de äro i skolan måste de äfven läras praktiskt arbete, såsom matlagning, syning, brodering o. s. v. De måste också sättas i tillfälle att årligen tillbringa en tid hemma hos sina egna anhöriga och sålunda umgås med sitt eget folk.

För det tredje: Det måste bli mer än det mekaniska kunskapsförrådet. De måste läras att tänka och resonera för sig själfva. Deras sinne måste bli uppväckt, skärpt och fylldt med hopp och goda sträfvanden. De måste mottaga en självuppoffrande ande — bli lika Jesus. Med ett ord: deras lif måste bli ett andligt lif.

24

Kiaochow.

Härvarande församl. hade sitt årsmöte den 10 sistlidne febr. under mycket god tillslutning. Af årsberättelserna framgingo bl. a., att regelbunden söndaglig prediko- och söndagsskolverksamhet hade utförts på *sex* olika platser inom distriktet, nämligen i staden Kiaochow och å utstationerna Matien, Makochoang, Po, Longkiatsuen och Wangtai. Utom å dessa platser hade ock regelbundna veckomöten hållits i två andra byar (i en som ligger 1/4 sv. mil och en 1/2 engelsk mil från staden) under de mindre bråda årstiderna. Mötena ha i allmänhet varit godt besökta. 34 personer hade under året blifvit döpta, 1 inflyttad, 8 uteslutits och 3 afgått genom döden. Hela medlemsantalet var 210. För verksamheten (skolorna ej inberäknade) hade insamlats kr. 294: 30. 5 infödda evangelister och 3 bibelkvinnor hade helt eller delvis varit anställda. 5 missionsskolor hade varit i verksamhet, där 55 lärjungar mottagit undervisning. — Efter årsmötet afhölls en åtta dagar lång bibelkurs, hvari 46 personer deltogo. Strax före det kinesiska nyåret afhölls äfven en dylik. Behofvet af arbetare — utländska och infödda — är skriande.

Från Kiaochow

i Kina skrifves den 3 april 1908 följande till kommittéens sekreterare.

Missionsarbetet i staden och på utstationerna har under det gångna kvartalet fortgått med regelbunden, söndaglig prediko- och s.-skolverksamhet som vanligt. I några af kapellen ha ock predikan och bönemöten varit anordnade hvarje onsdag, och i de förr omtalade byarne öster och söder om staden ha möten afhållits hvarje torsdag och fredag i *fritt* upplåtna *stugor*. Mötena å de olika lokalerna ha varit godt besökta.

Missionsresor till utstationerna ha äfven i mån af tid och krafter gjorts. Stundom har jag efter förmiddagsgudstjänsten i stadskapellet på hästryggen ridit 24 à 25 kilom. för att hålla eftermiddagens möte å någon utstation. Några byar, där vi ej ha samlingslokaler, ha äfven blifvit besökta.

Verksamheten bland kvinnorna har utom söndagsmötena bedrifvits medels bibelbetraktelse hvarje fredag samt husbesök såväl inom som utom staden.

Fyra bibelkurser ha afhållits: två för församlingsmedlemmar och intresserade i allmänhet och två mera afsedda för evangelister och s.-skollärare. Inskrifna deltagare i den största kursen var 46 och i den minsta 16.

I skolorna här i staden ha vi, tack vare lärareseminariet hos våra amerikanska baptistgrannar, där vi de sista två och tre åren underhållit elever, fått bättre och tidsenligare lärarekrafter. Af detta skäl har min hustru mera än förut fått ägna sig åt arbetet bland kvinnorna. I gosskolan här äro i år 29 elever inskrifna och i flickskolan 16. I fyra skolor på landsbygden äro i allt 34 elever inskrifna.

[illegible] så litet evangeliserings- och [illegible]ringsarbete har under kvartalet blifvit [illegible]rdt, men då vi ha offrat all vår tid och nedlagt hela vår kraft i arbetet, så är det ändå som en droppe i hafvet, jämfördt med allt det som *borde* göras, hvilket dock i brist på arbetskrafter måste bli ogjordt.

Hela fältet ligger fortfarande öppet för oss. Lusten att höra Guds ord är dock mindre nu än för 3 à 4 år sedan. Det är alltid så i både naturens och andens värld, att skörden måste inhöstas, då den är mogen. Skor icke detta, göras oberäkneliga förluster. Gud gifve oss skördemän!

Å stationen ha vi alla att tacka Gud för hälsa och krafter. Samtliga förena sig med mig i hjärtliga hälsningar.

J. A. Rinell.

De katolska prästerna i Kina.

De förlora sin mandarinrang.

(Bref från Kina till F.-V.) № 24 1908

De katolska biskoparne och prästerna i Kina ha, i »missionens intresse», under många år förgäfves sträfvat efter världslig makt och upphöjelse. Och synnerligast genom den franska regeringen ha de vid olika tillfällen gjort större eller mindre ansatser, att allt efter kyrklig rang och ämbetsgrad äfven förvärfva sig en motsvarande borglig värdighet af den kinesiska regeringen. I katolska kretsar jublade man därför högt, då ett kejserligt dekret af den 15 mars 1899 utfärdades, gående ut på, att likställa biskoparne och prästerna med vissa kategorier af kinesiska ämbetsmän.

Den kinesiska regeringen, som emellertid icke blott ville stå på god fot med katolikerna utan äfven med protestanterna, lät, inom parentes sagdt, också erbjuda de senares missionärer samma förmån. Men dessa afböjde anbudet.

Kinas ämbetsmän ha dock aldrig kunnat förlika sig med, att de katolska prästerna åtnjutit samma rang och i vissa fall större makt än de själfva. En af de verksammaste orsakerna till det blodiga boxareupproret 1900 var, som bekant, äfven nämnda upphöjelse af katolikerna. Upproret i Szechuan 1902, jämte flera andra lokala uppror mot katolikerna, härflyta från samma källa.

Nu ingår emellertid från Peking den uppseendeväckande, om ej fullt oväntade underrättelsen, att den kinesiska regeringen upphäft omskrifna dekret och återtagit de katolska biskoparnes och prästernas mandarin-rang. Härmed äro de åter likställda med de protestantiska missionärerna och deras makt i borgerliga ärenden bruten.

Följderna af detta diplomatiska nederlag för katolikerna komma säkerligen att blifva många och kännbara. Flera af prästerna ha missbrukat sin rätt, och hämnden kommer att utkräfvas i form af mer eller mindre rättvisa straff för deras medlemmar. Här i östra Shantung ha flera af dem redan blifvit dragna till Yamên, piskade med bambuspö och slagna i järnbojor. Då en af dessa — en katolsk lärare — inför mandarinen, protesterande upplyste, att han tillhörde »Himlaherrens församling» (det kinesiska namnet på den katolska kyrkan) och att det ej lämpade sig att slå sådana medlemmar, invände domaren ironiskt: »*Jag slår dig å din Himlaherres vägnar*». Och så började en grundlig afbasning.

—*Il.*

25

Skolreformer i Kina.

Obligatorisk undervisning. Civilisation utan religion.

(Bref från Kina till F.-V.)

№ 25 – 1908

Skolväsendet i Kina, hvilket allt efter sedan de gammalmodiga examina för några år sedan upphörde och utbyttes med mera tidsenliga, har nästan legat i lägervall. Tusentals skolor ha upplösts, lärarne ha blifvit sysslolösa och ungdomen, som betraktat den lärda banan omöjlig att beträda, har slagit sig på mera praktiska yrken. Den reformvänliga regeringen har dock tid efter annan sökt att genom proklamationer, statsskolor, läroverk och universitet få undervisningsväsendet på rätt köl och göra det lika populär, som den under flydda århundraden och årtusenden varit. Hittills har dock alla försök därtill baserats på frihetens grundval. Föräldrar och målsmän ha själfva bestämt öfver sina barns uppfostran och skolbildning. En eller flera familjer, som önskat att lära sina barn läsa, ha skaffat sig en lärare för dem, hvilken ock aflönats med deras privata medel. Nu har emellertid regeringen nyligen tagit ett nytt stort steg i skolfrågan, som, om det fullföljes, gör undervisningen obligatorisk. Förordningen lyder:

1. »Guvernörer och vice konungar äro beordrade att inom loppet af tolf månader öppna åtminstone ett hundra folk- och småskolor i hvarje provinshufvudstad med femtio lärjungar i hvarje skola. Alla omkostnader härför bestridas af guvernementet.

2. Förmögna kineser måste vid sidan af nämda skolor öppna så många andra dylika som möjligt. De anbefallas också att bilda föreningar med uppgift att undervisa folket om nyttan af skolbildning.

3. Alla gossar som fyllt 8 år (7 utländska) måste gå i skola. Öfverträdes detta påbud, straffas föräldrarna eller i deras frånfälle de närmaste släktingarne. Om barnen sakna anhöriga ställes platsregeringen ansvarig för deras skolgång.

4. Alla förmögna kineser, som bekosta skolors öppnande, skola belönas.

5. Hvarje härad måste ha minst 40 skolor och hvarje stad eller by minst 1 à 2.

6. Guvernörer och vice konungar anbefallas rapportera om, huru många skolor som finnas i deras provins eller distrikt, och inspektörer skola utsändas för att inspektera dem.»

Äfven om denna reform af brist på lämpliga lärare — ty man vill ha västerländskt utbildade sådana — omöjligen kan genomföras på »tolf månader», som edictet angifver, så visar det dock på sitt sätt, att regeringen äfven i skolväsendet vill gå i rätt riktning.

Men på samma gång missionens vänner glädjas åt en dylik reform, må de besinna, att dessa skolor, huru goda de i öfrigt må blifva, i stort sedt äro religionsfientliga. Missionen arbetar för ett civiliseradt Kina *med* Jesu Kristi religion; reformpartiet arbetar för ett civiliseradt Kina *utan* Jesu Kristi religion. Den öppnade dörren» håller sakta men säkert på att tillslutas. Må Guds och Kinas vänner göra hvad göras kan innan det blir för sent!

J. A. Rinell.

Från Kiaochow

1908

skrifver br J. A. Rinell d. 30 juni 1908 bland annat följande i en rapport till missionskommittéen.

Under det nu afslutade 2:dra kvartalet har Herren förlänat oss alla någorlunda god hälsa och arbetskraft.

Utom de regelbundna sön- och onsdagsmötena i stadskapellet och söndagsskolans textutredningsmöten hvarje tisdag, har jag i mån af tid och krafter äfven besökt utstationerna jämte ett 30-tal byar på landet.

Min hustru har antingen i bibelkvinnornas eller mitt sällskap under kvartalet besökt väl ett 30-tal byar med evangelium. Därjämte har hon som vanligt undervisat sin kvinnoklass hvarje söndag och fredag samt bestridt undervisningen vissa timmar i missionsskolan.

Fröken Wahlin har vid sidan af sina egna språkstudier äfven deltagit i kvinnomötena, öfvat skolbarnen i sång samt, då vi varit borta, sett till skolorna å stationen.

Tre kinesiska evangelister och ett par dito bibelkvinnor ha under kvartalet varit oss behjälpliga i arbetet. Om Herren icke begåfvat ett par à tre af lärarne i missionsskolorna med lust och förmåga att vittna om sin Mästare, skulle det med denna lilla arbetsstyrka varit oss omöjligt att bestrida söndaglig predikantverksamhet i sex så vidt skilda kapell, som de vi nu hafva. Men med deras tillhjälp har det blifvit möjligt.

Under kvartalet ha tre personer blifvit döpta och förenade med församlingen. Tretton äro ytterligare anmälda till dop.

Skolorna ha fortgått hela tiden, om man undantager några dagars fritid för gossarna under hveteskörden. Elevantalet är oförändradt.

Utsikterna på fältet ha under senare tiden ljusnat åtskilligt.

Det är nu öfver ett år sedan undert. lämnades ensam, som manlig artare å Kiaochow station. Från vår bön om medarbetare ha vi icke hört mer än ekot af våra egna ord i W.-P. Det bör därför kanske intressera, om jag meddelar, att vi redan fått medarbetare. Då baptisterna ej sända oss sådana, göra lutheranerna det. Berlinermissionen grundlägger nämligen under detta och följande år en tidsenlig missionsstation här i staden. Månne den skulle ha gjort detta, om Baptistmissionen varit tillräckligt stark, eller rättare, om den försett fältet med nödiga arbetare?

Från hvad vi sett på andra platser, våga vi besvara dén frågan nekande. Men det är ofta så här i lifvet, att man vaknar upp öfver hvad man bort göra, då rätta ögonblicket redan har försvunnit. Borde icke detta bli en lärdom för framtiden?

Slutar här med kära hälsningar, i hvilka min hustru och fröken Wahlin äfven instämma.

Kinabref.

Federation.

Å allianskonferensen i Tsingchowfu, Shantung, som afhölls d. 1—5 juli, beslutade sig sex i provinsen arbetande missionssällskap med sina respektiva församlingar därstädes att i vissa verksamhetsgrenar alliera. Denna förening innebär dock icke att för något samfund afstå från den trosbekännelse eller de principer, som karaktärisera detsamma. De så allierade — hvilka räkna omkr. 18,000 församlingsmedlemmar — beslöto bl. a. att inom sig bilda en böneförening med om möjligt gemensamma böneämnen för veckans olika dagar, att på sätt som omständigheterna det medgåfvo gemensamt söka verka för ett andligt uppvaknande inom församlingarna, att hvarje sommar samla de infödda pastorerna till ett par veckors gemensam bön och bibelstudium samt att starta en missions- och nyhetstidning för Shantung.

Lite statistik.

Det mäktigaste samfundet i Shantung äro de amerikanska presbyterianerna med omkring 10,000 församlingsmedlemmar. Detta samfund har i nya medlemmar erhållit 3- à 4,000 sedan det s. k. boxareupproret. Näst komma de eng. baptisterna med omkring 4,000. Trots det, att dopsiffran årligen ej varit obetydlig, ha de dock, hvad medlemsantalet angår, ej lyckats öfverstiga den siffra, som de hade 1900. Orsakerna därtill äro säkerligen att finna dels i de stora förluster, som de fingo göra nämnda år, och dels deras stora benägenhet att alliera med t. ex. presbyterianerna, hvilket i väsentlig grad utplånar deras säregna ställning som baptister samt måhända icke minst i den omständigheten att de i likhet med vår egen mission sakna nödiga utländska arbetskrafter att tillvaratäga den stora skörd, som borde inhöstas. Efter de eng. baptisterna komma i medeltal metodisterna och de amerikanska baptisterna. De senare, hvilka för omkring 14 år sedan föga öfverstego ett hundra medlemmar, räkna nu omkr. 2,000. Flera dödsfall och motgångar ha under årets lopp drabbat detta missionssällskap, men det oaktadt har det hemma och på fältet sökt göra sin plikt. Resultaten äro ock de bästa. De böra visa pröfvade missioner, att trohet mot Gud och hans ord belönas.

Skolbildning.

Den tid då man med fördel trodde sig kunna utsända outbildade män och kvinnor till missionsfältet har förgått. Och man understryker nästan på hvarje konferens icke blott detta, utan äfven nödvändigheten af en grundlig skolbildning, också för de infödda medarbetarne. Och många af dessa ha redan i kunskapsmått kommit lika långt som medelmåttiga utländska missionärer. Här i Shantung äro en massa högre och lägre missionsskolor i verksamhet. Utom 3 à 4 teologiska seminarium finnas flera elementära läroverk, ett universitet och en tidsenlig medicinsk fakultet. Den senare är under bildning. Alla dessa läroanstalter höra till de olika missionerna. Vid sidan af dessa läroverk har regeringen upprättat ett större universitet i provinshufvudstaden Tsinanfu samt högre och lägre skolor i hvarje stad och härad. »Kunskap är makt» och det börjar »lukta» åtskilligt af det slaget här och där i Kina. Och den tid, om hvilken Napoleon drömde, uttryckt i orden: »Då Kina uppvaknar, kommer det skaka världen», är icke aflägsen. Må därför den kristna världen i ord och handling instämma med d:r Arthur H. Smith, då han så träffande säger: »Det är alldeles säkert, att Kinas hopp ligger i den kristna bildningen».

Våra egna skolor.

Skriftliga och muntliga examina för vårterminen ha just afhållits i goss- och flickskolorna i Kiaochow. Af lärdomsprofven framgick, att både lärare och elever hade nedlagt ett mycket godt arbete. Därför aflades ock den fyra dagars långa examen i hvardera skolan på ett synnerligt tillfredsställande sätt. Skada blott att våra skollokaler äro allt för små att inrymma båda skolorna. Men vi tro, att dessa plantskolor äro så nödvändiga och lämna ett så godt resultat för församlingen och missionen, att de penningar, som nedläggas för dessa, äro väl använda penningar. Skolbarnen själfva ha länge haft som ett stående böneämne att få ett lämpligt hus, till hvilket en af skolorna kunde flytta. En 3- à 4,000 kronorlapp skulle lämpa sig förträffligt som bönhörelse. Hvem kan och vill genom att gifva denna summa stärka en bedjande barnaskaras tro på bönhörelse?

Dop.

Härvarande församling hade söndagen den 5 sistlidne juli sin andra dopförrättning för året. Tolf personer blefvo då döpta och förenade med församlingen. Sju af dessa — fyra gossar och tre flickor — voro elever i stadens missionsskolor och barn till församlingsmedlemmar. Då föreståndaren vid examinationen frågade gossarne: »Hvad tänker du göra, då du lämnat skolan?» svarade tre af dem: »Jag tänker bli predikant». Ja, må så ske. Ungdomen är vårt hopp. Låt vårt valspråk blifva: »Vi vilja gå med våra unga och våra gamla, med våra söner och våra döttrar — — — ty en Herrens högtid vilja vi hålla». (2 M. 10: 9).

Kiaochow, China d. 10 juli 1908.

J. A. Rinell.

Kiaochow, Kina. Den 25 okt. döptes härstädes två män. En af dessa var 72 år. I hans familj tillhöra nu fyra personer församlingen. De representera tre generationer.

Två åldringar till — en 67 år och en 79 år — hade aflagt bekännelse för att bli döpta. Ett ihållande regn gjorde det emellertid omöjligt för dem att komma den nära 4 sv. mil långa vägen.

Gud uttager en här och en där för sitt rike äfven i det mörka Kina. »Unga sjunga med de gamla;» — »Jesus älskar mig jag vet» etc. Gud vare lof!

J. A. Rinell.

Kina.

Dop i Kiaochow. Härvarande församling hade söndagen den 5 sistlidne juli sin andra dopförrättning för året. Tolf personer blefvo då döpta och förenade med församlingen. Sju af dessa — fyra gossar och tre flickor — voro elever i stadens missionsskolor och barn till församlingsmedlemmar. Då föreståndaren vid examinationen frågade gossarne: »Hvad tänker du göra, då du lämnat skolan?» svarade tre af dem: »Jag tänker bli predikant». Ja, må så ske. Ungdomen är vårt hopp. Låt vårt valspråk blifva: »*Vi vilja gå med våra unga och våra gamla, med våra söner och våra döttrar... ty en Herrens högtid vilja vi hålla*». (2 M. 10:9).

Kiaochow, Kina den 10/7 08.

J. A. Rinell.

Små brev från små skribenter.

Då undertecknad med familj år 1906 besökte Sverige fingo vi upprepade gånger mottaga små brev från kinesbarn i missionsskolorna. En gång vore icke mindre än sexton brev inneslutna i ett kuvert. De flesta voro mycket korta. Några innehöllo utom namn på avsändare och mottagare blott ordet »*Frid*». Andra önskade att Gud skulle bevara oss därhemma och åter andra sade helt kort: »*Kom snart tillbaka.*»

För några dagar sedan fick vår medarbeterska här i Kiaochow, fröken Esther Wahlin, också ett antal små brev från en svensk söndagsskolklass. De voro i främsta rummet ämnade för ett par barn, som nämnda söndagsskola underhåller i härvarande missionsskola. Vi tyckte alla att dessa brev voro mycket trevliga. Viljen I läsa dem?

Skall då börja med några rader från barnens söndagsskollärarinna. De lyda: »Min söndagsskolklass hälsar. — — — Några av barnen ha ock själva skrivit små brev. Vi söka på detta sätt intressera varandra för missionen. Barnen ha lovat att spara sina små slantar för Kina i stället för att snaska upp dem. Några ha redan börjat.»

Och så komma de små skribenternas brev. En liten gosse skriver: »Kära min kinesbror. Jag kan inte tala kinesiska, men jag kan tala lite ändå. Jesus älskar alla.»

En liten Ester skriver: »Jag är åtta år och går i skolan. — — — Jag har hört att några av eder gå i skola i Kina. Jag skulle så gärna vilja se eder. Gud älskar er.»

En liten åtta-årig Hulda skriver: »Kära barn! Jag har hört vår fröken berätta, att I lärt känna Jesus. Och det är jag glad åt, ty han är barnens bästa vän.»

Ett par syskon säga: »Nu hålla vi på att spara några små slantar till de små barnen i Kina. Jesus älskar de små barnen i Kina.»

Vad tycks om dessa små brev? Skulle icke flera söndagsskolbarn kunna avstå litet snask och spara sina små slantar för att något kinesbarn skulle få gå i en kristen skola? Många söndagsskolor skulle säkerligen på detta sätt kunna samla det belopp — 30 à 40 kr. — som åtgår för ett kinesbarn i missionsskolan under ett helt år. Vem vill försöka?

Kiaochow och Kina i juni 1908.

J. A. Rinell.

Kiao-chow.

1908

Den 30 aug. döptes härstädes af missionären J. A. Rinell 6 personer, 5 män och en kvinna.

Dessa hade förut efter predikan på f. m. aflagt bekännelse om sin tro på den lefvande Guden.

Det var både trosstärkande och glädjande att lyssna till deras bekännelse om att de af allt hjärta önskade för återstoden af sin lefnadsdag på jorden vandra på rättfärdighetens väg.

Detta var i Kiao-chow den tredje dopförrättningen sedan nyåret. Sammanlagdt har 22 hedningar blifvit döpta vid dessa tillfällen.

På lördagen den 29 aug. hölls enskildt möte af missionärerna, då det bl. a. beslöts om kostnadsförslag för nästkommande verksamhetsår. För att tillnärmelsevis fylla de skriande behofven på vårt fält måste detta anslag blifva större än hvad det varit något föregående år.

Tagen detta med i beräkningen vid offerdagarna för den yttre missionen.

Vi måste gå framåt för att segra. Herren vill det! Herren har sagt: Hela landet ligger öppet för Eder, gån för att intaga det! Kan du beräkna risken af att uteblifva vid offerkistan där Jesus sitter, i bönevrån där kraft för striden vinnes, på skördefältet där skörden håller på att förstöras af brist på skördemän.

A. Beander.

Småplock från missionsfältet i Kina.

I.

Den arme, i samvetet fördömde och fridlöse kinesen, har uttänkt många sätt

att försona synd.

Mången företager bl. a. ännu i dag. långa och besvärliga pilgrimsfärder till beryktade tämpel, floder eller berg. Under vägen dit kastar pilgrimmen sig ofta framstupa på marken, så att pannan vidrör jorden; reser sig upp igen; tar ett par steg framåt och kastar sig ånyo på samma sätt ned på marken. På så sätt kan den fortsätta att gå flera mil, fortsätta under dagar, veckor och månader.

I Peking finnes en flod, som rinner förbi ett visst tämpel. Mången pilgrim kastar sig i denna flod för att af gudarne få ett bevis på huruvida synden är förlåten eller ej. Om personen ifråga lefvande flyter i land, då är synden förlåten. Men om den drunknar, då är synden oförlåten.

Jag har med egna ögon, vid tämpelfäster o. d., ofta sett flera personer, som frivilligt låtit slå sig i järnbojor, eller som åtagit sig, att i stora folkprocessioner bära tunga bärgalgar o. d., alldeles som grofva förbrytare, i afsikt, att därigenom försona sina egna eller anförvanters synder.

En gång såg jag en botgörare, som hade fastgjort ett 4 meter långt och mer än 1 kilogram tungt mässingsbälte vid sitt nakna bröst. Själf gick han baklänges, dragande detta bälte med sitt eget skinn, oafbrutet framsägande sina böner.

Ej långt från Kiaochow ligger ett beryktadt berg, hvilket är en pilgrimsort för många frälsningssökande kineser. I berget finnas små urholkningar eller grottor. Dessa äro särskilda helgedomar för sådana som blifvit uttröttade på världen. Och det finns sådana, som frivilligt valt att sitta i dessa grottor, ända till dess att de af svält och umbäranden öfvergått till en annan värld.

En bättre religion.

»Er religion», sade en gång en bildad kines till oss, »är bättre än vår. Den talar om syndaförlåtelse och en frälsare. Vår religion saknar detta». Han hade rätt. Vår religion, Jesu Kristi religion, är bättre. Men äro vi, som bekänna oss tro på den, också bättre? Hvad göra vi för att bli kvitt synden? Hvad göra vi för vår religion, hvad göra vi för att frälsningssökande hedningar skola få del af den — få ett bättre frälsningsmedel, få frid med Gud, få hopp för evigheten?

J. A. Rinell.

Småplock från missionsfältet i Kina.

II.

För omkring tretton år sedan blef undertecknad bl. a. bekant med tvänne mera bildade kinesherrar, boende 2 ½ sv. mil söder om Kiaschow, å en plats, där vi nu i många år haft en af våra utstationer. Den ena af herrarne var vid bekantskapen affärsman och den andre skollärare. Affärsmannen brukade man ibland kalla för

»den allvetande».

Namnet kom från hans vetande. Han säger sig aldrig ha gått i skola, men det oaktadt kan han läsa bra, är vetgirig och intresserar sig för nästan all utländsk bildning. Genom ett träget arbete har han förskaffat sig en ganska god geografisk, astronomisk och historisk bildning. Genom läsandet af bibeln och andra kristliga böcker samt genom upprepade halfnattlånga samtal med missionärerna, har han ock erhållit en jämförelsevis god kristendomskunskap. Och han hade t. o. m. en gång kommit så långt, att han for ned till vår hufvudstation för att begära dop och församlingsgemenskap. Men som han ännu saknade lifvet i Jesu Kristi Guds sons tro och själf erkände, att han hade »ett litet fel», kunde han inte bli upptagen. Hans »fel» var, att han rökte opium. För detta hade han återupprepade gånger blifvit allvarligt varnad. Men han sökte alltid lugna sig själf och andra sägande: »Utländske lärare, var icke orolig för mig. Min rökning är icke farlig. Jag bara leker. Då jag vill låta bli att röka, så kan jag det utan svårighet. — — — Några år ha förgått sedan dess. Genom hans afflyttning från orten ha vi på senare tiden icke ofta träffats. Men för en tid sedan råkades vi igen. Några af de ord, han då sade, äro värda att minnas. De lydde: »Lärare, ni hade rätt. Det är farligt att leka med synden. Jag borde ha lydt er. Nu är det försent. Jag är en slaf under begäret. Jag kan ej frigöra mig från djäfvulen. Det är försent — försent — försent.»

Den omtalade

skolläraren

blef några år efter vår första bekantskap med honom utnämnd till länsman eller en mindre kronofogde. Hans vänskap med missionärerna blef dock under alla år oförändrad. Och vi stå i tacksamhetsskuld till honom för flera väntjänster. Men i likhet med den ofvan omtalade affärsmannen var han dock tyvärr en slaf under Kinas förbannelse, opiet. Olikt den förre slutade han emellertid under förlidet år upp därmed. Hans ansikte lyste som förklaradt, då jag första gången därefter träffade honom. Och till br. Lindberg i Chucheng sade han, då denne å fältmötena i fjol höst besökte platsen: »Den här gången är jag i tillfälle att behaga er. Jag har slutat upp att röka opium.» Men han stannade sorgligt nog bara därvid. Det blef aldrig någon hjärteförändring. Han gaf dock kristendomen rätt. Han ville vara vän med missionärerna, vän med de kristna. Och han hade för afsikt att med tiden äfven själf bli en kristen. Men han hade så mycket att göra dess för innan, så den tiden hann aldrig att komma. Förebedjaren hade utbedt det sista året, den sista månaden, den sista dagen. Hastigt och oväntadt kom dödsbudet. Hastigt — och dock hade det dröjt i nära sextio år, af hvilka de sista tretton åren hade varit en nåde- och besökelsetid i särskild mening. Hvarför kände han icke sin besökelsetid? Ja, hvarför har du, käre läsare, kanske hittills begått samma fel?

J. A. Rinell.

Småplock från missionsfältet i Kina.

III.

Då axeln brast.

Det var lördag. Följande dag skulle jag predika å en utstation, som ligger 3 ½ sv. mil från staden. För att komma dit i tid, måste färden företagas på lördagen. Många besökare med sina olika ärenden uppehöllo mig dock hemma till öfver middagen. Resan företogs denna gång på en kärra, dragen af en häst. Men efter att knappast ha tillryggalagt den första milen, brast käraxeln och åkdonet föll plötsligt ramponeradt ned på vägen. Hvad var att göra? Tvänne alternativ förelågo: att till fots återvända hem, eller att på samma sätt fortsätta till det förut bestämda målet. Af dessa valdes det senare. Men efter att ha traskat iväg litet öfver två sv. mil, sveko krafterna och mörkret började ock inbryta. Jag sökte därför få rum i ett litet härberge bredvid vägen. Flera gäster hade dock anländt före mig. Fann därför snart, att den ovanligt lilla lerkojan svårligen kunde rymma flera. Min sofplats blef därför ute i ett öppet skjul, som eljest brukade tjäna som ett provisoriskt stall för djuren. Sängen bestod af en för tillfället afhakad kinesdörr. Där låg jag, något i likhet med Jakob fordom, betraktande den prunkande stjärnhimmeln. Lemmarne värkte visserligen litet smått, men hjärtat var beskjäladt med frid. Jag var icke en bedragare, en flykting. Mitt samvete bar mig vittnesbörd, att jag gick pliktens och tjänandets väg. Tankarne ilade osökt till honom, som af brist på plats i härberget, fick hvila i ett stall. Jag tänkte på hem, släktingar och vänner, lefvande och döda. Jag tänkte på den dag, då världsaxeln skall brista, då sol och måne skola förvandlas, då stjärnorna skola falla från fästet såsom fikonträdets omogna frukter, då det skakas af stormen, då himmelen skall försvinna såsom en bok som hoprullas och då alla berg och öar skola flyttas från sina rum. Jag tänkte på den dag, då konungar, stormän och befälhafvare, rika och fattiga, trälar och fria skola dölja sig i jordkulor och bergs-

skrefvor, och då de i förtviflan skola ropa: »Skylen oss för hans ansikte, som sitter på tronen och för Lammets vrede». Jag kände mig så liten, så liten — i en stor värld, inför en stor Gud. Och som tröttheten tilltog, slöt jag mina ögon och knäppte mina händer tillsammans och bad alldeles som min fromma moder för många år sedan hade lärt mig: »Gud, som hafver barnen kär, se till mig som liten är».

Guds tämpel och afgudarnes.

På söndagsmorgonen fortsattes vandringen till P., där tre möten under dagens lopp afhöllos i kapellet. Tillslutningen var denna gång alldeles ovanligt stor, så hvardera mötet måste fortgå under flera timmar. Orsaken till den stora folktillströmningen var hufvudsakligast den, att en teater var anordnad på torget strax utanför kapellet. Den hade fortgått i åtta dagar, och nu var det den sista, stora dagen i högtiden. Flera hundra människor strömmade dit från de närliggande byarne för att se och höra på föreställningarna. Några af dessa sades vara mer än vanligt lättsinniga: drama om svartsjuka, äktenskapsskillnad, »fria kärleks-pjäser» och dylikt. Och sådana göra en alldeles särskild effekt äfven i Kina. Verkningarne uteblifva icke heller. Har sedan hört talas om en man, som åsåg dem, hvilken velat förskjuta sin eljest hederliga hustru, blott därför, att hon hade — för stor näsa!

Efter att på måndagsförmiddagen ytterligare ha hållit ett evangeliskt möte för torgbesökare, företogs hemfärden med samma fortskaffningsmedel som bortresan. Under vägen erfor både kropp och själ verklig kraft och glädje i tanken på den dag, då Guds tabernakel bland människorna skall uttränga alla hedningars afgudabyggnader, då den högste skall bo ibland människorna och de skola vara hans folk, och Gud själf skall vara deras Gud. Ack, komme den dagen snart!

J. A. Rinell.

29

Småplock från missionsfältet i Kina.

IV.

Det är ofta klent beställdt bland befolkningen på hednafälten med

förmågan att läsa.

Ofta få som bekant missionärerna själfva gifva infödingarne skrift- och lässpråket. Hvilket kolossalt arbete detta måste vara, kan lättare tänkas än beskrifvas. Men äfven där skrifspråket förekommer, råder i allmänhet en ofantlig okunnighet, då det gäller att använda det. Sålunda beräknar en viss auktoritet, att det i världens äldsta kulturland, Kina, där skrif- och boktryckningskonsten först var känd och använd, endast en person på tjugo bland männen och en på tusendet bland kvinnorna kunna läsa. Hvilka hinder detta sakförhållande lägger i vägen för ett effektivt missionsarbete, kan lätt tänkas. Men där Kristi religion får fast i hjärtat, uppvaknar ovillkorligen ett oafvisligt behof att själf kunna läsa, hvad Gud i ordet säger. Vi ha t. ex. här i vår församling (Kiaochow) flera medlemmar, manliga såväl som kvinliga, hvilka, då de för några år sedan började intressera sig för religionen, icke kunde läsa en enda bokstaf, men som nu genom själfstudium kommit så långt, att de jämförelsevis obehindradt kunna läsa både i sångboken och N. T. Sådana personer äro ock i regeln angelägna om, att deras barn, om sådana finnas, få lära sig att läsa. Detta är ett glädjande faktum som bl. a. visar att kristendomen äfven på detta område är en verksam faktor i kulturens tjänst.

Bibeln till dopkandidaterna.

För att uppmuntra läsningen af Guds ord i församlingen beslutades det å ett af våra s. k. predikantmöten härstädes sistlidne april månad att föreslå församl., det hvarje dopkandidat hädanefter skulle, då den hälsas välkommen till församl. och Herrens bord, presentas med ett exemplar af N. T. Då frågan därefter behandlades å församlingsmötet, uttalade man sig enigt för denna princip. Och en af de medlemmar, som genom träget själfstudium lärt sig att läsa, bad att ur egen kassa få bestrida de omkostnader, som inköpet af sådana nya testamenten under de närmast följande två åren komma att kräfva. Detta anbud, som med tacksamhet antogs, kommer att kosta vår broder en rätt stor ekonomisk utgift, då man besinnar, att han blott är en fattig arbetare med omkring sju kronors månatlig inkomst och att redan å samma församlingsmöte tretton dopkandidater blefvo anmälda. Men han har af egen erfarenhet lärt sig inse värdet af det gudomliga ordet och önskar, det hvarje medlem i församlingen må blifva en bibelläsare och en bibelkristen. Göre Herren denna hans önskan till en verklighet, och må många andra, hemma och borta, manas af hans exempel till uppoffring och hänförelse för den gamla, goda boken!

J. A. Rinell.

Småplock från missionsfältet i Kina.

V.

Kamp och seger.

En af våra evangelister hade under förlidet år, genom ett oförståndigt handlingssätt, sårat en hel del medlemmar i församlingen. Som ingen af de båda parterna ville böja sig, såg det en tid mycket hotande ut. Alla vägar utom vägen *uppåt* syntes vara tillslutna. Och vi sökte gå den: bådo och väntade. Och då vi trodde saken vara mogen, utlystes inom församlingen ett allmänt böne- och bekännelsemöte. Dagen kom och med den rätt många mötesdeltagare. Flera hade förberedt mötet på sina knän. Och nu började en kamp med jaget, en kamp med den starke, som slutade med tårar, böner, ömsesidig syndabekännelse, försoning och förlåtelse. Det var ett härligt möte, det bästa jag varit med om i Kina. Herren och hans sak vann en afgjord seger. Och denna seger har sedan på olika sätt visat sig inom brödrakretsen. Efter åskan kommer vanligen regn, och efter regnet låter Gud solen skina. Den under stormen förskräckte åkermannen kryper fram från sitt gömställe. Han känner sig åter kunna andas och tackar Gud för det luftrenande åskvädret och de uppfriskande regnskurarne. Och så lyftas våra hjärtan i tack och lof till honom, som hör bön och leder dem, som förtrösta på honom, från kamp till seger.

En af Herrens juveler.

I en undangömd vrå, nära en af våra utstationer, ligger en liten by, där vi ha en ung broder, som tillhör Kiaochow församling. För någon tid sedan besökte jag hans hem. Det var en liten, låg och tarflig lerkoja, hvars utseende i öfrigt jag icke skall försöka beskrifva. I den trånga kojan låg vår församlingsmedlems fader förlamad på stenbädden. Och han hade legat på detta sätt nära lika många år som den lame vid Betesta. Stackars man, huru olycklig! Mitt hjärta rördes till djupt deltagande med honom. Men midt i olyckan var han dock en af de lyckligaste. Han kände Gud; hans hjärta hade frid och glädje i honom. Han hade äfven gjort sig ganska förtrogen med den bibel, som sonen mottagit å vår missionsstation, och bad om förklaring å flera ställen, som han inte riktigt förstod. Sonen hade lärt honom att sjunga flera sånger i vår sångbok, och innan vi skildes, utgöt han sitt hjärta i bön och tacksägelse till Herren i en väl framsagd, innerlig bön. Jag tror honom vara en af Herrens juveler, som en gång skall uppenbaras i härligheten för att sjunga Guds och Lammets sång. Och hvad mig själf angår, så gick jag från denna tarfliga lerkoja mer uppmuntrad, än hvad jag någonsin gjort efter att i en fin kyrka för en fin publik sökt att tjäna Herren. Jag började något fatta verkligheten af att evangelii utsäde *gror* och *växer* icke blott, när såningsmannen med svett och tårar vattnar den, utan äfven då han, kanske trött och missmodig, gått till hvila. »Så är nu den som sår och den som vattnar intet, utan Gud som gifver växten».

J. A. Rinell.

30

Småplock från missionsfältet i Kina.

VII.

Kamp mot katolikerna.

Dess förhistoria.

Sedan år 1897 har den Rom. katolska kyrkan haft missionsverksamhet i Kiaochow stad och omnejd. Inga nämnvärda konflikter förekommo dock mellan katolikerna och oss för än år 1906, då br. S. lämnades ensam i K. Men på sommaren nämnda år antändes, ett litet stycke väster om staden genom hans oklokhet, en gnista, som redan samma dag hotade att blifva en förödande eld. S. blef nämligen tillfångatagen af katolikerna och sväfvade under flera timmars tid i verklig lifsfara. En skriftlig förbindelse till dem återgaf honom dock friheten. Men då han en tid senare ej respekterade dess innehåll, hotades han med samma öde. Kvicka hästben räddade honom dock från deras händer. Men från den tiden ha vi och våra medlemmar ständigt varit underkastade ett obevekligt »förmyndarcskap» från katolikernas sida.

En bekymmersam tid.

Olyckligtvis blefvo två à tre af våra egna medlemmar å utstationen W. förliden sommar (1907) äfven missbelåtna på undertecknad. Och man ville naturligtvis hämnas. Hvad kunde då vara mera förkrossande för mig än det, att man öfvergick till katolikerna, drefvo oss från kapellet och förstörde hela medlemsgruppen, som där räknade 20—30 personer. Planen var uppgjord. En hotellvärd, i hvars förhyrda egendom vårt kapell var inrymdt, lämnade vår församling och förenade sig med katolikerna. Omedelbart därpå inredde han i samma hus, där vårt kapell var, en provisorisk kyrka för katolikerna, och en infödd präst beordrades att bosätta sig där, för att med sina jesuitiska principer värfva medlemmar. Nu började en tid af formlig jakt efter våra medlemmar och planmässiga försök att göra oss husvilla hörde till ordningen för dagen. Våra medlemmar, som i allmänhet uppförde sig berömvärdt, klagade icke utan orsak: »Vi gå under alle sammans». Och för oss utländingar var det en tid — åtta långa månader — af pröfningar, vakor, nervositet, tårar, arbete och böner.

En kraftmätning med seger.

Att för oss, som i åtta år lagligen innehaft kapellet och fortfarande hade husägarens löfte att bo kvar — hotellvärden var nämligen icke den laglige husägaren — utan vidare låta katolikerna roffa till sig det, skulle naturligtvis varit en ny seger för dem. Och under dåvarande förhållanden skulle ett sådant nederlag för oss varit liktydigt med att förlora både fält och medlemmar. Vi beslöto oss därför att våga en laglig kraftmätning med katolikerna. Rättegången utföll till vår fördel och den tjänsteförrättande kinesdomaren gaf den tyske prästen såväl som undertecknad hvar sitt betyg i frågan. Till mig sade han: »Ni har ord för ord talat sanning och stödt edra påståenden på logiska och lagliga fakta; men Ni hr Schmurbus», vändande sig till den katolske prästen, »har låtit Er förledas af Edra hjälpare, hvilka användt intriger, lögner och orättvisor. Edra hjälpare skola straffas, om de ej låta varna sig i tid». Men det är inte så lätt att »ta varning i tid» för sådana, som redan kommit långt på det sluttande planet. Både den infödde prästen och några andra af katolikerna i V., fick snart en stämning på nacken af samhällets hedningar, mot hvilka de äfven uppfört sig brottsligt. Den förr så spottske och mot oss så fientlige prästen (infödde) drogs fängslad till ya[men], där han blef grundligt piskad oc[h] något senare leddes han som ett dju[r] med järnkädja omkring sin hals, utbl[...] tad hem till sin fädernestad för att [...] tjäna sitt tilldömda straff. — »Högmod g[år] före fall». »Öfverträdarens väg är hår[d]».

Och sedan?

ja, sedan ha katolikerna låtit oss ha f[rid] och ro. Hotellvärden, som förlorade bå[de] egendom och »ansikte» (anseende), [...] klagar djupt sitt tilltag. Katolikerna fö[r]lorade kapell, medlemmar och fält i [V.] Alla vände sig bort ifrån dem. De le[do] därför ett grundligt nederlag utefter he[la] linjen. Vi däremot, fingo genom Gu[ds] nåd upprättelse både inför hög och lå[g] och behöfde icke förlora mer än de[n] omskrifne hotellvärden. — Bed för ho[nom]. — Hedningarna säga med en mu[n] då de tala om denna affär: »*Himlen gö[r] inga misstag. Protestanterna hade rät[t]. De kunde icke annat än få upprättelse*[»]. Det katolska öfverväldet blef sålunda b[...] brutet, men följderna af katastrofern[a] 1906 komma likväl att följa oss änn[u] kanske för många år.

så inredde han
kapell var, en
atolikerna, och
les att bosätta
jesuitiska prin-
. Nu började
fter våra med-
... att göra
n för da-
allmänhet
, klagade icke
ıder alle sam-

ländingar var det
under — af pröf-
tet, tårar, arbete

med seger.
:ta år lagligen in-
arande hade hus-
var — hotellvär-
den laglige hus-
låta katolikerna
naturligtvis va-
em. Och under
skulle ett sådant
iktydigt med att
nedlemmar. Vi
våga en laglig
likerna. Rätte-
fördel och den
omaren gaf den
m undertecknad
Till mig sade
rd talat sanning
den på logiska
Ni hr Schmur-
den katolske
örledas af Edra
intriger, lögner
bare skola straf-
sig i tid». Men
a varning i tid»
ommit långt på
ide den infödde
af katolikerna
ning på nacken
mot hvilka de
ligt. Den förr
ss så fientlig
ingslad till ya
igt piskad oc
som ett dju
in hals, utblo
tad för att e
- »Högmod g
väg är hår
?
itit oss ha fr
förlorade bå
anseende), t
atolikerna fö
och fält i
dem. De le
ag utefter he
genom Gu
r hög och lä
mer än de
Bed för hö
med en mui
»Himlen gö
rna hade rät
upprättelse
ef sålunda hä
katastrofern
ilja oss ånn

* * *

Missionsvännerna tycka i allmänhet mest om att få höra och läsa medryckande skildringar om framgångar å missionsfältet. Men hvarje framgång är i allmänhet föregången af ett så hårdt och pröfvande arbete, att om de, som stå vid »trossen», kände till allt detta, borde de, för hvardera af de nu kämpande missionsarbetarne, utsända tio nya som undsättning.

J. A. Rinell.

Allmänhetens afdelning.

№ 40 — 1908.

Öppen fråga till br. Swordson.

I ditt tal till den i Betelkapellet i Stockholm sistlidna vår församlade konferensen, sade du enligt referatet i V. P. bl. a.:

»— — — Och jag hörde på den middag, som nämde guvernör höll för oss missionärer — jag säger detta ej för att smickra oss svenskar — vi voro tre med, Lindberg, Rinell och jag, då däremot andra nationers antal var mycket större, och i det tal han höll, var det ett land han berömde och för hvilket han satte upp tummen — som är tecknet på den största ärebetygelse — och det var för Sverige. — — —»

Käre br. Swordson! Du måste här som vanligt ha hört och sett mycket mer än undertecknade och de öfriga deltagarna i omtalade middag gjorde. Ingen af oss hörde nämligen guvernören i sitt tal ens nämna Sverige, än mindre berömma det. Det skulle för öfrigt varit opåkalladt och parlamentariskt taktlöst, om han inför en så brokig och international samling, som den där varande, hade gjort det. Vi sågo följaktligen icke heller att han »satte upp tummen» för vårt kära fosterland. Och vi betvifla uppriktigt, att du själf såg det.

Vidare ha vi från fullt tillförlitligt håll erfarit, att nämnda Shantung-guvernör aldrig varit utrikes. Han kunde följaktligen icke, som du säger »rest med en kommission öfver hela världen», eller »besökt Sverige för ett par år sedan». Han kunde icke heller säga — och han gjorde det icke heller — det »han hade sett att Sverige hade en god regering».

Historien om detta för Sverige eljest så smickrande uttalande är säkerligen lika ogrundad, som de sensationella historier du åren 1902—1903 offentligen uppdukade hemma i Sverige, då du förevisade ett gammalt kinesiskt svärd, som för att väcka större effekt fick namn af »boxare-svärdet» och som vidare påstods »vara färgadt med de kristnas blod», eller då du förklarade att »boxarne och mandarinen i Pingtu hade utlofvat 5,000 taels (= 13,000 kr.) för ditt hufvud» och att du på grund af detta »nödgades ligga dold för dem i veckotal», eller då du påstod, att du hade att ligga dold för tyska soldater, hvilka ock traktade efter ditt lif för att nu icke tala om andra dyliga historier, hvilka en liflig fantasi målat, men hvilka undertecknade kunna taga på sitt hedersord, att de antingen äro ofantligt öfverdrifna eller ock helt och hållet ogrundade.

Vi anse det vara ett groft brott både mot Gud och missionens vänner att på detta sätt missbruka det förtroende, som man i allmänhet skänker missionären och hans uttalanden och tycka, att det är på hög tid, att du slutar upp med att afsiktligt söka föra dem bakom ljuset. Vi fråga dig därför nu, som vi förr inom trängre kretsar flera gånger gjort:

Käre broder Swordson! Hvarför kan du inte upphöra att publicera dessa ogrundade fantasifoster; hvarför på detta sätt öfverdrifva — hvarför kan du inte tala sanning?

Kiaochow + Chucheng i aug. 1908.

J. A. Rinell. *J. E. Lindberg.*

Allmänhetens afdelning.

№ 53 — 1908.

I ett par nummer af Församlings-Vännen förekom under oktober månad 1908 meddelanden från Kina, angående hvilka det har ansetts, att något borde sägas. Det gäller uppgifter om missionär J. H. Swordson, som skulle bl. a. hafva gjort några icke fullt sanningsenliga framställningar i sitt tal vid konferensen 1908 i Stockholm. Skrifvelse från Kina kom äfven till Vecko-Posten, men dess redaktion ansåg det ej lämpligt att publicera den. Vi anse det ej heller nu lämpligt att vidröra detta ämne i V.-P. och därför anhålles om plats för dessa rader i F.-V., där frågan förr varit på tal.

Dels på grund af att S. vore hemkallad ifrån Kina och dels på grund af ofvan omnämnda meddelande hafva flere undrat på huru verkliga förhållandet är. Det är emellertid ej lätt att svara därpå..

Rörande hemresan meddelade Kommittéen för missionen utom landet följande till konferensen 1908.

»Som de flesta af konferensens ombud redan veta, är kinamissionären J. H. Swordson nu i hemlandet. Hans hemresa kom tidigare än under vanliga förhållanden plägar vara fallet med dem, som återvända till Sverige för att hvila någon tid efter det ansträngande arbetet där ute på missionsfältet. Att så skett beror i mycket på olika uppfattningar om sättet för missionsarbetet och sig däraf härledande missförstånd, om hvilket det väl blefve för vidlyftigt att nu redogöra.»

Efter många och långa skrifvelser i ärendet är det icke stort mer, som nu kan sägas.

Angående yttrandet på konferensen kunde ju Swordson själf svara. Han tyckes dock vara högst obenägen därtill. Emellertid meddelar han följande:

»På begäran lämnar jag härmed till herr Byström några förklaringar angående »Öppen fråga» i Församlings-Vännen n:r 40 d. å.

I mitt tal vid konferensen anförde jag, att ett erkännande gifvits åt Sverige. Som jag i tidningen »Union» läst om guvernörsombytet i Shantung, trodde jag, att den Fan-tai, som satt bredvid mig vid middagen ifråga och som till mig sade, (och äfven »räckte upp tummen») att han besökt Sverige, var och är den nuvarande vice-konungen.

Boxaresvärdet finnes och kunde undersökas angående därpå befintlig rost, om där äfven finnes blodrost. Svärdet har lämnats till mig år 1901 af förföljda kristna. Detta kan styrkas om tid gifves.

Angående priset på mitt hufvud, så blef det sagdt till mig af nuvarande medlemmar i K-församlingen, hvilka äfven nedtagit kungörelsen från muren vid stadens norra port efter min hemkomst som tolk åt mr Lowe i Pingter vid uppgörelsen 1900 med den europefientlige U-ta-ren.»

Vidare anför S. åtskilligt om sammanträffandet med tyska soldaterna och om borgmästare Changs ord, men då däri äfven omtalas namn, som vi icke nu vilja nämna förbigås detta.

Vi kunna ju ej ingå i närmare pröfning af saken, men icke bör det vara alldeles uteslutet att i något fall det kan vara ett missförstånd, som ligger till grund för en del framställningar.

Beträffande en antydan i ett senare nummer af F.-V. om S:s »oförsiktighet» i verksamheten bland katoliker, som blifvit onda och sökt hämnd, så är det mycket troligt att så är fallet, ehuru ju åtskilliga mildrande omständigheter kunna föreligga.

S. tyckes och anse, att han har ej litet att beklaga i denna fråga. I en skrifvelse till oss säger han: »Det anföres äfven i samma tidning n:r 42 en historia om katolikerna, hvilken meddelaren skaffat sig från detta håll, men denna sak har äfven en annan sida. Till följd af allt detta blir jag allt vissare om mina fel och brister, och då man därtill lägger misstydningar, så blir jag ännu mera förödmjukad. Om det vore möjligt att få uppgörelse till stånd, så vore jag den som bör bekänna fel och brister.»

Som de i Sverige varande missionsvännerna kunna se är det ej så alldeles lätt att kunna säkert bedöma denna fråga.

Hvad Kommittéen angår, så har den försökt sig på detta. Huru den lyckats är en annan sak.

Vi hafva emellertid godt förtroende för samtliga våra missionärer i Kina och tacka Gud för allt det goda de utfört och utföra på missionsfältet.

Och hvad br. Swordson beträffar, så hafva vi ej heller kunnat anse, att han är ovärdig att arbeta i ordet och läran, då han blir kallad därtill, ehuru han ej kunnat arbeta i enighet med de öfriga missionärerna på det aflägset liggande fältet.

Han är medlem af en baptistförsamling i södra Sverige, och dit har han inflyttat med klara betyg från församlingen i Kiao Chow underskrifvet af församlingens föreståndare. Sammalunda är förhållandet med fru Swordson.

Vi hoppas ock att Herren skall leda att till en god utgång.

Låtom oss bedja för missionens höga och heliga sak, och då nu insamlingsveckan för vår yttre mission stundar, må vi hjälpas åt att komma till det bästa möjliga resultat.

Stockholm i dec. 1908.

J. Byström.

Yttre missionen.

En Kina-dag. Samtliga missionsarbetare, tillhörande den Svenska baptistmissionen i Kina, anhålla härmed vördsamt, att alla församlingar, ungdomsföreningar och s.-skolor, tillhörande samfundet, icke blott må hörsamma konferensens beslut, att *söndagen d. 10 jan. 1909* frambära sina offer för den yttre missionen, utan att de äfven på ett alldeles särskildt sätt må afskilja denna dag för vår Kina-mission. I hopp om att denna önskan skall villfaras, taga vi oss ock friheten föreslå, det hvarje mötesledare på förhand uppgör ett för tillfället och platsen så praktiskt och omväxlande program för mötena som möjligt. Följande trenne saker: *tacksägelse, bön* och *offer* böra vara programmets stora tema.

Tacksägelse:

för förmånen att få predika evangelium för kineserna;

för den framgång, som Herren gifvit våra arbetare;

för att arbetarne fått vara friska;

för regeringens upprepade försök att utrota opiumbruket och fotbindningen;

för skolreformer;

för att det katolska skräck- och öfverväldet blifvit brutet och

för det uppvaknade intresset för hednamissionen som förspörjes å Betelseminariet, i församlingarne och i samfundet.

Bön:

för Seminaristerna, församlingslärarne och församlingarne, att det vaknade missionsintresset må fortsätta och förökas samt att många lämpliga män och kvinnor må offra sig för den yttre missionen;

för missionärskandidaterna, att de må utgå rustade för sitt viktiga värf;

för missionskommittéen, att den må bli istånd att fylla det uppdrag som Gud och samfundet gifvit den;

för de utländska och infödda missionsarbetarne på fältet såväl som för de infödda kristna, att de må uppfyllas med Anden och blifva till verkliga ljus, där de äro satta;

för de oräkneliga kineser och öfriga hedningar, som ännu sakna kännedom om den sanne Guden;

för arbetet 1909, att det må fortgå och blifva till oöfverskådlig välsignelse.

Offer:

för vår gemensamma yttre mission i form af penningar, såsom kollekter, veckooffer, tionde och donationer; i form af arbetskrafter, såsom en älskad son eller dotter, en afhållen broder eller syster, en värderad församlingslärare, sin egen personliga kraft. Offer i form af bön, åkallan och tacksägelse. —

Såsom lämpliga predikotexter föreslås:

1 Krön. 16: 8; Ps. 35: 18; Dan. 9: 18; Apg. 10: 4; Ebr. 13: 16; Mark. 4: 38; Rom. 1: 14; Matt. 21: 28; 2 Kon. 7: 9.

Läkaremissionen. Den bekanta veteranmissionären Robert Moffat sade på sin tid: »En läkaremissionär är liktydig med halfannan vanlig missionär.» Och detta uttalande äger sin tillämpning ännu i dag.

Det är därför icke en dag för tidigt att våra svenska missionssällskap ha vaknat upp öfver nödvändigheten af att gifva sina till hednafältet utgående missionärer en medicinsk handledning.

Men missionsfältet behöfver mer än »kvacksalfvare». Det behöfver utbildade läkare.

Kineserernas alldeles särskilda förtroende för medicin gör läkareverksamheten till en af de mest populära vetenskaper i världen.

Hvarje utlänning tros förstå mer eller mindre af konsten att bota sjukdomar. Nästan dagligen komma personer, behäftade med de mest olikartade sjukdomar, till våra missionsstationer och bedja om medicinsk hjälp.

Alla missionskliniker och lasarett äro mycket anlitade af Kinas oräkneliga sjuka och lidande. Dessa filantropiska institutioner ha äfven gjort mera godt för själfva missionsarbetet, än hvad något mänskligt öga förmår öfverskåda.

Å en af våra utstationer öppnade för ett år sedan en af våra där boende församlingsmedlemmar en klinik. Den öppnades i missionens intresse, och fastän liten och anspråkslös och föreståndd endast af en kinesisk kvacksalfvare, har den uträttat mycket godt. Den andliga verksamheten har ock, sedan denna klinik öppnades, skjutit bättre fart.

Samtliga missionsarbetare å vårt Kinafält har i år hänvändt sig till missionskommittéen med begäran, att den må gå i författning om att upprätta en läkaremission på Kiaochow. Vi hoppas den skall villfara vår bön.

Om en sådan komme till stånd, skulle vi redan på förhand våga garantera tusentals patienter pr år; och genom en förståndig ledning skulle den — om man undantager läkarens lön — snart kunna göras självunderhållande.

Vårt samfund har redan medicine studerande, som därjämte äro lifligt intresserade för Kinamissionen. Hvarför icke bereda någon af dem tillfälle att i Guds och missionens intresse gå till ett af det för läkarepraktiken tacksammaste folk i världen.

»Med en god vilja, i förening med Guds hjälp, skall äfven läkaremissionsproblemet lösas. »Noli metuere!»

J. A. Rinell.

Från Kiaochow & Kina skrifves den 6 febr. 1908 till Kommittéen för den Yttre Missionen följande:

Bröder i Herren!

Nåd och frid!

På ett af samtliga missionsarbetare härstädes afhållet möte af den 3 sistlidne febr. beslutades att genom undertecknad tillställa kommittéen följande resolution:

»På samma gång mötet med glädje och tacksamhet till Gud och kommittéen mottager och hälsar den nye missionären, br A. Leander, hjärtligt välkommen till fältet, arbetet och syskonkretsen här ute, bör det i all ödmjukhet få anhålla om nya utländska arbetare för Kiaochow distrikt. Detta är, som vi hoppas att äfven kommittéen för sin del tydligt och klart inser, en lifsfråga för missionen för så vidt man ej vill förlora det vidsträckta område, som under åratal blifvit bearbetadt af Sv. Baptistmissionens missionärer eller få Kiaochow-stationens arbetare i förtid nedbrutna af öfveransträngning. Snar hjälp är dubbel hjälp. Af det skälet böra de nya »Rekryterna» icke gärna utsändas senare än nästa höst.»

Ofvanstående resolution torde tala för sig själf. Och vi hysa det förtroende till kommittéen, att den må göra allt hvad den kan för att svaret må blifva så tillfredsställande som möjligt.

Med hjärtliga fridshälsningar från samtliga medarbetarne.

I Herren och arbetet förbundne

J. A. Rinell.

Kina.

Bröllop. Lördagen den 28 sistlidne nov. ingicks å Svenska generalkonsulatet i Shanghai äktenskap mellan missionären A. Leander och fröken Anna Lindström, hvilken nyss hade anländt till Kina från Sverige. Dagen därpå företog brudparet sin bröllopsresa till Kiaochow, Kina, där vännerna Leander, åtminstone under närmaste framtid, komma bosätta sig. Samtliga missionsarbetare jämte församlingen å platsen och representanter från församlingen i Chu-chêng höllo d. 2 dec. en väl lyckad bröllopsfäst för de nygifta i Kiaochow baptistkapell. Kapellet var smakfullt dekoreradt med blommor, flaggor och ett stort antal kinesiska väggprydnader. Tal höllos på svenska och kinesiska. Skolbarnen sjöngo ock vackra sånger. Släktingar och vänner till brudparet uppvaktade fästföremålen med ett rätt stort antal hjärtliga lyckönskningstelegram. Stunden var stämningsfull.

—ll.

Välkomstfäst för missionär A. Leander med fru afhölls i Kiaochow baptistkapell söndagen den 6 sistlidne dec. Vid tillfället hälsades fru L. välkommen till Kina och missionsfältet, och hon jämte br. L. hälsades speciellt välkomna till Kiaochow baptistförsamling, vänkretsen och arbetet därstädes. Missionärerna såväl som de infödda mottogo med glädje och tacksamhet hälsningarna från Sverige. Somliga hälsa ock alla sina vänner hjärtligt tillbaka.

J. A. Rinell.

Till Svenska Baptistförsamlingarnes 32: dra Allmänna Konferens 1909.

Bröder i Herren!

Nåd och Frid!

Arbetet för den yttre missionskommittéen och i all synnerhet för dess sekreterare blir år för år större och större. En mångårig erfarenhet har förvissat oss om, att en man, som vid sidan af sekretariatet äfven är betungad med många andra viktiga förtroendeuppdrag såväl inom som utom samfundet, med bästa vilja och uppsåt är oförmögen att på ett tillfredställande sätt sköta sin sekreterarebefattning. Detta säges emellertid icke såsom ett klander vare sig mot den nu varande sekreteraren eller mot den tidigare afgångne — ty vi äro djupt medvetna om att äfven den bästa och verksammaste människas arbetskrafter äro begränsade — utan såsom ett faktum, som bör tagas med i beräkningen.

Vi lefva i missionens tidehvarf, där Jesu sista missionsbefallning mer än förut synes behjärtas och efterkommas af Kristi bekännare. Glädjande nog synes vårt samfund, hvilket icke så litet har kommit efter flera andra trossamfund rörande den yttre missionen, också börja uppvakna till större nit. Men detta missionsnit måste vårdas, fostras och ledas i rätt riktning, så att ingen för den gemensamma missionen skadlig eller försvagande utbrytning må förekomma, utan att hela samfundet må ena sig i en kraftig, gemensam yttre mission.

Förhållandena, särskildt å vårt Kina-fält, mana oss som svenska baptister till alldeles särskilda ansträngningar. Gud har hittills varit synnerligt god emot vår lilla svaga mission. Framgångarne, då man tar hänsyn till den ovanligt lilla arbetsstyrkan på fältet, ha varit mycket markerade. Fältet ligger fortfarande öppet för oss. Men vi vilja och våga icke dölja för våra missionsvänner därhemma, att katoliker och mäktiga barndöparemissioner hota, med hvarje dag som går, att lägga det under sig, och sålunda kväfva vår verksamhet. Denna kritiska belägenhet hade vi icke att räkna med för några år sedan. Den har hufvudsakligen uppstått genom hamnplatsen Tsingtaus öppnande och däraf förbättrade komunikationer hvilka ledt uppmärksamheten åt dethär hållet. Skola vi därför såsom en s j ä l f s t ä n d i g s v e n s k b a b t i s t m i s s i o n i K i n a kunna fortsätta arbetet med någorlunda framgång, kräfves det under en nära förestående framtid många flera arbetare, utländska och infödda Och för deras underhåll etc. fordras mycket större penningeoffer, än hvad samfundet under föregående år varit vandt att gifva.

För att emellertid kunna lyfta och befrämja samfundets yttre mission, och i någon mån göra den till hvad den bör blifva, ha undertecknade tänkt sig, att en lämplig missionssekreterare borde inväljas, hvars hela tid användes i den yttre miss onens intresse. En sådan sekreterare borde bl. a. vid sidan af att han stode i liflig förbindelse med arbetarne och arbetet å de yttre missionsfälten, äfven söka att i hemlandet på lämpligt sätt representera den yttre missionen i församlingarne. Han borde deltaga i större möten, hålla missionsföredrag, utgifva och sprida lämplig missionsliteratur, insamla missionsmedel O.S.V. för samfundets gemensamma yttre mission.

Med detta mål för ögonen be därför undertecknade att få föreslå, det denna konferens antager som hvilande till nästa konferens nedanstående tillägg till § 8, moment 3 i stadgarne för Sällskapet Svenska Baptistmissionen, så att hela frasen får följande lydelse:

"Kommitéerna själfva utse bland sig ordförande, sekreterare och kassaförvaltare, utom sekreteraren för den yttre missionen, som tillsättes af konferensen. Denna sekreterare skall använda hela sin tid åt nämda mission, för hvilket arbete han skall uppbära en skälig årslön."

Eller alternativt:

"Kommittéerna Själfva utse bland sig ordförande, sekreterare och kassör. Sekreteraren för den yttre missionen skall använda hela sin tid åt arbetet, för hvilket han ock skall uppbära en skälig årslön,"

Kiaochow & Chuchêng i Februari 1909.

Samfundets Samtliga Kina-missionärer.

Arbetet för den yttre missionskommittén och i all synnerhet för dess sekreterare blir år för år större och större. En mångårig erfarenhet har förvissat oss om, att en man, som vid sidan af sekretariatet äfven är betungad med många andra viktiga förtroendeuppdrag såväl inom som utom Samfundet, med bästa vilja och uppsat är oförmögen att på ett tillfredsställande sätt sköta sin sekreterarebefattning. Detta säges emellertid icke såsom ett klander vare sig mot den nu varande sekreteraren eller mot den tidigare afgångne — ty vi äro fullt medvetna om att äfven den bästa och verksammaste människas arbetskrafter äro begränsade — utan såsom ett faktum som bör tagas med i beräkningen.

Vi lefva i missionens tidehvarf, där Jesu sista missionsbefallning mer än förut synes behjärtas och efterkommas af Kristi bekännare. Glädjande nog synes vårt Samfund, hvilket icke så litet har kommit efter flera andra trossamfund rörande den yttre missionen, också börja uppvakna till större nit. Men detta missionsnit måste vårdas, fostras och ledas i rätt riktning, så att ingen den gemensamma missionen skadlig eller försvagande utbrytning må förekomma, utan att hela samfundet må ena sig i en kraftig, gemensam yttre mission.

Förhållandena, särskildt å vårt Kina-fält, mana oss som svenska baptister till alldeles särskilda ansträngningar. Ännu har Herren hittills varit synnerligt god emot vår lilla svaga mission. Framgångarne, då man tar hänsyn till den ovanligt lilla arbetsstyrkan på fältet, ha varit mycket markerade. Fältet ligger fortfarande öppet för oss. Men vi vilja och våga icke dölja för våra missionsvänner därhemma, att katoliker och mäktiga barndöparemissioner hota, med hvarje dag som går, att lägga det under sig, och sålunda kväfva vår verksamhet. Denna kritiska belägenhet hade vi icke att räkna med för några år sedan. Den har ~~hufvudsakligen~~ uppstått genom hamnplatsen Tsingtaus öppnande och därmed förbättrade ~~kommunikationer~~ hvilka ~~haft~~ uppmärksamheten åt dethär hållet. Skola vi därför såsom en Själfständig Svensk ~~baptist~~mission i Kina kunna fortsätta arbetet med någorlunda framgång, ~~kräfvunder~~ en nära förestående framtid många flera arbetare, utländska och infödda. Och för deras underhåll etc. fordras ~~ungefär~~ större penningeoffer, än hvad samfundet under föregående år varit vand att gifva.

För att emellertid kunna lyfta och befrämja samfundets yttre mission, och i någon mån göra den till ~~hvad~~ den bör blifva, ha undertecknade tänkt sig, att en lämplig missionssekreterare borde inväljas, ~~hvars~~ hela tid användes i den yttre missionens intresse. En sådan sekreterare borde bl. a. vid sidan af att han stode i liflig förbindelse med arbetarne och arbetet å de yttre missionsfälten, äfven söka att i hemlandet på lämpligt sätt representera den yttre missionen i församlingarne. Han borde deltaga i större möten, hålla missionsföredrag, utgifva och sprida lämplig missionsliteratur, insamla missionsmedel o.s.v. för Samfundets gemensamma yttre mission.

~~Sekretariatet~~

337

Vid dödens port.

Jag är just hemkommen från ett sjukläger. Då jag är viss om att missionsvänner i hemlandet skulle vilja höra något äfven från en sådan plats, skall jag, så godt jag kan, meddela några intryck därifrån.

Den sjuka, en kvinna omkring 46 år gammal, är ej alldeles obekant för W.-P:s läsare. Hon är nämligen moder till den unge man, ur hvars lif och slutliga hemgång jag i fjol sökte nedteckna några drag. Hon har sedan tidigt i våras visat symptomer till samma förhärjande sjukdom, lungsoten, hvari hennes son afled. Under sommaren har hon varit bättre, men nu då kallare väder åter inträdt, har hon tillika genom en tillstötande magåkomma på några dagar alldeleles brutits ned.

Tillsammans med några kristna kvinnor gick jag som sagdt för att besöka henne. På gården möttes vi af sonhustrun och på min fråga, huru hennes svärmoder mådde, kunde hon ej svara utan föll i häftig gråt.

Vi gingo genast in i det lilla mörka sjukrummet och där på »kangen» låg vår syster så aftärd och såg så lidande ut. Bredvid henne sutto båda hennes flickor, den ena 7 och den andra 3 år gammal. En liten sonson på 5 år var ute och lekte. Hennes man, som likaledes är mycket sjuklig, dock i annan sjukdom, var ej heller inne.

Vid vår fråga huru hon mådde, fattade hon våra händer och föll i en krampaktig gråt. Hennes sonhustru och största flicka gråto — ja vi gråto alla och ingen af oss kunde på en stund säga något. Då jag till sist fått henne något lugnad, frågade jag henne, om hon fruktade för döden. »Nej», sade hon med fast röst, »hvad mig själf angår, hyser jag ingen *fruktan för döden*, jag är tvärtom glad att få gå hem, när Herren kallar mig, men det är mina små oförsörjda barn, som det är mig så svårt att lämna.» Vi bådo henne vara lugn, ty Herren skall helt visst taga vård om dem och vi ville alla göra hvad vi kunde för dem. Detta syntes göra henne glad och tacksam.

Om en stund reste hon sig till hälften och förmanade sin sonhustru att söka Herren medan tid är. »Mitt kära älskade barn», sade hon, »du har varit mig en sådan god och trogen dotter sedan du kom i mitt hus. Mitt hjärta sörjer öfver att jag kanske ej längre får vara din mor, men mitt älskade barn, förlita dig på Herren, ty han skall aldrig dö och aldrig lämna dig. Fader och moder måste dö, så du ser de äro intet att förtrösta på, men gif ditt hjärta åt Herren och du skall aldrig lida brist. Håll dig också nära dessa vänner, som äro här i dag, ty de kunna vägleda och hjälpa dig, då jag är borta». Då hon slutat tala, sjönk hon utmattad ned på den hårda kudden, där hon låg, medan vi förenades i bön om Guds hjälp och förbarmande för denna svårt pröfvade familj.

Broder och syster, genom dina uppoffringar och böner samt genom Guds stora nåd står denna kvinna snart färdig att ikläda sig den himmelska skruden för att sedan i evighet lofsjunga Jesus sin frälsare. Säg älskade, icke ångrar du väl, hvad du gifvit ut för Herren?

Men här skall kanske i en ej aflägsen framtid ett rum i vår lilla kvinnoklass stå tom och ej mera skola vi lyssna till syster Chaos böner. I hennes hem skall det saknas en moder och kanske äfven snart en fader för de tre små barnen samt deras unga värnlösa sonhustru. Herre hjälp de pröfvade, de arma!

Hedvig Rinell.

Från Kiao-chow, Kina, skrifver broder Rinell den 31 dec. 1908 följande till missionskommittéens sekreterare.

Under årets sista kvartal har undert., utom de regelbundna mötena i staden, besökt 32 byar med evangelium.

Min hustru har, utom sina regelbundna kvinnomöten och lektioner i skolorna, hållit en bibelklass för kvinnor å utstationen i P'o, samt därjämte besökt 19 byar.

Tre evangelister och två bibelkvinnor ha under hela kvartalet biträdt i arbetet och en annan evangelist har användt en del af tiden i evangeliseringsarbetet.

Öfver allt ha de infödda såväl som de utländska arbetarne blifvit väl mottagna. Det allmänna intrycket har varit, att flera hjärtan synts vara mottagliga för sanningen.

Några personer med kinesisk lärdomsgrad ha på senare tiden också besökt kapellen och vårt privata hem i afsikt att, såsom de förklarat, lära känna sanningen. De utgöra eljest en klass äfven i Kina, som i det längsta söker värja sig för Kristi religion. Lede emellertid Herren dessa aristokrater till Kristi tro och ödmjukhet!

I slutet af nov. månad hade vi några dagars böne- och väckelsemöten i kapellet här i staden. Dessa möten, som i hufvudsak voro afsedda för församlingens egna medlemmar, voro både talrikt besökta och rikt välsignade. Under ett par dagar hade vi äfven en god hjälp af br J. E. Lindberg från Chucheng och en af hans evangelister där. Enligt mitt omdöme voro dessa böne- och väckelsemöten de bästa jag har varit med om i Kina. Flera kallhjärtade medlemmar uppvärmdes, synder bekändes, förböner begärdes och medlemmar, som förr lefvat i oenighet med hvarandra, mottogo nåd att uppgöra sina tvister samt blifva vänner.

Att församlingsmedlemmarne själfva äfven förstodo att uppskatta dessa möten framgick bl. a. däraf, att flera medlemmar bådo oss hålla dylika möten också å utstationerna. Tiden har dock ledsamt nog icke medgifvit oss att hålla sådana på mer än en plats, nämligen å utstationen Longkiatsun.

Om bröllops- och välkomstfesterna, som under kvartalet hållits för vännerna Leanders, ha andra pennor skrifvit. Dessa fester såväl som en på juldagen afhållen s.-skolfest ha emellertid betecknats som väl lyckade och i sitt slag gifvit en god färg äfven åt den rent andliga verksamheten.

[illegible]na å hösten och vintern ha i [illegible]gel alltid varit mycket godt besökta. Vid flera tillfällen ha t. o. m. gångarne i kapellet varit fullpackade af uppmärksamma åhörare. Särskildt under förliden söndag, då församlingen var samlad till firandet af Jesu döds åminnelse, fingo hundratals personer gå hem af brist på plats.

Skolorna fortgå ännu, men komma att ha sina examina strax på vårt nyår. Det kinesiska nyåret inträffar i år d. 22 januari.

Tronskiftet i Kina har ej hittills stört verksamheten.

Till slut: hjärtliga hälsningar till alla vänner från såväl min hustru som undert.

I Herren och arbetet,
J. A. Rinell.

Bref från Kina.

Den 30 sept. 08 skrifves följande till missionskommittéens sekreterare.

Årets tredje kvartal — semesternas tid, är nu slut. Kaochow-missionärerna ha äfven under detta kvartal haft att tacka Gud för någorlunda hälsa och arbetskrafter. De ha därför stått trogna på sin post utan någon semester och utan att skolka från ett enda af de reguljära möten, som plikten kallat dem att hålla i staden såvälsom å utstationerna.

Mötena ha i allmänhet varit godt besökta. Guds Ande har också varit närvarande. En af åhörarne förliden söndag gjorde t. o. m. den anmärkningen, då mötet var slut: »Det kändes mycket anderikt i kapellet i dag. Fortsätter det såhär få vi snart väckelse.» Ja, må så ske!

Under kvartalet ha vi haft två dopförrättningar, då i allt 18 personer blifvit döpta.

Goss- och flickskolorna i staden började höstterminens arbete den 15 dennes. Elevantalet är ungefär detsamma som under vårterminen.

En af våra skolflickor fick under förliden vecka gå hem till Gud. Hon har i omkring fyra år varit en läraktig elev i vår flickskola och blef sistlidne 4:de juli döpt och förenad med församlingen. Hennes fader, som också var församlingsmedlem, dog litet mer än en vecka före henne. Hvile de i frid!

S.-skolan och mötena för utredningen af s.-skoltexterna ha oafbrutet fortgått hela sommaren. Elevantalet i staden har naturligtvis dock varit betydligt reduceradt sedan missionsskolorna fingo sommarferier. De flesta barnen äro nämligen från landet. Det oaktadt ha vi haft händerna fulla med arbete. Elevernas ålder växla mellan 7 och 89 år.

Predikoturerna till byarne måste under sommaren af flera skäl inskränkas, [illegible] ha dock blifvit [illegible]

Från Kiaochow, China, skrifves d. 31 mars 1909 följande till missionskommittéens sekreterare:

Strax efter det kinesiska nyåret hölls en något öfver åtta dagars lång bibelklass å stationen för kvinnor. Deltagarne voro 25—30 personer. Flera af dessa stodo utom församl., men synas ha blifvit så intresserade för Kristi lära, att de trots hot och hån från släktingar och vänner ha fortsatt att gå med på mötena och synas vara förhoppningsfulla sökare af lifvets väg.

Under nyårstiden höllos ock dagliga möten för män såväl i staden som på ett par utstationer. Tillslutningen var god.

Under första hälften af sistlidne febr. öppnades ånyo skolorna för sitt årsarbete. Vi ha sju skolor i år, af hvilka två, (en för gossar och en för flickor) äro förlagda i staden och fem till utstationerna. I flickskolan äro 21 elever inskrifna och i gosskolan i staden 34. Flera andra ha sökt inträde, men som utrymmet ej tillåter oss intaga flera, förr än kommittéen beviljar vår begäran om hus för en utvidgad gosskola, har deras begäran ej kunnat villfaras. Å utstationerna äro tillsammans 56 barn inskrifna.

Som difteri, skarlakansfeber etc. under kvartalet härjat vår stad och skördat otroligt många offer, ha vi varit allvarligt rädda för att dessa sjukdomar äfven skulle smyga sig in i skolorna. Gud har dock i sin nåd sparat oss hittills. Blott en liten flicka i flickskolan blef under ett tillfälligt besök i föräldrahemmet smittad af difteri och dog innan hon hann komma tillbaka till skolan. Hon var dock, fastän liten, en mogen kärfve för den himmelska ladan. Hon gladde sig mycket åt att få gå för att få vara när Herren för evigt. Som sin sista önskan bad hon föräldrarne att få sitt N. T. och sin sångbok med sig i grafven. Det lilla barnahjärtat hade lärt sig att älska och värdera dessa böcker.

På tal om sjukdom, må det nämnas att äfven undert. varit sängliggande sjuk i difteri en vecka. Under tiden fingo vi dock bl. a. många och härliga bevis på de omvända kinesernas deltagande och barnsliga tillit till Gud och till bönens makt. Det behagade ock Herren att höra deras och våra böner, för hvilket vi alla känna oss djupt tacksamma.

Som en kontrast till det bemötande, som jag under min sjukdom fick mottaga, kan jag knappast undgå att nämna om en af våra på landet boende evangelisters erfarenheter, då han nästan samtidigt med mig blef sjuk. Under sjukdomen öfvergafs han nästan helt och hållet af sina hedniska föräldrar och hustru. Hela dagar fick han ligga ensam utan att få en dryck vatten eller en bit mat. Till slut kraflade han sig dock in till staden, där han omhändertogs af mera barmhärtiga människor. Hedendomen och kristendomsfientligheten skyr inga medel, då det gäller att förfölja Kristi bekännare. Det är visst ingen leksak att vara en kristen i ett hednaland. De kristna behöfva vårt deltagande och våra förböner. De äro värda vår synnerliga högaktning för sin tro, uthållighet och försakelse.

Under kvartalet ha fem evangelister och två bibelkvinnor varit i verksamhet. Förr ha männen fått gå ut på fältet en och en, men under det sistgångna kvartalet har Jesu exempel att utsända sina lärjungar två och två blifvit praktiseradt. Fälten ha indelats i distrikt och hvarje by inom distriktet, stor eller liten, har i mån af tid besökts med evangelium. Evangelisternas månadsrapporter ha ock sedan detta praktiserades varit mer än vanligt intressanta.

Mötena i stadskapellet äro fortfarande väl besökta. Missionärerna vänta ock på kommittéens löfte att få utvidga kapellet. Vi måste, kosta hvad det vill, bereda dem plats som vilja höra evangelium.

Å församlingsmötet förliden vecka anmäldes sjutton till dop. De komma dock icke att döpas förr än vi ha nästa brödsbrytelse, som o. G. v. blir i senare hälften af maj månad.

Min hustru förenar sig till slut i hjärtliga hälsningar.

I Herren och arbetet förbundne

J. A. Rinell.

Från missionsskolan i Kiao-chow.

Det är lördagskväll. Alla känna vi en viss lättnad över att veckans arbete är slutat, och att vi nästa dag få hämta vila och styrka på Guds ords gröna ängar och vid dess friska vatten.

Men se där, i skolorna är ljus tänt! Det är mötesdags. Alla flickorna äro på sina platser, och framför dem ligga biblar och sångböcker. Det är deras enskilda bönemöte. Även vi äldre få vara med, ehuru dessa små möten ledas av flickorna själva. Sånger sjungas, ett par eller tre leda i bön, varefter en av dem, i dag den äldsta, 19 år, läser en bibeltext och avlägger ett kort vittnesbörd. Varmt förmanar hon: »Varen ödmjuka och kärleksfulla mot varandra. Läggen bort all stolthet och avundsjuka, och om någon bryter dig emot, så förlåt den och bed Gud för den.»

Då hon slutat, stiger en annan flicka upp och påminner om, att våra kroppar böra vara den helige Andes tämpel, och att vi därför må vara rena och fria från allt besmitteligt, som vill driva ut den helige Ande. Så sjunges åter en sång och därefter leda flera, även de små, i kort bön. Vad bedja de om, säger du?

Jo, att Gud må fylla dem med sin Ande, att han må göra dem goda och kärleksfulla, att skolan må förökas och gå framåt, att alla i skolan må lära känna Herren, att deras släktingar och vänner må komma till Kristus o. s. v. Till slut sjunges åter en sång och så säga vi varandra godnatt och gå lyckliga och glada var och en till sitt.

* * *

Medan flickornas möte pågår, stämmes en sång upp i gosskolan. Månne också de ha möte? Ja, så är det!

Efter slutat möte hos flickorna, gick jag sakta bort till gossarnes gård och blickade in genom deras öppna fönster. Det är så tyst, så tyst, och alla stå de med sänkta huvuden, medan en av dem stilla och ödmjukt talar till honom, som är deras bäste och ömmaste vän. Sakta drog jag mig åter tillbaka, ty jag nändes ej störa dem i detta högtidliga ögonblick, då de stodo ansikte mot ansikte med sin Herre och frälsare.

Då jag kom in i mitt rum, böjde jag åter mina knän och under det glädjens tårar vätte mitt ansikte, jublade mitt hjärta av fröjd och tacksamhet för vad Herren låtit mig bevittna denna kväll.

Och nu ville jag även omtala detta för dig, du kära vän, som dagligen beder för oss och vårt arbete här, att även du må glädjas och tacka Herren för vad han gjort och gör.

Hedvig Rinell.

Kina. Broder J. A. Rinell skrifver den 2 juni 1909 följande:

Vi må alla godt. Arbetet fortgår som vanligt. Den hårdnackade torkan fortfar och hotar med missväxt. Blott ett litet regn har fallit under året. Ingen snö i vintras. Det halft förbrända hvetet står moget. Vårsäden torkar. Vattenbrunnarne utsina, så att stor vattenbrist råder. Må Gud snart komma med hjälp!

Från Im Lauschan skrifves den 7 okt. 1909: Mycken tack för mottaget bref och brefkort med alla dess goda nyheter, hvilka mycket upplifvat vårt mod.

Har på läkares tillrådan måst lämna hem och arbete för att söka en månads fullkomlig hvila och få ombyte af luft. Det är så friskt och skönt däruppe, så jag hoppas på det bästa resultat. Herren hjälpe! Kära helsningar. Eder *H. Rinell.*

I enskildt bref skrifver broder J. A. Rinell från Kiaochow & Kina den 10 jan. 1910 bland annat följande till missionskommittéens sekreterare.

Tusen tack för vänliga brefvet af den 18 sistlidne dec. Brefvet och penningarna via Suez ha ej ännu låtit höra af sig, men de komma väl inom en fjorton dagar eller tre veckor.

Vi må alla tämligen godt. Kinesskolorna afslutas den här veckan. Det kinesiska nyåret infaller i år d. 10 febr.

Hoppas få klart med banken, så att jag kan sända missionsräkenskaperna i slutet af innevarande månad. — Inga husköp ha ännu kunnat afslutas, men förhandlingar pågå.

Hjärtliga hälsningar från oss alla.

U. V. Post

I kamp mot opiumlasten.

36

Att våra missionärer i Kina tagit sin uppgift på allvar och med liv och lust kastat sig in i striden mot hedendomens mörker har länge varit uppenbart. Icke heller mot den allt förhärjande opiumlasten ha de kunnat förhålla sig passiva. En förening för bekämpande av det avskyvärda bruket har bildats, och ovanstående bild visar oss pastor J. E. Lindberg i kretsen av en skara f. d. opiumrökare. Gud styrke våra bröder i deras maktpåliggande värv! Om striden mot opiumlasten har pastor Rinell något att yttra här nedan, och vi lämna ordet åt honom.

»Ett väldigt krig mot det fördärvliga opiumbruket pågår som bekant för närvarande i Kina. Regeringen synes ha bestämt sig för att utrota detta drakgift. Stränga edikt ha utfärdats, vilka förbjuda planteringen, införseln och bruket av detsamma. Ämbetsmän, som förbruka opium, bli avsatta och degraderade. Tusentals av Kinas alla åldrar skynda därför att avvänja sig lasten. Men detta är ingalunda lätt och kräver ofta människoliv.

Svenska baptistmissionen har ock i någon mån fått deltaga i detta opiumkrig. Vid sidan av den direkta missionsverksamheten, som naturligtvis även riktats mot opiumlasten, har den nämligen i Chucheng under det senaste året ock haft en mindre opiumasyl.

Br. J. E. Lindberg och församlingsmedlemmen Wang, vilka burit ansvaret för densamma, ha ock haft att glädja sig åt åtskillig framgång i arbetet. Rätt många opiumrökare ha nämligen blivit avvanda från det skadliga bruket. All ära åt Gud!

Då man besinnar, att detta utrotningskrig i mycket har sin rot i missionsarbetet, kan man icke undgå att tänka på efesierna, då de buro fram sina svartkonstböcker och brände upp dem i allas åsyn (Apg. 19: 19). Missionsvännerna kunna i detta uppvaknande icke annat än se en ny daggryning för Kina. Må den efterföljas av rättfärdighetens sol!

J. A. Rinell.

Kiaochow, China.

Den 30 juni 1909 skrifves till missionskommittéens sekreterare.

Allt sedan vi fingo församlingsmedlemmar å fältet, har undertecknad försökt att åtminstone ett par gånger om året, såsom höst och vår, besöka deras hem eller åtminstone byarne, där de äro bosatta. Men i den mån församlingsmedlemmarnes antal förökas, är detta ingalunda en lätt sak. Detta så mycket mer, som de bo kringspridda, på 5 à 6 svenska kvadratmil och de kvickaste och säkraste fortskaffningsmedlen äro — »apostlahästarna».

Det nyss gångna kvartalet — årets 2:dra — har emellertid, till en mycket stor utsträckning, användts på detta sätt. Men fastän jag besökt öfver 50 byar, där en eller flera församlingsmedlemmar varit bosatta, finnes det likväl rätt många byar, där vi ha medlemmar, som tid och krafter förhindrat mig att besöka.

Min hustru, som i mån af tid och krafter följt samma plan som undert., då det gällt att besöka församlingsmedlemmar, har under kvartalet besökt några och trettio byar samt i regel aflagt flera husbesök i hvardera byn. Utom detta har hon, jämte det vanliga arbetet å hufvudstationen, äfven haft en bibelklass för kvinnor å utstationen i Long-Kia-tsum.

Volymer skulle kunna skrifvas rörande dessa resor och de erfarenheter, som man under dem och dylika får göra. Men det gäller ju att »skrifva kort». Så mycket må dock sägas, att de ingalunda kunna betraktas som lustresor. Från evangeliseringssynpunkt sedt, är dock detta slags arbete af största betydelse.

I arbetet ha vi under kvartalet varit biträdda, utom af de utländska medarbetarna — hvilka naturligtvis skrifva för sig själfva — af fem infödda evangelister och två bibelkvinnor.

Som redan genom kortare notiser blifvit meddeladt, har församlingen i Kiaochow under sistlidna kvartal äfven fått utsända sin första dotterförsamling, räknande 32 medlemmar. Denna församl. (församl. i Wangtai) har redan haft sin första dopförrättning. Denna tillförde församl. 6 nya medlemmar. Äfven moderförsamlingen har under kvartalet haft en dopförrättning, då 14 blefvo döpta och förenade med församlingen.

Skolorna ha fortgått som vanligt. Flickskolan slutar dock vårterminen i morgon. Gosskolan i staden fortsätter ännu ett par veckor. Landsskolorna ha inga sommarferier.

Min hustru förenar sig till slut med mig i hjärtliga fridshälsningar.

I Herren och arbetet förbundne

J. A. Rinell.

Från Kiaochow och Kina skrifver br Rinell den 1 okt. 1909.

Årets 3:dje kvartal är nu slut. Gud har under detsamma hållit sin skyddande hand öfver både oss, församlingen och verksamheten.

Skolorna ha haft ett par månaders sommarlof som vanligt, men ha nu återupptagit arbetet.

Alla öfriga missionsgrenar såväl i staden som på landet ha under hela tiden varit i full gång. Tillslutningen vid de offentliga mötena ha varit god.

Under juli månad, då värmen ej gärna medgifver att göra några längre missionsresor, samlades evangelisterna, skollärarne jämte så många manliga och kvinnliga församlingsmedlemmar som möjligt till en bibelkurs i Kiaochow. Deltagarne, som i allt räknade mellan 70 och 80, indelades i klasser efter kunskapsmått och kön. — Goda frukter ha redan skördats efter denna månads arbete.

Under kvartalet ha 18 blifvit döpta och en affälling återupptagen å vårt Kiaochow-distrikt. Af de döpta tillhöra 3 Wangtai-församlingen.

Af en i Tsingtau boende tysk familj (både mannen och hustrun tillhöra vår församling i Kiaochow), som för närvarande är hemma i Tyskland, fingo, samtliga svenska baptistmissionärer härstädes vid dessa tyska vänners afresa löfte att hyresfritt bebo deras hus i Tsingtau under sommaren. Genom denna kärlekshandling ha vi fått två veckors välbehöflig och stärkande hvila ute vid kusten.

Dop i Wangtai. Söndagen den 27 sistlidne juni hade Wangtai-församling (dotter till Kiaochow) sin första dopförrättning, då sex personer blefvo döpta och förenade med församlingen.

J. A. Rinell.

Kiaochow. Br J. A. Rinell meddelar:

Den 18 sistlidne juli hade Kiaochow baptistförsamling förmånen att hälsa 11 nydöpta — 6 män och 5 kvinnor — välkomna till församl. och Herrens bord.

Missionär J. A. Rinell skrifver från Kiao-chow, Kina, d. 31 dec. 1909: Verksamhetens olika missionsgrenar ha under årets 4:de kvartal genom Guds nåd ostördt fått fortsätta både i staden och på landet.

De offentliga mötena ha varit godt besökta. Samlingslokalerna ha t. o. m. ofta visat sig vara allt för små för alla som velat höra.

Sju personer ha under kvartalet blifvit döpta. Med dessa ha i allt 41 personer i år blifvit döpta å vårt Kiaochow-distrikt — 12 af dem ha förenat sig med Wangtai-församl.

Årsräkenskaperna med Brittiska och utländska bibelsällskapet — från hvilket sällskap vår mission under en följd af år tagit böcker — ha nyss afslutats. Af dessa framgå bl. a. att icke mindre än 10 helbiblar, 82 N. T. och 20,513 bibeldelar ha blifvit sålda å vårt Kiaochow-distrikt i år. — Till jämförelse må nämnas, att fjolårets sålda biblar och bibeldelar endast uppgingo till 6,350 och under år 1907 till 5,600. — Välsigne Herren sitt eget ord, att det må ha framgång och blifva en lifvets lukt till lifs för många själar!

Under kvartalet har vår dyra br. i Herren, diakonen och skolläraren *Fann-iong-Yuan* i en ålder af endast 44 år fått gå hem till Gud. Alltsedan sitt dop (1901) har han varit en gudfruktig, verksam och pålitlig broder både i församlingen, familjen och samhället. Han sörjes nu af bland andra församlingen, en åldrig moder, änkan och sju minderåriga barn.

I »personalia» öfver honom, skulle jag nästan vilja använda T. Parkers ord, som han rörande d:r A. Judsons lif en gång yttrade: »Om allt det som blifvit gifvet för missionen och allt det, som blifvit gjordt för densamma, endast hade frambringat en enda karaktär lik Judson, så hade denna likväl ersatt allt det arbete och alla de omkostnader som blifvit nedlagdt». Frid öfver hans minne!

J. A. Rinell.

»Ett gott ord om far.»

En framstående kines lämnade mig för några dagar sedan ett poesialbum och bad mig skriva något däri på vers eller prosa. »Jag ämnar inom en vecka befordra hela denna volym till tryck», sade han, »så jag skulle vara tacksam, om jag finge det skrivet före den tiden.»

Jag skrev en liten bit så gott jag kunde, och som det brukar vara vanligt i dylika album, sade jag några berömmande ord om ägaren, vilken jag tror verkligen har åtskilliga prisvärda egenskaper. Någon dag senare kom han igen med sitt poesialbum och på det hjärtligaste tackade mig för de »vackra blommor, varmed hans ovärdiga person hade blivit dekorerad, men», tillade han, »*skriv ett gott ord om far också.*»

Hans teori var riktig. Låtom oss ej vara så angelägna om eget beröm, egen ära, utan giv så mycket som möjligt av detta även åt andra. Säg ett gott ord om din far, din mor, din syster och bror; säg ett gott ord om dina medmänniskor i allmänhet och framför allt om din himmelske fader och frälsare Jesus Kristus!

J. A. Rinell.

Utvidgadt rum och en läkaremissionär behöfver vår mission i Kina. För någon tid sedan lämnade kommittéen för missionen utomlands det ett anslag för byggnad vid stationen Chucheng. Men det behöfs äfven nya byggnader vid stationen Kiao-Chow. Det vore ock önskligt att en missionär, som äfven hade läkareutbildning, kunde anställas vid vår mission i Kina. Angående de stora behof, som finnas på missionsfältet, skrifver fru Hedvig Rinell bl. a. följande till missionskommittéens sekreterare.

Då det är särskildt kvinnornas och barnens sak jag denna gång ville framföra, skall jag lämna några mått på de lokaler där dessa kunna samlas och undervisas. Vi börja då med kvinnornas afdelning i kapellet. Det finnes sittplatser för 50 personer där, men då måste de sitta trångt. Detta antal ha vi söndagligen och vid större möten måste ett 70- ja 80-tal trängas in i detta lilla rum. De voro väl så många där förra söndagen. Nu är sommaren här. Tänk då på hvad det vill säga att sitta så sammanpackade en hel dag under 33—38° (Cel.) värme. Tänk på all den osunda lukt, som uppkommer af alla dessa svettiga och ej alltför rena människokroppar och kläder!

Så till gosskolan. I år äro där inskrifna 34 elever. 2 lärare finnas och en kock. Dessa 34 barn vistas dagen lång i ett rum, som är 6 1/2 meter långt och knappt 4 meter bredt; 6 sofrum finnas för dessa 37 personer jämte flickskolläraren, mätande i storlek omkring 2.70 m. långt och 3.40 m. bredt. Köket, där maten kokas för hela detta hushåll, är af samma storlek, så är ock det klassrum där den yngre läraren undervisar samt ett rum, där kol och diverse saker förvaras. Sist kommer gården, där alla barnen med rätta skulle leka och hämta frisk luft. Huru stor är då denna? Den mäter hela 4 1/2 m. i bredd och 18 m. i längd och ser ut som en smal bakgata mellan höga hus. Denna gård användes dessutom till matsal sommar så väl som vinter i ur och skur, i kyla och värme. Intet bord och inga stolar ha de ännu fått, blott en bräda, på hvilken koppar och fat sättas och omkring hvilken alla barnen sitta i huk och äta. Bredvid köket ligger på ena sidan det oundgängliga »W. C.» och på den andra en pissoar, båda spridande en allt utom hälsosam lukt.

Flickornas skolrum är lika stort som gossarnes, men där finnes blott 4 små sofrum, då köket och ett litet klassrum blir frånräknadt. Deras gård är mycket större, så de ha för tillfället rätt bra rum. De äro nu 20 elever. Men det förstås lätt, att äfven för dem blir det snart för trångt, om ej gossarne kunna få en annan lokal. Det är förenadt med icke liten oro och med mycket stor risk att hafva alla dessa barn så sammanpackade under tider, då epidemiska sjukdomar rasa omkring en. I flera månader ha skarlakansfeber och difteri varit epidemiska såväl i staden som på landet. En liten skolflicka har dött i difteri och en gosse måste vi sända hem i går, emedan han ett par dagar förut besökte sin lilla syster, som låg döende i difteri. Hvad skola vi taga oss till om den ena efter den andra sjuknar in i dessa svåra sjukdomar? Vi ha icke ett enda rum, där de kunna isoleras, och vi ha icke en läkare på många mils afstånd. När skola vi få en egen sådan i vår mission?

Vår mission är ej försvarad med att ha det på detta sätt. Det är ej fara blott för barnen. Missionärerna och deras barn stå lika mycket i fara. Så fort någon blir sjuk, så tillkallas ju undertecknad först af allt för att om möjligt råda bot. Naturligtvis klagar jag ej häröfver, då det ju endast är min plikt att gå, men jag nämner det blott för att visa det risken ej är så liten äfven för missionärernas lif. Att vi, såväl som skolbarnen, hittills kommit lyckligt igenom är helt och hållet att tillskrifva Guds stora nåd och omvårdnad. Dock, vi hafva därför ingen rättighet att för framtiden kasta oss i fara.

Men hvad skola vi nu göra för det kommande året? Redan nu anmäla sig gossar, som vilja komma in i skolan till nästa nyår. Icke en enda till kan tagas in. Skola vi då säga nej; nej, vi ha ingen mera plats? Är det så vi skola bedrifva mission? Ingen plats i kapellet för dem som vilja komma in och lyssna till lifvets ord, ingen plats i skolan för unga män och kvinnor, som kanske med tiden skulle kunna bli ypperliga Guds budbärare till sitt eget folk.

Har det icke lofvats oss, att de hemmavarande skulle hålla i repet åt dem som stiga ned i grufvan? Hvar är nu deras hjälp, då den så väl behöfves? Skall den uteblifva eller hvad? Låt oss om möjligt med det snaraste få anskaffa lokaler, som kunna motsvara såväl de sanitära som de praktiska fordringar, som rimligtvis kunna ställas på dem.

För att kunna samla kvinnorna till bibelklasser, där de få åtnjuta grundligare undervisning i lifvets sanningar, blir det ock allt mera nödvändigt att få ett hus i närheten af utländingarnes bostad — kapellet ligger långt bort, och där finnes ingen plats för dem att sofva om nätterna. Som vi nu ha det, kunna vi ej ha en bibelklass utom då skolbarnen ha ferier. Dessa infalla som vanligt midt i vintern eller midt i sommaren. På vintern är det dock olämpligt på grund af kylan. Flera af kvinnorna måste ha sina små barn med och de bli lätt förkylda. En kvinna förkylde sig så svårt vid den klass vi hade i vintras, att hon ännu är bunden vid sängen, och det är fara för att hon aldrig blir frisk mera.

Den 2 juli skulle flickskolan ha sin afslutning. Den 3:dje dito hoppas vi få börja ett par veckors klass med kvinnorna. Detta är återigen en mycket het tid och är därför ytterst ansträngande för oss utländingar, hvars krafter under vårarbetet blifvit ganska nedsatta. Vi ha dock ingen annan råd, om det skall bli någon klass alls.

En liten egendom, utmärkt passande just för detta ändamål, finnes till salu. Läget är det bästa som kan önskas och i pris torde den ej mycket öfverstiga 1,000 kr. Tillslutningen af kvinnor är i år bättre än något år förut. Det gäller därför att söka taga vara på dem just då de komma, så de ej försvinna igen.

Hoppas därför denna önskan skall bifallas ju förr dess hellre. Den nämnda egendomen torde eljest bli omöjlig att få, sedan den sålts till andra.

Från Kina

har ingått en så lydande skrifvelse:

Till svenska baptistförsamlingarnes 32:a allmänna konferens 1909. Bröder i Herren! Nåd och frid! Arbetet för den yttre missionskommittéen och i all synnerhet för dess sekreterare blir år för år större och större. En mångårig erfarenhet har förvissat oss om, att en man, som vid sidan af sekretariatet äfven är betungad med många andra viktiga förtroendeuppdrag såväl inom som utom samfundet, med bästa vilja och uppsåt är oförmögen att på ett tillfredsställande sätt sköta sin sekreterarebefattning. Detta säges emellertid icke såsom ett klander vare sig mot den nu varande sekreteraren eller mot den tidigare afgångne — ty vi äro djupt medvetna om att äfven den bästa och verksammaste människas arbetskrafter äro begränsade — utan såsom ett faktum, som bör tagas med i beräkningen.

Vi lefva i missionens tidehvarf, där Jesu sista missionsbefallning mer än förut synes behjärtas och efterkommas af Kristi bekännare. Glädjande nog synes vårt samfund, hvilket icke så litet har kommit efter flera andra trossamfund rörande den yttre missionen, också börja uppvakna till större nit. Men detta missionsnit måste vårdas, fostras och ledas i rätt riktning, så att ingen för den gemensamma missionen skadlig eller försvagande utbrytning må förekomma, utan att hela samfundet må ena sig i en kraftig, gemensam yttre mission.

Förhållandena, särskildt å vårt kinafält, mana oss som svenska baptister till alldeles särskilda ansträngningar. Gud har hittills varit synnerligt god emot vår lilla svaga mission. Framgångarna, då man tar hänsyn till den ovanligt lilla arbetsstyrkan på fältet, ha varit mycket markerade. Fältet ligger fortfarande öppet för oss. Men vi vilja och våga icke dölja för våra missionsvänner därhemma, att katoliker och mäktiga barndöparemissioner bota, med hvarje dag som går, att lägga det under sig, och sålunda kväfva vår verksamhet. Denna kritiska be-

..... hade vi icke att räkna med för några år sedan. Den har hufvudsakligen uppstått genom hamnplatsen Tsingtaus öppnande och däraf förbättrade kommunikationer, hvilka ledt uppmärksamheten åt det här hållet. Skola vi därför såsom en själfständig svensk baptistmission i Kina kunna fortsätta arbetet med någorlunda framgång, kräfves det under en nära förestående framtid många flera arbetare, utländska och infödda. Och för deras underhåll etc. fordras mycket större penningoffer, än hvad samfundet under föregående år varit vandt att gifva.

För att emellertid kunna lyfta och befrämja samfundets yttre mission och i någon mån göra den till hvad den bör blifva, ha undertecknade tänkt sig, att en lämplig missionssekreterare borde inväljas, hvars hela tid användes i den yttre missionens intresse. En sådan sekreterare borde bl. a. vid sidan af att han stode i liflig förbindelse med arbetarne och arbetet å de yttre missionsfälten, äfven söka att i hemlandet på lämpligt sätt representera den yttre missionen i församlingarne. Han borde deltaga i större möten, hålla missionsföredrag, utgifva och sprida lämplig missionslitteratur, insamla missionsmedel o. s. v. för samfundets gemensamma yttre mission.

Med detta mål för ögonen be därför undertecknade att få föreslå, det denna konferens antager som hvilande till nästa konferens nedanstående tillägg till § 8, moment 3 i stadgarne för Sällskapet Svenska Baptistmissionen, så att hela frasen får följande lydelse:

»Kommittéerna själfva utse bland sig ordförande, sekreterare och kassaförvaltare, utom sekreteraren för den yttre missionen, som tillsättes af konferensen. Denna sekreterare skall använda hela sin tid åt nämnda mission, för hvilket arbete han skall uppbära en skälig årslön.»

Eller alternativt:

»Kommittéerna själfva utse bland sig ordförande, sekreterare och kassör. Sekreteraren för den yttre missionen skall använda hela sin tid åt arbetet, för hvilket han ock skall uppbära en skälig årslön.»

Kiaochow o. Chuchêng i febr. 1909.
Samfundets samtliga Kina-missionärer.

En Kina-dag.

I likhet med föregående år taga samfundets samtliga kinamissionärer sig friheten föreslå det församlingarne, ungdomsföreningarne och söndagsskolorna landet rundt afsluta årets allmänna bönevecka på så sätt, att de afskilja söndagen den 9 jan. 1910 till en tacksägelse-, böne- och offerdag, särskildt för kinamissionen.

Mötesledare uppmanas att på förhand uppgöra ett för tillfället och platsen så praktiskt och omväxlande program som möjligt. Följande trenne saker: tacksägelse, bön och offer, böra dock vara programmets stora tema.

Tacksägelse

för det att Gud hållit sin skyddande hand öfver arbetarne och deras barn under det att flera farsoter, såsom kolera, difteri och scharlakansfeber etc., skördat tusentals offer i deras närhet;

för att vi äfven under det flydda året fått vara med om att ostördt verka Herrens verk i det stora hednalandet;

för öppna dörrar och hjärtan för evangelium;

för det fyrtiotal kineser som i år på vårt eget fält i Kina offentligen iklädt sig Kristus genom dopet;

för den offervillighet, som de kinesiska kristna börjat visa för missionens heliga sak.

Bön

att väckelsen, som börjat på somliga platser i Kina, må utbreda sig öfver hela landet;

att Gud må uppväcka och utsända flera lämpliga arbetare, icke minst infödda evangelister, församlingslärare och bibelkvinnor;

att den undervisning, som meddelas ungdomen i missionsskolorna, måtte bli allt mer och mer helgad och använd till Guds rikes utbredande och församlingarnes stadfästande i nåden och sanningen;

att regeringens reformsträfvanden må leda därtill att Guds rike och ära äfven därigenom må främjas;

att Gud under innevarande år måtte gifva oss behöfliga medel till ett utvidgadt kapell och ett nytt hus för en utvidgad gosskola i Kiaochow, samt att vi med snaraste må få till stånd en läkaremission och

att missionsarbetarne må bli skonade från sjukdom och andra bekymmer, samt att de, jämte missionskommittéen och samfundet i sin helhet, må mottaga nåd af Gud att så efterkomma Kristi sista befallning, att de i dödens stund må kunna säga med amiral Nelson: »Gud vare lof, jag har gjort min plikt.»

Offer.

Esaias gaf sig själf åt Guds tjänst; Hanna gaf sin son; änkan gaf sin enda skärf; en liten pilt gaf sina fem bröd och två fiskar. Dorkas gaf sin nål och sin tid — hvad gifver du? Fråga dig själf inför Herren: »Hvad vill du, eller hvad fordrar du, att jag skall gifva dig?»

Kinamissionärerna.

Fru Rinell säger:

Vandrande och sökande.

Tillsammans med min bibelkvinna reste jag en dag ut till några byar 1 sv. mil norr om vår stad. Då vi voro nästan framme, mötte vi tre gamla gråhåriga kvinnor på vägen, bärande i ena handen hvar sitt lilla knyte och i den andra en käpp eller vandringsstaf. De voro rena och snygga, men af vissa omständigheter syntes det, att vägen framför dem var lång. Då det här är mycket vanligt, att man utan vidare bekantskap tilltalar en mötande på vägen, frågade bibelkvinnan dem: »Hvarthän, gamla systrar?» »Till Rai-shan», blef svaret och så skildes vi. »Åh, till Rai-shan*, stackars gummor!» sade syster Ho sedan till mig, »de ha långt att gå dit upp, och då de komma dit, ha de blott lerbeläten att tillbedja. En ofrivillig tung suck åtföljde detta hennes yttrande och äfven mitt hjärta greps af sorg och vemod.

Från den plats, där vi mötte dem, återstod det omkring $2^1/_2$ sv. mil, styckvis ganska svår väg upp till det höga berg, de skulle bestiga. Huru långt de redan vandrat med sina små bundna fötter, vet jag ej. Hvilken särskild orsak eller olycka dref dem den långa vägen just till det templet är mig ej heller bekant, då de ju eljest ha så många gudar och tempel på nära håll. Kanske hade de förut tillbedit dem, utan att få bönhörelse, och nu återstod intet annat än att gå den långa vägen dit upp. Lika besvikna skulle de dock bli äfven där. Efter all möda, alla trötta fjät, all längtan och oro intet, intet som kunde gifva dem den minsta tröst. Intet svar på deras ifriga böner, intet för hvad de offrat till de stumma gudarna! Sådan är afgudadyrkarens grymma lott.

Kanske voro dessa kvinnor ett undantag, tänker du. Låt oss se. Ett halft år senare gingo syster Ho och jag öfver samma berg, dock ej för att tillbedja dess gudar, utan för att utså fridens evangelium till där boende människor. I ett hem frågade jag de samlade kvinnorna, om det var mången som vallfärdade till templet däruppe. »Ja, visst är det så», svarades det från flera håll, »om någon blir sjuk eller dör eller någon motgång af ett eller annat slag kommer på, så gå vi alla dit. Särskildt under vissa tempeldagar är det en riktig ström dit.» Och detta är blott till *ett* tempel. Hvad sedan till alla de andra?

En ständig vandring, ett ständigt sökande efter hjälp, efter tröst, efter lif, efter glädje och ett ständigt — förgäfves, förgäfves.

Kan du tänka den tanken till slut, utan att ditt hjärta blöder? Du som äger Jesus, lifvets furste, och med honom har du fått ljus, hopp, lif, ja allt hvad stort, hvad härligt kan tänkas och — ändå kanske du håller handen tillbaka, då det gäller att offra litet af ditt jordiska goda!

Ack, gif gärna och med ett gladt och villigt hjärta det Herren äskar af dig, skulle det ock gälla att gifva dig själf, ett älskadt barn eller en kär vän. Ingenting är för mycket eller för dyrbart, ty det kan ändå ej uppväga det offer, Jesus gjorde för dig.

Hedvig Rinell.

* Ett högre berg, å hvars topp ett afgudatempel är beläget.

Br J. A. Rinell skrifver från Kiaochow, Kina, den 20 jan. 1910 följande till kom. för missionen utom landet:

Tillåt mig att å egna och familjens vägnar tacka för den lika vänliga som oväntade julgåfvan — 25 kr. —, jämte det vänliga och vackra brefvet af den 17 sistlidne dec. som följde penningarna. Tusen tack!

Goss- och flickskolorna i staden ha nyss afslutat sina vinterexamina. De aflade vackra kunskapsprof.

Vi må alla rätt bra.

Hjärtliga hälsningar från hela familjen.

I Herren och arbetet förbundne

J. A. Rinell.

Sådana missionärer äro lämpliga. Dr A. Judson yttrar följande:

Använd den största försiktighet vid utsändandet af unga personer som missionärer. En tjurskallig och halsstarrig person skulle ruinera oss. Ödmjuka, stilla, ståndaktiga män; män med ett sundt förstånd, med en mönstergill karaktär — fastän måhända icke med någon glänsande naturbegåfning — sympatiska och utrustade med en någorlunda naturlig språkbegåfning, män med ett älskvärdt eftergifvet skaplynne, villiga att taga den lägsta platsen, villiga att bli allas tjänare, män, som praktisera religionen i det enskilda, som lefva nära Gud och äro villiga att lida hvad som helst för Kristi skull utan att dock därför bli högmodiga — sådana män äro lämpliga till missionärer; sådana är det vi behöfva.

Från Kiaochow skrifves den 28 jan. 1910 följande till missionskommittéens sekreterare.

Ett hjärtligt tack för nyårshälsningar, tidningsurklipp och skrifvelser rörande beviljade och obeviljade penningeanslag för verksamheten i Kina under 1910.

Vi beklaga, att kommittéen ej vågat villfara vår begäran att under 1910 utbetala hela den äskade summan — 10,000 kr. — för husbyggnader i Kiaochow, men vilja dock oförbehållsamt gifva kommittéen det erkännandet, att den i år handlade bättre än i fjol.

Just då br Byströms bref om att endast hälften af kostnadsförslagen för nybyggen i Kiaochow anlände, hade vi afslutat ett egendomsköp, som kostat omkring 6,500 kr.

Egendomen har ett centralt och dominerande läge vid ett litet torg i staden. Den ligger lika långt från båda missionärslägenheterna — ungefär 7 minuters väg från dem båda. Den är så stor att vi med lätthet kunna förlägga gosskolån, kapellet och lasarettet där. För skolans elever och lärare finnas redan lämpliga och tillräckligt många boningsrum. Likaså för det s. k. lasarettet. För skolsalar måste dock ett hus byggas. De kinesiska husen äro för smala.

Som det är omöjligt att få inköpa mera jord där kapellet nu ligger och den som finns är alldeles otillräcklig, blir det af flera skäl bäst att äfven förlägga kapellet till den nyköpta egendomen. Lämplig tomt finnes. Sålunda: plats och bostadslägenhet för gosskolan och lasarettet, tomt för nytt skolhus och kapell ingå i köpet.

Hushyrorna på de hus, som redan finnas, inbringa för tillfället mer än 5 proc. ränta å köpesumman. Samtliga missionärer glädja sig öfver köpet. Hoppas kommittéen skall glädja sig med oss.

Halfva köpeskillingen, 1,870 doll., erlades, då kontraktet skrefs, och den andra hälften skall betalas den 1 april.

De nyss afslutade räkenskaperna, hvilka skola sändas så snart br Lindberg har hunnit granska dem, visa tyvärr att vi inte ha några penningar i kassan. Hoppas kassören redan har afsändt medel hit för de nödiga behofven. Om icke, nödgas vi bedja om *en mycket snar hjälp.* Vi behöfva öfver 3,000 kr. för att kunna inlösa huset den 1 nästkommande april och så åtgår det icke obetydliga summor dagligen för den löpande verksamheten. Var därför god och kom oss genast till hjälp.

Hjärtliga hälsningar från oss alla.

I Herren och arbetet förbundne

J. A. Rinell.

Från Schanghai skrifves den 21 april 1910 till missionskommittéens sekreterare följande: Är som synes af brefvets öfverskrift i Shanghai. Orsaken därtill är dels att samtliga baptistsällskap i Kina hålla en gemensam konferens (engelsk) härstädes, då jag fått medarbetarnes uppdrag att representera vår mission, och dels har jag hedrats med att få ett n:r i programmet. Orsaken hvarföre jag skrifver härifrån är dock nedanstående:

Telegrafen har utan tvifvel långt innan dessa rader hinna anlända meddelat, att kineserna i dagarne förstört flera missionsstationer i Honan-provinsen däraf ett par norska.

Skyndar mig emellertid att meddela, det man här i Shanghai hoppas att upproret blott är lokalt och ej dikteradt vare sig af främlings- eller missionshat. Orsaken till upproret säges i det stället vara de dyra tiderna, som äro en följd af fjolårets dåliga skörd, fruktan för hungersnöd och missbelåtenhet med guvernören. Man anser nämligen att han ej gjort hvad han bort för att anskaffa lifsförnödenheter för rimligt pris. Att upproret delvis vändts mot utländingarne förklaras på det sättet, att man därigenom velat utkräfva en så mycket svårare hämnd på guvernören. Man stormade som bekant hans Yamên, men guvernören undgick att blifva dödad. Genom utbrottet mot utländingarne är hans bana som regeringsman emellertid afbruten.

Å vårt missionsfält var allt lugnt, då jag reste hemifrån.

J. A. Rinell.

Sv. Bapt. 1910

Missionsproblemet!

Ett maningsord till det svenska baptistsamfundet af kinamissionären J. A. Rinell med rekommendation af samfundets samtliga kinamissionärer är utkommet och kostar 60 öre pr exemplar.

Ett ord för dagen — till dig — till alla.

"Vi skulle önska att boken vore i händerna och hjärtana på minst hvarje baptist." Baptistsamfundets Kinamissionärer.

Köp! Läs! Praktisera! Sprid!

God rabatt. Rekvirera genast hos **Missionsbokhandeln, Östersund.**

W. S. 1910

Missionsproblemet.

Ett maningsord till det svenska baptistsamfundet

af Kinamissionären J. A. RINELL med rekommendation af samfundets samtliga Kinamissionärer m. fl.

är utkommet och kostar 60 öre pr ex.

Ett ord **för dagen** — till **dig** — till **alla!**

»Vi skulle önska att boken vore i händerna och hjärtana på minst hvarje baptist.» Baptistsamf. Kinamissionärer.

Köp! Läs! Praktisera! Sprid!

God rabatt. Rekvirera genast hos

Missionsbokhandeln, Östersund.

(685x1)

Y. S. 1/4-1910.

Yttre missionen.

Dop i Kiaochow. Under pingsthögtiden döptes härstädes 20 personer (12 män och 8 kvinnor) hvilka omedelbart därefter hälsades välkomna till församlingen och Herrens bord. En af dopkandidaterna (skolläraren Ma) höll före dopet en god predikan, hvari framhölls nödvändigheten af att följa den heliga skrifts lära i alla stycken. Talaren sade sig vilja göra detta och uppmanade den talrikt samlade församlingen att göra detsamma. Måtte så ske med honom och oss alla!

J. A. Rinell.

Y. S. 1910

Missionsproblemet.

Ett maningsord till det Sv. baptistsamfundet

af Kina-missionären *J. A. Rinell.*

INNEHÅLL: Barnen och missionen. — Ungdomen o. miss. — Kvinnan o. miss. — Modern o. miss. — S.-skolan o. miss. — Församlingen o. miss. — Pastorn o. miss. — Litteraturen o. miss. — Penningeproblemet o. miss. — Bönen o. miss. — Missionskommittéen o. miss. — Samfundet o. miss.

Pris 60 öre. God rabatt. — *Ett maningsord till alla.* Rekvirera genast hos

Missionsbokhandeln, Östersund.

(1850x2)

Missionsarbetet i Kina.

FULLBORDAT.

MISSIONSARBETARE:

Från missionens början i Kina till år 1907 hade i allt 4,558 utländska missionärer utgått för att där höja korsets fana. Av dessa voro vid nämnda år 3,800 kvar i landet. 223 (barnen inberäknade) hade lidit martyrdöden. — 9,900 infödda arbetare voro i verksamhet.

KINESISKA KRISTNA:

I början av 1906 fanns det i Kina 178,000 församlingsmedl. — därav 24,000 döpta barn. Omkring 50,000 hade till samma tid avgått med döden — därav flera tiotusental som martyrer.

MISSIONSSTATIONER:

Det fanns i slutet av 1906 632 huvudstationer och 5,102 bistationer, 166 lasarett, 241 kliniker och 2,585 skolor.

BIBELSPRIDNINGEN:

År 1907 spriddes 2,529,977 biblar eller bibeldelar i Kina. Under det gångna seklet ha 33,855,239 ex. av den heliga boken sålts. Av dessa äro 379,243 helbiblar och 2,347,046 N. T.

OFULLBORDAT.

MISSIONSARBETARE:

Det behöves icke mindre än 16,000 utländska arbetare i Kina, för att det skulle bliva en missionär för varje 25,000:tal kineser. Det behöves 160,000 infödda arbetare för att få en arbetare för varje 2,500:tal av kineser. — I sanning: »Skörden är mycken, men arbetarne äro få. Bedjen därför skördens Herre om arbetare.»

ICKE KRISTNA KINESER:

Det finns i Kina omkring 2,600 icke kristna kineser på varje person, som är en kristen. Det finns 80 mill. män, som ha hört litet eller intet av Kristi lära — huru många kvinnor? — Vem bär ansvaret?

OÖPPNADE FÄLT.

Av Kinas 2,033 städer sakna ännu 1,557 bofasta missionärer. — Av Shantung-provinsens (den provins där Sv. baptistsamf. har verksamhet) 107 städer ha endast 34 bofasta missionärer. — Kan icke vårt samfund intaga någon mer av dem?

BIBELSPRIDNINGEN:

Det skulle taga 160 år att giva varje kines en bibeldel, om den heliga boken årligen sprides i samma antal som år 1907. — Jesus sade: »Ransaken skrifterna — — —», men kineserna sakna ännu i stort sett bibeln. Den måste givas till dem. Och Gud väntar *din* hjälp.

43

V.S. N:o 20 – 1910.

En ny missionstidning önska missionärerna i Kina i följande skrifvelse, som sändts dels till kommittéen för missionen utom landet och dels till åtskilliga enskilda personer:

Hvarje missionssällskap, som gör anspråk på att utföra en tidsenlig och framgångsfull missionsverksamhet vare sig hemma eller i utlandet, har från början insett vikten och behofvet af missionslitteratur och af denna enkannerligen missionstidningar. Sålunda ha t. ex. Fosterlandsstiftelsen, Sv. missionsförbundet, Sv. missionen i Kina, Alliansmissionen och Helgelseförbundet hvar sin publikation, som för missionens och missionärernas talan. Endast Baptistmissionen saknar en sådan.

Att detta sakförhållande plågat särskildt missionärerna framgår bl. a. däraf, att de åtminstone vid tvenne särskilda tillfällen (d. 9 sept. 1903 och d. 25 jan. 1905) vändt sig till redaktionen af Wecko-Posten med vänlig och broderlig anhållan:

att den i hvarje nummer af W. P. skulle införa minst en spalt, som handlar om hednamissionen, och detta vare sig meddelanden från samfundets missionärer finnas eller ej; samt

att alla bref, rapporter och notiser, som missionärerna själfva sända till tidningen eller som af Kommittéen lämnas rörande samfundets missionsverksamhet må införas å tidningens andra sida med stil, som på denna sida är vanlig.

Andemeningen i ofvan citerade begäran är tydligen den, att tidn. skulle lämna den välsignelsebringande yttre missionen ett så framstående rum som möjligt, att samfundet mera måtte upplysas om förhållandena å det yttre missionsfältet och att församlingarne såväl som enskilda medlemmar må sporras och fostras till ett större missionsintresse, ett rikare missionslif och frikostigare missionsoffer.

Att W.-P. emellertid ej besvarat missionärernas blygsamma begäran i omhandlade fråga torde knappast behöfva bevisas. Nummer efter nummer utkommer af den eljest äfven af oss mycket värderade tidn., utan att ha ett ord om den yttre missionen. Flera af missionärerna skrifva regelbundet kvartalsberättelser om sin verksamhet på missionsfältet, utan att samfundet, inför hvilket de näst Gud ytterst stå ansvariga, får kännedom om hvad de skrifva. Missionsartiklar o. d. ha sändts af flera af missionärerna direkt till redaktionen utan att bli intagna i tidn. Under sådana förhållanden är det icke underligt att missionärerna tröttna att skrifva, och att det blott är en tidsfråga, då de, som plikttroget bruka skrifva och insända sina kvartalsrapporter utan att få dem publicerade inför samfundet, komma att upphöra därmed.

Under allt detta mottaga vi ständigt bref från missionsvänner hemma, hvari de stundom klandra oss därför att vi ej skrifva oftare och mera i samfundstidningarne och enträget bedja oss rätta detta sakförhållande, som de i sin okunnighet tro vara vårt personliga fel. Stöd för det senare antagandet synes de ock få i kommittéens missionsrevy vid senaste årsskiftet, där det bl. a. understrykes, att missionärernas åligganden bl. a. är »att meddela om verksamheten så att hemmavarande missionsvänner må få kännedom därom». Men huru skall det, såsom saken för närvarande står, tillgå?

Missionärerna ha, som synes af ofvanstående, förgäfves vändt sig till W. P:s redaktion med begäran om mera utrymme för meddelanden för den yttre missionen. Själfva känna vi oss på grund af lokala svårigheter naturligtvis oförmögna att ställa oss i spetsen för ett tidningsföretag, cirkulärs-skrifvelser — om sådana, som en sista utväg skulle tillgripas — kunna blott bli tillfälliga. Och likväl äro vi lifligt öfvertygade om — och beslutna för att missionsvännernas berättigade fordran att få höra mer från missionsfältet till hvilket pris som helst måste uppfyllas.

På grund af hvad sålunda redan anförts beslutade missionärerna å ett af dem för några dagar sedan hållet möte att vända sig till Kom. för missionen utom landet och bedja denna,

att den må gå i författning om, att starta en för samfundet gemensam tidskrift för samfundets gemensamma yttre mission eller alternativt

att den må träffa öfverenskommelse med W. P. att i förening med denna utgifva en bilaga till W. P. — säg 1 à 2 gånger i månaden, som uteslutande söker föra yttre missionens talan och där missionärerna utan censur må sättas i tillfälle att meddela sig med samfundet.

Samtliga Kina-missionärer betrakta denna fråga vara ytterst viktig för samfundets gemensamma yttre mission och ha härmed förtroendefullt velat framlägga saken till kommittéens behandling och hoppas att den med snaraste skall vidtaga sådana åtgärder, som bli mest effektiva och tillfredsställande för den yttre missionen. På samma gång taga vi oss friheten bedja, det kommittéen med första må meddela oss till hvilka åtgärder detta ärende föranledt kommittéen.

Med hjärtliga hälsningar och bön om Guds ledning!

Kiaochow Chuchêng i febr. 1910.

Tecknar

J. A. Rinell. Hedvig Rinell.
A. Leander. Anna Leander.
Esther Wahlin.
J. E. Lindberg. Anna Lindberg.

V.S. N:o 22 – 1910

Vårspricknīng och frostnätter i Kina. Det var en mulen, kylig och regnlik aprildag. Resan ställdes till några af våra utstationer på det vidsträckta missionsfältet i Kiaochow. Första uppehållet gjordes i en större marknadsby, 2 sv. mil söder om staden. Byn heter Bin—hsien. Det var meningen att hyra ett litet hus där för predikolokal, hvilket ock skedde.

Efter detta ställdes färden till utstationen Wangtai. För några år sedan hotade katolikerna att ruinera vårt arbete å denna plats. Men Gud vakade öfver sitt verk. I dag finns det en rätt pigg baptistförsamling där på 47 medl., under det att det inte finns en enda katolik i hela grannskapet. Så kan Guds hand allt förvandla!

Orsaken till mitt Wangtai-besök den här gången var att närvara å en fem dagars marknad som hölls på platsen. Å den förhyrda lokalen hade vi, två evangelister och jag, dagliga och dagslånga möten. Trots den ovanliga trängseln lyssnade skarorna berömligt till den enkla förkunnelsen om fri nåd och frälsning i Kristus Jesus.

Från W. begaf jag mig till Longgiatsuen och Honggå. Å den förra platsen ha vi kapell och en skola på femton barn, och å den senare endast en skola. Elevantalet är äfven där femton. Båda skolorna skötas af dugliga lärare, församlingsmedl. äro varmhjärtade och verksamheten synes i år blomstra bättre än under något föregående år.

På hemresan besöktes ännu en marknad och sist en annan af våra utstationer Magåchoang. Å denna plats är verksamheten rätt gammal. En tid var den ovanligt blomstrande. Men frostnätter ha senare svett en del af skörden, så att den blef icke så gifvande, som man hade hoppats. Nu synes det emellertid våras för nya skördar! Katolikerna ha så godt som lämnat fältet, våra egna medl. börja bli varmare och en missionsskola på 12 elever har gjort en god början.

Redan den första dagen, då jag lämnade hemmet, föll ett vederkvickande vårregn. Detta var lika välkommet för landtbrukarne som det var ovälkommet för mina medförda sängkläder. Men efter regnet följde solsken och värme. Man kunde se hur gräset växte, huru brodden spirade upp och huru vårliljorna skyndade att öppna sina kalkar mot den smekande aprilsolen. Det var vårspricknīng i naturen.

Men äfven i andens värld höll det på att våras. Hvar jag drog fram kunde jag spåra att lifsfursten hade varit före mig. Å församlingsmötet i Kiaoshow, några dagar innan jag reste, anmäldes ett 20-tal till dop. I Bin-hsien fann jag flere som sade sig vilja gå öfver på Jesu sida. I Wangtai hade flere anmält sig till dop. I Longgiatsuen, Honggå och Magåchoang förspordes ett nytt uppvaknande. Från flere byar, där vi ej ha verksamhet, utfärdades enträgna inbjudningar att komma dit för att börja verksamhet. Under mitt arbete i Kina ha aldrig så många dörrar på en gång öppnat sig för oss och evangelium som just nu. Det våras. Det är vårspricknīng på Guds och svenska baptistmissionens skördefält i Kina. Hvad skall skörden bli?

Men midt under vårsolens glans öfverraskades jag en morgon under min resa af stark frost. Och den yppiga vårsprickningen på vårt och Guds åkerfält här i Kina hotas äfven ständigt af frostnätter.

Då jag lämnade hemmet måste t. ex. reparationerna å den nyköpta egendomen för gosskolan inställas af brist på medel. Kommen till Wangtai öfverfölls jag formligen af där boende församlingsmedlemmar, hvilka sade: »Lärare; är det verkligen så, att missionen saknar medel, och att vi ej kunna få en större samlingslokal?» — — —

»Ja, men», inföll evangelisten på platsen, »två och en half mil söder härifrån ligger en folkrik by. Jag var där för ett par dagar sedan. Många frälsningssökande bedja och längta efter, att vi skola komma dit. Och det måste vi göra. Det är vårt fält. Nu är rätta ögonblicket. Senare torde det bli för sent.» — Ja, ja. Ack huru sant. Men hvar äro medlen, hvar äro arbetarne?

I Långgiatsuen klagade man ock öfver att kapellet var alldeles för litet. Och från en by ett par sv. mil därifrån var man mig till mötes för att bedja om predikohjälp och kapell. Det fanns flere som ville bli kristna, sades det. Men byn låg alldeles för långt från våra predikolokaler. — Ja, så där låter det litet hvarstädes på fältet. Det våras, men frostnätter hota att förstöra skörden i själfva vårsprickningen.

Kommen hem möttes jag af underrättelsen att d:r Ayres från H. hade gästat oss på väg från ett kommittémöte i T.

Hvad nytt? Jo, Kinas och Koreas stora och välkända väckelsepredikant mr Goforth kommer o. G. v. till Kiaochow för att hålla fjorton dagar väckelsemöten här i början af febr. 1911 under Kinas själfva nyårstid.

Tack Gud för löftet! Det våras å vårt missionsfält. Vi behöfva hjälp för att inhösta skörden. Men ack! Hvar skola vi samlas? Vi ha ingen lokal tillräckligt stor för våra vanliga möten. Hvart skola vi göra af folket under väckelsemötena? Gud! Allt silfver och guld är ju ditt. Kunde du inte få uppväcka någon af dina tjänare i nordanland att gifva oss åtminstone 7- à 8,000 kr. till ett större kapell i Kiaochow — ett enkelt tjäll till din boning.

J. A. Rinell.

Konferensrapport 1910 44

...sningar.»

I en årsrevy öfver arbetet i Kiaochow-distriktet 1909 skrifver br J. A. Rinell:

»Året 1909 har för Kiaochow-stationen, fältet, verksamheten och arbetarne varit ett jämförelsevis fridfullt och nådefullt Herrens år. De utländska såväl som de infödda arbetarne ha i harmoni och förtroende samarbetat. Verksamhetens olika grenar ha ock normalt utvecklats.

I kapellen, i staden såväl som å de fem utstationerna, ha rätt stora skaror söndagligen samlat sig omkring Guds ord. Kapellen i staden och Wangtai ha visat sig vara alldeles för små att rymma alla, som velat höra. De äro nu t. o. m. oförmögna att rymma de respektiva församlingsmedlemmarne, som tillhöra församlingarne med samma namn. Något måste därför med första göras för att afhjälpa denna brist.

De utländska arbetarne ha under året varit biträdda af 5 evangelister, 4 bokkolportörer och 2 bibelkvinnor. Jämte dessa ha ock flera af skollärarne synnerligast på söndagarna icke oväsentligt bidragit med den offentliga Kristus-förkunnelsen.

Bibelspridningen har under året nått sitt hittills högsta rekord, i det att 10 helbiblar, 82 nya testamenten och 20,513 bibeldelar blifvit sålda, jämte dessa ha rätt många öfriga kristliga böcker och flera tusen traktater sålts eller gratis utdelats.

Kiaochow församling har ock utsändt sin första dotterförsamling. Den bildades i Wangtai (2 och en half svensk mil söder om staden) af 32 från Kiaochow utflyttade medlemmar. Sedan dess har den genom Guds nåd fått döpa 12 personer. Med dessa, jämte ett par andra inflyttade, räknar församlingen 46 medlemmar.

Kiaochow församling har genom dop fått mottaga 29 nya medlemmar. Den räknade vid årsskiftet i allt 210 medlemmar.

Sex missionsskolor — en gossoch en flickskola i staden och fyra dagskolor å utstationerna med ett sammanlagdt elevantal af 114 barn och ungdomar — ha varit i verksamhet. — En af de äldsta ynglingarne i gosskolan slutade sin skolkurs förliden vinter och studerar nu i ett predikant-seminarium. Må han såväl som de öfriga två eleverna, som blifvit ditsända af oss, särskildt följas af missionsvännernas trogna förböner.

Skollokalen för goss- och flickskolorna i staden har länge varit för liten att inrymma båda skolorna. Ett steg för att afhjälpa denna olägenhet har tagits, i det att en väl belägen egendom har inköpts för missionen, till hvilken gosskolan, så fort ske kan, kommer att flyttas. Man har tänkt sig att provisoriskt använda ett af de bästa husen till skolsalar, till dess medel kunna uppbringas för nybyggda sådana, då de gamla husen, som äro för smala till lektionssalar, fördelaktigt kunna användas till bostad åt lärare och elever.

Under året har br A. Leander i sitt hem bedrifvit en mindre läkaremission. Förberedelserna ha redan vidtagits att utvidga denna bl. a. genom att anställa en kinesisk broder, som är något kunnig i medicin, och att i den nyköpta egendomen inreda ett mindre missionslasarett.

Missionärernas slutliga önskemål rörande den nyköpta egendomen är att under 1911 på densamma få uppföra ett för den utvidgade verksamheten tillräckligt stort kapell. Härigenom blefve verksamheten mera koncentrerad, hvilket från flera synpunkter vore högst önskvärdt.

Det förökade intresset för Guds sak har här i Kiaochow bl. a. äfven uppenbarat sig i förökade missionsoffer. Jämfördt med föregående år, ha dessa offer varit storartade. Flera medlemmar ha nämligen efter förmåga och utöfver förmågan gifvit sina medel för missionsändamål. Det har t. o. m. vid tillfällen varit rörande att se denna osjälfviska offervillighet. Äfven den nybildade församlingen har visat sig vara ganska offervillig.

Men härmed får dock ingen draga den slutsatsen, att kineserna kunna bestrida sina egna missionsutgifter. Därtill äro de allt för svaga. Vår äldsta församling (församlingen i Kiaochow) kan blott genom ansträngning bestrida underhållet af en egen infödd arbetare jämte en del löpande utgifter för församlingen. Allt öfrigt måste missionen fortfarande bestrida. Vi tro dock att detta skulle blifva lätt, om hvarje baptist mottoge nåd af Gud att, i likhet med flera af våra hedna-kristna, gifva efter förmåga och utöfver förmågan.

En kännbar förlust fick församlingen och missionen i Kiaochow göra förliden höst, då en af dess bättre och verksammare medlemmar, skolläraren och diakonen, Fann yong, yuan, i sina bästa år kallades ur tiden. Vi sörja honom som en släkting, en broder, men känna oss på samma gång djupt tacksamma till Gud, att han aktat oss som mission värdig att få vara ett medel i hans hand att vägleda och fostra en så ädel karaktär som denna för Gud och för himmelen. Han var en pärla bland kineserna på jorden, och vi hoppas att han genom evigheterna skall stråla klart i sin blodbrudgummes diadem, där vi önska få återse honom.»

Hvad ... [illegible]

Kina. Den 16 juli skrifver J. A. Rinell från Kiaochow.

Enligt i dag ingångna underrättelser från upprorsplatsen i Lai Yang lära de upproriska ha sträckt vapen och fred anses vara ingången.

Här i Kiaochow är allt fortfarande lugnt. Förskräckelse har dock helt naturligt gripit många.

Kina. En missionär skrifver den 6 aug. 1910:

Upproret i Lai-Yong synes i hufvudsak vara utageradt. Regeringstrupperna äro dock kvar där. Regeringen har nog många räkningar att klara i förening med detsamma. Å vår trakt är det fortfarande jämförelsevis lugnt. Lai-Yong-affären och ej fullt tillfredsställande skördeutsikter upprörа dock många sinnen äfven här.

Kiaochow. Broder Rinell skrifver i ett enskildt bref bl. a.: »I församlingen ha vi det godt. Barnen äro nu hemma på en månads sommarferier. De må godt. Det har äfven gått rätt bra för dem i skolan i år. De fyra äldsta hemföra alla rätt vackra pris och premier. Sommaren är ovanligt blåsig i år.

Från Kiaochow skrifves den 1 juli 1910 till yttre missionskommitténs sekreterare.

Under årets andra kvartal har verksamheten i staden och på landet fortgått under god tillslutning.

Alla utstationer och skolor ha blifvit besökta. Öfver allt synes arbetet krönas med framgång.

Två utstationer ha under kvartalet blifvit öppnade för regelbunden verksamhet. Den ena, Binhsien, ligger 2 sv. mil söder om staden, och den andra, Chen-lu, 2 sv. mil sydväst om dito. Båda byarna äro marknadsbyar med torgdag hvar femte dag. Den senare byn bildar en naturlig anhaltstation på väg till vår äldre utstation Po. I båda byarne bo flera för evangelium intresserade personer, af hvilka några äro anmälda till dop.

Predikoresorna till landet har för mig personligen blifvit åtskilligt försummade. Dels var jag under april som bekant på en konferens i Shanghai, och dels hade jag vid hemkomsten därifrån att tillse reparationsarbetet å den nyköpta egendomen för gosskolan. Den 6 sistlidne juni hade emellertid arbetet å egendomen så pass framskridit, att gosskolan primitivt kunde flytta öfver dit, och följande söndag, den 12 juni, hölls en enkel tacksägelse- eller invigningsgudstjänst därstädes. I programmet ingick äfven det officiella öppnandet af lasarettet, som ligger på samma tomt som skolan.

Under kvartalet ha fröken Wahlin och min hustru hållit en större bibelklass för kvinnor, i hvilken jag ock ledt några möten. Rörande »klassen» skrifva de själfva.

Under pingsten blefvo 20 personer döpta och förenade med församlingen i Kiaochow.

Skolorna i staden och på landet ha varit i ständig verksamhet, om man undantager ett par veckors ferier för landtskolorna under hveteskörden. I går afslutade emellertid flickskolan sin vårtermin. De skriftliga och muntliga examensprofven, hvilka togo fyra dagars tid, voro mycket tillfredsställande. Examen i gosskolan har börjat i dag (fredag). Den slutar, om Gud vill, nästa onsdag.

Allt är lugnt och stilla bland kineserna å vårt fält.

Min hustru förenar sig med mig i hjärtliga hälsningar.

I Herren förbundne

J. A. Rinell.

Något om skolarbetet i Kiaochow.

Då det under våren fallit på undertecknads lott att arbeta i skolorna, torde det ej vara ur vägen att berätta litet därifrån.

Den 25:te februari öppnades gosskolan i staden med 30 elever. Detta var det högsta antal, vi då kunde taga emot på grund af det ytterst trånga utrymmet i skollokalen. Dessa ha undervisats af tvenne unga lärare. Den ene af dem är en f. d. elev från vår skola, som de senare åren fått sin utbildning i Am. baptisternas Institut i Pingtu. Den andre har gått några år i Weihsien College. De skulle således vara i besittning af god och modern utbildning och sålunda äga förutsättning att drifva skolarbetet annorlunda och bättre än hvad föregående lärare kunnat göra. Det har nämligen under gångna år visat sig mycket svårt att genomföra undervisningsmetoder efter utländskt mönster, då man ej haft annat än den gammaldags utbildade skolläraren att göra med. Såsom det undervisades i Konfucius och Mengtses dagar, så måste det ock ske nu, och någon reform kan ej utom i några få fall genomföras.

Såsom väntadt var har ordningen i skolan varit betydligt bättre under den nya regimen både hvad uppförande och studier angår, och enligt samstämmiga vittnesbörd från både utländska och infödda examensvittnen äro resultaten betydligt bättre nu.

Under första veckan i juni fick gosskolan inflytta i sin nya lokal å den vid nyåret inköpta egendomen. Denna lokal, ehuru blott provisorisk och sålunda ej en framtidslokal, var såsom kineserna bruka säga »ett himmelrike» jämförd med den förra. Ljus, frisk luft och utrymme göra så ofantligt mycket till renligheten och hälsotillståndet och kan jag intyga, att stor förändring inträdt just i dessa saker. Å deras vägnar beder jag därför att få frambära ett det allra varmaste tack i första rummet till Gud och sedan till eder, I kära därhemma, som gjort det möjligt för oss att inköpa ofvannämnda egendom. Låt oss nu ej behöfva vänta alltför länge med uppförandet af det egentliga skolhuset och vi skola dubbelt välsigna eder.

Nu något om hvilka ämnen som undervisats uti. I högsta klassen, som sorgligt nog ej varit synnerligen stor, ha läroämnena i år varit: kinesiska språket; kristendom (Harmony of the Apostles), hvilket varit undertecknads ämne; allmän historia; kin. historia; geografi (Amerika och Afrika); aritmetik; algebra; uppsatsskrifning; sång och gymnastik.

Examen har i de flesta af dessa ämnen aflagts skriftligt. Hvarje elev har då fått tio olika frågor att besvara. Dessa frågor äro ofta ganska svåra. Vill här gifva ett exempel, som dock jämfördt med många af de andra frågorna kan anses lätt: »Till huru många olika nationers folk talade Petrus på pingstdagen och hvilka voro hufvudtankarna i hans predikan?»

De mindre barnen ha naturligtvis examinerats muntligt, och ha de såväl som de större efter omständigheterna aflagt goda examensprof.

I flickskolan ha 27 elever mottagit undervisning. En äldre manlig lärare och en ung från Weihsiens högre flickskola utexaminerad lärarinna ha skött den hufvudsakliga undervisningen. Läroämnena hafva där hittills varit ungefär desamma som i gosskolan. Undertecknad har undervisat i kristendom som i gosskolan, och kan jag uppriktigt säga att dessa timmar i båda skolorna varit riktiga högtidsstunder. Det är intet pluggande, som med katekesen i gamla tider, utan uppväcker det istället en längtan att mera kunna fatta och förstå Guds oändliga visdom och kärlek till en fallen människovärld. En god kristlig anda har under våren rådt i båda skolorna och några ha genom dopet iklädt sig Kristus. Förlidet år var det ej fullt så godt i flickskolan, men sedan den, som syntes vara upphofvet till det, blef aflägsnad, ha förhållandena så småningom förbättrats.

Bröder och systrar, bedjen för dessa missionens planteringar, att de må blifva bevarade från allt, som kan skada dem! Maskstungna träd komma aldrig att bära god frukt och en underminerad grund kan ej uppbära ett aldrig så välbyggdt hus. Må Herren därför hjälpa och bevara de unga, som snart skola blifva viktiga kämpar i den stora striden.

Men ännu en sak innan jag slutar. På olika områden i hemlandet finnes det fackmän, som alltid styra och leda arbetet. Så borde det ock vara på missionsfältet. Huru kan man begära, att sådana, som blifvit utbildade till predikokallet, skola kunna taga sig an skötseln af t. ex. skolor. En missionär säger ej gärna ifrån sig något arbete, om han därmed tror sig kunna vinna något för Guds sak, men han själf får ofta sitta ganska hårdt emellan, och det som han, såsom icke fackman, måste åtaga sig att sköta får också lida. Därtill måste han såsom pastor eller predikant företaga ständiga resor till utstationer eller byar för att predika och besöka de kristna, och huru skall han då få tid för undervisning i skolor. Den dagliga ledningen måste då nästan uteslutande läggas i de infödda lärarnas händer, och erfarenheten har visat, att dessa i allmänhet ej äro vuxna ett sådant förtroende.

Med dessa fakta för ögonen inses lätt, hvad vi behöfva för vår gosskola. *Det är en för sådan undervisning utbildad manlig lärare, som finge gifva hela sin tid åt skolarbete.*

Det är ingen vinning utan tvärtom en stor förlust för vår mission att till

V.R 1910

46

andra missionsskolor sända våra elever, så fort de slutat sin småskolekurs. En större välskött gosskola är en icke liten makt i samhället och gör mycket till att skapa aktning för och stämma folket vänligt gent emot missionen, för att icke tala om det direkta vittnesbördet om Kristus, som aflägges af på honom troende ynglingar.

Meningen är emellertid ej, att vi här skulle anlägga universitet eller högskolor, ty därtill sakna vi alla förutsättningar, men vi böra åtminstone till en början ha *en* god högre skola i vår mission, där elever kunna förberedas för ettdera predikantseminariet eller lärareinstitutet. Andra missionssällskap, bland dem också svenska, ha för länge sedan insett detta sakförhållande och sändt ut utbildade lärare för sina skolor. Också vi baptister måste snart, ja, jag skulle vilja säga genast följa deras exempel.

Gören hvad I kunnen för denna sak och bedjen Herren att gifva oss den rätte mannen för uppfostringsarbetet bland de unga.

Hedvig Rinell.

Innan missionärerna dö. På missionsfältet finnas många monumentala byggnader, såsom kyrkor, skolhus, lasarett o. s. v., hvilka ha blifvit uppförda till minne och ära för någon hänsofven missionär eller missionärinna. Afsikten därmed är utan tvifvel god. Dock ligger det i allmänhet något vemodigt öfver dessa byggnader. De vittna nämligen i flesta fall om försummelse och om ett mutadt samvete. I lifstiden fick den hänsofne kanske förgäfves bedja sina vänner om medel för en enkel boning åt Herren, om medel för ett skolhus, lasarett eller om flera arbetare. Nu, sedan han dukat under i kampen, är oförmögen att bedja, hoppas och bida, vaknar samvetet hos dem, som genom försummelse måhända påskyndat hans död. De försöka muta samvetet. De samla nu de penningar, som de förut hade vägrat att gifva, och resa — ett monument! Ack, hvarför gjorde de det icke förr — innan missionären dog?

Vårt samfunds missionärer ha ock länge bedt om arbetare, om penningar till kapell och skolor, om läkaremissionär, om koncentrering i missionsarbetet, om inspektion af detsamma, om aflönade missionssekreterare, om missionstidning etc. Men man är af en eller annan anledning i allmänhet obenägen att lyssna till deras böner. För min egen del är jag dock lifligt öfvertygad om, att samfundet *har* — för så vidt det önskar framgång för sin yttre mission — att i en icke aflägsen framtid inrätta sin missionspolitik efter de riktlinjer, som missionärerna i breda drag angifvit. Frågan är blott *när* det kommer att ske. — Genom att för några år sedan slå döförat till för den ensamma rösten »under palmernas skugga» förlorades kanske i förtid en duglig missionär och ett förhoppningsfullt fält. Skall detta månne återupprepas å andra platser? Gud gifve, att ett enhälligt och kraftigt *nej*-svar gåfves på denna fråga af hela vårt kära baptistsamfund! Men gif det svaret *nu* — *innan missionärerna dö.*

J. A. Rinell.

Sv. Tribunen 1910

Innan missionärerna dö.

Missionär J. A. Rinell, Kiaochow, Kina, skrifver till oss följande, som borde tränga till djupet af hvarje missionsväns hjärta:

"På missionsfältet finnes många monumentala byggnader, såsom kyrkor, skolhus, lasarätt o. s. v., hvilka ha blifvit uppförda till minne och ära för någon hänsofven missionär eller missionärinna. Afsikten därmed är utan tvifvel god. Dock ligger det i allmänhet något vemodigt öfver dessa byggnader. De vittna nämligen i flesta fall om försummelse och ett mutadt samvete. I lifstiden fick den hänsofne kanske förgäfves bedja sina vänner om medel för en enkel boning åt Herren, om medel för ett skolhus, lasarett eller om flera arbetare. Nu, efter det den dukat under i kampen, är oförmögen att bedja, hoppas och bida, vaknar samvetet hos dem, som genom försummelse måhända påskyndat hans död. De försöka muta samvetet. De samla nu de penningar, som de förut hade vägrat att gifva och resa — ett monument! Ack hvarför gjorde de det icke förr — innan missionären dog?

Svenska baptistsamfundets missionärer ha ock länge bedt om arbetare, om penningar till kapell och skolor, om läkaremissionär, om koncentrering i missionsarbetet, om inspektion af detsamma, om aflönad missionssekreterare, om missionstidning etc. Men man är af en eller annan anledning i allmänhet obenägen att lyssna till deras böner. För min egen del är jag dock lifligt öfvertygad om att samfundet *har* — för så vidt det önskar framgång för sin yttre mission — att i en icke aflägsen framtid inrätta sin missionspolitik efter de riktlinjer, som missionärerna i breda drag angifvit. Frågan är blott *när* det kommer att ske. — Genom att för några år sedan slå döförat till för den ensamma rösten "under palmernas skugga"*) förlorades kanske i förtid en duglig missionär och ett förhoppningsfullt fält. Skall detta månne återupprepas å andra platser? Gud gifve att ett enhälligt och kraftigt *nej*-svar gåfves på denna fråga af hela vårt kära baptistsamfund! Men gif det svaret *nu* — *innan missionärerna dö!*"

*) Förf. syftar här på missionär Sjöblom som dog i Kongo.

Blif uppfylld med Herren själf, och du skall lyftas …

47

UNGDOMENS EGEN TIDNING
ORGAN FÖR SVENSKA BAPTISTERNAS UNGDOMSFÖRBUND

N:r 36. | Pris på posten: Helt år 2: 25; ³/₄ år 1: 80; ¹/₂ år 1: 25; ¹/₄ år 75 öre. | Redaktör: K. A. MODÉN. | Utkommer varje helgfri torsdag. Exp.: Tegnérgat. 13 | 8 Sept. 1910.

ETT OCH ANNAT FRÅN CHEFOO SKOLOR.

För de flesta af nutidens ungdom behöver jag väl ej närmare redogöra för, var denna stad är belägen. Om det dock skulle finnas någon, som är oviss, så låt oss kasta en blick på Kinas karta och där på provinsen Shantongs nordöstra, av Gula havets vågor sköljda strand, skall du snart finna en stad med ovanstående namn. Den stavas också Tschifu. Det är ingen storslagen stad i vanlig bemärkelse, men den äger något, som för oss är af rätt stor betydelse. Där finnes nämligen 3 ganska stora skolkomplexer — en högre skola för gossar, en dito för flickor och en förberedande för småbarnen — upprättade av Engelska Kina Inland Missionen för i första rummet deras egna missionärers barn samt i mån av utrymme även för barn, tillhörande andra sällskaps missionärer.

Skolan för gossar i Chefoo.

Antalet av där inskrivna barn var i våras 300. Dessa barn, som komma från alla delar av Kina, Japan och Korea, äro helinackorderade i skolorna och där finnas många, som under större delen av sin skoltid aldrig få besöka sina hem, emedan de ligga för långt avlägset. Undervisningen och vården ombesörjes av en stor stab lärare och lärarinnor. De flesta av dessa äro från England eller Skottland, men några äga kanadensiskt, australiskt eller tyskt ursprung. I varje skola finnes dessutom en matmor, som förestår köket, och en à två damer, som förestå garderoben. De sistnämnda ha ej de minsta bekymren, ty de måste se till, att alla äro hela och rena. Så måste alla barnen varje morgon defilera förbi en av dessa damer, vilka måste se till att tänder, händer och naglar äro rena, att kläderna äro knäppta och att ren näsduk finnes o. s. v. Köksarbetet, städning, tvätt och andra diverse arbeten utföras av kinesiska tjänare. Allt är ordning, punktlighet och snygghet och barnen synas trivas där gott.

Undervisningen pågår varje dag i veckan, men onsdags- och lördagseftermiddagarna äro fria. Dessa eftermiddagar användas vanligen till idrott, såsom fotbollspel, kricket, tennis, hockey, rodd eller simning, allt beroende på årstiderna. Ha de ej idrott, företaga de långa promenader och utflykter ut efter sjöstranden eller upp i bergen, som på söder sida omrama staden. Ett friskt och sunt liv föres på alla sätt, men ogudaktigt, slarvigt och ett opassande tal och uppförande få ej förekomma. Det är en härligt uppfriskande syn att söndagsmorgnarne se alla barnen led vid led marschera till Unionskyrkan för att åhöra dagens predikan. Att det ej är blott på »befallning», som de älska religionen, framgår av för några dagar sedan från våra gossar mot-

47A

tagna brev. De säga: »En av våra lärare inbjöd oss häromdagen till ett möte i biblioteket. De som ej önskade behövde ej gå med. Det oaktat infann sig hela skolan, omkring 100 man stark. Under mötet reste sig den ena efter den andra och bekände sin tro på Kristus. I allt stodo 64 gossar upp, och Oscar säger: »Jag var en av dem». Egron säger: »Det var ett härligt möte». Varje morgon gives det dem en 1/2 timmes »tyst» stund. Under denna stund skrattar ej den ene åt den andre, om han böjer sina knän i bön, ty de flesta veta, att den giver dem kraft och frid. Tvivelsutan är detta bland annat en kraft av den levande undervisning, som gives dem i kristendom. Bibeln är nämligen den enda lärobok de äga i detta ämne, och någon av den eller den biskopen eller läraren författad katekes finnes ej.

Var i våras närvarande vid en fotbollsmatch mellan de »1:sta elva» och ett fotbollslag från ett kinesiskt läroverk där i staden. Striden var rätt het ibland, så t. ex. räddades bollen en gång av svensken E. R., då den av 5 kineser var nära att sändas in till deras mål. En duktig kullerbytta och ett skrubbat knä blev visserligen lönen, utom att de »elva» vunno segern, men såväl då som under hela tiden i övrigt hördes inga oanständiga skrik eller fula ord. Om det lekes på det sättet, tror jag att med idrotten kan vinnas, vad man egentligen önskar vinna, nämligen kroppens stärkande och karaktärens förädlande.

Bröder och systrar på promenad.

I dessa skolor, som ligga några timmars järnvägsresa och ett dygnssjöresa från Kiaochow, finnes f. n. icke mindre än 10 av de svenska baptistmissionärernas barn. Utom dessa finnes det ett rätt stort antal svensk-amerikanska barn. Ehuru uppfostran är helt och hållet engelsk, äro dock åtminstone de förstnämnda äkta svenskar, och det är intet land, som är dem så

Laget de 1:sta elva.

Egron Rinell.

Oscar Rinell.

kärt som just Sverige. Kanske komma de någon gång för att hälsa på hos Eder men till dess bed för dem, att de nu och framgent må bliva bevarade i tron på Gud och att de, då skoltiden är över, må bliva trogna, Herrens tjänare, varhelst de komma att framleva sitt liv.

Hedvig Rinell.

SE EJ NED PÅ NÅGON.

Se ej ned på en gosse, därför att han bar tarvliga kläder. När Edison, den store uppfinnaren, först kom till Boston, bar han ett par vitgula lärftbyxor, fastän det var mitt i vintern.

Se ej ned på en gosse, därför att hans föräldrar äro okunniga. Shakespeare, den »odödlige» skalden, var son till en man, som ej kunde skriva sitt namn.

Se ej ned på en gosse, därför att han väljer ett anspråkslöst yrke. Författaren till »En kristens resa» var en kittelflickare.

Se ej ned på en gosse, därför att han har ett kroppsligt lyte. Milton var blind och Kitto döv.

Se ej ned på en gosse, som förefaller trög och enfaldig. Hogarth, den berömde målaren, hade svårt för att lära och utveckla sig så raskt som sina jämnåriga.

Se ej ned på en gosse, därför att han stammar på målet. Demostenes, Greklands yppersta vältalare, måste bekämpa en osympatisk stämma.

Se ej ned på någon! Icke blott därför, att du lätt kan bliva överflyglad på livets kapplöpningsbana utan därför, att det är varken vackert eller humant.

SÖDERUT.

(Forts).

Nästa morgon gjorde vi en titt in i ett av de stora magasinen Le Printemps. Det var något liknande vårt Nordiska Kompaniet, men betyd-

Broder!

Som bekant har undertecknad skrifvit och genom Missionsbokhandeln i Östersund nyligen utgifvit en 60: öres missionsskrift kallad "Missionsproblemet".

Flera personer ha skrifvit och tackat mig för detta inlägg i missionsfrågan. Men det bästa tack vore dock om boken blefve spridd, läst och praktiserad samt att Gud blefve ärad igenom den.

Medveten om att Ni är djupt intresserad för den mission boken omhandlar, vågar jag härmed bedja om handräckning, då det gäller spridningen af densamma. Om Ni icke själf brukar sälja böcker, så försök att få någon annan driftig person att sprida den. Nu börjar en god verksamhetstid. Gör hvad göras kan! Boken vill hjälpa Er i missionarbetet. "Ett tryckt missionsföredrag gör större nytta än tolf muntliga", säger en missionsauktoritet.

Med hjärtliga brodershälsningar och önskan om rik välsignelse i Edert arbete för Herren,

Tecknar, Broderligen,

Kiaochow & China i Sept. 1910.

J. A. Rinell.

Hufvudstadsbladet? Halfveckoupplagan N:o 72 1910.

Hedningarnas "lycka" i sitt naturtillstånd.

En verklighetsbild från Kina.

Bref till Sv. Morgonbladet.

I distriktet Lai-yang i Shantung-provinsen utbröt för en tid sedan uppror mot platsens ämbetsmän. Folket var nämligen uttröttadt på de ständigt stigande skattebördorna och på mandarinernas brutala handlingssätt. Man beslutade här, som på så många andra ställen, att själf skaffa sig rätt. Ett antal "Hong-hotze" från Mandschuriet inskeppades att hjälpa de upproriska och snart stodo mer än 10,000 man under vapen.

Upproret föranledde naturligtvis regeringen att i sin tur sända några tusen utländskt öfvade och beväpnade soldater till skådeplatsen för att stäfja upproret. Regeringssoldaterna segrade och lyckades snart skingra de upproriska. Det barbari, som soldaterna därvid använde t. o. m. mot oskyldiga och fredliga personer kommenteras nu i den kinesiska pressen. Och vi taga oss friheten af från en lokaltidning öfversätta en bit, som den hade införd den 4 augusti. Skildringen är en bild ur verkligheten från nutidens Kina — från det Kina som fjärrskådare och "moderata" hednamissionsvänner icke sällan ställa sida vid sida af vårt eget land och folk. Verklighetsbilden visar dock en skillnad. Den lyder:

"Då soldaterna komma till en by, lämnas icke ett höns eller en hund kvar. Alla pengar bortröfvas. Kvinnorna skändas, husen nedbrännas och alla arbetsföra män tagas med våld till trossknektar o. d."

"En trettio-årig jungfru blef i en by på det råaste sätt misshandlad och mördad. Från en hustru slet man hennes ett års gamla barn, kastade det på marken och dödade det. Den olyckliga modern körde i förtviflan därvid sitt eget hufvud mot en sten och dog. I en by fasttogs en moder med sin dotter. Modern kastades framstupa på marken, hvarefter dottern lades på sin moders rygg och skändades af soldaterna. För att befria sig från denna skam kastade sig båda kvinnorna därefter i en närbelägen brunn och drunknade. En skomakare sökte genom flykt att rädda sig tillsammans med sin hustru. Men soldaterna togo dem båda till fånga. Därefter tvingades skomakaren att stå på knä framför dem, medan de misshandlade hans hustru och bedrefvo otukt med henne. Sedan flåddes mannen bokstafligen lefvande och hans kropp brändes; hustrun dödades, hjärtat refs ut ur kroppen och — stekles . . ."

Artikeln innehåller en lång lista på dylika blodsdåd. Men vi spara läsaren dessa. Må det anförda emellertid få tjäna till att visa en sida af den verkliga hedendomen, utöfvad i ett hednaland — i ett land som så ofta beprisas för sin gamla och höga kultur, men som i hedniska laster och grymheter näppeligen står efter något annat hednaland. Må det än en gång påminna oss om, hvad vi hafva i kristendomen och förmå oss att göra dubbelt mer för de folk, som sakna den.

J. A. Rinell.

Sv. Morg. Hufvudupplaga N:o 301 1910.

49A

"I den europeiska kulturens namn."

Den blinde om färgen.

Missionär Rinell lämnade i ett föregående nummer af Sv. M. en verklighetsbild från Kina, hvilken kastade ett bjärt ljus öfver, hur beskaffad den lycka är, som hedningarna i naturtillståndet ha att glädja sig öfver, en "lycka" som missionens motståndare bruka anse vara så stor, att den ej bör störas genom att gifva dessa naturmänniskor del af Kristi evangelium och dess välsignelser.

Detta lilla bref har tydligen verkat som salt i surt öga på Soc.-Dem., hvilken som bekant gjort och gör allt hvad den kan för att kristendomen ej måtte genomsyra och "förvilla" dess prenumeranter. Och för att förtaga verkan af den målande skildringen angående hedningarnas nöd och deras djupa behof af hjälp och frälsning, drar tidningen fram det ohyggliga tioårsminnet af, hur ryssarna under boxarupproret utan skälig anledning på det grymmaste dödade tusentals kineser. "På detta sätt mördades", säger Soc.-Dem., "tusentals fredliga kineser i den europeiska kulturens namn."

Nej, bästa kulturfrämjare! De nämnda excesserna skedde icke i kulturens än mindre i kristendomens namn, utan voro utslag af några djuriska ryska officerares mordlusta samt visa, att dessa krigare voro i samma behof af att bli föremål för kristen mission som deras offer. Dylika ogärningar stå i lika bestämd motsats till kristendomens anda som medeltidens försök att utbreda den kristna läran med eld och svärd, hvarom Soc.-Dem. ock talar.

Tidningen skall för öfrigt förgäfves söka förneka, att i alla stater, hvilkas samfundsförhållanden och institutioner den sanna evangeliska andan i någon mån fått genomsyra, folket nått ett ojämförligt högre mått af lycka och frihet än hvad fallet är i hednalanden. Lika visst är emellertid också, att i samma mån afkristningssträfvandena ha framgång, dessa sträfvanden må sedan utgå från socialister eller andra materialister, i samma mån komma folken att återfalla i "hedniskt barbari". Detta kan tidningen också inhämta i allmänna historien, hvilkens vittnesbörd hon åtminstone icke för tillfället synes vilja jäfva.

---

8 Nov. 1910. Halfveckan

Full religionsfrihet i Korea

En korean omvänd i timmen.

Bref till Sv. Morgonbladet.

Bref till Svenska Morgonbladet.

Halfön Korea, som i slutet af förlidne augusti månad formligen och officiellt införlifvades med Japan, har en folkmängd af omkring 13 mill. Då den kristna religionen varit predikad i Kina i öfver ett hundra år, har den blott under den sista fjärdedelen af denna tid varit predikad i Korea. Men på detta land kan ordet uppfyllas: "De sista skola vara de första". Ty efter 25 års missionsarbete räknade församlingsmedlemmarnes antal där icke mindre än 80,000. Och de s. k. intresserade uppgingo till 200,000. Genomgripande andliga väckelser ha ock, särskildt under de två sista åren, fört mångtusenden koreaner att afsäga sig sin fäderneärfda hedniska tro för att fylka sig under Kristi fana.

Under förlidet år beslutade de där boende missionärerna och de koreanska omvända att bedja Gud om en ännu större väckelse. Men man icke blott bad. Man arbetade också. Den hänförelse för missionen som besjälade de omvända, kan man i någon mån fatta, då man besinnar att flera af de jämförelsevis obemedlade omvända frivilligt och utan ersättning erbjödo sig att under ett visst antal dagar, veckor eller månader gå ut som evangelister eller bibelkvinnor för att söka omvända sitt eget folk. Sålunda anmälde sig på ett enda möte dylika frivilliga till ett så stort antal, att, då tiden för deras arbete hopräknades, den befanns uppgå till icke mindre än 4,000 dagar, eller till omkring 11 år för en arbetare. Resultatet af denna missionshänförelse är ock storartad. Det beräknas nu att i genomsnitt en korean i timmen blifvit omvänd sedan evangelium först predikades i Korea.

Man har emellertid med spänning och oro väntat att få se huru japanerna komme att ställa sig gent emot det stora genomgripande andliga omdaningsarbetet, som pågår i Korea, då halfön formligen öfvertogs af dem. Men denna spänning är nu delvis öfver. Ovissheten är utbytt mot visshet och fruktan mot segervisst jubel. Generalguvernören på Korea har nämligen proklamerat full religionsfrihet och skydd för alla trosbekännare, för så vidt dessa icke inblanda sig i regeringens politik. Rörande de utländska missionärerna lär han till en intervjuare bl. a. yttrat: "Jag är en af dem som till fullo värderar det goda arbete, som utföres af de utländska missionärerna. Och som vi ha samma mål som dessa, folkets förbättring, kommer deras arbete på intet sätt att störa våra sträfvanden." Det är därför att hoppas, det koreanernas valspråk: "Korea för Kristus!" snart skall blifva en verklighet.

J. A. Rinell.

Kina reformerar.

Nr 265 --- 1910

Opiumförbudet upprätthålles med kraft.

Bref till Sv. Morgonbladet från J. A. RIÑELL.

Har just haft ett längre samtal med en gammal kines-bekant, som under de fem senaste åren varit sekreterare åt en af de högre ämbetsmännen i Peking. Följande torde äfven ha sitt intresse för tidningens läsare.

— Hur är det i Peking nu för tiden, äro de högre ämbetsmännen nöjda med sin kejsare och med hans förmyndarestyrelse, prinsregenten? frågade vi först.

— Förhållandena börja utjämna sig rätt betydligt, så att det kan sägas vara fullt lugnt just nu. Men det har varit allvarliga slitningar. Då kejsar Kwang Hsu och änkekejsarinnan dogo, var man som bekant inte enig om tronföljare. Yuan She Kai ville ha en 40-årig prins på tronen, men barn-regeringspartiet segrade. Yuan She Kai, som eljes utan gensägelse är Kinas mest begåfvade politiker, blef numotad från regeringen och troligen afsatt för alltid. Den unga änkekejsarinnan ville intaga den gamla änkekejsarinnans plats i regeringen. Men som hon saknade hennes begåfning, har hon icke lyckats tillvälla sig något vidare inflytande. Barn-kejsaren står naturligtvis ännu utom allt inflytande. Förmyndaren, prinsregenten, är en rättvis och godhjärtad man. Som statsman har han dock inga framträdande egenskaper. Allt går dock väl, om landet får behålla freden. Och denna vill Kina äga framför allt annat.

— Hur går det med opiumförbudet?

— Å det går så bra som omständigheterna medgifva. I Peking kan man se en mycket stor förändring till det bättre. Alla privata opiumhålor äro stängda. De, som ännu finnas kvar, tillhöra regeringen. Opiumrökare, som vilja använda dem, måste först å polisstationen utlösa sig rättighet att få röka. Och då de komma till opium-krogen få de blott förtära så mycket opium, som deras recept angifver. Kontrollen är mycket sträng. Och samma lag gäller för hela landet, fastän jag inte vågar garantera för, att den efterlefves lika strängt som i Peking. — En omständighet i rätt riktning är indragandet af det inhemska opiet. Så långt man har kunnat utforska det, har odlingen af opiet landet rundt reducerats alldeles otroligt mycket. Till och med i västra Kina, såsom Szechuan m. fl. provinser, där kultiveringen af opiet varit störst, är det nästan utrotadt. Guvernörerna ha stundom låtit soldater patrullera i distrikten, upprycka opiumplantorna, där de påträffats, och straffa förbrytarne. Till och med mandariner, hvilka sökt bedraga guvernörerna, ha dyrt fått plikta för sin oärlighet. — Såsom en följd af att det inhemska opiet sålunda i hufvudsak blifvit utrotadt, är priset på opium så dyrt, att fattigare personer ej kunna åstadkomma att röka det. För att vidare utrota opie-begäret hos de fallna, har regeringen i alla städer låtit upprätta opie-asyler, där opie-patienter genom en lämplig behandling afvänjas från lasten. Men ett gammalt sår botas inte så lätt. Flera af mandarinerna, däribland många af de mer framskjutna, röka fortfarande opium.

Många rika opium-rökare ha försett sig med opium-förlag för en, två och tre generationer. Japanerna, hvilka fordom just inte införde opium till Kina, ha nu börjat insmuggla stora kvantiteter. Många afvänja sig från att röka giftet, men använda det i stället i den ännu farligare formen och dricka det. Andra ersätta giftet med morfin etc. Men trots allt detta är dock mer än halfva opie-faran faktiskt öfvervunnen, och man hoppas att i hufvudsak kunna öfvervinna återstoden på ett par eller tre år.

— Nå, hur går det med alla andra reformer — hårflätans borttagande inte undantagen?

— Ja, så många reformbeslut ha på senare åren blifvit fattade, så att om de alla hade blifvit utförda, skulle Kina snart kunna taga jämna steg med öfriga stormakter. Men tyvärr ha många reformer inte hunnit längre än — på papperet. En af de förnämsta orsakerna härtill är brist på penningar. Då man t. ex. i fjol uppgjorde regeringens budget för det här året befanns bristen uppgå till flera millioner kronor, räknadt efter föregående års skala. Men nu öka utgifterna sig rätt betydligt för hvarje år. Och i synnerhet nu, under dessa reformsträfvanden, ökas utgifterna med en svindlande hastighet. Inkomsterna däremot äro ungefär som förr. Taxorna äro i alla händelser otillräckliga att fylla behofven. Den personliga kronoskatten, som man fästat åtskilliga förhoppningar vid, har strandat bl. a. på den misslyckade folkräkningen. Man är därför nu betänkt på att lägga denna skatt som ett plus till jordskatten. Men äfven detta möter intensivt motstånd från folkets sida. — Rörande hårflätan så har den både kraftiga vänner och motståndare. Prins Tsai Tsao m. fl. vill ha bort den redan vid nästa nyår. Han vill börja i hofvet och fortsätta med de högre ämbetsmännen, regeringsstudenterna, soldaterna, poliserna o. s. v. Prinsregenten manar till försiktighet.

— Hvad säga de höga herrarne om missionärerna och deras arbete?

— De ha i allmänhet ingenting annat än godt att säga om missionärerna. De värdera dem. Och nu sedan de katolska prästerna blifvit berőfvade mandarin-rang, har samarbetet mellan dem och guvernementet å ena sidan samt katolikerna och protestanterna å andra, blifvit långt, långt bättre. Kina skall alltid stå i största tacksamhetsskuld till de kristna nationerna för det arbete och för de uppoffringar som gjorts och göres genom missionsarbetet för att hjälpa landet och dess folk. Regeringen önskar intet nytt — boxareuppror.

Sv. Fribun. No 47

51

Hvarför klockan stannade.

Af missionär J. A. Rinell.

Det var 1 nov. 1908. Af någon okänd anledning sprang fjädern af i missionsskolans i Kiaochow klocka. Följden blef naturligtvis att hela urverket stannade. Som våra barn, hvilka gå i Chefoo skola, emellertid väntades hem en dag senare, måste jag resa ned till kusten (Tsingtan) samma dag klockan stannade för att möta dem vid båten. Man beslutade därför att låta den söndriga klockan få följa med till T. för att bli lagad. För att vinna tid och sålunda möjligen få klockan färdig, att den redan följande dag kunde medtagas hem igen, beslutades det i sista ögonblicket att resa med snälltåget till T. som anlände dit ett par timmar före persontåget, med hvilket resan ursprungligen var ämnad att företagas. Resan gick bra och ärendet blef uträttadt.

Följande morgon — det var den 23 nov. — började jag få klart för mig Guds ledning i denna, såsom man var frestad att tro, oväsentliga händelse med klockan och min tidigare resa till kusten. Saken var nämligen den, att det tåg med hvilket jag ursprungligen ämnade att resa, på kvällen hade störtat ned genom en lång hög bro ett stycke utanför T., hvarvid två lokomotiv och tre passagerarevagnar blefvo krossade till spillror. Vid olyckan dödades många människor på stället och bortåt ett hundra andra blefvo mer eller mindre skadade. Hade jag varit med det tåget, är det mycket sannolikt att min lefnadsklocka hade stannat för alltid. Men min arbetsdag var ännu inte slut. Det behagade Herren att spara mig för familjen och arbetet ännu en tid. Därför lät han urfjädern brista för att min lefnadsklocka ännu skulle få fortsätta sin gång. — Om vi blott vore mera uppmärksamma på Guds ledning, skulle vi säkerligen ofta få se hans hand i småsaker och få större och rikare anledning att prisa hans namn.

Och sedan? Jag brukar visserligen alltid vara välkommen hem, men denna gång var det om möjligt något särskildt. Jag betraktades, och betraktade mig själf som en brand ryckt utur elden. — Och något liknande skall det säkerligen blifva för den, som haft en farlig och pröfvande resa öfver lifvets stormande haf. Den skall blifva dubbelt välkommen till sitt eviga hem och känna sig dubbelt lycklig öfver att farorna och olyckorna äro öfverstånda och att det första gått till ända, då jordlifvets klocka har stannat för alltid, tillkännagifvande att "*ingen tid skall vara mer.*"

II.

Årets 3:je kvartal — sommarkvartalet — är i allmänhet svettigt, ohälsosamt och tryckande. Det oaktadt har Herren i sin nåd beskyddat sina tjänare, samt låtit oss få äga rätt god hälsa och arbetskraft. Med det senare mena vi dock inte, att vi arbetat för »full maskin», ty det kunna vi inte under sommarvärmen, men ingen har heller varit overksam.

Här ha vi inte några stormöten under sommaren, som man har i Sverige. Men vi ha dop och Herrens nattvard en söndag hvarannan månad. Då inställas mötena å utstationerna, utom i Wangtai, där det finns egen församling, och så många som möjligt tåga till staden. Dessa möten bruka vara våra »stormöten». Vårt lilla kapell är då i regeln så fullpackadt med folk, att knappast en enda person till kan tränga sig in. Och långvariga bli dessa möten stundom också. Vårt senaste »stormöte» fortgick, med endast ett par kortare uppehåll, från kl. 10 f. m. till kl. 10 på e. m.

»Vi baptister», sade en br till mig för öfver tjugu år sedan, »ha det lifligt hela året om, ty på vintern ha vi väckelse och under sommaren döpa vi». Äfven om denne broder inte precis sade hur det är i alla församlingar, så sade han emellertid hur det *borde* vara. Och hvad oss här ute angår, ha vi att tacka Gud för en ganska god skördetid. Endast i församlingen i Kiaochow ha vi under sommaren fått döpa och upptaga 47 personer. Af dessa ha 27 blifvit döpta under senaste kvartalet. De andra två församlingarna, tillhörande den sv. baptistmissionen, ha ock haft god tillökning. Detta bör mana oss alla, hemma och borta, till djup tacksamhet mot Gud, men ock till förnyade ansträngningar.

Har besökt alla utstationerna en eller flera gånger under kvartalet. Å ett par utstationer, Chenlu och Longgiatsun, har den synliga framgången varit rätt markerad. Den förstnämnda stationen öppnades för regelbundna möten förliden vår. Men br Lindberg och undert. började att predika där och i närliggande byar redan 1896. Det har sagts, att detta utsäde börjar bära frukt nu. Om så är, uppmuntrar detta till en orubblig tro på löftet, att Guds ord icke skall återkomma fåfängt.

Under kvartalet har jag tagit min andel i predikoverksamheten och i undervisningen af tvenne större bibelklasser: en tillhörande församl. på platsen och en i hufvudsak tillhörande församl. i Wangtai.

Textutrednings-möten ha äfven under sommaren hållits för s.-skollärarne hvarje tisdagskväll. Å senaste predikantmöte beslutades det dock att ha dessa möten i förening med det s. k. predikantmötet, som hålles en gång i början af hvarje månad. Deltagarne ville nämligen förlänga dessa möten så, att s.-skollexterna för månaden då äfven hunno genomgås. Detta därför att evangelisterna skulle få tillfälle att vara med. Hoppas denna anordning må bli till nytta.

Goss- och flickskolorna i staden började sitt höstarbete i början af sept. Lärare- och elevantalet voro de samma som under vårterminen.

Allt är lugnt och stilla bland kineserna å vårt fält.

Hjärtliga hälsningar.

I Herren och arbetet förbundne

J. A. Rinell.

Kiaochow, Kina. Den 6:te sistlidne november hade härvarande församling sin sista dopförrättning för året, då ytterligare två kineser döptes. De hälsades samma dag välkomna till Herrens bord. Med dessa ha 49 blifvit döpta i Kiaochow i år. På hela Sv. baptistmissionens fält i Kina ha i allt 74 personer blifvit döpta. Denna dopsiffra är den största, som vi svenska baptister haft att uppvisa å något af våra yttre missionsfält. Den bör ock mana hvarje missionsvän till ödmjuk och innerlig tacksamhet till Gud.

Medan vi voro samlade i kapellet, kom underrättelse från Sverige, att fröken Persson samma dag, den 6 nov., skulle afskiljas för arbetet i Kina. Och då detta meddelades mötet, värmdes våra hjärtan. Afståndet är intet afstånd för den bevingade anden. Den mötes hos Gud. — Brodershälsningar till alla.

J. A. Rinell.

Jordelivets klocka skall en gång stanna för alltid. Med vilket tåg är du då — med det som går under eller med det som för dig till ett lyckligt mål?

1910.

I.

Minna första »bibelkvinnor». Det var år 1895. Undertecknad hade då varit i Kina knappt ett år och i Kiao-chow blott några månader. Jag befann mig sålunda i den för alla nyutkomna missionärer så pröfvande förberedelsetiden, då man ej kan få tungan att forma de underliga orden och då ljuden susa förbi ens öron väsande, hackande, skrapande, smekande, klirrande utan att man kan begripa något mera än litet här och där. På samma gång brinner det otåliga hjärtat att få hjälpa lidande människor in på den goda vägen som leder till himlen, till Gud. — Ja, läsare, bed för de nyutresta missionärerna! De behöfva det. Och glöm icke heller de äldre!

Som vi voro mycket nya på platsen och ingen utländsk kvinna förut vistats här, bemöttes vi med stor misstro, och ingen kvinna kunde förmå sig att besöka vårt hem. Men så en söndag, jag tror det var på vintern nämnda år under förmiddagsmötet, kom en gammal rynkig gumma med ett stort knyte på armen till vår predikolokal och såg sig försiktigt omkring. Då br Lindberg, som ledde mötet, fick se henne, afbröt han sin predikan och sade helt hjärtligt: »var så god och kom in, ärevördiga fru, och sitt ned». Inbjudningen antogs, och från den stunden voro gumman och jag goda vänner.

Det första gumman berättade för oss var att hon var katolik, och att hon hade blifvit detta i Chefoo. Sanning att säga var hon nog i sitt hjärta inte mer någon katolik än hvilken annan hedning som helst. Några månader senare frågade jag henne, om hon ej ville taga mig med till sina bekanta, så att jag kunde få lära känna några kvinnor i staden. Detta var hon villig till, och så en förmiddag följde jag henne ut på mitt första husbesök. Men hon hade många vänner hon. Ur stuga och i stuga gick det. För alla ville hon visa den besynnerliga främlingen. Och hvad hon — främlingen — beundrades! Hennes hvita hy, hennes ögon, näsa, öron, händerna — hvad allt var vackert! Det var inte utan att föremålet började tro sig vara en ängel, ända till dess att någon tog sig det ofoget för att se ned på golfvet, där mina olyckligt stora fötter befunno sig. I ett nu — hvilket hångrin. »Och hon har kunnat få svärmor!» ropades det från mun till mun. Men att jag hade svärmor — här talar man inte gärna om sin man — det kunde dock min följeslagerska bedyra, ty jag hade den allra raraste lilla son i hemmet. Han var så fet och hvit — minst lika vacker som hans mamma, försäkrade hon.

Jag var sedan flera gånger ute på husbesök i sällskap med denna kvinna. Någon vidare nytta kunde jag dock troligen inte göra, om man undantager, att vi härigenom möjligen vunno några vänner. Hur det var försvann emellertid hon, som var min första »bibelkvinna», och jag har aldrig hört af henne sedan.

Omkring ett år senare blefvo vi utan tjänarinna. Jag hade nu två små gossar. Snart nog kom en af de många, hvad skall jag kalla dem, plats- och giftermålsförmedlingskvinnorna och erbjöd sig att skaffa oss en tjänarinna. »Välan, kom bara med en bra kvinna», svarades det. »Ja, hur skulle jag kunna skaffa er en dålig. I morgon skall jag komma med en, som jag vågar gå i borgen för.» Själf såg hon snygg och förtroendeingifvande ut. Nästa dag kom hon ock med en yngre kvinna. Och då hon tillfrågades om hon hade känt henne länge, svarade hon: »O ja, i många år. Vi äro som systrar. Hon är en utmärkt kvinna. Frun kan lita på henne». — Senare fingo vi dock veta, att de aldrig sett hvarandra före den dagen. Tjänarinnan visade sig dock vara den största af alla tjufvar vi hittills haft i huset. Den, som anskaffade henne, blef dock till sin död, som skedde i fjol, min goda vän. Under en lång tid följde hon mig till många, många hem. På grund af sitt yrke, kände hon nästan alla här, och utom på några få ställen togo de vänligt emot oss. Ehuru stapplande försökte jag att så den ädla säden, så ofta kvinnorna ville lyssna. Och om allt föll på vägen, eller om något korn burit frukt, vet endast han som ser ned i hjärtana.

Medan jag försökte tala till kvinnorna i ett inre rum, afhandlade min följeslagerska icke sällan sina affärer i ett annat. Och det är med sorg jag nödgas säga det hon, trots alla inbjudningar och varningar, aldrig hade tid att bli kristen och aldrig ville lämna hedendomen. Hennes sista arbete, medan hon var frisk, var att följa en familj till deras aflidnas grafvar för att offra. Då förkylde hon sig så svårt, att hon sjuknade och dog inom ett par dagar. Hon lefde såsom en hedning och hon dog som en sådan. Hedendomens bojor äro hårda.

Sådana voro mina första »bibelkvinnor» och några andra funnos ej att få. Allt var hedendom, hvilket betyder mörker. Dock, ljus skulle uppgå äfven här. Just nu hafva vi två snälla, verkliga bibelkvinnor, hvilka med bibeln och sångboken under armen och med Kristi kärlek i hjärtat, gå från hem och till hem i stad och på land utsäende den ädla säden. En af dessa har arbetat flitigt i sju hela år. Men det är alltför litet i den myckna skörden. Bedjen därför skördens Herre, att han må kalla och utrusta många flera, som i trohet och nit vilja bära det goda budskapet till detta lands olyckliga kvinnor!

Hedvig Rinell.

BARNENS EG

恭請
大瑞典國浸信會諸位牧師姊妹兄姊均安啟者有我
們會上任牧師言接到老會聖日學的書
信一封問及我們會上安好我們甚是感
謝又問我們會上聖日學的章程想我們
學問又小道理又淺一定不若老會的文
明雖是趕不上但老會上已經要問這會
的章程我們只好畧說聖日學的大旨開
列於左
一每逢禮拜二日晚任牧師將聖日課的好
意思教道學聖日課的先生們
一教習迟[illegible]在學房領教女學生
一每安息日十点鐘開會請解聖道已畢十
一点監督先生升座就唱一首詩禱告已
畢將聖日課先念一節大眾同念一節輪
流念完再按次序分班任師娘領女教友
班女先生領女學生班魏姑娘領女學生
班其餘每先生各領一班有教友學友客
人教學課的先生男女共有八位各按書
中大義講解一番就隨心禁意指聖日課
的書錢指事已畢監督先生就問其中的
教訓再禱告唱詩牧師祝福十二点散會
收教所捐之錢有聖日學的司張查收將總
錢數開列出來因我們禮拜堂有一黑板
如是將人數錢數全列於上這就是我們
會上聖日學的景况但我們在這幾年所
學的聖日課甚覺有益因有 上主的
恩典在其中今祈牧師姊妹兄姊為我們禱告使
我們的信心日見進步
瑞華女學堂恭具

De kinesiska flickornas brev i original.

Till stora Sveriges Baptist-församlingar och pastorer.

Bröder och systrar!

Frid!

För någon tid sedan mottog vår pastor Rinell ett brev från en eder söndagsskola med kärleksfulla hälsningar till oss, för vilka vi på det hjärtligaste tacka. I samma brev uttrycktes ock en önskan, att få veta, huru vi ha det i vår s.-skola.

Våra kunskaper äro dock mycket små, och vår kännedom om Guds ord kan ej jämföras med eder. Vi vilja dock nu söka tillmötesgå eder önskan och berätta litet av vårt »program».

Varje tisdagskväll leder pastor Rinell textutredningen och giver därvid våra lärare många goda tankar ur nästa söndags text.

Vår lärare i flickskolan förklarar varje morgon för oss dagens text. Varje söndag kl. 10 f. m. äger gudstjänst rum i vårt kapell. Kl. 11 f. m. samlas söndagsskolan. Först sjunges en sång, och någon leder i bön. Därefter läses texten. Föreståndaren och församlingen läsa växelvis varannan vers, varefter alla gå till sina klasser. Vi hava åtta lärare. Fru Rinell undervisar kvinnoklassen, flickskolans lärarinna och fröken Wahlin skolflickorna, och på den manliga sidan finnes två klasser skolgossar, en klass församlingsmedlemmar, en klass intresserade och en klass tillfälliga besökare. Då undervisningen i klasserna är slut, upptages kollekt för söndagsskollitteratur. Då alla åter samlats, utfrågas texten ånyo av föreståndaren, en sång sjunges och pastorn avslutar mötet med bön. Efter mötets slut skriver kassören upp på svarta tavlan, huru många som varit närvarande i varje klass samt huru mycket pengar, som insamlats.

Detta är i huvudsak vårt »program». Den tid vi fått vara med i söndagsskolan har varit till stor nytta för oss, ty vi ha fått se och höra så mycket om Guds underbara nåd och kärlek till oss.

Bröder och systrar, bedjen för oss, att vår tro må bli förökad från dag till dag.

Med kär hälsning från

Svensk-kinesiska flickskolan i Kiaochow.

Skrivet under Kejsar Suan Tongs 2:dra reg.-år 5:te mån. och 24:de dag.

54

Yttre missionen.

Missionen från »den ljusa sidan». Det finns personer, som uppmana sig själfva och andra att se allt och taga allt från den ljusa sidan. Och det finns utan tvifvel mycket sundt förnuft äfven i detta. För ombytes skull skola vi därför denna gång betrakta den yttre missionen från den sidan. Ty den har verkligen äfven en ljus sida.

Då vi för snart sjutton år sedan först kommo till Kina voro många förhållanden här såväl som hemma i Sverige mycket olika mot nu. Vi voro då »inlands-missionärer», boende 25 sv. mil från närmaste hamnstad. Kommunikationerna inskränkte sig nästan uteslutande till åsneryggen och »apostlahästarne». Post mottogs och afsändes blott en á två gånger i månaden genom af missionärerna själfva lejdt postbud, som då hade att gå 50 sv. mil fram och tillbaka. I hela östra Shantungprovinsen funnos blott en handfull omvända, och å den plats där vi skulle bosätta oss fanns ännu inte en enda kristen. Högst få af kineserna hade sett en utländing, och de senare räknades allmänt som barbarer. Ingen vågade närma sig dem, knappast någon vågade närvara på en andlig sammankomst.

Nu däremot ha vi genom den tyska kolonien, Tsingtau, och dess järnväg endast kommit 3 à 4 timmars järnvägsresa från kuststad. Postverket sänder bref och tidningar rätt in i stugan. Umgänget mellan kineser och missionärer är mycket obundet, och de senare skänkas oinskränkt förtroende af de förra. De kristnas antal i provinsen räknas i ett par tiotusental. Och äfven de största kapell och bönehus äro inte sällan för små för alla som vilja höra. Till och med vår egen mission räknar två hufvudstationer och 14 utposter, 3 församlingar med ett sammanlagdt medlemsantal af omkring 340 medlemmar, hvaraf 74 blifvit döpta i år. Dessutom har missionen 11 skolor med omkring 150 inskrifna elever.

Då man å ena sidan tar hänsyn till de ovanligt små resurser, som vår mission under hela tiden haft att förfoga öfver, och å andra sidan jämför den synliga framgången, hvarmed Herren behagat kröna arbetet, med framgången för flera andra missionssällskap, svenska och utländska, utfalla dessa jämförelser i flesta fall till vår missions fördel. En för oss obekant brefskrifvare påstod t. o. m. i en korrespondens till en Shanghai-tidning förliden sommar, att framgången särskildt i Kiaochow var mycket markerad. Vi framhålla emellertid inte detta såsom ett själfberöm, ty missionen är ett Guds verk för hvilket han bör ha äran, utan som ett sakförhållande, hvilket belyser »den ljusa sidan».

Våra missionsvänner i hemlandet, som inte behöfde skrifva »å tjänstens vägnar», skrefvo under de första tio åren af vår vistelse i Kina endast undantagsvis något enda bref till oss. Nu få vi allt emellanåt mottaga sympatibref och försäkran om förböner. Och det händer t. o. m. stundom, att sådana bref komma från personer som vi aldrig ha sett och som aldrig sett oss. Detta uppmuntrar oss mycket. Och vi räkna detta till »den ljusa sidan».

Under ett par af de sista åren ha äfven flera föreningar med mål att understödja den yttre missionen bildats inom samfundet. Några enskilda personer, föreningar och församlingar gifva regelbundet för missionen. Två à tre missionsarbetare ha nyligen antagits för vår Kina-mission. Flera andra förbereda sig för samma kall. Missionsintresset synes vara i tilltagande. För allt detta tacka vi Gud. Det hör till missionens ljusa sida.

Äfven den mångsidiga diskussionen rörande den yttre missionen, som förekom å senaste konferensen, bör räknas till den »ljusa sidan». Ingen konferens torde förr ha haft så mycket att säga om den yttre missionen som denna. Och vi glädja oss däråt. Ty i den mån missionen blir känd i församlingarne hemma, kommer intresset för densamma att växa.

Och en af de ljusa sidorna, för att inte säga den ljusaste, är dock den, att vi arma jordemaskar aktas värdiga att få vara med och missionera. Då Gud skapade världen, påkallade han inte vår hjälp, men i det vida högre och viktigare verket att frälsa världen kallar han oss att blifva medarbetare. Hvilken tanke! Skulle vi vilja undandraga oss denna ära, denna förmån?

Och nu då vi snart ha böne- och offervecka för den yttre missionen, må vi äfven taga detta från den ljusa sidan. Missionen behöfver mera penningar i år än någonsin förut. Kostnadsförslaget endast för Kina-missionen går i år till något mer än i fjol. Och ändå äro inte resor och löner för utresande missionärer medtagna. Detta är visserligen en stor summa, men den kan inte afprutas utan stor skada för verksamheten. Må dock ingen höja tviflarens vemodiga stämma. Må det heldre låta: att den yttre missionen behöfver så mycket penningar bevisar, att den växer och går framåt. Och det vilja vi att den skall göra. Vi kunna gifva denna summa och mera till — om vi vilja. Och nu lösa vi kronan, 10-kronan och hundralappen alldeles af samma motiv som lärjungarne löste åsnefålen åt Jesus. Vi vilja tillropa hvarandra: »*Herren behöfver den. — Vi kunna och vi vilja.*»

J. A. Rinell.

Från St. Petersburg [illegible]

Sv. M. 1910

Kineserna bränna sina afgudar.

Ofvanstående bild är hämtad ur en Shanghai-tidning. Den visar hur folket i Song-Kiangfo, provinsen Kiang-Su, på därvarande prefekts befallning brände upp ett antal afgudar. Elden är redan antänd i tempelgården och flere af gudarna ha placerats å bålet. Andra föras dit. De, som äro för tunga att bäras af en person, bäras enligt kinesisk sed i bärstolar. Men till bålet bär det i väg med dem allesamman!

Hvad Kina förändras! Det är inte särdeles många år sedan man vid kanalgräfning i Tientsin fann en helt vanlig orm. Någon hittade då på att kalla den för — "Kanalguden"! Nyheten spred sig som en löpeld i staden. Ormen fördes till ett tempel och dyrkades som en gud. Äfven den då lefvande framstående statsmannen Li-Hong-Chang gaf honom gudomlig hyllning. Då någon senare frågade Li, om han trodde på sådana där fantasigorier, svarade han: "Folket tror på det, och det är hufvudsaken". Att på den tiden ha förstört tempelgudarna, skulle ha varit förenadt med lifsfara äfven för högt uppsatta ämbetsmän.

Men några år senare utburos och förstördes dock ett antal lergudar från ett af afgudatemplen i Tientsin. Då var folkopinionen emellertid förändrad. De talrika åskådarne logo blott åt de hjälplösa gudarnes öde. Då den ena efter den andra kastades i vattnet i en närbelägen flod sades det skämtsamt: "Så går det till när gudarne bada"! — Nu händer det rätt ofta att afgudar förstöras i Kina och att tempel förvandlas till skolhus o. d.

Tron på afgudarne är i starkt aftagande i Kina. Man må dock icke tro, att afgudadyrkan är öfvervunnen. Millioner och åter millioner dyrka dem lika nitiskt som för århundraden sedan. Och de som inte dyrka dem? Ja, de äro eller i många fall hålla på att bli fritänkare. Missionens gyllene tid rörande Kina är dock nu. Men de gynnsamma ögonblicken försvinna så hastigt. Måtte den kristna världen inse detta, innan det blir för sent.

J. A. Rinell.

1910

Kina. I distriktet Lai-yang i Shan-tungprovinsen utbröt för en tid se-dan uppror mot platsens ämbetsmän. Folket var nämligen uttröttadt på de ständigt stigande skattebördorna och på mandarinernas brutala hand-lingssätt. Man beslutade här, som på så många andra ställen, att själf-skaffa sig rätt. Ett antal »Hong-hotze» från Mandschuriet inskeppa-des att hjälpa de upproriska och snart stodo mer än 10,000 man under vapen.

Upproret föranledde naturligtvis regeringen att i sin tur sända några tusen beväpnade soldater till skåde-platsen för att stäfja upproret. Re-geringssoldaterna segrade och lyc-kades snart skingra de upproriska. Det barbari, som soldaterna emeller-tid använde t. o. m. mot oskyldiga och fredliga personer, kommenteras nu i den kinesiska pressen. Och vi taga oss friheten att från en lokaltidning öfversätta en bit, som den hade införd den 4 sistlidne aug. Skildringen är en bild ur verklig-heten från nutidens Kina — från det Kina, som fjärrskådare och »mo-derata» hednamissions-vänner icke sällan ställa sida vid sida af vårt eget land och folk. Verklighetsbil-den visar dock en skillnad. Den lyder:

»Då soldaterna komma till en by lämnas icke ett höns eller en hund kvar. Alla pengar bortröfvas. Kvin-norna skändas, husen nedbrännas och alla arbetsföra män tagas med våld till tross-knektar o. d.

En trettioårig jungfru blef i en by på det råaste sätt misshandlad och mördad. Från en hustru slet man hennes ett-års-gamla barn, kas-tade det på marken och dödade det. Den olyckliga modern körde i förtviflan därvid sitt eget hufvud mot en sten och dog. I en by fasttogs en moder med sin dotter. Modern kastades framstupa på mar-ken, hvarefter dottern lades på sin moders rygg och skändades af sol-daterna. För att befria sig ifrån denna skam kastade sig båda kvin-norna därefter i en närbelägen brunn och drunknade. En skomakare sökte genom flykt att rädda sig tillsam-mans med sin hustru. Men solda-terna togo dem båda till fånga. Därefter tvingades skomakaren att stå på knä framför dem medan de misshandlade hans hustru och be-drefvo otukt med henne. Sedan flåddes mannen hakstafligen lef-vande och hans kropp brändes; hustrun dödades, hjärtat refs ut ur kroppen och — stektes . . .»

Artikeln innehåller en lång lista på dylika blodsdåd. Men vi spara läsaren dessa. Må det anförda emel-lertid få tjäna till att visa en sida af den verkliga hedendomen utöfvad i ett hednaland — i ett land, som så ofta beprisas för sin gamla och höga kultur, men som i hedniska laster och grymheter näppeligen står efter något annat hednaland. Må det än en gång påminna oss om hvad vi hafva i kristendomen och förmå oss att göra dubbelt mer för de folk, som sakna den.

J. A. Rinell.

Från vårt missionsfält i Kina har följande ingått till svenska bap-tistsamfundets pastorer och med-lemmar:

Då vi för en tid sedan voro sam-lade till möte, föreläste vår pastor, br R., ett bref från den högt vär-derade moderförsamlingen, hvari vi icke blott tillönskades frid, utan äf-ven tackades för det arbete vi hade utfört i m:s tjänst. Men huru våga vi, ovärdiga församlingsmedlemmar, på detta sätt besvara den ärevördiga församlingen? Drifkraften till detta edert handlingssätt måste vara Guds enande kärlek. Och huru skola vi kunna tacka för detta?

Vi åtnjuta numera Guds rika nåd. Utländingar såväl som infödda äga frid. Genom edert hoppfulla arbete ha vi fått kristna församlingar, mis-sionsskolor, s.-skolor och lasarett. För allt vare Gud ärad!

Vi utbedja oss emellertid edra ständiga förböner, eder fortsatta hjälp. Bedjen att Guds verk må blomstra!

Och för allt förblifva vi i en obeskriflig tacksamhet.

Med utmärkt högaktning.

Tecknar

Kiaochow & Wanglai Baptistför-samlingars predikantförening.

V.P. 1911

W.T.-1911 No 1.

Broder J. A. Rinell berättar: »I de kinesiska församlingarna har det hittills visat sig svårt att införa regelbundna månadsafgifter till för-samlingens kassa. Man har därför fått nöja sig med att upptaga ett »offer» framburet på en gång, tiden för detsamma brukar vara på hös-tarne, då skörden är inbärgad. I slutet af förliden november upptogs detsamma i Kiaochow församling. Det steg till omkring 225 kr. Med en del »efterskörd» torde det komma att uppgå till en krona pr. medlem. För mera välbergade personer kan detta visserligen icke anses mycket, men för kineserna är det inte litet. Flera personer offrade rikligen; en frambar tionde-offer. Fleras nit ha uppmuntrat missionärerna. Må det uppmuntra och sporra hvarje baptist!

* * *

Vårt samfund har allt sedan det började missionera i Kina lagt an på bibelspridningen. För att göra den så effektiv och för samfundet så billig som möjligt, satte sig mis-sionärerna för flera år sedan i för-ening med det Brittiska och utländska Bibelsällskapet i Shanghai, hvilket allt sedan 1899 fritt tillhandahållit vår mission så många bibeldelar — evangelier etc. — som våra kolpor-törer kunnat sälja. Jämte denna i och för sig icke oväsentliga hjälp har Sällskapet äfven under årens lopp helt eller delvis underhållit en infödd boksäljare å Kiaochow-fältet.

56

Boksäljaren har varit redovisnings-skyldig till en af de å nämnda sta-tion stationerade missionärerna och denne har i sin tur varit redovis-ningsskyldig till Sällskapets agent i Shanghai. Ur den rapport, som för verksamhetsåret 1910 — Sällska-pets räkenskapsår afslutas d. 30 nov. — afgifvits, torde följande äfven vara af intresse för våra missions-vänner:

»Under det gångna året ha fyra kolportörer varit i verksamhet. De ha arbetat efter samma plan som under det föregående året. Fältet har varit hela Kiaochow-distriktet, delar af Kaomi, Chuchêng och Ihchow. De ha tillsammans besökt 1,143 byar. Många af dessa byar ha varit centrum för torg och mark-nader. Kolportörerna ha därför å dessa platser kommit i beröring med mycket folk. I de flesta byar har det ock funnits skolor, hvilka med förkärlek ha besökts. Å alla dessa platser ha böcker blifvit sålda, trak-tater utdelade och Guds ord predikadt. Totalsumman af sålda böcker är 83 N. T. och 12,914 bibeldelar. Ut-sädet kan icke annat än bära frukt, och vår församling har i år genom Guds nåd fått mottaga flera nya medlemmar än under något före-gående år».

Såsom *en frukt af bibelsprid-ningen* berättar br J. A. Rinell föl-jande:

För 15 à 16 år sedan besökte undertecknad Tsingtau, som då var lägerplats för kinesiska soldater. Mitt kinesiska ordförråd var tämligen begränsadt. Men i det stället var jag försedd med en rätt stor börda böcker och traktater, hvilka alla såldes och utdelades. I dagarne har jag träffat en 62:årig gammal man, som vid mitt besök i Tsingtau var handlande där. Han säger sig ha köpt ett af de evangelier, som jag då sålde. Läsningen af detta Guds ord ledde honom efter hans egen bekännelse till Kristus. Och nu verkar han själf som evangelist i Berlinermissionens tjänst å vårt Kiaochow fält. Löftet står fast: »Mitt ord skall icke återkomma få-fängt.»

57

1910

»Lill-Erik» till skolan.

Ja, det var i våras, när den yngste skulle lämna hemmet och ut i världen för att börja bliva »man», vilket ju alla 7-åringar så gärna önska. Pappa skaffade en koffert, och i den lade mamma ned alla blusar, byxor, strumpor, skor, filtar, linne, och jag vet icke vad. Skall trumman, den kära trumman, båten och flaggan med också? »Nej de få vara hemma, tills jag kommer tillbaka — vi få kanske icke slå på trumma där», låt det så sakta. Allt färdigt och så säges det ajö, dock ej till mamma och pappa, och så länge går det väl an.

»Lill-Erik» och Edith.

»Åh Ké-ké», kinesernas smeknamn på deras lekkamrat och upptågsmakare, »ska du fara ifrån oss nu? O, så långsamt», låter det i korus, och så bär det iväg.

Först ett par timmars järnvägsresa till Tsingtau och därifrån ett dygns sjöresa på Gula havet till staden Chefoo, där engelska Kina-Inland-missionen upprättat flera skolor för missionärers barn. Vädret var strålande vackert och sjön ej så orolig. I Tsingtau sades det farväl till pappa, men mamma fick följa med ända till skolan.

»Huru var det med sjösjukan?» frågar du. Det var inte farligt för Erik. Han som rest ända hem till Sverige, där ni bo, och hit ut igen, utan att vara nämnvärt sjösjuk, huru skulle han kunna bli sjösjuk nu? Åh nej då, inte den gången — huru det går

»Lill-Eriks» skola.

sedan, vet jag ej. — Väl framkomna dröjde det ej så länge, förrän vi träffade syskonen, Egron, Oscar, Margit och Edith, vilka hade några dagars ferier. O, så roligt det var de dagarne! Men så tog fritiden slut, och »Lill-Erik» måste flytta till skolan och mamma resa hem.

Men vem som var duktig, det var

allt »Lill-Erik» det. Han var ingen mammapys längre nu. Det där lilla huvudet bar han så högt, och ögonen riktigt glänste. Det var kväll, då jag följde honom dit.

Vi fördes in i hans sovrum. Detta var en stor sal med tio sängar i två rader mitt på golvet. I sängen intill Eriks lyftes ett ljuslockigt huvud upp, och ett par nordiskt ljusblå ögon blickade så vänligt på mig, då han sade: »Jag skall hjälpa Erik, tant».

»Så snällt», svarar jag, »men vad heter du»?

»Jag heter Josef Söderbom, och mamma och pappa bo i norra Kina».

»Ja, trodde jag inte, att du var svensk! Det blir roligt för Erik.» Och så strax intill sover Sigbert Lindberg.

Ja, det finnes många svenska barn där, och alla synas trivas gott. Lärarinnorna äro ock mycket snälla, men respekt och ögonblicklig lydnad fordra de.

Jag sade godnatt till min lilla gosse, som fortfarande var lycklig och glad. Han visste så litet om de svårigheter som snart skulle möta, som t. ex. att han blott två veckor senare skulle tillsammans med sin syster och många kamrater få bäras till epidemisjukhuset, angripen av mässlingen, samt vara i karantän under tre månader och ej en gång få träffa sina bröder och syster Margit. Men Herren hjälper ju genom allt, och det är bäst för oss att ej veta om allt på förhand.

Nästa morgon kl. 9 måste jag — — — men vad som skedde då, vill jag icke tala om.

Han har senare sänt många glada brev hem. Skall i stället tala om flickorna där i skolan.

I samma skola vistas även hans syster Edith. Till hösten flyttar hon dock till flickskolan, som ligger strax intill. Naturligtvis fick jag lov att hälsa på i hennes rum, vilket ligger i övre våningen, där flickorna bo. I hennes rum bodde åtta flickor. Dessa voro just i färd med att taga av sig kläderna för natten. En liten tös satte fram en stol och bad mig så artigt sitta ned. Medan jag språkade med dem, och innan jag visste ordet av, hade en liten flicka smugit sig intill min sida, och lutande sig mot min axel berättade hon om sin mamma och sina syskon långt bort i Kina. Snart kom en annan och så en tredje, och inom några minuter hade de alla sina fotografier av föräldrar och syskon nere från väggarne och visade mig. En liten sade:

»Min mamma och pappa resa hem till England i sommar. De ha lovat mig att följa med och stanna där, men då dröjer det så länge, innan jag får se dem igen, så jag stannar hellre här, tills de komma tillbaka». Ja, så räknade hon ut det. Det var redan tre à fyra år, sedan hon sist hade sett sina kära.

Men jag måste säga godnatt till dem. Alla åtta voro nu som mina egna flickor, och då jag frågade dem, om de ville ha mig kvar som deras mamma, svarades det i korus: »ja, ja stanna hos oss.» Detta kunde dock ej ske. Åtta par armar voro därför snart lindade kring min hals, och åtta små munnar ville ha var sin godnattskyss och icke blott en för sig själva, utan även en att sända hem till sin kära mamma. Då jag till sist med nästan tårade ögon passerade den långa korridoren ropades det från alla dörrar: »godnatt, tant Rinell», »godnatt tant Rinell».

Så fort jag kommit ned slogs den stora »gongonen», så det dånade i huset. Genast stängdes de gröna fönsterluckorna och överlärarinnan gick från dörr till dörr med sitt vänliga. »Sov nu gossar», »sov nu flickor», så »godnatt», och som genom ett trollslag var sorlet och viskandet tyst, och hundra barn slöto sina ögon och försökte, allt vad de orkade, att sova.

Ja, allt går som ett urverk, och ordning och skick råda i minsta detalj. Den som bryter däremot får anmärkning i sitt betyg. Flitigt måste de också läsa och leka. Det är blott ett, de sakna där, och det är — mamma och pappa. »Men det gör väl ingenting», kanske någon duktig gosse säger. Ja, försök får du se! Nu skulle jag dock vilja bedja eder, kära läsare, att i bön komma ihåg dessa små gossar och flickor och varför inte deras mammor och pappor också, som ej känna det mindre svårt, att alltid vara skilda från sina barn.

Hedvig Rinell.

Från Kiaochow och Kina skrifves den 25 aug. 1910 till missionskommitténs sekreterare:

Ber härmed att få tacka för brefvet af den 22 sistl. juli samt för de sända penningarne, 4,000 kr. för missionsverksamheten. Summorna 1,500 kr. och 1,000 kr., som nämnda bref omnämnde såsom förut sända, ha ock tacksamt mottagits. Den sistnämnda summan — 1,000 kr. — redovisades som mottagen af mig i bref af den 11:te sistl. juli. Rörande de 1,500 kronorna har förut intet sagts från Sverige, så jag har inväntat bref för att höra, för hvilken verksamhetsgren de voro afsedda. Emellertid nu ett hjärtligt tack för allt!

Ber äfven att få tacka för brefkorten till mig och min hustru innehållande konferensens tack och brodershälsning. Tack äfven för ett dito till de infödda arbetarne. Skall läsa upp det senare vid nästa predikantmöte. Vi värdera andemeningen i den berörda konferensskrifvelsen och tacka innerligt Gud för kärlek och förtroende, men hafva dock en djup känsla af egen ovärdighet. Emellertid ett hjärtligt tack till alla hvilka, i trots af våra brister och ofullkomligheter, skänka oss förtroende, kärlek och förböner.

Konferensens beslut i tidningsfrågan innehöll visserligen icke allt hvad missionärerna önskade, men var dock ett tuppfjät i rätt riktning, för såvidt redaktionen af V.-P. tillmötesgår samfundets begäran att lämna mera rum i tidn. för den yttre missionen. Vi sträcka längtansfulla blickar mot den dag då »tvillingsystrarne», den inre och yttre missionen, skola bli lika representerade och lika behandlade. Vi fordra ingenting mer, men kunna icke nöja oss med något mindre.

Våra barn ha varit hemma från skolan för en månads sommarferier, men resa nu om måndag igen.

Söndagen den 21 sistl. aug. var en stor högtidsdag för förs. i Kiaochow, och isynnerhet för undert. med familj. Våra äldsta gossar, Egron och Oscar, hvilka enligt egen bekännelse beslutat sig för att gå öfver på Herrens sida, blefvo då döpta och förenade med förs. Då detta var skedt sjöngo de på engelska den sköna sången:

»My Jesus, I love Thee, I know Thou art mine, For Thee all the follies Of sin I resign! My gracious Redeemer My Saviour art Thou, If ever I loved Thee, My Jesus, 'tis now».

Det hela gjorde ett godt intryck p de församlade. Gud hjälpe de n döpta och alla andra, som aflagt dylik bekännelse, att vara trogna till döden!

Med dem ha vi döpt och i förs i Kiaochow upptagit 40 personer u sommaren.

Vi må alla godt. Samtliga fa sig med mig i hjärtliga hälsningar

Broderligen i Herren!

J. A. Rinell.

Dop i Kiao-chow. Br Rinell meddelar: Den 4 sept. döptes härstädes sex manliga kineser. Dessa jämte en kvinnlig, som blifvit döpt kvällen förut, hälsades samma dag välkomna till församlingen och Herrens bord.

Väckelse bland hedningar. Från Kiao chow och Kina den 31 dec. 1910 skrifver br J. A. Rinell följande:

Det fjärde och sista kvartalet af 1910 hör nu äfven till det förflutna. Under detsamma har Herren emellertid förlänat oss hälsa och arbetskrafter.

Utom olika möten etc. å hufvudstationen, i hvilka jag som vanligt tagit min andel, ha utstationerna och i allt 43 byar blifvit besökta med evangelium.

Under fyra dagar deltog jag i den af Herren så rikligt välsignade och använde väckelsetalaren mr. J. Goforth's väckelsemöten i Pingtu och en dag i Sintan. På båda ställena fick jag bevittna sorg och tårar öfver begångna synder, offentliga syndabekännelser, uppgörelse af ömsesidiga trätor mellan församlingsmedlemmar o. s. v. till en utsträckning som jag aldrig förr varit med om. — Vår gemensamma bön här ute är, att vår egen mission må erhålla en liknande besökelsetid, om inte förr, så då nämnde väckelsepredikant o. G. v. kommer till Kiao chow för att den 5 februari börja väckelsemöten här. Bed med oss härom!

Med de två personer, som döpts under fjärde kvartalet, uppgår dopsiffran för Kiao chow församling under året till 49. Må de alla få vara inneslutna i missionsvännernas trogna förböner!

Under julen hölls en god och välbesökt söndagsskolfest. Denna var ock ett »tio-års-jubileum» för söndagsskolan i Kiao-chow. Den har nämligen nu fortgått i fulla tio år. Under första året var det blott fem elever. Af dessa var en närvarande, hvilken med en tids uppehåll varit med hela tiden och är fortfarande med. Nu efter tio års arbete räknar söndagsskolan i Kiao-chow nio klasser med ett 60 tal inskrifna barn och ungdomar, hvilken skara söndagligen ökas med ungefär samma numerär församlingsmedlemmar, hvilka tillgodogöra sig undervisningen. — Vid denna fest, såväl som vid många andra tillfällen, visade sig vårt lilla kapell som en urväxt klädnad, hvilken trots alla försök att tänja den, envist och obevekligt förblir lika liten som förut.

I öfverensstämmelse med ett tidigare meddelande har utredningen af söndagsskoltexterna under kvartalet genomgåtts månadsvis i samband med predikantmötet i början af hvarje månad. Intresset för dessa möten synes vara i ständigt tilltagande.

För att i någon mån försöka afhjälpa det allt mer växande behofvet af lämpliga bibelkvinnor, har min hustru i samråd med de öfriga stationsarbetarne under kvartalet hållit en klass med fyra kvinnor, hvilka af församlingen rekommenderats till nämnda arbete. Klassen har denna gång ej kunnat pågå mer än 7 veckor. Men det är meningen att den under nästa vår och höst skall fortsätta arbetet några månader. Som ledarinnan emellertid vid sidan af nämnda klass äfven dagligen undervisat i goss- och flickskolorna, har hennes arbete varit allt för mycket. Som br Leander antagligen kommer att öfvertaga hennes arbete i gosskolan nästa år, blir det dock då något mindre.

Flickskolan kommer att sluta höstterminen nästa måndad. Examen pågår där denna vecka. Gosskolan slutar en vecka senare. Af detta synes, att skolorna fortgå både under jul och nyåret. Vi följa nämligen af flera skäl det kinesiska året. Kinas nyår infaller i år den 30 jan.

I ett föregående meddelande upplystes, att vår mission i Kiao-chow under året sålt 83 ex. nya testamenten och 12,914 bibeldelar för det Brittiska och Utländska Bibelsällskapet i Shang-hai. Å den rapport, som insändes till nämnda bibelsällskap, har följande vänliga svar ingått: »— jag är förtjust öfver eder rapport af den 1 sistlidne dec. Har mycket omsorgsfullt studerat den och tackar Gud för det arbete edra män utfört. Kostnaderna för bibelsällskapet äro ock mycket moderata. — Edra uppmuntrande ord rörande arbetet ha storligen gladt mig, och vi bedja innerligt Gud med eder att utsädet i framtiden må bära rik frukt».

ar, tacksägelse till Gud, sång och bön. Mellan de offentliga sessionerna förekomma gemytliga samtal, gamla bekantskaper upplifvas och nya ingås. Utflykten med ångare uppför Rock River var mycket angenäm. Samtidigt hade vi ungdomens session, som var liflig, ehuru det brusade och sorlade rundt omkring. Alla delegater och besökare omhuldades på bästa sätt. Denna församlings pastor med fru mådde synnerligt godt i familjen Grips trefliga hem, där vi förut flera gånger haft förmånen att gästa. Allmänna konferensen i Rockford 1910 är nu ett minne blott, men ett trefligt sådant.

Bref från Kina.

Solstrålen hittar väg äfven till Kina och att den är välkommen finna vi af ett bref därifrån, som vi taga oss friheten att återgifva. Dess författare har såsom svenska baptisternas missionär verkat i Kina i 16 år och hans arbete har krönts med synnerlig framgång.

Kiaochow, Kina, den 1 aug. 1910.
Kära br Karl Vingren.

Nåd och frid!

Tusen tack för SOLSTRÅLEN, som regelbundet kommer oss tillhanda.

Har mer än en gång önskat att vårt samfund hemma i Sverige skulle ha en sådan liten tidning för den yttre missionen. Vi ha t. o. m. varit så djärfva, att vi ha begärt att få en. Men konferensen i våras afslog förslaget. Den var bl. a. rädd för att samfundet skulle förlora för mycket på företaget. Du är sålunda att gratulera som tjänar en så stor och rik församling, så att den trots förlusten — ty förlust är det väl, ändå? — har intresse och bärkraft att uppbära ett företag, som ett samfund på 50,000 baptister i Sverige ej vågar ikläda sig! En sådan djärf och företagsam församling bör du inte lämna utan — bön och fasta.

Och vi? Ja, vi knoga på så godt vi kunna. Å Kiaochow-fältet ha utstationerna ökats i år från 5 till 9; de infödda evangelisterna från 4 till 7; missionsskolorna från 7 till 10 och elevantalet från 114 till 151.

De synliga frukterna af arbetet äro i år rikare än under något föregående år. Under det gångna halfåret ha 38 blifvit döpta i Kiaochow och 7 i Wangtai. Flera förberedas för att taga samma steg. Skörden skulle bli betydligt större, om vi blott hade flera arbetare och mera pengar. Men här stå vi.

Till nästa vår hoppas vi få byggga ett större kapell. Det vi ha har länge varit för litet. Vi frukta dock att vi ej få tillräckligt med penningar ifrån Sverige. Den som vore god vän med någon offervillig och förmögen "layman" i Amerika ändå. Det kanske kunde hjälpa oss. Men först och sist vilja vi stå på god fot med Gud. Han har nog medel och personer, som kunna hjälpa oss. Men det är ju sällan han *tvingar* fram dem. Och det gör att man så ofta blir utan sådant, som man tror sig behöfva.

Vid förra nyåret köpte vi en rätt stor egendom i Kiaochow. Den ligger vid "Sötpotatistorget". Ha inrättat ett rätt bra "dispensary" där, förestådt af dr Leander och en kinesisk doktor. Så ha vi flyttat gosskolan dit. Vi behöfva dock bygga ett skolhus där med [illegible]. Jämte detta ha vi plats för ett så stort kapell som vi behöfva. Allt detta på samma egendom.

För tillfället är här h[illegible]mmar — svettigt natt och dag. Lindbergs ha rest till Chefoo för att tillbringa sommaren där. Kiaochow-missionärerna äro alla hemma.

60A

7 veckor. Men det är meningen
att den under nästa vår och höst
skall fortsätta arbetet några måna-
der. Som ledarinnan emellertid vid
dan af nämnda klass äfven dagl
n undervisat i goss- och flicksk
lorna, har hennes arbete varit
för mycket. Som br Leander a
ligen kommer att öfvertaga h
arbete i gosskolan nästa år,
dock då något mindre.
Flickskolan kommer att s
terminen nästa måndad. E
går där denna vecka.
slutar en vecka senare.
synes, att skolorna fortgå
der jul och nyåret. Vi f
ligen af flera skäl det kine
Kinas nyår infaller i år d
I ett föregående medde
lystes, att vår mission i
under året sålt 83 ex. nys
ten och 12,914 bibeldel
Brittiska och Utländska Bi
pet i Shang-hai. Å den ra
insändes till nämnda bib
har följande vänliga sv
»— jag är förtjust öfve
port af den 1 sistlidne
mycket omsorgsfullt stu
och tackar Gud för det s
män utfört. Kostnaderna
sällskapet äro ock mye
rata. — Edra uppmuntra
rande arbetet ha storligen
och vi bedja innerligt Gu
att utsädet i framtiden m
frukt».

Första Svenska Baptist-kyrkan

Moline, Ill., hörnet af 6:te Ave. och 13:de St.
Carl Vingren, Pastor. Bostad: 1217—12 Ave.
Telefon 352 X.

Möteskalender.

"Min själ längtar och trängtar efter Herrens gårdar."
Ps. 84: 3.

SÖNDAGAR.

Kl. 9 f. m. Söndagsskola med klasser för alla åldrar.
Kl. 10:30 f. m. och 7:30 e. m. Predikosammankomster.
Kl. 5 e. m. Intressant ungdomsmöte för alla.

MÅNDAGAR.

Första i månaden. Församlingens enskilda möte.
Alpha förening, enligt pålysning.

TISDAGAR.

Söndagsskollärarnas bibelstudium.

ONSDAGAR.

Första, kl. 2:30 e. m. Möten af Kvinnornas missionsförening och Fem cents-föreningen.

TORSDAGAR.

Kl.7:45 e. m. Böne- och uppbyggelsemöte för alla.
Tredje i månaden, offermöte.

FREDAGAR.

Sångföreningens öfning.

Jag öfverser en del reparationsarbeten i flickskolan. Jag har församlingsmöte i kväll och predikantmöte i morgon. Vi må alla rätt bra.

Att Leanders ha en mer än halfårsgammal gosse vet du naturligtvis. Han är rar — allas öga!

Slutar här med hjärtliga hälsningar från familj till familj.

Broderligen

J. A. Rinell.

Dagsboksanmälningar.

(Från *Veckoposten* för den 25 sept. '10).

"En missionsfest".

Forts. fr. föreg. n:r.

"Efter öfverste Broadys högstämda tal framträdde flera bröder och lade sina händer på broder Vingrens hufvud och br. Broady ledde i bön och den utgående missionären vardt sålunda under den högtidligaste stämning bland folket afskild ge-

nom hä
viktiga
Seda
från lä
hand åt
gadt af
Å försa
Vingren
jande 1
alla dag
framhöl
orden:
un, ty
för hva
Palmkvi
med dig
A. Drak
såsom e
O. Han
ord om
han."
"Bergen
men mi
Därefter
nom för
hälsning
nariet.
H. V
dig icke
skola hö
tunga s
Son."
istens o
bära uts
jubel oc
ström n
håller di
till dig."
jande He
na dig el
uttalade
broder V
gon gång
De löfte

61

Från Kiao-Chow meddelas den 17 jan. i ett bref från br Rinell bl. a. följande:

Fröken Persson har, som väl är bekant, anländt. Vi glädjas med vännerna Lindbergs öfver denna förstärkning i arbetet.

Gosskolan i staden har afslutat sin höstermin. Eleverna aflade mycket tillfredsställande examina. Flera af de bästa uppmuntrades med mindre belöningar i form af böcker.

Under den internationella böneveckan afhölls flera goda möten här i staden. Alla evangelisterna medverkade. På förmiddagarne studerades s. skoltexterna med evangelisterna; på eftermiddagarne delades arbetarne i två grupper, hvilka på olika platser i staden höllo s. k. gatumöten och på kvällarne höllos väl besökta möten i kapellet. Guds Ande var mycket nära. Den framtvingade syndakänsla, syndabekännelse och längtan efter helgelse samt större hänförelse för själars frälsning.

Senare meddelas af br Rinell:

Det är i dag dagen före den kinesiska nyårsdagen. Nyåret brukar vara en glädjetid för Kina. Men i år är glädjen blandad med sorg. Delar af landet, och däribland äfven Shantung-provinsen och vår stad, äro hemsökta af digerdöden. Hit har den kommit genom hemvändande arbetare från Mandschuriet etc. Ännu har visserligen icke något större antal människor dött här. Jag tror det är några och tio stycken, som vi ha reda på. Af dessa är det tre af våra närmaste grannar på östra sidan. Vi bo vägg i vägg med dem. Då emellertid smittan är hitförd, är det att befara, det den icke aflägsnas så fort.

Våra barn, som stodo färdiga att resa till skolan, blefvo i sista stunden telegrafiskt stoppade på grund af att pesten hade utbrutit i Chefoo. Lindbergs hade redan kommit hit ned. De ha nu bott här en vecka. Det var meningen, att de äldre skulle stanna kvar öfver de Goforthska mötena, hvilka skulle börja d. 5 nästkommande februari.

Men pesten har dragit ett stort kors äfven öfver dessa. Har i dag mottagit följande telegram: »Rinell, Kiao-chow. Postpone meetings» etc. Det smärtar oss djupt att behöfva inställa ett enda möte, men det smärtar oss om möjligt ännu mer att nödgas inställa dessa möten. Vi ha planerat för dem länge, bedt Gud för dem mycket och väntat rika välsignelser såsom en följd af dem. Och nu synes allt i ett nu vändas — ja Gud vet till hvad.

Den pest som uppträdt här är af det farligaste slaget. Tyskarne kalla den lungpest. Böldpesten är en annan. Smittan sprides ovanligt lätt. Döden, som ofelbart lär följa vid hvarje sjukdomsfall, kommer hastigt. Några hostningar och ett par munnar blod, och lifvet är slut.

Ja, det här är ju inte något trefligt att tala om. Men det finns ändå en ljus strimma midt i mörkret: vårt lif är i Guds hand och han regerar öfver lifvet och döden. Och i den mån »inseglen» brytas, få vi se Guds ledning med oss och allt.

Från Kina. Från Kiaochow skrifves den 15 februari 1911:

Sedan den 8 dennes, då mitt sista bref skrefs, ha inga väsentliga förändringar som röra oss händt. Vi bo fortfarande kvar å våra respektive platser och åtnjuta Herren till pris hälsa.

Pesten sprider sig sakta men säkert. Den officiella dödssiffran uppgafs i går att vara 46 inom staden, räknadt från sjukdomens början. I några närliggande byar är den dock större. I en by säges den uppgå till 400. Hos vår östra granne har ingen mer dött. Mandarinen synes göra hvad han kan för att förmå folket att begrafva sina döda.

Vädret är fortfarande kallt. Det har snöat flera dagar å rad. Kineserna påstå, att det har inte varit en sådan vinter här i mannaminne.

Gud med oss alla!

Broderligen i Herren
J. A. Rinell.

"Väckelsepredikanten Digerdöden".

Till bibelskolan i Örebro har från missionär J. A. Rinell i Chiaochow, Kina, anländt en hälsning, daterad den 10 febr., hvilken vi satts i tillfälle att återgifva. Br. Rinell skrifver:

Bröder och systrar i Herren! Stor frid! Ber att å egna och medarbetarnes vägnar få tacka eder för vänliga bref, förböner och sympatiyttringar, hvilka kommit oss till del. Ingenting är hårdare än att vara bortglömd, ingenting ljufvare än att vara innesluten i kärleksfull hågkomst. Det är en bärkraft, som icke gärna kan öfverskattas.

Hvad oss härute angår, ha vi under de allra sista åren åtnjutit flera och rikare prof på hemmavarande vänners kärlek och understöd, än hvad som varit fallet förut. Vi ha hos flera erfarit ett stegradt missionsintresse och ett rikare bönelif. För detta känna vi oss obeskrifligt lyckliga och tacksamma. Arbetet för oss personligen har också känts lättare och varit mera gifvande. Vi slutade år 1910 under mycket glädjande omständigheter och kunde blicka framåt under angenäma förhoppningar. Församlingarne hade tillväxt i yttre omfång och inre styrka. Skolarbetet hade skjutit god fart. Verksamheten i sin helhet hade blifvit rikligen välsignad. På nyåret väntades en af Herren rikligen välsignad väckelsetalare, mr. Goforth, att hålla en serie väckelsemöten hos oss. Mötena voro väl planerade, många böner hafva blifvit uppsända för dem och vi väntade rika välsignelser från Gud. Men en annan väckelsepredikant blef sänd till oss. Hans namn är — Digerdöden. Denna förskräckliga päst, som under vintern rasat i Mandschuriet, där den icke blott utplånat hela familjer utan äfven hela folkstammar, fördes hit af hemvändande kinesiska arbetare. Mångtusenden personer från Shantungprovinsen uppehålla sig under somrarna och höstarna i Mandschuriet som dagsverkare etc. Men vid det kinesiska nyåret vända de vanligen hem för att i sina familjer fira nyårshögtiden. Smittan spreds därför vid denna tid både fort och vidsträckt. Hela norra Kina blef så att säga smittadt på en gång. Och äfven vår stad med flera omkringliggande byar blefvo smittade. Pästen är ännu så att säga i sin linda här. Men den har dock tydligt visat hvad den kan uträtta. Flera familjer ha under dessa 2 à 3 veckor sedan sjukdomen kom hit, blifvit helt eller delvis utdöda. Hos vår östra granne, vi bo vägg i vägg med honom, ha tre dödt. Hos andra ha som sagdt hela familjer dödt. Då sjukdomen kommit in i ett hus, lämnar den sällan en enda person kvar lefvande. Smittan är ovanligt lätt spridd och dödande. Af ett tugen smittade beräknas endast fyra per-

62

soner tillfriskna. Liken lämnas icke sällan obegrafna. Missionärernas lif äro under sådana förhållanden starkt hotade. Men vi äro i Herrens hand. Ser han att vårt arbete på jorden icke ännu är afslutadt, skall han nog bevara oss. Han har förut bevarat oss i koleratider och andra farsorter. Hans hand är icke förkortad. Och han skall förhärliga sin Son enhvad det blir genom lif eller död. Vi innesluta oss och missionen i edra fortsatta förböner. Hvad Gud än behagar göra, så må vi veta att han icke gör några misstag. Han är trofast. Ära vare hans namn! Med hjärtliga hälsningar från oss samtliga. Edér i Herren och arbetet förbundne.

Kiaochow, Kina.

De offentliga mötena i Kiaochow stad ha på grund af pästen varit inställda under hela februari och omkring halfva mars månader. Nu synes emellertid, Herren till pris, mordängeln ha passerat vår stad. Vi hade därför vårt första egentliga möte i kapellet söndagen den 12 sistlidne mars. På grund af vissa försiktighetsmått, som vi fortfarande trott oss böra iakttaga, var mötet eller mötena endast för församlingsmedlemmar. Det oaktadt var kapellet i hufvudsak fullsatt. På kvällen hölls församlingens årsmöte. Ur rapporterna må följande meddelas: Döpta under 1910 49, inflyttad 1, utflyttad 1, utesluten 1, döda 3. Den rena tillökningen var sålunda 45. Hela medlemsantalet var 255. Missionärerna hade under hela eller en del af året varit biträdda af 8 manliga och tre kvinnliga evangelister och bokspridare. Regelbunden verksamhet hade bedrifvits i 8 kapell. 118 elever, däraf 28 kvinnliga, hade undervisats i 8 missionsskolor. Till verksamheten — skolorna ej inberäknade — hade 444,672 cash, eller närmare hade 400 kr. insamlats, dessa pänningar bl. a. användts till lön för en boksäljare samt i öfrigt till hjälp i evangeliseringsarbetet. För nästkommande verksamhetsår, d. v. s. för 1 år, beslutades att aflöna en infödd evangelist och en boksäljare.

Inom parentes må nämnas, att det inom Kiaochow distrikt finnes som bekant två församlingar, Kiaochow och Wangtai. Ofvanstående siffror röra endast den förra. Den senare, för hvilken br. Leander är föreståndare, har sitt årsmöte nästa söndag. Missionärerna såväl som de infödda tacka uppriktigt Gud för hans beskydd under det flydda, och detta icke minst under de senaste veckorna, då den förskräckliga pästen lik en allt förödande hafsvåg rullat öfver vårt samhälle. Vi känna oss också tacksamma till missionens vänner för trogna förböner. Gud har hört dem. Utan dessa skulle vi sannalikt för länge sedan varit i det tysta.

J. A. Rinell.

Sv. Tribunen N:o 15 — 1911

No 18 Kina-bref. N.V.P. 1911

Det är mycket länge sedan jag sist skref till Nya Wecko-Posten. Vet inte om jag ens gjort det sedan red. indrog tidningen som "friexemplar" till mig. Indragandet är dock inte den egentliga orsaken hvarför det inte blifvit något af med att skrifva. Känner mig vartom fortfarande stå i skuld till den vanlige red. för de tolf år jag fick läsa den fritt. Det är ingen tidning i världen, som jag känt och läst så länge som Nya Wecko-Posten. Den är näst nya testamentet, den första baptistlitteratur, om jag så får uttrycka det, som jag har läst. Jag läste den nämligen hos min faster i Sverge många, många år innan jag ens hade sett någon baptist. Min faster hade en son i Amerika som var baptist. Och han sände tidningen till sina föräldrar. Visserligen tyckte både faster och jag att tidningen var "lite besynnerlig", men faster sade alltid: "Det är en vacker tidning. Den innehåller så många gudeliga stycken, så det är rent rörande att läsa dem". Och som faster tyckte, så tyckte jag. Vi, tidningen och jag, blefvo snart goda vänner. Och vi äro det ännu. Och nu är det med mig och tidningen, som negern, hvilken var så förtjust i höns, att, om han inte kunde få dem på annat sätt — så köpte han dem.

Men det är äfven en annan orsak, hvarför jag skrifver i dag, och det är det vänskaps- och brodersband, som förenar oss svenska baptistmissionärer i yttersta Östern med våra landsmän och trosfränder i den stora Västern. Flera af de senare ha under årens lopp sändt oss värdefulla missionsbidrag till understöd för infödda medarbetare, till hjälp för skolorna o. s. v. För dessa kärleksgåfvor stå vi i en alldeles särskild tacksamhetsskuld. Vi skatta alltid sådana gåfvor mycket högt, oafsedt hvarifrån de komma, men då de komma från Amerika äro de om möjligt dubbelt välkomna. Och de äro det af två skäl: först därför att vi inte ha något att fordra från det hållet, och för det andra, att de amerikanska pengarne växa så duktigt, då de komma till Kina. Huru frestande det sålunda än är för oss svensk-svenskar att tigga pengar för vår Kina-mission af eder, dyra bröder och systrar i Västern, våga vi dock, af hänsyn till edra relationer med det amerikanska missionssällskapet, inte att göra det. Dock torde det tillåtas mig att meddela sådana, som af obunden kärlek till vår mission önska sända en skärf, att adressen är mycket kort och enkel. Den består — så vidt man inte föredrar att sända medlen till Sverge — endast af två ord utom namnet, nämligen Kiachow, China. Nämner detta därför, att jag just nu mottagit en växel från en i Amerika boende släkting. Denna växel sändes först till Dr. Clark, från honom till Chicago, från Chicago tillbaka till min släkting och därefter till mig. En sådan omväg är ju alldeles onödig!

Vi ha följt den sakrika diskussionen i Nya Wecko-Posten hörande skälen för och emot önskvärdheten af, att de svenska baptisterna i Amerika bilda ett eget hednamissionssällskap. Och det må sägas, att vi uppriktigt glädjas åt det nyuppvaknade intresset för den yttre missionen, som hos våra svenska baptistförsamlingar å båda sidorna af världshafvet på senare tiden synes förspörjas. Vårt samfund har mottagit ovanligt mycket godt af Gud. Och det står därför i stor skuld till honom. Men då man bedömer tacksamheten till alla goda gåfvors gifvare efter måttet af influtna medel till hednamissionen och utsända missionärer till icke-kristna folk, då förefaller det åtminstone mig, som att vårt svenska baptistsamfund, kanske t. o. m. mer än många andra, hör till den tjänaren, som är skyldig tio tusen pund. Och denna skuld torde svårligen utan allt vidare kunna afbördas. Och om Gud inte får ut sitt så . . . Ja, straffet uteblifver inte. Och det visar sig inte sällan på hemmissionsfältet i affall från Gud, hårda missionsfält, dålig framgång etc. O, att hvarje pastor och hvarje församlingsmedlem voro uppmärksam på sådana fakta. Kanske detta skulle väcka dem till besinning, till bättring.

Men hvad tycks efter allt om idén att bilda ett självständigt Svenskt-Amerikanskt Baptist-Hednamissionssällskap? Med den erfarenheten jag personligen haft och har, då det gäller att tillhöra ett litet och fattigt missionssällskap, skulle jag, om jag vore svensk-amerikan, icke kunna lägga min röst till förmån för ett sådant sällskaps bildande. Det är nämligen på sätt och vis med missionssällskap som med församlingar. Mången liten församlingsgrupp, som tillhört en större församling, har trott sig se ovanligt stora fördelar för sig själf och missionssaken, om den finge bilda egen församling. Men då detta slutligen skett, har den ofta försent funnit sitt misstag. En liten och svag församling, lämnad åt sig själf, kan i allmänhet göra så gruflligt litet. Och efter en tynande tillvaro följer inte sällan upplösning eller död. Och så är det ock med ett missionssällskap. I tider af union, federation o. d. hvari vi lefva, ha små och svaga sällskap knappast någon framtid för sig. De bli antingen inklämda mellan de större missionssällskapen, där de få existera utan vidare inflytande, eller ock tvingas de att förena sina krafter och intressen med de större. Andra må ju se saken annorlunda, men erfarenheten är vanligen säkrare än teorien. Och det ligger inte så lite erfarenhet bakom detta uttalande. Vi behöfva inte gå längre än till vår egen mission här i Kina. Den börjar nämligen bli rätt så inklämd mellan katoliker och mäktiga barndöparesamfund. Och om vårt svenska baptistsamfund under den närmaste framtiden inte kan göra mer än hvad det hittills visat sig kunna, eller kanske det i många fall rättare borde heta velat, göra, så kommer missionen snart att få göra sitt val emellan de två alternativen: antingen att fortsätta under en tynande och jämförelsevis ofruktbar tillvaro, eller ock att förena sig med t. ex. The South Convention's kinamission här. Den är nämligen af trosfränder vår

närmaste granne. Patriotismen m. m. säger nej till det senare och missionärerna m. fl. säga nej till det förra. Framtiden ter sig sålunda i detta fall inte ljus. Det skulle dock måhända ännu ännu finnas en utväg att rädda situationen om samfundet mera som ett helt vaknade upp öfver sin plikt. Men det gäller att ta duktiga tag och göra det snart.

Hvad i öfrigt rör vårt arbete här ute, kunna vi inte fördölja, att Gud i sin oändliga godhet rikligen välsignat våra svaga bemödanden att tjäna honom. Vår åkerteg har varit gifvande, mycket gifvande. Våra tre församlingar räknade vid årsskiftet omkring 380 medlemmar. Af dessa hade 74 blifvit döpta under föregående år. Skolarbetet har ock på de senare åren skjutit god fart. En markerad framgång har visat sig på alla verksamhetsområden. Framtiden skulle mänskligt att döma vara ljus, bara vi hade arbetare och penningar. Men det är dessa vi sakna. Dock Guds högra hand kan allt förvandla. Han har förr hört våra böner och hjälpt. Han gör väg i öknen och — sånger om natten. Vi bida efter hans hjälp. Bedjen med och för oss! — Broderligen,

J. A. Rinell.

Adress: Kiaochow, China.

63

Från Kiao-chow skrifves: Under dessa dagar har jag bl. a. studerat och beundrat den frikyrklige banbrytaren F. O. Nilsson, som genom Guds nåd aktades värdig att arbeta, lida, uthärda och segra för den sanning, som var dyrbarare för honom än både vänner och fosterland. Och då jag läst denna medryckande och intressanta skildring, har jag icke kunnat undgå att uppriktigt bedja, det Herren må få skapa och fostra många karaktärer af nutidens svenska män och kvinnor, hvilka ha så mycken kärlek till Gud och sanningen och så mycken andlig kraft, att de icke blott må veta hvad de vilja, utan äfven göra hvad de veta vara rätt, äfven om det skulle kosta dem försakelse och lidande.

Är naturligtvis inkompetent att gifva något korrekt omdöme om bokens litterära och rent historiska värde, ehuru jag tror att i synnerhet det senare knappast kan öfverskattas, så jag ämnar icke säga något om det. Men det är bl. a. en sak i framställningen, som tilltalar mig. Och det är det sorgfälliga utelämnandet af onödigt och opåkalladt smicker och beröm vid behandlingen af de personer som omtalas. Det gör nämligen ett dåligt intryck på mig personligen, då jag ser och hör bröder i tal och skrift — och detta gäller inte minst de allmänna konferenserna — uppbjuda hela sin förmåga och vältalighet att berömma hvarandra. Heder åt den som heder tillkommer, men all ära åt Gud!

Jag torde få säga ännu ett ord om böcker i allmänhet.

Papper och tryck i alla Tryckningskommitténs publikationer äro naturligtvis förstklassiga; dock enligt min mening — för fina.

Boken »En frikyrklig banbrytare» är som bekant 293 sidor stark. Men den gifver inte intrycket af att vara hälften så stor som t. ex. en bok, som jag samtidigt med den svenska fick från England. Och likväl var den blott 244 sidor. Skillnaden bestod i papper och tryck. Men massan af folket ser icke litet på volymen. Stora böcker för lite pengar! *J. A. Rinnell.*

Sv. Tribunen

№ 21 1911

Baptistsamfundet och hednamissionen.

Vi hafva tillåtit oss att påpeka, att svenska baptistsamfundet bör vakna upp till ett lifaktigare missionssinne. "I ledningen" synes man ha blifvit illa berörd häraf, men det kan icke hjälpas. Det måste sägas och sägas igen, att denna oskäliga slöhet icke är försvarlig. Vi vilja härnedan låta samfundets kinamissionär J. A. Rinell säga sitt icke mindre allvarliga ord i denna fråga. Han skrifver i den lilla boken "Missionsproblemet":

Det första steget till svenska baptisternas yttre mission kan spåras från konferensen 1872 och det första steget till hednamission från 1881. Under sistnämnda året gaf konferensen nämligen dåvarande förvaltningskommittén uppdrag, att för samfundets räkning göra en undersökning, huruvida en svenska baptisternas hednamission kunde påbörjas. Uppdrag till ny undersökning rörande denna sak gafs därjämte vid konferensen 1887. Tre år senare hade man kommit så långt, att man kunde utsända den förste hednamissionären, br. Karl Vingren till Kina. År 1891 utsändes ytterligare två hednamissionärer, nämligen brr. J. E. Lindberg till Kina och E. V. Sjöblom till Kongo.

Trots hjärterörande böner om undsättning fick br. Sjöholm dö som ensam svensk kongomissionär, och hans unga änkas böner om någon, som kunde upptaga den fallne härolden mis sionsmantel, blefvo ock obesvarade. Med hans död dog sålunda ock den del af den direkta kongomissionen, som det svenska baptistsamfundet utfört i Afrika.

Med kinamissionen gick det emellertid något bättre. Fastän br. Lindberg redan i slutet af 1893 nödgades säga farväl till sin medarbetare i Kina, br. V, hvars hälsa under de hårda strapatserna å missionsfältet i förtid hade brutits, fick han dock i början af 1894 i stället hälsa tre nya missionskandidater välkomna till missionsfältet och den nyöppnade hufvudstationen Kiaochow i Shantungprovinsen. Dessa voro J. A. Rinell, Hedvig Rinell och fröken Anna Holtz (senare fru Lindberg).

På hösten 1899 kommo J. H. Swordson och fru ned från norra Kina, där de hade tillhört annan mission, och förenade sig med baptistmissionen. På vintern 1904 anlände br. David Edén med fru från Sverige för att förena sig med vännerna Lindbergs å den nyöppnade andra hufvudstationen, Chucheng. Br. E nödgades dock ef-

... 17 månaders vistelse i det nya landet, sjuk och nedbruten, i sällskap med sin familj återvända till hemlandet. Och S. lämnade missionen och fältet 1907 för att ej vidare återkomma.

På vintern 1906 förstärktes den lilla arbetsstyrkan på Kina-fältet med fröken Ester Wahlin. Och på själfva nyårsafton 1907 anlände br. A. Leander till Kiaochow. Hans trolofvade fröken Anna Linderström, (nu fru Leander) förenade sig med missionen och sin tilltänkta man ej fullt ett år senare.

Fastän döden icke hittills skördat ett enda offer bland missionärerna har dock, som synes, nästan halfva antalet af dem utaf en eller annan anledning lämnat fältet. Att kommittén i sin årsberättelse till konferensen 1909 betecknade detta sakförhållande som "otur" bör ingen klandra, ej heller bör man ställa den ansvarig för denna "otur". Dylikt händer nämligen i hvarje mission.

Men

hvad som kanske mera drabbar missions- och samfundsledningen är, att intresset för den s. k. yttre missionen är så litet,

att det måste dröja i åratal, ja, i flera år, att få en vakant plats fylld. Hade man mera lagt an på att uppväcka, uppmuntra och fostra missionsintresset i församlingarna och icke minst ibland de unga, och i all synnerhet bland de unga predikande och studerande bröderna, skulle dylikt aldrig behöfva hända i ett samfund som räknar ett 50,000:tal medlemmar. Här har samfundspressen, predikantskolorna, församlingarna med sina pastorer och ungdomens fostrare ett misstag att rätta och en viktig mission att fylla.

Och hvad som här gäller arbetarna gäller ock insamlandet af missionsmedel. Under alla de år, som samfundet haft kinamissionen, ha samtliga arbetare på fältet sökt att bedrifva den, så ekonomiskt och billigt som möjligt. Det oaktadt har stundom jämförelsevis blygsamma och nödvändiga penningesummor ej kunnat uppbringas. Den här därför äfven, från ekonomisk synpunkt sedt, varit en mer än lofligt svag och fattig mission. Och det är fåfängt att hoppas på någon väsentlig förbättring så länge flera af de ledande männen och pastorerna hysa den åsikten, att en krona offrad för den yttre missionen nära nog är gifven på bekostnad af den inre missionen eller den enskilda församlingen kassa.

Äfven vi hysa visserligen den uppfattningen, att den inre missionen är och bör vara bäraren af den yttre, men äfven den saken har en annan sida. Ty vi ha — låtom oss vara eniga därom — trots allt som i öfrigt är att önska, kommit så långt i intresse för den yttre missionen, att den från en viss synpunkt sedt, lika berättigadt kan sägas vara bäraren af den inre. Eller kan samfundet vara den förutan? Vi tro det icke. Den dag samfundet beslutade sig för att inhibera den yttre missionen, den dagen hade det slagit en epokgörande spik i sin egen likkista.

Men samfundet bör ej därför blott förståndsmässigt bedrifva den yttre missionen, eller betrakta den blott som ett föreningsband. Ty detta skulle bland annat leda därtill, att man försökte finna ut huru mycket som i den vägen behöfde göras för att någorlunda tillfredställa de för den yttre missionen intresserade elementen och sedan på sin höjd blott utföra detta. En sådan missionsverksamhet skulle visserligen vara parlamentariskt beräknande, men den har tagit sig före att hålla och regulera sådana trådar i verksamheten, som uteslutande böra hållas och regleras af Herren själf. Det andliga utbytet af en sådan politik komme i längden att blifva högst otillfredsställande och den slutliga domen allt för hård och tung att bära. Gud bevare oss därför för en sådan missionspolitik!

Vi behöfva vid utöfvandet af våra missionsplikter i uppriktig kärlek till Gud och en döende mänsklighet samt i lydnad till Mästaren

mera taga hänsyn till missionsbefallningen "gå" — "gån ut i hela världen" —

än hvad vi möjligen hittills hafva gjort. Och vi behöfva ha klart för oss att begreppet världen inbegriper mycket mer än ett älskadt fosterland. Må det för predikanten inbegripa mer än hans eget större eller mindre pastorat! Må det för föräldrar betyda mer än njutningen af att få behålla sina älskade söner och döttrar hemma! Må det för de unga betyda mer än sällskap, njutning och bekvämlighet! Må det för troende i allmänhet betyda mer än guld, förlustelser, namn, ära och anseende! Låt det, kort sagdt, blifva ett hjärtebehof för hvarje baptist — ung och gammal — att hörsamma Jesu vilja! Ja, gifve Gud oss mera hänförelse för missionen!

Och få vi icke detta, eller med andra ord, sker intet uppvaknande, rörande vår plikt att insätta mera kraft, flera arbetare och mera penningar i vår yttre mission, så är den dagen icke aflägsen, då t. ex. vår Kina-mission såsom en själfständig sådan, praktiskt har upphört. Missionärerna på fältet ha länge insett detta. De ha förgäfves vändt sig till missionskommittéen, samfundstidningarna och konferensen för att utverka deras hjälp för att uppväcka större intresse för den yttre missionen. De ha bedt om inspektion af missionsfältet i Kina, om större utrymme i "Veckoposten" för den yttre missionen, om en sekreterare, som helt kunde ägna sig åt den yttre missionens tjänst, och de ha varnat för att splittra de svaga missionskrafterna på allt för många missionsfält — men allt förgäfves.

Under allt detta finns det en riktning inom samfundet, som vill fortare än den missionsledning, som för tillfället företräder den yttre missionen, och som, om icke de "långsammare" låta påskynda sig, hotar med en utbrytning. Kinamissionärerna höra till dem, som vilja fortare, mycket fortare än samfundet genom sin ansvariga styrelse hittills velat medgifva, men de bedja och hoppas, att detta skall kunna ske utan en "utbrytning". En sådan skulle nämligen så försvaga den redan allt annat än starka samfundsmissionen att såväl denna som den "utbrutna" nya grenen af densamma praktiskt skulle blifva odugliga för en framgångsfull verksamhet.

Och då vi göra detta uttalande, grunda vi det icke på antaganden, utan på fakta. Ett sextonårigt arbete som samfundets missionär i Kina har gifvit oss många och sorgliga erfarenheter på hvad det vill säga att tillhöra en liten och fattig mission samt huru litet man under sådana förhållanden jämförelsevis kan uträtta.

Vi våga därför rikta ett allvarligt och broderligt maningsord till det kära svenska baptistsamfundet i sin helhet och i Herrens namn bedja detta:

Att mera vakna upp öfver sina missionsplikter gent emot hedningarna samt enigt och målmedvetet arbeta, bedja och offra för samfundets gemensamma hednamission;

att samfundstidningarna må göra långt mer än hvad de hittills gjort för att göra missionsbehofvet kändt;

att pastorer, predikanter, lärare och barnuppfostrare på allt sätt må söka fostra församlingarna och i synnerhet ungdomen att först gifva sig själfva, och sedan sina ägodelar åt Gud och missionen;

att församlingarna må känna det som ett heligt lifskraf att utsända och underhålla en stor evangelistskara till och ibland dem, som ännu sitta i mörker och i dödens skugga och sålunda förverkliga Jesu sista och stora vilja;

att kommittén för den utländska missionen må få nåd att våga stora ting för Gud och vänta stora ting af Gud och

att det korteligen må bli större kärlek till missionen, större hängifvenhet och större hänförelse för densamma, ja, att det må bli ett rikare missionslif utefter hela linjen.

Yttre missionen.

»Hedra den som hedras bör!» Till kaptenen G. W. Schröder på hans jubileumsdag sände våra kinamissionärer följande skrifvelse och textade kinestafla i siden.

Vördade bröder i Herren!
Nåd och frid!

Undertecknade, hvilka jämförda med den 90-årige jubilanten med rätta kunna räknas till det »unga Sverige», bedja härmed att från oss själfva och det svenska baptistsamfundets missionsfält i Kina bringa Eder, aktade banbrytare och framgångsfulle arbetare för de baptistiska läroåskådningarna bland vårt svenska folk å båda sidorna af Atlanten, vår hjärtliga hyllning och lyckönskan.

I anslutning till den goda regeln: »Hedra den, som hedras bör», och i öfverensstämmelse med det lands sed, där Herren satt oss som arbetare för sitt rike, ha vi ock låtit förfärdiga samt med dagens post afsända en kinesisk s. k. »god mans skylt». Denna är ämnad att vara ett synligt uttryck för vår sympati och aktning för Eder personligen samt för det verk, som Ni genom Guds nåd fått utföra under Eder långa och gifvande arbetsdag.

Den hälsning som vi genom denna »goda mans skylt» vilja bringa Eder är vår store mästares Jesu Kristi uppståndelsehälsning till lärjungarne: »Frid vare Eder.» Vi önska nämligen Eder lefnadsafton ljus och fridfull, och att den långa arbetsdagen skall sluta i frid samt att evighetens morgon må, då den inbryter, börja med en öfverflödande och evig frid.

Tackande Eder och Gud för hvad Ni genom hans nåd fått uträtta till sanningens och religionsfrihetens seger bland vårt svenska folk, bedja vi Eder mottaga denna vår enkla hyllning och hjärtliga välönskan.

Kiaochow, Chucheng, Kina etc.
Sv. baptistsamfundets i Kina samtl. missionärer.

Yttre missionen.

Från klostret »Blomster-ravinen», Lao-Shau, skrifves d. 18 juli 1911:

»Sedan den 5 i denna månad ha Ester Wahlin, Egron, min hustru och undertecknad varit å ett berg 8 svenska mil öster om Kiao-chow, som heter Lao-Shau. Här finnes ett buddhistkloster, hvari vi nu bo. Vi ha af flera skäl valt denna plats för den sommarhvila, som vi i år enligt löfte skulle få åtnjuta. Den är dock snart slut nu. Vi skola, o. G. v., vända tillbaka till vår station och vårt arbete nästa vecka. Emellertid har det varit skönt att få hvila något. Vi behöfde det. Måhända kommer jag senare att skrifva något om våra sommarminnen.

Samtliga må godt. Kära hälsningar från oss alla. Broderligen
J. A. Rinell.

Från Kiaochow, Kina, skrifves den 28 juli 1911 i enskildt bref bl. a. följande:

Kommo hem från vår rekreationsresa upp till bergen i går. Allt väl. I morgon och om söndag hoppas vi ha bekännelsemöte och dop här. En bibelklass börjar, om Gud vill, nästa måndag. Vi tacka Gud och kommittén för hvilan, den var angenäm, och vi känna oss lyckligare i arbetet.
J. A. Rinell.

Kiaochow, Kina. Söndagen den 30 sistlidne juli hälsades 27 nydöpta kineser välkomna till församlingen och Herrens bord.

För tillfället pågår här en bibelklass med några och 50 inskrifna manliga deltagare. Rätt många af dem ha nyss börjat fråga efter vägen till lifvet. Bed Gud att de må finna den och vandra på den för beständigt! *J. A. Rinell.*

VÄRLDSMISSIONEN.

S. B. U. F. arbetar

för hednamissionen. Har du på något sätt understött detta arbete?

Missionären i världsmissionen.

Det var en missionär som införde folkstyrelsen i Europa. Det första bladet i Tysklands historia börjar med berättelsen om en missionär, Sveriges och Norges historia likaså. Den engelska historien börjar med orden: »År 590 kom en missionär vid namn Augustinus . . .» Förenta staternas historia börjar med pilgrimernas landstigning. Med den afrikanska historien är namnet David Livingstone oskiljaktigt förenat. Missionären A. Judson betraktas som Birmas fader och apostel etc.
J. A. Rinell.

66

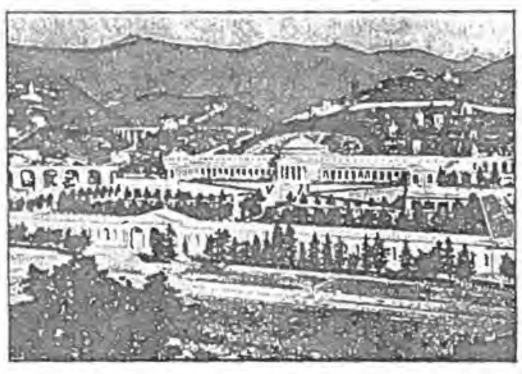
UNGDOMENS EGEN TIDNING

ORGAN FÖR SVENSKA BAPTISTERNAS UNGDOMSFÖRBUND

N:r 33.	Pris på posten: Helt år 2: 25; ³/₄ år 1: 80; ¹/₂ år 1: 25; ¹/₄ år 75 öre.	Redaktör: K. A. MODÉN.	Utkommer varje helgfri torsdag. Exp.: Tegnérgat. 13	17 Aug. 1921.

På världens finaste kyrkogård.

Bland Italiens många konstverk och sevärdheter finnes strax utanför staden Genna vid Medelhavet en begravningsplats, som av infödingarna kallas »Camposanto» och som av resande utländingar blivit betecknad som »världens finaste kyrkogård». Och fin är den: ett konstverk i sitt slag. På ingen annan plats kan man i en så sammanträngd form, på ett så artistiskt, mångsidigt, levande och tankeväckande sätt få se livet, döden och uppståndelsen framställda med bilder ur stenriket som här å Gennas Camposanto.

Världens finaste kyrkogård.

Hur talande är icke t. ex. så kallade »Livsbåten», skulpterad av artisten Scanzi för Carpanstos grav! Här framställes människans liv i den vitgråa marmorn under bilden av en väl formad och vackert skulpterad båt, kämpande mot vågorna på världshavet. Trogen sin uppgift ledsagas den resande emellertid av en skyddande ängel, som för båten in i den efterlängtade hamnen, då ängelen under bilden av en sjöman revar seglen. På den vackra sockeln står att läsa: »*Lycklig den, som på sin resa över livets hav har en sådan styrman*».

Ett par andra berömda monument, skulpterade av Saccomano framställa ock människans livstid. Det första under bilden av en åldrig man, prydd med änglavingar. Framför hans rena och allvarliga ansikte passerar livet förbi. På den ena sidan av honom står emblemet av tidens flyende timmar, och på den andra en människas huvudskalle. Det andra monumentet framställer ock tidens flykt under bilden av en åldrig, uttröttad och slumrande man, sittande vid foten av en lång stege. Inskriptionen å detta lyder: »*Hit samlas alla från alla land*».

Celle-monumentet, föreställande dödens ängel gripande en ung, stark och levnadsfrisk kvinna, vilken gör ett förtvivlat, men misslyckat motstånd, lämnar rum för de mest allvarliga betraktelser. Det är känt under namn av: »*Det*

...efterkomma. Här finns för barnuppfostrare något att tänka på, något att efterkomma.

...ter och afgudatempel? Hvartill dessa många i granitberget uthugg-

...med glädje och tacksamhet till Gud betrakta denna ljusstrimma i ös-

66A

eviga dramat, eller kampen mellan livet och döden».

Å en annan plats stannar man för att under andlös tystnad betrakta det »sista avskedet». En ung änka, som nyss förut förlorat sin man, smyger sig bort till den plats, där hennes älskade ännu vilar. Men just framkommen, svika hennes krafter. Hon förmår blott vika upp en flik av det lakan, som täcker honom. Han är död.

Monumentet, rest för d:r Cristoforo Toomati, är för den kristna åskådningen ett av de älskvärdaste som man kan tänka sig. Där står frälsaren med utsträckta händer och med den ena handen välsignar den döde, som vilar i stengraven och den andra välsignar och tröstar den hänsovnes dotter, vilken i knäböjd och gråtande ställning tagit plats vid graven. Det är som hörde man honom säga: »*Gråt icke. Han är icke död, han blott sover*».

Gravens ro har bl. a. blivit åskådliggjord genom bilden av en ung, vacker och vitklädd kvinna, som satt sig på trappan utanför en tillsluten dörr, från vilken hon synbarligen väntat någon skulle komma. Som det emellertid dröjt, har hon, stödjande sitt huvud mot ena handen, insomnat innan den sista tåren hunnit torka bort på hennes kind. Med ett nära nog förklarat ansikte slumrar hon nu så sött och obekymrad, så att åskådaren tyst och ljudlöst vill smyga sig bort från platsen för att ej störa hennes ro. Det är en god illustration av orden: »— — — *de skola vila sig från sitt arbete*».

Uppståndelsen har även förtjänstfullt blivit framställd av bland andra skulptören Fabiani i tre, var för sig mycket berömda monument. Det första av dem föreställer en trumpetande ängel, på hvars bud gravarne öppnas och de saligt avsommade med förklarade kroppar uppstå. Det andra monumentet föreställer en ängel ledsagande en salig människas ande till paradiset. Och det tredje föreställer, hurusom änglar från de saligas värld skynda sig ut för att möta, mottaga och välkomsthälsa den uppståndne, för att pryda den med blommor och kransar. Det är ett återljud från Pauli mun: »*Basunen skall ljuda, och de döda skola uppstå*». Och åter: »*Du död, var är din udd; du dödsrike, var är din seger?*»

J. A. Rinell.

Ur livets källa.

Den skönaste.

Du är den skönaste bland människors barn. Ps. 45: 3.

Psalmisten besjunger här i djupaste bemärkelse den han i tron såg fram emot, den vi få se tillbaka på, mötesplatsen för alla frommas tankar, historiens medelpunkt, alla tiders enda verkliga förhoppning, jordens störste son, den bäste och skönaste av alla, Jesus från Nasaret.

Han är den skönaste i sitt rena liv. Huru mycket man än sökt nedsätta Jesus, så strålar dock hans namn genom tidernas natt med oförlikneligt glans. Skall man söka det högsta ideal, det största exempel på en fläckfri karaktär och det mest osjälvviska liv man känner, då måste man gå till honom. Många av de ädlaste, som levat, ha haft honom som mönstret för sina liv. Vid sidan av Kristus förblekna alla, som äro stora i världen, som lysmaskar för den uppgående solen. Jämförelserna mynna ofta ut i det löjliga. Så har man kallat den tyska socialdemokratiens grundläggare, Ferdinand Lasalle, för socialismens Messias och man har ej tvekat för att rent ut jämföra honom med Kristus. Men vilken skillnad i deras liv och deras död. Den ene giver av kärlek sitt liv på korset, och han är lika ren från synd, då han lämnar denna världen som då han steg över dess tröskel, den andre stupar efter ett i synden fläckat liv i en duell för en kärleksaffärs skull.

Jesus är den skönaste i sina ord och i sin lära. Det finnes intet som kan skänka människan hopp, giva henne kraft emot synden, ställa allt oredigt och inveckladt tillrätta, som kan giva livet mening och öppna utsikter för det kommande så som evangelium. Det är det glada budskapet om frälsning. Gå vi till dem som framburit de ädlaste av visdomens frukter, skola vi ändock icke finna vad Jesus gav av visa och sköna tankar. I dem ha vi ledning över livets stormiga hav, lik fyren leder sjömannen till den önskade hamnen. Det är sköna tankar, gjutna i ädel form, som skola förbliva och lysa likt ädelstenar tiderna igenom.

Jesus är den skönaste i sin kärlek. Vid ett tillfälle anordnades vid en folkfest en skönhetstävlan. På den man fann vackrast, skulle man fästa sitt festmärke, och den som sedan fick de flesta märkena skulle få ett särskildt pris. Då man undersökte vem publiken utsett som den vackraste, fann man, att det var icke någon ung strålande flicka, utan en gammal, böjd kvinna med ett visset ansikte. Henne hade man korat till den skönaste för hennes goda hjärta, hennes osjälfviskhet och kärlek, som alla kände. Det var hennes egenskaper, som gjorde henne

Birmas fader och apostel etc.

J. A. Ri...

Sommarferier — i kloster. Genom särskildt tillmötesgående af Kommittén för den yttre missionen har det blifvit ordnadt så, att Kinamissionärerna i tur och ordning få tre à fyra veckors sommarferier under något år af den tjänstperiod, som tillbringas på fältet före hemresan och hvilotiden i Sverige. Denna rekreation tillföll i år fröken Wahlin, min hustru och undertecknad. Som vår äldste son, Egron, i och med förra årets utgång afslutade sina studier i Chefoo och nu är komma för att förkofra sig något i svenska och kinesiska språken, fick han ock följa med på sommarnöje.

Hvart vi skulle resa? Flera förslag förelågo. Men de flesta afslogos genast bl. a. för sina efter våra förhållanden allt för dryga inackorderingsafgifter. Vi önskade hvila, ostörd hvila, billig hvila, med ren och frisk luft. Och för att förena dessa önskemål sökte vi oss upp till ett af klostren å ett af provinsens tvenne heliga berg: Tai-shan i väster eller Lao-shan i öster. Underhandlingarna att få resa till det förstnämnda berget strandade dock. Och därefter stod blott förslaget Lao-shan åter. Utrustade med sängkläder, proviant och ett par primuskök begåfvo vi oss sålunda af tillnämnda berg. Namnet å detsamma betyder på svenska »Mödornas berg», föga välklingande för trötta.

Vår första dagsresa, 4 och en half svensk mil, förde oss till Tsimo, där de tyska lutheranerna ha en god missionsstation. Här fingo vi bl. a. se den nyligen uppförda missionskyrkan samt de af den tyske kejsaren för densamma skänkta kommunionkärlen, altarkrusifixet och kandelabrarna. Naturligtvis voro alla dessa saker i och för sig »kejserliga», men det vackraste af allt är, att en af världens mäktigaste regenter under dessa afkristningens tider har så mycket missionsintresse att han velat gifva en sådan gåfva till hednamissionen.

Men det fanns i Tsimo äfven ett annat exempel på missionsintresse. Och det var den lilla fru, som var vår värdinna. Eller måhända det ännu rättare borde sägas, att hennes föräldrar — hennes nyss hänsofne fader — är det. Han var en gammal afhållen och af kejsaren dekorerad statskyrkopräst i Tyskland som, om jag ej missminner mig, uppfostrat sex döttrar, af hvilka fyra hittills utgått som missionärinnor till hednafält. Nyssnämnda fru är den tredje som utgått till Kina. Sådana fäder och mödrar äro att värdera för sitt missionsnit. Det kan nämligen knappast vara tänkbart, att så många af deras barn bli missionärer utan föregående fostran för missionskallet. Och å andra sidan är här ett exempel på hvad fostran äfven i denna riktning kan åstadkomma. Här finns för barnuppfostrare något att tänka på, något att efterkomma.

Från Tsimo hade vi omkr. 4 sv. mil kvar till bestämmelseorten. Vägen var dålig, brant och besvärlig. Vi kände oss därför synnerligen glada, då vi kommo fram till »Blomster-ravinens kloster» — så heter den plats, där vi skulle bo — och ett par buddhistmunkar å egna och sina tjugo där boende ämbetsbröders vägnar hälsade oss välkomna dit samt förde oss in i den stora, svala »Tio tusen lagars sal», hvilken vid sidan af ett par andra rum skulle blifva vår »kloster-cell» under vistelsen på berget.

Berget, som ligger på Shantung-provinsens östligaste kust och sålunda sköljes af Gula hafvets eviga vågor, är ingalunda litet. Dess ytinnehåll upptager flera sv. kv.-mil och dess högsta höjd mäter 1,500 meter öfver hafvet. Större delen af berget är sterilt, men vissa platser å detsamma äro obeskrifligt härliga. Några skogar i egentlig mening finnas icke. Och dock är tallen, eken asken, akasien, bambun och pepparträden vanliga. Floran är jämförelsevis rik och flera af de i Sverige omtyckta blommorna, såsom liljekonvaljer etc. finnas. Af vilda djur förekomma vargar, räfvar, harar, örnar, turturdufvor och — göken. Luften är hög och ren, kombinerad hafs- och bergluft. Vattnet i de talrikt framvällande källorna och nedstörtande bäckarna är kallt och bakteriefritt. Det är som om det vore bestämdt till läskedryck för törstande pilgrimer, hvilka besöka de 72 större och mindre kloster och tempel, som ligga kringströdda på berget. En högtidlig stillhet råder öfver allt. Det är som om inte ens bergstrollen vågade störa den. Intet annat än tempelklockornas toner, munkarnas böner och några »heliga» hundars gläfs afbryta den.

Men en natt förekom något, som betydligt kontrasterade den omtalade tystnaden. Det hven, tjöt och pep i knutarna. Dörrarna slogo och slamrade. Det traskade och rasslade öfverallt både inom och utom hus, under det att hundarna väsnades, som om de väntade att något skulle falla ned från »storkboet» i Blomsterravinen. Hvad betydde allt detta? Hade man månne förtörnat »Bergsfrun»? Började besöken i munkarnes gudagrottor eller historien om jättarne bland bergen, hvilka, såsom det berättades, nu och då flyttade stenblocken i ravinen, verka? Vara hvad det ville, men nog skulle d:r Selma Lagerlöfs »hins jakt» och »tomtar» dansat bra länge efter den natten, om hon varit med. För de som inte vilja vara vidskepliga, kan dock hela spektaklet förklaras med begreppet — stormen.

Säga emellertid hvad man vill om denna eljes så sköna plats, hvilar dock öfver den ett melankoliskt vemod. Hvadtill dessa massiva kloster och afgudatempel? Hvartill dessa många i granitberget uthuggna nischer och grottor, där skapelsens krona under en själfvald fångenskap och under den strängaste askes låtit inmura sig för att därigenom vinna en oviss salighet i Nirvanas tomma himmel?

Människosjälens trängtan efter det höga, omätliga, eviga, kan stundom underkasta sig hvilka offer som helst. Och hedningarna öfverbjuda icke sällan hvarandra, då det gäller att köpa saligheten. För dem är klosterlifvet i sin mest asketiska form ingalunda afskräckande. Men då missionärerna skildra det, misstänkas de ofta för öfverdrift och tros uppdraga sina svartmålningar endast å »tjänstens vägnar» eller för att därigenom försöka göra effekt. Af detta skäl skall jag låta grottorna på Mödornas berg behålla sina hemligheter och i stället låta d:r Sven Hedin i sin »Trans Himalaya» berätta något af hvad han hörde och såg från dylika i Tibet. Efter att hafva beskrifvit en eremitgrotta, där en lama själfvilligt låtit inmura sig i 12 år, en annan, hvilken i sitt tjugonde år tog mörkret i grottan och uthärdade sitt fängelse i 40 år samt slutligen en annan som hade bott där i 69 år, gör han bl. a. följande betraktelse:

»Fattig, namnlös, känd af ingen, kom han (eremiten) till L., där han hörde att en grottboning stod ledig, och meddelade munkarna att han aflagt det bindande löftet att för alltid gå in i mörkret. Då hans sista dag i denna fåfängliga värld var inne, gjorde sig alla L:s munkar i ordning att följa honom under tystnad i procession, högtidlig och långsam som ett begrafningsfölje, upp till hans graf i hålan, hvars port skulle stängas för återstoden af hans lif — —»

»Nu äro de framme och grafvens port står på vid gafvel. De stiga in, de breda ut en trasmatta i ett hörn, de ordna gudabilderna och de heliga böckerna läggas på sin plats; i ett hörn sättes en träställning liknande de armstolar i hvilka barn få lära sig att gå och som han icke behöfver använda förrän döden kommer på besök. De slå sig ned och läsa några böner, ej de vanliga dödsbönerna, nej, andra, om lifvet och förklaringens ljus i Nirvana. De resa sig åter och taga ett sista farväl, och så gå de ut och slå dörren i lås. Där är han ensam och skall aldrig mer höra ljudet af en mänsklig stämma, blott af sin egen, men då han läser sina böner, skall ingen finnas som lyssnar.» Så långt Hedin.

Denna tröstlösa målning talar för sig själf. En dagning bryter dock fram genom mörkret. Kristi religion har under de senaste årtiondena — tack vare ett intensivt missionsarbete — frigjort många buddhister i det olyckliga Asien. Men då vi med glädje och tacksamhet till Gud betrakta denna ljusstrimma i ös-

tern, kunna vi icke annat än gråta, då vi se huru Europa håller på att afkristna och öppnar sina dörrar på vid gafvel för en föråldrad hednareligion. Eller hvad skola vi säga då vi höra att t. ex. i Tyskland finnes 250,000 nitiska anhängare af Buddha, att det i Leipzig finnes ett buddhistiskt missionsinstitut, som har 11 resetalare, och att man t. ex. i München söndagligen samlas för att tillbedja Buddha? Böra vi icke häpna, då vi höra att buddhismen i sådana länder som Frankrike, England och Amerika säges ha vunnit ännu större framgångar?

Sådana fakta säga oss hvad klockan är slagen — hvart det bär för sådana länder och folk som vilja afkristna. De säga oss tydligt, att om vi ej försöka omvända hedningarna, skola de omvända oss. Gud hjälpe oss därför att höja Kristi fana så högt, att den kan synas öfver allt, ty i detta tecken skola vi segra.

J. A. Rinell.

Yttre missionen.

Från Kiaochow, Kina, skrifver br Rinell den 21 april 1911 till missionskommittéens sekreterare.

Vänliga brefvet rörande sända 5,000 kr. för missionsändamål här i Kina är tacksamt mottaget. Banken har också redovisat pengarne som mottagna. Tack, tack!

Samtliga här ute må godt. Alla verksamhetsgrenarne äro i full gång.

Kära hälsningar. —

J. A. Rinell.

"Väldigt går ett rop . . . .

Från Hedvig Rinell, Kiaochow, Kina, ha vi mottagit följande hjärtegripande skildring:

"Något före det kinesiska nyåret förliden vinter kom en ung arbetare hem från Mandschuriet för att besöka sin familj, som bodde i en liten by strax utanför Kiaochow stad. I sitt sällskap hade han haft två kamrater, som under senare delen af vägen insjuknade och dogo i pästen. Själf kom han, som det syntes, frisk hem. Det dröjde dock inte länge förr än han insjuknade och dog. Han skulle inte heller bli den ende i familjen. Hans äldre broder och svägerska följde snart efter. Ett par yngre bröder flydde nu in till staden. En annan familj, släktingar, som bodde i samma gård, blef äfven smittad och dog, den ena medlemmen efter den andra. Då föräldrarne till de unge männen insjuknade, kunde de emellertid inte längre hålla sig borta. De gingo då åter hem för att se till de gamla. Omsider hade af båda familjerna elfva dött. De enda kvarlämnade voro nu de tvenne ynglingarne. De plockade åter ihop en del af sina tillhörigheter och flydde för andra gången in till staden, där de togo in på ett härberge. I hopp att kunna undgå smittan användes flitigt brännvin. Men detta hjälpte inte. Två dagar senare fick man bära hem den äldste af dem sjuk. Den andre följde gående efter. Vid tillfället klagade han: "Inte heller jag känner mig frisk. Det är dock inte så farligt". Komna hem fingo de ensamma gå in i det rum, där alla deras anhöriga förut hade dött. Och ensamma fingo de utkämpa den sista kampen. Under natten hade grannarne hört dem ropa: "Gif mig något att dricka, gif mig något att dricka!" Ingen vågade dock gå in till dem för att gifva dem en enda droppe. Mot morgonen var allt tyst. Då likbärarne kommo in i huset funno de den ene sittande död, medan den andre just höll på att dö.

Vi rysa då vi höra om dessa sorgliga händelser, som under den gångna vintern icke varit få i Kina. Men det finns dock en annan sjukdom, som dödar inte mindre säkert än pästen. Alla veta säkerligen hvad ja[illegible]. Dessa d[illegible]nde är det, som i si[illegible] nöd ropa till den kristna världen: "Gif oss vatten — *lefvande vatten* — att dricka, ty dödsfebern bränner oss intill märgen. Vi ha tillbedt stumma afgudar under årtusenden; vi ha offrat våra barn, våra ägodelar; vi ha försökt allt och ändå, ändå äro vi utan hopp. Blott död, evig död väntar oss. *O, gif oss vatten, lefvande vatten, som kan släcka vår törst!*" Ja, så ljuda ropen från hednavärlden ännu i dag. Hvad skola vi svara? Skola vi svara: "Vi ha intet vatten?" Nej, vatten finnes. Jesus säger: "Jag är det lefvande vattnet". Det är alltså blott att öfverbringa det. Och det är detta stora förtroendeuppdrag Gud har gifvit oss. Och han väntar att vi skola skynda oss att utföra det. Ja, *Herren väntar, och vår sörjande, törstande, döende broder väntar . . . väntar . . . väntar.* Timmarne fly, dagarne fly, åren fly. — Huru många själar skola ännu få vänta förgäfves? Natten kommer . . . . Domen kommer . . . Huru ha vi användt vårt pund? Lyssna till den öfvergifnes bön! Gif honom lifsvattnet innan det blir försent!"

Bibeln i fjärran Östern.

Bref från Kina till Sv. Morgonbladet. N:o 238 1911

Af den rapport, som det Brittiska och Utländska bibelsällskapet nyligen utgifvit, framgår bl. a. att sällskapet under år 1910–1911 spridt de heliga skrifterna i Kina i icke mindre än 1,516,349 exemplar. På samma gång sällskapet utsålt tre upplagor af det 1907 reviderade Nya testamentet i Kina, har det att glädja sig åt, att hela bibeln blifvit nyreviderad och utkommen i Korea. De sålda böckerna där räkna 666,178 ex., hvilket antal öfverstiger det föregående årets salusiffra med ej mindre än 309,561 ex. Af den omständigheten att en enda agent i Japan hade sålt 38,252 ex. af de heliga skrifterna, kan man sluta till att bibeln står i hög kurs där. I södra Malaya hade 92,874 ex. blifvit spridda emot 65,143 under föregående år. Och på Filippinerna uppgick summan till 45,764 ex. — Då det t. ex. i Kina finns tre bibelsällskap, som hvardera sälja ett mycket stort antal biblar och bibeldelar, kan man utan öfverdrift fördubbla totalsumman af sålda biblar här i Östern.

Sällskapets agenter ha ock helt naturligt fått göra många och intressanta erfarenheter under sina resor och försök att sprida de heliga skrifterna. Så har t. ex. en rev. H. W. Moule tillsammans med några kinesiska medhjälpare bl. a. besökt en mängd olika Buddhist- och Taoist-kloster jämte en del vegetarianska föreningar i närheten af Hangchow. "I allmänhet mottogos böckerna, säger han, med glädje. Men på tre platser blefvo dock både böckerna och bokspridarne försmådda. A en plats blefvo kolportörerna under högljudda okväden utkörda; å en annan blefvo de ilsket och bestämdt tillbakavisade och å den tredje platsen slogs dörren igen framför dem. Bland åhörarne funnos många, som icke förr hade hört något om Jesus Kristus; andra studerade redan Kristi lära i hemlighet; åter andra hade besökt evangeliska gudstjänstlokaler och flera skulle ha önskat sluta sig till den kristna församlingen, men vågade icke.

Rörande bibelns inflytande må följande anföras: En landtbrukare som försökte att föröka sina inkomster genom att på lediga tider spå folk, träffade för trettio år sedan en bibelkolportör och köpte af honom ett ex. af Nya testamentet. Läsningen af detta ledde honom att slå sönder sina afgudar och upphöra med sin spådom. Mer än tjugu år förgingo emellertid innan han kom att sammanträffa med någon missionär eller höra någon evangelii förkunnare. Men så kom hans son till staden H. Där fick han höra en evangelist predika. Vid närmare undersökning fann han att evangelistens förkunnelse öfverensstämde med den lära som hans fader under de sista tio åren försökt inplanta i sonens hjärta. Då både far och son något senare blefvo döpta i den treenige Gudens namn, fann man 15 à 16 personer af deras grannar, hvilka hade samlat sig omkring denne landtbrukare för att höra honom föreläsa ur den gamla nötta boken, äfven tillbedja bibelns Gud och voro på ett sätt redan organiserade till en församling. Och de hade blifvit ledda därhän genom läsandet af det Nya testamentet. — Bibelordet är sig likt hvart det kommer ännu i dag.

J. A. Rinell.

Civilisation utan kristendom.

Bref från Kina till Svenska Morgonbladet. — N:o 236 1911

I den folkskola, där jag som gosse gjorde mina första lärospån, fanns bl. a. en gammal missionskarta på väggen. Den var ohyggligt svart målad. Jag ryste, då läraren förklarade att dessa stora svarta fält utvisade länder och trakter, där kristendomen var okänd. Och denna känsla blef om möjligt ännu mäktigare, då jag i marginalerna omkring själfva kartan såg ohyggliga afgudabilder och diverse hedniska offerceremonier etc. tecknade. Men jämte allt detta fanns det en bild föreställande en lefvande begrafning. Och den gamle hederlige skolläraren pekade särskildt på denna, då han eftertryckligt och med öfvertygelse sade: "Barn, den där bilden visar oss hvad som sker i de mest råa och ociviliserade länderna".

Jag kan ännu i dag knappast befria mig från tanken, att den gamle skolläraren hade rätt. Ty hvad är råare eller ohyggligare än att begrafva en människa lefvande? Och dock sker det allt som oftast ännu i dag i det för sin civilisation så beprisade Kina! Under min ännu icke fullt 20-åriga vistelse i detta land har jag antecknat ett tiotal sådana begrafningar bara i det härad, där jag bor. Och senast i dag har jag i en ortstidning läst om en ung man, boende 12 svenska mil härifrån, hvilken som straff för det att han i vredesmod dödat sin mor blef lefvande begrafven af sina släktingar utan att ens höras af landets myndigheter.

Och denna hemska gärning förmildras ingalunda af den omständigheten att regeringen icke — åtminstone i något af de här åsyftade fallen — trädt hindrande emellan eller sökt straffa sådana tilltag. Det synes i det stället vara en från Konfucius nedärfd och hos hög och låg inrotad uppfattning att barnen med "hull och hår" tillhöra föräldrarna. Och då de opåtaladt kunna strypa eller dränka sina spädbarn, hvarför då inte ock lefvande begrafva en äldre vanartig son eller dotter?

Och sådana ohyggligheter ske anno 1911 i det land som räknas vara världens äldsta kulturland; i det land, hvars många uppseendeväckande reformedikt slå millioner människor äfven utom Kina med förvåning; i det land, där man från urminnes tider civiliserat och ansetts civiliserad; i det land, där jordens förnämsta och mest spridda hedna religion dominerat två och ett halft årtusende!

Det är emellertid betecknande att flera af Kinas bästa män börja att erkänna, det dess religion är föråldrad och att han saknar erforderlig kraft att höja folket eller förmå människohjärtat att bli verkligt godt. Några ha t. o. m. fastslagit att endast Kristi religion kan göra det. Sådana fakta förtjäna understrykas, icke blott i Kinamissionens intresse, utan såsom ett gif akt för vårt eget land och folk särskildt under s. k. reformtider och tider af afkristning. Civilisation utan kristendom är blott en half civilisation.

J. A. Rinell.

Kiaochow o. China d. 28/8, '11.

70

Våra missionärer behöfva uppmuntran äfven de, och låtom oss söka glädja dem. Hvad särskildt angår Kina så hafva de nu åter haft en pröfvande tid. Härom skrifver broder J. A. Rinell den 7 sept. i ett privatbref följande:

»Då vi just hade hoppats att den så kallade regntiden var öfver för i år, kom den under slutet af sistlidne aug. tillbaka med fördubblad kraft. Det regnade och stormade natt och dag. Stundom öste vattnet ned. Det såg ut som hela staden skulle bli dränkt. Och vattenståndet blef också mycket högt på gatorna och — i kineshusen. Otroligt många hus och murar ha fallit för kineserna. Skadan för vår missionsstation uppgår äfven till flera hundra kr.

Våra barns återresa till skolan i Chefoo har blifvit försenad åtta dagar till följd af regnet. Femton kilometer af järnvägen mellan Kiaochow och Tsingtau har blifvit förstörd af vattnet. Tågtrafiken, posten och till och med telegrafförbindelsen med kusten, har nu varit afbruten en vecka. Trots forceradt arbete å järnvägslinien kommer det ännu att taga ett par veckor innan banan blir fullt klar.

Under sådana förhållanden är det klart att landtbruket lidit obeskrifligt. A de mest hemsökta platserna öster om staden är skörden totalt förstörd. Flera byar äro bortsopade. Stora träd ligga uppryckta med rötterna. Grafvar ha sköljts bort och likkistor ha följt med forsen. Fältet erbjuder en bedröflig anblick. Lyckligtvis har vattnet icke förstört så mycket söder och väster om staden, men äfven där ser det illa ut.

Har i dag omväxlande med tåg, roddbåt, dressin etc. lyckats taga mig till Tsingtau med barnen. Men det har tagit oss mer än 12 timmar i stället för omkring 3, som det i normala fall borde taga.» —

På sommarnöje.

Undrar huru många det är ibland mina läsare, som ej tycka om att efter en arbetsam vinter få resa till landet på sommarnöje? Det är nog ingen det. O, det härliga landet, den blåa sjön, den barrskogsdoftande, luften, de vackra ängsbackarne, vad det lockar unga såväl som gamla! Om man därtill såsom undertecknad bor i en lågt liggande kinesstad, där gatorna icke äro allt för rena, där mycket litet svalka bjudes för solens brännande strålar, och där mångahanda smittosamma sjukdomar, ja i år t. o. m. pästen, göra sin påhälsning, då glädes man kanske ännu mera åt löftet om att få komma ut på sommarnöje.

Om ni visste, var jag nu skriver dessa rader! Jo, det är högt upp i bergsluttningen av Laushan under några tallar och ekar. Och rakt nedanför ligger det stora, vida Gula havet, som dagligen sjunger sin eviga sång . . .

Nu skulle jag tro, att ni ändå vill se, huru vi bo, och om vi ha något roligt härute. Var så god och kom och se! Vi bo i en stor gästhall som tillhör ett Buddhistkloster. Ja, när man vill ha ro, går man i kloster! Här ha vi också ro. Det enda, som möjligen stör, är, då klosterhundarne mitt i mörka natten komma till vår öppna dörr och äro ilskna på det utländska byket, som de nog tro förorena deras heliga salar.

Eller kanske de komma för att hålla serenad! Det är ju ej så lätt att rätt förstå ett bundhjärta! Till det störande kan man ju ock möjligen räkna bergstrollen, då de stundom tjuta och vråla, som om de ämnade flytta bort berget. Ty sådana måste det ju finnas i ett sådant gammalt berg som detta. Men dem får man ju inte tala om, så tyst därför med det där...!

I den stora salens ena ända har min man, vår son och jag våra sovplatser. I den andra ha vi vår matsalong. Ester Wahlin, som ock tillhör sällskapet, har ett eget rum, och i ett rum på gården bor kocken samt de två Primusköken, på vilka han kokar gröt, välling, potatis och förstås den kära kaffetåren. Huru det är med det sista, vet jag ej riktigt. Två av sällskapet ha redan för flera dagar sedan slutat upp med att dricka det, och den tredje fick en mycket envis hicka i går sedan han druckit det, så han slutar nog snart upp med det också, såvitt han ej vill fortsätta att hicka. Ja, kaffe är en riskabel dryck. Ju mindre av den, desto bättre.

Till det trevliga vi ha här hör badning. Skulle gärna vilja tala om ett bad, men då få mitt herrskap icke skratta åt mig. Det var i går kväll. Det hade stormat och regnat väldeligen ett par dagar. Havet var därför ganska morskt. De starkare ibland oss voro snart i vattnet och hojtade till de övriga, att det var så skönt. Ester sade: »Nej, jag går inte i dessa rytande vågor». Men undertecknad tyckte, att det skulle vara roligt att få en sköljning, så det bar i väg. De första vågorna voro just lagom stora för sådana, som just inte kunna simma. Men så kom det en våg, stor som ett litet hus, och innan jag visste ordet av, var den rätt över mig och slängde mig obarmhärtigt mot stranden, där jag ordentligt saltades in med sand. När den sedan gick tillbaka, kravsade jag under allas hjärtliga skratt ihop min lekamen och i synnerhet det sandbemängda håret och skyndade ifrån den ilskna Neptunus. Hoppas han är snällare i dag.

En sak, som rätt mycket brytt en av sällskapet är, att vi ej fått något strykjärn med oss. Vi bliva ju så skrynkliga ibland. I morse voro vi till en flod nedanför klostret och hade stortvätt. Det gick märkvärdigt bra, och kläderna blevo skinande rena. Och torkade gjorde de också på en handvändning uppå de stora vita stenarne. Men sedan allt detta var gjort, behövdes strykjärnet. I brist på ett sådant gjorde vi emellertid som kinagummorna: vi lade ihop kläderna riktigt slätt och fint, medan de ännu voro fuktiga och så — sutto vi på dem en stund. Snart voro de släta och fina. — Den som inte tror det, kan ju försöka. — Det var dock en tennishatt med i tvätten. Hur det går med den, vet jag inte nu. Det sista jag såg av den var, att den låg uppstoppad i solen för att torka. Hoppas det hjälper.

Utom allt detta ha vi bergstigningar för dem som orka, läsning av goda böcker, handarbete och samtal. Till det första kan räknas en utflykt till ett nära en och en halv svensk mil längre bort liggande Taoist-kloster. Vi damer skulle visserligen rida på var sin åsna, under det att herrarna gingo till fots hela vägen. Men på grund av den svåra, steniga och bergiga vägen, fingo vi ock gå ganska mycket.

Framkomna mottogos vi av en ren och vänlig munk, som visade oss alla sevärdheter inom och utom hus. Vad som vi synnerligen fäste oss vid utanför templen, var en del över ett tusen år gamla träd. Hela stammarna voro mossbevuxna, men kronorna, som voro rikliga jättar, visade dock en saftig grönska och sades stå fulla av blommor under höstarne. Inne i ett av templen lågo två munkar på knä inför sina gudar och läste mässor. Samtidigt slogo de på trummor eller ringde med sina små klockor. Fastän vi och andra gingo fram och tillbaka där och samtalade etc., läto de sig ej störas det allra minsta, utan fortsatte sin ceremoni till slut, som om intet hade hänt, och som intet levande väsen funnits i närheten.

Från detta korta klosterbesök tog jag med mig ett par lärdomar, vilka jag även kanske tillåtes meddela. Den första är redan nedskriven i den 92 psalmen, som bl. a. talar om, huru de rättfärdiga skola »*grönska.... blomstra.... skjuta skott och frodas*». Och vem vill inte det? Den andra lärdomen är denna: Borde inte också vi vid vår tillbedjan av vår himmelske Fader och Gud hålla oss ostörda av världens buller och bråk? Huru lätt låta vi ej de minsta omständigheter draga oss bort från vår andakt och innerliga gemenskap med Kristus? Och så, vad hava vi ej förlorat! Herre gör oss *stilla inför dig i helig tillbedjan och fruktan!* Om så sker, skola vi likt träden, *ännu i ålderdomen .... grönska*».

Om blott några dagar till vänta vi, om Gud vill, vara hemma. Och sedan börjas arbetet igen. Bedjen för oss, att vi må bli mer än någonsin skickliggjorda till att »bärga skörden in».

Hedvig Rignell.

P. S. Åter äro vi i Kiaochow och ha hjärtligt hälsats av kineserna på deras vanliga, ljudliga vis. Resan, som i allo varit lycklig, togs över Tsingtau, där ett par av oss inväntade Chefoobåten, med vilken våra barn från skolan medföljde. Dessa voro glada och friska samt jublade över att åter få gästa föräldrahemmet en månad.

Vid hemkomsten gladdes vi av nyheten, att den tolfte medlemmen i Kiaochow »missionärskår» tre dagar förut lyckligt hade anlänt. Detta var en synnerligen kär överraskning för ungdomarne här. Och det första som gjordes under följande dag var att vederbörligen uppvakta den unge mannen, för att hälsa honom välkommen. Ja, välkommen, och länge leve Folke Leander!

D. S.

V. S. № 39 – 1911

Vår yttre mission — siffror som tala. Missionär J. A. Rinell skrifver:

Enligt nationalverket »Sveriges land» hade statskyrkan i Sverige år 1901 omkring 2,800 präster. Detta gör en på 1,800 inbyggare. — Enligt andra källor har jag sett uppgifvas, att de frikyrkliga lära ha en ungefär lika stor predikantkår, som statskyrkan har präster. Sverige skulle sålunda ha en predikantkår på mer än 5,000 personer. Om män, kvinnor och barn lika fördelades på dessa predikare, skulle sålunda hvar och en inte ens få ett tusen personer på sin lott.

I Kina fanns det år 1907 3,833 protestantiska missionärer (kvinnor, läkare och skollärare inberäknade) och nära dubbelt så många infödda medarbetare. Om man fastslår Kinas hela folkmängd så lågt som till 408 mill. människor, skulle sålunda hvarje utländsk missionär i rundt tal få 106 tusen kineser att evangelisera, eller 40,000 personer, om man lika fördelade invånarne på hvarje utländsk och infödd arbetare.

Å det missionsfält, som det Sv. baptistsamfundet äger i Kina, får hvarje utländsk missionär (kvinnorna inberäknade) i rundt tal 100,000 människor på sin lott att föra till Kristus. Medräknar man därjämte »Hedningarnes Galilea», kuststräckan utefter Gula hafvet, söder om Kiao-chow, där samfundets missionärer nästan ensamma utöfva evangelisk verksamhet, men hvilken på grund af bristande arbetskraft hittills varit obetydlig, så fördubblas nära nog antalet hedningar, som ser upp till oss efter andlig vägledning.

Då man i Sverige i regel har flera kyrkor och samlingslokaler i hvarje stad, och ofta äfven i hvarje socken med dito evangelii förkunnare och vårt samfund kommit så långt, att t. o. m. hvar 105:te invånare är baptist, gifves det i Kina ännu i dag mer än hälften af landets 2,033 städer, som saknar bofast missionär. Och om man vill finna en enda kristen oafsedt samfundsfärg, nödgas man söka igenom ett par tusen kineser innan man funnit den.

Svenska Missionsförbundet hade år 1910 i Kina 7 hufvudstationer, 27 utstationer och 38 utländska missionärer. Församlingsmedlemmarnes antal räknade några och 1,000. Af dessa hade något mer än 100 blifvit döpta under året. — Svenska Missionen i Kina hade samtidigt 11 hufvudstationer, 33 utstationer och 46 utländska missionärer. Dopkandidaterna under året uppgingo till 102 och församlingsmedlemmarnes hela antal till 700. — Svenska baptistsamfundet hade samtidigt 2 hufvudstationer, 11 utstationer och 7 utländska missionärer. Församlingsmedlemmarne räknade 345. Af dessa döptes 74 under året. (Som jag saknar statistik från Sv. Alliansmissionen och Helgelseförbundet, måste denna utelämnas.)

Under 1909 offrade Sv. Missionsförbundet enligt offentliggjorda räkenskaper omkring 18 kr. pr medlem för sin inre mission och något mer än kr. 3: 70 för sin yttremission. Metodistkyrkan offrade samtidigt något mer än 26 kr. pr medlem för sin inre mission och något mer än kr. 1: 35 för sin yttre. Men förlidet år hade dock siffran för den senare stigit till omkring kr. 1: 80. — Sv. Baptistsamfundet offrade under samma år omkring 21 kr. pr medlem för sin inre mission och — 80 öre för sin yttre, eller något mer än 94 öre pr medlem under sistflydda konferensår.

Dessa siffror tala för sig själfva, om de läsas med eftertanke. De lära oss att Kina fortfarande behöfver evangelium. De sätta oss baptister i skamvrån, då det gäller att utsända missionärer till hedningarne och offra för den yttre missionen. Att detta påstående skorrar i öronen på många, kunna vi inte hjälpa. Vi ha sagt det förr, och vi säga det om igen. Ty det är sant. »Siffror tala.»

Hvilka fikonlöf skola vi skyla oss med inför hvarandra, inför andra samfund, inför världen, inför hedningarne, inför Gud? Finns det några nya ursäkter? Leta i ditt minnes gömmor. Tag fram dem alla. Pröfva dem med elden från altaret. Gör det utan uppskof. Gör det nu. Ty »konungens ärende är brådskande» (1 Sam. 21: 8).

Hagelskuren

(V. S. № 36 – 1911)

Det var en Söndag i maj 1911. Solen rullade fram stor o klar från österns himmel och med sina vänliga strålar bl. a. famnade det landskap i »Midtens rike», där det svenska baptistsamfundets Kina-mission har ett par s. k. utposter.

Landtbrukarne vandrade förnöjdt fram och tillbaka mellan sina blommande åkertegar. Det var som om de redan nu höllo på att beräkna värdet af sin blifvande skörd.

Men en fiende lurade. Och denna fiende hade redan spänt sin båge, tagit pilen ur kogret, lagt den på bågsträngen, måttat för att skjuta. Denna fiende var hagelguden, känd och fruktad af hvarje kines i norra Kina.

Dock, skulle han låta pilen flyga af? Man hade ju nyss afslutat en kostbar teater, som hållits till hans ära, och i andra byar höll man just på att spela en dylik. Skulle inte hagelguden nu, såsom så många gånger förut, ta hänsyn till denna ärebetygelse, denna bön om nåd, beskydd och hjälp? Skulle han inte, om pilen ovillkorligen måste afskjutas, rikta den åt annat håll?

Man hade ingen anledning att frukta, ingen orsak att misstänka guden. Man hade ju dessutom gjort hvad göras kunde. Solen var äfven strålande och dagen varm — alldeles som man vid den här årstiden önskar. Men vid 3-tiden blef det ett hastigt omslag. Vinden snurrade i ett nu om till nordväst. Himlen öfverdrogs med svarta moln. Åskan började mullra. Luften blef iskall. På afstånd hördes ett dån som af ett mäktigt vattenfall. Litet senare blänkte hvita isstycken, stora som hönsägg, några till och med större än gåsägg i luften mot det svarta molnet. Det var hagel.

»Store Buddha, rädda oss, rädda oss!» mumlade det hjärtskrämda folket, som mycket väl förstod hvad denna företeelse bar i skölden. Men Buddha hörde inte. Haglet kom allt närmare. Isstyckena föllo allt tätare. Tegelpannorna på hustaken splittrades såsom träffade af stora kaststenar. Fönster och dörrar inslogos. Träden ramponerades. Skörden förstördes. Det var en förskräcklig syn — den värsta jag skådat.

Dagen därefter redo vi hem till hufvudstationen och hade då att passera en del af det hemsökta distriktet. Hvilken förändring! De förut så vackra och lofvande sädesfälten lågo förhärjade. Hundar lågo ihjälslagna. Höns och andra fjäderfän lågo dödade. Harar hade dräpts medan de sökte rädda sig för faran. Fåglarne sjöngo inte mer. Solen dolde fortfarande sitt ansikte. Hon ville inte se förödelsen. Himlen grät. Landtbrukarne voro sjuka af sorg. Flera af afgudadyrkarne förklarade att missionärernas lära efter allt nog var den rätta, att afgudarne inte kunde hjälpa och att hagelskuren hade ådagalagt det »Himlahärskaren» hade blifvit förtörnad.

Under allt detta hördes lättsinniga ynglingar smäda och förbanna himmelens Gud som på detta sätt »retat landtbrukarne». En 70-årig gubbe i folkhopen upplyste de omkringstående, att han ej kunde öfverlefva denna pröfning. Han hade beslutat sig för att gå hem för att bära hand på sitt eget lif. Men i detta virrvarr af röster hörde jag en af våra kristna skollärare, som själf hade fått 20 tunnland af sin skörd förstörd af hagelskuren, resigneradt säga: »*Herren gaf och Herren tog. Välsignadt vare Herrens namn*».

J. A. Rinell.

Litet om baptisternas missionsarbete i Kina. I Kanton har ett nytt hem för föräldralösa barn öppnats. Priset, omkring 10,000 kr., har samlats af kineser, hvilka ock underhålla det stora hushållet. — De 117 flickor, som undervisas i därvarande flickskola, bekänna sig alla tro på Kristus. Nitton af dem ha nyligen blifvit döpta. — Församlingen i Kanton har nyligen kallat och afskilt en infödd pastor. 20 personer ha blifvit döpta under försommaren. Å utstationerna ha ett hundratal blifvit döpta.

Ett vackert drag af omvändelse berättas från södra Kina. En kvinna, som i sin butik äfven sålde afgudarökelse, blef träffad af Guds ande och beslutade sig för att öfvergå på Herrens sida. Och då hon blef undervisad om det orätta i att sälja afgudarökelse, bar hon ut det på gatan — hon hade flera hundra skålpund däraf — och brände det där inför allas åsyn. Efter detta lät hon sig döpa i fadrens, sonens och den heliga Andes namn.

Från Central-Kina (Chingiang) meddelas, att en serie väckelsemöten hållits. Folket icke blott lyssnade till förkunnelsen om synd och nåd, utan äfven diskuterade frälsningens väg med de predikanter, som ledde mötet. Resultatet blef att mer än 200 personer begärde att få vidare undervisning i Kristi lära. Sedan dess ha 24 blifvit döpta och många vänta att få taga samma steg.

Å en utstation nära Shanghai har väckelse utbrutit. Öfver 200 bekänna sig äfven där vilja öfvergå på Kristi sida. Af dessa ha redan flera blifvit döpta. — Från Soochow anmäldes ock flera döpta under den senaste tiden. Och från en utstation ej långt därifrån döptes härom dagen ett fyrtiotal.

I Shantung, där de svenska baptisterna äfven utöfva missionsarbete, synes verksamheten blomstra. Pingtunes distriktets sju församlingar ha fått döpa 250 i år. De hoppas få döpa 500 före årets utgång. I nämnda församlingar undervisas ej mindre än 1,200 barn och ungdom i missionsskolorna. I Lai-chow-fu ha ett fyrtiotal blifvit döpta. Motståndet är dock ingalunda litet. Då en af de senast döpta kom hem, blef han utkörd af sina närmaste därför att han offentligen hade öfvergått på Kristi sida. — I Chefoo, där den baptistiska verksamheten är jämförelsevis ny, har en grupp af amerikanska missionärer sammanskjutit öfver 2,000 kr. som grundplåt för ett kapell. Å ett par platser i västra provinsen, där endast kineser utöfva missionsverksamhet, ha nyligen två församlingar bildats med hvardera ett trettiotal medlemmar. Sedan dess ha ytterligare omkring 150 kineser anmält sig till dop och församlingsgemenskap. — Å vårt eget missionsfält ter sig arbetet äfven förhoppningsfullt. Vår första dopförrättning gaf Kiaochow församling som bekant en förstärkning af 27 nya medlemmar. Flera andra dopkandidater stå väntande på stranden. Gud är god.

J. A. Rinell.

Hälsning från Kina. 1911

Missionskonferensen i Immanuelskyrkan här fick från missionär J. A. Rinell i Kina en varm hälsning, som vi på grund af dess allmänna intresse återgifva:

"Bröder och systrar i Herren! Jag har, fastän frånvarande hos eder till kroppen, dock närvarande i anden, blifvit ombedd att säga eder några ord i vår kinamissions intresse. Det första jag då skulle vilja mana eder till är *tacksamhet mot Gud.* I veten säkerligen redan huru som vårt missionsfält i Kina vid början af året hotades af den allt förödande pästen. Hundratals människor dogo i den rundt omkring oss. Men under allt detta fingo såväl missionärer som de infödda kristna erfara sanningen af psalmistens ord: "Dig skall det inte drabba". Mordängeln gick oss förbi. Inte en enda af våra församlingsmedlemmar drabbades af farsoten. På våren härjades en del af distriktet af en förödande hagelskur. Den var så våldsam att skörden, där den drog fram, totalt förstördes, träden sönderbrötos, hundar etc. på fältet dödades och t. o. m. husen skadades. Men Herren sörjde för att blott ett fåtal af våra omvända drabbades af denna olycka. I några fall nådde randen af den förstörande hagelskuren till de kristnas ägor. Men det var som Herren hade sagt: "Hitintill skall du gå, men inte vidare". Nu senast har vårt Kiaochow-distrikt varit hemsökt af svåra öfversvämningar. Stora sträckor af skörden ha förstörts, många tusental hus ha fallit, många byar öfversvämmats, och af dessa ha flera byar med människor och allt totalt förintats af vattnet. Men äfven i denna olycka har Herren sparat de omvända. Visserligen ha äfven dessa fått lida stora förluster, men ingen af dem har dränkts eller fått hela sin egendom förstörd. Gud har nådeligen beskyddat och hjälpt de sina i farans stund.

De andliga skördarna å vårt missionsfält ge ock anledning till tacksamhet. Dessa torde, åtminstone hvad statistiken angår, lättare kunna öfverskådas genom följande jämförelse: Vi ha t. ex. ett svenskt missionssällskap som arbetar i Kina med 38 utländska missionärer och ett annat med 46 dito. Dessa missionssällskap fingo år 1910 hvardera genom dop mottaga omkring 100 nya medlemmar. Vår lilla mission hade samtidigt blott 7 utländska arbetare på fältet. Det oaktadt täcktes det Herren att låta den döpa inte mindre än 74 personer. Äfven innevarande års dopsiffra är mycket uppmuntrande. — Manar inte allt detta oss till *tacksamhet mot Gud?* Men Guds godhet mot oss medför äfven stora förpliktelser. Huru skola vi kunna vedergälla Herren för alla hans välgärningar emot oss — ja, huru vedergälla honom? Månne inte ett sätt att hörsamma hvad han har sagt är att tjäna, hjälpa och rädda?

Låt mig belysa hvad jag menar genom en liten händelse. Under den stora öfversvämningen här i Kiaochow förliden sept., arbetade sig ett par utlänningar dels gående, dels krypande och dels simmande till stationssamhället. Men under vägen dit voro de flera gånger nära att förgås i vattenmassorna. De tänkte därför att försöka taga sig fram till en by, som låg något närmare dem. Då de emellertid vände sig åt det hållet, funno de byn vara totalt öfversvämmad, husen nedstörtade och människorna, med undantag af några få personer, dränkta. De tillfälligt räddade personerna hade krupit upp på några höga grafkullar, hvilka dock voro alldeles kringflutna af det allt jämt stigande vattnet. Från dessa grafkullar vinkade de olyckliga till utlänningarna och ropade: "Rädda oss, rädda oss, rädda oss, innan vi dö!" Jag törs nu inte uppta er tid längre, och inte heller skall jag använda några ord för att förklara hvad jag ser i denna bild. Vare det blott sagdt, att världen håller på att förgås. Våra medåterlösta i Kina äro i fara. Deras af teorier, goda önskningar och afgudaoffer uppbyggda frälsningshopp håller på att störta tillsamman. Många förtviflade människor ha redan sköljts bort af dödsfloden. De öfriga stå på grafvarna, färdiga att förgås. Men dessa vinka nu till eder i dag och ropa: "*Rädda oss, rädda oss, rädda oss, innan vi dö!*" Det gäller nu eller aldrig. Hvad viljen I göra!"

Yttre missionen.

Från Kiaochow, Kina, skrifves den 30 sept. 1911 följande till missionskommitténs sekr.:

Sommarkvartalet är nu slut. Som bekant ha vi, min hustru och jag, att tacka för 23 dagars fritid under detsamma. Denna fritid användes till hvila å Lao-shan.

Hemkomna hölls extra församlingsmöte i Kiaochow den 27 och 28 juli, då 27 personer examinerades för dop, döptes och intogos i församlingen.

Veckan därpå hölls en bibelklass för män. Deltagarne — omkring 60 personer — indelades i tre klasser. Undervisningen bestreds af br Leander, ett par evangelister och undertecknad.

Mitt personliga arbete på landet har under kvartalet varit ringa. Årstiden och det ideliga regnandet har närmast varit orsaken därtill. Verksamheten har dock uppehållits af evangelisterna, hvilka ha hvar sitt fält att svara för.

I mötena i staden har jag tagit del som vanligt.

Skolarbetet återupptogs den 7 dennes med samma lärjungeantal som under vårterminen. Detsamma gäller om min hustrus klass för blifvande bibelkvinnor.

Under sista söndagen i kvartalet — den 24 dennes — hälsades ytterligare 15 kineser välkomna till församlingen i Kiaochow. De hade blifvit döpta antingen under nämnda dag eller dagen förut. Med dessa ha 42 blifvit döpta i Kiaochow under sommaren.

Regn och öfversvämningar ha under höstsidan förorsakat otroligt stora förluster af skörd, hus och människolif. Flera byar ha totalt bortsopats af vattenmassorna. Ovädret under de sista dagarna i augusti var fruktansvärdt. Stormen mätte 20,8 meter i sekunden, och det nedforsande regnet mätte 197—223 millimeter pr 24 timmar.

Och ännu synes icke regntiden med ty åtföljande öfversvämningar vara slut. Olycksprofeter gå på gatorna i Kiaochow och skrika ut, att staden före den 7 okt. skall förintas af öfversvämning. Icke få tro på detta och bäfva. Det skulle emellertid vara godt om Gud förbarmade sig öfver oss litet hvar och läte det bli vackert väder snart.

Mer än hälften af vårsäden står ännu ute. På de öfversvämmade trakterna är den helt förstörd, på de andra delvis. Höstvetet skulle sås nu, men regnet gör det omöjligt. Priset på födoämnen stiger oroväckande med hvarje dag. Snart torde det vara omöjligt att få hvad som behöfves ens för pengar.

Jag hade bref från br Lindberg, Chucheng, i går, hvari han bl. a. säger: »Skadorna af regnet torde för missionen gå öfver 1,000 kronor». Jag är af den öfvertygelsen, att denna summa fördubblad icke är öfverdrifven, om man fördelar den på de båda stationerna Kiaochow och Chucheng. Och sedan dyrtidstillägg för maten för omkring 80 barn i skolorna och alla infödda missionsarbetarne! Ty sådant tillägg blir oundvikligt. Vi få tacka Gud, om vi slippa med det. Fortsätter regnet ha vi att bereda oss på att föda en hel massa andra hungrande. Det blir ett hårdt år för vår kinamission — en ny maning till bön och uppoffring!

Brefvet af den 2 sept. samt penngarna — 2,000 kr. — äro tacksamt mottagna.

Kära hälsningar från mitt hela hus.

I Herren och arbetet förbundne

J. A. Rinell.

Br J. A. Rinell skrifver från Kiaochow d. 23 nov. Det är fortfarande jämförelsevis lugnt här. Arbetet fortgår som vanligt.

Shantung-provinsen har som bekant förklarat sin »independens». Den nya »presidenten» är den gamla guvernören.

Studenterna i härvarande mandarinskola klippte för några dagar sedan af sig hårflätan för att visa på hvilken sida de stå.

Provinspresidenten har nyss låtit uppklistra en proklamation, hvari folket, bl. a. befalles att förhålla sig lugnt och undvika att tala om oroligheterna. Brott däremot straffas med — halshuggning!

Hösten har varit vacker. Höstsådden har härigenom gjorts möjlig. Detta har lugnat landsfolket mycket. Det skulle eljest ha bragts till förtviflan. Nu hoppas det på bättre lefnadsförhållanden nästa år. Kära hälsningar.

Kiaochow, Kina. Söndagen den 12 sistlidne november hade härvarande församling sin sista dopförrättning för året, då åtta personer blefvo döpta och hälsade välkomna till Herrens bord. Med dessa ha jämt 50 personer blifvit döpta i Kiaochow under året. Gud göre dem alla till fruktbärande grenar i det sanna vinträdet. *J. A. Rinell.*

Fyrtiosex sv. mil på hästryggen.

Vissa skribenter i de civiliserade länderna bruka ofta inleda sina resebref med att beprisa de lätta, bekväma och hastiga kommunikationsmedlen. Detta skulle de dock knappast kunna göra, om de voro i Kina. Visserligen börjar äfven detta land numera ha en del bekäma järnvägsförbindelser, men dessa äro ännu så få, att en viss resenär för fyra år sedan påstod, att de vid jämförelse af Kinas och Sveriges ytinnehåll endast skulle motsvara en järnvägsbit mellan Stockholm och Södertälje. Sedan dess har emellertid Kina förökat sina järnvägar rätt mycket, men det är nära nog som en droppe i hafvet.

De gamla obekväma fortskaffningsmedlen äro därför fortfarande i bruk. Och de gamla, nästan ofarbara vägarne nötas i de gamla hjulspåren. Vid de trånga passen lura talrika röfvare. Dessa bli naturligtvis under tider af revolution och uppror allt djärfvare. En lokaltidning påstod t. o. m. för några dagar sedan, att vägen mellan Weihsien och Chefoo var alldeles ofarbar. Och det var just den vägen jag ämnade följa på min ridt till Tengchowfu, där ombud för de Amerikanska och Svenska baptistmissionerna i Shantung skulle möta till konferens. I hopp om att tidningsuttalandet var öfverdrifvet, lämnade jag ock hemmet den 27 sistlidne oktober för att på hästryggen försöka nå det aflägsna målet. Innan jag reste fick jag dock lofva min hustru att vända tillbaka i Pingtu, ifall att sällskapet där redan hade gått eller på grund af oroligheterna ej vågade gå. Hon hade nämligen i färskt minne, då jag under oroligheterna 1900 hade att resa landsvägen till Chefoo, under hvilken resa jag råkade i röfvarehänder. Det behagade dock Herren att låta mig komma oskadad ifrån deras händer då, och nu bevisade han sin godhet och makt därigenom att jag inte alls behöfde göra deras bekantskap. I båda fallen bör äran tillfalla Herren.

Farorna för en hednamissionär äro eljest ännu i dag ganska många och stora. Om våra unga vänner i Sverige mera kände till denna sida af missionen, måhända flera skulle känna sig manade att bli missionärer och gifva rikare offer till missionen. Men missionärerna äro i allmänhet allt för hänsynsfulla att beröra denna sak. Folkkynnet är också så olika. Detta framgick bl. a. 1906, då jag var i Sverige och försökte hålla missionsföredrag. I Norrland sade mig en fru rent ut: »Ja, se jag går aldrig för att höra missionsföredrag. Missionärerna ha alltid så rysliga historier att förtälja.» I Blekinge däremot sade en gammal, nu afsomnad hedersgubbe till mig, då jag nyss hade slutat mitt föredrag: »Ja, det är skönt att höra hur Gud verkar och frälsar själar äfven i Kina. Men jag väntade att få höra lite mer om svårigheterna därute, ty — det tar alltid bättre».

Måhända att han hade rätt. Åtminstone ser det ut så af följande, som jag hörde under den här resan: En viss amerikansk millionär sökte sig missionärskandidater. Fastän han utlofvade stora löner, präktiga boningshus, bekväma resor, uppassande tjänare m. m., så var det inte en enda som ville gå ut. Men så kom det en mager och sjuklig missionär hem från Afrika, som sökte sig medarbetare. Han utlofvade intet annat än försakelse, uppoffring, arbete, sjukdom och död. Då han hade slutat sitt tal, frågade han: »Hvem vill gå?» »Jag vill gå. Jag vill gå», hördes det från många håll i salen. — Ja, måhända det ofta tros att missionärerna ha det för bra, så att detta utgör ett hinder för det personliga offrandet af krafter och penningar. Till sådana vilja vi med Filippus säga: »Kom och se!»

Men nu tillbaka till resan. Kommen till Pingtu, 6 sv. mil norr om Kiaochow, fick jag ressällskap med den vänsälle amerikanske baptistmissionären W. H. Sears. Och i hans sällskap går tiden fort. Själf munter och optimistisk förstår han ock att göra det trefligt för andra. Detta torde ock vara en af förklaringsgrunderna till hans mer än vanligt stora framgång som missionär och missionsledare. Ty han har under sitt 20-åriga arbete i Pingtu upparbetat denna station så, att från att vara näst till intet, den nu har sju församlingar med 1,718 medlemmar, högskolor för män och kvinnor, lasarett, ett 60-tal byskolor o. s. v. Naturligtvis har br S. haft många verksamma medarbetare, både utländska och infödda samt tillräckligt med penningar för detta jättearbete. Men stationen i Pingtu visar emellertid otvetydigt hvad som kan göras för Kristus och Kina, då arbetet hemma och borta tages på fullt allvar.

På vägen till T. besöktes äfven ett par andra missionsstationer Laichowfu och Hwanghsien, båda tillhörande de amerikanska baptisterna. Å den förra har missionen bl. a. förlagt sitt institut för utbildandet af kinesiska bibelkvinnor och å den senare sitt predikantseminarium. Båda anstalterna voro i full verksamhet. Och i seminariet hade de för tillfället, utom de vanliga eleverna, hvilka uppgingo till omkring trettio, ett antal evangelister, som varit där omkring en månad för att erhålla vidare handledning i de heliga skrifterna. Med dessa uppgick studenternas antal till mellan 70 och 80. Månadskursen afslutades emellertid samma dag som vi kommo dit. Af detta skäl fingo vi tala till studenterna: Sears kl. 3 e. m. och jag kl. 7 på kvällen.

Dagen därefter begaf sig hela skaran jämte en del ombud, omkring 100 man stark, till fots den 3 sv. mil långa vägen till konferensstaden T. Denna skara påminde säkerligen inte så litet om vallfararne till Jerusalem. Och den gjorde det inte minst därför att alla kunde instämma i jubelsången: »Jag gläds, då man säger till mig: Låtom oss gå till Herrens hus». Ja, tänk en så stor skara begåfvade kristna kinesmän, som beslutat sig för att blifva Guds och Kristi präster för att vinna Kina för himmelen! Hvem vill inte lyckönska den! — Skall i ett följande bref säga något om konferensen.

J. A. Rinell.

Brev från Kina.

Kiaochow, China den 18 Jan. 1912.

Käre broder Edén! — Frid!

Vill nu berätta om ett par högtider av mindre vanlig beskaffenhet, som vi haft här i Kiaochow.

Den första hölls annandag jul. Den var avsedd som en uppmuntran för stationens infödda arbetare, evangelister, bibelkvinnor, boksäljare, skollärare och sjukvårdspersonal. Men därjämte var den och en välkomstfäst för vännerna Lidquists, vilka några dagar förut hade anlänt till platsen. Med utlänningarne räknade deltagarne ett femtiotal, vilka i jultallens sken sjöngo, talade och prisade Gud av hjärtans lust. Välkomsttal höllos av icke mindre än fem kinestalare: en talade å församlingens vägnar, en å predikantföreningens, en å s.-skolans, en å missionsskolornas och en å kvinnornas. Dessa tal, som tolkades för de nyutkomna, betecknades av br Lidquist som »överdådigt storslagna». Själv talade han så att han »fick folket med sig». Vännerna Lidquists ha gjort ett gott intryck på både utlänningarne och kineserna. Vi tacka Gud för dem och bedja att de må få leva länge och arbeta mycket och framgångsfullt för Gud och Kina.

Den andra högtiden var vår Kinamissions 20-årsjubileum. Den hölls som en god inledning till den internationella böneveckan söndagen den 7 sistlidne januari. Redan kl. 10 f. m. var kapellet fullsatt. Evangelisten Li Yunin-sheng inledde förmiddagens möte och med ledning av Joh. 3: 16 skildrade Guds kärlek till människan uppenbarad i det

att han redan i skapelsen ställde allt i ordning för henne,

att han i tidens fullbordan sände sin egen son i världen för att leva och dö i avsikt att frälsa alla vilka i trons lydnad böja sig för Kristus och låta honom frälsa dem från synden och döden för att göra dem till kungabarn, gudabarn,

att han genom Kristus Jesus har berett dem ett bättre hem än det förlorade paradiset samt

att han sänt svenska missionärer för att å Guds vägnar bringa hopplösa kineser denna glada tidning.

76

Med detta goda anförande var grundtonen i dagens möten anslagen och br Leander, med ledning av 1 Joh. 4: 7—16, önskade att vi alla skulle sjunka ned i denna rena, mäktiga, värmande, segrande och eviga kärlek, så att vi kunde säga: »Gud älskar oss; han älskar *mig*». Önskade att denna kärlek finge tvinga oss att i osjälvisk kärlek gå ut för att vinna våra medmänniskor för Kristus.

På e. m. försökte undertecknad att med tillhjälp av en för tillfället gjord tavla i breda drag framställa 20-årsberättelsen. Tavlan innehöll följande poänger:

1) Ett svart fält med påskrift: »Före 20 år». Detta fält ville föreställa hedendomens tid, då ingen missionär och ingen omvänd fanns på platsen.
2) Ett mörkt fält med ljusa strimmor. Påskrift: »8 år». Det var den tid då det fanns missionärer på fältet, men inga omvända. De ljusa strålarne kommo från en bredvid målad bibel. Å den samma stod skrivit: »Se Guds lam!» Det var denna bok och denna förkunnelse missionärerna medförde.
3) Ett ljust fält med inskriptionen: »12 år». Det representerade tiden från och med den första dopförrättningen i Kiaohow, då fyra personer döptes, till och med nu, då missionen räknar omkring 400 medlemmar.
4) I mitten av tavlan stod ett stort kors. På platsen där det var rest stod Kiaochow skrivet. Och på korset stod att läsa: »Hittils har Herren hulpit».
5) På andra sidan av korsett (bredvid) syntes en solhalva stråla fram. Det var morgonsolen. Och under denna stod att läsa: »Han skall ock hädanefter hjälpa».

Den enkla berättelsen (tavlan) syntes göra ett gott intryck på den talrikt församlade publiken. Den förklarades sedan mera i detalj genom korta historiker av flera evangelister.

På kvällen fortsattes jubileet till sent på natten, då även br Lidquist talade en stund genom tolk. Det var en minnesrik dag för vår mission och församling i Kiaochow. Den slutades under djup känsla av tacksamhet till Gud och det svenska baptistsamfundet. Till det senare sände mötet en tacksamhetsskrivelse.

Samtliga här ha att tacka Gud för hälsa och för nåden att, om än i bullersam tid, få stå på vår post för att höja korsets blodbestänkta fana. Detta är en så mycket större nåd, som de flästa kinamissionärerna på grund av upproret nödgats lämna sina stationer i det inre av landet.

Fridshälsning till alla Guds och missionens vänner.

Broderligen
C. A. Rinell.

Vår **missionssekreterare** har från missionär Rinell mottagit följande som ställts till V. B:s disp.

Kiachow, China den 4 januari 1912.

Pastor Brodin, Sundsvall.

Käre Broder!

Guds nåd och frid under hela året!

Beder härmed att på det hjärtligaste få tacka för den utomordentligt fina taflan, som br. Lidquist hade med sig som present. Tusen, tusen tack! Tavlan är vacker, och vi värdera den mycket.

Vännerna Lidquists kommo hit ett par dagar före jul. Inte minst genom deras ankomst fingo vi en mycket angenäm jul här i Kiachow. De ha gjort ett mycket gott intryck på både utländingarna och kineserna. En annan orsak, som gjort julen till en glädjefäst i år framför många andra, är de många vänner, som ihågkommit oss med »klappar». Och en tredje orsak är den, att vi efter allt, i motsats till många andra kinamissionärer, fingo fira julen i våra egna hem, tillsammans med varandra och tillsammans med kineserna.

Vi ha haft åtminstone två anslående fäster under julen i vårt lilla söndagshem. Den ena var för söndagsskolan, och den andra för de infödda arbetarne. Ett 40-tal av dessa voro samlade. Denna fäst var ock en välkomstfäst för vännerna Lidquists. Flera kineser höllo mycket goda tal. En av dem talade å församlingens vägnar, en å predikantföreningens, en å s. skolans, en å missionsskolornas och en å kvinnornas. Sist talade br. L. Han hade synbarligen inte väntat att få se och höra vad han nu fick bevittna— i ett hednaland. Hans tal var en jämförelse huru de första missionärerna blevo välkomnade i Kiaochow och huru han nu blev välkomnad. Jämförelsen var talande. Den visade vad Gud har gjort ibland oss. All ära tillkomme Herren!

Det är tämligen lugnt å vår lilla fläck på jorden. Arbetet fortgår utefter hela linjen. Mötena äro väl besökta och goda. Gud vare lov!

Slutar här med kära hälsningar till Pastorn och hans fru, i vilka och min hustru instämma. — Broderligen

J. A. Rinell.

Tio år.

Tio år är ej så lång tid, tycka många av oss. Andra tycka åter igen, det är en ganska lång period. Hur det nu är, så torde många av B. E. T:s läsare ha växt och förkovrat sig mycket under den tiden. Även här i Kiaochow ha vi någon, som fyllde sina tio år under det gångna året. Gissa vem? Jo, det är vår söndagsskola. Böra vi icke fira födelsedagen? Jo visst. Och det med ett riktigt tack- och lovmöte ändå.

Det var icke så lätt att få en söndagsskola till stånd här på den tiden. Barnen voro rädda för oss, och en stor

del av dem tyckte bättre om att ligga och gräva i gatusmutsen, som små grisar.

År 1900 lyckades det dock att få till stånd en väldigt stor (?) klass på — 5 gossar! Det blev dock snart avbrott på grund av »boxarecpproret». Men året därefter började vi igen. Och sedan dess har det lilla barnet fått växa och frodas i lugn och ro. Gud har bevarat och skyddat det, så att det i år är ganska stort. Omkring ett 00-tal gossar

och flickor, samt ett icke litet antal gubbar och gummor äro nu med i söndagsskolan varje söndag. Alla äro vi glada däråt och tacka Gud därför.

Ett ganska stort bekymmer ligger dock på våra hjärtan just nu. Har ni sett hur bekymrad mor ser ut, då ni sträcka er framför henne och säga: »Mamma, jag kan icke ha den här klänningen eller rocken längre. Den är alldeles för trång och för kort. Jag måste ha en ny så fort som möjligt». Just så är det för oss. Kläderna äro för små. Det vill säga: kapellet är för litet. Undertecknad sitter med sin klass närmast dörren. Rätt vad det är, komma vi nog *utanför* dörren. Och nog vore det väl synd om oss, helst som många av oss bara äro gamla gummor. Hu så kallt i vintertid!

Tänk om ni kunde hjälpa oss! Tänk om var och en av er ville försaka, säg fem öre, till en tegelsten för ett nytt kapell. Vet ej om detta är rätta priset, men vi äro så tacksamma, om ni kunde giva så mycket. Huru många vilja bli med? Huru många vilja bli delägare i baptistmissionens nya kapell i Kiaochow? Ah, jag tycker mig höra: »Jag vill, jag vill», från hela Sveriges baptist-söndagsskolungdom. Ja, vilken födelsedagsgåva skulle ej detta bliva, och huru skulle vi ej fröjdas här. Även Gud skulle ha behag därtill, ty han älskar sådana, som med ett glatt hjärta giva till hans rikssak.

Hedvig Rinell.

P. S.

Från Kiao-Chow skrifves den 25 dec. 1911: »I det politiska lifvet omkr. oss här ha inga väsentliga förändringar inträffat sedan jag skref sist. Allt är fortfarande lugnt i våra trakter, d. v. s. så lugnt det kan vara under krigs- och belägringstider.

Under förliden fredag hade vi förmånen att hälsa vännerna Lidquists välkomna till Kiao-Chow. De syntes må godt och voro glada att ha kommit så långt på sin resa. — I går f. m. (söndag) predikade br Lidquist i vårt kapell med br Leander som tolk enkelt och hjärtligt om fridsfursten.

En missionär Högman, tillhörande Svenska Missionen i Kina, har just gjort oss ett kärt besök på genomresa till Shanghai. Samtliga missionärer af nämnda mission ha nödgats lämna sina stationer. Under resan till kusten blef ett parti af dem öfverfallet af röfvare. Ett par, makarne Blom, sårades och samtliga förlorade hvad de hade med sig. — Då man hör hvad andra få utstå, känner man sig förkrossad öfver Guds obegripliga nåd mot oss. Må Herren uppväcka en rätt tacksamhet för den godhet vi få åtnjuta!

J. A. Rinell.»

I julklapparnas tid. »Ack, jag har glömt att köpa julklapp till N. N.!» hör man stundom mången i julbrådskan klaga. Verkligen! Du har måhända nära nog utarmat dig på att köpa och gifva julklappar till dina vänner. Men ändå har en blifvit bortglömd. Hvem? Ja, tänk efter. Hvem brukar gifva julklappar till dig — hvem har gifvet den största? — Det gjorde visst N. N. Nej, det tror jag inte. Låt mig hjälpa ditt minne. Den största julklappen, som du någonsin mottagit, kom direkt från Gud. Det var Betlehemsgåfvan, frälsaren, nödhjälparen, världens hopp, evighetshoppet Jesus.

Har du inte mottagit gåfvan? Jo visst. Men har du då besvarat den med någon gengåfva? Ja, — — — jag — — — hoppas — — — det. Och hvad har du då gifvit — gifvit Gud och missionen till den här julen? — Den s. k. yttre missionen firar i jul en märkesdag, ett märkesår. Hvilken julklapp har du gifvit den? — — — Glömt — — — att gifva — — —. Pengarne — — — räckte — — — ej — — — till. Inte — — — deltagit. Gifvit — — — en hel — krona! — Huru mycket gaf du till dina vänner? — — —.

Om du nu emellertid af en eller annan orsak inte gifvit Gud och missionen någon julklapp, så gif åtminstone en nyårsgåfva. Under den första veckan på det nya året hålles den vanliga böneveckan. Och på den första söndagen af året frambär det svenska baptistsamfundet i Sverige sin offergåfva för sin yttre mission. Endast Kinamissionen behöfver för 1912 en motsvarande penningesumma, som samfundet samlade för hela sin yttre mission i fjol. Skola därför de andra missionsfälten få hvad de behöfva, måste den förestående insamlingen bli betydligt större än föregående års.

»Jag begick ett misstag, då jag insatte mina sparpenningar i den banken. Jag borde i det stället ha insatt dem i Guds bank», sade en af våra grannmissionärer häromdagen, då han berättade att hela hans egendom hade förlorats genom en bankfallissement — Nu är det ett tillfälle att insätta penningar i Guds bank, att insätta aktier i missionen bland hedningarne. Gör det. De utfalla alltid med ränta. Du är förresten skyldig Gud för den julklapp du redan mottagit af honom.

J. A. Rinell.

Missionsproblemet

af Kinamissionären J. A. RINELL, pris 60 öre, innehåller 12 välskrifna kapitel öfver de mest brännande missionsfrågor för dagen.

Omdömen i tidningspressen:

»Hela skriften genomgås af en varm tro, stor hängifvenhet och en brinnande nitälskan för Herrens sak». — — »På svenska språket torde det knappast finnas en bättre skrift rörande den yttre missionen.» *Nya Veckoposten.*

»En ärlig svensk baptist skall icke kunna läsa den utan att uppfordras till en mera hängifven nitälskan för afhjälpande af hedningarnes outsägliga nöd.» *Sv. Tribunen o. Närkesbladet.*

»Förtjänar verkligen att läsas af hvarje missionsvän, oafsedt samfundsnamn. — — värdefull hjälp vid missionsaftnar och öfriga missionsstunder.» *Sv. Morgonbladet.*

»Borde utgå med en större upplaga årligen.» J. E. Lindberg i *Wecko-Posten.*

Läs, praktisera, sälj, eller skänk till bekanta! Rekvirera genast hos

Missionsbokhandeln, Östersund.

(1635x1)

Missionsproblemet

av Kinamissionären J. A. Rinell, pris 60 öre, innehåller 12 välskrivna kapitel över de mest brännande missionsfrågor för dagen.

»Hela skriften genomgås av en varm tro, stor hängivenhet och en brinnande nitälskan för Herrens sak» »— — På svenska språket torde det knappast finnas en bättre skrift rörande den yttre missionen. — Nya Veckoposten.

»En ärlig svensk baptist skall icke kunna läsa den utan att uppfordras till en mera hängiven nitälskan för avhjälpande av hedningarnas outsägliga nöd«. — Sv. Tribunen och Närkesbladet.

»Förtjänar verkligen att läsas av varje missionsvän oavsett samfundsnamn. — — värdefull hjälp vid missionsaftnar och övriga missionsstunder». — Sv. Morgonbladet.

»Borde utgå med en större upplaga årligen». — J. E. Lindberg i Vecko-Posten. — Läs, praktisera, säljj, eller skänk till bekanta!

Rekvirera genast hos

Missionsbokhandeln, Östersund.

79

Br. J. A. Rinell skrifver från Kiaochow den 10 nov. 1911 följande:

Är nyss hemkommen efter att ha varit borta en fjorton dagar.

Den verkliga revolutionen har inte hunnit upp till oss ännu, men kan bryta ut hvilket ögonblick som helst. Hvarenda kines synes sympatisera med revolutionisterna. De synas ha större utsikter för att lyckas än någonsin. Ske Guds vilja!

Får tacka för brefvet med peningarna. Allt har kommit oss till handa.

Samtliga må godt. Kära hälsningar.

Från Kiaochow skrifves den 5 febr.: Rebellerna ha fått draga sig tillbaka från Tsimo (4 och en half sv. mil nordost från K). De togo dock med sig 12,000 täl (= 40,000 kr.), från Yamen i Kaomi (2 och en half sv. mil väster om Kiaochow), är förhållandet liknande. Enligt bref från br Lindberg i C., har deras stad äfven intagits af rebellerna. Ingen skada hade dock händt utlänningarna. Vår stad står nu på dagordningen att bli tagen. — Af det lilla antal rebeller som göra dessa »strandhugg», synes framgå, att dess mening med dessa operationer är tvåfaldig:

1) Att få pengar.

2) Att skingra regeringstrupperna och försvaga dem för en afgörande strid.

Samtliga här må godt.

Hälsningar

J. A. Rinell.

Från Kiao-Chow skrifver br Rinell den 13 maj följande:

»Allt väl och lugnt i Kiao-Chow. Arbetet fortgår som vanligt med undantag af flickskolan, som måst upplösas på grund af att en smittosam sjukdom smugit sig in i skolan. Kära hälsningar.»

Från Kiaochow skrifves den 9 mars 1912:

Sedan jag sist skref, har jag varit i Chucheng ett par dagar. Predikade i kapellet där söndagen den 3 dennes för jämförelsevis mycket folk.

Våra missionärer, som så modigt stodo på sin post under blodbadet i staden, befunno sig väl. Församlingen var bevarad. Samtliga voro förhoppningsfulla.

I Kiaochow må vi alla godt. Skolorna började sin vårtermin i går. Tillslutningen var god.

Kära hälsningar.

I Herren och arbetet förbundne

J. A. Rinell.

Indiens märkligaste kvin

Från Kiaochow skrifves den 21 jan. 1912:

Samtliga utlänningar här må godt och fortsätta, trots alla oroliga rykten, arbetet.

Det är nattvardssöndag i dag. Kapellet öfverfullt. Guds Ande är närvarande.

J. A. Rinell.

---

stora afgudarna.»

Från Kiao-Chow skrifves den 28 mars: Arbetet å hufvud- och bistationerna är nu i full gång på alla områden. I det yttre är allt jämförelsevis lugnt. Röfverier och plundringar äro dock talrika rundt omkring. Freden inom Shantung synes inte heller vara betryggad. I Chefoo ligger en armé på 10,000 man, som hotar att marschera mot provinshufvudstaden för att afsätta den konservativa regeringen där. Denna armé, jämte många andra arméer synnerligast i södra Kina, är inte belåten med Yuan Shi-kai och betviflar t. o. m. hans uppriktighet som republikansk ledare.

Kiaochow den 15 juli 1912.

Käre broder Byström!

Frid!

I går, den 14 dennes, döptes och intogos i härvarande församling 28 personer. Samtliga aflade en god bekännelse om sin sinnesändring och tro på Herren. Må de alla taga emot nåd och kraft att i lifvet förverkliga hvad de sålunda i ord och handling bekände och sålunda ära Gud såsom Jesu trogna vittnen!

Det är regntid hos oss här nu. Detta var orsaken till att flera dopkandidater ej kunde komma in till staden för att bli döpta den här gången. Men de torde väl komma en annan gång.

En stor samling af kvinnor och män ha inskrifvit sig i våra bibelklasser, som nu ha pågått en vecka. De komma ock att o. G. v. fortsätta hela den här veckan.

Som vi äro midt uppe i högsommaren, är det varmt och svettigt. Det piper i hvarje träd och buske, i hvarje dike och vattenpöl. Landtmannens säd växer, så man »hör» det; lifvet väller fram i olika former öfver allt. Gud uppenbarar sig öfver allt — inte minst ibland våra kineser!

Kära hälsningar till alla som önska Jerusalem lycka.

I Herren och arbetet förbundne

J. A. Rinell.

P. S.

I de senast anlända tidningarna från Sverige ser jag att minister Wallenberg m. fl. understryker utlänningarnes och missionärernas osäkerhet i Kina. Det har behagat Herren att beskydda de sv. baptistmissionärerna och deras arbete här äfven under bullersamma tider och låta arbetet bära rika frukter. Borde inte därför samfundet såsom en ringa tacksamhetsgärd mot Herren, skynda sig att gifva Gud och oss de penningar, som vi behöfva för det nya kapellet i Kiaochow? Skynda att bringa ett sådant tackoffer inför Gud!

D. S.

80

Från Kina.

Församlingen i Kiaochow och dess behof.

Af missionär J. A. Rinell.

Kiaochow, China, 1 mars 1912.

Församlingen i Kiaochow, Kina, hade sitt sedvanliga årsmöte den 26 sistl. februari. Det hade samlat fullt hus. Besluten voro eniga och Guds Ande var närs. Af årsberättelserna framgick att en liflig och framgångsfull verksamhet hade utförts. Utom i staden hade regelbunden och söndaglig verksamhet pågått å 8 utstationer. 8 infödda evangelister, 4 bokspridare och 3 bibelkvinnor hade varit missionärerna behjälpliga i arbetet. I staden hade en goss-skola med 40 elever, en flickskola med 26 och en bibelkvinnoskola med 5 elever varit i verksamhet. På landet ha 10 hvardagsskolor med 104 elever fortgått; 11 söndagsskolor med 287 elever och 19 lärare ha stått i samband med församlingen. Jämt 50 personer hade blifvit döpta och förenade med församlingen, 5 hade afgått med döden och en uteslutits. Hela medlemsantalet var 298. I kassan hade omkring 600 kr. influtit. Dessa hade användts för aflönande af en evangelist och en boksäljare.

Rätt myoket har gjorts för främjande af bibelstudium. I skolorna lägges stor vikt därvid. Söndagsskolorna, i hvilka de internationella texterna följas och i särskilda möten förberedas, ha visat sig vara mycket fruktbärande. Flera bibelklasser för äldre ha hållits. Hvarje dopkandidat får vid intagandet i församlingen ett nytt testamente med inskriptionen: "Ransaken skrifterna" etc. Särskilda ansträngningar ha gjorts för att förmå medlemmar, som kunna läsa, att dagligen åtminstone läsa ett kapitel i de heliga skrifterna. Ett 60- à 70-tal personer ha ock afgifvit ett sådant löfte. Dessa ansträngningar ha ock i många fall krönts med goda resultat, ty flera af våra omvända äro goda bibelkännare. För att sprida de heliga skrifterna ibland utomstående eller hedningar har ock inte så litet blifvit gjordt. Våra kolportörer ha under året besökt 1,124 byar, sålt 9,631 bibeldelar och spridt flera tusen ex. bibliska traktater. Utom detta ha 12 helbiblar, 177 ex. nya testamenten blifvit sålda. Boksäljarne, evangelisterna etc. ha därjämte såsom vi hoppas sökt att vara en lefvande bibel hvar helst de ha dragit fram. Myoken säd har blifvit sådd, myoket arbete nedlagdt, många böner uppsända, men ock många välsignelser mottagna. Allt uppmuntrar till nya ansträngningar, nya offer.

Hvad som emellertid för tillfället mest bekymrar församlingen är, huru den skall få ett rymligare kapell. Det vi nu ha rymmer omkring 200 personer, då det är alldeles fullpackadt. Då vi byggde det, räknade församlingen endast 8 medlemmar. Skolbarnen voro omkring 10. Nu räknar församlingen omkring 300 medlemmar. Skolbarnen för staden beräknas under 1912 att bli närmare 100 och på landet betydligt flera. Huru skola alla dessa få rum i ett så litet kapell?

Missionärerna ha under de senaste åren upprepade gånger bedt kommittén i Stockholm om penningar för ett nytt och större kapell i Kiaochow, och den har utan tvifvel behjärtat nödvändigheten af detsamma, men på grund af bristande medel har den ej hittills kunnat gifva något bestämdt löfte om dess byggande. Missionärerna kände sig emellertid ovanligt uppmuntrade, då de härom dagen fingo bref från en jämförelsevis undangömd missionsvän, där denne lofvade omkring 2,000 kr. som grundplåt för företaget. Månne vi ej ha rättighet att tro det detta löfte var ett svar på bön? Och det har stärkt vår tro, så att vi nu bedja med större frimodighet om de resterande 6,000 kronorna. Hvem vill hjälpa oss att bedja härom, hvem vill offra?

Kiaochow den 3 juli 1912.

Käre broder Byström!

Nåd och frid!

Det har behagat Herren att låta oss under jämförelsevis goda och lugna förhållanden fortsätta arbetet under det nyss flydda 2:a kvartalet.

Genom den goda systerns i Sverige gåfva af 3,000 kr. till ett nytt kapell i Kiaochow har grunden till detsamma blifvit lagd. Och nu bedja vi Herren att han i sin nåd må frammana flera villiga gifvare, så att vi om möjligt må få se det färdigt till 1:sta maj nästa år, då vi, om Gud vill, skola ha den svensk-amerikansk-kinesiska konferensen här.

Ett litet hus i Siao-ma-wan, 10 kilom. öster om staden, har under kvartalet blifvit inköpt för missionen för omkring 400 kr. Vi ha under många år förgäfves sökt att få en utstation i denna by. Ty utom det att det är en centralt belägen marknadsby, där traktens folk hvar femte dag mötes för att köpa och sälja, ha vi ock många församlingsmedlemmar i distriktet. Men vi ha under alla åren som gått ej lyckats få köpa eller hyra en plats, där de kunna samlas omkring Guds ord. Vi betrakta därför denna husaffär vara en vinst för missionen.

Ett annat för missionen inköpt hus har ock under kvartalet blifvit taget i bruk. Det är beläget i Hangiatsun, 12 kilom. nordost om staden. Det kommer hufvudsakligast att användas till skolhus. Vi ha nämligen öfver ett 30:tal församlingsmedlemmar i denna by, af hvilka många ha barn i skolåldern. Skolan, som öppnades där 1905, har under hela denna tid fått hyra sig in än här och än där, bäst den kunnat. Nu har den dock fått flytta in under »eget tak». Genom församlingsmedlemmarnes arbetsvillighet har huset inte heller blifvit särdeles dyrt. De ha nämligen utan ersättning nedlagt det arbete, som var nödvändigt att göra huset till hvad det nu är — ett af de bästa i byn.

Den rent andliga verksamheten å fältet har varit uppmuntrande. Folket har i flera fall fyllt och öfverfyllt våra predikolokaler. Många ha låtit öfverbevisa sig om synd och nåd. Under årets första dopförrättning i Kiaochow döptes 27 personer. En rätt stor skara dopkandidater stå väntande på stranden. För dessa stå vi färdiga att hålla ett par veckors bibelklass med början nästa vecka. För byskollärarne kommer ock samtidigt att afhållas en lärokurs i pedagogik. Händerna äro fulla af arbete i sommarvärmen. Men vi måste hålla dessa klasser nu, medan skolorna i staden äro upplösta, ty då de äro i verksamhet ha vi inga lokaler för ändamålet. Flickskolan har sin examen just nu. Den upplöses för sommaren nästa fredag. Och så börja omskrifna klasser för män och kvinnor efterföljande måndag.

Slutar här med en kär hälsning till broder Byström, kommittén och öfriga missionsvänner. Måhända jag som ett missions- och böne-måtto får lämna ett ord, som Herren påmint mig personligen om just i dag. Det är Jesu ord till Marta: »*Sade jag dig icke, att om du trodde, skulle du få se Guds härlighet?*»

I Herren och arbetet förbundne

J. A. Rinell.

1912

m inköpt
let blifvit
i Hangiat-
n staden.
st att an-
nämligen
samedlem-
a ha
som
hela
n än här
mat. Nu
in under
lingsmed-
har huset
dyrt. De
g nedlagt
indigt att
nu är —

mbeten å
ide. Fol-
ch öfver-
Många
synd och
opförrätt-
27 perso-
lopkandi-
stranden.
att hålla
med bör-
rollärarne
afhållas
Händerna
rvärmen.
asser nu,
iro upp-
amhet ha
et. Flick-
nu. Den
a fredag.
asser för
ide mån-

hälsning
tten och
ända jag
ne-måtto
rren på-
ist i dag.
: »*Sade*
de, skulle

irbundne
Rinell.

81

Från Kina.

J. A. Rinell.

Flera enskilda församlingar och missionsvänner hemma i Sverige ha varit nog påpassliga att tillskriva våra missionärer i Kina och bedja dessa att få underhålla en egen infödd arbetare. Så långt det varit möjligt ha missionärerna ock med glädje tillmötesgått dessa önskningar. Missionsvännerna ha sändt understödet till kassören i Stockholm och för säkerhets skull tillskrivit någon av missionärerna på fältet och bett denne sända kvartalsrapport för arbetaren. Redaktionen är i dag i tillfälle att meddela våra läsare en dylik rapport, som vi tro skall intressera och värma hjärtana till förnyade ansträngningar för missionens heliga sak.

Kiaochow, Kina, den 2 april 1912.

Årets första kvartal är nu slut. Det har för Kina och även för oss kinamissionärer varit rätt prövande på grund av revolutionen och med den sammanhängande strider. Dock har det gått. Gud har bevisat sin godhet mot oss och våra omvända på mångahanda sätt. Och inte minst därigenom att vi alla ha blivit bevarade. Då de flästa av kinamissionärerna nödgats lämna hus och hem, missionsfält och allt för att försätta sig själva i trygghet vid kusten, ha vi alla fått stanna på våra poster och fortsätta arbetet. Det vore dock orätt att säga, det detta har skett utan risk och fara för våra liv. Men som sagt: Gud har bevarat oss alla. Ära vare hans namn!

Som sagt, utländska och infödda arbetare ha fortsatt sin verksamhet under hela kvartalet. Alla synas ock ha gjort sitt bästa. Er arbetare — — — utgör inte heller något undantag. Den har gjort vad den kunnat.

Det har ock behagat Herren att välsigna våra gemensamma strävanden. Statistiken för härvarande församlings verksamhet under förra året var glädjande. Den visade bl. a. att vi hade söndaglig verksamhet på 8 utstationer, att 8 infödda evangelister, 4 boksäljare och 3 bibelkvinnor hade varit i ständig verksamhet. I staden fanns en gosskola på 40 elever en flickskola på 26 och en bibelkvinnoskola på 5 elever. På landet fanns 10 vardagsskolor med 104 elever. Söndagsskolornas antal var 11 och elevernas 287 undervisade af 19 lärare och lärarinnor. Jämt 50 personer hade blivit döpta och förenade med församlingen. Hela antalet medlemmar var 298. Denna statistik omfattar blott Kiaochow församling.

Våra kolportörer hade under förra året besökt 1,124 byar med evangelium och sålt 9,631 bibeldelar, 12 helbiblar och 177 N. T.

Under detta år planera vi för och bedja Gud om en ännu större framgång. Vi försöka få arbetarne ännu bättre skickade för sitt arbete. De internationella s.-skollexorna genomgås fortfarande med dem. Därjämte få de hemlexor i de fyra evangelierna i sammanhang. Dessa genomgås en gång i månaden, då de komma in till staden för de s. k. predikantmötena. Vi hoppas detta studium, studiet att troget följa Jesu fotspår i evangelierna, skall bli till nytta och välsignelse för dem såsom vi ha funnit s.-skollexorna förut varit.

Antalet barn i missionsskolorna har förökats både i staden och på landet. Två nya skolor ha öppnats på landet. Likaså ha två nya utstationer öppnats.

De för verksamheten och religionen intresserade äro i år flera än under något föregående år. Utsikterna äro och för tillfället rätt ljusa. Vi bedja och hoppas att Gud må giva oss ett rikt mått av sin andes nåd och kraft att "bärga skörden in" — att fostra själarne för Guds rike, för himmelen.

Vilket inflytande de närvarande striderna komma att ha på missionsarbetet, är naturligtvis ännu svårt att säga. Vi skola dock hoppas att de må få tjäna i Guds hand till ett mera allmänt uppvaknande, och att detta må gå i rätt riktning, att många kineser må taga sin tillflykt till Gud.

Missionsarbetet har emellertid stora förutsättningar att bli välsignat i Kina just nu. Bättre tillfälle för missionen att lyckas, kan knappast givas. Men det gäller att förstå tidens krav, att gripa tillfället. Måtte den kristna församlingen göra detta!

På grund av översvämningen i höstas befinna sig många av våra medlemmar i stort armod. Vi ha träffat sådana, som inte fått en bit mat på flera dagar. Församlingen och missionärerna göra vad de kunna för att avhjälpa nöden, men vad förslår det ibland så många.

Slutar härmed med hjärtliga hälsningar från Eder arbetare i vilka jag även ber att få instämma.

Broderligen

J. A. Rinell.

1911

Kiaochow-brev. 82

Fru Hedvig Rinell.

Det är ett känt faktum att vår goda stad är ytterst konservativ. Detta ger sig starkt tillkänna bland annat i administrationen. Om en reformvänlig och för upplysning ivrande mandarin icke vet bättre än att föreslå ändringar i det gamla systemet, får han snart alla stadens farbröder emot sig, och han har ingen annan råd än att ettdera följa deras vilja eller också att resa sin väg. Vår sist avgående mandarin var härvid ett ex. Han påyrkade ändringar i renhållningssystemet. Några månader genomdrev han ock sin vilja, men så — — voro vi åter inne i det gamla hjulspåret.

Så föreslog han en gång bland annat att en flickskola skulle startas. Detta var dock det värsta påhittet och det som slog de goda gubbarna med största förskräckelse. Ett bestämt nej blev också svaret. Nåväl vad skulle han då göra? Med fin kinesisk artighet erkände han sin brist på gott förstånd och insikt i sitt viktiga kall samt tyckte att det var bättre för honom att lämna platsen åt andra mera kvalificerade män. Detta skedde ock.

Men icke blott på detta område ger det sig tillkänna. På hemlivet utövas det ett ännu starkare tryck. Mera än på andra platser stängas deras kvinnor inne, isynnerhet de förnämare. Om man skulle avlägga en visit hos dem, så är det ej att vänta på återvisit. För flera år sedan uppvaktade jag vår närmaste grannfru. Återvisit utlovades till dagen efter, men just då vi väntade henne, kommo hennes tjänare med återbud. Hon fick ej bryta de gamla sederna!

Förliden sommar gjordes ännu ett försök till närmande mellan oss och familjerna, som bo vid samma gata. De äro alla välbergade och äga gott anseende. Vi hava varit grannar med dem nu snart 16 år, men vi fruntimmer ha ännu aldrig kunnat komma i umgänge med varandra. Vi togo därför mod till oss en dag och inbjödo 2 á 3 av dem till té. Ja de voro så villiga så! Hern i huset måste dock först tillfrågas, och vad sade han? Jo: "Vi och herskapet R:s ha varit grannar nu i så många år; om min okunniga kvinna skulle gå dit, skulle hon alldeles säkert tala ord, som skulle på det högsta förnärma sådana goda grannar och så vore vår vänskap förstörd. Nej, det sker icke." Så var den saken avgjord. Presenter ha vi förärat varandra vid de 3 största högtiderna varje år i 16 års tid, men ännu aldrig ha vi kvinnor sett varandras ansigte. Vilket oöverstigligt berg är ej detta för missionsarbetet bland kvinnorna!

Men något underligt har dock hänt på det sista i dessa dagar. Ja vad? Vi ha verkligen haft besök av en fru Fo, hustru till en ämbetsman i yamen. Hon kom i officiell ståt, buren i bärstol med rött paraply i téten samt eskorterad av soldater. Såväl hon som hennes man äro manschurer och tillhöra det s. k. banérfolket. De äro födda och uppfostrade i Peking, där deras föräldrar ännu vistas. Genom ständiga brev från dem kunde hon ock nu berätta en hel del från det fallna kejsarhuset, som hon varmt älskade.

Hon berättade om den för ett par år sedan döde kejsar Kuang-su och den gamla kejsarinnan. Såsom ex. på den senares viljekraft, men ock brutala sinnelag, talade hon om, huru hon behandlade den förre bland annat vid hans giftermål. Han hade åt sig utvalt en kvinna, som han önskade äkta. Många av hans vänner voro också för denna förening. Då tiden kom, sade dock den "gamla draken": här är den brud, som jag har bestämt för dig, sedan du var liten; denna skall du ha ock ingen annan." Inga invändningar hjälpte. Hennes motto var: "Lyd eller jag dödar dig". Den hon hade utvalt var hennes egen brorsdotter, uppfostrad mestadels av henne själv. Hurudant blev då detta äktenskap? Ingen lycka. Den stackars kejsaren, som rådde över millioner fick själv stryk av sin hustru. Men nu, tillade fru Fo, gråter hon dag och natt och är så olycklig. — På tal om oroligheterna sade fru Fo: "Kineserna äro elaka, så elaka!". Men sade jag, om några år torde dock Manschurer, Mongoler, Tibetaner och Kineser åter bliva vänner och arbeta tillsammans, "Å nej, aldrig, aldrig, kommer detta att ske". "Ja, men om de börja lära känna vår Gud och höra hans ord, som bjuder att vi älska varandra, så kan det dock ske", invände jag. "Ja, jag känner ej er lära, men jag önskar, jag gjorde det. I Peking gick jag ibland till de kristnas kyrkor och min svärmoder var ofta där. Men vänta tills vi hunnit förtjäna mera pengar, så skall det snart vara slut på avguderiet för oss. Vi ha 5 barn, som måste uppfostras, och vi kunna ej få vår utkomst på annat sätt nu."

I sitt äktenskap syntes hon vara mycket lycklig, ty i olikhet med flertalet av sina kin. systrar hade hon blott gott att säga om sin man. "Han är ej rädd för att låta mig gå ut," sade hon, "och då hans föräldrar yrkade på att han skulle skaffa sig en bihustru nekade han bestämt."

Då flickskolan om några dagar börjar nytt läsår önskade fru Fo, såsom varmt intresserad för detta slags verksamhet, att komma och se den.

Hoppas nu, att denna vår nya bekantskap skall få fortsätta samt även leda till att en ljusare dag må inträda för kvinnorna på detta fält. Bedjen därom och bedjen även för denna unga, vilken, sedan hon var 8 år, varit en varm och tillgiven anhängare av den vegetarianska sekten, att hon må finna en bättre väg till frälsning än den hon hittills vetat om.

Hedvig Rinell.

Kiaochow.

I ett enskilt brev skriver br. Rinell bl. a. följande:

Trots fukt, mögel och värme må vi dock Herren till pris gott här. Vi ha ock till dato legat i "selen" rätt så flitigt.

Grunden till ett nytt kapell här i Kiaochow har som bekant blivit lagd under sommaren. Själva kapellbygget hoppas vi få utföra tidigt nästa vår. Må Gud blott giva oss medel! Jag bävar, då jag tänker på det. Det är ju nämligen alltid så smått om penningar. Men Gud är ju i alla fall rik. Hoppas han skall förse.

Våra sedvanliga bibelklasser för en del församlingsmedlemmar och dopkandidater avslutades förliden vecka. Deltagarne räknade i år 110 män och litet över 30 kvinnor. Samtliga klasser pågingo två veckor. De syetes giva ett mycket gott resultat.

Under sommaren ha vi hittills haft två dopförrättningar. De döptas antal under sommaren är 31. I dag har br. Leander rest till Chucheng, där de ock ha dop i dagarne. Av detta ser du, att det rör sig även här.

Verksamheten utvecklar sig verkligen rätt fort. Om du komme hit nu skulle du ha svårt att känna igen dig. Antalet församlingsmedlemmar, skolor och skolbarn, utstationer och infödda arbetare etc. ha flerdubblats sedan du var här.

Och mycket mer skulle kunna ha gjorts om vi bara hade haft arbetare och penningar.

Om förhållandena här i Kina för övrigt kan jag knappast uttala mig. De äro så ovissa. En mängd föreningar ha bildats, vilka i flästa fall kivas om den politiska makten. De stora i Peking ha sina kraftmätningar och de små försöka lära sig av dessa. Under tiden sitta stormakterna och invänta sitt ögonblick. Världen är sig lik.

Kära hälsningar till dig med familj.

Broderligen

J. A. Rinell.

Yttre missionen.

Från Kiao-Chow skrifves den 17 dec. bl. a. till missionskommitténs kassör:

Vi voro mer än tacksamma för den sista penningförsändelsen. Jag blef därigenom i tillfälle att betala samtliga missionärer deras löner etc. till årets slut.

Men broder Lidquist i Chucheng ligger efter om pengar för sitt nya hus bittida och sent. Ledsamt nog har kassan föga att gifva honom. Vi äro alla ledsna däråt, men han själf är — förtviflad!

Är just hemkommen från en begrafning. En af våra landsskollärare, den 80-årige Li, har fått sluta. I lifstiden var han lugn och fridfull; i dödsstunden gick han jublande öfver gränsen. Han och hans familj — sex efterlämnade troende — äro ett lefvande exempel på kristendomens seger i Kina.

Kära hälsningar!

I Herren och arbetet

J. A. Rinell.

Br J. A. Rinell i Kiao-Chow skrifver den 15 jan.:

I går kom ett glädjande meddelande från banken i Tsingtau, att den för vår missions räkning hade mottagit litet mer än 1,000 dollars. Gud vare lof för dem!

Icke utan bekymmer. Missionär J. A. Rinell i Kina skrifver bland annat i ett bref till kommitténs sekreterare:

»Då dessa rader nedskrifvas äro vi i stort behof af medel för den löpande kassan. Fyra biljetter för Sverige äro påtingade, skolorna i Chefoo vilja ha terminsafgifterna för skolbarnen där, Lidqvist ber allt som oftast om rätt betydande penningbelopp för sitt husbygge, de lånta penningarna, 1,000 dollars, äro strax förfallna, och många andra vilja och måste ha penningar. Det är minsann inga trefliga utsikter för en tom kassa.

I senast anlända numret af Wecko-Posten ser jag, att böne- och offerveckan för den yttre missionen varit mindre ekonomiskt gifvande i år än under det närmast föregående året. Detta är en synnerligen nedslående nyhet. Hvad betyder detta? Ha Guds skattmästare tröttnat att frambära sina offergåfvor, eller ha de vändt sig till annat håll? Under alla förhållanden få vi väl, om än under tårar, blicka upp till honom, som äfven på hednafältet 'drager fram segrande och för att segra', vetande, att han skall hafva 'hedningarna till arf och jordens ändar till egendom'.»

Hvem kan svara på dessa frågor, som missionär J. A. Rinell gör? Hvem?

Julen i Kiaochow. Broder J. A. Rinell skrifver i enskildt bref:

»Hösten och förvintern äro nu tilländalupna. Vädret har i allmänhet varit vackert — lämpligt för utarbete. Jag har ock försökt att utnyttja tillfällena. Har, såsom jag själf tycker — och det är ju hufvudsaken! — varit en flitig »resepredikant». Har sökt att på marknadstorgen, liygatorna, sjukhusen, begrafningsgårdarna, bröllopssalarna och kapellen peka på den allestädes närvarande och, för alla ömmande Guden och Frälsaren. Vittnesbördet har ock stundom synts falla i god jord. Vi hoppas därför på frukt — evighetsskördar.

På juldagen hade vi den sedvanliga julfesten här i kapellet för söndagsskolan. Ett besök af den gode och framgångsfulle baptistmissionären br Wm. H. Sears från Pingtu höjde den betydligt. Han och de öfriga bröderna hade ock glädjen att tala för fullt hus. Ty julfesterna ha, som skäligt är, vunnit ett godt namn och samla folk från hela distriktet.

På annandag jul hade vi den traditionella årsfesten för distriktets missionsarbetare. Inte mindre än ett 70-tal hade hörsammat inbjudningen. En sådan skara är från mer än en synpunkt sedt intressant att se för oss, som se den allt emellanåt. Huru mycket mer skulle det inte vara det för en missionsinspektör!»

Efter att hafva anhållit om ytterligare förstärkning till kassan, som är i stort behof af medel, säger br Rinell:

»Hoppas att böne- och offerveckan för den yttre missionen skall gifva ett rikt andligt och ekonomiskt utbyte, så att skulder och förpliktelser till Gud och människor må kunna fyllas. Men om detta skall ske, behöfver vårt samfund en böne- och offervecka lika lång som kalenderåret och lika gifvande som Guds egna löften. Herren gifve oss en sådan!»

Förlåten remnade.

Matt. 27: 51.

Vår frälsare gjorde under sitt kötts dagar många underverk. Och även i döden visade han sig vara en allt annat än vanlig människa. Hans namn var "Underlig" och underlig var i sanning hans livsgärning; underlig var för mången den lära han förkunnade; underligt var hans beteende ända in i döden; underbara voro de minnesvärda ord, som han i sina sista stunder uttalade, och underbara voro de naturföreteelser, som sammanlänkade sig med hans död. Evangelisten Matteus säger särskilt vad angår de senare bl. a. sålunda: "Och se, förlåten i templet remnade i två stycken från ovan och ända ned."

Då människan var utdriven från Eden, sattes keruberna och ett blixtrande, svängande svärd till att bevaka vägen till livets träd, och då Moses på Sinai av Herren mottog den heliga lagen, var berget omgivet av rök och moln. Guds boning, "det allra heligaste", såväl i öknen som sedermera i det Salomoniska templet i Jerusalem måste ock skiljas från "det heliga" medelst en förlåt. Vägen till paradiset var avstängd. Guds vilja uppenbarades genom Sinai's mullrande åskor, och skillsmässan från Gud åskådliggjordes medels en förlåt.

Gamla förbundets folk hade genom synder, under århundradenas och årtusendenas lopp varit skilda ifrån det förtroliga umgänget med sin skapare, sin Gud. Blod hade flutit i stora strömmar, men utan att borttaga eller försona deras synder (Ebr. 10: 4). Mången längtande själ hade förgäves spanat efter morgonstjärnan, dagbräckningen, ljuset från ofvan. Mången längtade efter kvinnosäden, förlossaren. En stor skara av dessa hade dött utan att få se löftet uppfyllt eller utan att få sina förhoppningar förverkligade. Men nu var han kommen. Hans egna läppar hade redan uttalat det betydelsefulla: "Det är fullkomnat!" Offret för världens synder var framburet. Och då detta nedlades på försoningsaltaret framför den helige och rättfärdige Guden, remnade förlåten.

Keruberna och det blixtrande svärdet behöva ej längre vakta ingången till det förlorade paradiset, ty paradiset — ett bättre än Eden — är återfunnit. Skiljebalken i stadgar mellan människan och Gud är nedbruten, så att den syndiga mänskligheten kan genom försonaren och medlaren Jesus närma sig Gud, få förlåtelse för alla sina synder och umgås med honom såsom med en fader. En ny tid har börjat. Rättfärdighetens sol har uppgått. Ett nytt förbund har blivit instiftat. Det är nu ingen skillnad mellan jude och hedning, ty en Herre är över dem alla. Jesu blod har öppnat väg till Gud, till det heligaste, till själva himmeln.

Hindret för umgänget med Gud, för nåd och barnaskap hos honom, är borta. Förlorade syndare, vänd om ifrån dina villostigar. Avfälliga barn, kom tillbaka till din Fader, ty förlåten, avskrankningens skiljemur, ha remnat mitt itu. Må vi därför med frimodighet och med ett uppriktigt hjärta i trons fullvisshet, beträda den nyinvigda vägen genom förlåten och ingå i helgedomen för att umgås med Gud.

J. A. Rinell.

II

Hällebergen remnade.

(Matt. 27: 51.)

Då Jesus var stadd på sin sista resa till Jerusalem beströddes hans väg med palmkvistar och den fästliga skaran ropade höljutt sitt: "Välsignad vare han, som kommer en konung i Herrens namn!" Men detta var ett skärande ljud i fariseernas öron, vilka fordrade att lärjungarne skulle nedtystas. Mästaren hade dock andra tankar. Han försäkrade nämligen de missnöjda: "Om dessa tiga, skola stenarna ropa." Föga anade emellertid fariseerna, att dessa ord voro profetiska och att de så snart skulle uppfyllas. Men nu vid Jesu död skulle de dock på ett sätt nå sin fullbordan. Lärjungarnes röster hade tystnat. De flesta hade t. o. m. flytt ifrån skådeplatsen. Men i detta ensliga och för Jesus så förnedrande ögonblicket kommo naturkrafterna honom till hjälp. Stenarne talade verkligen ett språk, som kraftigare än ord bevisade Gudssonens makt, ty "hällebergen remnade".

Var det ena profetiskt, så må det andra ock vara det. Eller kanske det är rättare att säga, att det var både profetiskt och illustrerande. Det var profetiskt, ty det framställde huru det Gudsrike, som nu hade börjat, skulle i sitt framträngande trotsa alla hinder och att t. o. m. folk och nationer, vilkas hjärtan voro så hårda och så otillgängliga som berg, likväl skulle besegras av den makt, som utgick från Golgata. Det var illustrerande, ty såsom jordbävningen icke låter avskräcka sig av bergens naturliga motståndskraft, utan t. o. m. företrädesvis uppenbarar och utvecklar sin makt i dessa, så låter icke heller Gudsriket på jorden avskräcka sig för något motstånd. Det tränger igenom hinder av alla slag.

Vad har det icke uträttat i världen! Se dig omkring. Tänk på ditt eget hemland. O huru många skyhöga berg, huru många verkliga bålverk av motstånd och huru många hårda och förhärdade hjärtan ha icke fått giva sig, remna och smälta såsom vax för denna allt genomträngande makt från Golgata. Och som det gått och går i vårt eget land, så går det ock i andra länder. Namn- och formkristendomen såväl som den föråldrade hedendomen — intet får vara oberört. Allt skall läggas till segerfurstens fötter. Intet berg är så hårt eller har så stor motståndskraft, att det tveeggade svärdet icke kan genomtränga det.

"Vad är som ett tveeggat stål,
Som aldrig något motstånd tål
Och intet pansar utestänger,
Men genom själ och anda tränger
Och egen vanmakt känna lär?
Det är Guds ord, Guds ord det är."

Vad brusar såsom stormens ljud
Och överröstar åskans bud,
Vad dundrar uti syndarns öra,
Som domens röst han skulle höra,
Och straffet honom frukta lär?
Det är Guds ord, Guds ord det är."

Har detta ord, denna allt genomträngande och besegrande makt från Golgata, nått din själ, har det fått krossa och läka ditt hjärta?

—*H.*

Gravarne öppnades.

(Matt. 27: 52—54).

———

Under Jesu kötts dagar hade han uppväckt flera döda, såsom änkans son i Nain, Jairus dotter och Lasarus. Men såsom Simson besegrade flera av sina fiender i sin död, än vad han gjort under sitt liv, så uppväckte Jesus flera döda i sin död än vad han hade gjort under sin jordevandring. Matteus säger att: "gravarne öppnades och många de avsomnades heliga kroppar stodo upp, och de gingo ut ur sina gravar efter hans uppståndelse och ingingo i den heliga staden och uppenbarades för många."

Nyfikenheten skulle gärna vilja veta vilka de voro som vid detta tillfälle uppstodo och om de dogo igen, men uppenbarelsen lämnar härvidlag intet annat svar än att de voro de "heligas kroppar" "och att de uppenbarades för många." D:r H. M. Melin tror att de uppenbarades för att "omtala huru uppståndelsens morgon redan börjat gry i gravens natt, i dödsrikets boningar." Och bibelutläggaren Matthew Henry föredrager att tro det dessa "heliga voro martyrer från gamla testamentets tid, vilka redan nu blevo delaktiga av den första uppståndelsen och i likhet med Jesus uppstodo för att icke mera dö, utan att följa mästaren in i härligheten."

Vare det nu emellertid med detta huru som hälst, så giva dock de fakta Guds ande behagat lämna oss flera praktiska lärdomar.

Den första lärdomen, som vi kunna hämta av detta underverk är, att *följderna av Jesu död sträcka sig icke blott framåt, utan gå även tillbaka i tiden.* Dessa "heliga" hade för en längre eller kortare tid sedan avsomnat, men det oaktat uppväcktes de genom Jesu makt och såsom ett tecken på att försoningen genom Kristus även gällde dem som hade avsomnat före hans död och uppståndelse. Johannes döparen hade sålunda rätt då han förklarade att Gudslammet "borttager världens synd". Och aposteln Johannes fastslog samma lära, då han sade om Jesus: "Han är försoningen för våra synder, men icke blott för våra, utan ock för hela världens."

En andra lärdom må bli denna: *Kristi död och uppståndelse är mäktig att öppna gravarne och låta gravens fångar lämna sitt fängelse för att uppstå.* En förstlingsskörd av dessa avsomnade skyndade att genom sin uppståndelse besegla den stora och betydelsefulla seger som livets och dödens furste hade vunnit över själva graven. Men denna förstling var endast en början. Såsom hela skörden följde efter förstlingsskärven, så måste ock uppståndelsen för hela Adams släkt följa på denna heliga förstlingsskörd, som vid detta tillfälle lämnade de tomma gravarna bakom sig. Sålunda är det ordet sant som säger: "Såsom alla dö i Adam, så skola ock alla i Kristus göras levande." "Alla" — även du och jag." De skola gå däutur (ur grifterna), de som hava gjort det goda, till livets uppståndelse, och de som hava gjort det onda, till domens uppståndelse." (Joh. 5: 29).

En annan sanning brukar och genom denna gravöppning och uppståndelse framhävas, nämligen *den andliga uppståndelsen ifrån synden.* Om denna säger Paulus, då han skriver till Efeserna: "Även eder, som voro döda genom överträdelser och synder — har Gud för sin stora kärleks skull — gjort levande med Kristus och uppväckt oss med honom." (Ef. 2: 1, 4—6). Och åter: "Även eder, som voro döda i edra överträdelser och edert kötts förhud, eder har han gjort levande med honom." (Kol. 2: 13). Och Jesus säger själv: "En stund kommer och är redan inne, då de döda skola höra Guds sons röst, och de som hava hört henne skola leva." (Joh. 5:25). Sålunda finnes det en tvåfaldig uppståndelse, en andlig och en kroppslig, och båda dessa äro en följd av Jesu död och uppståndelse.

Men äro nu dessa synpunkter riktiga, så följer ock härmed nödvändigt en annan lärdom, nämligen att *Jesus måste vara Guds son.* Hade han icke varit detta, så skulle hans död ej ha haft någon försonande betydelse, vare sig för hans samtida eller eftervärld, än mindre för de som redan hade avsomnat. Då skulle icke heller uppståndelsen vare sig från den naturliga graven eller från den andliga, blivit en följd av hans död och uppståndelse. Men hans seger över döden bevisar att han icke var en vanlig människa. Hövidsmannen och soldaterna, då de sågo vad som hade hänt, tvekade ej heller att bekänna den stora sanning som judarne försökte förneka och som Jesu egna lärjungar vid detta tillfälle icke ens vågade uttala, nämligen denna: *"För visso var denne Guds son.*

Du och jag, som ha sett detta stora drama på Golgata, som ha lyssnat till Jesu minnesvärda ord på korset, som ha sett honom böja ned huvudet och giva upp anden och som slutligen även ha sett förlåtens remnande, jordbävningen, bergens splittrande och gravarnes öppnande, till våra hjärtan och samveten ställer sig Pilatus självprövande fråga på nytt: "Vad skall jag då göra med Jesus"? Vill du erkänna och mottaga honom som Guds son, din frälsare, ditt upppståndelsehopp; vill du lämna syndens fängelse och uppstå med honom såsom ett bevis på hans makt och såsom de här omtalade leva till ett vittnesbörd att Jesus är uppstånden i din själ, eller vill du som judarne ropa ditt: "Korsfäst, korsfäst honom"?

—*H.*

Jesu begravning.

(Matt. 27: 52—66.)

Efter att Jesus på korset hade utandat sin sista suck och soldaterna, till yttermera visso att han var *verkligt* död, hade genomstungit hans sida med spjutet och allt åter var stilla och lugnt efter jordbävningen, utlämnades hans sargade kropp att begravas.

Den man som tog en mera verksam del i begravningen var Josef från Arematea. Han var en av det Sanhedrinska sjuttiomannarådet i Jerusalem, var rik (Matt. 27: 57), en ansedd rådsherre (Mark 15: 43), en Jesu lärjunge (Matt. 27: 43), en god och rättfärdig man (Luk. 23: 50), en som väntade efter Gudsrike (Mark. 15: 43) och en man som icke hade samtyckt till Jesu död (Luk. 23: 51). Han gick till Pilatus, begärde och erhöll Jesu kropp, tog den ifrån korset, "svepte honom i en ren linneduk och lade honom i sin nya grav, vilken han hade uthuggit i hälleberget och vältrade en stor sten för dörren till graven" (v. v. 59, 60). "Även Nikodemus, som första gången hade kommit till Jesus om natten, kom och bar en blandning av myrha och aloe, vid pass ett hundra skålpund. Så togo de nu Jesu kropp och svepte honom i linnebindlar, såsom judarne hava för sed att tillreda en begravning" (Joh. 19: 39, 40). "Men Maria Magdalena och Maria Joses' moder, sågo efter, var han lades" (Mark. 15: 47).

Begravningen skedde utan ståt, utan något större följe. Lärjungarne hade flytt och blott några få av hans vänner hade haft mod att stanna kvar till slutet. I detta för Jesusvännerna så kritiska ögonblicket visade det sig dock att han hade flera lärjungar, flera trofasta vänner än de, som under medgångens dagar vågade bekänna hans namn. Och vad som var sant på den tiden, är det ock nu. Visserligen finnes det många, som under förföljelsernas och motgångarnes stunder vända Herren ryggen, men martyrhistorien och erfarenheten lämnar många exempel på att mycket ädelt guld, som förut ej var synligt, just under sådana tider flyter fram ur degeln. Ett sådant guld var ock Josef och Nikodemus. Det går icke att i längden vara Jesu lärjunge i hemlighet. Vi måste förr eller senare taga vårt parti *mot* eller *med* honom.

Jesus blev begraven på det att skrifterna skulle uppfyllas. Dessa hade för mer än sjuhundra år innan det hände profeterat om honom sägande: "Man gav honom sin grav ibland syndare och sin grift ibland ogärningsmän" (Es. 53: 9). Och än mer: profeten Jonas tecken måste härigenom fullbordas: "Ty", sade han själv, "lika som Jonas var tre dagar och tre nätter i den stora fiskens buk, så skall ock människosonen vara tre dagar och tre nätter i jordens sköte" (Matt. 12: 40). Han var alltid rädd om Guds ära och alltid angelägen att stå på skriftens heliga mark. I detta fall har han givit oss ett skönt föredöme.

Vår frälsare måste i allt bli bröderna lik — synden undantagen — och därför måste han ock begravas. Genom denna handling har han helgat och förljuvat den kalla och i sig själv mörka och dystra graven för oss och gjort den till en *ny* plats, en verkligt *ny* grav, olik vad den eljes skulle vara. Den är nu ett vilorum, en station under resan. Den trötta och marterade kroppen vilade i graven till uppståndelsemorgonen, men den förlossade anden gick till paradiset. Den botfärdige rövaren fick och löfte att följa mästaren dit. Och varför skulle denna förmån endast bliva rövarens? Månne den icke lika mycket gäller alla, som blivit delaktiga rövarens ånger, tro och bön?

Jesus måste begravas i likhet med vanliga människor för att passera över den sista stationen av den grundliga förnedringen. Och såsom en del målningar bäst framträda med en mörk bakgrund, så framträder ock uppståndelsens panorama bäst, då den betraktas från gravens mörka konturer. Jämte detta gav han ock fienderna tillfälle att, sig själva omedvetet, bidraga med värdefulla bevismaterialier angående det största av alla under uppståndelsen. Detta skulle ej ha skett, om icke Jesus hade blivit begraven.

Jesu fiender voro sålunda icke häller overksamma. De fruktade för uppståndelsen. De kommo ihåg vad han hade sagt. Måhända påminde de sig ock Lasarus uppståndelse. De började frukta att Jesu lära var sann. I sin kritiska belägenhet gingo de till Pilatus och begärde att graven skulle bevakas intill tredje dagen. Pilatus — stackars svage, efter människogunst fikande man! — villfor deras begäran. Stenen för gravöppningen förseglades och vakt ditsattes. Efter detta kände de sig kanske något säkrare och gingo hem för att hålla sabat! — Jesuslärjungarne gingo ock från graven — gingo för att i stillhet och ensamhet med sin Gud begrunda vad som hade skett. Och må vi följa deras exempel!

J. A. Rinell.

Jesu uppståndelse.

(Matt. 28: 1—15.)

———

Jesuslärjungarna, som voro angelägna om att ej onödigtvis vara någon till anstöt, höllo sig under den judiska sabbaten stilla. Deras tankar voro dock upptagna med vännen framför andra vänner. De hade nu tid att i ensamhet gråta ut och att i denna sin ensamhet klaga sin nöd för Herren.

Äntligen började gryningen till en ny dag. Maria Magdalena och den andra Maria skyndade därför ut till graven. Under vägen dit voro de emellertid oroliga för vem som skulle hjälpa dem med att vältra bort den stora stenen ifrån gravens dörr. Men denna oro var, i likhet med många andra av våra bekymmer, fullkomligt onödig, ty *"när de sågo upp"* funno de den redan vara borta. (Mark. 16: 4). En Herrens engel hade bortvältrat den. I uppmuntrande ordalag försäkrade han dem: "Han (Jesus den korsfäste) är icke här. Han är uppstånden — — — Kommen och sen rummet där Herren har legat." (Matt. 28: 6).

Det var en tom grav. "De gingo in och funno icke Herren Jesu kropp" (Luk. 24: 3). Icke heller funno Petrus och "den andre lärjungen" (Johannes) den. Dessa lärjungar skyndade nämligen, på Maria Magdalenas försäkran, att Jesus var borttagen, till graven, men de funno endast sveplinnet och duken, som hade varit om hans huvud (Joh. 20: 1—7). Men Jesus funno de icke. Stackars lärjungar! De förstodo icke ännu skriften, att han måste uppstå (Joh. 20: 9).

Maria kunde dock icke lämna graven. Hon stod utanför densamma och grät. Då hon lutade sig in i den, såg hon tvänne änglar och på deras fråga: "hvarför gråter du?" hade hon blott ett svar att giva nämligen: "De hafva tagit bort min Herre, och jag vet icke var de hava lagt honom". I samma ögonblick uppenbarade sig mästaren för henne. Men hon kunde icke i början genom tårarna igenkänna honom. Hon vågade icke tro att det var han. Slutligen blev dock allt klart.

Graven var tom, ty Jesus var uppstånden. Stenen kunde icke hindra honom därifrån; de romerska soldaterna icke heller. Allt vad fienderna hade planlagt blev i ett ögonblick omkullkastat. Nu försökte de, som brottslingar i allmänhet, att dölja ett brott genom att begå ett annat. "De höllo råd och gåvo en stor summa penningar åt krigsmännen och sade: Sägen, att hans lärjungar kommo om natten och stulo honom bort, medan vi sovo. Och om detta kommer för landshövdingens öron, vilja vi ställa honom till freds och så laga, att I kunnen vara obekymrade".

Men mot översteprästerna och de äldstas hopspunna lögner reser sig dock en stor sky av vittnen, som enstämmigt bevisa uppståndelseundrets äkthet. Sådana vittnen äro soldaterna, som höllo vakt, änglarna som förklarade Jesus uppstånden; kvinnorna; Petrus, de Emautiske lärjungarne, de elva apostlarne och de mer än fem hundra bröderna, som alla sågo honom efter uppståndelsen. — Även om vi sålunda i likhet med de första lärjungarna äro *sena* att tro det uppståndelseundret är en verklighet, äro vi dock skyldiga att tro de många vittnesbörd som givas därpå.

Kristus är sålunda uppstånden och har genom sin uppståndelse bevisat att hans egna löften, såväl som det profetiska ordet, som handlade om hans död och uppståndelse, voro sanna; att profeterna och apostlarna icke äro falska vittnen, då de samstämmigt försäkra uppståndelsens verklighet; att bibeln sålunda icke är en hopspunnen dikt, utan Guds ord och att Jesus genom sin uppståndelse satt kronan på försoningsverket och bevisat sig vara Guds son, dödens och dödsrikets besegrare, den till vilkens person och verk Fadern hade ett gott behag.

Än mer: "Han var förstlingen bland de avsomnade. — — — Ty såsom alla dö i Adam, så skola ock alla i Kristus göras levande" (1 Kor. 15: 20, 22). Genom Jesu död och uppståndelse tillförsäkras sålunda även vi att uppstå ifrån de döda. Skriften är ock full av denna lära. Paulus trodde på en uppståndelse av både rättfärdiga och orättfärdiga (Apg. 24: 15). Och Jesus själv försäkrade att "en stund kommer, då alla som äro i grifterna skola höra hans röst. Och de skola gå därur de som hava gjort det goda, till livets uppståndelse och de som hava gjort det onda, till domens uppståndelse" (Joh. 5: 28, 29). Ingen skall förmå att gömma sig. Alla måste fram — fram att avlägga räkenskap. Ack, huru stå dina ord och gärningar sig för uppståndelsens och domens verklighet?

Kristus är uppstånden. Han kan lösa gravens fångar. Även din i synden döda och av djävulen i slavbojor fasthamrade själ kan bli fri, ty Kristi död och uppståndelse har utverkat en sådan befrielse — en uppståndelse ifrån synden, ett evigt liv. Låt därför Jesus uppstå i din egen själ och du skall uppstå med honom för att *här* vara ett vittne till hans uppståndelse och *där* leva med honom för evigt.

Gå strax och kungör den glada tidningen. Säg till alla, som det vederbör: Jesus är uppstånden. Han har besegrat döden och dödsriket. Han är din frälsare, din salighetshövding. Säg till den ensamma och sörjande Marta: "Din broder skall uppstå." Viska Jesu sköna löfte i den döendes öra: "Jag är uppståndelsen och livet; den som tror på mig, han skall leva, om han än dör." Låt hela Adams fallna släkte veta "att de dödas uppståndelse skall ske, både de rättfärdigas och de orättfärdigas." Säg dem att nu är det tid att uppstå av syndasömnen, ty Kristus är uppstånden.

J. A. Rinell.

Den unge mannen log svagt och lyfte sina magra händer.

"O Gud, förlåt mig nu!" sade han. "Kristus, Kristus! förlåt — en syndare! Välsigna mig nu och tag mig hem!" Hela hans ställning utvisade att han bad. Hans mun var öppen. Blott en stund till — han höll sin faders hand — och så hade själen lämnat kroppshyddan.

Detta vindsrum var för honom förlåtelsens port och sedan följde därpå hemmet — det himmelska hemmet.

Fadern var i djup ångest.

"O, min gosse, min gosse!" snyftade han, under det han kysste det kalla ansiktet, hvarför kom du ej hem till mig? Jag älskade dig hela tiden, min Willie."

Gud älskar den bortlupne och kallar honom hem. Hans vagn väntar vid dörren. Hvarje steg bort från Gud medför elände. Kom åter till honom och bed om hans förlåtelse och han skall frälsa, välsigna, bevara och till sist förhärliga dig för evigt.

Ett bref från Kina,

som gifver en inblick i våra bröders därute tankar, bekymmer, arbete och segrar.

Kiaochow, Kina den 20 juni 1911.

Käre broder Vingren!

Frid af Gud!

Du tackas för SOLSTRÅLEN, som fortfarande kommer och är välkommen. Du är att gratulera, som kan utgifva den utan större ekonomisk förlust. I Sverige synes det vara annorlunda. Ungdomstidningen där gör, trots energiska ansträngningar att få den spridd etc., årligen så stora förluster att revisorerna nu i två år i rad föreslagit dess nedläggande. Och ändå är det en ungdomsskara på mer än 20,000 medlemmar, som borde läsa den och vara intresserad för dess innehåll.

Din helt eller halft skämtsamma antydan att resa hem till Sverige för att utgifva en svenska baptisternas missionstidning, skulle vi här ute önska vore fullt allvar. Broder Lindberg skref till mig, då jag meddelade honom detta: "Sök att intressera Vingren för saken." Önskar att jag kunde göra det. 'Det skulle vara en god mission. Och du skulle ha ett rikt fält som med tiden skulle gifva rik frukt. Jag har t. o. m. ibland tänkt, att om jag hade förutsättningar att lyckas starta en missionstidning för vårt samfund, som kunde väcka upp det till större nit och rikare verksamhet för Herren och hedningarna, skulle jag lämna min befattning här och resa hem för att upptaga detta arbete. Nu är det dock så att omständigheterna göra det möjligt för mig att stanna här vid "plogen", då du ej kan göra det. Om du därför kunde tjäna med pennan i vårt gamla Sverige, skulle arbetet sålunda fördeladt måhända bli dubbelt. Kinamissionärerna, min ringa person inberäknad, skulle göra hvad de kunde för att gifva dig "spaltfyllnad."

Hvad oss här angå så knoga vi hvar och en på sitt vis att söka föra konungens vagn framåt. Vi äro lyckliga i vår kallelse. Gud har ock behagat uppmuntra oss med sin närvaro och sin hjälp i arbetet. Mötena äro rikt besökta. Guds Ande är verksam. Under förlidet församlingsmöte anmälde sig icke mindre än 41 personer till dop. Det är inte sannolikt att vi kunna villfara allas önskan vid nästa dopförrättning, men i alla fall bevisar omnämnda siffra att något är på färde, att Gud verkar ibland oss. Och öfver detta äro vi glada. Huru skola vi kunna vedergälla Herren för alla hans välgärningar? Ack att Guds församling mera kunde fatta sin uppgift som en missionerande församling! Hvilka skördar det då skulle inhöstas för Herren, och huru

Första Svenska Baptist-kyrkan

Moline, Ill., hörnet af 6:te Ave. och 13:nle St.
Carl Vingren, Pastor. Bostad: 1217—12 Ave.
Telefon: 352 X.

MÖTESKALENDER.

"Min själ längtar och trängtar efter Herrens gårdar."
Ps. 84: 3.

SÖNDAGAR.

Kl. 9 f. m. Söndagsskola med klasser för alla åldrar.
Kl. 10:30 f. m. och 7:30 e. m. Predikosammankomster.
Kl. 5 e. m. Intressant ungdomsmöte för alla.

MÅNDAGAR.

Första i månaden. Församlingens enskilda möte.
Alpha förening, enligt pålysning.
Tredje i månaden. Ynglingaföreningen, Fyren.

TISDAGAR.

Söndagsskollärarnas bibelstudium.

ONSDAGAR.

Första, kl. 2:30 e. m. Möten af Kvinnornas missionsförening och Fem cents-föreningen.

TORSDAGAR.

Kl. 7:45 e. m. Böne- och uppbyggelsemöte för alla.
Tredje i månaden, offermöte.

FREDAGAR.

Sångföreningens öfning.

I Bethaniakapellet
på 20 ave., ett halft block väster om 15 gatan.
Söndagsskola hvarje söndag kl. 3 e. m.
Öfriga sammankomster enligt pålysning i kyrkan.

---

skulle icke skördemännens jubelsång genljuda från fältet!

Vi tacka Gud med dig och eder för det Guds verk som pågår i eder krets. Det är skönt att veta, det Gudsordet inte återkommer fåfängt, utan att dess inneboende kraft verkar — verkar bland olika folk och på olika rum. Kristus skall segra, och då vi stå på hans sida, stå vi på den segrande sidan.

Men nu måste jag sluta. Den varma årstiden börjar komma. Skolorna sluta i denna och nästa vecka sina vårterminer. Därefter blir det en liten "holiday."

Kära hälsningar från familj till familj.

Broderligen
J. A. Rinell.

Missionsproblemet.

Under denna rubrik har en af svenska baptisternas missionärer i Kina, pastor J. A. Rinell, utgifvit en skrift, som förtjänar att läsas af alla. Med författarens tillåtelse skola vi återgifva en del af dess innehåll i Solstrålen. Vi börja i detta nummer med:

"Barnen och missionen."

Af barns och spenabarns mun har du en makt upprättat."
David.

"Barnen först, och sedan folk af alla slag", har nästan blifvit till ordspråk. Och hvarför skulle icke denna sats äfven gälla missionen och missionsarbetet?

Du vet, att Jesus, då han i synlig måtto lefde på jorden, älskade små barn. Han sade ju t. o. m. så skönt: "Låten barnen komma till mig och förmenen dem icke, ty sådana höra himmelriket till." Och David sade om barnen: "Af barns och spenabarns mun har du åt dig upprättat en makt."

Barnen äro sålunda välkomna till Jesus och ha särskilda gåfvor, då det gäller att tjäna honom. Ingen människa kan räkna alla dem, som genom barn blifvit omvända till Herren eller hvilka blifvit tröstade och hjälpta genom de små. Men *han* har reda på dem och skall icke låta deras kärlekstjänster bli olönade.

Allt sedan den dag, då Jesus använde en liten pilts fem bröd och två fiskar att föda en hungrande människoskara i öknen, har Herren ock användt barnens små pekuniära gåfvor såsom en välsignelse för världen. Och jag tror, att barnen med hänsyn till sina inkomster äro missionens frikostigaste gifvare. I de flesta söndagsskolor upptages söndagligen kollekt för missionen. Och dessa skärfvar, sammanräknade under ett år, stiga till ansenliga summor.

Under mitt senaste besök i Sverige fick jag för hednamissionens räkning äfven mottaga rätt vackra bidrag från barn.

89

Kina-bref.

Kiaochow, Kina, den 27 april 1912.

Käre broder Vingren! — Stor frid!

Då jag skref mitt brefkort och erkände växeln, som "Fem-cent-föreningen" så välvilligt sände mig för en bibelkvinna å vårt fält, hoppades jag att snart kunna komma igen med några rader, men arbetet är så öfverväldigande, att man ej hinner med allt det som borde göras. Ber därför om förlåtelse, att jag har dröjt så länge.

Rörande bibelkvinnan, som föreningen kommer att få underhålla, så beslutade vi å vårt senaste stationsmöte, att bibelkvinnan Li skulle falla på eder lott. Som hon under något år varit fru Leanders bibelkvinna, beslutades vidare att fru Leander skulle lämna kvartalsberättelser till föreningen för syster Lis verksamhet. Hoppas detta blir bra.

Skulle ha velat sända eder ett foto af syster Li, men finner att jag inte har något kvar. Möjligen kan ett sådant sändas senare.

Bibelkvinnan är en några och femtio års gammal kvinna. Hon har fått sin utbildning som bibelkvinna hos våra baptistgrannar i Laichowfu, där de ha en sådan skola. Fröken Vahlin, som har haft henne med sig ut åt landet rätt mycket, vitsordar henne som en allvarsam och god arbeterska. Hoppas att hon skall förbättras än ytterligare genom kraften af edra förböner.

Den 7 sistlidne januari hölls här vår Kina-missions 20-årsjubileum. Vid denna högtid borde du ha varit med. Den visade att Guds ord inte hade varit fåfängt å vårt fält. Vår svenska baptistmission här räknade då omkring 400 medlemmar (kinesiska omvända). Af dessa tillhörde 300 Kiaochow församling. Jag fick mötets uppdrag att hälsa till dig, hvilket jag nu, fastän sent, ber att få göra. Du glömdes inte. Vi värdera dig och ditt arbete som pioniär och tacka Gud att han ledde dig hit för att börja ett Svenska baptisternas missionsarbete här.

Närsluter tre kort, som, fastän litet gamla, visa en del af arbetet här i Kiaochow. Korten äro från 1910. Arbetet har sedan dess krupit framåt. Församlingen räknar nu omkring 300 medlemmar; gosskolan omkring 50 elever och flickskolan något öfver 30. Utstationerna med söndaglig verksamhet äro några och tio. Å vårt senaste församlingsmöte anmäldes 36 personer till dop. — Jag hade tänkt att få slippa ifrån föreståndarebefattningen för Kiaochow församling i år, och föreslog i början af året att församlingen skulle välja en inföd pastor, men denna tanke har ej vunnit anslutning.

Det börjar bli åtskilligt lugnare rundt omkring oss här nu. De politiska vågorna gå visserligen rätt högt ännu, men de synas vara på reträtt. Då vi se tillbaka på allt, som har passerat i Kina under det sist flydda året, så förefaller det hela att vara en dröm. Inte minst underbart är det att vi i vår mission kunnat hålla ut på hvar sin post och fortsätta arbetet, och att detta äfven i "bullersam tid" krönts med rik framgång.

Vår äldsta gosse, Egron, har nu i sällskap med vännerna Lindbergs lämnat oss och rest via Sibirien till Sverige. De reste förra veckan. Det känns tomt efter E. Men vi få öfverlämna honom i Guds hand.

Han önskar efter ytterligare skolbildning (efter en kurs i Betelseminariet) komma hit igen som missionär. Som föräldrar äro vi glada, om det täckes Herren att använda honom därtill.

Kära hälsningar till dig och din familj samt till femcentföreningen. Broderligen

J. A. Rinell.

Ett fyrfaldigt uppdrag.

Af missionär J. A. Rinell.

Då vår Frälsare befallde sina lärjungar att gå ut i hela världen för att predika evangelium för alla folk, gaf han dem, om man så får säga, ett fyrfaldigt uppdrag. Han kallade dem nämligen att blifva apostlar, profeter, herdar och präster.

Ordet *apostel* betyder sändebud. Vi äro sända af Gud att predika hans evangelium, döpa dem som tro och att lära de omvända att hålla allt hvad Kristus har befallt. Såsom sändebud stå vi, i likhet med Paulus, i skuld till både judar och hedningar, till både visa och ovisa.

Men som vi inte förmå att betala vår skuld till alla, måste vi som Paulus ställa oss noga under Den Helige Andes ledning. Då han kom till Troas, den yttersta gränsen af den Asiatiska kontinenten, skådade han emot Europa. Äfven där var han en gäldenär. Macedonien sträckte ut sina händer emot honom. På denna väg kunde han nå visdomsstaden Atén och världsstaden Rom, båda viktiga centra för Kristi evangelium. Men han tog dock inte denna väg förr än Gud tydligen genom en syn hade visat honom sin vilja. Därefter var det dock klart för Paulus, hvarför Den Helige Ande hade hindrat honom att tala ordet i Asien och hvarför han ej fick taga vägen till Bityníen. Han hade att följa Guds väg, i Guds tid.

Men då han sålunda gick Guds väg och tjänade som Guds sändebud, sökte han göra sitt lif och sin verksamhet så rikt och fruktbärande som möjligt. Han nöjde sig därför inte med att bara predika evangelium och lefva det, han befästade Kristi rike genom att upprätta kristna församlingar hvarhelst han drog fram. Och så blefvo dessa i sin tur vittnen, sändebud, lefvande bref, apostelns „glädje och krona“.

Under allt stodo tvenne saker lefvande för apostelns själ. Den första var Mästarens uppdrag. Han ville hörsamma den gudomliga rösten. Och den andra var Kristi snara tillkommelse. Han måste skynda.

Dessa synpunkter måste äfven stå klara för oss. Sändebudet måste gå Guds väg, göra hvad Gud vill och göra det på rätta tiden. „Du kan“, säger någon, „göra mycket godt genom att vara på den plats, där Herren *tillåter* dig att vara, men allra mest på den plats, där Gud vill hafva dig“.

Och så kommer det *profetiska* uppdraget. Gamla testamentets profeter voro sända af Gud. De hade ett budskap från honom. Detta intog så helt deras hjärta, lif och varelse, att det liknade en eld, som ingen makt på jorden var mäktig att släcka. De brunno af nit och hänförelse för det budskap de förkunnade, för den sak de voro kallade att främja. De uppgingo helt däri. Och hvarför? Jo, därför att de voro öfvertygade om sin kallelse, de visste att deras budskap var från Gud. De hade hört, sett och erfarit.

Läs igenom de kapitel som börja de profetiska böckerna. Börja med det storslagna 6 kap. hos Esaias och det 1 kap. af Jeremias och se hur dessa tvenne profeter blefvo kallade af Gud. Fortsätt med 1 kap. hos Hesekiel etc. och du skall finna hemligheten till den öfvertygelse och den hjärteglöd, som utmärker deras budskap. Lyssna till den „Ropande rösten i öknen“. säger han inte: „Jag har sett . . .“ . . . . „Jag vittnar“. Se på Luther och andra: De ha alla fått en del af samma entusiasm, af samma öfvervinnande kraft.

Lika visst som det är att Guds rike behöfver trogna apostlar eller sändebud lika visst är det ock att det behöfver vittnen med profetiskt mod, glöd, entusiasm och hänförelse, ty är budskapet värdt något, så är det värdt allt. Gud gifve sin församling sådana profeter!

Därnäst kommer uppdraget att vara herdar. Under det att aposteln upprättar församlingen, profeten väcker nationer och massorna af folket till besinning, sysslar herden för den enskilde, för individen. Därför heter det ock i skriften: „Sina egna får kallar han vid namn“. „Han låter mig hvila på gröna ängar, han förer mig till friska vatten“. „Så är icke eder himmelske Faders vilja att en enda af dessa små skall förtappas“. Och i Lukas 15 kap. lära vi att herdens kall är att söka det förlorade — söka individen.

Hvilken läxa! Hvilken lärdom! Många af oss torde nämligen göra mycket, ja offra hela sin kraft, för att vinna massorna, men glömmer individen. Men borde vi inte följa den största af alla herdar, som vid tillfällen lämnade de nittionio för att söka den förlorade individen — koncentrera vår kraft på att vinna en och en.

Och se hur han utför sitt en- och en räddningsarbete. Hur försiktig! „Han går efter det förlorade“. Huru uthålligt! „Till dess han finner det“. Huru ömt! „Lägger det på sina axlar“. Huru entusiastiskt hänförd! „Med glädje“. Gud gifve oss sådana herdar! Det är sådana som församlingen behöfver.

Det sista uppdraget är att vara präst. Prästens plats är helgedomen — vid böne- och offeraltaret. Vår store präst lefver alltid för att bedja“. Och det har behagat honom att lofva höra sitt folks böner.

Bönen är en makt. Om vi försumma bönen för oss själfva följer andlig förslappning och död. Om vi försumma den för arbetet följer vanmakt och slentrian. Om vi försumma den för andra, gå vi miste om stora välsignelser och deras blod skall måhända varda kräfdt från vår hand.

Bön är arbete. Då Luther hade mycket att göra bad han träget. En Kinamissionär sade en gång till mig: „Jag utförde mitt bästa arbete i Kina under mitt första år i detta land, ty då bad jag mest“. En annan Kinamissionär har sagt: „Vi kunna göra mer för Kina genom trogna förböner, än om vi sutto som rådgifvare i regeringen“. Jesus sade: „Hvad två eller tre komma öfverens om att bedja — — — det skall eder gifvit varda“.

Under en kritisk period i Guds egendomsfolks historia fanns det en man, som hade för vana att bedja tre gånger om dagen. Och han berättar om sig själf: „Medan jag ännu så talade och bad och bekände min synd och mitt folks Israels synd — — — kom Gabriel“. Och han sade: „När du började din bön, utgick ett ord, hvilket jag nu kommit att kungöra“. (Dan. 9:20)

Om en eller flera af oss, eller alla, vilja hörsamma det fyrfaldiga uppdraget från Gud, om vi för nationen, församlingen eller missionen vilja förödmjuka oss inför honom, skola vi ock få göra bekantskap med Daniels Gud, som han såg i en senare syn — „mannen klädd i linnekläder — — —“ och som sade: „Frukta icke Daniel, ty ifrån den första dagen, då du vände ditt hjärta till att förstå och till att ödmjuka dig inför din Gud, hafva dina ord varit hörda, och jag är nu kommen uppå dina ord“.

Tvänne världshistoriska män.

Vid foten av Kapitolli kulle i Rom fanns vid tiden av landets storhetstid ett av världens hemskaste fängelser. Det var uthugget i berget och bestod av två avdelningar eller våningar: den övre, som dock låg betydligt under markens yta, och den undre, som låg nedanför den förra. De båda hålorna voro förenade med varandra medelst en liten rund öppning i den övre fängelsehålans stengolv. Intet fönster, ingen dörr eller glugg fanns varigenom solens strålar eller den friska luften kunde insläppas.

Den katolska kyrkans traditioner, vilka ock vitsordas av en del andra författare, utpeka det nedre rummet i denna hemska fängelsehåla, som aposteln Paulus sista fängelse i Rom. Om denna uppfattning är riktig, är det sålunda från denna mörka, kalla och fuktiga håla, aposteln skrev sitt sista brev till Timoteus. Ej underligt att han då bad denne att göra sitt bästa för att vara i Rom före vintern och att medtaga manteln, som var kvarlämnad i Troas.

Inte långt från den plats, där Paulus så att säga var levande begraven i det hemska fängelset, bodde samtidigt världshärskaren Nero i den största yppighet och prakt. Taken i hans palats voro inlagda med elfenben och äkta pärlor; väggarne voro översållade med guld och ädelstenar; golv och möbler bestodo till stor del av juvelprydd mosaik. Hans sängar voro gjorda av silver och hans bord av guld.

För den mäktige monarken böjde sig hela den kända världen. Jordens furstar kastade sina kronor inför hans fötter. Han satte sin egen huvudstad i brand endast för nöjet att få se en stor eldsvåda. Oskyldiga människor grepos, tjärades, och medan de ännu levde antändes för att såsom facklor belysa hans väg. Ett ord från honom skulle kunna ha satt den åldrige aposteln på fri fot, men ock givit honom en ögonblicklig död.

Om världen förmår att tillfredsställa en människosjäl och göra livet lyckligt, så borde Nero ha varit en av de lyckligaste på jorden. Men i det ställe torde man ha svårt att finna en olyckligare, en fattigare man än vad han mitt i sin despotism var. Förföljd av det onda samvetets demoner förmådde han inte ens att leva; ty innan han hunnit mannaålderns mognad stötte han dolken i sitt eget hjärta under utropet: *"Allt är försent!"*

Innan detta dock hade skett, hade fången i Kapitolli mörka och fuktiga håla sett den trånga fängelseluckan öppna sig för sista gången. Innan de obarmhärtiga bödlarna föra ut honom till avrättsplatsen, höres han ännu en gång bedja. Men bönen vill hälst övergå till tacksägelse och jubel. Han tackar Gud för sjöolyckan vid Malta, för hudfängningen i Filippi, för stenandet i Lystra, för övervåldet i Jerusalem, för mordförsöket i Korint och Damuskas, för allt, vad han genom Guds nåd fått uträtta för att göra världen bättre, rikare och mera osjälvisk.

Hans sista testamente var: "Blygs icke för vår Herres vittnesbörd — —! Lid även du för evangelium — —. Ja vet, på vem jag tror — —. Jag har kämpat den goda kampen — —. Härefter är mig förvarad rättfärdighetens krona."

Två stora män ha fallit. En av dem var stor på jorden, en inför Gud. Neros namn lever endast för att förbannas av eftervärlden, Pauli för att välsignas av miljoner.

Vilken av dessa två personligheter vill du likna? Vill du göra dig ett namn, som är värt att nämnas, ett namn, som skall stråla genom evigheterna? Om så är, låt din tid, dina krafter, dina gåvor, dina penningar, din lärdom, ditt personliga inflytande och bildning helgas åt Gud. Lev för honom och för att göra andra lyckliga och rika, ty endast detta är ett liv, värt att leva.

J. A. Rinell.

Ur en predikan till Kineserna.

(Af J. A. Rinell, upptecknad af en åhörare).

Text 1:sta Mos. Bok 6.

Då Kain mördat sin broder Abel måste han lämna sitt fädernehem. Hans efterkommande blefvo onda och frågade icke efter Gud. I den slagne Abels ställe föddes till Adam och Eva ännu en son, Set. Dennes efterkommande voro goda och dyrkade Gud. Så småningom började dock dessa "Guds söner", som de kallades, att i äktenskap beblanda sig med människornas döttrar. Nu växte ondskan tills den nådde himmelen och Herren sade: "Människan, som jag har skapat, vill jag utrota ifrån jorden"! — Hvilken lärdom ha vi ej här!

Ofta komma kristna till mig och säga: "Pastor, jag ämnar taga den och den flickan till hustru åt min son. Hon är visserligen hedning, men hon har lofvat att liksom vi dyrka Gud och helga sabbaten, och då hon väl blir gift kan hon ej annat än lyssna till hvad vi säga, så var icke orolig".

Åren komma och gå. Den unga hustrun synes aldrig till i kyrkan. Då hennes man tillfrågas därom, svaras det vanligen: "Själf vill hon nog, men hennes släktingar hindra henne". Så småningom blir också mannen kallhjärtad. Barnen, som su växa till, bli uppfostrade i hedendomen. Flickorna få sina fötter bundna och ingen sändes till missionens skolor. Det är död, död i den familjen! Mannen som förr var en sån varmhjärtad kristen är borta från Gud.

Hvarför? Guds söner hade tagit sig världens döttrar till äkta. Låt oss hålla oss obesmittade af världen och lifvet och framtiden skall ligga ljus för oss!

Då Herren måste sätta sitt beslut att förgöra dem i verkställihet uppenbarade han dock en oändlig kärlek och barmhärtighet. Etthundratjugo år gafs dem såsom bättringstid. Hvilken lång tid är ej detta! Huru många tillfällen hade de ej att återvända till Herren. Men ack, de framhärdade i sin ondska. Dock, hvilken af oss har inte fått en liknande bättringstid. Hvilken vågar en dag stiga fram inför Herrens ansikte och säga: "Du gaf mig intet tillfälle till bättring".

Gud har gifvit dig tio år, tjugo, ja femtio och sextio år och kanske mera och ändå har du icke gifvit ditt hjärta till honom som älskat dig så högt. Skynda, skynda innan floden kommer och dina tillfällen sopas bort för evigt!

Men ännu en gång uppenbarade Herren sin stora kärlek. Han lät Noah göra en ark, hvari alla som gingo ditin blefvo räddade. Ända till denna dag ega vi en frälsningsark. Det är Jesus, vår blodige Konung, som för oss led döden på Golgata. Fly till honom och han skall aftvå dina många synder! Skynda till frälsningsarken! Ty syndens lön är döden, men genom tron på Jesus Kristus skall du vinna evigt lif.

Sista underrättelserna från våra missionärer i Kina: Broder J. A. Rinell skrifver den 13 dec. 1911: Upproret ligger mer än 700 km. ifrån oss fågelvägen, det vill säga betydligt längre än afståndet från Stockholm till Malmö.

Herren har emellertid bevarat oss hittills. Vi bo kvar å våra respektive stationer och söka utföra arbete både i stad och på land — alldeles som om ingenting hade händt. Huru länge detta får fortgå vet dock endast Herren.

Under förra veckan var jag i Ma-go-choang, där en serie möten höllos. Det är emellertid kallt och ruskigt att vara ute nu. Jag blef illa förkyld och känner mig ej bra ännu.

I söndags kväll blef vår mandarin med följe anfallen af ett parti fanatiska personer, hvilka hade bildat — Kinas nya regering. Anfallet skedde strax utanför stadsporten, då mandarinen kom hem från en ämbetsresa i bärstol. I det rådande mörkret lyckades han emellertid obemärkt komma ut ur stolen och räddade sig undan anfallarne på förriddarens häst. Sedan dess har det dock lyckats soldater och poliser att infånga ett 20-tal af ligan. »Kejsaren» är dock ännu på fri fot. — Det är första gången en mandarin har blifvit anfallen af folket här i Kiaochow under de 17 år jag bott här i staden.

Brottslingarne äro alla landtbrukare. De synas ha låtit förvilla sig till fanatism gränsande till vansinne. Ledaren anser sig vara Kinas kejsare. Hans förtrogna äro ministrar o. s. v. Genom svartkonster tro de sig vara osårbara — alldeles som boxarne under 1900. Med dessa ha de ock i flera fall vissa likheter. De finnas i flera byar rundt omkring staden. Det är dock att hoppas att deras makt snart skall brytas. Jag tror ej, att de ha någon ovanligt stor spridning.

Enligt turlistan bőra vännerna Lidquists vara i Tsingtau nästa söndag. Br. Leander reser ned för att möta dem.

Till slut kära hälsningar från samtliga.

Veckobladet 1912.

Kina-brev.

Att klippa av hårflätan på en kines ansågs förr som ett riktigt helgerån, och förekom inte annat än i abnorma fall. En kinesisk novell talar om en herre, som brukade straffa sin tjänare på det sätt att han, då tjänaren gjorde sig skyldig till någon svårare förseelse, klippte av ett stycke av hans hårfläta. Och det säges, att detta sätt att straffa honom visade sig ovanligt verksamt.

Att under den tiden eljest klippa av hårflätan på en kines var livsfarligt. Detta fick en ung matros erfara i Shanghai för några år sedan. Händelsen var i korthet följande: En förnäm kines kom en dag åkande i en s. k. rikscha. Genom oförsiktighet föll hans långa hårfläta över kanten av åkdonet. Snart virade sig den yttersta ändan av den långa flätan omkring hjulaxeln. Det dröjde inte häller länge förr än verkningarne därav steg till huvudet! Nu började kinesen skrika på sin tvåfotade dragare. Men denne uppfattade detta som en maning att springa fortare. Situationen började bli farlig. Men en rådig engelsk matros, som just vid tillfället var i land räddade den genom att snabbt och beslutsamt skynda fram och avskära hårpiskan. Men det skulle han inte ha gjort, ty kinesen blev ursinnig och ville hämnas. Den välmenlte matrosen fick fly för sitt liv och kände sig inte säker förr än hans fartyg var ett gott stycke på väg från Shanghai!

För de äkta republikanerna har dock hårflätan på senare tider blivit omodärn. I södra Kina hör den väl nu till sällsyntheten, om den över huvud tagat ens existerar. I norra Kina däremot är den fortfarande mycket allmän. På enstaka platser ha mandarinerna utan vidare framgång försökt genom soldathjälp få bort den. Men andra mandariner ha varit mera diplomatiska. En del ha t. ex. förklarat alla, som ha hårflätan kvar, tillhöra Ch'eng-dynastien, då däremot de, som ha skilt sig ifrån den äro äkta kineser. Slutsatsen blir den att de förra ställa sig utom medborgerliga rättigheter, då däremot de senare tillerkännas sådana. Man talar om att sätta allt på ett kort, men här sättes det på en — hårfläta. Men detta medel har visat sig vara mycket verksamt.

Jämte det att toaletten nu i många fall är mycket olik mot vad den var förr, visar ock klädedräkten en ovanlig mångfald. De flästa vidhålla ännu i huvudsak det gamla modet, om man undantvger huvudbonaden, vilken nedärvd från Ch'eng-dynastien anses vara förkastlig. Några, som anse sig ha råd, anlägga europeisk dräkt, andra kläda sig delvis kinesikt och delvis utländskt.

Mandarinernas forna storhetstid börjar bli ett minne blott. Deras fina ämbetsdräkt ha utbytts mot en grov och tarvlig militäruniform. Seden att bäras i sidenstol har utbytts mot hästryggen. Deras stab har betydligt inskränkts och deras makt fördelats mellan flera personer. En del fina ceremonier ha blivit bortlagda. Stundom är detta nära nog att beklaga, ty de hade en del synnerligen vackra sådana. Men *en* bortlagd ceremoni beklaga vi inte. Och det är den obligatoriska skyldigheten för varje mandarin att under vissa dagar å tjänstens vägnar besöka tämplen för att offra och tillbedja inför de vidriga avgudarne. Den seden är borttagen — låt oss hoppas för alltid. Därigenom har Kina äntligen fått full religionsfrihet så att även "kronans män" efter behag kunna omfatta den kristna läran. Give Gud att många gjorde det!

J. A. Rinell.

1912

Konferenser m. m. i Kina.

Äfven vår mission blef in[illegible] att deltaga i en af de konferenser, som fortsättningskomitén af den stora missionskonferensen i Edenburg genom sin ordförande, d:r John R. Mott, i dagarne hållit med missionärer i Kina. Valet föll på undertecknad, som därför fick resa. Platsen för mötena var provinshufvudstaden i Shantung. I sällskap fick jag bl. a. br. A. J. Lidquist, som också ville se nämda stad och fick närvara på mötena.

Tsinanfu,

så heter provinsens hufvudstad, ligger nio timmars järnvägsresa vester om vår goda stad Kiaochow. Den är bland annat beryktad för sitt goda och rena vatten. I likhet med Elim, räknar den inte mindre än sjuttio källor. Några af dessa äro kraftiga springkällor med outtömligt vattenförråd. Det finns klart rent vatten nästan hvart man går. Så olikt det öfriga Kina! En liten sjö finnes också inom staden. I denna växa härliga lotusblommor sommaren lång. Den nöjessökande allmänheten förlustar sig där bland blommor och grönt å små nätta vackert dekorerade husbåtar. Det är ett paradis i sitt slag.

Tvänne traditioner äro bl. a. förenade med denna märkliga stad. Den ena rör springkällorna och den andra själfva stadens vara eller inte vara. Rörande springkällornas uppkomst säges det, att under den gråa forntiden fanns en gud, som en dag kastade en hand full af agnar i en från ett berg nedstörtande bäck. Vattnet förde agnarne med till dalen, där staden nu är byggd. Och af hvarje agn blef det en — springkälla! Å nämnda berg finns det en pagoda. Från denna tros en osynlig tråd utgå till staden. Så länge denna tråd håller, skyddas staden från fördärf. Men då den brister, är staden hopplöst förlorad.

I den af omkring 300,000 kineser bebodda staden utföra de amerikanska presbyterianerna och engelska baptisterna en kraftig och mångsidig missionsverksamhet. Det är att hoppas, det deras arbete skall bli en andlig springkälla både för staden och provinsen, och att den osynliga tråden, som hålles af skaparehanden, skall få sammanlänka många dyrbara kineser med Gud och själens eviga hem för att sålunda rädda dem från en eljest säker undergång.

Men tillbaka till

konferensen.

D:r Mott håller fem konferenser med missionärerna i Kina, nämligen en i Hongkong, en i Shanghai, en i Tsinanfu, en i Peking och en i Hankow. Till hvardera af dessa sända de representativa missionerna som arbeta i närheten af dessa centra, ett femtiotal ombud. Af dessa äro kineserna och de utländska missionerna lika representerade. Målet är att försöka finna ut det närvarande missionsläget och det framtida behofvet samt se till huru detta b[illegible]t lämpligast skall kunna mötas. Från hvardera af dessa konferenser utses sex ombud (3 utländska och 3 infödda), hvilka möta till en slutlig konferens i Shanhai, där man af de lokala konferensernas uttalanden ämnar göra en sammanfattning.

Konferensens program upptog bl. a. hufvudfrågor rörande evangelisationsarbetet, den kristna församlingen i Kina, ledareskapet i församlingen, skolverksamheten, den kristna i litteraturen, läkareverksamheten, arbetet bland kvinnorna fördelning af arbetare å missionsfältet, samarbete mellan olika missioner och de utländska missionärernas utbildning och användning. Under hvardera af dessa hufvudrubriker voro två till tolf underafdelningar i form af frågor bifogade. Alla dessa diskuterades af konferensen i sin helhet, hvarefter frågan hänskjöts till sin särskilda resolutionskomité för formelt svar. Dagen efter diskuterades resolutionen för att med eller utan ändringar antagas af konferensen. Hvarje fråga fick en mångsidig behandling och allt var ordndt så väl att det arbetade som en maskin.

Genom konferensen framgick bl. a. att

mycket missionsarbete

redan var utfördt inom provinsen, att dörrarne för evangelium stodo öppna för evangelium såsom aldrig förr, men ock att Jesu ord: "skörden är mycken och arbetarne äro få", ännu kan tillämpas på detta stora och folkrika fält. Stora distrikt äro ännu praktiskt oupptagna; intet nämnvärdt arbete utföres bland de talrika muhammedanerna; blott litet göres för de tusentals pilgrimer, hvilka exempelvis vallfärda till det "heliga" afgudaberget Taishan; Soldatmissionen har blott började å en à två platser, i andra är den fullständigt försummad. Arbetet ibland de s. k. bildade klasserna reducerar sig till det minsta möjliga och millioner hedningar i såväl städer som landtdistriktet ha ej ännu kommit i hörhåll för evangelium.

Under det att man var enig om att ledningen af den kristna församlingen i Kina så mycket som möjligt borde öfverlämnas åt kinesiska ledare, betonades dock vikten af försiktighet. Det komme ännu att dröja länge innan den kinesiska församlingen i Shantung kunde blifva självunderhållande. Visserligen offrade många medlemmar både tid och penningar efter förmåga och öfver förmåga, men deras inkomster voro så begränsade, att de hade mycket litet att gifva. Missionsförsamlingen i de kristna länderna borde därför taga hänsyn till detta, då det gäller att understödja och hjälpa.

För att bl. a. göra skolverksamheten, den kristliga litteratur- och läkareverksamheten så effektiv som möjligt förordades samarbete och federation missionssällskapen emellan. De presbyterianska och engelska baptistmissionerna m. fl. voro redan allierade i dessa verksamhetsgrenar, och t. o. m. i kyrkofrågor. Deras företrädare i konferensen rekommenderade äfven detta som ett efterföljansvärdt exempel för andra.

På grund af att missionssällskapen mot sin vilja stundom utsända

olämpliga arbetare

till missionsfältet, förordade konferensen att hemmissionssällskapen ej skulle antaga nya missionärer för längre tid än högst för den första 7- eller 8-årsperioden. Om kandidaten under denna tid visade sig olämplig för sitt kall vore de omsesidiga förbindelserna mellan honom och m. sällskapet upphäfda. Vore han lämplig, kunde ny och permanent uppgörelse ske. Som orsak till afsked angafs bristande förmåga att lära sig språket, oförmåga att umgås med kineserna och oförmåga att samarbeta med de utländska medarbetarne.

Som en omväxling i programmet inbjöds hela konferensen

till provinsguvernören

på kaffe. Guvernören underhöll sig mycket civilt med både de utländska missionärerna och de kinesiska ombuden. En större musikkår spelade flera vackra musikstycken. Ett af dessa var: "Gud bli med er tills vi möt's igen".

Under vistelsen i T. höll d:r Mott tvänne välbesökta

möten för studenter.

Samlingslokalen var guvernementets "riksdagshus", en cirkuslik byggnad, rymmande 2,500 personer. Under första mötet var hela lokalen fylld af lyssnande studenter. Inte mindre än 553 af dessa antecknade sina namn såsom ett bevis på, att de hade lofvat Gud och mötet att uppmärksamt studera de fyra evangelierna, att dagligen bedja till den sanne Guden och att, för såvidt de vid studiet af evangelierna funno det öfverensstämmande med Guds och samvetets röst, tro på den Kristus som bibeln utpekar, såsom sin personlige frälsare. — Vid Motts andra möte i T., sades det, att ett liknande antal studenter gåfvo samma löfte.

J. A. Rinell.

14/2 Från Kiaochow församling. Församlingen i Kiaochow, Kina, hade sitt sedvanliga årsmöte förlidne 26 februari. Det hade samlat fullt hus. Besluten voro eniga och Guds ande var nära.

Av årsberättelserna framgingo att en livlig ock framgångsfull verksamhet hade utförts. Utom i staden hade regelbunden och söndaglig verksamhet pågått å 8 utstationer. 8 infödda evangelister, 4 bokspridare och 3 bibelkvinnor hade varit missionärerna behjälpliga i arbetet. I staden hade en gosskola med 40 elever, en flickskola med 26 och en bibel-kvinnoskola med 5 elever varit i verksamhet. På landet ha 10 vardagsskolor med 104 elever fortgått. 11 söndagsskolor med 287 elever och 19 lärare ha stått i samband med församlingen. Jämt 50 personer hade blivit döpta och förenade med församlingen, 5 hade avgått med döden och en uteslutits. Medlemsantalet var 298. I kassan hade omkring 600 kronor influtit. Dessa hade använts för avlönande av en evangelist och en boksäljare.

Rätt mycket har gjorts för främjande av bibelstudium. I skolorna lägges stor vikt därvid. Söndagsskolorna, i vilka de internationella texterna följas och i särskilda möten förberedas, ha visat sig vara mycket fruktbärande. Flera bibelklasser för äldre ha hållits. Varje dopkandidat får vid intagandet i församlingen ett N. T. med inskriptionen: "Ransaken skrifterna etc". Särskilda ansträngningar ha gjorts för att förmå medlemmar, som kunna läsa, att dagligen åtminstone läsa ett kapitel i de heliga skrifterna. Ett 60 à 70-tal personer ha ock avgivit ett sådant löfte. Dessa ansträngningar ha ock i många fall krönts med goda resultat, ty flera av våra omvända äro bibelkännare.

För att sprida de heliga skrifterna ibland utomstående eller hedningar ha ock inte så litet blivit gjort. Våra kolportörer ha under året besökt 1,124 byar, sålt 9,631 bibeldelar och spritt flera, flera tusen ex. bibliska traktater. Utom detta ha 12 helbiblar och 177 ex. N. T. blivit sålda. Boksäljarne, evangelisterna etc. ha därjämte, såsom vi hoppas sökt att vara en levande bibel var helst de ha dragit fram. Mycken säd har blivit sådd, mycket arbete nedlagt, många böner uppsända, men ock många välsignelser mottagna. Allt uppmuntrar till nya ansträngningar, nya offer.

Vad som emellertid för tillfället mäst bekymrar församlingen är, huru den skall få ett rymligare kapell. Det vi nu ha rymmer omkring 200 personer, då det är alldeles fullpackat. Då vi byggde det, räknade församlingen endast 8 medlemmar. Skolbarnen för staden beräknas under 1912 att bli närmare 100 och på landet ännu flera. Huru skola alla dessa få rum i ett så litet kapell?

Missionärerna ha under de senaste åren upprepade gånger bett komitén i Stockholm om penningar för ett nytt och större kapell i Kiaochow, och den har utan tvivel behjärtat nödvändigheten av detsamma, men på grund av bristande medel har den ej hittills kunnat giva något bestämt löfte om dess byggande. Missionärerna kände sig emellertid ovanligt uppmuntrande, då de härom dagen fingo brev från en jämförelsevis undangömd missionsvän, där denna lovade omkring 2,000 kronor som grundplåt till företaget. Månne vi ej ha rättighet att tro, att detta löfte var ett svar på bön? Och det har stärkt vår tro, så att vi nu bedja med större frimodighet om de resterande 6,000 kronorna. Vem vill hjälpa oss att bedja härom — vem vill offra?

Kiaochow, China i mars 1912.

J. A. Rinell.

Kiaochow, Kina. 1912

Den 14 juli döptes och intogos i härv. församling 28 personer. Det är regntid hos oss här nu. Detta var orsaken till att flera dopkandidater ej kunde komma in till staden för att bli döpta den här gången. Men de torde väl komma en annan gång. Som vi äro midt uppe i högsommaren, är det varmt och svettigt. Det piper i hvarje träd och buske, i hvarje dike och vattenpöl. Landtmannens säd växer så man "hör" det; lifvet väller fram i olika former öfver allt. Gud uppenbarar sig öfver allt — inte minst ibland våra kineser! Kära hälsningar till alla som önska Jerusalems lycka. Det har behagat Herren att beskydda de sv. baptistmissionärerna och deras arbete här äfven under bullersamma tider och låta arbetet bära rika frukter. Borde inte därför samfundet ... som en ringa tacksamhetsgärd mot Herren, skynda sig att gifva Gud och oss de penningar, som vi behöfva för det nya kapellet i Kiaochow? Skynda att bringa ett sådant tackoffer inför Gud! *J. A. Rinell.*

Från Kiaochow, Kina, skrifves den 6 aug. 1912 följande i enskildt bref till sekreteraren:

Sommaren har varit mycket tryckande de sista 10 à 12 dagarne. En värmebölja på 43 grader Celsius i skuggan har dragit fram öfver en hel del distrikt här i Shantung. I Kiaochow har det dock inte varit fullt så varmt. En hel del kineser och äfven djur ha dock stupat äfven här af solstyng och öfverhettning. Trots det att vi äro midt uppe i den s. k. regntiden, faller intet regn. Detta gör naturligtvis hettan starkare och skördeutsikterna dåliga. Men Guds högra hand kan allt förvandla. Må ändring till ett bättre snart komma!

Verksamheten fortgår med någon liten inskränkning som vanligt. Men nog kan man under en sådan värme tacka Gud för, att man har hopp om svalare dagar inom en ej alltför aflägsen tid. Tänk om det skulle vara lika varmt jämt! Hvad skulle vi då kunna uträtta för missionen?

Samtliga ha att tacka Gud för hälsan.

Med hjärtliga hälsningar. I Herren och arbetet förbundne *J. A. Rinell.*

Från Kiaochow skrifves den 21 augusti 1912 till missionskommitténs sekreterare:

Får tacka för ett par bref: ett af den 18 och ett af den 30 sistlidne juli.

Rörande det första, ber jag få säga, att uppsatsen: »Ett fyrfaldigt uppdrag» ursprungligen sändes till Wecko-Posten — ej till julpublikationerna. Omkring tio dagar senare sändes den till Nya Wecko-Posten i Amerika. Tanken hos mig var då, att den redan varit införd i W.-P. Sedan har jag emellertid sett, att den äfven varit införd i annan tidning, men jag har inte sändt den till någon mer än de förstnämnda.

Vi ha tacksamt mottagit de penningar, som brefvet af den 30 juli omnämner. — Är just färdig att utskrifva en växel på något öfver 1,000 mex. dollars för att därmed betala skolafgifterna för Lindbergs och våra barn i Chefoo. Dessa penningar borde ha varit betalade för tre månader sedan, men på grund af brist i kassan ha de måst stå öfver tills nu. Denna utbetalning gör emellertid ett djupt hål i kassan.

För konferensens vänliga hälsning be vi härmed få säga vårt tack. Det gläder oss att konferensen varit god.

Den varmaste delen af sommaren är nu slut för i år. Och väl är det. Vi ha i år haft en värmebölja på 109 gr. Fahrenheit (= 43 gr. C.) i skuggan, som dragit fram öfver en del af vårt grannskap. Flera kineser, däraf ett par rika personer af våra grannar, dogo af solsting. Flera djur dogo ock af öfverhettning. Hvad skulle vi göra, om vi hade det så varmt hela året om? Det svettbad, som vi fingo, manar oss till tacksamhet mot Gud, som sörjt för att vi fått ett gifvande missionsfält, där missionärerna i allmänhet utan allt för stora klimathinder kunna arbeta året om.

Verksamheten fortgår som vanligt. Inga möten äro inställda. Tillströmningen af åhörare är dock något mindre, än under den svalare årstiden. Detta ursäktar man ock gärna.

Barnen äro nu hemma från Chefoo. Oscar som har fyllt sina 16 år, har med denna termins utgång slutat sin skolgång i Chefoo. Hans afgångsbetyg äro vackra. Rörande hans uppförande skref rektorn bl. a.: »I regret this (att han måste lämna skolan) all the more, because Oscar is such a good lad, that I would be glad to have him here for the good influence he wields amongst the other boys».

Samtliga ha att tacka Gud för hälsa.

Med hjärtliga hälsningar från hela familjen.

Broderl. *J. A. Rinell.*

Kiaochow, Kina. 1912 Br. Rinell skrifver: Den 15 sistlidne september hälsades ytterligare 16 personer (10 män och 6 kvinnor) välkomna till Herrens bord härstädes. Samtliga voro nydöpta. Med dessa ha inte mindre än 71 personer blifvit döpta endast i Kiaochow under sommaren. Några till äro anmälda och komma, om Gud vill, att döpas nästkommande november.

Det har behagat Herren att gifva oss ganska många nya medlemmar i år. Det känns godt att tänka, det dessa blifvit vunna från mörkrets furste och att de nu äro rekryter i hans här, som drager ut segrande och för att segra. Må hvarje missionsvän bedja Gud, att de må bli goda Jesu Kristi stridsmän! *J. A. Rinell.*

Kiaochow, Kina. Den 10 nov. hade församlingen i Kiaochow sin sista dopförrättning för året, då nio kineser döptes. Med dessa ha jämt 80 pers. blifvit döpta och intagna i denna församling under året. Det är den största tillökning som vi hittills ha haft på ett år. Och det tillkommer oss alla att glädjas däråt. Ty hvarje arbetare och hvarje glad gifvare för missionen och hvarje trogen förebedjare för densamma har »aktier» i detta resultat. Dock, under allt detta må vi ihågkomma, att den som sår och den som vattnar är intet, utan det är Gud som gifver växten. Honom allena ära!

J. A. Rinell.

Från Kiaochow skrifves den 31 december 1912: Långsamt och rasslande skred godståget fram mot målet. I kupén, där jag satt, fanns ingen, om jag undantager tjänstemännen, som ofta gingo ut och in. Jag kände mig dock inte ensam, ty jag hade ett mycket kärt sällskap i »En Herrens tjänarinna». Jag läste och njöt i fulla drag af den fängslande beskrifningen.

Som jag satt och läste, märkte jag att kupén hastigt fylldes af ett guldskimrande ljus. Det var från den nedgående solen. En skönare solnedgång kan man knappast få skåda. Vore jag det allra minsta poet, skulle det varit det bästa tillfälle att få besjunga dess färgskiftande glans. Nu kan jag blott säga, att den var utomordentligt skön.

Med ögonen följde jag den tills den sjunkit bortom ett i fjärran dimhöljdt berg. Länge syntes dock strålarna kasta sitt återsken på den mörknande himmelen. Tanken ilade nu tillbaka till »En Herrens tjänarinna». Så gjorde ock hon. Hon lyste ända till sista aftonen. Och då hon gått till ett annat land för att lysa ännu klarare, ser man dock fortfarande återskenet af strålarna på jorden.

Mina tankar öfvergingo såmåningom till den enda bön, som man väl vid ett dylikt tillfälle kan bedja: »Herre, gör också mig till 'en Herrens tjänarinna', som lyser upp den värld, i hvilken jag lefver, och låt mig sedan för evigt ... vara när Kristus!»

Alltnog: mottag mitt hjärtliga tack för denna goda bok, som intresserat icke blott mig, utan hela min familj. Den sprider ljus och glädje dit den kommer.

Hedvig Rinell.

Från Kiaochow skrifves den 2 jan. 1913 till kommitténs sekreterare: Utom den del, som jag brukar taga i verksamheten i staden, har jag ock under det gångna 4:de kvartalet så flitigt som möjligt besökt utstationerna och skolorna på landet.

Verksamheten har gått jämt och stadigt framåt. Med de nio personer, som blifvit döpta under sist flydda kvartal, ha jämt 80 blifvit döpta och förenade med församlingen i Kiaochow.

Gud har ock hört och besvarat böner och förböner rörande utstationen i Gåtå. Förföljelsen mot de kristna där har nämligen utjämnats åtskilligt, och framtiden ter sig ljusare.

Villigheten att höra Guds ord såväl i staden som på landet har varit god. Evangelisterna ha därför också i allmänhet gjort glädjande erfarenheter. En af våra bästa evangelister har också under det sist gångna kvartalet hjälpt till med verksamheten i Chucheng.

96

Den traditionella söndagsskolfesten på juldagen samlade öfverfullt hus. Den enskilda festen för stationens infödda arbetare på annandagen var också inspirerande. Allt förefaller förhoppningsfullt och manar till fortsatta ansträngningar. Herren hjälpe oss och sitt verk under 1913!

Med hjärtliga hälsningar till Br Byström, hela kommittén och alla andra missionsvänner. *J. A. Rinell.*

1912

»Kassan är tom.» Detta hör man inte sällan från kassörerna inom våra missionsafdelningar. Och den yttre missionens kassa utgör inte heller något undantag. Men detta sakförhållande är tråkigt. Nu är emellertid tiden inne att enligt konferensbeslutet taga ett kraftigt tag för att förbättra kassans ställning för den yttre missionen. Och det beror inte så lite på läsaren hur det skall lyckas. Man har ju emellertid all anledning att hoppas det bästa.

Från flera håll spörjes ett stigande intresse för vår yttre mission. Vänner ihågkomma missionärerna med julklappar och uppmuntrande bref. Församlingarna offra snällt och villigt af sina medel för den gemensamma kassan. Missionskommittén antager och utsänder nya arbetare för de olika fälten. Möten och inspirerande tal och predikningar hållas, samt trogna böner och förböner uppsändas till missionens Herre.

Och på allt detta har Herren nådeligen svarat med eld från himmelen. De synliga framgångarna t. ex. i Kina ha under de senare åren varit i ständigt tilltagande. Det sistgångna året med sin totala dopsiffra af 149 personer, fördelade på tre församlingar, bör glädja hvarje missionsvän hemma och borta. Utsikterna till framgång i fortsättningen äro lika ljusa som Herrens egna löften. Äfven detta manar till ödmjuk tacksamhet inför Gud.

Men framgångarne medföra ökadt arbete, ökade förpliktelser. Behofven å de olika missionsfälten äro stora. Och rörande Kina — det missionsfält, som jag af naturliga skäl bäst känner — är behofvet skriande. Och i egenskap af lokalkassör vet jag, hvad det behöfs för att möta de ekonomiska kraf, som arbetet där ställer på samfundets kassa. Det är inte, så som många tro, nog med att missionärerna få ut sina löner. Dessa ta efter allt jämförelsevis det minsta hålet i kassan. Nej, det fordras mycket mer. Nya hus måste byggas; de gamla måste repareras. Ett tjugutal kapell och skollokaler måste förhyras; ett hundratal skolungdomar måste dagligen födas och omkring ett hundra evangelister, bokspridare, bibelkvinnor, skollärare etc. måste aflönas. Allt detta kräfver större penningsummor än den oinvigde torde fatta. Och det är inte sällan kassörens hjärta svider, därför att kassan är tom. Men låt den inte behöfva blifva det. Vi bedja dig, käre läsare, så bevekande som vi kunna: *Gör ditt bästa för att fylla Guds förrådshus under 1913. Gör det nu! Börja i dag! Gud vill det.*

J. A. Rinell.

Denna skrifvelse åtföljdes af ett bref dateradt Kiaochow den 21 nov. 1912 och ställdt till Kommitténs för yttre missionen sekreterare. Vi anse att det gärna kan publiceras såsom något, som ytterligare manar till hågkomst af missionen, hvars speciella insamlingsdag står för dörren. Brefvet lyder:

»Tar mig friheten att sända en liten bit med rubriken: »Kassan är tom», som jag har ämnat för W.-P. Artikeln bör, om den intages alls, införas i förening med offerveckan för vår yttre mission.

»Kassan är tom» är en sorglig verklighet här för ögonblicket. Och den är inte blott tom, den står i flera tusen kronors skuld. Räkningen för skolbarnen i Chefoo går på 2,200 kr. Den skulle betalts för länge sedan, men är obetald ännu. En hel massa tegelbeställningar för kapellet, trä för detsamma jämte löner till arbetarne etc., etc. skulle betalas. Men det finns inga penningar. Hvad skola vi göra? De små penningeförsändelserna hemifrån, hvilka tacksamt mottagits, ha på sista tiden gått åt så fort de ha kommit. Var god och gör allt hvad göras kan för att vi må få ut mera penningar för våra stora utgifter. Eljest går det alldeles på tok med alltsamman.

Samtliga här må godt och hälsa kärt. Gud hjälpe, hemma och borta!»

Undertecknad kan blott allvarligt bedja läsaren aktgifva på denna skrifvelse. Så är det synnerligen önskligt, att missionens vänner enigt framträda. Medlen sändas såsom adressen i Wecko-Postens vignett angifver. *Sekreteraren.*

Veckobladet 1912

Russellismen i Kina.

Af missionssällskap, som här i Kina "fiska i andras vatten" torde det s. k. Russellianska samfundet kunna sättas i främsta rummet. Strax efter det "profeten" Russell i Amerika för omkring tjugu år sedan började sin propaganda, sände han regelbundet sin tidning "Zions Watch Tower" jämte en massa böcker och traktater till oss. En missionär af våra grannmissioner omfattade ock entusiastiskt den nya läran. Han resignerade dock från sin missionärsbefattning i Kina och for hem till England af det skäl, att han ansåg sig inte ha något arbete bland hedningarne. I sitt hemland har han dock allt sedan i tal och skrift arbetet för de nya idéerna. Men inom parentes sagdt synes han dock på allra sista tiden fått sina ögon öppnade öfver att Russell framhäfver sig öfver Kristus, som han åberopat vara sin läromästare. I den engelska upplagan af hans tidning för den 1 januari 1912 använder R. nämligen sitt eget namn 164 gånger, då däremot hans mästares Jesu Kristi namn endast nämnes 7 gånger. Detta borde vara nog att väcka hvem som helst till allvarlig eftertanke.

Rusell, som helt naturligt inte tror på hednamissionen, var emellertid förlidit år i sällskap med ett antal liktänkande amerikanare hit till Östern för att i Japan, Indien och Kina studera missionen. Men han gjorde det utan att uppsöka missionsstationer, kapell, skolor, missionärer eller omvända. Och det är bevisadt, at than öfver hufvud taget inte besökte någon som kände missionen eller till någon sådan framställde någon fråga rörande missionsarbetet. Men det oaktadt upprullade han vid sin hemkomst till Amerika många svartmålningar, hvilka visade att hednamissionen var ett enda stort misstag.

Att detta Russells uttalande i verkligheten inte troddes af honom själf och af hans vänner, har dock senare bevisats bl. a. däraf att han med Shanghai som utgångspunkt igångsatt en intensiv skriftspridning enkannerligen sin tidning, som tryckes i milliontal exemplar och genom trogna kolportörer gratis utdela den till omvända kineser. Shantungprovinsen har ock genomkorsats af dessa apostlar. Därvid har ock vår stad blifvit besökt. Det var på ett onsdagsbönemöte, en af dessa kolportörer besökte oss. Vi hade dock från annat håll blifvit varskodda om besöket och missionärerna lyckades därför få hand om hela tidningspacken (300 ex.) som han ämnat för vår församling. Han lade oss dock på hjärtat att ej gifva tidningen till hedningar, af det skäl att de ej kunde fatta dess innehåll. Detta lofvades ock. Och för att tidningen skulle få stanna kvar på "helig mark", brändes hela tidningspacken på kapellgården. Därigenom förhindrades ett ogräs att växa den gången. Men just det att Russell vändt sin uppmärksamhet och sitt arbete till Kina bevisas att missionsarbetet där har burit rik frukt. För femton år sedan lönade det nämligen inte för en enda russelliansk missionär att stanna kvar som arbetare i Kina, nu anställas flera kolportörer för att sprida samma läras tryckalster. Men där Gud bygger sin kyrka, där bygger ock satan sitt kapell.

J. A. Rinell.

97

1912

"Begrav honom levande."

(För Veckobladet.)

Så lydde här om dagen domen över en 30-årig skötsam, stark och duktig, men något häftig man, boende en halv svensk mil från Kiaochow stad. Och den som uttalade den var den unge mannens egen fader. Och orsaken? Knappast någon, såsom vi se det. Händelsen var som följer:

För höstsådden höll man på att bereda gödsel. Detta göres här i Kina mycket noggrant och väl. Fadern till ovannämde son kom ut ur sin stuga och fick se att hönsen krafsade omkring gödselhögen. Han blev då ond och röt till sönerna, som ännu voro inne i stugan för sin måltid, sägande: "Här har jag tre stora söner och ändå skall gödseln bli förstörd av hönsen". Hans andra son kom då ut och sade halvt ironiskt och spefullt: "Gå och vila er, far, och ge mig skoveln skall jag sköta om det där". Ett ännu vresigare svar kastades till honom från fadern, och innan man visste ordet av voro de båda i fullt slagsmål. "Kom och hjälp att binda honom!" skrek fadern till den yngste sonen, som stod och såg på. "Det törs jag inte med mindre ni uttalar någon hård dom över honom, ty han kan hämnas." Efter en liten överläggning skrek då fadern: "Begrav honom levande då!" Genast skred yngste sonen och en del grannar till verket, bundo honom och förde honom bort till gravplatsen.

Nu först började den dödsdömde förstå att det var allvar. Han bad nu fadern om förlåtelse och sade: "Upp till dato har jag aldrig unnat mig själv ett gott mål mat eller en god omgång kläder, ej heller har tänkt på att ni, gamle far, bort ha fått god mat och hjälp. Men vill ni nu ändå av nåd släppa mig lös, så skall jag gärna använda mina få sparade slantar till er vård och hjälp."

Faderns hjärta mjuknade, då han hörde dessa ord och var villig att släppa honom lös. Men nu var det grannarne, som opponerade sig. "Om han blir lössläppt, vem går i god för att han ej hämnas och slår ihjäl oss," sade de. Domen måste därför verkställas och intet tillfälle gavs den unge mannen att bättra sig. Efter ett kort avsked av sin 12-årige son, bad han sina bödlar, att de skulle vända honom med ansiktet nedåt, så att han skulle slippa se vad de gjorde, eller få jord i ögonen. Detta skedde. Och inom några minuter var han täckt av en stor jordhög.

"Hu! Kan det vara sant?" säger du. Ja, ja, allt för sant. Och det har skett i republiken Kina den 14 augusti anno 1912. Och det är inte alls sällsynt. Förlidet år begrovs en ung man på ett liknande sätt i en by ännu närmare vår stad. Orsaken den gången var dock att

han hade mördat sin äldre broder, som förde ett utsvävande liv.

Då jag hörde denna ruskiga händelse omtalas ryste jag, och min hand darrar, ännu, då jag nedskriver dessa rader. Vi, missionsarbetare, ha haft mycket som uppmuntrat oss här i sommar. Så ha närmare ett hundratal kineser genom dopet velat visa att de vilja följa Jesus och tjäna honom. Allt har liksom stått i blomstring — och så kommer detta såsom ett bedövande åskslag. Är det ej för att väcka upp oss hemma och borta! Började man inte tro att sådana ohyggliga mörkrets och hedendomens gärningar nu voro nästan omöjliga i ett sådant land som Kina, där ny republik bildats, där tusenårig kultur finnes och där många ämbetsmän sägas vara kristna eller åtminstone stå kristendomen nära? Började man inte också tro att allt är nästan gott och väl å vårt Kiaochow-fält? Tänk, där finnas ju två rätt livskraftiga församlingar och många skolor; evangelister och bibelkvinnor finnas ju även — och ändå kan sådant hända! Nej, må vi ännu tillropa oss själva och varandra: "Kläd dig i stoft och aska och gråt över detta förlorade folk, som ännu ej känner Kristus, syndares vän! Upp till strid offer och bön — Gud giver seger!

Hedvig Rinell.

Det gamla och nya Kina.

(För Veckobladet.)

För några år sedan brydde menige man sig i Kina inte alls om politik. En europeisk resande, som år 1851, då kejsar Yao nyss hade dött, besökte Kina, fick riktigt lära sig att förstå detta. Alla hans energiska försök att förmå ett sällskap kineser att inlåta sig i ett politiskt samtal misslyckades. Till hans förvåning och nära nog harm, reste sig en af sällskapet och sade: "Hören mig, mina herrar! Hvarför skulle vi bry våra hjärnor med dessa bekymmer? Mandarinerna äro skyldiga att se efter landets affärer. De ha lön därför. Må de göra skäl för sina penningar. Men låtom oss inte plåga oss med saker, som inte angå oss. Vi skulle vara dårar, om vi befattade oss därmed utan betalning". — "Det är bra taladt", ropade de öfriga af sällskapet. "Låtom oss dricka vårt te innan det kallnar", anmärkte en af herrarne. Och en tredje påpekade att rökpiporna under samtalet hade slocknat.

Nu ter det politiska lifvet och intresset sig helt olika. Politiska föreningar af olika slag växa upp, som svamp ur jorden. Talare värfvas, som resa omkring och hålla politiska och fosterländska föredrag här och där i husen, på gator och torg. Religiösa talare bedja för republiken lika plikttroget, som den svenske prästen beder för "krigsmakten till lands och vatten". Den republikanska flaggan är lika populär i Kina, som den svenska blef i Sverige efter unionsbrottet 1905, kanske ännu populärare, ty här användes den numera äfven vid bröllop, begrafningar, afgudafäster etc. Och man är inte nöjd med att ha bara en; man har hela paret, stundom ända till fem stycken, ja än flera. Lokaler dekoreras utom och inom med densamma. Politiker bära den på sina kläder för att visa sin fosterlandskärlek. Agitationen för de olika partierna är liflig. Röstsedlar på offentliga personer, riksdagsmän och embetsmän säljas och köpas till mycket höga pris. Barn, ungdom och ålderdom "göra i politik". Alla möjliga medel användas. Hörde t. ex. här om dagen en föredragshållare högtidligen förklara att alla, som klippt af sig håret voro den Högstes barn, under det att alla, som framhärdade i sin ondska att behålla det mandschuriska slaftecknet (hårpiskan) voro den ondes barn!

Under den gamla regimen voro alla, som tillhörde "främmande trosbekännare" (katoliker, protestanter etc), uteslutna från all politisk rösträtt. Nu hafva emellertid äfven dessa funnit nåd inför den nya regeringen och åtnjuta inte blott rösträtt, utan äfven rättighet att bekläda borgerliga embeten. Många ha ock svängt upp sig till rätt betydande sådana. Den förtrampade kvinnan rycker ock upp i ledet. Hon är nu, teoretiskt åtminstone, likställd med mannen, då det gäller människovärde. Såg här om dagen en annons om läroböcker för flickskolor, hvari det framhäfdes, att böckerna voro utarbetade på basen af likställighet mellan de båda könen. Men detta, i likhet med mycket annat, kommer nog att inskränka sig till papperet, än så länge.

Genom ett enda penndrag ha de gamla konfucianska böckerna, som under flera århundraden användts som läroböcker i skolorna, och hvilka utgjort normen för kinesisk lärdom och bildning, blifvit kasserade. De gamla skollärarne ha därför i hufvudsak äfven lagts på hyllan vid sidan af sina böcker. Regeringen söker nu med ljus och lykta efter nya lärare. Där sådana ej kunna anträffas, måste man i provisoriska seminarier "stöpa om" de yngre af den gamla stammen. Den förr så stolta lärareklassen har emellertid fått ett hårdt, kanske välförtjänt, slag. Smärtorna däraf inverka inte heller bara på hufvudet utan ock på — magen. En lärd kines sade mig för en tid sedan, att det inte var någon klass i Kina som hade det sämre än den gamla lärareklassen. Grafva orkar den inte och tigga blyges den för.

Man vill lära af Västerlandet! Skolorna skola inrättas efter utländskt mönster. Regeringen likaså. Det är andra tider i Kina nu, än hvad det var 1841, då vice konungen i Kanton öfverlägset sade till den engelska beskickningen: "Hvar behöfver den, som lärt sig Kinas heliga böcker utantill, veta om barbarernas seder och bruk?"

Men midt under detta famlande och sträfvande framåt till ett bättre, hvilket [illegible]ändigt [illegible]anar en uppriktig sympati af alla som intressera sig för Kinas och mänsklighetens väl, är allt fortfarande omsvept af ovisshetens slöja. Den ena proklamationen upphäfver den andra. Regeringen är svag och vacklande. Folket i stort sedt vet inte hvad det skall tro. Den mongoliska och tibetanska stridsfrågan oroar hela republiken. Vänner till den gamla författningen se dock i dessa stridigheter ett tillfälle att ännu en gång komma till makten. Människorna äro sig lika öfver allt. Det finns personer som kunna offra hvad som hälst för egoismen. De se inte på det stora, det hela. De förlora hellre i en isolerad kamp än vinna en god sak i gemenskap med något olika tänkande.

J. A. Rinell.

1913.

Dop i Kiaochow. Till Wecko-Posten skrifves: D. 6 april hälsades 15 nydöpta kineser (12 män och 3 kvinnor) välkomna till Herrens bord och församlingen på platsen. Dessa vänner äro förstlingsfrukten för i år. De flesta af dem komma ifrån en by, som blott ligger 3 à 4 kilometer från staden. Flera af dem minnas mycket väl min hustrus första besök i byn för 16 år sedan. Och hon minns det måhända bäst själf, ty båda våra äldsta gossar, som äfven voro med, blefvo nedsmittade af mässlingen, som härjade i byn. Hemkomna blefvo de oc[h] snart sjuka, och sväfvade en ti[d] mellan lif och död, Gud sparad[e] dem dock. Och hennes besök syn[]tes inte vara fåfängt. En väfvare [i] byn lyssnade nämligen till de[t] stapplande vittnesbördet om Jesus syndares frälsare. Han blef omvän[d] och döpt under »boxare-året», 1900. Sedan dess har han varit både missionärernas och missionens trotjänare. Det första utsädet i byn ble[f] utsådt af en utländska, hvilken blott mycket otillräckligt hade hunnit lära sig folkets språk. Men utsädet rotade sig, grodde och börjar nu bära frukt. Detta är ett af de många exempel på hvad Gud förmår uträtta genom det som intet är, därför att han vill visa, det *allt är a[f] och genom honom*, på det att han må bli ärad för allt. *J. A. Rinell.*

1913

Flickskolan i Kiaochow. Läsåret i flickskolan i Kiaochow afslutades efter vanlig examen den 8 sistlidne januari. Undervisningen har fått fortgå utan förhinder hela höstterminen. Hälsotillståndet har varit godt, så att flickorna ha varit i stånd att utföra sitt arbete.

Själfva afslutningen var i år mera högtidlig än vanligt. Detta på grund af att det för första gången i skolans nioåriga tillvaro fanns en klass, som just aflagt sin afgångsexamen såsom blifvande lärarinnor.

Afslutningen skedde i kapellet. Och br Leander jämte några kineser hade, dagen till ära, smyckat det med svenska och kinesiska flaggor och några af tropikens palmer.

Platsmandarinen och en hel del andra af stadens förnämsta hade vänligheten att hörsamma inbjudningen att närvara vid afslutningen. Ingen af deras damer kunde dock förmås att komma. Hvad dem angå här i Kiaochow, synes det vara långt ifrån »islossning».

Efter lämpligt hälsningstal, bön och sång, uppläste tre af flickorna sina afslutningskrior. Den första var en historik af flickskolans uppkomst och tillväxt. Den andra handlade om flickskolan och församlingen och den tredje utgjorde ett tack till alla, som hjälpt skolan under de gångna nio åren. I detta tack ihågkoms naturligtvis ock samfundet i Sverige. Tiden medgaf ej uppläsandet af de två öfriga flickornas uppsatser.

Uppsatserna voro väl skrifna, och uppläsandet skedde med klar och tydlig röst. Flickorna visade sig inte alls rädda att stiga upp framför hela församlingen, fastän detta för dem var första gången.

Efter det några förmaningsord med ledning af 1 Tim. 4: 12: »Blif ett föredöme . . . i tal, i umgängelse, i kärlek, i tro, i renhet», blifvit ställda till de afgående eleverna, tilldelades dem deras diplom. Dessa, som voro af rödt siden med gula bårder, voro vackert textade på kinesiska och engelska språken, angifvande de ämnen, hvari examen hade aflagts.

Efter att en sång sjungits af flickorna i två stämmor, höll mandarinen ett kort tal. Han förklarade i detta bl. a. att flickskolan, som är den enda på platsen, var en prydnad och ära för hela staden och samhället. Tackade missionärerna och lärarne för ospard flit och möda, samt önskade skolan en god och ljus framtid. Efter ytterligare tal, sång och bön, var den enkla, men anslående akten slut.

Dessa graduanter är förstlingsfrukten af mångårigt arbete, bön och tårar. Som sådan offras den ock med gladt hjärta till honom, som delvis anförtrott åt oss deras fostran under dessa nio år. Må det täckas honom att använda dessa fem unga tjänarinnor till att utså lifvets säd och att bringa ljus till deras vanlottade systrar!

Hedvig Rinell.

Från Kiaochow skrifves den 2 maj 1913 bl. a. följande i enskildt bref till missionskommitténs sekreterare:

Sedan jag sist skref har ett härligt och vederkvickande regn fallit. Det kom sent, men inte försent. Nu finnes ånyo hopp om dagligt bröd och kineserna känna sig lugna. Gud är god.

Vi ha ock att tacka Gud och kommittén för två penningförsändelser. Har ej erkänt dem förr af det skäl, att jag väntat bref hemifrån med uppgift rörande deras användning. »Hvad kallt vatten är för törstig strupe, är — penningar för oss.»

För att kunna klara våra utgifter, ha vi nödgats upptaga ett lån på 3,000 mark. Tiden för detta är tre månader. Hoppas Gud skall hjälpa oss, så att vi skola kunna betala det då.

Kapellbygget fortgår normalt. Den nästkommande 25 juni ha vi en större konferens här för Shantung-provinsens baptister. Och då måste vi, om Gud vill, ha kapellet färdigt för invigning.

Det andliga arbetet fortgår ock så som vanligt. Äfven det synes utveckla sig glädjande. Å vårt församlingsmöte förliden måndag anmäldes ett 40-tal personer till dop. Det är väl inte troligt att alla dessa få komma med nästa dopförrättning. Men i alla fall visar det, att Gud är med, och att det är »buller om den vägen». — Vi hoppas få inviga den nya dopgrafven samtidigt med kapellet.

Vår äldsta dotter Margit (15 år) har på grund af bristande hälsa och krafter nödgats afbryta sina studier i Chefoo för en tid. Vi öfriga ha att tacka Gud för hälsa.

Till slut kära hälsningar från hela mitt hus.

I Herren och arbetet förbundne

J. A. Rinell.

Med anledning af detta bref kunna vi blott säga: Kära missionsvänner i hemlandet, sänden oss medel för missionen och nu särskildt för våra arbetare i Kina. Vi behöfva medel just nu. *Sekreteraren.*

1913.

Stora möten i Kiao-chow. Sommarens stormöten i Kiao-chow började söndagen den 22 sistlidne juni, då vi höllo den sista gudstjänsten i det gamla kapellet. Guds välgärningar mot oss och församlingen under de 12 år detta hus fått tjäna som vårt söndagshem framhöllos af flera talare. Likaledes påmindes vi om att vår sista gudstjänst, vår sista dag på jorden förr eller senare skulle komma. Så väl det ena som det andra manar till eftertanke och själfpröfning.

Då byggandet af nämnda kapell påbörjades, räknade församlingen endast 8 medlemmar. Sedan dess ha mer än 500 personer blifvit döpta och förenade med församlingen. Af dessa kvarstå ännu 397 som medlemmar. De öfriga ha antingen uttagit flyttningsbetyg till andra församlingar — exempelvis till dotterförsamlingen i Wangtai — uteslutits eller afgått med döden. Gud har varit med oss i arbetet. Han har varit god.

Onsdagen den 25 juni började konferensen för Shantung's baptistförsamlingar tillhörande de Svenska och Amerikanska baptistmissionerna i provinsen. Samlingslokalen var vårt nybyggda kapell i Kiao-chow, som då för första gången upplät sina portar för offentliga möten. Ombudsantalet var 67 personer representerande 28 församlingar. Jämte dessa ombud deltogo ock fem infödda pastorer och ett antal utländska missionärer. Förhandlingarna voro goda och uppbyggliga. Konferensen var — »den bästa som hållits!»

Ur de statistiska uppgifterna må meddelas: Konferensen omfattar 28 församlingar med ett sammanlagdt medlemsantal af 5,756. Af dessa hade 2,358 blifvit döpta under konferensåret. — Af dessa siffror komma följande på vår svenska mission: Församlingar 3; döpta under konferensåret 196; hela medlemsantalet 586.

Under konferenssöndagen invigdes äfven det nya kapellet i Kiao-chow. Seminarieläraren, missionär C. W. Newton från Hwanghsien predikade klart och uppbyggligt om »den stenen, som byggnadsmännen förkastade, och hvilken blifvit till en hörnsten». På e. m. fingo vi ytterligare döpa 32 personer af hvilka en skulle tillhöra Chucheng och de öfriga församlingen på platsen. Efter dopet firades Herrens nattvard. Den internationella samlingen af deltagare — kineser, australier, amerikanare och européer — påminde oss lifligt om den dag, då de frälsta skola komma från öster och väster och sitta till bords i Guds rike. Och vår bön till Gud var och är att vi äfven då måtte få vara med.

Till invigningshögtidligheterna af kapellet hade alla som gifvit penningar för husets uppförande genom särskilda biljetter blifvit inbjudna. Rätt många hade ock hörsammat inbjudningen. Trots smutsigt väglag och brådskan med hveteskörden på landet voro omkring 700 personer samtidigt närvarande vid gudstjänsterna på söndagen. — Då kapellets båda salar, hvilka genom skottdörrar lätt kunna förenas till en, tagas i anspråk, rymmer kapellet omkring 800 personer. Plats för ytterligare ett par hundra personer kan äfven lätt beredas genom att, då omständigheterna så fordra, insätta läktare.

Vi tacka Gud och alla välvilliga gifvare, som gjort det möjligt för oss att uppföra detta kapell — denna Guds boning i Kiao-chow.

J. A. Rinell.

Till Wecko-
april hälsades
2 män och
till Herrens
på platsen.
tlingsfrukten
f dem komme
tt ligger 3 å
en. Flera af
äl min hu
för 16 år se-
det måhända
ra äldsta gos-
d, blefvo ned-
n, som börja-
a blefvo de ock
äfvade en tid
Gud sparade
nes besök syn-
En väfvaresi
igen till det
rdet om Jesus,
n blef omvänd
re-året», 1900.
varit både mis-
onens trotjäna-
det i byn blef
, hvilken blott
hade hunnit
Men utsädet
i början nu bä-
tt af de mån-
ud förmår ut-
intet är. där-
det *allt är af*
å det att han
J. A. Rinell.

100

Från Kiao-chow skrifves den 4 augusti 1913 till missionskommitténs sekreterare: Broder i Herren! — Frid!

De omskrifna sommarkurserna här i Kiao-chow äro nu afslutade. De ha varit goda. Evangelisterna syntes t. o. m. vilja förlänga dem en vecka. Flera af de predikande bröderna visa stor villighet att lära. Detta är ju ock ett glädjande tecken.

I går, den 3 augusti, döptes här ytterligare 17 personer (14 män och 3 kvinnor). Dessa hälsades omedelbart därefter välkomna till Herrens bord. Med dessa ha i allt 64 personer blifvit döpta här sedan nyåret.

Har nyss mottagit meddelanden från banken i Tsingtau, att 2,244 mark har mottagits där för missionens räkning. Detta var en angenäm nyhet. Och den var det så mycket mer, som de af oss för tre månader sedan lånade penningarne skola betalas i öfvermorgon. — Herren förser. Lofvadt vare hans trofasta och heliga namn!

Allt är fortfarande jämförelsevis lugnt här trots revolutionen. — Talade för en stund sedan med några revolutionära herrar här i staden om utsikterna för rebellerna. De trodde blindt på deras seger. De försäkrade att freden ej kunde återställas utan Yuanshikäi's afgång och att »hela Kina» var emot honom på grund af hans allt för självständiga handlingssätt inom republiken.

Personligen är jag af motsatt uppfattning i denna för Kina så viktiga storpolitiska fråga. Jag tror inte att det vore nyttigt om dessa oansvariga ung-kineser skulle vinna sitt spel. Den för något år sedan så lätt vunna revolutionen slog dessa »ungdomar» åt hufvudet. Stormani, högmod, själfviska intressen, strejk och revolutionsanda ha bemäktigat sig isynnerhet skolungdomen till en mycket beklaglig utsträckning. Alla som icke varit besjälade med denna anda ha ansetts efterblifna, slafvar under andra, landsförrädare etc. De behöfva inriktas i och fostras under en god och kraftig lagbunden regeringsform — kraftigare än de republikanska idéer, som nu föresväfva dem.

Men missionen? Ja äfven missionen trifs i lagbundna samhällen, där lagarne nämligen äro rättvisa och goda. Som Yuanshikäi på nära håll lärt sig känna kristendomens principer, tror jag inte att det skall komma honom för att förfölja de kristna. Men nog är det möjligt att han drar åt banden åtskilligt genast emot de kristna, om han vinner i kampen. Detta därför att så många af de kristna mer eller mindre aktivt arbeta för den nya revolutionen.

Samtliga i familjen må godt och hälsa.

Broderligen i Herren.

J. A. Rinell.

Från Kiaochow skrifves den 11 okt. 1913 bland annat följande till missionskommitténs sekreterare:

Har att tacka för vänliga brefvet af den 8 sistlidne september, som innehöll meddelande om att penningar — 5,000 kr. — voro sända till Kina för missionsändamål. Ja, det är inte lite penningar. Men ändå behöfva vi mer. Hoppas därför att »det kommer mer efter». Vi tacka emellertid Gud och missionens vänner för allt, som göres i form af bön och offer för missionen. Och det som göres i uppriktig kärlek för Gud och en döende värld kommer nog inte att bli lönlöst.

Min hustru förenar sig ock med mig i ett hjärtligt tack för brefven med hälsningen från årets konferens. Likaså be vi att få tacka för brefven inneslutande den s. k. »midsommargåfvan», tio kronor för oss hvardera (i allt 20 kr.). Tack för allt!

Förliden söndag den 5 dennes döptes här ytterligare 14 personer, hvilka vid brödsbrytelsen samma dag hälsades välkomna till församlingen. Med dessa ha 78 personer blifvit döpta i Kiaochow under året. Det är två personer mindre än under förra året.

Dagen efter nämnda dopsöndag hade vi predikanternas sedvanliga månadsmöte. Bland andra förhandlingar förekom teckning af årsbidrag till församlingens kassa. Af tolf evangelister, som tecknade sig för bidrag, tecknade sig icke mindre än tio för tionde. Som flera af dem äfven ha gifvit rätt vackra bidrag till inköp af ett hus å en utstation, för att inte tala om hvad de gifvit för det nya kapellet i Kiachow, så måste man erkänna, att flera af dem icke blott ha gifvit *efter* förmåga utan äfven *öfver* förmågan för verksamheten och Guds sak här på platsen. Men deras inkomster äro ju jämförelsevis små, så gåfvorna blifva ju naturligtvis därefter. Det vill säga: de förslå inte mycket, då det gäller att möta de verkliga behofven. Det oaktadt måste faktum vara faktum. Och det är, att tio evangelister af tolf på Kiachows fält ha beslutat sig för att gifva tionde af sin hela lön för missionen. Detta bör vara både uppmuntrande och efterföljansvärdt för Guds folk, hemma såväl som borta. Gud välsigne alla glada gifvare!

Hösten är ovanligt torr. Landtbrukarne längta efter regn, som hjorten efter vatten. Höstskörden blir sämre än hvad som var beräknadt på grund af torkan.

I familjen må vi godt. Samtliga be om sina hälsningar. Gud med oss alla! *J. A. Rinell.*

Ur ett bref från vår missionär i

Från Kiaochow skrifver br Rinell den 31 okt. 1913 till sekreteraren för Kommittén för missionen utom landet: De för några veckor sedan sända penningarna gingo rätt fort åt. Detta berodde delvis på att vi hade en del skulder att betala med dem. Och så afslutades i det där taget det mycket omskrifna husköpet i Wangtai. För detta måste första hälften af köpesumman — något öfver 1,000 kr. — betalas. En liten öfverdragning i banken uppstod. Hjärtat klappade därför fortare än vanligt vid månadsskarfven, då alla missionsarbetarna skulle aflönas. Hvarifrån skulle medlen komma? Men Gud hjälpte äfven denna gång. En ny penningförsändelse från Sverige redovisades i banken i Tsingtau ett par timmar före den stund penningarna behöfde användas. Att detta bönesvar gaf anledning till tacksamhet behöfver väl inte sägas. Gud är god!

Ett rätt omfattande evangeliskt fälttåg är planlagdt å Kiaochow och Wangtai fält. Fyra af våra bästa evangelister skola besöka alla utstationerna å dessa fält för att hålla tre dagar långa möten på hvarje plats. Detta tar dem en tid af nära två månader. Bed Gud för fältmötena!

N.Y.P. **Kina-bref.** 1914.

Från svenska baptistmissionen i Kina har ingått följande skrifvelse till vänner som där underhålla infödda arbetare, hvilken rapport torde ha så allmänt intresse, att den gärna torde förtjäna en vidsträcktare läsekrets. Skrifvelsen lyder:

Kiaochow den 7 April 1914.

I Herren älskade missionsvänner: Nåd och frid!

Det gångna kvartalet har för oss som mission varit ett af de mest välsignade. Vi tro att både de utländska och infödda arbetarne å vår station ha blifvit rätt mycket förnyade till sin ande. Och den som fått vara medlet i Guds hand till detta verk är den i Honan boende och af Gud så rikt välsignade väckelsetalaren Mr. Goforth. Han var hos oss i Kiaochow första veckan i Mars. Hans möten voro verkliga väckelsemöten, synnerligast för de troende. Men elden har spridt sig och håller på att sprida sig äfven bland hedningarne. Ty en församling med vakna och andliga arbetare och medlemmar kan inte annat än utöfva ett kristligt inflytande både utåt och inåt.

Sedan Mr. Goforth reste, fortsattes mötena i vårt kapell en vecka med oförminskad kraft. Och sedan ha evangelisterna och de utländska missionärerna med, såsom det synes, verklig framgång hållit några veckors fältmöten å de olika utstationerna på fältet. Dessa pågå allt fortfarande. Er arbetare, så väl som alla de öfriga, ha händerna fulla af arbete. Min egen tid är också upptagen, att jag ej kan skrifva mycket. Vill blott med dessa rader meddela att fältet synes hvitna till skörd. Det är inte tid att slumra. Bedja, offra och arbeta vare vårt motto! Ingen behöfver ångra eller beklaga att han gjort för mycket, men väl att han gjort för litet. Nu är tiden inne för fördubblade ansträngningar för Kina och Kristus!

Till slut: hjärtliga hälsningar till alla från det vaknande och hungrande Kina!

Eder i Herren och arbetet förbundne br... J. A. Rinell

N.Y.S. 1914.

VECKO-POSTEN DEN 14 APRIL 19

Kina-bref.

Väckelse i Kiachow.

Den af Gud så rikt välsignade väckelsepredikanten Mr. Goforth från Honan har nyss varit hos oss en veckas tid och hållit väckelsemöten. Vi väntade honom hit för tre år sedan, men Gud sände då en annan väckelsetalare i hans ställe. Hans namn var —böldpesten. Nu fingo vi dock, den första veckan i Mars, icke blott besök af missionär Goforth utan äfven af hans verksamma och för missionen så utgifna hustru. Och de dagar, som de höllo möten här, skola aldrig glömmas.

Evangelisterna och skollärarne tillhörande Kiaochow och Wangtai församlingar jämte ett par evangelister från Chucheng, några dito från andra missioner, en hel del församlingsmedlemmar, skolungdom och utomstående personer fyllde vårt kapell tre à fyra gånger om dagen under den vecka, som G. predikade. Hans förkunnelse, som i hufvudsak ställdes till de troende, var enkel, evangelisk och öfverbevisande. Inga konstlade medel eller påtryckningar användes. Allt hvad predikanten sade till folket, sades från plattformen. "Svafvelpredikningar" och hårda, kärlekslösa anatema etc., voro uteslutna. Och dock smälte hjärtana såsom vax inför Herren. Stundom grät hela publiken högljudt. Tjogtals personer kommo utan uppmaning fram till plattformen och under tårar bekände och afbådo synder, uppgjorde ömsesidiga trätor och bådo om förböner. Jag har aldrig, hemma eller borta, sett en publik så allmänt berörd af Guds Andes kraft, som under dessa möten. Det var som om nästan hvarje hjärta kände: jag kan inte, jag vågar inte möta Gud i domen förr än jag först uppgjort min sak med honom. Härliga upplefvelser — ett glädjeämne för Gud och hans änglar.

Vännerna Goforth lämnade oss för ett par dagar sedan, men vi hoppas att det verk, som Gud behagade utföra genom dem, skall förblifva. Under de kvällar som redan gått sedan de lämnade oss har mycket folk varit samlade på mötena, som fortgå i kapellet, och Guds Ande har i oförminskad kraft varit ibland oss. — Nästa vecka ämna vi, om Gud vill, börja en serie fältmöten å utstationerna. Evangelisterna ha uppdelats i grupper af tre och tre. Vi önska att "elden" skall sprida sig äfven öfver landsbygden. Måtte så ske och måtte det blifva ett bestående verk — ett Guds verk från början till slut. Bedjen med oss härom!

J. A. Rinell.

1913 års statistik

Från Kiaochow i Kina

skrifver missionär Rinell:

»I Kiaochow församling ha vi nyligen haft årsmöte. Af årsberättelserna framgick bl. a., att i förening med församlingen i Kiaochow stodo 12 kapell med söndaglig verksamhet, en inackorderingsskola för gossar med ett 50-tal elever, ledd af br. Leander, en dito flickskola med 35 elever, 17 landsskolor för gossar och en dito för flickor. Af landsskolorna voro 4 själfunderhållande. Elevantalet i samtliga skolor var 268. Tjugu evangelister och kolportörer hade tillsammans besökt 4,026 byar. 78 personer hade under året blifvit döpta, 1 var inflyttad, 4 uteslutna och 8 döda. Medlemsantalet uppgick vid årsskiftet till 440. Denna siffra reducerades dock med 8 personer, hvilka vid årsmötet blefvo skilda från församlingen. Församlingens direkta insamling till kassorna gick till omkr. 1,000 kr. Dessutom hade den samlat rätt mycket till kapellbygget i staden och på en utstation dels från andra församlingsmedlemmar och dels från utomstående. Samarbetet har varit godt. Man såg framtiden an såsom ljus och förhoppningsfull.»

Lyckeby

Väckelse i Kiaochow. Den af Gud så rikt välsignade väckelsepredikanten mr Goforth från Honan har nyss varit hos oss en veckas tid och hållit väckelsemöten. Vi väntade honom hit för tre år sedan, men Gud sände då en annan väckelsetalare i hans ställe. Hans namn var — böldpesten. Nu fingo vid ock, den första veckan i mars, icke blott besök af missionär Goforth utan äfven af hans verksamma och för missionen så utgifna hustru. Och de dagar, som de höllo möten här, skola aldrig glömmas.

Evangelisterna och skollärarna tillhörande Kiaochow och Wangtai församlingar jämte ett par evangelister från Chucheng, några dito från andra missioner, en hel del församlingsmedlemmar, skolungdom och utomstående personer fyllde vårt kapell tre à fyra gånger om dagen under den vecka, som G. predikade. Hans förkunnelse, som i hufvudsak ställdes till de troende, var enkel, evangelisk och öfverbevisande. Inga konstlade medel eller påtryckningar användes. Allt hvad predikanten sade till folket, sades från plattformen. »Svafvelpredikningar» och hårda, kärlekslösa anatema etc. voro uteslutna. Och dock smälte hjärtana såsom vax inför Herren. Stundom grät hela publiken högljudt. Tjogtals personer kommo utan uppmaning fram till plattformen och under tårar bekände och afbådo synder, uppgjorde ömsesidiga trätor och bådo om förböner. Jag har aldrig, hemma eller borta, sett en publik så allmänt berörd af Guds andes kraft som under dessa möten. Det var, som om nästan hvarje hjärta kände: jag kan inte, jag vågar inte möta Gud i domen förrän jag först uppgjort min sak med honom. Härliga upplefvelser — ett glädjeämne för Gud och hans änglar.

Vännerna Goforth's lämnade oss för ett par dagar sedan, men vi hoppas, att det verk, som Gud behagade utföra genom dem, skall förblifva. Under de kvällar, som redan gått sedan de lämnade oss, har mycket folk varit samladt på mötena, som fortgå i kapellet, och Guds ande har i oförminskad kraft varit ibland oss. — Nästa vecka ämna vi, o. G. v., börja en serie fältmöten å utstationerna. Evangelisterna ha uppdelats i grupper af tre och tre. Vi önska att »elden» skall sprida sig äfver öfver landsbygden. Måtte så ske och måtte det blifva ett bestående verk — ett Guds verk från början till slut Bedjen med oss härom!

J. A. Rinell.

Från Kiaochow skrifves till oss: Käre broder Byström. Frid! Hjärtligt tack för brefkortet af den 30 sistlidne maj, meddelande om penningeförsändelsen — 1,000 kr. — för den löpande kassan. Banken har redovisat penningarne i dag.

Tråkigt att det går så sakta att få ihop nödiga medel för den yttre missionen. Jag känner det ock obehagligt att nästan i hvarje bref nödgas käxa om pengar, pengar, pengar. Men jag har ibland ingen annan råd. Det måste göras »å tjänstens vägnar», då behofvet är så stort. Och behofvet är fortfarande oförminskadt. Kassan är mycket skral.

Rättvis bör man dock vara. Och det är rättvist att erkänna, det missionsvännerna därhemma under det snart flydda halfåret ha genom sin kommitté gifvit vår Kinamission rätt mycket penningar — cirka 23,000 kr. Det är äfven rättvist att erkänna, det dessa penningar kommit oss tillhanda, så att »mjölet i skäppan» egentligen aldrig tagit slut. Den trådlösa telegrafen mellan Kina och Sverige via Nådens tron och vice versa har fungerat väl. För allt tacka vi uppriktigt Gud och alla hans »medarbetare».

Från de hemresta »kineserna» ha glädjande underrättelser ingått. De äro storförtjusta öfver det vackra mottagandet de rönte i Stockholm. Oscar beundrar det vackra fäderneslandet. Säger sig trifvas så väl, som om han bott där en lång tid. Han känner sig ock särskildt glad och tacksam för utsikterna att få börja sina studier på Betelseminariet redan i höst. Vi glädjas och tacka Gud och missionens vänner med honom. — Må Herren hjälpa de unga att troget kämpa med Gud och för Gud vid de äldres sida, och då dessa ha slutat fortsätta det påbörjade arbetet bättre och framgångsfullare än de!

Allt är fortfarande lugnt å vårt fält. Sommarvärmen har börjat. Torkan har varit lång och sträckt sig vida omkring i landet. Ett litet vederkvickande regn föll dock här förliden natt. Hoppas att det snart skall efterföljas af litet mer.

Vi törsta rätt mycket i sommarvärmen — inte minst efter goda konferensnyheter. Må de komma, läskande och vederkvickande, som »kallt vatten för törstig strupe»; och må konferensbesluten, praktiserade i lefvande lifvet, kunna vattnas med Guds arla och särla regn både hemma och borta — då har det varit en god konferens, just en sådan, som vi önskat.

Nu till slut kära hälsningar från oss båda här i huset n:o 2.

Broderl. *J. A. Rinell.*

102

Fru Rinell i Kina skrifver den 28 mars till oss, bland annat i enskildt bref:

I flickskolan äro i år inskrifna 40 elever. Två af dessa ha varit svårt sjuka i smittkopporna under julferien, så de kunna ej komma just nu. I bibelkvinnoskolan finnas 6 elever, som bedja och arbeta så träget som någon. Alltså händerna fulla från morgon till kväll. Med Gud vinna vi seger!

Från Kiao-Chow skrifver missionär Rinell bl. a. följande d. 21 mars:

Penningarna — 3,000 kr. — som bebådades i bref af den 26 sistlidne mars, ha tacksamt mottagits. De 1,000 kronorna, som sändes från Stockholm den 31 mars, ha däremot, då dessa rader skrifvas, inte ännu redovisats i banken. Men de komma väl.

Då nu emellertid kvartalslönerna m. m. blifvit utbetalade till arbetarna, är det inte mycket penningar kvar till biljetter för de fyra, som skola resa hem till Sverige.

På grund af bristande plats på tåget ha de svenska resenärernas afresa måst uppskjutas en vecka. De resa nu, o. G. v., härifrån den 18 nästkommande maj, väntas komma till Petersburg den 30 i samma månad och inträffa väl i Sverige någon dag af den första veckan i juni. Då båtlägenheten blir bestämd, torde de kunna telegrafera om dagen från Ryssland.

Från Kiaochow skrifver br Rinell den 20 maj 1914 bland annat följande till missionskommmitténs sekreterare:

Tack för brefvet af den 30 april. Det kom som en angenäm hemlandsfläkt i går middag, just som vi kommo hem från Tsingtau efter att ha följt de hemresande dit. Som penningarne på grund af resor, husbyggen etc. etc. voro rätt så utskrapade i banken, var jag upp dit vid besöket i T. och frågade, om inga »slantar» hade kommit nyligen, men fick ett nekande svar. Det tillades dock: »Det torde komma i dag». Är glad att herrarne spådde rätt. Vi tacka, som sagt, för de 2,000 kr., som nyss mottagits.

På samma gång tacka vi ock för påskkorten, som anländt med dagens post. Tack för allt!

J. A. Rinell.

P. S. Brefvet af den 16 april, som anmälde sändandet af 1,000 kr., kom just nu. Det hade på grund af en felskrifning af Kiaochow förirrat sig åt annat håll. Nu är det dock i rätta händer. Tack.

Från Kiaochow skrifves den 8 juni 1914.

Under lördagen den 6 och söndagen den 7 juni hade församlingen i Kiaochow sin första dopförrättning under året, då tillsammans 43 personer (22 män och 21 kvinnor) döptes. Samtliga hälsades ock på söndagen välkomna till Herrens bord. Bedjen för dem alla!

J. A. Rinell.

Missionär J. A. Rinell skrifver från Kiaochow den 17 aug.:

»Förhållandena här äro oförändrade. — De flesta kineser ha lämnat Tsingtau. Platsen är dock obelägrad och måhända lika säker som många andra. Om japanerna ej anfalla, tror jag inte, att någon annan gör det. Platsen är nästan ointaglig från sjösidan.

Vår stad är öfverfylld af flyktingar. En del kinesiska soldater ha ock anländt. De skola bl. a. skydda neutraliteten! Allt är lugnt.

Som postförbindelsen och kabeln äro afbrutna, äro nyheterna från Europa mycket få och opålitliga. Ett telegram sade för några dagar sedan, att Sverige hade förklarat krig mot Ryssland. Men sedan ha vi inte hört något om det. Uppgifterna i de olika tidningarna, tyska och engelska, äro vanligen motsatta. Ingen synes veta, hvad som är sanning och lögn.

Verksamheten har hittills fortgått som vanligt. Inackorderingsskolorna måste dock inställas och utgifterna reduceras till det minsta möjliga. Må krigsdagarna förkortas! Men Gud, som tillåtit det onda hända, skall nog vaka öfver det hela, så att hans vilja får ske.»

§ 3.

Lästes bref från följande missionärer: J. A. Rinell, Kina, som skrifver från Kiachow den 6 aug. följande:

»Tack för brefkort från Norge och bref om pengar — 3,000 kr. — från Sverige. Pengarna äro, som väl är, mottagna i banken.

Tsingtau blef den 2 dennes försatt i krigstillstånd. Panik — icke minst i banken! Tyska sedlar äro för ögonblicket af mycket litet värde. Vissa dagar omöjliga att utväxla till kineserna. Vi ha fått ut en del af missionsmedlen i silfver. Omöjligt att få allt.

Ingen fara hotar oss för närvarande. Allt är dock så ovisst. Ingen vet ännu, hvad kineserna och japanerna vilja göra. — Postförbindelsen är afbruten. Möjligen kan man få fram bref via Amerika. Med pengar blir det väl ännu sämre. Hvad kan göras åt dem? Kanske de kunde sändas via Amerika till Konsulatet i Shanghai?

I söndags döptes 39 kineser här i Kiaochow, hvilka förenades med församlingen här. — Gud med oss alla!»

Vidare lästes bref från A. Leander, dateradt Vongtai den 3 aug., och från J. E. Lindberg, Chucheng, skrifvet d. 5 aug. Ett brefkort från missionär Rinell af den 17 aug. måler, att missionärerna då voro på våra stationer.

Afskedsmöte i Kiaochow. Lördagen den 16 maj hölls afskedsmöte i kapellet i Kiaochow för Ester Wahlin och Oscar Rinell. Kapellet var vid tillfället vackert dekoreradt. Flera kineser höllo varmhjärtade tal, bådo festföremålen att snart komma igen samt sände hjärtliga hälsningar hem till Sverige. Vackra kinesiska väggdekorationer öfverlämnades till fröken Wahlin såsom ett uttryck af tacksamhet för hennes arbete dels af Kiaochow och Wangtai församlingar och dels af goss- och flickskolorna i staden. — Följande dag följdes resenärerna till stationen af bl. a. en stor skara församlingsmedlemmar och skolungdomar. Då tåget sattes i gång, uppstämde kineserna sången: »Gud bli med er, tills vi möts igen». I Tsingtau ökades ressällskapet med Signe och Sven Lindberg. Och då dessa rader nedskrifvas, äro de ett godt stycke på väg mot Sverige. På samma gång vi önska dem en god resa, önska vi dem en nyttig och angenäm vistelse hos »Moder Svea» samt ett gladt sammanträffande, då vi mötas igen!

—*ll.*

Följande bref från Kiao-Chow ankom till Wecko-Postens kontor d. 16 juni:

Direkt tågförbindelse mellan Tsingtau och den sibiriska järnvägen öppnas i morgon. Detta förkortar tiden för resor och post mellan oss här och vårt kära fosterland.

Sänder detta bref med sagda tåg i morgon. Få se huru många dagar det kommer att ta till bestämmelseorten. — Samtliga må godt. Torkan börjar bli bekymmersam.

Kiao-Chow d. 1 juni 1914.

J. A. Rinell.

§ 14.

Enligt ett föregående protokoll hade missionären J. A. Rinell anhållit, att få sig tillsända kontrakten på de för svenska baptistmissionens räkning inköpta fastigheterna i Kina. Dessa kontrakt äro förvarade i Stockholm hos Kommittén för missionen utom landet. Kontrakten måste uppvisas för den nya regeringens ämbetsmän, som skulle åsätta dem nya stämplar. Papperen blefvo ej afsända i god tid före kriget, och sedan kriget började hafva vi ej kunnat sända dessa handlingar. Enligt upplysningar af fröken Ester Wahlin borde handlingarna vara i Kina vid nyårstiden. De ifrågavarande handlingarna äro följande:

1) För kapellet i Kiaochow.
2) » södra tomten n:r 2 Kiaochow.
3) » skolhuset i Kiaochow, köpt d. 15 jan. 1914.
4) » kapellet i So, köpt d. 5 nov. 1913.
5) » gosskolan och lasarettet i Kiaochow 1910.
6) » kapellet i Long-gia-tsuen, köpt 1911.
7) » kapellet i Ma-go-chong, Kiaochow, köpt 1911.
8) » Chucheng 1914, A.
9) » Chucheng vid norra gatan, köpt 1908.
10) » Chucheng bakom Lindbergs hus, köpt 1910.
11) » Chucheng, köpt 1914.

Som postförbindelserna nu äro, ansåg kommittén, att man måste låta med kontraktens sändande bero tills vidare.

Br J. A. Rinell skrifver från Kiaochow den 7 sept.:

Hittills har Herren hulpit. Vi äro alla bevarade. Tsingtau är fullständigt blockeradt från hafvet, men ännu icke från land. Japanerna ha dock landsatt trupper för ändamålet. Men ett ovanligt starkt regn har hindrat operationerna. Den sista veckans regn och däraf förorsakad öfversvämning är större än för tre år sedan. Järnvägen är åter förstörd. En del af missionsegendomarna ha ock tagit skada. Vi få dock tacka Gud att det inte är värre.

Den tyske konsuln i Tsinanfo såväl som den kinesiska provinsguvernören i Shantung ha beordrat alla utlänningar att lämna sina hem, försåvidt de ligga öster om Weihsien. Det har därför varit en stor oro här. Kiaochow-missionärerna ha dock beslutat sig för att om möjligt stanna. Vi vilja göra det för de infödda kristnas skull. De behöfva vårt stöd.

I går kastade en flygare bomber på Tsingtau, dock utan verkan.

Missionär Rinell skrifver från Kiaochow den 21 sept. och meddelar, att det blir allt trängre och trängre för våra missionärer på grund af kriget. Värst är det att penningeförsändelser från Sverige ha så svårt att gå fram.

Huru våra missionärer i Kina ha det nu, veta vi icke. Vi veta att tyska besittningen Tsingtau fallit i japanernas händer. Angående ställningen i Kiao-chow den 30 sept. heter det i ett bref från herr John Johansson Widenfelt, som är anställd vid svenska konsulatet i Shanghai sålunda:

»I norra Kina är det nu ganska oroligt, i synnerhet i provinsen Shantung. Där har nämligen japanerna landsatt massor med trupper, hvilka skola angripa den tyska besittningen Tsingtau. Post- och järnvägsförbindelserna med vissa delar af Shantung äro afbrutna. Svenska baptistmissionens missionärer arbeta i dessa trakter, J. E. Lindberg, J. A. Rinell m. fl. Dessa ha det nog ganska svårt nu. Dessutom ha de klagat öfver, att de icke haft någon förbindelse med Sverige sedan krigets utbrott, samt att de förmodligen förr eller senare skola stå utan pengar. Rinell har det nog obehagligast, ty staden, där han bor, är japanernas viktigaste operationsbas i angreppet från landsidan mot Tsingtau. De öfriga missionärerna bo i Chucheng, som icke ligger så midt i krigszonen. Någon lifsfara för dem kan det dock inte vara.»

Herr Widenfelt är son till grosshandlare Fredrik Johansson i Eskilstuna.

Från Kiaochow skrifves den 6 okt. 1914:

Kanonerna i Tsingtau ha dundrat både från land och haf, dag och natt under den flydda veckan. Under allt har Herren hittills hållit sin skyddande hand öfver oss och verksamheten. Vi fingo t. o. m. under stark kanoneld från Tsingtau döpa sex förhoppningsfulla män här förliden söndag. Med dessa ha 88 personer blifvit döpta och förenade med Kiaochow församling under sommaren. »Herren bygger Jerusalem i bullersam tid.»

Under förliden vecka besökte jag flera utstationer. Verksamheten knallar rätt så bra efter omständigheterna. Gud vare lof! Hoppas att kunna besöka några platser äfven den här veckan. Men man kan inte vara länge ute från hemmet under dessa krigiska tider.

J. A. Rinell.

Från Kiaochow skrifver den 14 nov. 1914 br. Rinell:

Har mottagit meddelande af dr Pruitt, Chefoo, att han för vår missions räkning genom professor Nyström i Peking mottagit 1,000 dollars. Penningarna ha icke ännu kommit mig tillhanda, men i förhoppning att de skola komma, ber jag redan nu att på det hjärtligaste få tacka. Det är under dessa tider inte hvarje dag man får löfte om penningar!

Tsingtau öfverlämnades till japanerna som bekant den 7 dennes efter att tyskarna gjort ett långt och hårdnackadt motstånd.

Ett par tyska reservister, som för ett par dagar sedan lyckades rymma från krigsfångenskapen i Tsingtau, och med hvilka jag sammanträffat, berättade bl. a. att ammunitionen för tyskarna i hufvudsak var slut; att forten hade blifvit illa åtgångna af de japanska mörsarna; att en del tyska kanoner på grund af den flitiga användningen blifvit utskjutna.

Tyskarna hade förstört all sin krigsredskap, hade sprängt vissa byggnader, hamnen, båtarne etc. samt sändt en flygare till Shanghai med platsens värdepapper o. s. v. innan de kapitulerade. Flyktingarna berömde de japanska soldaterna såsom duktiga »mullvadar» och bajonettfäktare men ringaktade dem som skyttar. Deras behandling af krigsfångarna vitsordades med det undantaget att maten var dålig och otillräcklig. Samtliga fångar komma med fortaste att sändas till Japan, där man gjort förberedelser att mottaga — 10,000 man!

Sedan Tsingtau fallit ha vi personligen fått större frihet att gå hvart vi vilja. Tågen med japansk militärpersonal börja röra på sig litet. Postgången är mera regelbunden och kvickare och censuren är i hufvudsak indragen. Japanerna ha ock på sista tiden ställt sig vänligare till missionärerna. Detta har troligen skett dels för att släta öfver intrycket af den partiella krigsfångenskap, som påtvingats oss under en del af krigstiden, och dels för att vinna kineserna och söka få oss öfver på sin sida.

Samtliga må godt. Kära helsningar.

Fr. Kiaochow skrifves den 24 nov.

Brefven af d. 14—29:e okt. äro tacksamt mottagna. Löftet om mera pengar öfver Amerika har aflyftat en stor börda, emedan vi därigenom hoppas kunna betala våra skulder till C. I. M. i Shanghai. Våra barn skulle eljest ej fått fortsätta i skolan nästa år enligt nyss mottaget bref från sekreteraren. »När nöden är som störst» . . .

Mottog för ett par dagar sedan ett bref fr. Dr Pruitt, Chefoo, innehållande 3 checkar å tillsammans 1,000 dollar att dragas i Shanghai-Hongkong bank. Dessa äro de pengar som sändts genom professor Nyström. Hjärtligt tack för allt.

Min man reste för en vecka sedan landvägen till Chefoo för att hämta barnen hem från skolan. Vägarne äro mycket dåliga, så det dröjer nog öfver en vecka till innan vi få vänta dem hem.

Var icke orolig för oss, ty allt är rätt lugnt nu och vi bo under Guds mäktiga beskydd. Våra tyska flyktingar vänta i dagarne sina män fr. Tsingtau. Sedan bryta de nog snart upp och resa hem till Tyskland.

Hjärtliga hälsningar.

Hedvig Rinell.

Broder Rinell skrifver den 16 nov. till missionskommitténs sekreterare:

Brefvet af den 26 sept., sändt genom dr Frank Peterson, Minneapolis, Minn., har just nu kommit mig tillhanda. Tack!

De omskrifna penningarna, sända med professor Nyström, ha icke ännu kommit oss tillhanda, men de äro enligt meddelande på god väg.

D:r Peterson säger bl. a. att »the Standard Oil Company» förmedlar amerikanarnas missionsmedel till Kina.

Här må vi alla godt. Sedan Tsingtau föll har det blifvit lugnare. Våra baptistbröder, som varit i T. under belägringen, lära vara räddade till lif och lem.

Bref och tidningar från Sverige komma nu åter rätt så fort och regelbundet, sedan japanska militären åter öppnat tågförbindelse med den yttre världen. Telegrafen är fortfarande afbruten.

Kära hälsningar!

Kriget och Kinamissionen.

Vårt missionsfält i Kina är nu som bekant upplåtet för krigsoperationerna mellan Tyskland och Japan. En del af det område, där Kiaochow och Wangtai församlingar ha sitt arbetsfält, är och kommer sannolikt att bli mest utsatt. Dagligen strömma hundratal och tusental japanska soldater in på detta område. Förmögnare kineser flydde redan tidigt från hus och hem för att söka skydd på säkrare platser. Missionärerna stannade dock kvar. Och de gjorde detta hufvudsakligast för att söka stödja och hjälpa de omvända under dessa mörka och pröfvosamma dagar. Hittills ha vi ock känt oss glada och lyckliga öfver att vi stannade.

Hur krigsoperationerna komma att utveckla sig, huru lång tid de komma att omfatta, till hvilken utsträckning de komma att beröra och skada vår missionsverksamhet och våra församlingsmedlemmar är för ögonblicket omöjligt att förutse. För tillfället veta vi blott att vi personligen i hufvudsak äro afskurna från den yttre världen, att inga penningar kunna nå oss hemifrån, att vi för egen och de infödda arbetarnas existens måste göra oss oberoende af utländska medel och att kort sagdt alla vägar äro stängda utom vägen uppåt.

Så fort kriget utbröt nödgades vi fatta beslut om vidtomfattande inskränkningar i missionsarbetet. Goss- och flickskolorna i Kiaochow stad aflystes, lönerna till evangelister och skollärare indrogos o. s. v.

Härmed skulle ett mångårigt och mödosamt arbete möjligen ha tillintetgjorts, om inte Guds nådefulla och hjälpande hand blifvit utsträckt. Samtliga evangelister beslutade sig nämligen som en man för att fortsätta sitt arbete till årets slut utan lön. En del mera lyckligt lottade församlingsmedlemmar lofvade bidraga med litet penningar för de allra fattigaste arbetarne. Genom att uthyra skollokalerna i staden till flyktingar från Tsingtau, har missionen ock erhållit en liten välbehöflig inkomst. Och hvad slutligen landsskolorna angår, så hade samtliga lärare redan före krigets utbrott utfått tre kvartal af sin årslön, och det fjärde kvartalet skulle enligt förut fattadt beslut i hufvudsak betäckas med terminsafgifter från eleverna. Sålunda kunna dessa skolor äfven fortsätta till årets slut utan vidare omkostnad för missionen. Några af dem ha dock måst inställas därför att de ligga inom det fientliga distriktet eller ock nära detsamma.

På samma gång som hvarje missionsvän säkerligen fröjdar sig med oss öfver att missionsarbetet härute sålunda inte helt och hållet har blifvit nedlagdt, tar jag för afgjordt att ingen hemma i Sverige vill beröfva någon af våra trogna arbetare sitt knappt tillmätta lefvebröd, utan då kommunikationerna det tillåta vill gifva hvar och en hans välförtjänta lön. Jag är viss på att ingen vill undandraga den utländske missionären hans understöd därför att det är krig där han arbetar. Och om så är, hvarför skulle den infödde icke äfven få sin?

Trots all möjlig sparsamhet måste ju människan ha så pass mycket, att hon kan lifnära sig. Kriget fördyrar lefnadsvillkoren. Ett lån på 1,000 dollars, som upptogs här i vintras, är ännu obetaldt. Personligen är jag skyldig Kina Inland Missionen nära nog en liknande summa för barnens skolgång i Chefoo. Att med två tomma händer kunna afbetala skulder är omöjligt. Tvärt om: skulderna ökas. Detta gäller ock våra infödda arbetare.

Sverige har hittills nådeligt blifvit förskonadt från krigets fasor. Och vi bedja innerligt Gud att han må spara det i fortsättningen. Och om så sker, böra vi då inte med dubbel glädje och tacksamhet mot Herren vilja offra några skärfvar för sådana, som inte äro fullt lika lyckligt lottade som vi själfva — för sådana, som fallet är med många här, hvilka under året varit hemsökta af torka, gräshoppor, öfversvämning, krig, partiell missväxt och hungersnöd?

Samla därför, dyra missionsvänner, äfven under krigstiden edra skärfvar till Guds förrådshus att, då kommunikationerna åter öppnas, undsättning må kunna sändas till de öfverlefvande på vårt kära Kina-fält.

Kiaochow den 19 okt. 1914.

J. A. Rinell.

Kina-bref.

"Kvinnor stå utanför."

Det var sent på eftermiddagen. Solen var strax färdig att dala. Jag hade i sällskap med ett par evangelister varit ute och predikat evangelium hela dagen. Nu hade vi nyss kommit tillbaka till byskolan, där sammankomst var utlyst på kvällen. Före mötet ville vi dock hafva litet mat och hvila. Men under det att vi i tankarna njöto af denna vederkvickelse, kom byskolläraren och sade: "Kvinnor stå utanför. De önska komma in och höra evangelium just nu. De vilja inte gå hem i mörkret". — snart var dörren öppnad och huset var fylldt af ifrigt lyssnade kvinnor.

Jag vet inte om predikan under detta möte gjorde något vidare andligt intryck på dessa stackars hedniska kvinnor. Men skollärarens fåord var en lång och meningsfull predikan för mig. Jag har ofta kommit ihåg den sedan. Och hans ord ljuda ännu i mina öron: "Kvinnor stå utanför — — — vilja höra evangelium — — — vilja inte gå hem i mörkret".

Och nu sänder jag kinesens korta predikan till trycket. Den adresserar sig särskildt till våra kristna kvinnor, till dessa som ha hört evangelium, som äro uppfostrade under dess inflytande, som hafva Kristi ljus och kärlek i dess sken, till dessa som hafva fått allt detta för intet och äro uppmanade att gifva för intet. Systrar, kommen ihåg att hednakvinnorna ännu stå utanför; de vilja komma in; de vilja höra evangelium; de vilja icke gå bort i mörker. Hvad viljen I göra för dem?

J. A. Rinell.

Kina-bref.

Fyra dagar hos goda grannar.

Sedan jag sist besökte de amerikanska baptisternas missionsstation i Hwanghsien, Shantung, ha tre präktiga missionärer fått hembud. Den förste af dessa var baptistmissionens i Shantung grundläggare, den vänsälle brodern och kraftige arbetaren, Dr. J. B. Hartwell. Den andra i ordningen var seminarieläraren, Mr. W. C. Glass, lilla rara och soliga hustru som tappert och hjältemodigt kämpade mot brottsjöarne till dess att dödens ängel refvade hennes segel och lät hennes farkost glida in i fridens och sällhetens hamn. Och den tredje var den unge och liffulle Mr. Daniel, som med Gud inte skulle ha fruktat att stiga ned i en lejongrop, men som dock under regntiden förliden sommar bortsköljdes af vågorna af en forsande flod, då han under en predikoresa försökte att vada öfver densamma. Alla dessa ha under loppet af 3 à 4 år fått gå hem till ett bättre land. Deras tomma plats på jorden påminner om lifvets korthet, om skilsmässa, men ock om den kristnes hopp: återseendets hopp.

Hwanghsien-stationen är nu en af amerikanarnas mera betydande missionsstationer i Shantung. Jämte vanlig evangelisk-, medicinsk- och skolbildningsverksamhet, som alltid plägar finnas på en välordnad missionsstation, ha de äfven sitt predikantseminarium, som i år räknar några och 30 elever, förlagdt dit. Under en följd af år var det dock svårt, ja omöjligt, för missionen att förvärfva fast fot där. Nu ha emellertid tiderna förändrat sig. Missionärerna kunna nu nämligen i hufvudsak göra hvilka fastighetsförvärf de önska. Deras kapell eller kyrka står t. ex. på en mycket historisk plats. Det säges nämligen att ett kloster stod där för några hundra år sedan. Munkarne hade dock på något sätt försyndat sig, så att den då regerande kejsaren lät jämna klostret med jorden och begrafva munkarne lefvande bland ruinerna. Nu har emellertid som sagts ett baptistkapell blifvit uppfördt på graf- och klosterruinerna. Talar inte detta om en ny tid för Kina, om en tid, då Guds tabernakel skall blifva uppbyggdt äfven i detta stora land, då Gud skall bo och regera där och då folkskarorna skola dyrka och tjäna honom?

Jag nämnde i början om veteranmissionären, Dr. J. B. Hartwell. Han använde mer än 50 år af sitt lif för att föra kineserna till Kristus. Han trampade ock många trötta steg i H. Nu har han emellertid fått gå till hvi-

la. Men han hör till de personer som tala äfven fastän han är död. Och han gör det bland annat genom flera af sina barn, som nu äro missionärer i Kina. Af dessa äro två, en dotter, en son och sonhustru stationerade i H. Då sonen Charlies Hartwell, höll sitt första offentliga anförande som missionär till kineserna yttrade han bland annat: "Min far har arbetat här ibland eder i 30 år. Nu önskar jag med Guds hjälp fylla det som fattas i ett hundra." Föräldrar, som få nåd att uppfostra sådana barn, ha inte lefvat förgäfves. De lefva i dubbel bemärkelse äfven om de dö.

Under de fyra dagar jag stannade i H. måste jag naturligtvis stanna hos familjen Hartwell. Vi kände ju hvarandra längst. Mr. H. var nämligen endast 11 år, då jag först gjorde hans bekantskap. Han bodde då hos sina föräldrar. Dessa togo sig an min hustru och mig, då vi först kommo till Kina, som om vi varit deras egna barn. Och denna ömsesidiga kärlek rostade aldrig. Nu bodde Mr. H. med sin hustru i ett nybyggdt hus. Jag var förut blott obetydligt bekant med hans fru, men fann snart ut att hon bland annat var en stor djurälskare. Och sådana människor äro ock vanligen ännu större människoälskare. I sådana hem är det därför en sann njutning att vistas. Hon sjöng och spelade vackra sånger och berättade bland annat upplefvelser från revolutionstiden i H. för ett par år sedan. Dessa personliga erfarenheter från krig och örlig bekräftade hvad jag redan visste, att det inte alltid är lätt att ens för en missionär att stå på sin post, men att Gud skyddar, hjälper och välsignar alla som uppriktigt söka följa molnstoden och gå pliktens väg.

En trefiig historia om huru de blefvo utaf med några kinesgrafvar i sin nyförvärfvade trädgård torde intressera. I närheten af H:s hus eller å den jordlott som användes till trädgård funnos äfven ett par kinesiska grafvar. Kineserna äro som bekant andedyrkare och gå vissa dagar till grafvarne för att under knäfall med pannan nästan vidrörande marken frambära böner och offer till de döda. Hartwells tyckte naturligtvis inte mycket om att få hedningarne in i trädgården för att utföra dessa ceremonier. Men de klagade inte för någon. Fruns bockar, ty hon hade getter, syntes dock förstå matmoderns missnöje. De följde därför tyst de offrande till grafvarne. Och då ceremonien nådde sin höjdpunkt passade dessa på att bulta andedyrkarne på den del af kroppen som vid dylika knäfall är mest framstående. Men detta tyckte visst ceremoniförrättarne vara otrefligt, så de flyttade grafvarne till en annan plats. Där fingo de ostördt offra, och Hartwells sluppo att ha dessa hedniska ceremonier utförda i sin trädgård. Båda parterna tyckte sig därför ha gjort en vinst. Bockarne visade sig därför den gången vara goda diplomater!

Mitt ärende till H. var att deltaga i en konferens, som årligen hålles af de kinesiska baptistförsamlingarne i Shantung som tillhöra de amerikanska och svenska baptist missionärerna i provinsen. Som jag emellertid för tillfället var ensam manlig missionär i Kaochow, ansåg jag mig inte ha tid att bevista den. Sade därför nej till tvenne inbjudningar som utfärdades. Men då en tredje inbjudning med åtföljande växel för respengar anlände, vågade jag ej längre stå emot. Det blef nämligen klart för mig att Gud ville ha mig dit antingen för min egen andeförnyelse eller ock för att bli till hjälp för andra, eller ock för bådadera. Och konferensen var af den beskaffenheten att ingen annan än möjligen den som medvetet och själimant motsatte sig Guds Ande behöfde ångra att han var med.

Det är alltid inspirerande att få vara med på stora andliga möten. Men för min del tycker jag det nästan vara bäst att få vara med på de kinesiska. Jag känner mig så hemma där. Jag tycker mig se Guds frälsningsverk om möjligt större i detta andliga "råmaterial". Och denna konferens utgjorde i intet afseende något undantag. Gud var A och O i den.

Att arbetet i Guds vingård under konferensåret inte hade varit förgäfves framgick bland annat af den omständigheten att 1,094 personer hade blifvit döpta och lagda till församlingarne. Hela konferensen räknade i allt 43 församlingar med 8,329 medlemmar. Af dessa komma 3 församlingar med 781 medlemmar på vår svenska mission. 121 af dessa hade blifvit döpta under konferensåret.

En del af den andliga temperaturen hos församlingarne pröfvas ofta genom intresset för missionssaken och de frivilliga offergåfvorna för Guds sak. Och äfven här visade konferensen ett vackert prof. Den hade nämligen själf underhållit 16 evangelister och 3 bibelkvinnor å aflägsnare och mörkare fält dit de utländska missionssällskapen inte ansett sig kunna sända och aflöna arbetare. För deras underhåll hade insamlats 2,219 dollars och 93 cents; 10 församlingar med 776 medlemmar tillhörde denna missionsgren. Af dessa hade 205 blifvit döpta under konferensåret. Å konferensdagarne insamlades 1,401 dollars för kommande arbetsår. Alla konferensens deltagare syntes eldas af en helig ifver att utföra Konungens brådskande ärende medan det ännu är dag. För att få kraft och visdom därtill låg den bedjande vid korsets fot. Och i förtröstan på löftet: "Den som beder han får" mötes ett nytt arbetsår.

J. A. Rinell.

Kiaochow i Maj 1915.

Kina-bref.

Sommarkurserna i Kiaochow 1915.

De sedvanliga sommarkurserna med Wangtai och Kiachow infödda missionsarbetare m. fl. höllos mellan den 28 sistlidne Juni och den 10 Juli. Deltagarne räknade ett 60-tal män och närmare ett 20-tal kvinnor. De senare höllo till i flickskolan och de förra i gosskolan och lilla salen i kapellet.

De manliga deltagarne uppdelades i fem klasser: en för evangelisterna, tre för byskollärarne och en för "sökare" och församlingsmedlemmar. Hvarje morgon mellan 8—9 hölls gemensam bön och uppbyggelse, då läsplanen för de internationella söndagsskoltexterna följdes. Tiden mellan kl. 9:30 och 11:30 f. m. samt 2:30 och 4:30 e. m. var anslagen till klassläsning. Under denna tid fingo skollärarne öfva sig i matematik, geografi, pedagogik. Evangelisterna fingo bland annat följa aposteln Paulus på hans två första misisonsresor sådana som dessa beskrifvas i Apostlagärningarne och brefven, samt öfva sig något i homiletik. "Sökarne" och församlingsmedlemmarne af båda könen studerade vissa bibeltexter i nya testamentet. I gamla testamentet undervisades de efter en här vanligen följd textbok, som man kunde kalla katekes. Kl. 5—6 e. m. var det sångöfning och kl. 7:30 till 8:30 på kvällen samlades man till offentligt möte i stora kapellet, då alla som ville inbjödos att komma med. Vissa kvällar var ock lokalen nära nog fullsatt af lyssnande åhörare.

Intresset för dessa kurser är i ständigt stigande. Och de, som ha varit med en gång, vilja inte gärna mista dem. Trots det att hvarje besökare kallas till träget arbete, synas många likväl likasom höra ekot af den store Galile-predikantens ord: "Kommen . . . afsides och hvilen eder litet". Det andliga utbytet af dessa möten brukar vara godt. Och årets kurser utgöra i detta fall intet undantag. Man skildes åt under bön om nåd att vaka, bedja och arbeta — till dess Han kommer.

J. A. Rinell.

Sverge.

Kina-bref.

Och Guds ord växte.

Denna rubrik synes mig vara en lämplig öfverskrift till nedanstående 10-års öfversikt. De statistiska uppgifterna gälla en enda af de sydamerikanska baptisternas hufvudstationer här i Shantung. Dess namn är Pingtu. Och den ligger blott omkring 60 kilometer norr från Kiaochow. Stationens mångårige ledare, som har sammanskrifvit denna öfversikt, hvilken han kallar "en nyårshälsning från Pingtu", heter Wm. H. Sears.

Hans station har aldrig haft öfverflöd på utländska missionärer. Och i den rent evangeliska afdelningen har han i hufvudsak varit och är fortfarande den enda manliga utländska arbetaren. Men han har förstått sig på att fostra och använda det material, som Gud gifvit honom i den infödda församlingen. Han är en af de många som tror att, om Kina skall evangeliseras, så måste det ske genom dess egna söner och döttrar. I öfverensstämmande härmed arbetar och handlar han. Och Gud har utfört under genom hans verksamhet. Hans egen berättelse talar. Han säger:

"För tio år sedan hade vi endast en infödd pastor; nu ha vi fyra. För tio år sedan hade vi endast 42 infödda medarbetare; nu ha vi 250. För tio år sedan hade blott 655 infödda församlingsmedlemmar; nu ha vi 4,681. För tio år sedan (1905) döptes blott 200 under året; nu (1915) ha vi döpt 609. För tio år sedan voro blott 192 barn inskrifna i småskolorna; nu ha vi 2,254. För tio år sedan hade vi ingen graduerad lärare i småskolorna; nu ha vi 57. För tio år sedan hade vi blott 6 elever i våra bibelinstitut, beredande sig för evangelii arbete; nu hafva vi 28. För tio år sedan hade vi kristna blott i 142 byar; nu i 557. För tio år sedan (1905) blefvo 25 nya byar, som förut inte ägt kristna bekännare, antecknade på vår lista; nu i år (1915) ha 52 nya byar blifvit öppnade, där den sanne Guden dyrkas".

Författaren och ledaren för denna härliga mission slutar sin berättelse med följande ord: "Gör inte denna underbara framgång intryck på dig? De yttre förhållandena för evangelisering af de ännu ofrälsta miljonerna i Shantung ha aldrig varit gynnsammare än nu".

* * *

De kinesiska församlingarna, som tillhöra de amerikanska sydstaternas baptister och den svenska baptistmissionen i Shantung, ha ock sammanslutit sig till en distrikt- eller mis-

ionsförening. De
te mål är att utsä
födda missionsarbe
aflägsna fält, dit
deras missionssäll
inte kunna tränga
förening har ock i
kort årsredogöre
som äfven på sitt
ord växer". I de
annat:
"Missionsföreni
betare; 1 kinesisl
lister, 2 bibelkvi
ter och 8 skollä
tre provinser oc
har 22 stationer,
rande 8 församl
lemmar. Af des
under året".
"Det är blan
författaren, "som
ga rikedomen l
tistförsamlinge
står inte i stora
ler i utländska
ler i Kinas tung
består i män c
stenar" hvar
uppbyggd. V
början varit
delar. Men v
rikligen välsi
kvinnor som
och kvinnor
lefva och ar
för sitt folk
Är inte de
från Apostla
par den inte
Guds ord v

Br J.
dec. 1914
Chefoo i
ansträng
härhemn
Bland
mig, va
professo
Br B
da genc
Shangh
försänd
ock til
hjärtli
na pen
ma oss
Ett
ock n
är m
Hä
Mord
äfver
hade
nera
skal

-missförening. Dess hufvudsakliga mål är att utsända och aflöna infödda missionsarbetare å mörkare och aflägsna fält, dit missionärerna och deras missionssällskap af vissa skäl inte kunna tränga. Denna missionsförening har ock i dagarne utgifvit en kort årsredogörelse för sitt arbete, som äfven på sitt sätt visar att "Guds ord växer". I denna heter det bland annat:

"Missionsföreningen har nu 3 arbetare; 1 kinesisk pastor, 15 evangelister, 2 bibelkvinnor, 5 bokkolportörer och 8 skollärare. Den arbetar i tre provinser och 12 häraden. Den har 22 stationer. Den har för närvarande 8 församlingar med 932 medlemmar. Af dessa ha 304 blifvit döpta under året".

"Det är bland dessa siffror", säger författaren, "som du finner den verkliga rikedomen hos den kinesiska baptistförsamlingen i Kina. Men den består inte i stora silfvertackor, inte heller i utländska dollarstycken, inte heller i Kinas tunga kopparmynt, utan den består i män och kvinnor, i "lefvande stenar" hvaraf Guds församling är uppbyggd. Våra församlingar ha från början varit fattiga på jordiska ägodelar. Men vår himmelske Fader har rikligen välsignat dem med män och kvinnor som ägt andliga gåfvor, män och kvinnor med andlig kraft, hvilka lefva och arbeta för sin nation och för sitt folk."

Är inte denna lilla rapport ett eko från Apostlagärningarna? Återuppreppar den inte den sköna versen: "Och Guds ord växte"?

J. A. Rinell.

Br J. A. Rinell skrifver den 4 dec. 1914 följande: „Kom hem från Chefoo i går kväll efter en lång och ansträngande resa. Fann allt väl härhemma.

Bland andra bref, som väntade mig, var växlar å 1,000 doll. från professor Nyström, Peking. Tack!

Br Byströms bref om pengar sända genom generalkonsul Hultman i Shanghai och någon annan penningförsändelser öfver Amerika var mig ock till mötes. För allt mottag ett hjärtligt tack. Hoppas att omskrifna penningar äfven snart skola komma oss tillhanda.

Ett ex. af kalendern Betlehem är ock mottaget, för hvilket jag äfven är mycket tacksam.

Här är allt sig tämligen likt igen. Mordängeln synes ha gått oss förbi äfven denna gång. Om vi nu blott hade penningar, så att vi kunde planera för verksamheten. Men Gud skall väl försе.

Fyra dagar hos goda grannar.

Sedan jag sist besökte de amerikanska baptisternas missionsstation i Hwanghsien, Shantung, ha tre präktiga missionärer fått hembud. Den förste af dessa var baptistmissionens i Shantung grundläggare, den vänsälle brodern och kraftige arbetaren, d:r J. B. Hartwell. Den andra i ordningen var seminarieläraren, mr W. C. Glass, lilla, rara och söliga hustru, som tappert och hjältemodigt kämpade mot brottsjöarne, till dess att dödens ängel refvade hennes segel och lät hennes farkost glida in i fridens och sällhetens hamn. Och den tredje var den unge och lifulle mr Daniel, som *med* Gud inte skulle ha fruktat att stiga ned i en lejongrop, men som dock under regntiden förliden sommar bortsköljdes af vågorna af en forsande flod, då han under en predikoresa försökte att vada öfver densamma. Alla dessa ha under loppet af 3 à 4 år fått gå hem till ett bättre land. Deras tomma plats på jorden påminner om lifvets korthet, om skilsmässa, men ock om den kristnes hopp: återseendets hopp.

Hwanghsien-stationen är nu en af amerikanarnas mera betydande m.-stationer i Shantung. Jämte vanlig evangelisk-, medicinsk- och skolbildningsverksamhet, som alltid plägar finnas på en välordnad missionsstation, ha de äfven sitt predikantseminarium, som i år räknar några och 30 elever, förlagdt dit. Under en följd af år var det dock svårt, ja omölligt, för missionen att förvärfva fast fot där. Nu ha emellertid tiderna förändrat sig. Missionärerna kunna nu nämligen i hufvudsak göra hvilka fastighetsförvärf de önska. Deras kapell eller kyrka står t. ex. på en mycket historisk plats. Det säges nämligen, att ett kloster stod där för några hundra år sedan. Munkarne hade dock på något sätt försyndat sig, så att den då regerande kejsaren lät jämna klostret med jorden och begrafva munkarne lefvande bland ruinerna. Nu har emellertid som sagts ett baptistkapell blifvit uppfördt på gra- och klosterruinerna. Talar inte detta om en ny tid för Kina, om en tid, då Guds tabernakel skall blifva uppbyggdt äfven i detta stora land, då Gud skall bo och regera där och då folkskarorna skola dyrka och tjäna honom?

Jag nämnde i början om veteranmissionären, d:r J. B. Harthwell. Han använde mer än 50 år af sitt lif för att föra kineserna till Kristus. Han trampade ock många trötta steg i H. Nu har han emellertid fått gå till hvila. Men han hör till de personer, som tala äfven fastän han är död. Och han gör det bl. a. genom flera af sina barn, som nu äro missionärer i Kina. Af dessa äro två, en dotter, en son och sonhustru stationerade i H. Då sonen, Charlies Hartwell, höll sitt första offentliga anförande som missionär till kineserna, yttrade han bl. a.: »Min far har arbetat här ibland eder i 50 år. Nu önskar jag med Guds hjälp fylla det som fattas i ett hundra». Föräldrar, som få nåd att uppfostra sådana barn, ha inte lefvat förgäfves. De lefva i dubbel bemärkelse, äfven om de dö.

Under de fyra dagar jag stannade i H., måste jag naturligtvis stanna hos familjen Hartwell. Vi kände ju hvarandra längst. Mr H. var nämligen endast 11 år, då jag först gjorde hans bekantskap. Han bodde då hos sina föräldrar. Dessa togo sig an min hustru och mig, då vi först kommo till Kina, som om vi varit deras egna barn. Och denna ömsesidiga kärlek rostade aldrig. Nu bodde mr H. med sin hustru i ett nybyggdt hus. Jag var förut blott obetydligt bekant med hans fru, men fann snart ut att hon bl. a. var en stor djurälskare. Och sådana människor äro ock vanligen ännu större människoälskare. I sådana hem är det därför en sann njutning att vistas. Hon sjöng och spelade vackra sånger och berättade bl. a. upplefvelser från revolutionstiden i H. för ett par år sedan. Dessa personliga erfarenheter från krig och örlig bekräftade hvad jag redan visste, att det inte alltid är lätt ens för en missionär att stå på sin post, men att Gud skyddar, hjälper och välsignar alla som uppriktigt söka följa molnstoden och gå pliktens väg.

En trefilg historia om huru de blefvo utaf med några kinesgrafvar i sin nyförvärfvade trädgård torde intressera. I närheten af H.s hus eller å den jordlott som användes till trädgård, funnos äfven ett par kinesiska grafvar. Kineserna äro som bekant andedyrkare och gå vissa dagar till grafvarne för att under knäfall med pannan nästan vidrörande marken frambära böner och offer till de döda. Hartwells tyckte naturligtvis inte mycket om att få hedningarne in i trädgården för att utföra dessa ceremonier. Men de klagade inte för någon. Fruns bockar, ty hon hade getter, syntes dock förstå matmoderns missnöje. De följde därför tyst de offrande till grafvarne. Och då ceremonien nådde sin höjdpunkt, passade dessa på att bulta andedyrkarne på den del af kroppen, som vid dylika knäfall är mest framstående. Men detta tyckte visst ceremoniför-

rättarne vara otrefligt, så de flyttade grafvarne till en annan plats. Där fingo de ostördt offra, och Hartwells sluppo att ha dessa hedniska ceremonier utförda i sin trädgård. Båda parterna tyckte sig därför ha gjort en vinst. Bockarna visade sig därför den gången vara goda diplomater!

Mitt ärende till H. var att deltaga i en konferens, som årligen hålles af de kinesiska baptistförsamlingarne i Shantung, som tillhöra de amerikanska och svenska baptistmissionerna i provinsen. Som jag emellertid för tillfället var ensam manlig missionär i Kiaochow, ansåg jag mig inte ha tid att bevista den. Sade därför nej till tvenne inbjudningar, som utfärdades. Men då en tredje inbjudning med åtföljande växel för respengar anlände, vågade jag ej längre stå emot. Det blef nämligen klart för mig, att Gud ville ha mig dit antingen för min egen andeförnyelse eller ock för att bli till hjälp för andra, eller ock för bådadera. Och konferensen var af den beskaffenheten, att ingen annan än möjligen den som medvetet och själfmant motsatte sig Guds Ande behöfde ångra att han var med.

Det är alltid inspirerande att få vara med på stora andliga möten. Men för min del tycker jag det nästan vara bäst att få vara med på de kinesiska. Jag känner mig så hemma där. Jag tycker mig se Guds frälsningsverk om möjligt större i detta andliga »råmaterial». Och denna konferens utgjorde i intet afseende något undantag. Gud var A och O i den.

Att arbetet i Guds vingård under konferensåret inte hade varit förgäfves framgick bl. a. af den omständigheten, att 1,094 personer hade blifvit döpta och lagda till församlingarne. Hela konferensen räknade i allt 43 församlingar med 8,329 medlemmar. Af dessa komma 3 församlingar med 781 medlemmar på vår svenska mission. 121 af dessa hade blifvit döpta under konferensåret.

En del af den andliga temperaturen hos församlingarne pröfvas ofta genom intresset för missionssaken och de frivilliga offergåfvorna för Guds sak. Och äfven här visade konferensen ett vackert prof. Den hade nämligen själf underhållit 16 evangelister och 3 bibelkvinnor å aflägsnare och mörkare fält, dit de utländska missionssällskapen inte ansett sig kunna sända och aflöna arbetare. För deras underhåll hade insamlats 2,219 dollars och 93 cents., 10 församlingar med 776 medlemmar tillhörde denna missionsgren. Af dessa hade 205 blifvit döpta under konferensåret. Å konferensdagarne insamlades 1,401 dollars för kommande arbetsår. Alla konferensens deltagare syntes eldas af en helig ifver att utföra Konungens brådskande ärende, medan det ännu är dag. För att få kraft och visdom därtill lågo de bedjande vid korsets fot. Och i förtröstan på löftet: *»Den som beder han får»* mötes ett nytt arbetsår.

J. A. Rinell.

Kiaochow i maj 1915.

Br J. A. Rinell, Kiaochow, skrifver den 30 dec.:

Julen har passerat lugnt och fridfullt både i familjen och församlingen. På juldagskvällen hade vi julgudstjänst i kapellet, då detsamma var fullsatt af uppmärksamma åhörare. Dagen därefter hade vi församlings- och predikantmöte. En tysk baptist som var närvarande beundrade den ordning och reda som därvid förekom. Han sade: »Det är alldeles som hemma. Gud har sannerligen gjort under ibland er. Arbetet, om än mödosamt, har icke varit förgäfves.» Ja, Herren allena vare äran!

Dop i Kiao-Chow och Wangtai. Söndagen den 1 sistlidne augusti döptes 25 personer (22 män och 3 kvinnor) i Kiao Chow. De hälsades omedelbart därefter välkomna till församlingen och Herrens bord.

Åtta dagar senare döptes 9 personer (3 skolgossar och 6 kvinnor) i Wangtai. Samtliga hälsades välkomna till nämnda församling och Herrens bord den 8 augusti.

J. A. Rinell.

Från Tsingtau, Kina, skrifver broder J. A. Rinell följande på ett brefkort.

»Är för tillfället i Tsingtau för att möta barnen, som väntas komma från Chefoo i morgon.

Vi ha ett härligt höstväder — nästan sommar.

Allt är lugnt och stilla omkring oss. Arbetet fortgår som vanligt.

Värd guld. Under denna rubrik skrifves följande den 17 maj 1915.

Den svenska posten, som brukar komma hit till oss i Kina, har på sista tiden åter strejkat. Men i går (den 16 maj) kom en hel hög af tidningar igen. Bland dessa voro inte mindre än sex Vecko-Postar. Som vanligt öppnades dessa först. Och min hustru utbrast: »Det var då för väl att Vecko-Posten börjat komma igen. Det är svårt att lefva den förutan. Den är värd guld.» Och undertecknad nickade bifall. — Vi båda tacka för dess kära besök och bedja Gud välsigna tidningen, dess redaktion och det samfund den företräder.

J. A. Rinell.

Afskedsmöte för vännerna Leanders hölls af Kiaochow och Wangtai församlingar i Kiaochow kapell söndagen den 11 april. På förmiddagen predikade br Leander öfver uppmaningen i Upp. 3: 11: "Behåll hvad du hafver, att ingen må taga din krona". De kinesiska kristna lades därvid varmt på hjärtat att de hade en Frälsare, som genom sin död förvärfvat dem lif, frid och hopp för evigheten; att de hade fått ett hem i Guds församling, där de fostrades för att behaga Gud och bli i stånd att tjäna och förhärliga hans namn; att de hade en himmel dit de fingo gå efter slutadt lifsarbete, och att de hade hvita kläder och en strålande krona, som Herren hade beredt åt dem som voro trogna intill slutet. Men farorna att mista allt detta voro stora och många. Därför behöfdes kraft, vaksamhet bön, tro och uthållighet. Uppmaningen: "Behåll det du hafver", behöfdes därför på allt sätt behjärtas och praktiseras af alla.

På kvällen var det egentliga afskedsmötet. Trots regn och smuts hade mycket folk samlats. Församlingarne och skolorna jämte flera enskilda vänner i Kiaochow och Wangtai hade låtit förfärdiga talrika presenter i form af väggprydnader. Med dessa var kapellet smakfullt dekoreradt. Och de vackra texter eller motton, som voro anbragta å nämnda väggprydnader, tolkades sympatiskt och vältaligt af flera kinesiska talare. Alla hade berömmande ord att säga om högtidsgästerna, men ock om deras store och höge Mästare, Jesus Kristus. — Morgonen därpå följdes vännerna Leanders af ett 60-tal vänner till stationen. Dessa tillönskade resenärerna bl. a. en god resa och en angenäm vistelse hos moder Svea samt ett hjärtligt välkommen åter. I dessa önskningar instämma ock stationskamraterna.

J. A. Rinell.

Från Chucheng skrifves den 18 mars 1915.

Tack för brefkortet, bekommet för några dagar sedan. Allt synes fortfarande lugnt här och vi befinna oss alla väl. Denna vecka ha vi haft besök af Kiaochow-missionärerna, som varit här på missionsmöte.

Matilda Persson.

Från Kiaochow skrifver missionär J. A. Rinell den 23 mars: Tack för brefkortet af den 17 febr. Glad att höra det penningar äro på väg hit. Det ser ut som om vi skulle bli instängda mellan sköldarna igen. Japanerna ha under flera dagar icke sålt biljetter å tåget till västen. I stället ha tågen varit fullpackade med soldater, hästar och kanoner. De befästa sig mot W., där kinesiska trupper ligga.

Hos oss är det så lugnt som det efter omständigheterna kan vara. Verksamheten fortgår ännu ostörd. Vi hoppas fortfarande på en fredlig lösning af tvistefrågorna. Men om så sker måste ett under inträffa.

Från Kiao Chow skrifves den 19 februari:

Det kinesiska nyåret har förflutit lugnt och stilla å vår trakt. Saluten för afgudarne och förfädernas andar föreföll mig dock vara snurare mer i år än under några föregående. Orsaken torde vara att finna i den kristid, som äfven Kina har att genomgå just nu. Då nöd å färde är, åkallas hjälparen. Skada blott att man ännu inte lärt sig att åkalla Nödhjälparen i Israel!

A ett brefkort meddelade jag för en tid sedan, att vi här höllo på att ordna verksamheten för det påbörjade året. Vi ha gjort detta i tro och förtröstan på Gud och våra trogna missionsvänner därhemma. Hoppas »repet» med undsättning skall räcka oss, och göra det i tid.

Längtar att snart höra något rörande resultatet af den senaste böne- och offerveckan. Ser från andra håll, att Guds folk har gifvit mer till olika missionsgrenar sedan kriget utbröt, än hvad vanligen var fallet förut. Hoppas detta äfven gäller vår yttre mission!

Om alla inom vårt samfund besjälades af samma missionssinne, som en i Amerika boende släkting till mig synes äga, så skulle det nog inte behöfva bli fråga om inskränkning i arbetet hvarken hemma eller på hednafältet trots tryckta och hårda tider. Hon skrifver nämligen ungefär så här: »Jag har varit mycket pröfvad i år. Har varit länge och illa sjuk. Nyss opererad. Läkarne betrakta det som ett under, att jag lefver. Som jag under flera månader varit urståndsatt att tjäna några penningar, var jag en tid frestad att ej gifva några penningar till hednamissionen i år. Men jag har nu öfvervunnit den frestelsen. Sänder därför min skärf som vanligt. Läkarne kunna vänta litet längre på sin betalning. Gud måste ha först.»

Br Lindberg reste för omkring tre veckor sedan i sällskap med sina barn till Tientsin, från hvilken plats han ämnade sända dem till skolan i Chefoo, utan att ännu ha kommit tillbaka. Det tråkiga har nämligen händt, att båten, med hvilken de skulle resa, blifvit infrusen. Våra barn ligga där också. Ett 60-tal andra barn likaså. Alla vänta på att »vattnet skall röras».

Det är minsann inte någon leksak för en fattig missionärs kassa att på detta sätt nödgas hålla sina barn å dyra hotell. Jag får för våra tre barn betala omkring 10 kronor och 40 öre om dagen. Och detta kallas ändå billigt här. Nu ha de redan legat där i tre veckor utan något resultat. Själfva resan den vägen är omkring 75 proc. dyrare än den vanliga. Men den vanliga vägen öfver Tsingtau är fortfarande omöjlig att fara. Och nu komma hotellräkningarna extra. Man kan knappast tillbakahålla tårarne. Men denna motgång är blott en liten svit af kriget — en bland de många äfven för oss. Dock jämförd med hvad många andra få lida är den blott som en liten droppe i hafvet. Men droppar äro tillräckliga för oss, då det gäller motgångar. — bättre äro vi inte.

Till slut kära hälsningar från min hustru såväl som från mig.

J. A. Rinell.

...mission?

Från Kiaochow skrifves d. 20 juli 1915 till missionskommitténs sekreterare:

De förut omtalade 6,000 kr., som sändts till sv. generalkonsulatet i Shanghai för vår missions räkning, har i bref just nu ankommit från generalkonsuln och ordentligt mottagits i Shanghai. Tusen tack! Samtliga här må godt. *J. A. Rinell.*

I Vongtai Kina. Till oss skrifver br Rinell den 16 juli:

Det börjar bli varmt och svettigt här nu. Min hustru har rest till Vongtai för att hålla en bibelklass sedan skolorna och sommarkurserna i staden blifvit afslutade. Ämnar mig också, om Gud vill, att resa dit i morgon. Eljest håller jag på med att tillse lagandet af gamla hus. Allt är lugnt och stilla å vår trakt.

Från Kiaochow skrifves den 1 juni 1915.

I förrgår döptes 18 personer, hvilka förenade sig med härvarande församling. *J. A. Rinell.*

Från Wangtai skrifves den 7 juni 1915:

Söndagen den 6 juni döptes härstädes sex personer, hvilka omedelbart hälsades välkomna till församlingen och Herrens bord. Församlingen var vid tillfället mycket mangrant samlad.

Då dessa rader nedskrifvas, är jag tillsammans med några evangelister på en predikoresa å Wangtai-fältet. Hoppas få besöka samtliga skol- och predikolokaler. Sammankomsterna ha hittills varit goda och trots årstidens brådska väl besökta.

J. A. Rinell.

Välkomstmöte för missionärinnorna Ester Wahlin och Edit Petersson hölls i Kiaochow och Wangtai församlingar den 25 okt. i kapellet i Kiaochow. Kineserna hade dekorerat lokalen mycket smakfullt med svenska och kinesiska flaggor, blommor och krukväxter. Flera goda tal höllos. Färska hälsningar från Sverige framfördes. Den talrikt samlade publiken mottogo dem med tacksamhet. Glädjen var stor både hos de långväga resenärerna och missionens vänner på platsen; hos de förra därför att de voro lyckligt framme vid resans mål, och hos de senare därför att den nya förstärkningen lyckligt hade anländt. De gemensamma önskningarna utmynnade i bönen: Gud, gör dem nyttiga! Gör oss alla nyttiga för dig!

J. A. Rinell.

Från Kiaochow skrifves den 5 oktober 1915 till missionskommitténs sekreterare:

Vår äldsta dotter, Margit, slutade sin skolkurs i Chefoo sistlidne juli månad. Hon såväl som föräldrarne be bärmed att få tacka Kommittéen och samfundet för all den hjälp, som hon under skoltiden fått åtnjuta.

Glädjande nog har ock Margit för något år sedan gått öfver på Herrens sida. Hon har dock inte förr än nu låtit sig döpa och förena sig med församlingen. Men förliden söndag (d. 3 oktober) tog hon tillsammans med 16 kineser detta viktiga steg. Samtliga dopkandidater hälsades samma dag välkomna till församlingen och Herrens bord. Gud skydde och välsigne dem alla!

Ofvannämnda dopförrättning kommer att blifva den sista för året här i Kiaochow. Med de i söndags döpta uppgår dopsiffran för året till jämt 60 för här varande församling. Detta är dock 28 mindre än under föregående år. — I Wangtai hoppas vi om Gud vill få dop nästa söndag.

Allt är väl här.

Kära hälsningar från oss alla.

J. A. Rinell.

Missionsskolorna bäst. En kinesisk mandarin sade till sin gosse, då denne första gången sändes till missionsskolan:

»Den här skolan är den bästa i staden. Du skall komma ihåg att de kristna äro olika andra kineser. Då de därför undervisa dig i Bibeln eller sin religion, önskar jag, att du särskildt må lägga märke till detta och lära hvad det är som gör dem olika.»

Br J. A. Rinell, skrifver den 15 augusti från Kiao-Chow, China:

Tack för konferenshälsningarne. Tack ock för brefkortet af den 7 juli och sända pengar. De senare ha dock inte blifvit redovisade i banken ännu. Det är glädjande att man kan sända penningar så flitigt. Härigenom sparas både kassören i Stockholm och Kiao-Chow mycket obehag.

Här må vi alla godt. Augusti månad har hittills varit jämförelsevis sval. Regn med ty åtföljande flod och öfversvämning har dock gjort oerhörda skador. Den officiella rapporten från vår stad är 5,000 nedfallna »gien» (= rum) af fattigmans hus, ett stort antal af rikemans d:o och 45 personer i drunknade. Af våra församlingsmedlemmar ha två förlorat sina hus, hvardera på 3 »gien». En af dessa var en lam änka. En stor del af skörden är förstörd. Dåliga framtidsutsikter! Missionsegendomarna ha bevarats underbart.

Alla Sv. tidningar ha uteblifvit under flera veckor. Ett och annat bref — bäst brefkort — silar sig dock igenom censuren.

Kära hälsningar.

Broderligen *J. A. R.*

P. S. Erkännandet från banken, att de 6,000 kronorna äro framkomna, kom mig tillhanda just nu. Växelkursen är god. Tack!

Flickskolan i Kiao-chow afslutade sin halfårskurs d. 22 juni 1915. Under den här veckan pågår examen i gosskolan. Allt tyder på ett flitigt och troget arbete hos både lärare och elever. Missionsskolorna på landet har ock afslutat sin vårtermin. Hvarje skola har examinerats af särskildt utsedda kompetenta examinatorer. Själf har jag inte hunnit att närvara vid mer än elfva af dessa skolafslutningar. Men enligt min mening aflade samtliga dessa skolor en god examen. Det samma säges ock om de andra, där jag inte fått närvara vid examen. Och jag tror att samtliga gjort sitt bästa. Har under vårterminen besökt hvarenda skola 2—5 gånger. Vid dessa besök har jag funnit lärare och elever nästan utan undantag på sin plats. Och det är att märka, att, då jag besöker skolorna, »blåser jag aldrig i trumpet» utan kommer oväntad.

Våra skolor äro, i likhet med allt öfrigt af vårt arbete, långt ifrån fullkomliga. Men jag vågar påstå att de bli bättre med hvarje år. Vår nu varande mandarin, herr Ih, har ock i en öppen skrifvelse till en af sina skolinspektörer gifvit dem ett vackert erkännande. Den senare klagade nämligen i en ämbetsskrifvelse öfver att föräldrarne i en viss by hällre sände sina barn till vår skola än till regeringsskolan. Mandarinen svarade honom å detta: »Deras skola skadar inte vår. Se till att vår blir lika bra som deras, och ni behöfver inte klaga öfver brist på elever».

Nämnda mandarin synes, inom parentes sagdt, inte vara »långt ifrån Guds rike». En gång sade han mig bl. a.: »Kristi religion är den bästa i världen. Jag har flera personliga vänner, som äro kristna. De äro alla synnerligen goda människor. Jag betraktar dem som fullkomliga. Numera är det blott enfaldiga gummor, som tro på våra kinesiska religioner. De (religionerna) äro inte heller mycket att tro på! De äro så själfviska. De som tro på dem vilja blott *mottaga*. Annat är det med den kristna religionen. Den gifver ut. Missionärer sändas till oupplysta land. Dessa arbetare underkasta sig stora försakelser för att hjälpa andra. Hvart de komma upplysa de folket. De öppna skolor, kapell, lasarett, opiumasyler, räddningshem. De älska, de lida, de försaka — allt för att hjälpa andra. En sådan religion måste vara från Gud». Samma mandarin frågade mig ock här om dagen, om vi inte ville upptaga hans 15-åriga dotter i vår flickskola. »Hon har gått i kinesiska skolor i sju år», sade han, »men jag skulle tycka om att få ha henne i er flickskola. Jag önskar få henne upplyst, — jag skulle tycka om, om hon ville bli en kristen».

Denna mandarin är inte ensam. Det finns otroligt många af alla samhällsklasser i Kina som i sina hjärtan erkänna att Kristi religion är den bästa. De må ännu tillhöra det nikodemiska partiet. Men låtom oss vara optimistiska, bedja för dem och tro Gud mera, ty han kan äfven göra dessa personer till frimodiga vittnen för sig och till nytta för sitt rike.

Nästa vecka börja o. G. v. våra sedvanliga sommarklasser för infödda arbetare, församlingsmedlemmar och intresserade af båda könen. Gifve Gud oss nåd och kraft att lära dem känna Kristus, att dragas närmare honom, att uppfyllas af honom!

J. A. Rinell.

Br J. A. Rinell, Kiaochow, Kina, skrifver den 19 juni 1915 på brefkort till sekreteraren följande:

Telegrammet om penningarna har kommit mig tillhanda i kväll (lördag kl. 8).

De 8,000 kronorna ha mottagits och rätt mycket af dem har redan blifvit använda! De 6,000, som telegrammet omnämner som nyss sända, komma väl ock i sinom tid, hoppas jag. Mottag vårt hjärtliga tack för dem alla! Guds och eder omsorg om oss under orostider röra oss djupt. Några af oss försökte vid årets början att tro utan att se. Och Gud synes belöna detta genom att låta oss se och tro!

Allt är väl här. Examen pågår i flickskolan. Nästa vecka börjar den i gosskolan. Kineserna ha brådt med hveteskörden, men vädret är regnigt.

Från Kiaochow skrifves d. 5 jan. 1916. Brefkortet af den 1 sistlidne dec., som anmäler att 3,000 kr. blifvit sända är tacksamt mottaget. Pengarna äro dock ej ännu komna.

Julhelgen har varit angenäm men arbetsam. Båda skolorna i staden ha haft examina och fyra gossar och en flicka ha fått afgångsbetyg. Talrikt besökta söndagsskolfester, fest för arbetarna etc. ha aihållits. Nu pågår böneveckan. På dagarna hålla vi gatumöten i staden och på kvällarne möte i kapellet.

Vädret är fortfarande mildt. Allt är lugnt äfven i det yttre. Samtliga här ha hälsa. — Kära hälsningar.

J. A. Rinell.

Br J. A. Rinell skrifver från Kiaochow, Kina, den 8 febr. 1915 följande: Den 7 och 8 febr. ha möten med de kinesiska predikanterna och skollärarna hållits i Kiaochow, då man försökt att på bästa sätt ordna verksamheten för det stundande kinesiska nya arbetsåret. Vi ha beslutat att återupptaga goss- och flickskolarbetet i staden med ungefär halfva elevantalet mot hvad vi brukat hafva under några föregående år. Skol- och evangeliseringsarbetet å utstationerna hoppas vi ock kunna få fortsätta. Men för detta behöfva vi penningar, deltagande och förböner. Vi vänta att Gud genom sin församling därhemma skall gifva oss, hvad vi behöfva. Vårt hopp står till Honom. Gör hvad göras kan för att sända oss behöfliga medel. Tiden är kort. Arbetsdagen torde snart vara slut — och det är så mycket ogjordt ännu!

Allt är lugnt och stilla. Nästa söndag, den 14 febr., ha kineserna sitt nyår. Stora förberedelser göras som vanligt. Men folket är ovanligt fattigt i år. — Kära hälsningar!

Kiaochow. Den 20 januari höll församlingen i Kiaochow under god tillslutning sitt årsmöte. Af årsberättelsen framgick bl. a. att söndaglig verksamhet hade bedrifvits i staden Kiaochow samt å fjorton s. k. utstationer. Af dessa var en förlagd till staden Kaomi, 25 km. väster om Kiaochow. De öfriga voro förlagda till viktiga centra och marknadsbyar i distriktet. Sexton manliga evangelister och två bibelkvinnor hade varit anställda.

En inackorderingsskola för gossar och en dito för flickor hade varit i verksamhet i staden. Den förra hade förestätts af br A. Leander och räknade 40 elever. Den senare hade förestätts af Hedvig Rinell och räknade 38 elever. Sjutton understödda byskolor för gossar och en dito för flickor med tillsammans 237 lärjungar hade varit i verksamhet. Lägger man härtill en bibelkvinnoskola med 6 lärj., 2 elever i Unionhögskolan i Weihsien, 2 dito i predikantseminariet i Hwanghsien och 5 själfunderhållande byskolor med 57 lärjungar, så blir det sammanlagda elevantalet 382.

Några af skolorna hade dock under det senare halfåret genom den japanska invasionen blifvit hindrade i sitt arbete. Så hade t. ex. inackorderingsskolorna i staden icke kunnat fortsätta under höstterminen. Några af byskolorna, som lågo inom krigsområdet, blefvo ock störda, dock inte värre, än att de samtliga upptogo sitt arbete, så fort den omedelbara faran var förbi. — Ett af kapellen å utstationerna användes af japanerna för militära ändamål omkring en månad under kriget.

Förändringar rörande församlingens medlemsantal ställa sig sålunda: 7 döda, 12 uteslutna, 1 utflyttad och 88 döpta. Hela medlemsantalet vid årsskiftet uppgick till 508.

Penningproblemet hade under sista halfåret förorsakat stora bekymmer. Detta därför att kommunikationerna med hemlandet under flera månader varit afbruten genom världskriget. Evangelister beslöto sig dock för att fortsätta arbetet utan lön. Och under stora försakelser ha de ock alla hållit sitt löfte. Detta jämte flera vackra offer i form af kontanter gjorde att kassan trots krig och felslagen skörd ändå kunde hjälpa missionskassan med i rundt tal omkring 1,000 kronor. Gud har varit god emot oss och sin församling under 1914. All ära åt Honom!

J. A. Rinell.

Röfvare i Kina. 1916 Från broder Rinell har jag mottagit ett bref, dateradt Vongtai den 2 maj detta år.

Och emedan det upplyser något om ställningen på vårt fält därute just nu, har jag gjort följande urklipp:

»Allt synes vara lugnt i församlingen så långt jag har hört, men i öfrigt är det mycket stormigt. »Hong-ho-tze» ha nyligen åter besökt platsen och tagit en massa personer till fånga för att sedan utpressa pengar af släktingarne. Sålunda lära öfver 30 personer blifvit tagna i *Da-tài* (5 li sydväst om Wang-go-choang) och ett liknande antal personer lära ock ha tagits i en by som heter *Goan-choang*. Af de tillfångatagna äro flera skolbarn. Detta gör att skolorna i de där trakterna upplösts. Af våra skolor äro Wang-go-choangs och Shang-choangs skolor upplösta. Folket, stort och smått, flyr från platserna värre än då japanerna kommo. — I Tsimei ha ock »Hong-ho-tze» uppträdt och dödat och röfvat. Det är sålunda mycket oroligt rundt omkring. Å mitt egentliga fält är allt hittills fredligt.»

Detta låter icke trefligt, i all synnerhet som det berör vår mission så nära, då två af skolorna på Vongtaifältet har måst upplösas på grund af tjufligans framfart. De ha ju tagit af våra skolgossar som gisslan för att sedan pressa ut penningar af deras föräldrar och anhöriga. Jag känner ju dem alla så väl, stackars gossar, så rädda och ängsliga de skola vara. Det är minsann ingen leksak att falla i röfvarehänder. De veta icke om de komma därifrån med lifvet.

Dessa röfvare, som kallas för »Hong-ho-tze» = De rödskäggiga, äro mycket grymma och våldsamma. De bestå af ett blandadt sällskap af både kineser och japaner. Detta är de »Moderna Hong-ho-tze». De ursprungliga med detta namn kommo ned från de Mandschuriska skogarna och bergen och spridde död och fasa hvar de drogo fram. Kineserna frukta dem som pesten. Låtom oss komma ihåg våra pröfvade bröder och systrar i dessa byar, hvilka dels blifvit tagna af dessa »vilddjur» och dels dem som måste fly från hus och hem!

Broderligen *A. Leander.*

Kina-bref.

Jul och nyårsveckorna i Kiaochow 1915.

Midt under det vanliga jul och nyårsstöket hade härvarande goss- och flickskolor sina

afslutningsexamina för året.

Hvardera varade fyra hela dagar. Såväl de skriftliga som muntliga profven ådagalade god flit och träget arbete å såväl lärares som elevers sida. Själfva afslutningen hölls i flickskolan tredjedag jul och i gossskolan dagen därefter. I förening med afslutningen erhöll en af flickorna, som genomgått hela kursen, sitt afgångsbetyg, och fyra af gossarne erhöllo ock sina afgångsbetyg. För flickorna hölls afslutningsceremonierna i flickskolan och för gossarne i kapellet. Båda lokalerna voro fullsatta af åhörare. Platsmandarinen m. fl. af stadens förnämare personer hedrade ock mötet i kapellet med sin närvaro. Han höll äfven ett godt och sympatiskt tal till de afgående eleverna. De senare liknade han vid ett väl lastadt skepp, som styrde ut på världshafvet. De påmindes om nödvändigheten af att ha målet klart i sikte, att så lefva och arbeta att skolan och den församling de tillhörde fingo heder af dem. I deras ställning kunde, sade han, detta blott ske genom att ständigt söka behaga Gud. — Sådana allvarsord uttalade af en kinesisk mandarin i allvarstider, borde behjärtas af många äfven utom Kina.

Julfester.

På juldagskvällen hade vi som vanligt en enkel juldagstjänst i kapellet. Den traditionella jul-tallen med sina ljus prydde äfven denna plattformen. Folktillströmningen blef också nu i år stor. Man beslutade sig därför att på annandag jul hålla en ny liknande gudstjänst. Flera talare höllo korta och goda tal å båda dessa möten. Och tallen själf predikade på sitt vis. Och påstods säga: "Jag har växt upp på en undangömd plats. Ingen har förut låtsat se mig. Men helt oväntadt fick jag åtnjuta en ära, som högst få af mina gelikar kunna erhålla. Jag har förts till Guds hus, Guds boning, där jag får tjäna och glädja". Detta tal i biblisk öfversättning tolkades sålunda: "Skaffen med fruktan och bäfvan att I salige varden, ty många äro kallade, men få äro utvalda — hör du till de senare?"

På tredjedag jul hölls ordinarie församlingsmöte, då bland annat en del offer i form af penningar frambures på Herrens altare, och en del af verksamheten för kommande år planerades. Dagen därefter hölls den vanliga festen för Kiaochow och Wangtai-fältens infödda arbetare. Äfven den omväxlade med tal och sång.

Böneveckan 1916.

Enligt församlingsbeslut skulle man å alla utstationerna tillhörande Kiaochow, Wangtai och Longgiatsuens församlingar möta tillsammans för den allmänna böneveckan. I staden skulle man ock hålla dagliga kvällsmöten i kapellet. Dagarne skulle användas till fri-luftmöten å stadens gator och torg. Om inte tillslutningen på kvällarne var så god, som man

skulle ha önskat, voro dock gatumötena vissa dagar till mycket bättre. Evangelisterna, som deltogo i dem hade först ett gemensamt bönemöte i kapellet. Då detta var slut tågade man ut till den plats, där mötet skulle hållas. En broder, som kan blåsa mässingsinstrument, blåste upp en sångmelodi, och de öfriga sjöngo sången. Under tiden samlade sig rätt mycket folk. Ett par eller tre bröder höllo korta predikningar till folket. Efter detta gick man till en annan plats och förnyade, höll ett nytt möte. På så sätt fingo många hundra personer höra evangelium, som aldrig bruka gå till något kapell.

Må han, som använder sig af många och olika medel att vinna människor för sitt rike, sin himmel, äfven välsigna våra bemödanden att åra göra hans frälsning känd!

J. A. Rinell.

Från Kiaochow skrifves den 6 april 1916:

Första kvartalet af år 1916 har nu gått till ända. Det har varit bra lika några af de föregående kvartalen. Arbetet har fortsatts oafbrutet utefter hela linjen. De riktlinjer som följts under många år förut följas fortfarande.

Som det allt fort finns en otrolig massa byar inom vårt distrikt, hvilka inte ännu ha blifvit besökta med evangelium, hålla vi just nu på att utarbeta en plan, gående ut på att inom en ej för aflägsen framtid söka gifva dem ett tillfälle att få höra det. I denna arbetsplan ingår ock att evangelisterna mera systematiskt och regelbundet skola besöka alla de byar, som ligga upp till en svensk mil från den utstation, där de äro stationerade. Men detta är nog lättare sagdt än gjordt. Byarnas antal uppgår nämligen till bortåt 2,000. Många af dessa räkna 6 till 8 à 10,000 människor. Skörden är i sanning mycken, men arbetarna äro få.

Samma antal evangelister och bibelkvinnor som användes i fjol äro ock i hufvudsak anställda i år. Missionsskolorna i staden och på landet fortgå som bekant äfven efter samma plan som förut. Flera af landsskolorna ha att glädja sig åt ett ganska vackert lärjungaantal. I en del skolor, där man förr endast med svårighet kunnat samla 7 à 8 elever, ha vi nu två à tre gånger denna summa. Det sammanlagda elevantalet i alla skolorna är i år något öfver 500. Som vi fortfarande hålla strängt på, att alla skolor skola tjäna i evangeliskt syfte, eller för att använda d:r A. Judsons ord: »vara sädeskorn för Guds rike», tro vi oss äfven här se ett tilltagande förtroende gent emot missionssaken. Men inte blott det: vi vänta skörd, skörd för Guds rike.

Att missionsvännerna därhemma under dessa kristider så kärleksfullt och uppoffrande försett oss med nödiga medel för verksamheten är ett ämne för den allra största tacksamhet och glädje. Att den inre revolutionsvågen, som nu åter håller på att störta sig öfver Kina, hittills inte har hämmat arbetet mer än hvad den gjort å vårt fält, är en annan orsak till glädje. Att Gud hållit sin skyddande hand öfver arbetarne och gifvit dem kraft att bära tunga arbetsbördor, och att Gud varit med och vakat öfver sitt eget verk, som han gjort, allt, allt manar till tacksamhet.

I händelse att dessa rader komma fram, och om de komma fram till konferensen bedja min hustru och jag om vår hälsning och vårt tack äfven till denna.

Med broderlig hälsning och högaktning J. A. Rinell.

P. S. Tack för brefkortet, som anmälde afsändandet af 5,000 kr. för vår mission. Pengarne ha ock kommit. Ett brefkort har ock förut sändts som erkännande. Hoppas det gått fram. D. S.

En missionsresa kommer studeranden Oskar Rinell att göra under tid. den 9 jan.—1 febr. Vi hafva tänkt, att han då skulle besöka följande platser på här angifna dagar:

Den 9 jan. Mantorp, d. 10 Skänninge, d. 11 Fifvelstad, d. 12 Vadstena, d. 13 Motala, d. 15 Godegård, d. 16 Rönneshytta, d. 17 Askersund, d. 18 Åsbro, d. 19 Hallsberg, d. 20 Pålsboda, d. 21 Kumla-Ebeneser, d. 23 Ervalla, d. 25 Nora, d. 26 Lindesberg d. 27 Arboga, d. 28 Valskog, d. 29 Kungsör, d. 30 Flen, d. 31 Åby och den 1 febr. Mjölby.

Oskar Rinell är den yngre af de två bröder Rinell, som studera vid Betelseminariet. Han är nybörjare som föredragshållare, ehuru han åtskilliga gånger talat vid offentliga möten. Vi önska därför, att själfva ledningen af mötena handhafves af församlingsföreståndare eller pastor på plats, där besök göras. Oskar Rinell talar om missionen i Kina. Han är född i Kina, där, som bekant, hans föräldrar J. A. Rinell och fru Hedvig Rinell äro missionärer.

Där det anses lämpligt upptages kollekt för missionen.

Utom detta meddelande skrifver br Oskar Rinell till hvarje här ofvan angifven plats, och meddelar om tiden för sin ankomst. Vi bedja våra vänner välvilligt mottaga den unge missionspredikanten, då han kommer. Vi äro öfvertygade om, att de inlägg han kommer att göra, skola bidra till att göra mötena goda och uppbyggliga.

Stockholm den 20 dec. 1915.

J. Byström.

Morgonstjärnans missions...

Kejsarbilden — dess tvåfaldiga verkan.

I en tysk Shanghai-tidning lästes för en tid sedan bland annat följande om kejsar Frans Josefs bild:

Strax före världskrigets utbrott var kejsar Frans Josef sjuk. Så fort han emellertid hunnit bli så stark att han kunde gå till kyrkan, skyndade han sig dit. Han ville nämligen dels tacka Gud för återvunnen hälsa och dels utbedja Guds hjälp och beskydd mot sina och landets fiender. En artist passade då på och målade hans bild. Den föreställde kejsaren i bedjande ställning.

Ryssarne fingo fatt i den målade kejsarbilden, gjorde aftryck af den och spridde den bland soldaterna etc. i miljontal. De sågo nämligen i denna bild en gråtande kejsare — en kejsare som sörjde öfver ett förloradt land. Och denna bild gaf soldaterna mod, tapperhet och uthållighet. Komna till Galizien delade de ut bilden äfven till folket där. Och hvart de kommo talade de med entusiasm om kejsaren som grät öfver ett förloradt land.

Frans Josefs undersåter visste dock bättre. Då de betraktat bilden sade de: "Det är vår kejsare. Det är riktigt. Men det är inte en gråtande kejsare. Det är en bedjande sådan". Detta hade en alldeles motsatt verkan. Soldaternas mod förvandlades till rädsla, uthålligheten och hoppet om framgång och seger förvandlades till svaghet och tvifvel. De kände att en sörjande och missmodig kejsare var lätt att besegra, då däremot en bedjande kejsare var oöfvervinnelig.

* * *

Hvilken bild få våra andliga fiender af oss? Se de i oss en sörjande, slagen och besegrad själ eller se de i oss en trogen bedjare? Kom ihåg att intet gör oss starkare än bönen, intet gör oss svagare än missmod. En bedjande själ förorsakar glädje i himmelen, men sorg och nedslagenhet i mörkrets boningar. —ll.

---

rer.

Missionär J. A. Rinell i Kiao-Chow skrifver följande den 19 dec. 1914: Just nu ingår meddelande från konsulatet i Shanghai att pengarna — 2,000 kr. — sända öfver Amerika kommit ordentligt fram. Växelkursen är ock god. Tack! Allt väl här. Hälsningar.

Dop i Wangtai. Den 10 okt. döptes 5 personer i Wangtai. De hälsades omedelbart välkomna till församlingen och Herrens bord. — Denna dopförrättning är den sista för året. I allt ha 20 personer blifvit döpta i W. under sommaren. Gud välsigne dem alla!

J. A. Rinell.

Kina-bref.

Dop i Kiaochow och Wangtai.

Söndagen den 1 sistlidne Augusti
döptes 25 personer (22 män och 3
kvinnor) i Kiaochow. De hälsades
omedelbart därefter välkomna till
församlingen och Herrens bord.

Åtta dagar senare döptes 9 perso-
ner i (3 skolgossar och 6 kvinnor) i
Wangtai. Samtliga hälsades välkom-
na till nämnda församling och Her-
rens bord den 8 Augusti.

Bland de nydöpta i Kiaochow var
en äldre man, far till en af våra skol-
lärare. Han har i mer än tio år stått
emot sonens förmaningar och förbö-
ner. Nu hör han dock till de öfver-
vunna. Och vi hoppas att han själf
skall öfvervinna världen och det onda
för Lammets blods skull.

En af de döpta kvinnorna från
Wangtai, en änka på 54 år, var på sin
tid gift med den första församlings-
medlemmen som vi hade på Wangtai-
fältet. Han har nu i många år hört
till de afsomnade. Jämte sin man har
hon i två söner, som äro evangelister,
haft goda förebedjare. Nu hafva de-
ras böner blifvit hörda i det att hust-
run och modern har börjat vandrin-
gen på lifvets väg.

Det är inte blott ur ungdomens och
medelålderns led som Guds försam-
ling rekryteras i Kina. Nästan vid
hvarje dopförrättning representeras
också den höga ålderdomen. Det är
rörande att se dessa öfver 70 och 80
års gamla män och kvinnor, som en
lång lifstid förgäfves sökt frälsning
hos afgudarne, med stapplande steg
och darrande röst komma för att in-
viga resten af sitt lif åt Gud. — Och
han som i elfte stunden tog emot en
botfärdig röfvare, skall han inte ock
taga emot dessa?

Men det är inte blott gamla, utslit-
na gubbar och gummor som komma.
Barn från och med 13 och 15 år (yng-
re döpas inte) unga och medelålders
män och kvinnor komma. För alla
finnas rum i Guds hjärta, i fadershu-
set och vid det uppdukade bröllops-
bordet. Våra församlingar söka ut-
ropa inbjudningen: "Kommen, ty allt
är redo; och "Den som tror och blif-
ver döpt han skall vara salig, men den
som icke tror skall blifva fördömd".

J. A. Rinell.

Kina-bref.

Ny församling å vårt Kina-fält.

Under Fredagen, Lördagen och
Söndagen den 10—12 sistlidne De-
cember utsände Kiaochow församling
sin andra dotterförsamling. Med an-
ledning däraf hölls ock stora och
välbesökta möten. Ombud från när-
liggande församlingar hade inbjudits.
Tretton kinesiska ombud hade infun-
nit sig. Af dessa voro en från Chu-
cheng, fyra från Wangtai, två från
den amerikanska missionen i Pingtu
och sex från moderförsamlingen. Af
utländska missionärer deltogo A. J.
Lidquist, Elis Almborg, Ester Wah-
lin, Edith Pettersson, Hedvig Rinell
och undertecknad.

Församlingsbildandet leddes af br.
Lidquist, som ock höll inledningsföre-
draget till nattvardsfirandet på sön-
dagsförmiddagen.

Etthundratolf medlemmar, hvaraf
mer än ett 80-tal personligen var när-
varande, företedde flyttningsbetyg
från Kiaochow församling. Sedan de
i korthet redogjort för orsakerna
hvarför de önskade bilda egen för-
samling och moderförsamlingen för-
klarat att församlingsbildandet sked-
de i fullt samförstånd med denna, och
de ytterligare tillfredsställande besva-
rat några frågor, som vid dylika till-
fällen bruka vara vanliga, förklarades
Long-gia-tsuens baptistförsamling,
som den kommer att heta, vara bil-
dad. Några bröder öfverlämnade den
därefter i bön till Gud.

Efter detta företogs val af tjänste-
män såsom föreståndare, sekreterare,
kassör och två diakoner. Som man
ej kunnat ena sig om att följa mis-
sionärernas råd att kalla infödd pa-
stor, åtog sig undertecknad att tjäna
som föreståndare till dess en infödd
kunde kallas. Man hoppades nämli-
gen att en sådan skulle kunna anskaf-
fas inom en ej allt för aflägsen tid.

Samtliga utlänningar och kineser
voro eniga om att mötena präglades
af ett djupt andligt allvar. Får sam-
ma ande i fortsättningen besjäla för-
samlingen, dess möten och verksam-
het, har den stora förutsättningar att
lyckas väl. De lokala förhållandena
äro ock jämförelsevis fördelaktiga.
Den nya församlingen har från bör-
jan ett litet rätt bra kapell. Long-
gia-tsuen är ett centrum för tre andra
bistationer till Kiachow station, hvil-
ka nu, hvad angår församlingsordnin-
gen, komma att sortera under den nya
församlingen. Hvardera af dessa bi-
stationer ligger blott 7 à 8 kilometer
från L. Den nya församlingens sön-
dagshem ligger omkring 20 kilometer
söder från staden.

Må nu själarnes herde och biskop
välsigna den nybildade församlingen
å vårt Kina-fält! Ja, må han utgjuta
sin Helige Ande öfver alla församlin-
garne och öfver deras medlemmar,
tjänare och arbete!

J. A. Rinell.

Tre högtidsdagar i Kiaochow. Den
första af dessa inföll den 7 sistlidne
oktober. Den var af mera andlig
natur, ty då döptes efter aflagd be-
kännelse om sinnesändring och tro
på Herren elfva personer. De ny-
döpta hälsades omedelbart därpå
välkomna till församlingen och Her-
rens bord. Detta var den sista dop-
förrättningen, som vi ämna ha i år.
Med de sist döpta ha 46 personer
blifvit döpta i Kiaochow under året.
Dopdagarna äro verkliga högtidsda-
gar äfven här i Kina. De understry-
ka Jesu ord: "Människosonen har
kommit för att uppsöka och frälsa
det förtappade". Samt: "Samma-
lunda varder glädje i himmelen öf-
ver en enda syndare, som bättrar
sig". Må Herren få göra hvarje
kandidat trogen Gud och trogen sin
bekännelse intill änden!

Den andra högtidsdagen inföll den
8 oktober. Den var mera privat och
rörde närmast Er meddelare med
hustru, som då firade silfverbröllop.
Tack vare påpassliga medarbetare
och barn m. fl. blefvo vi uppvaktade
med sång, musik, förfriskningar,
värdefulla presenter, sympatiska tal,
telegram etc. Dagen var angenäm.
Och så ha de flydda tjugufem åren
varit. Några af mina f. d. studie-
kamrater å Betelseminariet hade
nog rätt, då de för 25 år sedan tele-
graferade till oss på vår bröllopsdag
i Fredrikshald sålunda: "Adam
visste ej, man säge hvad man vill,
af något paradis, då Eva ej var till".

Den tredje högtidsdagen inföll fy-
ra dagar efter den förra. Då fyllde
min hustru 50 år. Ofvannämnda
vänner, outtröttliga i kärlek och upp-
offringar, genomgingo ännu en gång
nyss citerade program. Femtioårin-
gen kände sig glad och tacksam till
Gud och medmänniskor för allt. Och
så gjorde silfverbröllopsparet. Det,
eller låt mig säga vi, ha ock orsak
därtill. Det skulle vara omöjligt
att uppräkna och namngifva all den
nåd och godhet som kommit oss till
del under dessa flydda år. Vi tacka
dock uppriktigt alla för allt. Och in-
för Gud, alla goda gåfvors gifvare,
kasta vi oss ödmjukt ned och instäm-
ma i den himmelska lofsången: "Du
är värdig — — — — att mottaga
lof och pris och ära" — — — för
allt, allt, allt.

J. A. Rinell.

114

ställen i tidningen.

1914

Ur ett bref af den 16 febr. från missionär J. A. Rinell meddela vi följande goda nyheter:

I Kino-Chow församling ha vi nyligen haft årsmöte. Af årsberättelserna framgingo bl. a., att i förening med församlingen i Kino-Chow stodo 12 kapell med söndaglig verksamhet, en inackorderingsskola för gossar med ett 50-tal gossar, ledd af broder Leander, en dito flickskola med 35 elever, 17 landsskolor för gossar och en dito för flickor. Af landsskolorna voro 4 själfunderhållande. Elevantalet i samtliga skolor var 208. Tjugo evangelister och kolportörer hade tillsammans besökt 4,026 byar. 78 personer hade under året blifvit döpta, 1 var utflyttad, 4 uteslutna och 8 döda. Medlemsantalet uppgick vid årsskiftet till 440. Denna siffra reducerades dock med 8 personer, hvilka vid årsmötet blefvo skilda från församlingen. Församlingens direkta insamling till kassorna gick till omkr. 1,000 kr. Dessutom hade den samlat rätt mycket till kapellbygget i staden och på en utstation dels från andra församlingsmedlemmar och dels från utomstående. Samarbetet har varit godt. Man såg framtiden an såsom ljus och förhoppningsfull.

N. V. P. D. 3 april 1917

Kina-bref.

Läskonsten i Kina.

Frågan: "Huru många kunna läsa i Kina?" är ständigt återkommande. Olika svar ha ock gifvits. Ett af dessa, som ock torde vara rätt så sannolikt, är: 20 personer af männen och 2 personer på 100 bland kvinnorna kunna läsa.

Trots det att de kristna i Kina ingalunda höra till öfre klasserna, snarare tvärtom, är procenten af de läskunniga bland dem betydligt större, än hvad den är bland deras gelikar bland hedningarna. Detta beror dels på de talrika missionsskolorna och dels på en innerlig åstundan hos många af de omvända, att själfva kunna läsa och studera Guds ord. Äfven vår mission äger t. ex. många både män och kvinnor, hvilka efter en rätt sen omvändelse på lediga stunder lärt sig att läsa.

Dock är procenten af de läskunniga kristna i Kina betydligt lägre än t. ex. i Korea. Det säges nämligen att mer än 90 personer på 100 kristna i Korea kunna läsa. Och de flesta af dessa ha lärt sig att läsa sedan de blefvo omvända. Men så äro ock de koreanska kristna beryktade för sin ifver att lära kristendomens sanningar, och att utbreda dem till andra.

En uppgift, som jag såg för någon tid sedan, satte läskonsten hos de kinesiska kristna så lågt som 20 personer på 100. Och på en konferens, där jag själf var närvarande, troddes det, att af de 10,733 församlingsmedlemmar, som sorterade under densamma, 7,000 voro oförmögna att läsa. I båda dessa uppgifter äro kvinnorna, hvilkas läsförmåga är klenast, medräknade.

Jag är inte i tillfälle att kunna kontrollera, om dessa uppgifter äro riktiga eller ej, men de ha ledt mig att närmare undersöka hur det förhåller sig i de tre församlingar jag själf någon tid betjänat. Och jag har därvid funnit att läskonsten, om än långt ifrån tillfredsställande, lätt synes kunna stå jämförelsen med andra församlingars och missioners medlemmar.

Den första platsen jag besökte, efter att ha fått berörda uppgifter, var den jämförelsevis unga församlingen i Longgiatsuen. Ett trettiotal medlemmar voro vid tillfället samlade till gudstjänst. Af dessa hade alla, utom fyra, sina nya testamenten med sig och följde ordentligt läsningen af predikotexten. Å andra utstationer fann jag t. ex. å en plats att af elfva medlemmar blott en var oförmögen att läsa. Å en annan plats, där sjutton församlingsmedlemmar bodde, kunde alla utom en läsa. Åter i en annan by, där vi ha tio medlemmar, fanns det blott två, som ej kunde läsa. I en by, där vi ha tjugu medlemmar, kunde åtta ej läsa, samt åter i en annan by, där det finns trettioen medlemmar voro ej mindre än tio "blinda", som kineserna stundom kalla de icke läskunniga.

Inseende vikten af att de omvända få lära sig att läsa, har jag under höst- och vintermånaderna ägnat mycken tid och kraft på att förmå evangelister, skollärare och andra lämpliga kristna hjälpa sina mera vanlottade bröder. Omkring ett dussin s. k. aftonskolor ha därför upprättats å lämpliga centra på landsorten. Denna idé har på flera platser mötts med mycket intresse både från lärares och elevers sida. Inte mindre än omkring 170 personer tillhörande olika åldrar, församlingsmedlemmar och icke församlingsmedlemmar, ha under en längre eller kortare tid tillgodogjort sig denna undervisning.

Textboken för dessa aftonskolor har i hufvudsak varit Johannes evangelium. Denna bibeldel har valts som textbok bland annat därför att söndagsskolans internationella texter för första halfåret i år äro tagna från nämnda evangelium. Aftonskolorna blifva sålunda en förberedelse äfven för söndagsskolan.

Missionen har icke belastats med någon extra utgift för dessa skolor. Belysningen har eleverna själfva bestridt. Textboken, det enda de fått fritt, om man bortser från undervisningen, som också varit fri, har det Brittiska och Utländska Bibelsällskapet här i Kina skänkt för ändamålet. Samma sällskap har för öfrigt under 16 års tid gifvit vår mission ett rätt stort antal bibeldelar för spridning.

Vid sidan af dessa aftonskolor för nybörjare ha också några utstationer kvällsmöten i form af bibelklasser för troende hållits. En af våra evangelister köpte för detta ändamål först 10 ex. nya testamenten, men kom efter några veckor tillbaka och ville köpa 5 ex. till, ty de böcker som de hade voro otillräckliga.

Så försöka vi befrämja läskunnigheten bland de kineser, som stå under vårt inflytande. Vi tro nämligen att äfven konsten att läsa, då den rätt brukas, är en god hjälp i missionsarbetet. Men vi stanna icke vid bara bokstafven. Vårt mål står långt högre. Vi önska med Guds hjälp att förmå kineserna att blifva bibelläsare och bibelkristna.

J. A. Rinell.

TÄNK PÅ DIN SKAPARE I DIN UNGDOM

UNGDOMENS VECKOPOST

115

RELIGIÖS UNGDOMS- OCH FAMILJETIDNING.

Redaktör: GUSTAF LANDIN

N:o 40	Den 7 Oktober 1915	Årg. 7

KINAS UNGDOM.

MORGONSTJÄRNANS MISSIONSARTIKLAR. Ser. I. 4.

Måltid i gosskolan.

Kinas ungdom — vilket ämne Ni har förelagt mig att behandla i en tidningsartikel!

Om mitt första uttalande i frågan emellertid blir, att Kinas ungdom delar sig i två stora huvudgrupper — en manlig och en kvinlig — hoppas jag, att jag inte blir motsagd.

Men om jag påstår, att dessa tvänne grupper inte bilda gemensamma föreningar, att de utom familjen blygs för att ha något gemensamt med varandra samt att t. o. m. brud och brudgum, vilka teoretiskt inte skola se varandra före bröllopet, skäms för att se på eller att tala med varandra på denna sin högtidsdag, då torde mången vilja protestera. Och likväl är det sant.

Ungdomen i Kina har varit slagen i tusenariga bojor. Föräldrars och målsmäns vilja har varit dess lag. Vördnad för ålderdomen har tvingat den till viljelös lydnad mot allt, vad som kan kallas överordnat. Dess levnadsbana och allt har bestämts av de äldre. Partiell skolbildning bland männen och nästan ingen hos kvinnorna har hållit dem i okunnighet, där slaveriet haft en utmärkt jordmån.

Men bojorna börja lossna. Slaven har genom den inströmmande västerländska litteraturen och skolväsendet fått klart för sig, att världen är stor. Den vill ut ur sitt fängelse. Och då dörren inte öppnas, har den ofta sprängts upp genom våldsamma medel såsom skolstrejk, revolution o. d. På så sätt har Kinas ungdom på senaste tiden tvingat sig till rätt stora friheter — kvinnorna dock hittills betydligt mindre än männen.

Men är den vuxen för dessa? Knappast. Dess föregående fostran har varit för ensidig, för otillräcklig. Det behövs ett övergångsstadium. Och det var ock detta som Kinas störste statsman, Yuan Shi-Kai, insåg, då han satte en fördämning för det framrasande elementet. Men fördämningarne äro blott tillfälliga. Kinas ungdom är lik en strid flod. Den bryter sig fram.

Och hur har den ställt sig till kristendomen? I allmänhet mycket vänligt. Den har nämligen för länge sedan förlorat tron på de fäderneärvda religionerna. Den harmas över att Kina, som är stort och borde vara mäktigt, förtrampas. Den famlar efter räddningsmedel. En del erkänner öppet, att det bästa räddningsmedlet är Kristi religion. Och jag har själv sett, exempelvis under d:r John R. Mott's möten med studenter, huru tusentals unga män mitt på vardagen lagt sina skolböcker åt sidan, för att i timmar lyssna till Guds ord, jag har sett, huru hundratals av dessa vid slutet av mötet personligen anmält sig såsom villiga att bliva Jesu Kristi lärjungar.

Karaktärsdrag? Bland uppmuntrande karaktärsdrag, som jag har funnit hos den kristna kinesungdomen må nämnas villigheten att lära. Den studerar gärna Guds ord och frågar ofta efter betydelsen av oförstådda skriftställen. Sånger och sångmelodier inläras med intresse. Hörda föredrag och föreläsningar kunna, tack vare deras utomordentliga minne, senare ord för ord återgivas.

Ett annat karaktärsdrag är villighet att använda vad man lärt. Jag känner flera personer, som ha för vana att i sina respektiva byar återupprepa den predikan, som de t. ex. hört missionären eller någon annan under föregående söndag hålla i kapellet. Ungdomarne, särskilt skolungdomarne, bruka ofta leda offentliga möten, leda flitigt i bön, sjunga våra andliga sånger med liv och lust, hjälpa till i s. skolan, och de manliga gå ofta gruppvis ut på gatorna och torgen, där

Kinesiska pojkar äta.

115A

de oförskräckt predika Guds ord för sina hedniska landsmän. — Både den manliga och kvinnliga skolungdomen har för var sitt kön böne- och bibelläsningsföreningar.

Framtidsutsikterna? »De äro», sade d:r Judson fordom, »lika förhoppningsfulla som Guds eget löfte». Kina skall evangeliseras. Och vanliga missionärer, oavsett vilket land eller samfund de tillhöra, bruka vara eniga om, att Kina måste evangeliseras av sitt eget folk. Framtiden är ungdomens. De äldre ha bara börjat. De skola ock snart nödgas dra sig tillbaka. Men då står ungdomen, folkets och landets förhoppning, missionens och församlingens förhoppning, Guds förhoppning, kvar. Vi peka på denna och säga med Gustaf II Adolfs fader: »Ille faciet» (= Han skall göra't).

Men är den stark nog? Nej och — ja. I stort sett har den ännu i likhet med Israeliterna i öknen mycket att glömma och mycket att lära. Den har nyss kommit ut från det »egyptiska mörkret». Den behöver även här en övergångstid. Den måste fortfarande fostras och ledas av målmedvetna, framsynta och sannt gudfruktiga personer. I likhet med oss alla behöver den bli' mer verkligt andlig, mer fylld av den kraft, som kommer från Gud. Men då detta har skett har den goda förutsättningar att fortsätta det påbörjade missionsarbetet. Ty kineserna ha självförtroende. äro oförskräckta, energiska och uthålliga. De äro ock i allmänhet födda till talare, diplomater och ledare. På grund av detta har de senare årens missionsarbete avgjort tenderat åt det hållet att få den kinesiska församlingen, så självständig som möjligt, framskjuten till fronten för att övertaga ökat ansvar i missionsledningen. Den utländska missionärens ställning i Kina kan därför, ställd vid sidan av församlingen, av den kristna ungdomen sammenfattas i Johannes Döparens ord: »Han måste tillväxa, men jag måste avtaga».

J. A. Rinell.

Ungdomen och litteraturen.

Av *C. E. Gustafsson.*

Ämnet är rätt så vidsträckt och kan givetvis behandlas från flera synpunkter. Jag förmodar dock, att man väntar, att jag skall säga något till praktisk nytta i och över detsamma. Hjälpe oss Herren därtill! Ty ämnet är ofantligt viktigt.

Låtom oss då först klargöra själva begreppen: »Ungdom och litteratur». Med ungdom menar man ju vanligen sådana personer, som trampat ut barnskorna och tagit de första stegen på egen hand i livets stora värld. Kanske man ock till ungdomen räknar dessa, som ej inträtt i det äkta ståndet. Ja, definitionen här är rätt så vansklig. Godkännas min framställning är jag ju glad. Godkännes den ej — så blir jag ej heller alls ledsen. »Litteratur». Som vi höra, är ej ordet av svenskt ursprung. Det är taget från latinet och bildat av ordet »Littera», som betyder bokstav. Med litteratur menas ett lands eller folks skrifter, i vilka detta folks andliga odling och utveckling tagit sig uttryck. Allt efter ämnenas art, som förekomma i dessa skrifter, talar man sålunda om den vetenskapliga, politiska, religiösa, sköna o. s. v. litteraturen.

Det är på detta fält vi skola upphämta kunskapens och lärdomens frukter. Och under detta vårt hämtande måste vi böja våra ryggar, i annat fall få vi ej smaka dessa stundom så kostliga frukter.

Vår tid är full av litteratur. Böcker, tidningar, tidskrifter o. s. v. finnas i oändlighet. Fortsätter det på detta sätt, ja, då lär det kunna gå att instämma i Johannes uttalande, att hela världen ej kan rymma alla böcker. Vore nu all denna litteratur god och nyttig vore ju intet annat än gott att säga därom, men så är tyvärr icke förhållandet. Det finnes nämligen mycket, som är dåligt, demoraliserande, andligt dödbringande. Om jag i min följande framställning kunde framställa några goda råd samt göra några beaktansvärda uttalanden, som följdes av de unga skulle jag känna mig tillfredsställd.

Vi framställa då frågan: Vilken ställning bör vår tids ungdom intaga till litteraturen?» Bibeln har inga speciella lärdomar att giva här. Det finnes intet i D. H. S. som direkt talar i denna fråga. Men därför behöva vi ej sväva i okunnighet om bibelns ståndpunkt. Det är mycket i våra förhållanden, i vårt samhällsskick, som är säreget för 20:de århundradets barn och vilket ej vid kristendomens framträdande fanns till. Och kristendomen har i olikhet med judendomen ej till syfte, att i varje fall, i varje detalj i livet giva oss undervisning, föreskrifter huru vi böra förhålla oss och handla. Den säger oss ej, vad vi få äta eller icke äta, dricka eller icke dricka, men den säger: »Antingen I äten eller dricken, låten det ske till Herrens ära». Så har då icke heller N. T. något att specielt säga i denna fråga. Men vi kunna fastslå som regel, att all litteratur, som råkar i strid med den gamla boken och vad den säger om det som är sant, gott, värdigt och ljuder väl, är förkastligt för oss såsom kristen ungdom. Det, som ut-

... Frälsare.

Meddelanden från Kina. Broder J. E. Lindberg skrifver från Chucheng den 12 maj: 1916

»Tack för brefvet af den 5 mars angående Chicago-församlingens anbud. Har just skrifvit till pastor Schwartz i dag.

Nu ha vi revolution rundt omkring oss. I dag plundras de rika på sin spannmål alldeles utom staden. Har nyss sökt uttaga kulan på en man, som skjutits i låret.

Missionsverket pågår och jag tror, vi äro trygga. Gud med oss!»

Den 18 maj 1916 skrifver broder Lindberg åter:

Vi lefva i bullersam tid här igen. De stadsfullmäktige och borgmästaren jämte polisen ha hållit på att fly från staden i 8 dagar. I går middag kommo »Rödskäggen» och rebellerna mot Yuanshikai tågande in i den tillspillogifna staden. De behöfde inte skjuta ett skott mot någon värre än en grannes hund. I dag ha de skjutit 11 af sitt eget folk.

En mängd vagnar ha anländt med brokigt uniformerade rekryter, och dessa ha aftågat till Ihchao för att upprätta sitt nya regemente äfven där. Så sprider sig revolutionens löpeld, politikens fanatism.

Vi äro ofredade, arbetet pågår för full maskin. Gud med oss!»

Från Kiaochow skrifver br J. A. Rinell den 20 maj 1916.

»Förhållandet i Kiachow har icke förändrat sig, sedan jag skref sist. Staden är fortfarande i belägringstillstånd, men intet anfall har ägt rum.

Enligt meddelande fr. Chucheng, är den staden sedan den 17 dennes i rebellernas händer. Om detta skrifva naturligtvis missionärerna där själfva.

C.-missionärerna mådde godt. Så göra ock vi i Kiaochow.»

Broder J. A. Rinell skrifver från Kiaochow den 24 maj 1916:

»De upproriska ha tagit fem obeväpnade städer i provinsen, så långt jag hittills vet. Vår stad är dock fortfarande bevarad.

Har varit ute till landet några dagar, sedan jag sist skref, men nödgas i allmänhet stanna inom stadsmurarne. Sprider böcker och traktater bland soldaterna, då jag är hemma.»

Från Chucheng skrifver br J. E. Lindberg den 20 maj 1916:

»Såsom jag genom trenne nyligen hemsända brefkort meddelat, lefva vi och verka i vår af röfvarne, »Rödskäggen», intagna stad. Deras och deras allierade missdådares skräckvälde sträcker sig vidt och bredt utåt landsorten och gör ställningen där osäker bland befolkningen. Äfven missionären känner sig tveksam om, huru långt och hvarthän han kan resa utåt landet någorlunda trygg, ehuru röfvarne proklamerat om missionärernas skydd.

Till den 21 dennes var det planeradt, att stationens båda manliga missionärer, biträdda af ett par evangelister, skulle resa till marknadsbyn, Tsinkotswang, och där öppna vårt fälts tredje nya bistation för i år. På grund af osäkerheten i staden och på landet tvekade man, och öppnandet uppsköts till den 28, då undertecknad ensam reste till häst och biträdd af evangelisten Lifotien formligen öppnade det förhyrda huset för missionsverksamhet. Publiken var uteslutande hednisk och icke af den bättre kasten heller, ty den är förskingrad och gömd i följd af revolutionen. Vi predikade, sjöngo och bådo för den till utseendet själskarga åhöraresskaran, bland hvilken evangelisten igenkände 2 eller 3 män, som nyligen velat plundra honom ute på vägen. Uppmärksamheten och intresset syntes berömvärdt goda vid dagens tvenne möten. Måtte missionens Gud hafva många utvalda för sitt rike på denna mörka ort. För åtskilliga år sedan besökte jag ofta trakten med böcker och traktater, så att jag vanligen gick under namnet: »bokhandlaren». Fastän det varit mig omöjligt att hinna dit de senare åren, har jag ofta tänkt på och bedit för platsens befolkning. Dagen före kapellets öppnande, hade en trupp ridande röfvare varit till byn och begärt hästar och skjutvapen gratis.

Broder Lidquist fattade kärlek till och intresse för trakten vid besök där i fjol höst. Han föreslog, att en predikostation måtte upptagas där, och häri understöddes han gärna af sina stationskamrater. Han har ock, biträdd af Lifotien, styrt med husets förhyrning och iordningställande nu på våren. Skada att han ej kunde vara med vid dess öppnande. Det egendomliga är, att värden är katolik. Måtte br L. få lika stort inflytande öfver katolikerna i andliga ting. Evangelisten Li kommer att uppehålla den regelbundna predikoverksamheten för den närmaste framtiden. Han behöfver också allas våra trosförböner för arbetet i denna hedniska ödemark.»

Broder J. A. Rinell skrifver från Kiaohcow den 30 maj 1916:

»Allt är fortfarande jämförelsevis lugnt här. Stadsportarne äro dock stängda och stadsmuren bevakad. Allt emellanåt öppnas dock de förra för trafiken. De flesta bodarna äro stängda och all affär afstannad. Å platser, där rebellerna äro herrar, utplundras allt. Men deras tid torde vara kort. Regeringstrupperna lära vara på frammarsch. — Jag har varit ut till skolor och utstationer igen under den sista tiden. Vi söka utföra så mycket missionsarbete som omständigheterna medgifva. Samtliga må godt.»

Från Kiaochow skrifver den 8 augusti 1916 br J. A. Rinell bl. a. följande till missionskommitténs sekreterare:

Först ett hjärtligt tack för Betelseminariets 50-årsberättelse. Den boken är af ett varaktigt värde: historisk, uppbygglig, lärorik, profetisk. Den är ett konversationslexikon af största intresse för hvarje baptist. — Jag har i dagarne sett minnesstenar som varit tusentals år gamla. Deras ursprungliga skrift har blifvit bortgnagen af tidens tand. Men Betelseminariet har inristat ett namn, en skrift, som kommer att öfverlefva dessa. Gud vare lof för Betelseminariet!

Det har varit rätt så lugnt här under flera veckor, men på sista tiden har det varit synnerligen oroligt igen. Wangtai togs af rebellerna förliden söndag. Man väntar nu åter på ett anfall å Kiaochow. Få se hur det blir.

Sommaren har hittills varit jämförelsevis sval och god. Det börjar dock bli torrt för skörden. Men man vågar knappast tala om torka den här tiden här, ty den brukar ofta efterföljas af regn och öfversvämningar.

Nu till slut kära hälsningar.

J. A. Rinell.

Dop. Söndagen den 6 augusti döptes här åtta personer: 4 män och 4 kvinnor. Af dessa skulle två kvinnor tillhöra Longgiatsuen's församling. De öfriga skulle tillhöra Kiaochow. En af männen hade gått med oss ett tiotal år, utan att dock förr än nu låta sig döpas. Hans hustru har tillhört församlingen i jämt tio år.

Ett par söndagar före denna dopförrättning döptes vår yngsta dotter Edith i Chefoo. Hon är nu 16 år. Förut bestämd att gå öfver på Herrens sida, ville hon ock följa sin Mästare i dopet. Men de dyra och osäkra kommunikationerna ha tvingat henne och hennes bror att stanna kvar i Chefoo under sommarferierna. Då skref hon hem och sade bl. a.: »Jag skulle helst ha velat bli döpt af pappa i sommar. Men nu är inte detta möjligt. Och inte heller vill jag uppskjuta dopet längre. Säg: kan jag inte få bli döpt här?» Som dopet är det samma äfven där, blef svaret jakande. Och nu är hon som sagt döpt. Enligt bref ifrån henne senare, instämmer hon med många, många tusen andra, att denna dag var en af de största och lyckligaste, som hon upplefvat.

Hennes bror Eric (14 år gammal) sade till sin mamma i vintras:

»Mamma, jag skulle ock gärna vilja bli döpt. Men jag är väl för ung. Jag vet att . . . inte tycker om »barndop», så jag får väl vänta litet ännu, kan jag tro».

Vi äro glada och tacksamma för hvarje själ som går öfver på Herrens sida. Men då ens egna barn redan i barn- och ungdomen vilja göra det — ja, det är obeskrifligt skönt. Det är nåd. Det är en nåd så stor, att vårt språk är för fattigt att kunna tolka den. Gud vare emellertid lof för allt!

J. A. Rinell.

...arester.

Sommarkurserna för missionens arbetare å Kiaochow-fältet ha trots revolutionsrörelserna å våra trakter hållits som vanligt. Tiden för dem har äfven i år varit omkring två veckor. De manliga deltagarne voro några och trettio. Att de ej voro flera berodde dels på de nämnda oroligheterna och dels på att några af lärarne ha genomgått den stadgade lärarekursen, så att de ej nödvändigt behöfva deltaga.

Schemat upptog inte mindre än sju arbetstimmar per dag. Den första timmen användes för bibelbetraktelse och bön. Den internationella läsplanen för söndagsskoltexterna följdes. De fyra efterföljande timmarne användes till exegetik och homiletik för evangelisterna och vanliga skolämnen för skollärarne. Den sjette timmen användes för sång och dagens sista timme för bibelbetraktelse och bön.

Vid sidan af br Almborg och undertecknad hjälpte tre kineser till med undervisningen. Därjämte hjälpte fröken Wahlin äfven till med sången.

Den andliga delen af kurserna anses ha varit både instruktiv och spirituell. Samtliga evangelister förklarade, att de med Guds hjälp ville försöka att få till stånd lämpliga bibelkurser å sina respektiva arbetsfält, för att undervisa församlingsmedlemmar och intresserade vänner i Guds ord. Om detta förverkligas, voro ett af dessa sommarkursers högsta och väsentliga mål vunnet. Vi önska nämligen inte blott att våra arbetare blifva verkliga bibelkännare och bibelkristna, utan vi önska ock hvarje församlingsmedlem att blifva det.

J. A. Rinell.

Dop. Söndagen den 2 juli hade församlingen i Longgiatsun sin första dopförrättning, då fyra personer döptes. En kvinna aflade därjämte bekännelse och blef antagen för dop. Men som ingen annan dopgraf finnes å platsen än den i närheten rinnande floden, kommer hon senare, o. G. v., att döpas antingen i Kiaochow eller Vongtai, där det finnes dopgraf inom hus. — I nattvarden, som firades omedelbart efter dopet, deltog ett 60-tal.

I sammanhang härmed tillåter jag mig rätta ett tryckfel i årets statistik rörande medlemssiffran i Longgiatsuen's församling. De två sista siffrorna ha bytt om plats. Där står nämligen 121 medlemmar. Skall vara 112. *J. A. Rinell.*

Längre bref från missionsfältet införas på ... ställen i tidningen.

Br J. A. Rinell skrifver d. 16 juni 1916 från Kiaochow, Kina:

Vi lefva ännu i fred och ro här i Kiaochow, som väl är. Staden är dock fortfarande i belägringstillstånd. Vi börja dock tro, att mordängeln skall gå oss förbi. De upproriska synas ha blifvit slagna på flera ställen i västra delen af provinsen. — Landtfolket är strängt upptaget med hveteskörden. Den synes bli gifvande å vår trakt. Verksamheten pågår som vanligt. Sommaren har hittills varit ovanligt sval. — Samtliga här ha hälsan.

Kära hälsningar!

1916

Dop. Den 1 okt. hade Kiaochow församling sin sista dopförrättning för året, då 25 personer blefvo döpta. Somliga af dessa bo i närheten af en plats, där det har varit tal om att bilda egen församling. Och en del af dem har uppskjutit dopet någon tid i tanke att bli döpta i förening med församlingsbildandet. Men då det för tillfället ej ansetts lämpligt att bilda församl. där i år, läto de sig som sagdt döpa i Kiaochow för att tillhöra församlingen där.

Den 8 oktober döptes sex personer i Vongtai. Församlingen var då mangrant samlad. Fyra svenskar deltogo med den i mötena och nattvardsfirandet. Detta var ett rekord i församlingens historia. Och medlemmarne visade sig glada och tacksamma äfven för detta.

J. A. Rinell.

Pingtu, Kina, den 4 nov. 1916.

Är sedan fyra dagar här i Pingtu för att öfvervara vår årskonferens. Vi ha haft goda möten. Församlingarnas antal är nu 61. Nya församlingar, som beviljades inträde i missionssällskapet, voro 18. Under konferensåret hade döpts 2,390. Hela antalet medlemmar var 10,733. Utländsk (d. v. s. utom det fält som bearbetas af svenskar och amerikaner) mission bedrifves af kineserna och missionärerna själfva. Från deras fält hade döpts 573. De ha 23 arbetare på sitt fält, som kineserna själfva underhålla. Missionssällskapet består af Southern Baptist Concention of U. S. A. och Swedish Baptists. De ha 6 hufvudstationer och vi ha 2. *A. J. Lidquist.*

Längre bref ... ställen i tidningen.

Två välkomstmöten. Välkomstmöte för de återvändande och nyutkomna Kinamissionärerna hölls i Kiaochow d. 20 sistlidne februari. Kapellet var vackert dekoreradt med flaggor och krukväxter. Missionärerna hälsades i sympatiska och hjärtliga ordalag välkomna af representanter från Kiaochow, Wangtai och Longgiatsuen's församlingar. Själfva uttalade såväl de äldre som de yngre missionärerna sin glädje öfver att vara här. Och fröken Nina Fredriksson, den enda af dem som för tillfället ej förstod det kinesiska språket, sade sig likväl förstå att den ande som talade och förnams i mötet var från Gud. Språket må vara olika men Anden är en.

Söndagen d. 4 mars hölls välkomstmöte för missionärerna i Wangtai. Endast br A. Leander och Egron hade emellertid infunnit sig.

Vid ingången till kapellet hade församlingen rest en vacker äreport som hälsade dem välkomna. På gården vajade den blågula flaggan och kapellet var ock dekoreradt med flaggor och grönt. På förmiddagen predikade br Leander för så många människor som kunde tränga sig in i kapellet och på e. m. hölls välkomstmötet. Jämte de nyanlända missionärerna talade flera kineser. Undertecknad öfverlämnade vården af Wangtai's församling till br Leander som förut varit dess lärare. Stunden var både stämningsfull och djupt kristligt allvarlig. Herren välsigne både de nykomna missionärerna, verksamheten och församlingar både här och hemma.

J. A. Rinell.

Från Kina skrifver missionär J. A. Rinell: Hösten är vacker. De politiska stormarna ha lagt sig rätt betydligt. Missionsarbetet fortgår ostördt. Samtliga arbeta för »full maskin». Herren är nära.

Tre konferenser. Följande tre baptistkonferenser ha nyligen hållits i Shantung-provinsen här i Kina. Af dessa har undertecknad dock blott haft tillfälle att deltaga i de två sistnämnda.

Den första konferensen hölls i Chefoo den 22—27 juni. Den var i sitt slag den femte i ordningen. Deltagarne voro blott missionärer och representerade samtliga amerikanska baptistmissionssällskapen som arbeta i Kina. Konferensens väsentliga arbete utmynnade i att utarbeta ett gemensamt program för den baptistiska missionsverksamheten i Kina. Detta program berör samtliga missionsgrenarne såsom den evangeliska verksamheten, skolverksamheten samt den medicinska och den litterära. För alla dessa hade man ett stort hjärta och hoppades på en kraftig och för baptisterna värdig utveckling.

Den andra konferensen hölls i vår grannstad Pingtu den 1—5 november. Den var den 24:de i ordningen. Deltagarne voro kineser, amerikaner och svenskar. 61 församlingar voro representerade af omkring 130 ombud. Af församlingarne voro 18 nybildade under året. 2,390 personer hade blifvit döpta. Af dessa hade 150 blifvit döpta och upptagna i vår svenska mission. Hela medlemsantalet var 10,733. Däraf tillhörde 890 vår missions fyra församlingar.

Konferensen dryftade flera missionsfrågor berörande den evangeliska verksamheten, skolväsendet, läkarverksamheten etc. Den samlade omkring 1,800 dollars för egna infödda arbetare, hvilka verka på platser, som missionssällskapen hittills ej ansett sig kunna upptaga. Den använde rätt mycken tid för uppbyggelse och det andliga lifvets fördjupande och hedrade därvid svenska missionärer att vara hufvudtalare i ej mindre än tre särskilda möten, nämligen å kvinnornas särskilda konferens på lördagen, då en svensk missionärinna talade, och å två möten på söndagen, då två dito manliga missionärer predikade.

Den tredje och sista konferensen hölls i Kiaochow den 17—19 november. Den var i sitt slag den fjärde i ordningen. Dess mål var att närmare försöka förena de olika församlingarnas medlemmar i vår egen mission samt söka fördjupa det andliga lifvet hos de troende. Utom de på platsen stationerade utländska missionärerna och de infödda arbetarne deltogo ock br A. J. Lidquist fr. Chucheng samt br Elis Almborg från Kaomi. Chucheng-stationen hade därjämte sändt två af sina infödda evangelister att hjälpa till med ordets förkunnande. Samtliga bröder fingo nåd af Gud att tala ordet med frimodighet och till välsignelse. I Kiaochow blicka vi tillbaka på dessa möten med tacksamhet. Vi gifva ock hvarje deltagare, som bidrog till att göra dem så gifvande som de blefvo, vårt erkännande och tack. Gud välsigne dem och oss alla med nåden att vaka, bedja och arbeta medan dagen varar. Natten kommer, då ingen kan verka.

J. A. Rinell.

Chucheng. Den 28 maj sände broder J. E. Lindberg ett brefkort, som ankom till missionskommitténs sekreterare den 6 sept. Däri skrifves bl. a.:

»Vår värderade missionskommittés längre skrifvelse af »i januari» detta år mottogs här d. 17 maj. Enligt åläggande önskan har jag kringsändt den till samtliga medarbetare på fältet. För min del tackar jag för skrifvelsens ädla syftemål.

Missionsarbetet och byggnadsverksamheten pågå normalt. Torkan och de svåra tiderna tilltaga med hvarje dag. Gud förbarme sig snarligen. Välsigne hän ock vår stundande konferens i Sverige!

Med broderliga hälsningar från oss alla.»

Kiaochow d. 25 juni 1917.

I går (midsommardagen) döptes 15 personer i Longgiatsun. De blefvo alla, jämte en återupptagen omedelbart därpå hälsade välkomna till församlingen och Herrens bord.

Den 22 juni afslutade goss- och flickskolan i staden sin halfårskurs.

Nästa vecka börja o. G. v. de sedvanliga sommarkurserna för vår Kiaochowstation.

Sedan jag sist skref har ett vederkvickande och länge efterlängtadt regn fallit.

Allt är lugnt och stilla å vår trakt.

Ser af ett nyss anländt telegram att I ären oroliga för oss med anledning af hemresan. I flera skrifvelser ha vi dock meddelat att vi ej ansågo oss för närvarande kunna resa. Förstår att dessa bref och brefkort ej gått fram.

J. A. Rinell.

En av Guds skaffare.

Det var den sistlidne 28 november. Det var sent på kvällen. Vi voro på väg hem från ett möte. Då jag stod färdig att stiga på spårvagnen vid Stureplan, tryckte en dam min hand, varvid hon kvarlämnade ett kuvert och sade: ”Var så god och tag detta till en liten hjälp för Kina-missionen”. Då jag kom i stillhet, öppnade jag kuvertet och fann tre stycken guldmynt, tillsammans 50 kr., hopvecklade i ett oskrivet papper. Givarinnan ville vara anonym. Men Herren gav säkerligen akt på hennes kärleksgärning. För mig blev det en lärdom. Jag lärde mig inse att Guds skaffare, missionens understödjare, inte uteslutande träffas i kyrkorna eller i kapellen, utan de kunde ock träffas på öppet torg och gata — även där kunna de tjäna Gud. Gud söker hos förvaltaren trohet. Om denna dygd finnes, behöver missionen inte sörja för medel. Allt silvret och guldet är Herrens.

J. A. Rinell.

Sprid samfundslitteraturen!

Att inflytandet af det skrifna ordet i intet afseende står efter det talade, torde alla medgifva. Men i praktiken torde inte på långt när alla handla däreiter. Man kallar predikanter och utsänder missionärer som predika för och samtala med människor. Och så bör det vara. Kanske det kan och bör ske i ännu större utsträckning än hittills. Men vi böra äfven om möjligt göra en större ansträngning, då det gäller »de tysta budbärarne». Och detta enkannerligen då det gäller vår egen samfundslitteratur. Vi tänka då inte minst på samfundstidningarne och förlagets publikationer. Det är tråkigt att höra att några af dem ha så dålig spridning att de nödgas arbeta under ekonomiskt tryck. Men icke det allenast, utan det är ännu tråkigare, att det goda innehåll, som de vilja meddela medmänniskor på grund af dålig spridning blir läst af jämförelsevis så få.

En del andra samfund gör bestämdt mycket mer, än hvad vi göra, då det gäller skriftspridning. Heterodoxa samfund, såsom Zionisterna, Russellianarna, Adventisterna etc. ha tidvis bombarderat oss missionärer med sina tidningar och skrifter. Och då detta inte haft åsyftad verkan, ha de på senare tiden genom sina utskickade agenter vändt sig direkt till de omvända och äfven till hedningarna för att utkolportera sin litteratur. Jag träffade för en tid sedan en adventist-agent, som hade följt postvägarne rundt omkring i Shantung-provinsen. Och i hvarje stad och by hade han skaffat en massa prenumeranter på en tidskrift, som hans samfund utgifver på kinesiska språket. Jag kände mig förödmjukad att blott ha skaffat ett 30-tal prenumeranter på en ungefär lika stor tidskrift, som utgifves å baptistförlag här ute. Men han och jag arbetade med spridningen med dessa publikationer på olika sätt: han tog det som en mission, jag tog det nära nog som en bisak.

Men nu skulle jag önska, att hvarje baptist toge spridningen af vår samfundslitteratur som en mission. Jag betviflar inte att många ha gjort det allaredan. Men det finns utan tvifvel också många, som helt eller delvis försummat att tillgodogöra sig den hjälp, som det tryckta ordet vill gifva. Och det är företrädesvis till dessa uppropet: Sprid samfundslitteraturen! ställes. Må hvarje församling och förening skaffa sig driftiga agenter att sprida samfundslitteraturen och samla prenumeranter på samfundstidningarne. Kom ihåg, att där d n egna litteraturen inte sprides, där sprides annan. Från denna torde blott törne och tistel uppväxa.

J. A. Rinell.

Tre årsmöten. D. 31 jan. 1917 skrifves:

Wangti församling hade sitt årsmöte den 7 sistlidne januari. Af årsberättelserna framgick bl. a. att i förening med församlingens och missionens verksamhet på detta fält funnos 10 kapell, 9 evangelister, 2 kolportörer och 2 bibelkvinnor. — Kolportörerna jämte en af bibelkvinnorna voro helt aflönade af församlingen. I missionens 10 gosskolor och 2 flickskolor ha 144 barn undervisats. Under året ha 11 blifvit döpta och 1 inflyttat. 3 hade afgått med döden, 1 utflyttat och 9 uteslutits. Hela medlemsantalet var vid årsskiftet 219. De olika kassorna balanserade på 348 »diao». 1 diao är för tillfället ungefär en krona.

Longgiatsuen församling hade sitt årsmöte den 8 januari. I förening med denna församling finns 4 kapell, 4 evangelister och 1 bibelkvinna. Den senare har varit aflönad af församlingen. 5 skolor för gossar och 1 för flickor hade under året undervisat 86 barn. 6 personer hade blifvit döpta, 1 hade afgått med döden och 2 hade blifvit uteslutna. Hela medlemsantalet var 115. I kassorna hade influtit 288 »diao».

Kiaochow församling hade sitt årsmöte den 26 januari. I förening med denna församling hade missionen under året haft 11 kapell, 10 evangelister, 2 bibelkvinnor, 17 småkolor och 2 inackorderingsskolor i staden: 1 för flickor och 1 för gossar. Elevantalet i samtliga skolor var 285. I denna siffra ingår 5 bibelkvinnoelever och en predikantelev. Deras skolkurs hade afslutats under året. Af arbetarna hade församlingen äfven aflönat 4 st. utom de ofvan nämnda. — Under året hade 37 personer blifvit döpta och 2 inflyttat. Däremot hade 2 dött, 1 utflyttat och 17 uteslutits. Församlingen räknade vid årsskiftet 460 medlemmar. I kassorna hade influtit 724 »diao».

Mötesförhandlingarna i de tre församlingarnas årsmöten gingo raskt, besluten voro eniga och hoppet på Kristi seger öfver hedendomen, synd och värld stodo och stå fortfarande orubbliga.

Församlingarna bådo att genom mig få framföra sitt tack till samtliga missionsvänner på hinsidan hafven för all andlig och timlig hjälp, som de under året fått mottaga. På samma gång bedja de att i fortsättningen få vara inneslutna i samma kärlekens förböner och omvårdad.

J. A. Rinell.

Missionär J. A. Rinell skrifver den 2 maj 1917: »Har i dag sändt ett så lydande telegram: Weckoposten, Stockholm. Send quickly two thousand Kronor Limaoshiang, Chinese Legation Kopenhagen. Many received here. Rinell.

Pengarne skulle användas för hemresa för en af legationens öfversättare. Hans mor bad om denna tjänst. Hon betalade telegrammet och gaf god växel å pengarne. Hoppas det ej möte några svårigheter hemma att tillmötesgå denna begäran. Missionen vann på transaktionen.

Samtliga ha hälsa.

Som jag meddelat förut, kunna vi ej komma hem till konferensen. Resan är därför uppskjuten för obestämd tid.»

Här omnämnda 2,000 kr. sändes då telegrammet kom.

Den 14 maj skrifves: Banken i Shanghai har i dagarna redovisat mottagandet af doll. 3,350: 20 för vår mission. Antar att detta är det belopp (7,000 kr.), som br Byström anmälde såsom sändt från Sverige d. 31 sistlidne januari. Tack, tack!

Allt är väl här. Vi knoga på i de olika verksamhetsgrenarne som vanligt. Enär hemvändande svenskar blifvit hindrade på vägen och tillbakasända, ha vi ej ännu vågat köpa biljett för hemresan.

J. A. Rinell.

Maj 1917

På möten.

Sedan br A. Leander kom tillbaka till Kina, har han och jag gjort flera resor tillsammans. Och det är alltid bättre att vara två än en. Detta i all synnerhet om man kommer öfverens och arbetar bra tillsammans. Vår första gemensamma resa gällde Wangtaidistriktet. Det har som bekant varit br Leanders speciella missionsfält under hans första period i Kina. Under hans ferier har arbetet setts efter af mig. Nu gällde resan delvis att installera den nyutkomne missionären på nytt. Sedan resorna på detta fält voro afslutade fortsatte vi tillsammans på det öfriga Kiaochowfältet, på den del af detsamma, som skulle tillhöra mig. En af orsakerna därtill var min tilltänkta hemresa och arbetets öfverlämnande till br A. Öfverallt höllo vi tre till fyra möten dagligen. Folket samlades vanligen i stora hopar. Och vi kände oss i allmänhet glada och tacksamma åt hvad vi hörde och sågo.

Då dessa möten voro afslutade, reste vi i sällskap med några af de infödda evangelisterna till Kaomi härad. Afsikten var hufvudsakligast att besöka några af de större byarna å nämnda fält som icke förut varit besökta med evangelium, samt att i någon mån söka studera det fält, som nu är bestämdt att blifva vårt samfunds tredje hufvudstation i Kina. Ytinnehållet af detsamma är visserligen inte särdeles stort, men enligt platsregeringens uppgifter äro mer än 2,000 större och mindre byar utsållade där. Några af dessa ha en följd af år blifvit bearbetade från Kiaochow, men det stora flertalet af dem är ännu alldeles oberörda af evangelium. Vi besökte flera af dessa. Öfverallt samlade sig mycket folk. Samtliga uppförde sig bra, många köpte böcker, både om traktater och lyssnade med uppmärksamhet till hvad som sades dem. Hufvudintrycket från denna resa vår, att fältet hvitnar till skörd, att mycket af skörden skulle kunna inhöstas, om det blott funnes tillräckligt med skördemän. Men å andra sidan, att mycken skörd skall förfaras af brist på sådana. För ett par söndagar sedan var jag till en utstation, som heter Gåtå. Den ligger å Kaomi härad: 20 kilometer från staden med samma namn och 30 kilometer från Kiaochow stad, hvarifrån arbetet ledes. Nämnda plats med omgifning har under senare åren varit ett tacksamt missionsfält. Flera små missionscentra ha växt upp rundt omkring. Församlingsmedlemmarna och eleverna i därvarande missionsskolor för gossar uppgå nu till omkring ett hundra af hvardera. Som flera af medlemmarna äro gamla och svaga, ha de bedt att få tillfälle att fira Jesu dödsåminnelse ett par gånger om året å nämnda utstation. Denna begäran har också beviljats. Den 4 maj var det första gången, som vänherna där samlades till denna heliga åminnelsemåltid. Och det var en imponerande syn att i denna lilla bondby se närmare ett hundra landtliga församlingsmedlemmar jämte ett ännu större antal skolgossar och öfriga utomstående samlade till gudstjänst. Som intet hus kunde rymma hela denna skara, måste man samlas i Guds stora tempelsal under samma ljusblåa och höga kyrkohvalf under hvilket Sveriges kristna och trosförvanter icke sällan samlas. Det var en dag i Herrens gårdar, en dag som påminte om att öknen och ödemarken skola blomstra såsom en ros.

Innan jag slutar, måste jag skrifva om ännu ett möte. Jag sitter nämligen i vårt lilla kapell i Longgiatsuen. Söndagsmötena äro slut. De ha varit goda och besökta af omkring 150 personer: hälften elever från några af våra där utplanterade missionsskolor. Byn här räknar omkring 300 familjer. Ledsamt nog är det dock inte många kristna bland dessa. De flesta som tillhöra församlingen bo i omkringliggande byar. Folket är dock inte fientligt. Evangelisten på platsen har ock varit flitig. Det påstås b. o. m., att han lärt samhällets alla barn att utantill läsa kristliga böner. Den nu senast gångna dagen har ock varit en böne- och sångaredag. Offentliga gudstjänster ha hållits mellan kl. 10—11,30 f. m. samt mellan 2 och 3 e. m. Men redan kl. 9 f. m. var folket samladt. En ung br i församlingen samlade då en rätt stor skara medlemmar och skolgossar omkring sig till sångöfning. På kapellgården samlade platsens lärarinna skolflickor och kvinnor (om-

sångmötena på samma sätt. Och de afslutades först då samtliga kallades till gemensam gudstjänst. Det tyckte jag emellertid vara flitigt och bra gjordt. Med sådana sångfåglar till hjälp, hvilka »sjunga evangelium om Jesus», skall nog äfven den kristna sången komma till sin fulla rätt i Kina. Och hvad har inte sången gjort i andra länder! — De båda sångarna äro barn till gudfruktiga föräldrar. Båda ha sedan sin tidigaste ungdom fostrats i missionens hvardagsskolor och senare gått i fortsättningsskolorna i Kiaochow.

Äfven på detta arbete kunna orden: »Kasta ditt bröd i sjön så får du det igen i längden», tillämpas.

Den 28 maj 1917.

J. A. Rinell.

"Nåd att lyssna till Guds röst".

Vi hade just avslutat ett missionsföredrag i en av våra norrländska städer. En broder stod upp i mötet och sade bl. a.: "Under det att N. N. talat, har jag sett en kinesgossa framför mig och Gud har sagt, att jag borde göra något för hans uppfostran. Han kan sedan bli en god och nyttig man för landet, församlingen och Guds rike. Jag vågar inte stå emot Guds röst. Här är pengarna." — Och så lämnade han oss några sedlar. — "Tag och använd dem för ändamålet. Men låt mig få vara anonym." — Efter mötets slut kom hans hustru fram till oss (ingen av dem tillhörde vårt samfund), tryckte vår hand och sade: "Jag är så glad att min man fick nåd att lyssna till Guds röst". — Lyssna till Guds röst! Kanske många skulle följa hans och deras exempel, om man hade lärt sig att lyssna till Guds röst. Käre läsare! Stanna en stund vid missionsuppdraget och fråga så: "Herre, vad vill du att jag skall göra?"

J. A. Rinell.

Tre saker som böra göras.

Följande tre saker böra ofördröjligen göras på nyåret, om man vill åtnjuta "Ett Gott Nytt År":

1) Prenumerera på Wecko-Posten för 1920, om det inte har blivit gjort förut. I den tidningen får man nämligen, jämte allt annat, bäst följa Guds verk inom vårt eget samfund. Ingen, som är intresserad för detta, bör sakna den.

2) Prenumerera på Missionsposten! Det är en månadsskrift. Och den täljer om det Guds verk som vårt samfund genom Guds nåd får utföra å de yttre missionsfälten. Varje församlingslärare borde se till att hans medlemmar så talrikt som möjligt läste Missionsposten.

3) Skaffa sparbössor för den yttre missionen! Nu är det årsmötenas tid. Se till att varje församling och förening får införa och använda sparbössor. Ett enklare och bättre sätt att samla små sparslantar för missionen finns inte. Rekvirera genast sparbössor för sagda ändamål å Baptistmissionens Expedition, Döbelnsgatan 12, Stockholm.

J. A. Rinell.

»Det var en underbar predikan som pastor N. N. höll förliden söndagsförmiddag», anmärkte diakonen på onsdagsbönemötet, »men då jag såg mig omkring, märkte jag till min ledsnad att endast ett fåtal lyssnade.»

Huru många församlingar äro inte lika denna! Mången väl förberedd predikan blir bortsnappad av satan därför att åhörarne inte ge sig tid till, eller ha lust att höra.

En avfälling, som både tillhört sångkören i en större församling i A. och som därför satt på plattformen, brukade betrakta åhörarne, då hans pastor predikade. Deras dåliga uppmärksamhet ledde honom tänka, at det efter allt inte var så mycket i religionen. »Detta är orsaken», sade han senare, »varför jag upphört att gå på mötena.»

Hans slutsats var naturlig. Är det vi lära och predika verkligen Guds ord, och talar Gud genom predikanten, huru kan det då vara möjligt att budskapet möts med så stor likgiltighet?

Föreläsare undervisa lantbrukare, huru de skola få den bästa avkastningen från sitt lantbruk; de söga husmödrarne huru de skola kunna nedbringa uppgifterna för hushållet etc. Och de ha vanligen en uppmärksam och tacksam publik. Är det då intet hjärtslitande, att kanske samma publik mottager den långt viktigare undervisningen från Gud med likgiltighet?

Stackars åhörare, som äro likgiltiga och ouppmärksamma! De synda mot sig själv, mot sina medåhörare, mot predikanten, mot Gud. Orsaken till att mången predikant kanske predikar dåligt, att han känner sig tankspridd, nervös och förvirrad, torde bero på att åhörarne inte äro nog uppmärksamma. Härigenom blir en god och väl utarbetad predikan utan nytta. Vill du därför hjälpa din predikant, hjälpa dina medåhörare och gagna dig själv, så lyssna uppmärksamt och bedjande till vad han säger.

J. A. Rinell.

Ett nyårskontrakt.

Förliden sommar lärde jag känna en ung kristen affärsman i norra Sverige, som formligen hade upprättat ett skriftligt tkontrakt med Gud. Det vill säga, han hade förpliktat sig att giva en bestämd del av sin inkomst åt Gud och missionen.

Senare sammanträffade jag med en äldre affärsman i mellersta Sverige. Vi kände varandra för 30 år sedan. Då var han jämförelsevis fattig och hade att kämpa mot skulder etc. Men han hade redan då beslutat sig för att låta Gud få sin del av inkomsten. Och detta löfte har han hållit. Han är nu en förmögen man. Gud har hjälpt honom i hans affärer. Och vår broder har fått göra mycket gott med sina pengar.

De kristna lekmännen i England och Amerika ha som bekant organiserat sig till en Lekmannamission. Dess mål är att ekonomiskt stödja missionen. Som våra vänner anglosaxarne äro mycket affärsmässiga, taga de också denna sak inte litet från affärssynpunkt. De uppställa nämligen och underskriva formliga förbindelser rörande den andel av inkomsten, som de ämna offra för missionen.

Det är nyårstid, kontraktens tid. Kanske våra svenska kristna och en kannerligen affärsmännen i större utsträckning än vad hittills varit fallet skulle vilja ingå ett dylikt förbund med Gud för anno 1920 i avsikt att bättre kunna stödja missionen hemma och borta. — Den förbindelse, som medlemmar tillhörande nämnda lekmannamission underskrivit, har i översättning följande lydelse:

Erkännande

att jag är Guds förvaltare och att han uteslutande har rättighet på mina ägodelar;

att allt silvret och guldet är Herrens;

att Paulus uppmanar rörande givandet att "vara överflödande i denna nådegåva" och

att, då man på detta sätt ärar Gud, det alltid visat sig vara till välsignelse för både givaren och Guds rike,

så vill jag, som ett erkännande av detta mitt förvaltarskap och som ett uttryck av min kärlek till Gud, intill vidare bestämmes, förplikta mig till att avlägga minst en tiondel av mina inkomster för understödjandet av Guds verk. — "Sig själva gåvo de först och främst åt Gud." (2 Kor. 8: 5.) — "Av allt vad du giver mig, skall jag giva tionde." (1 Mos. 28: 22.) — Namn och dato.

"Menen I då, att en människa får röva från Gud? Ty I röven ju från mig. Åter frågen I: 'På vad sätt hava vi rövat från dig?' Ja, i fråga om tionde och offergärden... Fören full tiondé till, så att i mitt hus finnes mat, och pröven så, hurudan jag sedan bliver, säge Herren Sebaot. Förvisso skall jag då öppna himmelens fönster över eder och utgjuta över eder riklig välsignelse." (Amos 3: 8, 10.)

—ll.

Y. P. No 36 – 1920

Skolarbetet i Kina ej förgäves.

Huru arta sig, eller vad blir det utav de hundraden begåvade kinesflickor som utexamineras från missionsskolorna? Falla de tillbaka under den gamla ordningen och låta sig stängas inne, eller kämpa de för, att de kristna idealen må bli kända och vinna seger i hembygden?

En baptistmissionär i Ningpo önskade utforska dessa förhållanden. För detta ändamål sände han ut frågecirkulär till 16 representativa missionsskolor. Svar kom från 537 graduanter. Dessa svar uppenbarade den glädjande omständigheten, att endast åtta (8) flickor undandrogo sig att på ett eller annat sätt tjäna sitt land och folk.

Bland de övriga tjäna 38 som bibelkvinnor, 13 som sjuksköterskor, 7 äro läkare och 384 äro lärarinnor. Av de 147 flickor som bildat eget hem, äro 49 hustrur till evangelie budbärare och 29 ha gift sig med läkare. Av dessa 537 graduanter äro 95 proc. kristna, och i 6 skolor ha 100 proc. övergått till kristendomen.

Då den kinesiska flickan har tagit sin examen, övergår hon genast till den ena eller andra nyttiga tjänsten och i de flesta fall utvecklas dessa tjänster till permanent kristligt missionsarbete bland hennes hedniska systrar.

Då detta arbete så rikt välsignas av Herren, böra vi då ej göra allt vi kunna för att utvidga och kraftigt föra det framåt? Kina behöver kvinnliga missionsarbetare. I Missionsskolorna ger Herren oss en myckenhet av dyrbart material som skall fostras och duggliggöras för det stora missionskallet.

Vilken nåd att få vara med om denna fostraregärning! Give Herren oss nåd att utföra den på ett rätt sätt.

Hedvig Rinell.

Från Kina till Amerika.

Avskedet.

Det var den 10 mars 1919. Enskilda och offentliga avskedsmöten hade hållits för oss å missionsstationen i Kiaochow. Ett stort antal skolungdom, församlingsmedlemmar, medarbetare och andra utländska och infödda vänner hade samlat sig vid stationen för att säga farväl. Tåget sattes i rörelse. Hattarne svängdes, näsdukarne viftade, välönskningar för resan uttalades, hälsningar medsändes och sångarne sjöngo: "Gud var med er till vi möts igen". Och så förde ånghästen sällskapet, som bestod av fröken M. Persson från Chucheng-stationen, undertecknad med hustru och döttrarne Margit och Edith, mot Shanghai.

Olyckan lurade.

Komna till Shanghai måste en hel del saker rörande respass, biljetter, etc. ordnas. Då jag var ute för att göra detta, drabbades jag av olyckan att bli överkörd av en automobil. Härvid fick jag högra benet avbrutet. Missräkning! Olycka! Men ingen olycka är i allmänhet så stor utan den kunde vara större. Nästan samtidigt med det jag blev överkörd, överkördes och dödades ett par missionärer i Korea av en bil. Varför kunde det inte ha gått lika illa med mig?

Resan fortsattes.

Av flera förslag, vad som borde göras med fortsättningen av resan, segrade förslaget att så programmässigt som möjligt fortsätta den. Benet spjälkades och jag fördes ombord på den stora och tidsenliga ångaren "Empress of Russia". Den förde oss lyckligt till Vancouver. Som benet emellertid under resan skridit ur sin rätta plats, blev det omsatt i Vancouver. Därefter fortsattes resan till St. Paul, Minn. Förtjusande landskap fägnade vårt öga, särskilt på sina ställen i Canada. O, den vilda naturen! Huru mästerligt och gudomligt är den inte danad! På oss, som voro vana vid Kinas enformiga slätter, gjorde de höga, snöbetäckta bergen, de väckra skogarna, de porlande bäckarna, de djupa dalarna och de lugnt flytande floderna ett angenämt intryck. De talade om Skaparens makt, visdom och nåd.

A Mounds Park Sanitarium.

Komna till St. Paul måste sällskapet skingras. Fröken P. reste till släktingar, min familj hyrde in sig i en privatfamilj och jag måste ta in på ovannämnda sjukhus för läkarebehandling. Några dagar senare stod det ock med stor rubrikstil att läsa i en av stadens dagliga tidningar: "Comes 8,000 miles to be nursed in St. Paul". Detta var ock sant. Och med den erfarenhet som jag nu har av nämnda institution, skulle jag vilja rekommendera den lidande allmänheten att, om så är nödvändigt, resa ännu längre väg för att erhålla hjälp. Ty hjälp får man där, om den står i mänsklig makt. Så säga åtminstone alla som jag har träffat. Det samma säger ock listan å de många besökarne, och det faktum, att så fort en säng blir ledig den ofördröjligen upptages av en annan patient, talar samma språk. Lägg härtill att det är en kristlig institution, och att alla från ock med överläkaren t. o. m. den nykomna sjuksköterskoeleven alltid är villig att hjälpa och tjäna. "Jag har inte ännu träffat en enda person här", sade mig en gammal patient på platsen, "som inte varit villig att göra vad den kunnat för mig."

"Gjort det åt mig."

Såväl i Shanghai som på resan visade många oss sympati och hjälpsamhet. Komna till Tvillingstäderna kände vi personligen inte en enda människa. Det oaktat blevo vi mottagna och omhuldade av sjukhuspersonalen, som de hade fått "änglar till gäster". En samlad pastorskonferens sände ofördröjligen ombud till sjukhuset, så fort den fick veta att jag var där, för att framföra hälsningar och uttala sin sympati. Ett antal pastorer, professorer, missionssekreterare, studenter från samfundets läroverk, etc., för att inte tala om en hel rad av Kristusälskande systrar, ha besökt mig på sjukhuset. Några ha sänt kakor och blommor till mig. En syster, som själv hade fått blommor från vänner å sin hemgångne mans födelsedag, delade t. o. m. dessa med mig. För all visad kärlek och för alla förböner känner jag mig djupt rörd och mycket tacksam. Och min önskan och bön till Gud är att han på den stora vedergällningens dag skall belöna alla dessa vänner med sitt nadeliga: "Kommen, I min faders välsignade. — Det I haven gjort en av dessa minsta mina bröder, det haven I gjort mig."

J. A. Rinell.

Adress: Ovannämnda sjukhus, St. Paul, Minn.

Till konferensen 1919.

Vi lämnade Kina så tidigt att vi hoppades komma i tid till konferensen. Men dels på grund av mitt benbrott och dels på grund av att båten ej gick så tidigt, som den från början var annonserad att göra, kommo vi ledsamt nog för sent. Jag ber därför att på detta sätt få säga en del av det, som jag möjligen skulle ha sagt muntligt, i fall jag fått vara med. Jag har då först hela knippen av

hälsningar

att frambära. Och om vi få ta de sista först, så tillåter jag mig att börja med hälsningar från landsmän i Amerika. Tvenne pastorskonferenser, nämligen pastorskonferensen i tvillingstäderna i Minnesota och pastorskonferensen i Chicago, be om sina hälsningar. Illinois 63:dje konferens, samlad till möte i Chicago, och New-York 36:te konferens, samlad till möte i Arlington, hälsa ock på stående fot till 1919 års baptistkonferens i Sverige. Första baptistförsamlingen, jämte dess kvinnoförening i Minneapolis Minn. med sina utmärkta föreståndare, den populäre pastorn och talaren Eric Carlson och den verksamma och godhjärtade änkefrun O. Bodien, hälsa. Så göra ock Centralförsamlingen i St. Paul, Minn., med sin vänsälle, svensksvenske pastor Arvid Edstam. Samfundets båda läroverk, Bethel academien och den teologiska avdelningen med sina professorer hälsa. Bland dessa be läroverkens framgångsfulle president dr G. A. Hagström och den lärde samfundsmannen och mångårige rektorn och teologen dr C. G. Lagergren om sina hälsningar. Den ännu ungdomlige och outtröttlige missionsmannen och missionssekreteraren dr Frank Peterson ber likaledes om sin hälsning. — Jämte dessa sända församlingarna i Englewood, Edgewater, Austin och 1:sta sv. batpistkyrkan och Lake view med sina respektive pastorer hjärtliga hälsningar. Deras pastorer äro efter samma ordningsföljd som församlingarna följande: Den f. d. augustanaprästen, flerårige professorn, missionsmannen och pastorn Olof Hedeen; den f. d. Gävle- och Linköpingspastorn, den begåvade talaren och oförskräckte församlingsledaren, pastor C. Th. Brodin; den milde evangeliske pastorn S. Nelson; den f. d. japanske missionären, nu framgångsfulle Chicago-pastorn E. V. Hedberg samt pastor F. Lindén, som var så nöjd med sitt missionsfält att han trodde att det var det bästa i världen. — Och så be slutligen församlingarna och deras pastorer i New-

York, Brooklyn, Ebenezer, Arlington, Montclair, Glen Cove och Wilmington om sina hälsningar. Den förstnämnda församlingen betjänas av den för många år sedan framgångsfulle unge Örebro-pastorn, senare doktorn och professorn pastor Arvid Gordh. Brooklyn-pastorn är den talangfulle talaren, den mångbeläste och tjänstvillige brodern pastor O. J. Engstrand. Ebenezer-församlingen har förvärvat sig den f. d. Norrtälje- och Boxholmspastorn broder Axel Peterson. Arlington och Montclairs församlingar betjänas av de goda bröderna C. A. Anderson och C. E. Johnson och Wilmingtons pastor är den f. d. indiske missionären, den hårt prövade, men dock lika livfulle och förhoppningsfulle brodern C. A. Chader. Alla dessa, jämte de präktiga litteratörerna m. m. J. O. Backlund och Wald. Skoglund samt veteranpastorerna E. Rosén och S. Svensson m. fl. hälsa eder. — Flera av omnämnda församlingar såsom Minneapolis, Edgewater i Chicago, Arlington och Montclair stå dessutom vår svenska baptistmission mycket nära enär de under en följd av år underhållit infödda missionsarbetare å vårt missionsfält i Kina. I samma tacksamhetsskuld står vår mission även till flera andra församlingar och vänner, som jag dock inte varit i tillfälle att besöka. Är emellertid ordspråket: »Penningar hälsa fram», sant, så hälsa också dessa till eder. Ja, det var en »hel sky» av svenska vänner på hinsidan Atlanten, som bädo om sin hälsning till Sverige. Alla syntes vara fästade vid sina fäders land, alla ville de se det en gång till. Må vi alla, så har jag mer än en gång tänkt, vara lika fästade vid vårt fäderneslund där uppe!

Jag ber vidare att få hälsa eder från

edra vänner i Kina.

Jag hälsar eder från de några och ett tusen församlingsmedlemmar, som tillhöra våra församlingar där ute och från en nära nog lika stor skara barn och ungdom av båda könen, vilka tillhöra missionsskolorna. Jag hälsar eder från den infödda arbetsstaben, som sida vid sida av edra egna utsända missionärer kämpa Kristi strider mot hedendom, mörker och vidskepelse. Jag hälsar eder från familjer, som fordom levat i lättja, slagsmål, spel och elände, men vilka nu äro idoga och åtnjuta fred och familjelycka. Jag hälsar eder från ett antal i ordets dubbla bemärkelse bundna och degraderade kvinnor, vilka nu fröjdas i Guds barns härliga frihet. Jag hälsar eder från sådana, vilka fordom hatat, förföljt, plågat och fördärvat Kristi bekännare, men som i likhet med en Saulus mött Herren och nu leva ett förändrat liv. Jag hälsar eder från en stor skara kineser, som stå oss nära, som känna rätt mycket av Guds ord, som giva sanningen rätt, fastän de icke ännu mottagit nåd att övergå på Herrens sida. Jag hälsar eder från ett stort antal hedningar, vilka med den övriga skapelsen »trängtar och bidar efter Guds barns härliga förlossning», vilka bara egendomligt det än låter bokstavligen vänta på slutet av den närvarande onda tidsåldern och bida efter en annan tid, en bättre än den för handen varande. Med ett sådant Kina för ögonen, hälsar den kristna församlingen där ute till Sverige och samfundet med orden: »Giv oss flera arbetare! Understödjen arbetet i fortsättningen med medel, budbärare och förböner!»

Men det är inte blott de infödda som hälsa eder. Edra bröder och systrar, som ha utgått från er egen krets, de svenska missionärerna och missionärinnorna, hälsa eder. Deras händer äro fulla av arbete. De se dagligen dyrbar skörd förloras av brist på skördemän. De kunna svårligen göra mer, än vad de göra. De ropa därför på hjälp, på skördemän. Ack, giv dem detta!

Efter att på detta sätt ha framfört hälsningar, ber jag ock att få säga eder

ett hjärtligt tack.

Vi tacka Gud och eder, som i trots av våra många brister och ofullkomligheter låtit oss få tjäna missionens heliga sak på sätt vi ha kunnat även under den sist gångna perioden. Vi tacka för förtroende, för visad sympati, för förböner, för allt. Då kommunikationerna med Sverige varit avbrutna för månader, ha vi dock känt och erfarit att vägen uppåt varit öppen och att våra vänner mött oss inför Gud och nådens tron. Detta sakförhållande har givit oss en övernaturlig kraft. Och vi tacka var och en trogen förebedjare, som på detta sätt skyndat till vår hjälp. — I krigets första skede såg det som bekant hotande ut, då det gällde att sända oss pengar. Men Gud beredde ock utväg för detta. Och det är blott rättvist och ärligt att erkänna, det vi under vår Kinamissions historia aldrig förr ha fått så mycket pengar för missionsändamål och aldrig förr fått dem utsända till oss så regelbundet som under krigsåren. För detta ha vi känt oss djupt rörda och innerligt tacksamma. Näst Gud och missionens outtröttliga givare, vilka samtliga tackas, känna vi ock här ett särskilt behov att tacka kassören för den yttre missionen, dr J. Byström, för hans osparda möda, för hans omtanke och påpasslighet. Den har värderats av samtliga missionsarbetarne. Och lokalkassörens arbete med kassan har därigenom gjorts lätt som en fjäder.

Arbetet å missionsfältets båda huvudstationer har oavbrutet fortgått utefter våra vanliga

fyra riktlinjer.

Dessa äro: 1. Medicinskt arbete. 2. Spridande av kristlig litteratur. 3. Missionsskolor och 4. Ren evangelisk verksamhet.

Den medicinska verksamheten har i huvudsak bedrivits genom ett par kinesiska bröder, som för detta ändamål erhållit åtskilligt utbildning. Och de två svenska systrarne, fröknarna Persson och Pettersson, som i hemlandet studerat sjukvård, ha i mån av tid varit behjälpliga i samma arbete å deras respektiva stationer. Mycket kroppsligt lidande har nog härigenom lindrats. Och vi hoppas att några av de hulpna i likhet med Petri svärmoder stått upp för att i sin tur tjäna andra, tjäna Mästaren. — Skriftspridningen har sedan missionens början haft ett rätt stort rum uti vår verksamhet. Utom flera tiotusental traktater, som årligen spridas av vår mission i Kina, har under 25-års-perioden omkring ett hundra tusen biblar, Nya testamenten eller delar av den Heliga skrift blivit distribuerade bland kineserna. Att dessa tysta budbärare skola utföra en vidsträckt och välsignelserik mission, torde ingen vilja betvivla. — Missionsskolorna, som under en följd av år hade svårt att få lämpliga lärare och vilka nog ännu en tid bortåt nödgas kämpa mot samma svårigheter, gå dock stadigt framåt. Under förlidet år åtnjöto 786 manliga och 183 kvinnliga elever (= 969) undervisning i dessa. Av nämnda elever tillhörde 27 gossar och 12 flickor de s. k. fortsättningsskolorna. — Kinesbarnen äro i allmänhet begåvade med ett mycket gott minne. En 8- à 9-årig gosse eller flicka kan, om så fordras, på en skoltermin, vid sidan av andra läroämnen med lätthet inlära och sedan ur minnet ord för ord återgiva t. ex. ett evangelium eller apostlagärningar. Om sålunda inte alla dessa barn och skolungdomar, som åtnjuta undervisning i skolorna, bli omvända under skoltiden, vilket kanske skulle vara allt för optimistiskt att hoppas, synes det likväl för var och en som tror på det bibliska utsädets grodd och växtlighet böra vara helt naturligt att tro, det ordet som inplantas i de ungas hjärtan skall bära frukt, även om den skulle låta vänta på sig under åratal. — Med den rent evangeliska verksamheten mena vi den arbetsmetod som vår Frälsare synes ha praktiserat, då han gick från by till by, predikade och lärde. Och vi försöka även häruti att följa Jesu fotspår. Vi och våra medarbetare, de infödda evangelisterna och bibelkvinnorna, göra husbesök, predika i städer och byar, på torg, gator och gränder. Stundom få vi tala för stora skaror, men stundom endast för några få. På de senaste åren ha vi ock med framgång använt tältmissionen. Ett stort tält har uppsatts här eller där i någon stad eller by. Man har under 8 à 10 dygn dagligen predikat på samma plats. Stundom har gudstjänsten varat 7 à 8 timmar pr dag. Folket har på många platser varit outtröttligt att höra. I flera fall ha synliga resultat i form av omvändelser visat sig. — Men vi ha ock ett 40-tal fasta predikolokaler å fältet. I dessa samlas manliga och kvinnliga församlingsmedlemmar, skolungdom och utomstående vänner söndagligen till sång, bön och predikan. Dessa lokaler äro contra dit intresserade kunna gå även under var-

dagarna för att få vägledning och reskost under resan mot evigheten. Betydelsen av detta kan lättare tänkas än beskrivas.

Det vore orätt att påstå, det missionen under årens lopp inte hade utvidgats, ty den har växt både utåt och inåt. Men vi få ej stanna. Ett stillestånd betyder tillbakagång. Vi måste gå framåt mot

vidare utvidgning.

De gamla stationerna och deras arbete behöva utvidgas. Två nya stationer, Kaomi och Ihchau, behöva snarast möjligt uppbyggas. Å båda dessa sistnämnda platser ha vi ock under en följd av år haft en lovande verksamhet. Byggnadstomt för en ny station har nyligen inköpts i förstnämnda stad och husbygge pågår där just nu. Å den sistnämnda platsen pågår ock underhandlingar om egendomsköp. Men för en så omfattande utvidgning av verksamheten fordras mycket penningar. Dock är det inte nog med penningar. Det fordras ock flera utländska arbetare. Ty det antal utländska arbetare som vår Kinamission för tillfället har, behövs för de stationer, som vi redan hava. Nya arbetare måste därför utsändas. Arbetet är stort och vidsträckt. Fälten ligga öppna framför oss. Skörden är mycken, och håller på att förstöras av brist på skördemän. Här finnes arbete för oss alla, ty några kunna gå ut på fältet såsom arbetare; de flesta kunna offra av sina medel för missionen och alla kunna bedja. Må därför var och en uppriktigt fråga sig själv och Gud: »Herre, vad vill du att jag skall göra?»

Jag är ock glad att till sist kunna meddela att

enighet

bland de nuvarande Kinamissionärerna är, så vitt jag vet och förstår, rådande i alla för missionen vitala frågor. Åtminstone ha de senaste två årens missionärskonferenser vittnat därom. Ömsesidiga samtal i missionsfrågor missionärerna emellan och en tilltagande enhetlig praktik å fältet rörande missionsproblem, vilka förr måhända bedömdes något olika av de olika stationerna eller medlemmar därav, berättigar mig till detta påstående. Förlåten därför både mig och övriga medarbetare de ofullkomligheter, som vi i det flydda möjligen låtit komma oss till last! Haven i fortsättningen förtroende till edra sändebud! Bedjen Gud att han må giva oss nåd att vara nyttiga och trogna tjänare och förvaltare! Sluten eder även här hemma enigt och förtroendefullt till varandra och till vår store konung och Mästare Jesus Kristus. Och låtom oss sedan i slutna kolonner, under prins Emanuels blodbestänkta fana målmedvetet rycka fram från seger och till seger ända till dess att striden blir avblåst och vi få höra de välsignade orden från Jesu mun: »Väl gjort, du gode och trogne tjänare — — — gå in i din Herres glädje».

J. A. Rinell.

En hälsning från Sverige.

Resan med båten "Stockholm"

gick fort och bra. Inga kvarlämningar från kriget, såsom minor etc., syntes till. Fem à sex större isberg passerades dock inom synkretsen. En del nervösa och till hälften vidskepliga kvinnors farhågor att båten under denna resa skulle förlisa, visade sig dess bättre oriktiga. Livet ombord på ångaren bland de 1,130 passagerarne var fritt och otvunget. De kristna samlade sig till dagliga, väl besökta möten omkring Guds ord. De världsliga förnöjde sig ock flitigt på sitt sätt. Befälet förhöll sig "neutralt". Väl lagad svensk mat serverades tre gånger om dagen. Som havet var jämförelsevis lugnt, var resan angenäm och inte särdeles många voro sjösjuka. Vid Göteborg mottogs båten och de resande av flera tusen svenskar. Bland denna stora skara fanns vanligen någon släkting eller vän som igenkände varandra. Även vi hade några: en son, flera Göteborgs-baptister, etc. De ömsesidiga hälsningarne, sångerna, hurraropen och glädjeyttringarne voro rörande. De påminde om resan över livets hav lyckligt avslutad, framme vid målet, välkomsthälsad, fröjd, glädje och jubel. Eja, vore vi där!

Sverige

är lika gudomligt vackert nu som förr, ja — vackrare, åtminstone för den som varit borta länge. Skada blott att detta sköna naturscenери, som likt ett härligt panorama utbreder sig för den resande, har blivit så vanligt för de flesta inbyggarne, så att de knappast se det, än mindre värdera det som de borde. Dock, det svenska folket gjorde ett långt fördelaktigare intryck på mig nu, än vid mitt förra besök i landet för tretton år sedan. Jag väntade den här gången att möta en halvsvält, lidande och i dubbel mening utsliten nation, men fann i det stället motsatsen. Alla människor föreföllo mig vara vad man kallar vid lagom hull, snyggt och väl klädda, mycket intelligenta och rätt så likställda. Den gamla tölptypen hade, åtminstone hos ungdomen, försvunnit, så man kan nu svårligen skilja mellan stadsbo och landtbo. Hemmen hade ock undergått en liknande förändring. Många bondhem, som för 13 år sedan inte hade ett det enklaste instrument, hade nu fina pianon och orglar. Familjens ungdom trakterade dem också med en färdighet som ådagalade icke så liten övning. Det var en ögonfägnande syn. — Nog är det sant att Sverige lidit mycket av världskriget och att folket, särskilt i storstäderna, hade svårt att få den näring det behövde, i all synnerhet under förra året, men det är mycket bättre nu. För närvarande saknas icke det nödvändigaste, vare sig i mat eller kläder, men allt är fortfarande mycket dyrt. Arbetslönerna äro dock även ganska högt uppdrivna, så det ena synes anpassa sig efter det andra. En del löner äro dock, då man tar hänsyn till dyrtiden, otillräckliga. Till dessa höra bl. a. många predikanters.

Gästvänlighet

har alltid varit ett vackert och utmärkande drag hos det svenska folket. Att vi såsom resande fått och få nytta av detta på båda sidorna av Atlanten, skall ständigt bäras i tacksamt minne. Att Sverige under krigstiden bevisat sin traditionella gästvänlighet mot sårade och invalider tillhörande båda sidorna av stridslinjen skall, då sinnena ånyo komma att sansa sig, utan tvivel räknas till Sveriges fördel. Och att Sverige inbjudit en skara s. k. krigsbarn att under sommarmånaderna njuta av vårt lands rikare tillgångar av kläder och föda samt att de i den härliga svenska naturen få rekreera sig, är en människovänlighet som förtjänar allt erkännande. Att den svenska gästvänligheten, artigheten och lättrogenheten icke sällan missbrukas är emellertid att beklaga. Även de religiösa få stundom lida därav. Det händer nämligen inte sällan att de öppna sina hem och tempelportar för personer, som blott kommit för att suga honung ur blommorna, ja, än värre, för sådana som kommit för att splittra, slakta och förstöra. Här ha vi, svenskar, kanske framför en del andra nationer, att söka vara på vår vakt, att pröva andarne, att mottaga gudomlig visdom och ledning.

Redovisning.

Under vår resa genom Amerika voro en del församlingar nog vänliga att upptaga och giva oss missionskollekter. En del fastslogo att dessa penningar skulle vara för oss personligen. Andra kallade dem för missionsoffer. De senare ha samvetsgrant redovisats till vår missionsstyrelse i Sverige. Men för ordningens skull ber jag att få samtliga penningar här nedan redovisade. De äro: Centralförsam. i St. Paul, Minn., $7.41; Minneapolis 1:a förs., $46.25; Englewood, Chicago, $19.91; Bröderna Bergkvist, d:o, $8; 1:a förs:s ungdomsfören., d:o, $14.60; Edgewater, $10; Austin, $10.55; Arlington, N. Y., $26; Montclair, $17.70; Ebenezer, N. Y., $7; New York $25; Ungdomsfören., d:o, $10; Brooklyn, $26.82; Wilmington, $12.05; Glen Cove, $21. Till alla givare uttalas ett hjärtligt tack. Vi be ock om vår hjärtliga brodershälsning till alla församlingar med deras pastorer och övriga vänner och förebedjare. Gud med oss alla!

J. A. Rinell.

V.P. 2. 18/12 1919.

124

Vår Kinamission.

Övertygad om att människor väl kunna vara likgiltiga för missionen, så länge de inte veta något om den, men att de inte kunna låta bli att intressera sig för och älska den, då de lärt att känna den, vill jag särskilt med anledning av den stundande böne- och offerveckan lämna följande sammandrag av vad vi rörande vår Kinamission hava och vad vi behöva.

I. Vad vi hava.

1) Vi ha 2 à 3 huvudstationer.

Med huvudstation förstår man en plats, där utländska — i detta sammanhang svenska — missionärer äro bosatta, arbeta och förestå verksamheten. Så har i många år varit förhållandet i Kiaochow och Chucheng. Kaomi stad är nu ock ganska långt på väg att bli huvudstation. En rymlig tomt är inköpt. Flera hus äro byggda och familjen Leander och fröken Nina Fredriksson skola o. G. v. flytta dit så fort Rinells komma tillbaka till Kiaochow.

2) Vi ha ytterligare en stad, Ih-chau, som står i ordningen att bli huvudstation. Missionärerna ha länge varit befullmäktigade att inköpta fastighet där, men ha inte hittills lyckats. Instundande årsskifte torde dock giva önskat resultat. Missionen har emellertid under en följd av år förhyrt fastighet för kapell och evangelistbostad. Sedan nyåret har ock en missionsskola varit i verksamhet. Regelbunden prediko- och skolverksamhet bedrives sålunda även i denna stad. Arbetet ledes från Chucheng.

3) Vi ha ett 40-tal utposter.

Dessa äro i allmänhet centralt belägna, så att kapellet å en utpost — ty kapell finnes på varje utpost — kan nås av ett större antal byar. Verksamheten å utposterna är regelbunden och söndaglig. Den bedrives i huvudsak av infödda evangelister. Vi ha vanligen en evangelist för vardera. Han är ansvarig för verksamheten där. — Bibelkvinnorna besöka tidvis de olika utposterna. Allt arbete står under missionärernas kontroll.

4) Vi ha ett stort tält för tältmöten.

Detta har under ett par års tid varit flitigt använt. Det anses rymma 300 personer, men vid tillfällen ha 1,000 trängt sig in. Mycken säd har blivit utsådd. En del ha vi redan sett gro och växa. En annan del skall göra det under dagar som komma.

5) Vi ha ett 50-tal missionsskolor.

De flesta av dessa äro förlagda till utposterna eller till deras omedelbara närhet. Kursen är 6-årig. Utom vanliga skolämnen ingår helt naturligt kristendomen som huvudämne. Förlidet år mottogo 759 manliga elever och 158 kvinnliga undervisning i dessa.

6) Vi ha två fortsättningsskolor i Kiaochow stad: en för gossar och en för flickor.

Eleverna i dessa komma vanligen från de 6-åriga missionsskolorna. Ändamålet med fortsättningsskolorna är att försöka utbilda arbetare för missionen. Förlidet år mottogo 27 manliga elever och 12 kvinnliga dito undervisning i dessa. Kursen är 4-årig.

7) Vi ha en bibelskola för äldre kvinnor. Dess mål är att utbilda bibelkvinnor. Kursen är 3-årig. Elevantalet förra året var sex.

8) Vi ha årligen kurser för arbetarne av båda könen. Bibelklasser för medlemmar och andra intresserade hållas i mån av tid både å huvudstationerna och bistationerna.

9) Vi ha söndagsskolor.

I dessa följas de internationella s.-skoltexterna för alla som kunna läsa. En missionär leder textueredningen med lärarne. Barnen och ungdomen från missionsskolorna äro självskrivna elever. Några av de äldre tjänstgöra ock som lärare. Ett rätt stort antal barn direkt från gatan ha ock börjat besöka s.-skolan. De flesta av dessa ha aldrig gått i någon skola. Församlingsmedlemmar av båda könen besöka ock skolan. En klass av gäster, eller mera tillfälliga besökare, finnes också. Alla åldrar deltaga. Den äldste elev, som vi haft, började s.-skolan vid några och åttio års ålder och slutade den vid nittio, eller då Gud kallade honom hem till sig.

10) Vi ha en rätt livlig skrift- och traktatspridningsverksamhet.

Under de senast flydda 25 åren har vår mission i runt tal sålt eller bortskänkt 100,000 ex. biblar eller delar av den Heliga skrift. Många andra nyttiga skrifter, böcker och kalendrar ha ock sålts. Årligen utdelas gratis 50 à 60,000 exemplar traktater.

11) Vi ha tre sjukstugor eller kliniker: en i Kiaochow, en i Chucheng och en i Kaomi. En missionär förestår den. Kineser, som delvis erhållit någon undervisning i missionslasarett tillhörande andra missioner, utföra det mesta arbetet. Klinikerna bruka årligen besökas av flera tusen sjuka. Borgmästarn och kaptenen i Kiaochow bruka årligen ihågkomma kliniken i samma stad med en penninggåva. Denna är ett erkännande för vad som på detta sätt göres för att hjälpa samhället.

12) Vi ha fyra församlingar. Dessa räknade vid förlidet årsskifte tillsammans 805 manliga medlemmar och 226 kvinnliga. Summa 1,031.

13) Vi ha ordinarie församlingsmöten en gång i varje udda månad. Nattvard firas och s. k. predikantmöten hållas en gång varje jämn månad. Evangelisterna å de olika utposterna samlas då till den huvudstation under vilken de sortera. Här omtala de sina upplevelser sedan föregående möte, inlämna skriftlig rapport om vilka byar som blivit besökta, huru många böcker som blivit sålda etc. Missionsfrågor dryftas, enhetlig verksamhet planlägges, gemensamma beslut fattas och böner, förböner och tacksägelser uppsändas till Guds tron.

14) Vi ha följande arbetsstab:

6 manliga utländska missionärer och 9 kvinnliga dito. Vi ha därjämte 31 infödda evangelister, 11 bibelkvinnor, ett 50-tal skollärare och 3 läkareassistenter.

15) Vi ha ett missionsfält som upptager 4 städer och i runt tal 5,000 byar. Den gemensamma folkmängden är omkring 2 miljoner människor.

II. Vad vi behöva.

1) Vi behöva arbetare.

Särskilt vad angå utländska arbetare så ha vi inte så många, som vi behöva för de redan befintliga stationerna. Detta så mycket mer som flera på grund av sjukdom nödgas resa hem. Och så hava vi de nya stationerna. Vilka skola upptaga arbetet där? Vi behöva därför med det snaraste minst tre män och ett par eller tre kvinnor för det rent evangeliska arbetet, en läkare och ett par sjuksköterskor för sjukvården och en duktig skollärare för missionsskolorna.

2) Vi behöva hus och byggnadstomt.

Hus till bostäder för utländska missionärer i Kaomi, tomt och hus för ny huvudstation i Ih-chau, en ny byggnad för ogifta kvinnliga missionärer i Chucheng, utvidgning av flickskolan i Kiaochow och om möjligt ett vilohem vid kusten (Tsingtau), där missionärerna kunde tillbringa någon av sommarmånaderna.

3) Vi behöva pengar.

Alla verksamhetsgrenar kräva pengar. Det är ett stort misstag att tro att alla pengar gå till löner. Visserligen ta dessa en god del. Men det är blott en bråkdel av det hela. — Köpvärdet av de svenska pengarne är, som bekant, jämförelsevis ringa här i Sverige. Pengar sända till Kina måste växlas två gånger: först till engelska pund och därifrån till kinesiska dollar. Växelkursen till de senare är mycket ofördelaktig. Före krigsutbrottet stod en kinesisk dollar i kr. 1: 68. Nu kostar den kr. 3: 65. Våra svenska pengar äro sålunda av mycket litet värde, då de komma till Kina. Men andra länder, som ha guldfot, drabbas av samma öde. Orsaken är att Kina har silverfot. Silvret har under kriget rönt stor efterfrågan. Man har bl. a. behövt det för mynt vid fronten. Härigenom har det gått upp i pris.

4) Vi behöva större kännedom om missionen.

Visserligen är missionskunskapen i stigande, men vi behöva införsätta oss mer och mer i den. Missionsstudiekretsar, missionslitteratur (Prenumerera på Missionsposten för 1920!) missionsföredrag etc. äro här att rekommendera.

5) Vi behöva ett större och djupare missionsintresse.

I den mån frälsningens nåd blir levande och dyrbar för våra egna hjärtan, skall den världsomfamnande missionsbefallningen: "Gån ut i hela världen och prediken evangelium för alla folk", ställa sig i ett nytt ljus för oss. Det skall bli nöd för själarne hemma och borta. Vi skola få klart för oss att Gud väntar något av oss. Och om vi inte motsvara hans förväntningar, ådraga vi oss en förskräcklig dom.

6) Vi behöva ett enigt och målmedvetet samarbete.

Sammanslagning av mer eller mindre lika missioner höra nu till ordningen för dagen. Röster om mera samarbete med andra samfund höjas av många även bland oss. Vad skall man då tänka och säga, då samarbetet vill brista inom våra egna led?

7) Vi behöva sunda, andliga och genomgripande väckelser.

Sådana ha låtit spörja sig å olika missionsfält förr. De behövas ännu: Väckelser som gå både inåt och utåt. Gud give sådana!

8) Vi behöva sådan bön, åkallan och tacksägelse, som når Gud och är välbehaglig för honom.

Vi ha mycket att tacka Gud för rörande vår mission. Gör det! Men vi böra ock ivrigt och innerligt bedja honom bl. a. om arbetare, sådana arbetare som han har kallat, uttagit och utrustat, om hälsa för de kroppsligt sjuka, om andlig kraft åt de inhändska och utländska arbetarne, om andeutgjutelse över församlingarne och arbetet, om väckelsens vindar över nationerna och folken, om ett djupare missionsintresse, om enig och målvedveten frammarsch, då det gäller att vinna världen för Gud, och om nödiga medel för att föra arbetet fram till seger.

J. A. Rinell.

V.S. d. 14/5–20

Baptistmissionens skolverksamhet i Kina.

I likhet med alla andra missioner i Kina, har även vår mission inriktat en del av sitt arbete för att särskilt söka vinna och uppfostra de unga för Kristus och för hans verk på jorden. Missions- och söndagsskolor ha därvidlag använts. Låt oss i det följande säga några ord om båda dessa verksamhetsgrenar och om deras berättigande.

I. MISSIONSSKOLOR.

Missionsskolorna kunna uppdelas i skolor för gossar och skolor för flickor. Samskolor förekomma nämligen ej. Som läsplanen emellertid i huvudsak är lika för både goss- och flickskolor nöja vi oss med att uppdela dem i följande grupper:

1) *Småskolor.*

Den första småskolan öppnades i Kiaochow 1900. Sedan dess ha flera öppnats här och där i byarna å vårt missionsfält både för gossar och flickor. För ögonblicket räknas dessa skolor i ett 50-tal. Barn från och med åtta-årsåldern ha tillträde. Elevantalet i en skola får ej understiga tolv. Läraren måste vara kristen. Läroämnena äro sådana som i allmänhet höra till småskolekursen. Vid kristendomsundervisningen fästes stor vikt. Den meddelas dels genom särskilt utarbetade läroböcker och dels direkt från bibelordet. Kursen är fyraårig.

2) *Folkskolor.*

Efter att elev har genomgått fyraårskursen (småskolan), flyttas han upp i en högre avdelning. Denna motsvarar i huvudsak folkskolan. För att få undervisningen enhetlig och lika andra missioners, följes den kinesiska regeringens läsplan rörande tidsindelning etc. Vid sidan av de elementära läroämnena förekommer daglig bibelläsning. Gamla testamentets historia, Apostlagärningarna etc. genomgås som läroämne. Kursen är treårig.

3) *Fortsättningsskolor.* (Engelska: ''Middle Schools''.)

Elev som visat lust och fallenhet för studier och som för övrigt synes äga god karaktär, kan få tillträde till den s. k. fortsättningsskolan. En sådan finnes i Kiaochow för gossar. Flickskolan i nämnda stad har ock en liknande avdelning för mera begåvade flickor. Elevantalet i den förra är några och tjugu och i den senare 12 à 15 stycken. Flickskolan i Chucheng har ock utvecklat sig så att några elever ha kommit upp i den högre avdelningen. I fortsättningsskolorna genomgås utom de vanliga skolämnena, vilka samtliga missioner enat sig om för dylika skolor, Gamla testamentet efter en ganska omfattande plan och Nya testamentet efter ''Evangeliernas samstämmighetsplan'' och Apostlagärningarna samt breven efter en liknande plan. Kursen i dessa skolor är fyraårig. Målet med skolan är att utbilda lämpliga lärare för småskolorna och de s. k. folkskolorna samt att giva blivande evangelister etc. en så grundlig allmän bildning som möjligt. — Elevantalet i våra samtliga missionsskolor var vid senaste årsskiftet 937 stycken.

4) *Predikant- och bibelkvinnokurser.*

Några av våra evangelister ha genomgått våra trosförvanters, de amerikanska sydstaternas predikantseminarium i Shantung, andra ha genomgått vår egen s. k. fortsättningskola, och åter andra ha fått nöja sig med kortare evangelistkurser. Sådana ha vår mission under en följd av år hållit varje sommar. För bibelkvinnors utbildning ha 2- à 3-åriga kurser anordnats å huvudstationen i Kiaochow.

II. SÖNDAGSSKOLOR.

Söndagskolor hållas utom å huvudstationerna även å samtliga bistationer. Deltagarna representera båda könen och alla åldrar. Barn och elever i missionsskolorna anses vara självskrivna elever även i söndagsskolan. Inte få s. k. gatubarn, sådana som aldrig varit i tillfälle att gå i någon skola, komma ock med. Församlingsmedlemmar och icke församlingsmedlemmar deltaga. Den äldste elev vi haft i söndagskolan var några och 80 år då han började densamma. Och han fortsatte plikttroget att besöka den tills han blev några och 90 år gammal, eller till dess att det behagade Herren att låta honom flytta till ett bättre land. Klassundervisningen bestrides i all huvudsak av kineser. Där det så är möjligt följas de internationella söndagsskoltexterna. En missionär leder vanligen textutredningsmötena. En god hjälp äger lärarne ock i de från söndagsskolföreningen i Shanghai och Baptistmissionen i Kanton på kinesiska språket utgivna ''Utredningarna för söndagsskoltexterna''.

III. MISSIONSSKOLORNAS BERÄTTIGANDE.

Personer, som känna det kinesiska skolväsendet kunna knappast betvivla missionsskolornas existensberättigande. Se här emellertid några skäl som understryka behovet av dem.

1) *Den kinesiska barn- och ungdomsskaran är svindlande stor.*

Det beräknas att det finns inte mindre än 100 milj. barn *under* 10-årsåldern i Kina och ytterligare 100 milj. barn och ungdomar över 10 år men *under* 20. ''Barnen först'', säger ordspråket. Vilket över måttan stort arbetsfält erbjudes icke här för missionen och missionsskolorna!

2) *Det kinesiska skolväsendet försummar barnens uppfostran.*

Före år 1905 voro alla skolor privata, undervisningen ytterst ensidig och flickorna uteslutna från möjligheten att ens lära sig att läsa och skriva. Under nämnda år omlades dock de kinesiska skolorna efter västerländskt mönster. Flickor tillerkändes ock förmånen att gå i skola. Goss- och flickskolor (icke samskolor) upprättades därför här och där i landet. Dessa äro dock icke obligatoriska. I förhållande till det stora barnantalet är det därför blott en liten bråkdel som tillgodogör sig skolundervisningen. Den även i Sverige bekante missionsmannen mr Eddy, som är väl bekant med kinesiska förhållanden, påstår, att det bland 1,000 kinesiska män blott gives 63 som kunna läsa och skriva och att det av 1,000 kvinnor endast gives 3 (säger tre) som kunna läsa och skriva. Andra auktoriteter beräkna dock de läskunnigas antal åtskilligt högre. Då emellertid regeringen försummar att undervisa de unga, är missionen förpliktad att göra vad den kan för dem.

3) *Regeringsskolorna giva blott en hednisk uppfostran.*

Lärarna äro vanligen hedningar, konfucionister eller fritänkare. Skolorna bli därför en härd antingen för Konfucius-dyrkan eller fritänkeri. Den kristna religionen ignoreras. För dessa synpunkter måste missionsskolorna med sina kristna lärare, med sin kristna undervisning och med sitt kristliga inflytande ha en mycket stor mission att fylla. Den kinesiske doktorn, herr Tsu, i Shanghai framhäver därför ock följande behjärtansvärda sanning: ''En av de vägar, varpå de kristna utöva ett stort moraliskt inflytande är skolväsendet. Det är höjt över allt tvivel att inga bättre skolor och läroverk finnas i Kina än de kristnas. De äro bättre än andra skolor. Detta kanske inte alltid med avseende å läsordningen, vilken i allmänhet är densamma, utan med avseende på disciplin och inflytande på elevernas karaktär.

4) Missionsskolornas mål är inte blott att giva barnen och ungdomen allmänbildning, utan framför allt *att söka föra dem till Gud.* Det beräk-

nas att de flesta omvändelser i namnkristna länder förekomma vid 12. och 20-årsåldern. Denna regel torde ock hålla stånd även å missionsfälten. Missionsskolorna få taga hand om de unga under deras mest bildningsbara tid. Många faktiska omvändelser förekomma ock i missionsskolorna. Många ungdomar få där intryck, som följa dem genom livet och som kanske vid en mognare ålder förmå dem att övergå på Herrens sida. Missionsskolorna äro sålunda en länk i det direkta evangeliserings- och omvändelsearbetet, vilket om möjligt gör dem dubbelt berättigade.

5) *Missionsskolorna äro uppfostringsanstalter.*

De hjälpa till att uppfostra goda och nyttiga samhällsmedlemmar, församlingsmedlemmar och missionsarbetare av båda könen. Särskilt missionsskolorna för flickor uppfostra därjämte blivande hustrur och mödrar. Och detta torde inte vara minst viktigt ens från missionssynpunkt sett. Det berättas att Napoleon en gång frågade en av sina ministrar vad denne ansåg att Frankrike mest behövde. Denne lär ha svarat: ''Mödrar''. Och vi tillägga bara ett ord: ''*Kristna*''. Det är kristna mödrar världen behöver. Missionsskolorna vilja bl. a. uppfostra sådana.

6) *Missionsskolorna skola revolutionera Kina: i ordets bästa bemärkelse.*

Någon har liknat missionsskolorna vid en mina lagd under en stor fästning. Förarbetet tar tid. Den med saken oinvigde anser det fruktlöst och kanske klandervärt. Men dagen kommer, då verkningarna bliva påtagliga för alla. D:r Alexander Duff kom t. ex. för många år sedan till Indien. Han nedlade där dylika minor (= missionsskolor). Många knotade. Men han svarade: ''Ni må arbeta på ert sätt. Predika ni, och på det sättet försök att vinna så många som möjligt för Herren. Jag vill genom skolorna anlägga en mina, som en dag skall springa. Då skola hedendomens grundvalar skakas''. Många förstodo honom inte då. Men nu har man i allmänhet kommit till insikt om, att han hade rätt. Det torde inte vara för mycket att påstå, det missionsskolorna fått vara med om att lägga grunden till ett nytt Kina — ett Kina, som strävar framåt, i stället för att det gamla Kina inte bara höll igen, utan t. o. m. drog tillbaka. Mycken vidskepelse och avguderi har försvunnit. Guds skaparord: ''Varde ljus!'' har skingrat mycket mörker i Kina. Vad Kina än må bliva och vad de kineser, som fått genomgå missionsskolorna, än må företaga sig i världen, en sak torde vara säker, den nämligen: de bli olika sina förfäder; de komma att bilda ett nytt Kina. Låtom oss bedja och hoppas att de må bilda ett bättre, ett kristet sådant!

J. A. Rinell.

Flickskolan i Kiaochow ännu en gång.

Till vänner i Skuru och på andra platser, vilka på ett så praktiskt sätt besvarat kinesflickornas bön om bättre och sundare lokaler för flickskolan i Kiaochow, ber jag att å deras vägnar få frambära ett varmt tack.

Förliden söndag (den 15 febr.) var det en riktigt stor dag för oss. Vi fingo då 756 kr. vid ett möte i Örebro I. Därjämte fingo vi löfte om mer sedan från en av Herrens skaffare där. Mitt hjärta riktigt jublar av tacksamhet för denna goda början. Över första tusendet redan! Men pengar äro ej mycket värda nu, säges det allmänt. Det är alltså inte nog. Inte heller skola vi väl låta Skuru och Örebro ensamma bygga Svenska baptisternas flickskola därute i Kiaochow! Här finns rum för många flera.

Systrar landet runt! Haven I läst kinesflickornas bön och Louise Ahlvéns varma vädjan i Wecko-Posten? Om ej, sök reda på W.-P. för den 24 dec. 1919 och den 8 jan. 1920 och se vad som står där. Nu är tiden inne att ta ett riktigt jättetag.

För ett par veckor sedan fick jag ett meddelande från Kiaochow som säger: ''Många flickor i flickskolan äro sjuka i höst. Sju à åtta ligga på en gång. Och så snart dessa bli bättre, så sjukna andra''. — Ett senare meddelande säger: ''Fyra flickor från flickskolan och sex unga män från gosskolan skola, o. G. v., taga sin avgångsexamen till jul''.

Det första meddelandet säger oss sålunda, att många svårigheter måste övervinnas. Dessa svårigheter kanske voro minimala, om bättre skollokaler funnos. Det andra meddelandet säger oss att i trots av allt, är resultatet jämförelsevis gott.

Tänk dig, broder och syster, vad tio nya unga infödda arbetare betyda för vårt missionsarbete därute! Är det ej hoppfullt? Aldrig gläds mitt hjärta så som vid dessa tillfällen, då unga män och kvinnor stå rustade och färdiga att i Herrens namn upptaga kampen mot avguderiets mörker därute. Och är det väl underligt att man gläds? Det ligger ju så många år av arbete, ängslan, böner och tårar bakom dessa unga rekryter. Men Gud hjälper genom allt. Han ger kraft och nåd. *Därför bör Han hava all äran.*

Så måste vi då alla hjälpas åt även i detta arbete. Låt oss snart få höra från flera som vilja insätta böner och medel för denna goda sak.

Hedvig Rinell.

Flickskolan i Kiaochow.

Vår verksamhet i Kina har trots de små medel vi kunnat ditsända gått framåt. Detta beror på Guds välsignelse och behag över våra goda missionärers nitiska arbete. Det är ock svar på missionens vänners bön och förbön. Men framgång kräver ökad ansträngning. Bland annat behöva vi då anstalter för att undervisa ungdomen. Och en av de skolor, som nu behövas är en flickskola i Kiaochow. Så väl detta företag som andra därute på vårt missionsfält i Kina kräver medel. I förra numret hade vi en artikel inne om denna sak. Rörande vad skolan kostade hade vi då några siffror, som ej voro rätt vägledande. Vi sade: ''Kostnaderna för saken äro icke så överhängande stora. I Kinamissionärernas kostnadsförslag i fjol begärdes för ändamålet 4,000 kr. En enda missionsvän skulle kunna giva dessa 4,000 kr. Du, som kan det, giv dessa 4,000. Gläd missionärerna därmed, gagna fältet därmed, främja missionen därmed, tjäna Gud därmed.''

Här åsyftade 4,000 kr. voro då de begärdes att anse som startningskostnader. Byggnaderna eller byggnaden torde gå på omkring 24,000 kr. Men även denna summa bör ej anses överhängande stor eller allt för stor i förhållande till vad saken verkligen gäller. Fru Hedvig Rinell, som särskilt intresserar sig för denna verksamhetsgren, har i sina föredrag antytt att för flickskolan i Kiaochow behövdes 20,000 à 30,000 kronor.

Om behovet av särskilt den skola det nu är fråga om skrev fru Hedvig Rinell i februari i Wecko-Posten följande:

Till vänner i Skuru och på andra platser, vilka på ett så praktiskt sätt besvarat kinesflickornas bön om bättre och sundare lokaler för flickskolan i Kiaochow, ber jag att å deras vägnar få frambära ett varmt tack.

Förliden söndag (den 15 febr.) var det en riktigt stor dag för oss. Vi fingo då 756 kr. vid ett möte i Örebro I. Därjämte fingo vi löfte om mer sedan från en av Herrens skaffare där. Mitt hjärta riktigt jublar av tacksamhet för denna goda början. Över första tusendet redan! Men pengar äro ej mycket värda nu, säges det allmänt. Det är alltså inte nog. Inte heller skola vi väl låta Skuru och Örebro ensamma bygga Svenska baptisternas flickskola därute i Kiaochow! Här finns rum för många flera.

Systrar landet runt! Haven I läst kinesflickornas bön och Louise Ahlvéns varma vädjan i Wecko-Posten? Om ej, sök reda på W.-P. för den 24 dec. 1919 och den 8 jan. 1920 och se vad som står där. Nu är tiden inne att ta ett riktigt jättetag.

För ett par veckor sedan fick jag ett meddelande från Kiaochow som säger: ''Många flickor i flickskolan äro sjuka i höst. Sju à åtta ligga på en gång. Och så snart dessa bli bättre, så sjukna an-

dra". — Ett senare meddelande säger: "Fyra flickor från flickskolan och ... unga män från gosskolan skola, D. V., taga sin avgångsexamen till juli."

Det första meddelandet säger oss således, att många svårigheter måste övervinnas. Dessa svårigheter kanske voro minimala, om bättre skollokaler funnos. Det andra meddelandet säger oss att i trots av allt, är resultatet jämförelsevis gott.

Tänk dig, broder och syster, vad tio nya unga infödda arbetare betyda för vårt missionsarbete därute! Är det ej hoppfullt? Aldrig gläds mitt hjärta så som vid dessa tillfällen, då unga män och kvinnor stå rustade och färdiga att i Herrens namn upptaga kampen mot avguderiets mörker därute. Och är det väl underligt att man gläds? Det ligger ju så många år av arbete, ängslan, böner och tårar bakom dessa unga rekryter. Men Gud hjälper genom allt. Han ger kraft och nåd. Därför bör Han hava all äran.

Så måste vi då alla hjälpas åt även i detta arbete. Låt oss snart få höra från flera som vilja insätta böner och medel för denna goda sak."

De skrivelser, som fru Rinell här ovan omnämner, äro av följande innehåll. I W. P. för den 24 dec. 1919 läses:

"För några år sedan kom en fattig kinesgosse till vår missionsskola i Kiaochow. Han hörde där att avgudarna voro döda beläten, som inte kunde höra bön eller hjälpa. Då hans moder ville taga honom med sig till en avgudafest, vägrade han att gå, "ty", sade han, "i missionsskolan har jag hört om den sanno guden, och jag vill därför inte mer tillbedja avgudar. Detta frimodiga vittnesbörd bidrog till både hans moders och broders frälsning. Båda fingo blott några år efteråt gå hem i frid.

En annan moderlös fattig gosse blev av sin troende fader sänd till missionsskolan. Han arbetade villigt och gärna. Blev själv under skoltiden förd från mörker till ljus. Efter slutade studier har han arbetat som lärare i landskola och som evangelist. Inte få ha genom hans arbete blivit förda till Kristus. Av sin lilla månadslön har han även under olika tider hjälpt fyra andra fattiga barn att åtminstone delvis betala sina skolavgifter. Han är en gärna hörd predikant och har tagit rätt stor del i tältverksamheten. Säkerligen har han ännu mycket att uträtta i Herrens vingård.

I en annan mission upptogs för några år sedan två fattiga flickor av en kvinnlig missionär. Hon sände dem till en skola, där de visade stor begåvning och flit. Efter slutade studier där, reste de till Amerika för att fortsätta desamma. De återkommo senare såsom kvinnliga missionsläkare, och ha, såsom sådana nedlagt ett storartat arbete bland sina lidande systrarna i Kina.

Om den ena av dessa läkare berättas det, att hon för tjugu år sedan i sällskap med en missionär skulle besöka en sjuk familj i en stor stad. Folket började kasta sten på dem, så att de måste gömma sig i ett hus. Detta gjorde ett så stort intryck på henne att hon beslöt sig för att börja läkareverksamhet i den staden. Och hon gjorde det utan understöd från sin mission. Först sedan arbetet började få bestämda former fick hon mottaga hjälp av denna.

Och vad är resultatet efter dessa få år av tjänande? Jo, hon har nu det präktigaste sjukhuset i hela missionen. Tomten till hela anläggningen är skänkt av stadens befolkning och dessutom får hon årligen från samma håll mottaga en större summa pengar för verksamhetens underhåll. Tusental få här läkedom och hjälp för sina otaliga sjukdomar av denna doktor och hennes sköterskor. Och vad som är ännu bättre: de få veta vägen till Honom som är icke blott kroppens utan även själens läkare.

Vad Kina och övriga hednaländer behöva, det är dessa självuppoffrande, med Kristi kärlek uppfyllda infödda män och kvinnor, som äro villiga att giva sig själva för att andra skola bliva lyckliga. Men de behöva först ledning och undervisning, så att de bli skickliggjorda för sin stora uppgift. Här är det som även vi härhemma få vara med och hjälpa till, direkt eller indirekt. Vilken ära! Vilken nåd!

Just nu höra vi, och detta med oblandad glädje, att stora ansträngningar göras för att få till stånd en högskola för den baptistiska ungdomen här i Sverige. Må det lyckas väl! Men må vi ej då glömma den del av den kinesiska baptistungdomen som bör ligga oss svenska baptister riktigt nära om hjärtat. Särskilt hälsa flickorna i missionsskolan i Kiaochow eder varmt och innerligt. De säga:

"Giv oss större skollokaler, större, varmare, mera sanitära sovrum och lite rymligare kök. Vi ha ännu aldrig haft en tvättstuga, ett badrum eller ett isoleringsrum för de sjuka. För kort tid sedan sjuknade en av oss, en 20-årig rikt begåvad flicka som skulle tagit sin avgångsexamen nästa år, i kolera. Kampen blev kort. Vid 11-tiden på kvällen inställde sig häftiga smärtor. Efter midnatt måste hon föras till den ett långt stycke bort liggande sjukstugan. På morgonen måste hon bäras hem. Där somnade hon snart in i döden."

"Skulle vi inte också tillsammans med våra övriga lidande bröder och systrar snart kunna få ut en missionsläkare? Det är inte lätt för dem, som skola förestå våra skolor, då epidemier av varjehanda slag rasa runt omkring. De få inte mycket vila, då kanske 8 à 10 av oss ligga sjuka i feber och man inte riktigt vet vad utgången blir. De skola ju dessutom bestrida sin del av undervisningen om dagarna, leda mötena, se till att allt är rent i skolan, föra räkenskaperna för hushållet och ha omsorg om både det andliga och timliga, välbefinnandet. Och det är nog inte så lätt. Inte ens det senare, då det anslagna understödet alltid är det minsta möjliga."

"Det är mera vi nog skulle önska. Men vi våga inte säga mera denna gång. Vi bedja blott: hör den bön vi här sökt framlägga! Vi äro ett 40-tal flickor nu. Men det är många, många flera som önska komma till skolan. Men det finns inte utrymme ens för en enda mer. Vi ha, som det nu är, ändå att ligga 7 à 8 flickor i ett rum, som vore lagom för två!"

Skulle ej föreningar eller enskilda vänner kunna bekosta byggandet och inredandet av var sitt sovrum, matrum, klassrum eller dylikt — för sig i runt tal 800 kr. eller 1,000 pr styck? Rummet i fråga finge då bära givarens eller föreningens namn.

Ja, broder och syster! Här finns något att tänka på, att bedja för och att offra just nu. Gud vill det. Vi kunna om vi vilja.

Hedvig Rinell."

Skrivelsen i Wecko-Posten av den 8 jan. 1920 har följande lydelse:

"I Wecko-Posten, n:r 52, läses en artikel med ovanstående rubrik, som söker mana till ett kraftigt arbete för att få till stånd större, mera tidsenliga och sunda lokaler för vår missions flickskola i Kiaochow.

Då jag läste det, rördes mitt hjärta och jag känner, att jag bör säga några ord i denna sak. Vänder mig därvid särskilt till mina systrar i baptistsamfundet med en hjärtefråga:

Borde icke vi kristna kvinnor, som fått mottaga så oändligt mycket gott från Herrens hand, och som äro så benådade framför våra systrar därute i Kina, taga oss an denna sak och se till att den så fort som möjligt kan bli realiserad?

För att detta skall låta sig göra kunde ju t. ex. i varje mödraförening utses en person som finge till sin uppgift att kraftigt intressera för och leda insamlingen m. m.

Låt oss visa att vi älska våra systrar därute på vårt missionsfält och att vi vilja deras väl. Låt oss även visa våra missionärer denna uppmuntran i deras arbete. De ha säkerligen många och stora svårigheter att kämpa mot som vi härhemma så litet ana.

Låt oss först och sist visa tacksamhet till Gud för det glada budskap som för sekler sedan nådde oss om den frälsning som beretts oss i Kristus Jesus och för den salighet som väntar oss därovan.

Dyra systrar, må vi lägga på hjärtat kinesflickornas bön och i Guds kraft gå till verket medan det heter i dag!

Louise Ahlvén.

Vi citera här de ord med vilka förra artikeln avslöts:

"Missionsstyrelsens utskott beder den, som kan, att giva dessa penningar. Missionsledningen beder Gud göra hjärtan villiga att offra för missionen och dess verksamhetsgrenar de medel, som därför behövas."

Missionskommitténs sekreterare.

Se föreg. artikel:

V. S. N:26 – 1920.

Flickskolan vid Kiaochow.

En god och framgångsfull skolverksamhet har jämte den övriga evangeliska verksamheten pågått i Kiaochow, Kina. Men verksamheten måste naturligtvis utvidgas. Kraven bli allt större och större. Men skola de kunna tillgodoses, måste våra missionsvänner komma ihåg missionen med nödiga medel. Fru Hedvig Rinell, vår duktiga kvinnliga missionär, har särskilt känt behov av att göra något för flickskolesaken. I en skrivelse till missionsstyrelsen säger hon bland annat:

n av den 8
delse:
läses en ar-
rik, som sö-
arbete för
nera tidsen-
vår missions

hjär-
na nå-
ig då
baptistsam-

rinnor, som
mycket gott
om äro så
trar därute
sak och se
möjligt kan

sig göra
iraförening
ll sin upp-
r och leda

ira systrar
och att vi
n visa vå-
tran i de-
en många
impa mot

tacksam-
skap som
s om den
ristus Je-
lintar oss

på hjär-
i Guds
hetor i

lvén.

d vilka

beder
pennin-
r Gud
ör mis-
mar de

are.

I Kina voro vi ense om att en utvidgning måste komma till stånd. Det är 16 år sedan den nuvarande skollokalen inköptes. Då hade vi 16 flickor och 15 gossar där. 1910 flyttades gosskolan till annan lokal. Elevantalet bland flickorna har emellertid årligen växt. Vintern 1919 var det 40. En klass bibelkvinnoelever, 6 st., samt två lärare skola ock ha sin bostad i skolan. Att elevantalet måste växa är ju naturligt. Vi ha nu nära 1,000 församlingsmedlemmar å vårt Kiaochow-fält. Vi äro ju ock skyldiga att göra vad göras kan för deras ungdom. Det är ock glädjande, att folket har förtroende för skolan, så att de vilja sända sina flickor dit. — Vi skulle ock kunna öppna många småskolor ute i byarna, men vi sakna lärarinnor. Dessa måste nämligen först uppfostras. Vår skola har länge varit en sådan uppfostringsanstalt, och flera ha blivit utexaminerade därifrån. Dock, de äro som en droppe i havet.

Vad själva utvidgningen av skolan angår, så kan den ske på två sätt. Det ena är att försöka få större tomt, där skolan nu är, och så tillbygga den. Detta blir emellertid ej lätt, ty åtminstone fyra ábor bo runt omkring. Och det är ej säkert att alla dessa vilja sälja, åtminstone komma de inte att sälja billigt. Ett andra sätt är att köpa en tomt, som är obebyggd, och där bygga upp en tidsenlig och sanitär skola med tillhörande sovrum, kök, matrum, isoleringsrum etc. Säkerligen bleve detta det bästa i längden, i synnerhet från hälsosynpunkt sett. Där skolan nu är belägen, finns ingen möjlighet till dränering. Allt smutsvatten m. m. har därför måst bäras in och placeras på ett hörn i vår trädgård. Men då vinden kommit från det hållet — hu, då har det knappast varit möjligt att andas. Alla ha varit missnöjda med detta. Men det har inte varit någon annan utväg.

Kunde en ny skola byggas, då bleve den gamla nyttig för bibelklasser, gästrum för tillfälliga kvinnliga besökare, bostad för bibelkvinnor etc. Vi ha hittills saknat rum för dessa ändamål.

En annan önskan i samband med flickskolan är ock att styrelsen så fort som möjligt må utsända en lärarinna, som kan ta del i all undervisning. Jag har under de senaste 2 à 3 åren haft god hjälp av vår dotter Margit. Hon har nämligen undervisat i sång, musik och slöjd. Nu har hon rest, och jag blir åter ensam. Jag kan därför inte sköta allt som sig hör både i flickskolan och bibelskolan. En lärarinna med blott småskoleexamen är dock otillräcklig. Fordringarna i Kina stiga också med varje år. Och vi måste följa med vår tid även här. Sök emellertid att få en lärarinna, som icke blott äger god skolbildning, utan även pedagogisk utbildning samt en som är musikalisk, så hon kan leda sång och undervisa i musik. Mycket nödvändigt är ock ett lugnt och stilla sinnelag samt en god kroppslig hälsa, framför allt förmågan att umgås med kamrater och barnen på ett sant kristligt sätt."

Om vi förstått saken rätt, har fru Rinell vid lämpliga tillfällen framhållit denna sak, och vi tro, att våra vänner äro villiga att biträda henne i detta strävande. Kostnaderna för saken äro icke så överhängande stora. I Ki[illegible] missionärernas kostnadsförslag i fjol begärdes för ändamålet 4,000 kr. En enda missionsvän skulle kunna giva dessa 4,000 kr. Du, som kan det, giv dessa 4,000. Gläd missionärerna därmed, gagna fältet därmed, främja missionen därmed, tjäna Gud därmed.

Missionsstyrelsens utskott beder den, som kan, att giva dessa penningar. Missionsledningen beder Gud göra hjärtan villiga att offra för missionen och dess verksamhetsgrenar de medel, som därför behövas.

En öppen dörr.

Anförande vid allmänna konferensen av missionär J. A. Rinell.

Upp. 3: 8.

Guds Ande sade fordom till församlingen i Filadelfia: "Se jag har låtit dig finna en öppen dörr."

Det samma kan med allt skäl sägas till oss, då det gäller vår Kinamission. Vi åtnjuta nu religionsfrihet. Regeringen bemöter missionärerna och deras arbete med förståelse; inte sällan med respekt och vördnad.

— En borgmästare i vår stad, Kiaochow, som ville ha in sin dotter i vår flickskola sade till mig en gång: "Jag har många vänner som äro kristna. De äro faktiskt de bästa människor jag känner. Kristi religion är en god religion. Jag skulle önska att min dotter komme under kristligt inflytande. Ja, jag skulle önska att hon bleve en kristen."

Folket hyser även förtroende till oss.

— Det var t. ex. en gång vi behövde omkring 3,000 kr. för ett husköp. Banken, där våra pengar voro insatta, var stängd under några dagar. Vi gingo till en bekant kinesisk handlande i staden och frågade honom, om han kunde hjälpa oss. Han gav oss de pengar vi behövde. Och han gjorde det utan borgen eller annan säkerhet. "Edra ord äro tillräcklig borgen", sade han.

Vi ha anledning att tacka Gud för ett sådant förtroende. Ty förtroende för missionären och missionen är ett grundvillkor för framgång, då det gäller Herrens sak.

Fältet i stort ligger framför oss. Många inbjuda oss att öppna skolor och predikolokaler. Ja, så många att vi kunna inte på långt när efterkomma dem alla. Gud har givit oss en öppen dörr.

Det skulle ha varit mig kärt att få giva en någorlunda fullständig överblick rörande fält, arbete och arbetsmetoder, men tiden tillåter mig blott att helt hastigt snudda vid det samma.

I. Rörande själva fältet ber jag få hänvisa till årsberättelsen, som i detta fall är mycket upplysande. Av densamma framgår att arbetet är stort och vidsträckt. Gud hjälpe oss att göra vår plikt att denna stora åkerteg snart må bli besådd av evangelii ädla utsäde!

II. Rörande missionsarbetare lärde Jesus oss att bedja skördens Herre om arbetare i den myckna skörden. Och det är vad vi behöva. Våra arbetskrafter äro nämligen allt för få.

1. Vi ha blott 16 svenska missionärer, män och kvinnor inberäknade.

2. Vid deras sida stå ett 40-tal evangelister och bibelkvinnor samt ett 50-tal kristna skollärare och lärarinnor.

Då vi å ena sidan betrakta behoven och å andra sidan arbetskrafterna, ha vi all anledning fråga: "Vad förslår det ibland så många?"

III. Låt mig också säga några ord rörande de arbetsmetoder, som följts och följas.

1. Ett arbetssätt som vi använt och och fortfarande använda är bok- och skriftspridningen.

Vår mission har inte i egentlig mening författat någon litteratur, men den har spritt inte så lite god litteratur som andra missioner utgivit. Så har den under sin tillvaro sålt eller på annat sätt utdelat minst 100,000 ex. biblar och bibeldelar och årligen bortskänkas omkring 60,000 ex. mindre skrifter och traktater. — Följen dessa tysta budbärare i edra förböner!

2. En annan arbetsmetod är att försöka hjälpa de sjuka och lidande.

De sjukas antal är legio i Kina. Vi försöka hjälpa dem så gott vi kunna genom bl. a. sjukvård. Vi ha tre sjukstugor: en i Kiaochow, en i Chucheng och en i Kaomi. De ha förestått av Leander, Almborg, Edit Pettersson i Kiaochow, Lindberg och Matilda Persson i Chucheng och Leander i Kaomi. De utländska arbetarna ha även i sjukvården varit behjälpliga av infödda medarbetare. Dessa ha vanligen fått sin undervisning i sjukvård hos amerikanska läkaremissionärer. Trots det att denna sjukvård varit mycket primitiv har den dock haft en mission att fylla. Och vi längta efter den dag, då bättre kvalificerade män och kvinnor kunna utsändas för detta stora och viktiga arbete.

3. En tredje arbetsmetod har varit missionsskolverksamheten. Genom denna ha barn och ungdom inte blott fått lära sig att läsa och skriva, utan framför allt lära sig att känna Gud och den han sänt haver Jesus Kristus.

Vår mission har för närvarande i allt ett 50-tal sådana skolor med 946 elever. Dessa skolor äro dels förlagda till huvudstationerna och dels till utposterna eller deras omedelbara närhet. De flesta av dem äro endast småskolor. Några upptaga dock folkskolornas läsplan. Två à tre upptaga ett schema i det närmaste motsvarande den svenska högre folkskolans.

De högre folkskolorna, eller som vi i dagligt tal kalla dem fortsättningsskolorna, äro följande:

1. Gosskolan i Kiaochow med några och tjugu elever. — Den kan sägas helt tillhöra denna klass.

2. Flickskolan i Kiaochow med ett 40-tal elever. Av dessa äro dock endast 12 st. uppflyttade i avdelningen för högre folkskola. De övriga eleverna tillhöra lägre klasser.

3. Flickskolan i Chucheng liknar ock sin systerskola i Kiaochow däri att den inrymmer elever tillhörande både småskolans, folkskolans och högre folkskolans klasser. — Den högre kursen omfattar fyra år.

Avsikten särskilt med den högre skolan är bl. a. att från den rekrytera blivande missionsarbetare såsom lärare och lärarinnor för m. skolorna, evangelister, bibelkvinnor etc.

Från gossarnas avdelning ha hittills 24 gossar graduerat. Av dessa har en förlorats för församlingen och verksamheten, tre tillhöra församlingen, men ha ingen anställning i missionens tjänst. De övriga tjugu äro alla i aktiv verksamhet för Herren antingen som evangelister eller lärare.

Från flickskolan ha 12 elever graduerat. Av dessa äro sju fortfarande i aktivt arbete. Någon har lyckligt slutat och gått hem till Gud, andra ha gift sig och äro nu goda hustrur och lyckliga mödrar.

4. En annan arbetsmetod har varit att samla män, kvinnor och barn till s.-skola. Vi ha nu många s.-skolor å fältet och i runt tal 1,500 lärjungar och elever.

5. Åter en annan arbetsmetod, som våra svenska systrar med sina kinesiska hjälparinnor med fördel använt och använda är att göra s. k. husbesök, d. ä. att gå från hus till hus för att tala med kvinnor och barn om det enda nödvändiga och att inbjuda dem till möten etc.

6. Vi män bruka vid sidan av de offentliga mötena, som hållas i kapellen, gå ut till städer och byar för att å öppen gata, å torg o. d. samla folk för vilka vi predika, sälja skrifter, dela ut traktater, inbjuda till möten etc. — Under de senare åren ha vi ock haft ett flyttbart tält som uppsatts här och där i städer och byar. Flera tiotal tusen människor ha på detta sätt blivit i tillfälle att lyssna till Kristi frälsningslära. Och Guds ord skall icke — och har icke — återkommit fåfängt.

7. För intresserade och frälsningssökande kineser ha vi bibelklasser dels å huvudstationerna och dels å utposterna. Sådana hållas ock för församlingsmedlemmar av båda könen. Likaså för arbetarna i missionens tjänst hållas årligen ett par veckors möten för fördjupandet av det andliga livet.

IV. Resultatet av arbetet.

Var och en vet att siffror äro mycket vanskliga, då det gäller att fastslå resultatet av andlig verksamhet. Och dock måste vi inte sällan använda dem. Kanske följande statistiska överblick i någon mån kan belysa ämnet. — För 25 år sedan hade vår mission i Kina verksamhet blott i en stad, nu har den regelbunden och söndaglig verksamhet i fyra städer och i ett 40-tal stads- och köpingliknande samhällen. Då hade vi blott en predikolokal som rymde ett 80-tal människor; nu ha vi i samma stad ett kapell som lika lätt rymmer 700 personer och dessutom större eller mindre kapell i tre andra städer och ett 30-tal byar och samhällen; då hade vi inte en enda infödd arbetare, nu ha vi ett 40-tal infödda evangelister och bibelkvinnor samt ett 50-tal kristna skollärare; då hade vi inte en enda genom vår mission omvänd kines, nu ha vi fyra församlingar och tillsammans 1,069 medlemmar av vilka 80 st. döptes under förra året; då hade vi inte en enda missionsskola, nu ha vi ett 50-tal sådana med nära 1,000 elever; då hade vi inte en enda s.-skola, nu ha vi många s.-skolor med omkring 1,500 besökare.

För den framgång som sålunda missionen, trots av alla brister och ofullkomligheter har haft, böra vi innerligt och ödmjukt tacka Gud. Den bör lära oss att arbetet i Herren inte är förgäves. Den bör sporra oss till fortsatta ansträngningar.

V. Ty det är ännu mycket ogjort.

Av de 5,000 byar och samhällen som ligga inom det område som vår mission redan har inringat såsom ett missionsfält finns det ännu otroligt många byar, där ännu intet Jesu Kristi vittne har pekat på Guds Lamm som bortbär världens synder. Folket är där i ordets vidsträcktaste mening hedningar. Skall månne deras blod en dag bliva krävt ut ur vår hand. Och vad skola vi säga om alla de byar som ligga utom den linje, som vi för ögonblicket uppdragit såsom vårt missionsfält? De borde ock intagas av oss. I sanningen: "Skörden är mycken, men arbetarna äro få."

VI. Några önskemål.

1. Vi önska flera huvudstationer.

a. I Kaomi har tomt inköpts och en del hus uppförts. — Det är meningen att vännerna Leanders skola stationeras där så fort undertecknad kommer tillbaka till Kiaochow.

b. Staden Ihchau står ock i tur att bli huvudstation. Det ser nu ut som att den planen snart skulle kunna realiseras.

2. I förening med arbetets utvidgning behöva vi ock flera utländska missionärer.

a. Bröderna Leander och Almborg behöva var sina medarbetare. Den förre i Kaomi och den senare i Ihchau.

b. Vi behöva med snaraste en läkaremissionär och ett par sjuksköterskor för sjukvården.

Vi behöva likaså en duktig lärare och en dito lärarinna för skolorna.

3. Vi behöva större och bättre skollokaler för de högre skolavdelningarna i Kiaochow.

a. Egron Rinell har vänt sig till Ungdomsförbundet och bett detta om en ny skollokal för gosskolan. Min hustru vänder sig till konferensen och samfundsmissionen och ber om en dito för flickskolan.

b. Kapell och skolhus byggas inte sällan på missionsfältet som "minnesbyggnader" efter någon bänsoven missionär. Vi bönfalla Er dock och säga: "Given vad som behövs för dessa skolor innan missionärerna

130

dö." Tiden hastar. Vi behöva dem med snaraste. Det är i dessa vi skola utbilda blivande missionsarbetare.

4. För allt detta behöva vi pengar, mycket pengar. Må det behaga Herren att uppväcka män och kvinnor, som äro villiga att offra både sin personliga kraft och sina medel för Herren och missionens sak!

VII. Ställningen på fältet.

1. Samarbetet och samförståndet på fältet mellan de utländska missionärerna å ena sidan och kineserna och missionärerna å den andra var gott då vi lämnade fältet.

2. Ett nytt och betydelsefullt steg har ock nyligen tagits i det att Kiaochow församling valt en infödd pastor. Hans namn är Wang. Är närmare 50 år gammal. Är begåvad. Har tillhört församlingen sedan 1901. Har under många år tjänat som församlingens diakon, evangelist och skolinspektör. — Vi hoppas få god hjälp av honom i arbetet. Bedjen för honom! Bedjen för de övriga arbetarna, inländska och utländska! Bedjen för de omvända, för arbetet och för Guds verk!

Kommen ihåg att Herren har givit Eder och missionen i Kina en öppen dörr. "Än är det dag, än går det an, om natten ingen verkan kan." Må vi därför gripa evangelii fackla och skynda in genom den öppnade dörren för att sprida ljus i mörkret och söka rädda allt vad som räddas kan! Må vi göra det innan dörren stänges — innan det blir för sent!

Mjölby församling hade den 29 febr. att säga farväl till sin lärare, pastor Hj. Ahlvén, som då efter ett mer än fyraårigt arbete nedlade sin befattning som församlingens herde. Med anledning därav höll han en god och för tillfället lämplig predikan på f. m. Och på e. m. hölls offentlig avskedsfest. Båda dessa högtider voro — i likhet med de flesta församlingens offentliga möten — väl besökta. Talen som höllos av brr. Hogman, Hallin, Eriksson, Ahlvén m. fl. vittnade om ett enigt och gott samarbete. Det samma har ock understrukits av andra vänner här med vilka jag kommit i beröring. Arbetet i Herren har inte heller varit förgäves. Under fyraårsperioden har närmare ett 80-tal personer kommit till församlingen. En dotterförsamling har också bildats under tiden. Ställningen inom vänkretsen är god. Med övriga religiösa sammanslutningar inom samhället har pastorn ock stått på god fot. Detta vitsordades bl. a. i skrivelse till festen från missionspastor Sanfrid. Denne broder var på grund av en resa förhindrad att personligen närvara. Församlingens tack till den avgående pastorsfamiljen tog sig ock bl. a. uttryck i en vacker bordservis och en subskriberad penninggåva som vid tillfället överlämnades. — Familjen Ahlvén lämnar inte samhället. Vid sidan av bokförläggareverksamhet ämnar pastor A. fortsätta sin predikantbana. Talrika kallelser från mindre församlingar och försummade fält med bön om predikohjälp ha under årens lopp måst avböjas. Nu hoppas han att i större utsträckning än förut kunna efterkomma det macedoniska ropet från dem. Till denna viktiga och självuppoffrande mission önskas han ock Guds rika nåd, kraft och välsignelse.

J. A. Rinell.

Östgöta-Bladet 15/1-20

Om missionen i Kina

höll missionär J. A. Rinell och fru Rinell intressanta och väckande föredrag i baptistkapellet i Skeninge i tisdags kväll.

Mötet inleddes med bön av riksdagsman Andersson i Fallsberg, varpå pastor Larsson hälsade de båda missionärerna välkomna och presenterade dem för åhörarna.

Hr Rinell förde sina åhörare på en resa till Kina och den plats, där han verkat i 25 år. Första gången, då man gjorde ett besök i missionsstationen bestod denna av ett oansenligt gatuhus och ett litet söndagshus, med en liten ointresserad åhörareskara. Andra gången han med läsarna gjorde besök där, hade den lilla söndagsstugan rymmande blott ett 30-tal personer fått lämna rum för en predikolokal för 150 personer och räknade församlingen ett femtiotal medlemmar.

Nu har av denna ringa början blivit stationer i fyra städer och med 40 utposter. I missionens skolor undervisas ett tusental barn och n[…] finnas 1,000 församlingsmedlemm[…] därute. Den lilla missionsgården där verksamheten började använd[…] nu till skollokal och en ny kyrk[…] rymmande 800 personer har bliv[…] byggd.

Även missionen bland kvinnorna har gått framåt. Svårigheten vid de[…] fortsatta arbetet därute är brist[…] på lokaler för undervisningen.

Lärjungarnas föräldrar äro boend[…] rätt så spridda, varför barnen må[…] ste bo i skolan. Där är man s[…] trångbodd, att i den egentligen av[…] sedda för två personer, sju måst[…] ligga. Ett livsvillkor för ett fort[…] satt arbete är större lokaler och för att få medel därtill upptages kollek[…] å de platser, där de båda missionärer[…] na tala.

Det var ett verkligt nöje, att höra både hr och fru Rinell tala, så en[…] kelt, klart, levande och medryckande var deras framställningssätt. Man bokstavligen av dem fördes dit ut till Kina och tyckte, att man befann sig mitt ibland kineserna. Isynnerhet bidrog därtill de smådrag som berättades.

Mötet avslutades med bön av pastor Larsson.

Östgöta-Bladet 17/1-20

Missionsmöte

hölls i onsdags i Betaniakapellet. Sedan pastor K. Sjöholm hälsat de närvarande välkomna följde ett synnerligen intressant missionsföredrag av missionär J. A. Rinell, vilken i 25 år verkat i Kina. Om föredragets närmare innehåll se vår Skeningeavdelning i föreg. n:r.

Hr Rinell är född i Rinna socken och har bl. a. gått i skola i Vadstena.

Efter föredraget bjöds på sång till luta av stud. S. Johansson. Publiken var talrik.

Östgöten 23/3-20.

Kinas ungdom.

Över ämnet "Kinas ungdom" höll Kinamissionären J. A. Rinell i Betaniakapellet ett intressant föredrag på söndagskvällen.

I Kina finnes ungefär ett hundra miljoner barn under tio år och nära lika många i åldern 10—20 år.

Vördnad för de vuxne och särskilt fäderna är ett typiskt drag i kinesisk ungdomskaraktär.

Tidigt införes barnet i dyrkandet av någon bland de 1,200 olika avgudarna.

Skolbildningen är mycket försummad. Av de fyra samhällsklasser lärare, lantbrukare, hantverkare och köpmän, som kineserna räkna, är det endast de första, som för sin kompetens ovillkorligen behöver kunna läsa.

Till 1905, då en del reformer i skolväsendet genomfördes, var all undervisning privat, men efter detta är hava regeringsskolor inrättats efter mönster av missionsskolorna. Undervisningen är dock ej obligatorisk.

Man har beräknat att 63 män av 1,000 kunna läsa och skriva — och bland kvinnorna tre på tusen. I talarens arbetsdistrikt finnas 75 skolor för gossar och en enda för flickor. Samundervisning förekommer ej.

Ett synnerligen gott minne är vanligt bland skolungdomen. Så kan t. ex. vid sidan om alla de vanliga skolämnena en gosse under 2 à 3 månader inlära ett helt evangelium ur Nya testamentet ordagrant utan att vid uppläsandet stappla på en enda bokstav.

I affärer o. d. finns ingen kvinnlig arbetskraft anställd. Endast i hemmet äger kinesiskan sitt arbetsfält. Äktenskap ingås redan vid omkring 17-årsåldern. Kontrahenterna se och tala med varandra först efter ingånget äktenskap. Det hela är en affär, som ofta förmedlas av äldre kvinnor, vilka med en kramlåda som förevändning gå omkring i husen och övertala föräldrar att gifta bort sina söner och döttrar.

Kinas ungdom är numera mycket mottaglig för utländskt inflytande. Boxarupproret för tjugu år sedan bildar vändpunkten, då ungdomen började intressera sig för utländsk kultur. I skolreformen 1905 och republikens utropande 1911 äro resultat av de ungas levande intresse och mäktiga energi.

Ungdomen har mist tilliten till avgudarna, även om den delvis ännu iakttager ceremonierna. Många avgudahus äro förvandlade till skolsalar. Talaren gav flera exempel på unga kineser, som övergått till kristendomen — särskilt ur studentvärlden.

Kina kommer dock att hastigt smälta till i de nya samhällsformerna. Det enda, som kan hindra en sådan tillstelning, är kristendomen.

Även rationalismen har vunnit och vinner terräng bland de unga kineserna, och "ingen-guds-föreningar" vinna stor tillslutning. Nu är dörren öppen, men den kan snart stängas.

Det synnerligen hörvärda föredraget avslutade talaren med en varm vädjan att genom personlig eller ekonomisk insats främja missionsverket bland Kinas ungdom.

L—ns.

Svenska baptistmissionens missionsfält i Kina.

N:r 18-1920

Vår förste kinamissionär C. Vingren, som öppnade verksamheten på Kiao-Chow fältet, brukade i sina föredrag vid återkomsten till Sverige säga, att han var viss om, att det var Guds finger, som genom honom utpekade vårt missionsfält i Kina. Och vi tro det. Erfarenheten har också visat det. Och vi veta, att så väl våra äldste missionärer: J. E. Lindberg och J. A. Rinell som senare utsända missionärer hysa samma mening i denna sak. Gud har givit svenska baptister ett missionsfält i provinsen Shantung. Må vi med all kraft [illegible] arbeta därpå.

Men huru är då detta fält?

Med ledning av vad missionärerna J. A. Rinell och Ellis Almborg, som nu äro i hemlandet, berätta och av vad vi på annat sätt sett och hört om vårt av Gud oss givna fält, vilja vi denna gång giva följande upplysningar om detsamma. Vid annat tillfälle skola vi söka meddela åtskilligt ytterligare om fältet i Kongo.

I Kina hava vi:

I. Huvudstationer.

Med huvudstation menar man å missionsfält platser, där utländsk missionär är bosatt för att leda missionarbetet.

Vår mission har nu arbete i följande fyra städer, av vilka för ögonblicket endast de två första kunna kallas huvudstationer. De äro:

1) Kiachow,
2) Chucheng,
3) Kaomi och
4) Ihchou.

Staden Kiaochow har en folkmängd av 40- à 50,000 människor. Lantdistriktet med samma namn räknar i runt tal 1.300 byar. Den sammanlagda folkmängden i staden och byarna torde vara en halv miljon.

Staden Chucheng är ungefär lika stor som Kiaochow. Byarna som höra till häradet, äro dock flera än i Kiao-Chow-distriktet. De äro omkring 1,800 stycken. Folkmängden torde inte gå mycket under en miljon människor.

Staden Kaomi räknar 30- à 40,000 invånare. Runt omkring staden finnas många stora och folkrika byar och köpingar.

Detsamma kan ock sägas, om staden Ihchau, som ligger 9 kilometer väster om Gula havet, 140 kilom. söder om Kiaochow och 80 kilom. sydost om Chucheng.

I dessa fyra städer plus byarna, som räknas till dem, torde man kunna beräkna en folkmängd på omkring 2 milj. människor.

För att något så när kunna tillgodogöra behovet av utländska (= svenska) missionärer å dessa fyra stationer behövdes, mycket lågt beräknat 8 à 10 familjer samt 8 à 10 ogifta kvinnor eller män.

Kunde samfundet utsända flera missionärer, kunde man tänka sig öppnandet av ännu två städer. En av dem — Kuchow — ligger omkring 90 kilom. söder om Chucheng och den andra — Anklo (= Nyanklo) — ligger omkring 60 kilom. väster om Kaomi. Båda dessa städer äro stora och folkrika. De bearbetas visserligen av de amerikanska presbyterianerna, men de äro stora nog, så att flera missionärsarbetare kunde och borde ha rum där. Inga utländska missionärer ha ännu slagit sig ned i dessa städer.

Om vår mission sålunda kunde upptaga verksamhet även i dessa två städer komme därigenom ytterligare omkring ett par miljoner människor att läggas till vårt missionsfält. Det bleve sålunda i runt tal inte mindre än 4 miljoner själar, som komme att se upp till den Svenska baptistmissionen för andlig hjälp och ledning, ja, vi ha hört, att en del tro att på området i fråga skulle bo 5- à 6 miljoner människor.

Utom nämnda fyra eller sex städer, finns det å det missionsfält, som redan är inringat av vår mission, flera köpingar, där mindre huvudstationer med säg en familj och ett par ogifta personer fördelaktigt kunde upprättas. En sådan plats är Wangtai, söder om Kiaochow med en folkmängd av 10- à 15,000 invånare.

II. Bistationer.

Med bistation menar man städer eller byar där regelbunden och söndaglig verksamhet bedrives utan att utländska missionärer äro bosatta där.

Vår mission har omkring ett 30-tal bistationer. Dessa ledas för närvarande från endast två huvudstationer, men de skulle från lokala synpunkter sett kunna grupperas runt följande centra:

I. Kiachow. Utposter:
1) Siao-ma-wan,
2) Binhsien,
3) Longgiatsuen,
4) Do-tsuen,
5) Chang-yong,
6) Po,
7) Chen-lu,
8) Magochoang,
9) Wanggiatuen,
10) Beilan,
11) Matien,

II. Wangtai. Utposter:
1) Shanluaugia,
2) Sinran,
3) Lingshanwoe,
4) Wangglachoang,
5) Shangchoang,
6) Yangtsan,
7) Chugigå,
8) Shi-mên-tse,
9) Yanggishanli.

III. Kaomi. Utposter:
1) Gåtå,
2) Wangchu,
3) Chuoh'lhåa,
4) Ti'engichoang.

IV. Chuchong. Utposter:
1) Li-ynan,
2) Tanklatswang,
3) Klayua,
4) Chingkotswang,
5) Chukou.

V. Ihchau. Utposter:
1) (Namnet okänt.)

De flesta av dessa utposter ha från missionssynpunkt sett ett gott strategiskt läge. De flesta äro marknadsbyar dit befolkningen från närliggande byar var 5:te dag samlas till marknad eller torgdagar. Många av dessa marknadsbesökare gå ock in i kapellet, som vid dylika tillfällen i evangeliseringssyfte hålles öppet för allmänheten.

Runt omkring dessa utposter ligga ock större eller mindre byar. Den folkmängd som bor inom en cirkel av 7 à 8 kilometer räknat från utposten uppgår inte sällan till flera tiotusental människor. Som emellertid blott ett fåtal av dessa besöker kapellet, väntar man av dem å utposten stationerade evangelisten att han under veckodagarna skall besöka dem och deras byar.

Utom de utposter som redan äro öppnade å vårt fält, skulle vi ytterligare kunna öppna flerdubbelt så många, om vi blott hade medel och arbetare.

J. Byström, Missionskom. sekr.

VÅR UNGDOMS- MISSION I KINA

Vid S. B. U.-F:s årsmöte avgav missionär J. A. Rinell å Egron Rinells vägnar en rapport över vårt Riksungdomsförbunds arbetares verksamhet i Kina. Vi återgiva härmed det väsentliga ur denna rapport.

Br Rinell uttalade sin glädje över att få vara närvarande och framföra de hjärtliga hälsningar från Kina.

Hälsningar från ungdomen i Kina och från vår egen ungdomsmissionär, Egron Rinell har snart varit i Kina i fyra år som S. B. U. F:s representant. Han arbetar bland Kinas ungdom och började tidigt samla en klass söndagsskolbarn. Vid sidan av predikoverksamheten förestår han gosskolan i Kiaochow.

Ungdomsverksamheten är lika viktig i Kina som här i Sverige. Antalet barn och ungdom i Kina beräknas till 200 mill. Antalet är stort även bland oss i Kiaochow. Vi söka bl. a. samla dem till missionsskolor och hava ett 50-tal skolor och 1,000 elever. Dessa elever äro fördelade på 3 olika skolgrupper: *småskola, folkskola* och *»fortsättningsskola»*. Det är i fortsättningsskolan Egron Rinell företrädesvis arbetar. Meningen med denna skola är att uppfostra blivande missionsarbetare. Det är nämligen från denna vi beräkna att rekrytera *lärare* och *evangelister*.

Samtliga dessa skolor äro väl motiverade ty regeringen försummar de ungas fostran och läskunnigheten i Kina är mycket ringa. Regeringsskolorna, där de finnas, uppfostra antingen *konfucianister* eller *fritänkare*.

Missionsskolornas mål är att vinna eleverna för Gud. Fortsättningsskolornas särskilda mål är att göra eleverna till *själavinnare*,

Ha missionsskolorna lyckats? Ha de vunnit sitt mål? Ja, delvis. Många ha blivit omvända. Egron säger i ett brev av den 20 febr. 1920 rörande de graduerande gossarna från fortsättningsskolan bl. a. följande:

»I går såg jag igenom listan av graduerade gossar i vår skola. De räknade i allt 24 st. Av dessa hade en förlorats för församlingen, tre tillhöra församlingen, men ha ingen anställning, de övriga 20 äro alla anställda i missionens tjänst som lärare eller evangelister. Med två eller tre undantag äro alla bättre arbetare än de övriga, som ej ha genomgått skolan.»

Detta låter uppmuntrande.

Vi behöva emellertid *flera arbetare* och *bättre utbildning* för de samma. För att få detta behövs en viss omläggning av skolarbetet. Hittills ha både småskolorna och »folkskolorna» varit förlagda till landsbyarna eller utposterna. Båda ha varit inrymda i samma skollokal och samma lärare har samtidigt skött om undervisningen. Härigenom har undervisningen emellertid inte blivit vad den borde vara. Dels har läraren fått *för många klasser* och dels torde han stundom *inte* vara tillräckligt *kvalificerad* att undervisa de högre klasserna. För att sålunda avhjälpa dessa brister, har man tänkt sig att elever, tillhörande de högsta klasserna i landsskolorna och som ha förutsättningar til studier etc., borde flyttas in till staden för att där i en lämplig skola fullborda en 3-års kurs. Efter denna kurs skulle de ha större nytta av den s. k. fortsättningsskolan och kunskapsnivån skulle naturligtvis bli betydligt högre. Omkostnaderna för de löpande utgifterna för en sådan skola skulle icke vara avskräckande. Det dyraste bleve hus eller lokalfrågan.

De lokaler, som nu användas för fortsättningsskolan i Kiaochow skulle vara mycket lämpliga. Men då måste den skolan ha en ny lokal. Och huru få detta?

Er ungdomsmissionär i Kina tror sig emellertid ha funnit lösningen på denna fråga. Han skriver:

Egron Rinell.

»Jag har läst i V. P. om huru Ungdomsförbundet håller på att samla pängar till en högskola för baptistungdom i Sverige. Vi måste ock med snaraste ha en dylik skola i Kina för baptistungdomen här. Jag har det förtroendet för vår svenska ungdom att den har så stor kärlek för vår yttre mission att den med glädje skall samla en 20 à 25,000 kr. till en högskola även för vår kinesiska ungdom. Bed dem att göra det! Ty vi *måste* ha en bättre skola. Säg dem att vi skola göra allt vad vi kunna för att få den bästa möjliga skola för de minsta möjliga utgifterna. Och då skolhuset är färdigt, skola vi efter kinesikt mönster och plägsed hänga en »god mans skylt» över porten. Och på den skola vi skriva ungefär så här: »Denna skola byggdes för kinesisk baptistungdom av Svenska Baptistsamfundets Ungdomsförbund». — Såväl skolan som skylten skola sedan stå där som ett varaktigt monument, som för all framtid talar om Ungdomsförbundets vilja och avsikt att leda kineserna *till Kristus* och att uppfostra deras ungdom att bliva *själavinnare* och *missionsledare* bland sina egna landsmän.»

Planen att få till stånd en dylik skola i Kina är både god och behövlig. Personligen gillar jag den. Kamrater ute på missionsfältet synas också omfatta den med förståelse, Vi önska sålunda att den realiseras.

Vi behöva likaså pängar till en ny och förbättrad flickskola i Kiaochow. Hoppas emellertid samfundsmissionen skall bygga den.

Vi vända oss sålunda härmed till Ungdomsförbundet med en ödmjuk o. innerlig bön

att det genom sin samlade konferens må besluta att för en summa av 20 à 25,000 kr. uppbygga ett skolhus eller läroverk för den manliga ungdomen å vårt missionsfält i Kiaochow, norra Kina, och

att sagda medel om möjligt må insamlas och ställas disponibla för ändamålet under nästkommande konferensår.

Så långt rapporten. Frågan om ovannämnda skolhus ligger enligt konferensens beslut nu hos S. B, U. F:s styrelseutskott och nu beror det på vad vår ungdom har vilja till att göra, ty förmågan finns nog: Inte mer än 75 öre pr medlem jämt över.

---

hon där hemma Lammets nya sång. Nu väntar hon på oss, och skall säkert stå på trappan till himlen (bildlikt talat) en gång och hälsa oss välkomna hem.

Frid över hennes ljusa minne.

Karl Andersson.

K.S.t.N:r 51-1920

Sjuksköterskan i ljusblåa uniformen.

Sjuksköterskan i ljusblåa uniformen var trött. Hon var trött hela vägen, från högsta "hårnålen på huvudet, ned till sina tio tår!"

"Vad bryr jag mig om dessa gamla griniga patienter", mumlade hon för sig själv. "Om de bara visste, hur min egen stackars kropp värker!"

Med dessa ord kastade hon sig i en stol, lutade det trötta huvudet mot den svala väggen och slöt sina vackra, sneda ögon. —

I en hast, utan att hon visste huru det gick till, blev hon åter en liten flicka, just en sådan där liten varelse, som hon brukade vara, med en svart hårflüta dinglande utanpå den lilla blåa koftan och med hopsnörda små värkande fötter. Hon genomlevde på nytt de många nätterna, då hon låg på den hårda tegelbädden, gråtande och kvidande, emedan bindlarna om fötterna voro så hårt tillsnörda, så att tårna värkte så ohyggligt. Hon tyckte sig åter känna slagen av farmors långa käpp, som hon alltid hade vid sidan av sig för att hålla barnbarnen tysta och stilla.

År efter år tyckte hon sig sedan ligga på samma hårda säng i ett kallt, fuktigt rum, medan hennes rygg värkte och värkte, utan att en enda människa brydde sig om henne. Till sist kom den "Ärade Utländska Doktorn", den där doktorn med de mjuka, ömma händerna, och undersökte henne här och där, tills den onda platsen i ryggen var funnen. Då steg doktorn upp och sade mycket allvarligt till farmor, ...a och alla fastrarna, som stodo nyfikna runt omkring mig: "Ni kvinnor borde skämmas! Ni ha ej skött detta barn ordentligt; hon är utsvält, ensam och smutsig. Det var en lycka, att jag fann henne — hörde just hennes kvidan ut på gatan och gick därför in för att se vem det var. Du talade aldrig om för mig, att du h a d e en dotter", tilllade doktorn, i det han vände sig till min mor.

Då vaknade farmor upp, hon som alltid skulle göra som hon ville.

"Skulle vi behöva tala om den där odugliga, halta ungen, som bara sväljer ned de risgryn, som vi kunde leva på? Hon är en riktig överflödsvara. Jag skulle kastat ut henne för hundarna för längese'n, om inte hennes barnsliga mor avstått sin egen mat för att föda den dumma idioten. Det blir ej av att ta henne till sjukhuset, vi ha inga pengar att kasta bort för operationer på en sådan odåga."

Den "Ärade Doktorn" böjde sig ned och tog den lilla flickans vita, magra hand i sin och sade: "Jag älskar henne. Låt mig få vårda henne — för min kärleks skull, säg, får jag det?"

"Vad säger ni?" frågade farmor. "N i ä l s k a r h e n n e? Ja, jag vet, ni vill koka soppa på hennes ben och sända den till Amerika. Det ha vi hört förr!"

Då kröp den kuvade lilla modern fram, ryckte sin dotters hand från doktorn och ropade:

"Aldrig! Aldrig! Fastän hon är bara en stackars krympling, så har jag ändå alltid älskat henne ur djupet av mitt hjärta. Ni får henne aldrig. Jag har hört mycket om er också. Ni vill bara gräva ut hennes vackra svarta ögon och sända dem över havet för att de där stackars blåögda barnen i ert land skola få dem i stället för dem de ha!"

Den "Ärade Doktorn" suckade:

"Ser jag så förskräckligt ond och grym ut? Därför att jag älskar henne, beder jag er att låta mig få ta hand om henne två månader för att om möjligt förbättra hennes rygg. Jag lovar att vårda henne väl och hon behöver ej ligga i ett sådant här fuktigt och kallt rum, utan mat, rena kläder och leksaker. Ni skulle bara se mina andra sjuklingar, huru glada och lyckliga de äro. Skulle du ej önska komma dit, min lilla vän?"

Den lilla flickan nickade blygt; vad som helst, blott det blir en ändring! Doktorn fortsatte ännu en timme med att övertala dem. Och till sist tyckte sköterskan i ljusblå uniformen åter se sig omlindad av schalar, vilande lugnt i den käre doktorns armar, sittande i bärstolen, som bars av starka män bort till sjukhuset.

"Nej, men se, det stora sjukhuset 'går upp' på berget!" ropar den lilla sjuklingen ivrigt.

"Så gör det", skrattade doktorn. Sjukhuset var byggt på en bergsluttning, och det såg ut som om det strävat uppåt, uppåt, uppåt.

Förvånande saker hände den lilla flickan i det stora huset; det allra värsta var b a d e t! En person, som kallades sjuksköterska, nekade bestämt att röra vid den lilla varelsen. "Hon är ju bara ett enda stort, otäckt sår, doktor!" klagade denna ovilliga person. Men den "utländska doktorn", som utförde sitt arbete av k ä r l e k, plockade bort de trasiga, smutsiga paltorna, under det han ofta utropade: "Stackars lilla lam, sådana smutsiga saker de låta dig ha."

Med varsamma händer tvättade hon den såriga, skrikande flickan, som aldrig haft ett bad förut. Det var ej ett trevligt arbete för doktorn, men hon var van vid att göra även värre saker för kärlekens skull. Sedan badet var över kläddes den lilla i ett mjukt nattlinne och lades i en vacker, vit säng.

Dag efter dag betjänades hon av doktorns kärleksfulla händer, ty sköterskan ville ännu ej röra vid henne. Så kom operationen. Efter denna, medan hon låg och undrade, om hon verkligen skulle kunna börja

(Forts. å 5:te sid.)

gå igen, satt en bibelkvinna vid hennes säng och berättade för henne om den "störste läkaren av dem alla", som för många och långa år sedan botade de sjuka, mättade de hungrande och besökte de fattiga. Kan man undra på att den lilla sjuklingen trodde, att Herren Jesus och den "Ärade Utländska Doktorn" var en och samma person? De hade ju handlat så lika.

Så småningom började hon att äntligen vakna upp, alldeles som det skulle bli vår, och små blommor började blomma i hennes lilla hjärta.

För första gången på många år visade hon intresse för sina leksaker. Stilla, liksom för sig själv, radade hon upp små tomma medicinlådor på täcket. Dessa föreställde sjuksängar, vari lågo sjuka kineser, och

en stor, tom medicinflaska var sköterskan. Men detta var en god sköterska, som vandrade av och an mellan medicinlådorna-sängarna och stoppade om "patienterna", medan hon berättade dem många vackra saker om "Doktor Jesus". De verkliga sjuklingarna i salen brukade vända på sig för att se denna komiska lek, och doktorn log glatt, då hon såg dessa nya livsyttringar hos den lilla. Även den ovilliga sköterskan försökte mera likna den vänliga "medicinflask-sköterskan". Hon hade nyligen kommit till sjukhuset och hade ännu ej upptäckt konsten att utföra sitt arbete av kärlek.

Den lilla flickan lärde sig snart konsten att gå på nytt, ty läkaren hade tagit bort bindlarna om fötterna. Varefter som krafterna återvände brukade hon dag för dag följa efter doktorn såsom en skugga. Undrande gav hon akt på henne, huru hon fick taga sig an allt slags otrevligt arbete för dessa sjuka människor. Till slut sade hon: "Vad är det som gör Ärade doktorn så god? Vad ser du för gott hos dessa avskyvärda, smutsiga patienter, som gör att du kan och vill röra vid dem?"

Doktorn öppnade den dyrbara lilla svarta Boken, som hon tycktes älska så mycket, och detta är vad hon läste för den lilla flickan: "Då skola de rättfärdiga svara honom och säga: 'Herre, när sågo vi dig hungrig och gåvo dig mat, eller törstig och gåvo dig att dricka? Och när sågo vi dig husvill och gåvo dig härbärge eller naken och klädde dig? Och när sågo vi dig sjuk eller i fängelse och kommo till dig?' Då skall konungen svara och säga till dem: Sannerligen säger jag eder: Vad helst I haven gjort mot en av dessa mina minsta bröder, det haven I gjort mot mig'."

"O, nu förstår jag" sade den lilla flickan stilla, "det är alldeles som om du såge Jesus i var och en av dessa sjuka, är det inte så?"

•

Detta var orsaken, varför den lilla flickan beslöt sig för att själv bli sjuksköterska och att någon gång i framtiden utföra samma, till det yttre otrevliga arbete för andra sjuka. Efter flera års studier i flickskolan kom hon åter till vårt sjukhus för att utbilda sig till en verklig sköterska och ikläda sig själv den ljusblåa bomulls-uniformen. Det var hårt arbete, ty den ljusblå uniformen kunde ej ersätta de ofta hårt anlitade krafterna eller den välbehövliga sömn, som så ofta berövades henne. Och dagen för vår berättelse var hon så trött och utsliten, att hon ofta blev häftig mot de stackars patienterna, som i feberyrseln begärde så mycken hjälp och ändå voro så otacksamma.

Men den stunden, då hon slumrade in i stolen, levde hon i drömmen om sitt liv liksom på nytt, och i sömnen kände hon sig t. o. m. skamsen över, att hon kunde bli så otålig mot andra, då så mycket gjorts för henne själv. Hastigt och överraskad vaknade hon upp. Så snart hon kom till sig, trippade hon skyndsamt bort till salens bortersta hörn, där den mest vedervärdiga patienten låg.

Hon lutade sig vänligt över henne, jämnade ut kudden och lade sin svala lilla hand på hennes feberheta panna. Då öppnade denna sitt ena öga för att se, vilken god människa det kunde vara, som var så mild och kärleksfull mot henne. Och så viskade hon hest i feberyrseln: "Du är så god — säkert är du den, som de så mycket berättat om här: den, som de kalla Jesus." Så log hon ett förnöjt litet leende, slöt sina tunga ögonlock och för första gången på flera veckor somnade hon in i en rogivande sömn.

Sköterskan i den blåa uniformen stod länge och blickade kärleksfullt ned på det fula, rynkiga ansiktet, medan hon viskade för sig själv: "Huru underbart är ej detta! Då jag är mild, god och hjälpsam, ser hon Jesus i mig. Och då jag ser henne sjuk och hjälplös, är det som om jag såge Jesus sjuk, hjälplös och olycklig, och för honom vill jag göra allt! O, så glad jag är, att jag är sköterska."

Vi äro också glada. Vad skulle våra patienter på sjukhuset ta sig till, om ej doktorerna, trots sitt mycket arbete, togo sig tid att uppfostra flera och flera sköterskor, som äro villiga att bada sjuka varelser, ge dem medicin, jämna ut skrynkliga kuddar samt trösta och lugna oroliga hjärtan? —

Från engelskan av *H. R—H.*

V. P. № 18 – 1920

På resa hit och dit i Sverige.

Sedan jag sist skrev under denna rubrik, ha flera månader passerat. Detta påminner oss om tidens korthet och manar oss att väl använda densamma.

Under årets tre första månader ha emellertid

Många missionsföredrag

hållits. I provinserna Östergötland, Närke, Värmland och Västmanland ha ett 60-tal platser blivit besökta av undertecknad och 78 missionsanföranden ha hållits. Min hustru, som i allmänhet gjort självständiga resor, har ock nära nog hållit lika många möten. Ännu vänta dock många provinser och ännu mångfaldigt flera församlingar på besök. En del ha bett om sådant och väntat länge. De börja därför bli otåliga. Och det är inte utan, att vi bli det själva också. Sverige är efter allt ett stort land, och församlingarna äro många. Det tar sålunda lång tid — mycket längre än vi disponera över — att besöka hela landet. Genom ett sjukdomsfall i familjen ha resorna också måst avbrytas en tid under april. Härigenom komma en del platser att bli utan besök, som eljest möjligen kunde ha fått. Men det kommer ju flera missionärer hem undan för undan. Vad den ene sålunda inte hinner med, torde den andra kunna göra. Haven därför, kära missionsvänner, tålamod och förtröttens inte att göra det goda — att bedja och arbeta för Herren och missionens heliga sak.

Duktiga predikanter.

Den här gången vi äro hemma i Sverige har det förunnats oss att bl. a. få vara med på flera uppbyggelsekonferenser, såsom i Gävle I, Örebro I och Asker. Dessa möten m. fl. andra ha varit synnerligen givande, inte minst för oss, som eljest inte ofta äro i tillfälle att höra andra predika. Man kan inte heller annat än glädjas åt och tacka Gud för att han behagat giva vårt samfund så många duktiga, begåvade, gudfruktiga och oförskräckta predikanter som fallet är. Det är en verklig självprövning och uppbyggelse att höra flera av dem, Gud välsigne dem alla! Och må det förunnas dem att, understödda och liksom burna av församlingarna, i Guds kraft få fortsätta kampen mot synden och ondskan i världen! — Jag har också givit akt på att jämförelsevis medelmåttiga bröder kunna lyckas utmärkt väl, då deras församlingar äro nöjda med dem, tala gott om dem och hjälpa dem. Men det måste ske i tid. Det berättas, att den bekante fritänkaren Ingersoll en gång var närvarande vid en fattig predikants begravning. Predikanten hade i livstiden fått draga sig fram i fattigdom och armod. Men efter döden fylldes hans grav med dyrbara blommor och i vackra tal beprisades hans dygder och livsgärning. Ingersoll lär då ha hållit ungefär följande tal: "Mina vänner! Jag kände den gode mannen vi ha begravt här i dag. Han arbetade nobelt efter sin övertygelse. Men han levde och dog i fattigdom. Och detta fastän han var allas vän. Vi fylla i dag hans grav med vackra blommor. Men han kan inte njuta av dem, som han skulle ha gjort förut. Jag önskar att hans lugna tro också vore min. Men om någon vän har blommor för mig, ber jag att de må givas mig medan jag kan njuta av dem. Jag skall snart gå, jag vet inte vart, men jag vet, att jag inte behöver några blommor på resan."

Jag hörde blott för ett par dagar sedan om en fattig och bortglömd predikantbröder — icke tillhörande vårt samfund —, som, då han trodde sig vara övergiven av alla, händelsevis sammanträffade med ett par bröder i församlingen. Dessa bjödo honom in på ett kafé och trakterade honom med kaffe och litet vänligt solsken. Detta inverkade så fördel-

135

aktigt på honom, att han återfick levnadsmodet och arbetslusten. Han började sitt arbete liksom på nytt och har allt sedan varit en nyttig predikant. En kärleksgärning kan stundom skapa fram en nyttig människa och en god predikant.

Missionsintresset

i församlingarna är nog i stigande. Man märker det på publiken, ty i allmänhet är det mera folk samlat till missionsstunderna än till vanliga sammankomster. Man märker det på kollekterna, ty vanligen bli de större än andra. Bönens ande är ock rikt utgjuten för missionen. Många vänner uttrycka stundom sin glädje över att få se missionären ''en gång'' eller ''en gång till'' på ett sätt, som rört oss till tårar och låtit oss förstå, att vi i dessa äga trogna förebedjare. I familjerna och på resorna bli vi omhuldade på bästa sätt. För allt detta tacka vi Gud och våra goda värdar och värdinnor. — Intresset för arbetet yttrar sig ock bl. a. i oändliga frågor. Ofta kan det ju bli enformigt att besvara dem, helst som de i allmänhet äro så lika och återkomma så ofta. Men vi göra det gärna. Det visar, som sagt, intresse. Och det är det vi värdera. Vi äro hemma för att tala om vad vi hört, sett och erfarit. — Missionslitteraturen har ock bättre avgång nu än förr. Jag brukar sprida ''Sådd och Skörd'', ''Det svenska baptistsamfundets Kinamission'', ''Boxareupproret'', ''Kinas barn'' och ''Missionsposten''. Några av dessa publikationer ha sålts i flera hundra exemplar. — Jag har ock försökt att sprida

sparbössor för missionen.

Jag tror, att vår samfundsmission borde göra mer för denna insamlingsmetod än vad fallet har varit. Den har under en följd av år med fördel använts av t. ex. Svenska Missionsförbundet m. fl. andra sällskap och inbringat otroligt stora summor för missionen. Där den använts i våra församlingar har resultatet ock varit gott. Men de är allt för få, som använt sparbössor. Ingen kan emellertid vänta att missionärerna skola dra omkring en massa skrymmande sparbössor. Lika litet torde man få räkna, att enskilda personer i allmänhet komma sig för med att sända ända till Stockholm efter en ''bössa''. Men att sparbössorna kunna spridas, ja, t. o. m. *säljas* i många församlingar, då de nämligen sättas i händerna på folk, det kan jag konstatera. Vad missionsvännerna sålunda i detta fall behöva, det är lite hjälp med anskaffandet. Och få de den inte av oss, så torde andra missioner draga fördel därav. Jag tror därför att denna sak enklast och bäst skulle kunna ordnas på det sättet, att t. ex. Baptistmissionens expedition för detta ändamål satte sig i förbindelse med respektive församlingar, att dessa utsågo en broder, som arbetade för denna sak, att han rekvirerade så många sparbössor från expeditionen, som han kunde bli utav med, att han förde en förteckning å alla, som hade mottagit sparbössor, att han såge till det desamma å en för ändamålet anordnad missionshögtid bleve returnerade och tömda samt att han slutligen insände penningbeloppet till expeditionen. För att emellertid sätta denna apparat i gång, så att den kunde fungera redan vid nästa årsskifte, borde förberedelserna börja tidigt.

J. A. Rinell.

N:o 32 — 1920

På resa härs och tvärs i Sverige.

Resorna under april månad blevo på grund av sjukdomsfall färre än vad som var planerat. Under maj sökte man emellertid däremot så gott man kunde ta igen skadan. Början gjordes i Norrköping. Därefter fortsattes till Västervik, Vimmerby och så besöktes församlingar utefter kusten runt södra Sverige och västkusten ända upp till Uddevalla. Därjämte besöktes en del inlandsförsamlingar såsom Hässleholm, Lund, Borås, Vänersborg, Skara, Skövde, Jönköping, Tranås, Sommen m. fl. Över allt samlade sig mycket folk. Dessa visade sitt intresse för missionen bl. a. genom att lyssna, offra och bedja.

Efter den allmänna konferensen i Stockholm ställdes resan till Gottland. Det var en ny ''värld'' för mig. Jag har nämligen aldrig varit där förr. Reste emellertid därifrån med förökad kännedom om vårt vackra land, med ökad bekantskap med vårt samfunds verksamma och präktiga församlingar och medlemmar samt rikare på missionsmedel och förebedjare. Resan fortsattes därefter till Dalarne, där min hustru redan var sysselsatt med möten. Efter det att fjorton församlingar där blivit besökta, ställdes resan till Jämtland. Här i Hålland, i den vackra Undersåkersdalen, ha vi slagit oss ned för två veckors absolut vila. Men den är snart slut, ty den 1 augusti ryckas tältpålarna ånyo upp. Båten Stockholm, som, o. G. v., skall föra oss till Amerika, är annonserad att avgå från Göteborg den 24 augusti. Vistelsen i Sverige blir sålunda inte lång. Men ännu återstår mycket att göra. Vid nedresan till Mjölby skola vi, o. G. v., besöka Östersund och Uppsala, där missionsmöten komma att hållas. I Stockholm måste respassen viseras och en del inköp för den långa resan göras och i Mjölby, vårt tillfälliga hem, måste det packas m. m., m. m. Och så bär det av till Göteborg.

Då vi se tillbaka på de fjorton månader, som vi ha varit hemma i Sverige, ha vi idel soliga minnen. Vi ha nämligen sammanträffat med solskensmänniskor.

Om man emellertid med vila menar fullkomlig overksamhet, så ha vi inte haft mycket av det slaget. Vi ha nämligen tillsammans besökt inte mindre än 312 församlingar, i skolor, och föreningar, varunder 418 missionsanföranden ha hållits. Men det är en vila i ombyte av arbete och umgängeskrets, något som varit uppfriskande och välgörande.

Vi ha inte lagt an på att samla pengar. Tro inte att detta är missionens huvuduppgift. En del synas dock fatta det så. Följden blir, att missionären får ''återbud'', om det av någon anledning inte lämpar sig att ta upp kollekt vid det tillfället han vill komma. Om det emellertid skall bli någon fart med missionen och verksamheten, måste församlingarna planmässigt samla till och bedja för missionen, inte blott under den så kallade böneveckan eller då missionärer göra dem besök, utan de måste göra det även om dylika besök och speciella tillfällen för insamling utebliva. Församlingsledarna ha här ett stort och viktigt fostringsarbete att utföra. Trots det att vi sålunda inte ''tiggt kollekter'', ha pastorerna för sina respektiva församlingar omnämnt dem så välvilligt, att mellan 24. och 25,000 kr. ha influtit för missionen å våra möten. Och ''det kommer'', som det en gång skrevs på en växel, ''mer sedan''.

En äldre, men fattig broder i Göteborgstrakten var med på ett möte. Han gav allt vad han hade i kollekten. Och så gick han hem och frågade sina kamrater på ålderdomshemmet, om de inte också ville hjälpa till. Det ville de. Och så samlades fyra kronor av de gamla. En broder överräckte mig dessa pengar å allmänna konferensen i S. Vem vet, om inte ''änkans skärv'' fanns i de där pengarna! — En syster i V. hade blivit rörd av föredraget på söndagsförmiddagen. Hon gav vad hon kunde i kollekten då, gick hem och kom tillbaka på e. m. med — 40 kr. till! Så bör det vara. Då Gud får röra hjärtan med sin Ande, med kärlek och medlidande för en döende värld, skall medel för missionen inflyta i kassorna och elden på bönealtaret skall brinna klart.

Hålland den 30 juli 1920.

J. A. Rinell.

En tur till Norge.

Av de skandinaviska länderna är Norge näst Sverige kärast för oss. Detta inte blott därför att Norge är ett vackert och naturskönt land, utan framför allt därför att vi ha många vänner, förebedjare och andliga barn där. Jag var nämligen efter slutade studier på Betelseminariet, och innan vi mottogo kallelsen att utgå som missionärsfamilj till Kina predikant och föreståndare för församlingen i Fredrikshald ett par år. Och det är underbart vad vi under den tiden växte tillsammans med varandra.

Den mer än 20-åriga skilsmässan har inte förmått att slita de ömsesidiga kärleksbanden, som då knötos. Därför var det ett nöje att hälsa på vännerna, då vi för fjorton år sedan voro hemma. Och det var om möjligt ännu kärare att i sällskap med min hustru få göra det nu. Detta inte minst därför att flera av oss hade en känsla av att det möjligen var den sista gången vi voro tillsammans här på jorden. Huru fattigt skulle emellertid inte livet vara utan hoppet om återseende i en bättre värld!

Då vi för 26 à 27 år sedan voro bosatta i Fredrikshald tillhörde även ett hundratal baptister, boende i förr och fabrikstaden Tistedalen, Fredrikshalds församling. Nu har emellertid dessa två grupper under en följd av år varit skilda. De äro nämligen nu så starka att de kunna avlöna var sin predikant. Det är glädjande, då det går åt det hållet. Man får eljest stundom besöka platser, där det förr var en blomstrande verksamhet, men där den nu av någon anledning ligger nere.

I den egentliga staden finns det nu mera inte mindre än tre baptistförsamlingar. Det är dock inte mer än en av dem som vill kalla sig med det namnet. Det fanns två ungefär lika stora församlingar även på den tiden jag var där. Av dessa kallade sig en för »Kristi menighed». Men det var inte mycket mer än namnet som var olika. Det oaktat var det en stark konkurens mellan dem båda. Och det var ingen Zakarias som kunde göra slut på tvisten. Nu tror jag dock att namnfrågan är mindre brännande. Kristi menighed har inte heller haft någon större tillslutning i Norge. I Fredrikstad har den t. o. m. uppgått i baptistförsamlingen. Och i Fredrikshald, där den räknar sina flesta medlemmar, synes den även stå nära baptistförsamlingen. Den senares ungdomsförening var vid vårt besök t. o. m. inbjuden till nämnda församling till en ungdomsfest. Baptistpastorn i Tistedalen, br. Sollie, och undertecknad voro ock annonserade som huvudtalare.

Den andra församlingen i staden, som efter ålder är den tredje i ordningen, utgick från baptistförsamlingen för några år sedan. Den räknas väl närmast till de s. k. pingstvännerna, kan jag tro. Men den lär sakna namn. I staden är den dock allmänt känd under namn av »Salen». Namnet har kommit från lokalen, där de först samlades till möten. Nu ha de byggt ett litet kapell, men Salen-namnet följer med dem ändå. Namnfrågan synes sålunda inte vara lätt att lösa. Man vill naturligtvis ha ett trevligt namn. Och om detta är ingenting annat än gott att säga. Men tycke och smak visa sig vara olika, då det gäller valet. Det skulle dock vara mycket vunnet för mången, om man finge klart för sig att det inte är namnet, som är det viktigaste, utan det viktigaste är **vad man är**.

Baptistförsamlingen i Fredrikshald har sedan min tid där haft många goda pastorer, sådana som V. Hugo, Milde, Sv. Larsen och nu senast P. Stiansen m. fl. För ögonblicket är den utan predikant. Men den har förvissat sig om en ny kraft i pastor Oscar Fr. Dahl från Halmstad, som kommer dit på sommaren. För övrigt har den haft god framgång. Flera av medlemmarne ha ock på senare åren blivit lite smått förmögna. Jag erfor dock till min glädje att dessa söka främja Guds verk genom sina ägodelar. Och då bli t. o. m. pengarne till en välsignelse. Vi hade tre välbesökta möte i Fredrikshald och Tistedalen. Därefter reste vi, följda av vännernas välönskningar och med goda kollekter för missionen, till Fredrikstad.

Församlingen i Fredrikstad har på senare åren ryckt fram i ledet av baptister både då det gäller medlemsantal, lokal och verksamhet. Sedan en grupp av Kristi menighed slöt sig till församlingen, räknar den omkring 150 medlemmar. Den har nyligen fått flytta in i en ny och präktig lokal, som säges vara en av de bästa i Norge. Den även i Sverige bekante pastor Wang förestår verksamheten. Och han synes ha lyckats bra. Vårt möte där var talrikt besökt. Och vännerna där samlade mer än ett hundra kronor i missionskollekten.

Från F. reste vi till Kristiania och höllo möten både i Tabernakel- och Ebeneserförsamlingarne. Den förra har i omkring tjugu år förestätts av pastor J. A. Öhrn och den senare av pastor Sev. Larsen, båda kända i Sverige. Mötena i K. voro trots av spårvagnsstrejk och ohyggligt väglag på gatorna mycket väl besökta. Missionsintresset här, såväl som i de övriga församlingarne vi besökte, syntes vara stort, kollekterna goda och Herrens ande syntes vara rikt utgjuten i mötena.

Pastor Öhrn var inte hemma. Han var i Risör, där en god gammalmodig väckelse hade utbrutit, så att de dagligen fingo bedja med flera frälsningssökande människor. Hans son, den unge missionsintresserade kandidaten Arnold Öhrn ledsagade oss dock till pastorshemmet och på ett förtjänstfullt sätt ledde missionshögtiden i Tabernaklet. Vi hade berett oss på att bo i hotell, men pastorsfrun hade andra tankar om saken. Och som hon förenade amerikansk sällskaplighet med norsk gästvänlighet, gjorde hon vistelsen i sitt hem till både vila och njutning för oss.

De norska baptisterna ha sedan flera år tillbaka egen predikantskola i Kristiania. Den förestås av pastor Öie och teol. kand. Arnold Öhrn. Elevantalet räknar i år 13 stycken.

Våra norska trosfränder ha ock börjat utsända egna missionärer till hedningafältet. Man synes särskilt ha tänkt på Kongo. Och konferensen utsände därför år 1918 sin förste representant, br. Bernhard Albu, dit. Han arbetar i förening med den amerikanska baptistmissionen. En annan broder sades ock stå färdig att utgå till samma missionsfält.

Som de tre skandinaviska ländernas ministermöte inföll i Kristiania samtidigt med vårt besök där, kommenterades ock detta möte av både tidningspressen och enskilda. Av allt framgick emellertid att förhållandet mellan brödrafolken på ömse sidor om Kölen nu är det bästa möjliga. Man erkände ock öppet att konung Gustavs vackra och försonande handlingssätt hade bidragit därtill. Samma tanke underströks ock av flera personer med vilka jag sammanträffade i Amerika. Tiden borde därför vara kommen, så synes det åtminstone mig, då konung Gustav skulle få — fredspriset.

På samma gång jag ber om min hälsning till gamla och nya vänner i Norge, passar ock jag på att härmed framföra deras hjärtliga hälsning till Sverige. Gud välsigne brödrafolken!

J. A. Rinell.

Svenska baptisternas yttre mission

har gått framåt, ehuru det är med den, som med övrig samfundsverksamhet, att den borde ha tillväxt ännu mer, och man önskar att både missionens män och missionens medel ville än mer och än bättre framträda. Särskilt ha somliga önskat, att en särskild ledare för den yttre missionen måtte anställas.

Detta fann bl. a. uttryck vid fjolårets allmänna konferens i en särskild motion. Sedan konferensen behandlat ärendet hänsköts det till missionsstyrelsen, som sedan dess fattat ett mera tillfälligt beslut om saken. Det är därför ej någon tillfällig egendomlighet om somliga börja fråga efter huru saken ligger.

En av de kraftfullaste sekreterare, som Amerikanska baptisternas sällskap för den yttre missionen haft hade i omkring tio år varit missionär i Indien, då han kallades till missionssekreteraretjänsten. En av de bästa sekreterare som Svenska Missionsförbundet haft för sin yttre mission hade varit missionär i flere år i Kongo, innan han tillträdde sekreteraretjänsten i Sverige. Den som för närvarande innehar sekreterareposten i baptisternas i England yttre missionssällskap har förut i flere år varit missionär i hednavärlden. Då såsom ovan antytts flere önska ombytesi sekretariatet, i vår missions hemavdelning, så kanske det vore även för de svenska baptisterna ej ur vägen att tänka sig den yttre missionssekreterareposten besatt av en av våra hednamissionärer. Vi ha ju ock en sådan hemma för närvarande. Han har många goda förutsättningar för en sådan kallelse. Han har en lång erfarenhet bakom sig, som missionsman. Tanken framkastades också vid senaste missionsstyrelsesammanträdet, ehuru det föreföll som om styrelsen tyckte att för närvarande borde man icke upptaga flere helt avlönade tjänstemän än vi nu hava i vår hemavdelning. Yttre missionen växer emellertid och nya krafter behövas på de olika linjerna.

Sänd edra barn till söndagsskolan!

Y.P. № 27 1920

(Forts.)

Y.P. № 35 – 1920.

Säd, sådd och skörd.

Ps. 126.

Sammandrag av missionär *J. A. Rinells* predikan i Tabernaklet, Göteborg, söndagen den 22 aug. 1920.

(Upptecknad av David Edén.)

Säden. Det finns en helig säd, som blivit utsådd i världen under årtusendens gång. Denna säd är Guds ord. Gud har talat. I denna säd har fienden sått ogräs. Tvivlets, lögnens, syndens draksådd. ''Skulle Gud hava sagt'', så viskade frestarerösten i tidernas morgon, och så har draksådden fortgått och burit bedrövelsernas skördar både i de kristna länderna och i hednavärlden.

Men den heliga säden visar sig äga en särskild underbar egenskap, och däri ligger världens räddning och själarnas frälsning, den äger en omskapande, renande, livsförnyande kraft. Den säden föll i en enkel obildad fiskares hjärta vid Genesarets strand, och han blev klippmannen och den store aposteln. Den säden föll i en hatisk farisés hjärta, måhända första gången under stenregnet mot den ädle Stefanus, och han blev evangelii store förkunnare i hednavärlden. En tysk munk sitter arm och fattig i sin cell, då kommer Herrens ord, omskapar honom och gör honom till en reformator, som blir ett medel i Guds hand att föra evangelium till miljoner människor. En rå, ogudaktig yngling i England, en yngling, som svor så förfärligt, att man bävade över honom, får höra Guds ord, går hem, sörjer och beder, befrias från sitt forna liv, blir predikant och författare — John Bunyan. En ung kines, son till en far, så grym, att han mördade sin egen hustru, gav sig ut med boxarehopen i Kina och mördade många infödda kristna. En kristen kvinnas ord, innan deras hemska svärd styckade hennes kropp, förändrade den råe, hjärtlöse mannen och gjorde honom till en ödmjuk evangelist. Så förändrar Guds ord människohjärtan i hela världen — annars skulle mänskligheten förgås.

Sådden. ''De gå åstad gråtande.'' Det innebär nit, allvar, uthållighet. Skörden låter ofta vänta på sig. Jesus grät över Jerusalem. ''Huru ofta har jag ej velat församla dig'' etc. veklagar han. På missionsfälten har man sått med tårar och i åratal förgäves väntat på skörd. Judson fick vänta i 6 år, Carrey i 7 år, Morrisson i 7 år innan någon skörd syntes av deras mödosamma sådd. I vår Kinamission fingo vi vänta i många år, innan de skördar, som nu fröjda oss, började spira upp. Då behövs det tålamod och tro på sädens livskraft. Vi måste bli allvarliga och nitiska såningsmän, då vi besinna huru kort period det är i människans liv, hon visar sig särdeles mottaglig för andliga intryck, huru få och korta de år äro, då vi kunna verka, huru arm och olycklig människan är utan Gud, huru hopplös för evigheten och huru armt vårt eget liv är, om vi ej vunnit något för Guds rike. Betänka vi allt detta, måste bli allvarliga, trogna och nitiska såningsmän här hemma och i hednaland, pastorer och missionärer, lärare och föräldrar — alla känna vi då, att vi måste så, så med tårar, i allvar och uthållighet.

Skörden. Sådd och skörd är livets stora lag. Huru många män och kvinnor ha ej offrat och lidit för rättfärdigheten på jorden. Deras liv har ej varit förgäves. Skördar ha vuxit upp: kristna församlingar, frälsta enskilda människor, förändrade vanor och seder och bruk i hem och samhälle, förbättrade politiska och sociala förhållanden hemma och i hednaland. Det är inte förgäves. Skördedagar komma i den kristna historien, underbara nydaningstider, härliga väckelseperioder — och så till sist evighetens stora skördedag för varje trogen kristen. Må vi därför icke förtröttas att göra det goda, ty vi skola i sinom tid skörda.

Y.P. № 35, 1920

Missionshögtid i Göteborg.

Söndagen den 22 aug. var en alldeles särskild missionsdag för våra församlingar i Göteborg. Det var den sista söndagen före avresan samfundets Kinamissionärer J. A. Rinell, fru Hedvig Rinell, fr. Afra Åhfeldt och fr. Hulda Ejderblad fingo tillbringa i fosterlandet, och missionsstyrelsen hade i samråd med församlingarna i Göteborg ordnat det så, att en stor missionsdag då skulle hållas. På f. m. talade missionär Rinell i Tabernaklet — sammandrag av hans predikan finns på annat ställe i denna tidning — red. Byström, som rest ned till högtiden, och fru Rinell talade i Linnéakyrkan och fröknarna Åhfeldt och Ejderblad i Betel. På alla platserna var god tillslutning och en varm missionsande förnams.

På e. m. kl. 5 hölls gemensamt avskedsmöte i Tabernaklet under pastor Hammars goda ledning. Huvudtankarna i de tal, som höllos vid denna anderika, oförgätliga stund, voro följande:

Hammar: Göteborg har efter kriget blivit genomfartsort för missionärer, och därigenom ha församlingarna blivit tillförda välsignelse. De hade glädjen hälsa missionär Rinell med fru välkomna hem och nu fingo de en gemensam stund inför Herren

innan de lämnade fosterlandet. Varmt hälsade han alla välkomna.

Rinell: Framgång är vad alla längta efter, särskilt måste arbetarna i Guds rike känna denna längtan, ty därpå beror världens räddning. Men framgång förutsätter tro, kärlek och offer.

Fru Rinell: Då Moses en gång begärde offer för Tabernaklet kommo alla och med glädje lämnade vad de kunde. Gud som givit oss så mycket begär offer för sitt tempels uppförande i hednavärlden. Det håller på att uppföras, Guds tempel därute. — Efter detta känsliga tal upptogs en stor missionskollekt.

Fr. Ejderblad: Morgon har kommit, evangelii morgon, men ännu råder natt i hednavärlden, därför ville hon gå ut för att bland Kinas kvinnor och barn bära budskapet om Jesus.

Fr. Åhfeldt: Varje kristen har sin av Gud givna uppgift, missionärerna behövde för sin de troendes i hemlandet varma förböner.

Red. Byström: Svenska Baptistsamfundet har nu omkring 40 missionärer i olika länder och 100 infödda arbetare, därtill äro 11 färdiga att utgå och 10 hålla på att utbildas för sin uppgift. Ett samfund på 60,000 medlemmar bör kunna underhålla 60 missionärer. Årligen behövs 300,000 kr. för den yttre missionen. Livligt skildrades huru dessa gåvor flyta in.

Edén: Missionärens kall innebär stora försakelser — fosterland med sunt klimat, vår kultur, samfundets nära gemenskap, barnens närvaro i hemmet, men uppgiften är stor, att sprida kunskap om Gud, om frälsning, om ett sant människoliv och om evighetslivet.

Hugo: En levande Kristus och en inneboende Kristus är missionärens kraft och hemligheten till hans framgång.

Pastor Hammar uppläste en skrivelse från första församlingen i Stockholm och överlämnade en vacker bukett rosor från densamma. Första församlingen i Göteborg, musikföreningen och br. Nyland från Åland förhöjde stämningen genom god sång och musik. Insamlingen för missionen steg till över 1,000 kr. Missionsstunden var från början till slut gripande allvarlig och manade till hoppfullt arbete för missionens stora och heliga sak.

På måndagsaftonen höllo Göteborgs församlingar enskild avskedsfest i Tabernaklet med tal och bön och sång. Vackra buketter av rosor överlämnades nu till systrarna Åhfeldt och Ejderblad och vid serveringen fingo de många närvarande tillfälle trycka de kära missionärernas händer samt lämna och teckna bidrag till missionen. Även denna stund var rik på välsignelse från Gud.

David Edén.

Missionär J. A. Rinell

skriver till Missionskommitténs sekreterare:

Tusen tack för senaste samvaron samt för alla soliga och ljusa stunder och minnen tillsammans!

Avskedssamkvämet i Tabernaklet i går kväll var storslaget och minnesvikt. Göteborgarna ha i likhet med många, många andra vänner landet runt visat oss stor och oförtjänt kärlek. Gud löne alla! Skall senare försöka skriva ett tack och farväl. Nu hinner jag det inte.

Var god och säg våra vänner med ett par rader i W.-P., att vi under de närmaste 4 à 5 veckorna träffas bäst pr post under adress:

Mounds Park Sonn., Earl st., S:t Paul, Minn., U. S. A.

Kära hälsningar från oss båda. Broderligen

Göteborg den 24 aug. 1920.

J. A. Rinell.

Y.B. N:o 35 – 1920

Första Baptistförsamlingen i Stockholm

hade till missionärerna J. A. Rinell och Hedvig Rinell sänt följande skrivelse, som upplästes av pastor Wilh. Hammar vid missionärsavskedsfesten i Tabernaklet i Göteborg den 23 augusti.

Till missionärerna J. A. och Hedvig Rinell.

Kära och älskade nådesyskon!

Jesu frid!

Då i följd av sommarens förskingring i Stockholm församlingen ej blev i tillfälle att vid ett gemensamt möte med eder säga eder ett tack och farväl, beslöt den vid sitt möte sistlidne måndags afton att genom undertecknade i skrivelse till eder frambära sin tacksamhet för det välsignelserika besöket i hemlandet och för de stunder vi hade förmånen äga eder i vår mitt och åtnjuta välsignelsen av eder goda förkunnelse.

Vi glädja oss också tillsammans med eder över den vederkvickelse och det mått av stärkta krafter, som vi tro, att hemlandsvistelsen har skänkt eder. — För edert stora verk i Kina tacka vi Gud. Eder återresa anbefalla vi i Herrens hand, att han i alla avseenden må beskydda eder och göra den lyckosam. Edert fortsatta dagsarbete i "Mittens rike" äro vi förvissade, att Gud vill välsigna ännu rikare under den återstående dagsdelen än under den flydda, huru rik på välsignelse den än varit.

Sålunda, ett innerligt tack och farväl samt de käraste hälsningar från eder egen församling, Stockholms Första baptistförsamling, vilket den stående voterade.

De varmaste hälsningar särskilt även från oss! Immanuel!

Stockholm den 20 augusti 1920.

Edra bröder i Herren:

John Johansson. K. A. Modén.

Missionär J. A. Rinell

skriver från St. Paul., Minn., den 14 okt. 1920 till missionskommitténs sekreterare:

Vi ha nu bott i St. Paul i tre veckor hos barnen. De må, i likhet med oss, gott. I kväll måste vi dock bryta upp och fortsätta resan. Vi kunna under vägen till San Francisco besöka Kansas City, Mo., Topeka, Los Angeles och Kingsburg. Möten äro, så vitt jag vet, utsatta å alla dessa platser.

Herren skydde och lede oss alla, hemma och borta.

Kära hälsningar.

Y.B. N:o 41 1920

Åter farväl.

Vistelsen i Sverige var åter nära sitt slut. Det första officiella farvälmötet hölls av den för vår yttre mission mycket verksamma föreningen Hednavärldens Vänner i Östersund. Den har under sin något mer än 10-åriga tillvaro, om jag inte är misstagen, samlat omkring 12,000 kr. för nybyggen, för missionsarbetare och för underhåll av skolbarn i Kina. Missionärerna betraktas av dessa vänner som ambassadörer och hedras för sitt ämbetes skull. De kunna därför aldrig komma till Östersund utan att på ett eller annat sätt bli föremål för kärlek och hedersbevisningar. Då vi besökt staden, ha vi alltid haft förmånen att få bo i bokhandlanden J. Jonssons gästvänliga hem. Och de intressera sig kanske på ett alldeles särskilt sätt för Kinamissionen. De ha nämligen "aktier" där. Missionärskan fru Leander är som bekant syster till fru Jonsson och dotter till den ålderige vännen och brodern Linderström, som också bor i familjen. Han har bl. a. gjort sig ett namn som artist, genom att jämte annat måla en vacker tavla över "Johannes på Patmos". Nu bidar han själv få se honom, som Johannes fick skåda, se honom som han är.

Fastän egentligen inte varken unga eller gamla leddes vi att under vår vistelse i Sverige bo i landets yngsta stad: Mjölby. Samhället är piggt och framåtsträvande. Och så är församlingen på platsen. Även här finns en förening Hednavärldens Vänner. Den har under en följd av år underhållit en infödd evangelist å vårt Kinafält. Och detta bör vara en god idé. Ty därigenom kan man, som gumman sade, arbeta hela dygnet för Herren. "Tolv timmar av dygnet söker jag tjäna Gud så gott jag kan här hemma", sade hon, "och de övriga tolv timmarna söker jag tjäna Gud genom en infödd arbetare i Kina." Efterföljansvärt! Samtliga vänner i M. ha visat oss och missionen stor kärlek och välvilja. Utom pastorsfamiljen, Hj. Ahlvéns, förtjänar bl. a. vårt utmärkta värdfolk, fabrikör Joh:s Ohlssons ett tack för sin gästvänlighet och osparda möda. Det är en i flera avseenden avundsvärd familj: troende, baptist, uppoffrande. Då vi äro kringströdda i inte mindre än tre världsdelar, får denna familj, fastän betydligt större, i huvudsak bo under ett och samma tak samt på var sitt sätt i kärlek och harmoni leva och arbeta tillsammans. Men lotten faller olika. Och Gud väntar trohet av oss alla. I Mjölby fingo vi emellertid först i kapellet och sedan vid järnvägsstationen säga farväl till församlingen, släktingar, däribland Oscar, vilken på grund av sin beväringsskyldighet var förhindrad att följa oss längre, samt till en hel skara övriga vänner. Gud välsigne Er alla, till dess vi mötas igen!

Tåget rusade fram genom väna och fruktbara trakter. Här och där syntes skördemännen ivrigt sysselsatta med skörden. Detta påminde oss bl. a. om den skörd som vi äro kallade att inhösta och som håller på att förstöras av brist på skördemän. Komna i närheten av Jönköping steg en vår svåger om bord på tåget. Och framkomna till staden möttes vi av min hustrus syster som i sällskap med sina barn uppvaktade oss med blommor, kaffe etc. Den hurtige grosshandlanden John Ahlbom från Göteborg kom också med tåget här. Han var för fjorton månader sedan den förste som mötte oss vid båten i Göteborg, och sedan var han vår högra hand till dess vi lämnade staden. Nu eskorterade han oss dit igen och till båten. Påpasslig, tjänstaktig, missionsintresserad. Det var för övrigt i hans hem — hos Börgessons — vi bodde, då vi för tjugosju år sedan reste ut till Kina första gången. Fru Börgesson lever ännu och är lika godhjärtad och älskvärd som på den tiden. Den rätta kärleken åldras inte. Den tilltager lik månen, till dess att den famnat det fullkomliga.

139

V. N:o 45 — 1920

... församlingarna där, till föreningarna Hednavärldens Vänner, Kongomissionens Vänner och De Unga för Kristus samt till familjen Antonssons, pastorerna Hammar och Hugo med många, många andra vilkas namn även äro upptecknade i Livets bok. Bland främlingarna tacka vi särskilt missionsledaren J. Byström, pastorerna David Edén och O. Th. Lantz m. fl. vilka rest långa vägar för att i ofÖrtjänta, vackra och sympatiska ordalag säga oss ett farväl. Till 1:sta församlingen i Stockholm med sina pastorer be vi ock att få säga vårt uppriktiga tack för skrivelsen och blommorna. Likaså till en viss "mamma" därstädes, som telegrafiskt sade oss sitt farväl. Inte minst tacka vi en syster i landsorten som telegrafiskt sände oss 200 kr. för flickskolan i Klaochow. Vi tacka alla våra vänner och förebedjare landet runt för allt vad I haven gjort oss och missionen under de lyckliga dagar och månader vi ha haft förmånen tillbringa hemma hos Eder. Vi lämna nu Sverige vederkvickta till både kropp och själ, rikare på vänner och förebedjare, rikare på soliga och ljusa minnen och med nya heliga beslut att med Guds hjälp söka vara Edra och Herrens trogna representanter bland hedningarna.

På bestämt klockslag lösgjordes ångaren Stockholm från land. Den glider sakta ut mot havet. Vänner vifta farväl. Tonerna från fosterländska sånger från landet och båten smälta ännu tillsammans, men det ständigt förstorade avståndet sliter dem obarmhärtigt. Ännu en gång höres ljudet av kära vänner: "Gud vare med Er och välkomna tillbaka till Sverige!" Vi tacka med en viftning och säga: "Ske Guds vilja."

Den 3,800 sjömil långa resan — kortaste avståndet är 3,500 mil — över Atlanten har gått bra och har i stort sett varit angenäm. Det stora, väl inredda, bekväma och sjösäkra fartyget har förts fram med i runt tal 8,000 hästkrafters styrka. Det har i genomsnitt tillryggalagt 346 sjömil pr dygnet. För en sådan resa "äta hästarna" mer än 2,000 ton kol. Dessa representera numera ett värde av omkring en fjärdedels milj. kr. Ressällskapet — omkring 1,100 passagerare och 245 besättningspersoner — har gjort sitt bästa för den gemensamma trevnaden. Flera sångare från Chicago-kören ha nu och då trakterat med vacker sång. Båtens eget musikkapell har ofta spelat. Flera svensk-amerikanska pastorer, pastor Aug. Berglund från Tyringe, nu på väg till Amerika, jämte flera missionärer ha sörjt för att talrika sammankomster ha hållits om bord. Samtliga resande ha hynts vara nöjda. Och det böra de vara.

I New York säga vi farväl till många vänner, om vi förvärvat oss under resan. Här måste vi ock säga farväl till den sista i Sverige boende släktingen. Det är min hustrus bror, C. V. Jansson. Han har i egenskap av flerårig övermaskinist å ångaren följt oss längst. Farväl då släktingar! Farväl vänner! Farväl Sverige! Tack för allt! Gud skydde vårt land och folk, oss alla! —. Kära hälsningar till alla, alla. I dessa såväl som i vårt tack, instämma min hustru, systrarne Afra Ahfeldt, Hulda Ejderblad och pastor Aug. Berglund.

New York den 4 sept. 1920.

J. A. Rinell.

Om farvälmötena i Göteborg har redan skrivits. Vare det därföre blott sagt att vi stå i stor ...

... a genomresa.

Det har åter förunnats oss att resa igenom en del av Amerika. Denna gång var det på väg ut till vårt missionsfält i Kina. Vi kommo hit till landet med ångaren Stockholm den 4 september och lämna o. G. v. den 30 oktober, då båten China går till Kina. — Under dessa nära två månader, som vi ha uppehållit oss i Amerika ha vi besökt flera platser och församlingar, sett inte så litet av landet och verksamheten och träffat många både gamla och nya vänner. Genom den tjänstvilliga Brooklynpastorns ,br. O. J. Engstrand, bemedling lyckades vi redan från början av resan få s. k. "Clergy fare", vilket gjorde resorna jämförelsevis billiga. De flesta församlingarna som vi besökt ha ock godhetsfullt upptagit kollekter för oss. I några fall fastslogs det att dessa kollekter skulle vara för oss själva. I andra fall har det sagts att det skulle vara för verksamheten. I båda fall be vi emellertid att härnedan få redovisa dem. Gåvorna äro: Victor Jacobson, Brooklyn $10.00, Brockton $13.86. Kvinnoföreningen d:o för en evangelist $30.00, Sv. Templet Boston $15.77, Worcester 1:sta $54.67, D:o Harlem $46.00, McKeesport, Pa. $31.50; Jamestown N. Y. $11.43, Cleveland, O. $28.16, Erie, Pa. $32.79, Duluth, Minn. 1:sta $20.00, D:o 2:dra $9.76, St. Paul, Minn. Central $7.35, Kansas City, Mo. $50.00, Topeka, Kans. $29.53, D:o S. skolan $28.26, D:o Kings Daughter $15.25, D:o mrs. Lagerborgs s. skolklass för en evangelist $25.00, D:o miss Anna Andersons arbetsklass $5.00, D:o Mödraföreningen Ebeneser $12.33, Kingsburg $235.35, D:o S. skolan $40.11, D:o John Fransén $10.00, D:o mrs. Fransén $10.00, mrs. Brevig för bibelkvinna $51.00, San Francisco $15.20, Oakland, Cal. $11.35.

Till församlingarne med sina pastorer, S. skolorna, föreningarna och enskilda givare säga vi härmed ett hjärtligt tack. Ett lika varmt och hjärtligt tack säga vi ock till våra värdar och värdinnor landet runt samt till alla som tagit oss ut på trevliga bilfärder eller på annat sätt visat oss sympati och välvilja. Tack för allt.

Mycket av vad vi sett och erfarit här i landet har stämt våra hjärtan till glädje och tacksamhet mot Herren. Edra vackra och praktiskt inredda kyrkor ha tilltalat oss. Att se den jämförelsevis stora publiken som samlats till mötena och lyssna till den fulltoniga Kristusförkunnelsen och den längtan efter att se själar frälsas och helgas har varit uppfriskande. Vården om s. skolan och ungdomen har manat till efterföljd. — Det intryck som vi ha fått är i stort sett gott. Och vi äro övertygade om att församlingar, som inrätta sig på det sättet, dö inte. De skola leva. Och det är detta vi önska att samtliga våra vänner skola göra — leva för att hemma och borta förkunna Herrens dygder. — Tack emellertid för allt. Vi säga inte farväl. Vi mötas åter — hos Gud i bön, åkallan och tacksägelse.

Hedvig och J. A. Rinell.

San Francisco d. 30-10, 1920.

Vår adress är hädanefter:

Kiaochow, Sung.

China.

Några tankar

Ögonblicksbilder från mångtusenmilafärder.

I.

Resande från Europa som fara till Amerika bruka i allmänhet landstiga i Newyork. Inloppet till denna stad är vackert. En sak som främlingen dröjer vid är

fredsmonumentet.

Det är en jättestor fredsgudinna som den franska republiken låtit uppresa som en symbol av freden och demokratien. Gudinnan är prydd med en stor blomsterkrans omkring huvudet och i sin högra hand höjer hon en väldig fackla. Bara näsan å bilden lär mäta 11 tum i längd. Härav har man gjort en ordlek och säger: "Om den hade varit en tum längre, hade den varit — en fot!" På avstånd skiftar monumentet emellertid starkt i grönt — alldeles som om det vore mossbevuxet! Och en bättre bild av fredsgudinnan och demokratien sådan den nu ter sig i världen, finnes knappast. Den är nämligen mossbevuxen, grön och färgad i blod. Huru långt skiljer den sig icke från Fredsfurstens, som höjer sin fackla och säger: "Allt vad I viljen människorna skola göra eder, det gören I ock dem".

Staden Newyork

har nu i folkmängd passerat London. Den är följaktligen världens både största och rikaste stad. Ingen stad har så många på jorden, under och över densamma löpande järnvägar och spårvagnar och ingen torde ha en så stor, brokig och internationell folkmängd. Man påstår, att Indien har över 2,000 olika folkstammar. Men vem kan tälja huru många folkslag och stammar äro representerade i Newyork och det övriga Amerika. Vilken mångfald! Och likväl äro de utgångna från samma skapare. Alla ha sin uppgift. Alla äro våra bröder. Alla stå räkenskapsskyldiga inför Gud. Men huru många tänka därpå!

Då vi förra gången besökte Amerika sades det, att landet dyrkade tre gudar: guldet, kvinnan och militarismen. Den senare har förlorat sin popularitet inte så litet. Man vill nu t. o. m. hänskjuta frågan, om Amerikas "gossar" för framtiden skola få användas på utländska slagfält, till mödrarna. Och då gissar jag att svaret blir negativt. Men under det att militarismen håller på att sjunka, behåller dock kvinnan sin maktställning. Och så gör i ännu vidsträcktare mening guldet. För det senare utgjutes inte litet blod mitt på Newyorks gator. Då vi för ett år sedan bodde där några dagar sprängdes hus genom bombattentat. Nu förövades ett ännu

större attentat. Det krävde ett par hundra människor i sårade och närmare ett 40-tal i döda. Under strejker skjuter man skarpt på strejkbrytare och polis. På vissa gator lär man inte vara säker för rövarens mitt på ljusa dagen. En 19årig yngling lär med revolver i hand ha avtvingat sjutton olika personer deras pengar på Newyorks gator under klaraste dagsljus. Och vår medresande på båten "Stockholm", pastor Aug. Berglund, blev av ett par

var berövad hela sin reskassa, då n skulle stiga på tåget å den ra Pennsylvania-stationen. Och vi några dagar senare reste ifrån mma station avlossades ett par relverskott inom stationsområdet. ig frågade en närstående tjänsteman vad som var å färde. Han svaade kallblodigt: "Jag vet inte. Man söt antagligen någon". Så kämpas let för guldet. Men Newyork är og inte ensamt då det gäller att lyrka guldkalven. Den har många tillbedjare. Formerna av tillbedjandet äro visserligen många och olika. Men samtliga fördömas av orden från Guds mun: "Du skall inga andra gudar hava jämte, eller vid sidan av, mig". Men

de kristna

söka ock i denna stora och förvärldsliga stad fortfarande vara ett ljus på ljusastaken och ett salt i förruttnelsen. Otroligt många kyrkor och bönehus finnas där. Flera av dem torde vara förvärldsligade och ha sålunda förlorat sitt kristliga inflytande. Andra ha måst stängas på grund av präst- eller predikantbrist. Plakat på kyrkor förekomma därför inte sällan, å vilka det heter: "Om din kyrka är stängd, så dyrka Gud tillsammans med oss". Det är dock emellertid många kyrkor som äro öppna och som sprida sanningens ljus och värme omkring sig. I vårt samfund och bland vårt svenska folk finnas ock flera sådana. Jag har bland andra församlingar besökt 1:sta baptistkyrkan i Newyork, där d:r A. Gordh är pastor, och 1:sta baptistkyrkan i Brooklyn, där pastor J. O. Engstrand är lärare. Och i dessa församlingar synes det gamla goda evangeliet ljuda klart till frälsning och uppbyggelse. Under sommaren ha de större frikyrkorna i Brooklyn haft gemensamma eftermiddagsmöten. Vi deltogo i ett sådant i Missionskyrkan. Det var ett härligt möte: sång, tal, bön och vittnesbörd. Man syntes riktigt tråna efter väckelse och det andliga livets fördjupande. Sådana möten kunna inte förfela sin kristliga uppgift. Det gjorde oss gott att få vara med, se, höra och deltaga.

Ett missionscenter.

Boston har som bekant förr varit huvudsätet för nordstaternas baptistmission. Men nu har man flyttat ledningen för de olika organisationerna till n:r 276 Fifth av. Newyork City. Det är många trådar av hem- och utländskt missionsarbete, som löpa in i denna stora och tidsenliga byggnad. En stor stab av män och kvinnor är ock i verksamhet här. Man får, då man besöker detta storslagna företag, ett mäktigt intryck av det väldiga och världsomfamnande missionsarbete som utgår härifrån. Någon har kanske mindre snällt kallat dessa sammanslutningar för "missionsbolag". Och man kan ju kalla dem med vilket namn man behagar. De äro dock inga vanliga bolag. Varje aktie utfaller med vinst till nytta för så väl aktieägaren som andra. Utan dessa "bolag" skulle världen vara betydligt sämre i dag, än vad den är. Och de som rynka näsan åt dem och önska deras upplösning skulle, om dessa ej hade funnits, kanske i dag inte våga resa till närmaste land eller stad av fruktan för att bliva uppätna! Låt dem (missionssällskapen) därför, såsom Jesus sade om kvinnan, vara. De ha gjort en god gärning under det flydda. De göra det ock i fortsättningen. Understöd dem sålunda med sympati, kärlek, förtroende, förbön och offer.

J. A. Rinell.

20/12 – 1920

Amerikanska förhållanden.

Från sin resa genom Amerika berättar missionär J. A. Rinell:

Förbudslagen.

Då jag för något mer än ett år sedan reste igenom Amerika, undrade man på, hur det skulle gå med omröstningen och "torrläggningen" i olika stater. Nu är emellertid förbudslagen en verklighet och guldkrogarna äro stängda eller ock förvandlade till kaféer eller matserveringslokaler e. d. Visserligen lära dessa fortfarande sälja rusdrycker i smyg, ty kontrollen är ännu bristfällig och polisen har egendomligt nog ingenting att göra med den, utan den är uppdragen åt särskilda statstjänstemän, men ett jättesteg har emellertid tagits för att torrlägga landet. Men nog dröjer det ännu en god tid, innan landet verkligen blir "torrlagt". Först måste det stora förråd av spritdrycker, som fanns i landet vid rusdrycksförbudets införande, oskadliggöras, så måste ock gränstrafiken skärpas och framför allt de många lönnbrännerierna landet runt bortskaffas. Och de senare äro inte få, om man får tro en Minnesotatidning för sistlidne september månad, vari det påstods, att endast i den staten fanns det minst 10,000 lönnbrännerier och att över var tionde person på ett eller annat sätt var indragen i denna lagstridiga, men vinstgivande affär. Nykterhetsvännerna påstå dock, att det är sprit- och krogfolket, som utsprida sådana historier. Vare med detta huru som helst, ett faktum är, att supseden är betydligt mindre sedan rusdrycksförbudet trädde i kraft, att de berusades antal är färre, att gamla alkoholister ha förbättrat sin ekonomi och att icke spritförgiftade personer i allmänhet ej underkasta sig besväret och omkostnaderna att förskaffa sig rusdrycker. Officiella statistiker och meddelanden understryka ock detta. De giva även vid handen en glädjande minskning i antalet straffångar. I Pennsylvaniadistriktet har t. ex. antalet förbrytare nedgått med 50 proc. sedan förra året. I Chicago ha fångarnas antal nedbringats från 2,000, som vid början av förbudets införande voro inspärrade i fängelserna, till 715 vid samma tid i år. Vinodlarna i Californien, som vid förbudets införande fruktade att priset å druvorna skulle sänkas så att vinodlarna inte skulle kunna existera, ha funnit, att priset å druvorna i det stället har fördubblats. Av 526 svar som ledande arbetsförmän ha avgivit på en rundfråga, huruvida förbudet visat sig nyttigt för arbetarna och deras familjer, ha 345 givit ett jakande svar. Man hyser därför förhoppning att förbudslagen skall bliva bestående och nykterhetsfolket är för närvarande sysselsatt med att få kontrollen skärpt och förbudet efterföljt.

Svenskarna och svenskheten.

Svenskarna ha i stort sett på ett fördelaktigt sätt invävt sitt namn i den amerikanska historien. En del svenskars nationalsynder såsom svordom, snus och tobak samt supseden, misskläda emellertid inte så litet. Det kanske härvidlag är betecknande, att en jämförelsevis fin gata i en av Amerikas större städer har fått öknamnet "Snusgatan", därför att så många svenska butiker ligga vid den. I övrigt äro nog svenskarna, som sagt, i allmänhet avhållna och behöva inte blygas för sin nationalitet. De äro ock välbärgade. Och det skulle de flesta ha varit även i Sverige, förutsatt att de underkastat sig lika stora försakelser och lika träget arbete där som de ha gjort i det nya landet. I den mån emigrationen emellertid avtager utvattnas helt naturligt svenskheten hos våra svensk-amerikaner. Kriget gjorde ock mycket därtill. Man sökte då och söker fortfarande att amerikanisera alla och allt. Ungdomen kan inte motstå detta tryck. Det svenska språket får därför i rätt stor utsträckning lämna rum för det engelska, inte blott i s.-skolan och ungdomsmötena, utan på många ställen även i den offentliga gudstjänsten. De gamla föredraga dock ännu det svenska språket. Och många förstå inte ens det engelska. Jag frågade t. ex. en gammal gubbe, som jag träffade på gatan, hur jag skulle gå för att komma till en namngiven plats. Gubben svarade på bred svenska: "Jag förstår inte vad du säger." Han hade varit i A. 40 år, men hade ändå inte lärt sig landets språk. Det är ock ofta rörande att se och höra, med vilken kärlek många ännu hålla fast vid Sverige. Det är även hedrande för vårt svenska folk där ute, att t. ex. vårt samfund, för att inte tala om andra, räknar omkring 30,000 medlemmar, att nämnda samfunds tidningsorgan, Svenska Standaret, utgår i en upplaga av omkring 11,000 ex., då t. ex. Vecko-Posten i Sverige knappast har kommit över den siffran, trots det att samfundet i Sverige är dubbelt så stort. Att de svenska predikantskolorna fortfarande kunna existera bevisar ju ock, att svenska språket ännu har en mission att fylla. Trots det att man även i Amerika klagar över att många svenskar ha slutat upp med att gå till "Herrens hus", fann jag många kyrkor, som hade att glädja sig åt en så talrik publik, att man skulle vara tacksam för en lika stor i Sverige. Mötena präglades av allvar och en djup längtan efter väckelse och helgelse förspordes. Söndagsskolverksamheten bedrives med iver. Det var synnerligen glädjande att se så många ungdomar deltaga: Jag såg klasser, där deltagarna voro i åldern mellan 20 och 30 år. Man förstår att inte blott bygga lämpliga kyrkor för denna viktiga verksamhet, utan ock att inrätta sig så, att barn och ungdom känna sig dragna dit. — De svensk-amerikanska baptisterna utöva ock en ganska omfattande filan-

tropisk verksamhet. Så ha de t. ex. flera barn- och ålderdomshem. Trots dyrtiden bygges just nu ett s. k. Klingbergs barnhom. Det är beräknat för 300 barn och det går löst på 300,000 dollars. Det största sanatoriet och ett av de största lasaretten, som finnas i Twillingstäderna, Minnesota, äges av baptisterna. Trots det att de svenska baptisterna i mångt och mycket samarbeta med de amerikanska trosfränderna intaga de likväl en självständig ställning. De amerikanska baptisterna värdera dem dock inte mindre för det. De erkänna dem som en betydande andlig faktor, känna sig inspirerade av deras verksamhetslust och låta sig inte sällan påverkas av deras beslut och hållning.

J. A. Rinell.

Y. B. Nr. 2 - 1921

Ögonblicksbilder från mångtusenmilafärder.

Vi äro nu i Japan, soluppgångens land, och börja våra strövtåg här med att kasta en flyktig blick på

landet och dess folk.

Vad det förra angår ha vi inte hört mer än ett enda omdöme av sådana, som besökt det, och det är, att Japan är ett vackert land. Fastän ögruppen, som bildar det japanska väldet, nog är lika gammal som den övriga världen, har dock det nutida Japan i huvudsak tillkommit på en mansålder. Ty för bara ett hundra år sedan var Japan för den yttre världen ett lika tomt namn som Tibet är ännu i dag. Ingen kunde ens för trettio år sedan drömma om, att det så snart skulle bliva förvandlat till ett av världens största industriland, att dess fiskarebåtar skulle förvandlas till en framstående krigs- och handelsflotta, att dess diplomater skulle sitta sida vid sida vid Englands, Frankrikes, Italiens och Amerikas och att man i den övriga världen nervöst skulle fråga: "Vad säges det i Tokio?" Men detta har dock blivit fallet. Dock, denna framgång har helt naturligt slagit sig åt huvudet särskilt på det unga Japan. Den unge halvbildade japanen döljer därför stundom inte sin känsla. Han tycker sig inte blott stå på samma plattform som folket i de gamla kulturländerna, utan fatt dessa haft sin tid och att framtiden ligger å motsatta sidan av jordklotet. Denna känsla gör emellertid helt naturligt umgänget med andra folk ganska delikat. Och den inverkar inte så litet menligt på missionen.

På grund av Japans modernisering övergiver en hel del av lantbefolkningen sin modernäring (jordbruk och fiske) och strömmar till städerna och industrisamhällena. De flesta fabriker drivas av kvinnlig arbetskraft. Det beräknas att i runt tal inte mindre än 250,000 flickor — 10 procent av dessa under femton års ålder — årligen komma från sina lugna lanthem till fabrikerna. Där instuvas de i trånga baracker och tvingas att arbeta 12 till 14 timmar på dygnet. De tillhöra praktiskt sina arbetsgivare med, såsom någon har uttryckt det, "ande, själ och kropp". De ha att arbeta till dess att de bli moraliskt och andligt nedbrutna.

Men inte nog därmed, japanerna äro mycket hemfallna under nöjen och njutningar. Teatrar, biografer och bordeller äro talrika och lära i allmänhet samla fullt hus. För omkring ett par tiotal år sedan var t. ex. prostitutionen så skyddad av lagen, att ingen kvinna, som hade kommit in under den genom egen vilja, kunde bliva befriad därifrån. Nu är denna lag emellertid upphävd, men prostitutionen fortgår.

Japans religioner.

Shinto och Buddhismen anses vara Japans religioner, men i själva verket är kejsardyrkan den ledande religionen. — Shinto är ursprungligen naturdyrkan. Den förekommer i alla primitiva religioner. Såsom Baalaltarna i Israel stodo under alla gröna träd (Jer. 3: 6), så stå också dessa shintoaltaren i Japan. Men Shinto är i Japan mer än naturdyrkan. Den är hjälte- och andedyrkan. Det är här t. o. m. omöjligt att draga skiljolinjerna, huru mycket av den som bör räknas till patriotism och huru mycket som bör räknas till gudsdyrkan. — Buddhismen kom till Japan från Korea för tolv hundra år sedan. Som den kom från en högre civilisation och bestod sig med finare tempel och en vackrare liturgi än vad Shinto hade, gjorde den stort intryck på folket. De båda religionerna förenade sig på visst sätt en tid, men senare tiders ansträngningar ha gått ut på att skilja dem igen. De bredare lagren av folket hålla sig fortfarande inte så litet till buddhismen, som ock har blivit moderniserad, men den officiella religionen är Shinto. — Ingen av de två religionerna kan emellertid tillfredsställa nutidens japaner. De lärda ha tagit sin tillflykt till Konfucianismen. Den har, som bekant, kommit från Kina och är i själva verket inte något annat än agnostik. — Den religion, som för tillfället sannolikt utövar det största inflytande på massorna av folket, är Shinto i sin tidsenliga form, d. v. s. kejsardyrkan. Man håller nämligen före, att dynastien i en oavbruten kedja går tillbaka till den tid, då Gud skapade Japan och att Mikado härstammar från solguden. Shintoismen, sådan den blivit moderniserad, består därför å ena sidan i patriotism och å andra sidan i kejsardyrkan. Gränslinjen mellan de två begreppen lär vara ytterst svår att uppdraga.

Svårigheter för den kristna religionen.

Det största motståndet, som den kristna religionen har att möta i Japan, torde vara nyss nämnda kejsarkult. Man fruktar nämligen, att kristendomen, som inte har någon försyn för människor, skall försvaga patriotismen och göra slut på kejsarkulten.

På grund av Japans framgångar och därav förändrade frontställning gent emot utlänningarna, finner missionären sin ställning inte heller så litet förändrad. Förr ansågs han stå över det vanliga folket och man såg upp till honom såsom en person, som representerade en högre kultur, såsom en, vilken hade något högre och bättre att giva. Såsom sådan samlade han ock folkskarorna. Och det var en tid, då man hoppades, att Japan skulle mottaga kristendomen med civilisationen. Regeringen visade sig nämligen vänlig, folket var intresserat, anhängare vunnos och allt såg lovande ut. — De religiösa utsikterna i Japan ha emellertid, som sagt, betydligt förändrats. Missionären väcker numera ingen uppmärksamhet i egenskap av utlänning. De spända politiska förhållandena mellan Japan och Amerika försvårar särskilt arbetet för de senares missionärer. Den religion, som Västerlandet förkunnar, förnekas av allt för många ledande representanter därifrån och folken själva trampa uppenbarligen religionens grundläror under sina fötter. Att under sådana förhållanden förmå ett vaket folk att omfatta Kristi lära är ingalunda lätt. — En annan svårighet är, att den kristna religionen betraktas såsom en utländsk religion. De omvända i Japan ville för några år sedan försöka "villa bort korten" och begärde av de utländska missionssällskapen, att de skulle hemkalla sina missionärer och giva den del av understödet, som brukade tillkomma dem, till infödda evangelister. Då missionssällskapen emellertid inte trodde tiden därtill vara inne och följaktligen avböjde förslaget inträdde ett något spänt förhållande mellan dem och de omvända. Detta rapporteras nu emellertid ha lagt sig, så att samarbetet ånyo är gott.

Missionens arbetslinjer.

Det är fyra verksamhetsmetoder, som i stort sett med fördel bruka användas på missionsfältet. De äro sjukvård, skolverksamhet, skriftspridning och direkt evangeliseringsarbete. Vad angår den kristliga sjukvården, så har Japan mindre bruk för den än andra missionsfält. De ha nämligen själva tämligen väl utrustade läkare och sjukhus. På grund härav torde de utländska missionsläkarna i hela landet inte räkna mer än ett halvt dussin, då de exempelvis i Kina äro över fyra hundra. — Japans skolväsende är ock tämligen väl ordnat. Varje barn, gosse och flicka, är lagligen förpliktat att mellan sex och fjorton års ålder gå i skola. De läskunnigas antal uppgår därför till 98 procent. Den del av missionsskolornas uppgift, som går ut på att lära barnen att läsa och skriva, vilken t. ex. i Kina är synnerligen stor, bortfaller sålunda helt och hållet i Japan. Missionsskolorna inskränka sig därför vanligen till kindergarten och högskolor. De förra upprättas inte minst för att vinna barnens föräldrar och de senare för att försöka bilda kristna karaktärer under den tid sinnet och hjärtat

vanligen äro mottagliga för andliga intryck. — Rörande den rent evangeliska verksamheten i Japan låta missionärerna inte några av de metoder, som användas i Västerlandet eller å andra missionsfält, vara obegagnade. En metod, säregen för Japan, är att låta avtrycka en del av kristendomens grundläror i de politiska tidningarna. Tidningspressen är mycket omfattande även i Japan. Folket kan läsa och är nyhetstörstande. Postverket sprider tidningarna till den avlägsnaste vrå av landet. Det är därför en otroligt stor skara människor, som på detta sätt bli bekanta med religionens huvudläror. Omkring 200 missionärer ha sammanslutit sig till en förening för evangelisk tidningspropaganda.

Missionens framtidsutsikter.

Japan har hittills visat sig vara ett rätt hårt missionsfält. Antalet av dem, som öppet bekänna sig, ha övergått på Kristi sida, är litet. Men framgångarna få inte alltid bedömas efter siffror. Jesus lärde oss att himmelriket är likt en surdeg, som blandades i tre skäppor mjöl. Denna surdeg har blivit nedlagd och den håller på att genomsyra massan av folket. Man erfar detta, då man träffar japanerna på resor. Missionärerna, som arbeta ibland dem, försäkra det. En japansk

---

Y. J. N:2 1921

Åter tillbaka i Kina.

Frågan: "Huru känns det att resa tillbaka till Kina?" har inte sällan framställts av vänner både hemma i Sverige och i Amerika. Svaret har blivit: "Det känns som då man reser hem." Inte så att vi inte ha trivits där vi ha varit, eller att vi ha fordrat mera av släktingar och vänner, än vad vi ha fått; inte heller så att vi ej räkna Sverige som vårt hemland, men Kina är dock efter alla dessa år av arbete, tårar och välsignelser vårt hem. Låt vara att det är ett land så underligt, så fullt av motsatser. Men kanske att det är detta som gör det så intressant. Betänk att fastän det är den äldsta nationen i världen, så behöver den likväl nationernas beskydd. Fastän landet räknar fjärdedelen av hela jordens befolkning, så fruktar det för sin lilla granne i östern. Fastän det är rikt och har outtömliga naturförråd, så är det likväl fattigt och inte sällan hemsökt av mördande hungersnöd. Fastän folket från gammalt är känt som arbetsamt och ärligt, så äro många, inte minst ämbetsmän, lata och oärliga. Fastän folket av naturen är fredsälskande och avskyr blodsutgjutelse, så förekomma dock årligen inbördes strider som skörda tusentals människoliv. Fastän konfucianismen under mer än 2,000 år varit offentligen förkunnad och omfattad av de lärda, så känner sig dock nationen i dag maktlös och utan religion. Den famlar i dag efter en religion, som inte blott i likhet med Konfucius lär människorna vad de skola göra för att bli lyckliga, utan som hjälper dem att bliva detsamma. Och det är det senare som ger färg och solsken över det eljest oväna adoptivlandet: kallelsen att visa dem till kraftkällan, till världsfrälsaren, till Kristus.

Vi befinna oss i Shanghai, inkörsporten till Kina — landets Newyork. Det var där jag för mer än ett år sedan överkördes av en bil. Det var då synbarligen inte mer än ett steg emellan mig och döden. Men någon har sagt: "Man är odödlig till dess att ens verk är gjort." Jag hade ännu något att göra. Hjälpe mig Herren att göra det troget, väl och till Hans ära! — De stora världshaven ligga nu bakom oss. Här skola vi "förtullas", besiktigas och byta om båt. Sedan skola vi gunga 36 timmar på Gula havet innan vi få känna fast botten under fötterna. Men dessförinnan måste vi växla pengar, vilket sker här i Shanghai.

Växelkursen.

Sedan världskriget har växelkursen de olika länderna emellan som bekant varit abnorm. Våra svenska pengar ha dock stått i hög kurs jämförda med övriga europeiska länders. Men då man skall växla de svenska kronorna till amerikanska gulddollar får man — så var det åtminstone då vi lämnade Sverige — betala kr. 1:40 à 1:50 mer för varje dollar än vad som var vanligt före kriget. På grund därav funno vi ock priserna i Amerika å mat, hotell, kläder etc. inte alls billigare än i Sverige, snarare tvärt om. Komna till Kina drabbas även "den allsmäktige gulddollarn" nära nog av samma öde som den svenska kronan. I stället för att man före kriget fick upp till 2 kinesiska silverdollar och 25 till 50 cents för en gulddollar, har den efter kriget gått ned i värde till 85 silvercent. Den svenska kronan, som växlas till engelska pund, har vanligen stått denna förvandling bra, men pundet har återigen stått mycket lågt i Kina. Detta har gjort att en kinesisk silverdollar, som förr endast varit värd omkring 1 krona och 70 öre har kostat ända upp till — 7 kronor. Orsaken till denna sorgliga växelkurs är bl. a. att Kina har s. k. silverfot, då Amerika och Europa ha guldfot. Silvret är, såsom vi här ute uttrycka det, dyrt och guldet billigt. Orsaken åter till detta är att silvret under krigstiden uppköptes till vilket pris som helst. Man behövde mynta det till skiljomynt för soldaterna vid fronten. Silverproducerande länder nödgades t. o. m. utfärda exportförbud. Men den största orsaken till silvrets höga pris torde efter allt vara, att dollarkungar hålla det i spekulationsintresse lagrat någonstädes. Att denna abnorma växelkurs vållat missionärerna och missionssällskapen oerhörda bekymmer behöver inte sägas. Gud har dock i sin stora nåd hjälpt beundransvärt. Offervilligheten i församlingarna har fyllt balansen i växelkursen. Det är ock en glädje att kunna konstatera det guldvärdet åter har börjat höja sig, fastän det sannolikt dröjer länge innan växelkursen blir normal. Hemförsamlingarna ombedjas därför att i fortsättningen i tålmodig uppoffring och kärlek till Herren och missionssaken axla de extra bördor som äro en följd av den dåliga växelkursen.

Vägarna.

för passagerarna å båten Kina skiljas i Shanghai. Farväl! Tack för sällskapet! Skola vi mötas mera i livet? Kanske, men kanske inte. Avstånden äro så stora, vägarna så dåliga. Någon påstår t. o. m. att det inte finns några vägar i Kina. Det finns dock några hundra mils vattenvägar, likaså några järnvägar, som genomkorsa landet. Men lektor P. Waldenström beräknade, då han för några år sedan besökte landet, att järnvägarna i Kina i förhållande till arealen voro, om de förflyttades till Sverige lika med en järnvägslinje mellan Stockholm och Södertälje. Ordentliga landsvägar saknas. Detta är ett stort hinder för landets utveckling såväl som för missionsarbetet. Tänk blott t. ex. på vårt eget missionsfält. Städerna Kiaochow och Chucheng ligga blott omkring 70 kilometer från varandra. Men likväl tar det mer än en hel dag att resa mellan dessa platser. Det faktiska avståndet motsvarar avståndet mellan Stockholm och Uppsala, men vad tiden för resan angår, äro missionärerna å dessa tvenne stationer lika långt åtskilda som om en bodde i Stockholm och den andre i Östersund. Avståndet från norr och söder endast t. ex. å vårt Kiaochow-fält är minst lika långt som mellan Kiaochow och Chucheng. Flera hundra byar — distriktet räknar omkring 1,300 st. — ligga utefter vägen. Tänk vilken tid det tar att besöka dem! I dessa bilernas tid skulle jag inte ha rest tillbaka till Kina utan att ha fått en bil för resorna. Men nu förhåller det sig så att, om jag hade fått tio bilar, skulle jag på grund av vägarnas ofarbarhet inte kunna ha använt en enda av dem. Ett av villkoren för en snabb evangelisering av Kina är emellertid förbättrade vägar. Men de komma nog inte förr än kineserna få förbättrade hjärtan, då de få klart för sig att vad de göra åt andra, det göra de åt sig själva. Vi få sålunda tills vidare avstå från bilerna och i det stället insätta de medel som skulle gå åt för dem att bereda "Herrens väg" till hjärtana.

Endast Kristus kan frälsa Kina.

Kina befinner sig nu ungefär på samma ståndpunkt som Japan gjorde på 1880-talet. Det sträcker ut sina armar mot Västerlandet, för att mottaga dess civilisation och religion som Japan då gjorde. Den gamla monarkien kunde inte hjälpa. Republiken är lika vanmäktig. Konfucianismen och dess anhängare ha kommit till korta. Buddhismen med sina många avgudar likaså. Landet slites mellan maktlystna men okompetenta ledare. Nationen står på branten av ruin. "Endast Kristus kan rädda och frälsa Kina", är ett ämne som just nu samlar åhörare. De flesta förstå dock nog inte dess innebörd. Många vilja fortfarande inte förstå det. Men det finns en liten grupp, Gud vare lov, som fattat dess innebörd. Inte allt utsäde har fallit på ofruktbar jord. Det gäller därför att så, så, att så god säd, och att göra det nu. Det påstås all-

mänt att ingen tid i historien varit mera lämplig och tacksam för Kinas evangelisering än den närvarande. Dörren är öppen. Tänk på de 100 miljoner kineser — i huvudsak lika många som hela folkmängden i Förenta staterna — som ännu äro oberörda av evangelium! Tänk på att omkring 1,400 kineser dö varje timme, dö utan Gud. Besinna att det är endast Kristus som kan rädda och frälsa dem. Bed och arbeta på ett sätt som visar att du tror det också! Må ingen av dem en gång komma att bli krävd utur vår hand! J. A. Rinell.

Y. S. N:5 -1931

Rinells framme i Kina.

Missionär J. A. Rinell skriver: Den 25 sistlidne november anlände vi lyckligt och väl

hem till Kiaochow, Kina.

Resan hade, med ett litet uppehåll i Amerika, tagit oss tre månader och en dag. Redan i Kaomi, 2 1/2 svensk mil från Kiaochow, möttes vi av br. A. Leander, vår son Egron samt ett antal kinesiska evangelister, lärare och bibelkvinnor. Då tåget något senare stannade i Kiaochow, blevo vi hjärtligt mottagna av fru Leander, fröknarna Ester Wahlin och Nina Fredriksson, goss- och flickskolornas i staden samtliga lärare och elever, ett antal kinesiska missionsarbetare och församlingsmedlemmar samt en del s. k. utomstående vänner. Under klingande musik bar det sedan i väg till missionstationen. Och sedan började en rad av festligheter, hos både utlänningarne och kineserna. De senare höllo först ett anslående välkomstmöte i Kiaochow. Senare hölls ett d:o i Kaomi, Wangtai och Longgiatsuen. Samtliga möten samlade fulla hus av deltagare. Kapellen voro smakfullt dekorerade. Vackra sånger sjöngos och fina, högstämda välkomsttal höllos. Man hade kommit hem. Och för att ytterligare understryka detta, hade vännerna Leanders i det gamla hemmet vid "Stora Brunnsgatan", som de under vår semester bebott, låtit uppsätta en transparang varå man läste i eldbokstäver: "Välkomna hem". Kamraterna så väl som kineserna ha på många och olika sätt visat oss mycken oförtjänt kärlek och välvilja. För allt vare alla goda gåvors givare ärad och prisad! — Utom nämnda möten ha vi ock redan fått deltaga i två skördefester, ett par födelsedagshögtider, jämte många, många andra möten. Sist men inte minst ha vi ock deltagit i

trenne konferenser.

Den ena av dessa konferenser var den traditionella missionärskonferensen, som årligen brukar hållas av våra missionärer på fältet. Tiden för den brukar vara på hösten, men den hade blivit uppskjuten i år så att vi skulle få vara med. Som emellertid annan penna utsetts att referera den, skall jag inskränka mig till att säga det samtliga missionärer syntes inse betydelsen av de gyllene tillfällen, som just nu erbjuda sig för vår kinamission. De ha därför ansett sig böra ställa stora krav både på sig själva och på missionsvännerna. De senare ha i år ombetts att giva mera i form av penningar, än under något föregående år. Men vi lita på Gud att hans skaffare skola fylla behoven lika enigt som missionärskåren under ansvarskänsla bedja dem därom. — Den andra konferensen var en kineskonferens. Den hölls likaså i Kiaochow, den 10—12 dec., eller dagarna efter den förra. Missionens alla församlingar voro representerade av flera ombud. De utländska missionärerna deltogo likaså. Tillslutningen var god. Den andliga uppbyggelsen och troslivets fördjupande hade stor plats i mötena. Frågor rörande evangelistverksamheten, skolarbetet, husandakten etc. diskuterades broderligt, ingående och lärorikt. Beslut fattades att församlingarna, tillhörande vår mission, skulle sammansluta sig till en dylik konferens för att årligen komma till sammans och utbyta tankar. Denna sammanslutning fick namnet: "Shantung svensk-kinesiska baptistkonferensen". Nästa konferens kommer o. G. v. att hållas nästa höst å vår nyaste huvudstation, Kaomi. Göre Herren även detta försök att främja Gudsriket till stor nytta och välsignelse!

Kina är ett av olyckor ofta hemsökt land. Inte mindre än omkring

15 miljoner kineser svälta

i hungerdistriktet i norra Kina. Distriktet omfattar delar av fyra provinser: Shantung, Chili, Shansi och Honan. Nöden där lär vara hårresande och trotsar all beskrivning. Föräldrar sälja sina barn för en spottstyver, familjefäder förgifta sina familjer för att förkorta dess lidande och rymma från platsen för att slippa se anhörigas slut. Förut rika personer äro utfattiga och svälta ihjäl. Blomstrande församlingar äro utplånade o. s. v. Barmhärtigheten har gjort och gör fortfarande mycket för att lindra nöden. Olika missioner offra ock både män och medel för att hjälpa. Vår egen mission har ock blivit anmodad att göra detsamma. Bröderna Egron Rinell och A. Leander ha ock lovat att under någon tid på vintern resa dit för att deltaga i räddningsarbetet. Men det behöves ock medel. Födoämnen för en dollar (mellan 2 och 3 kr.) beräknas kunna livnära en kines därborta en hel månad. Att livnära en person från nyåret till veteskörden i början av juni månad skulle alltså taga 18 à 20 kr. Och en sådan uppoffring skulle säkerligen många kunna göra även i Sverige. Saken är behjärtansvärd. Baptistmissionens exp., Döbelnsgatan 12, Stockholm, är säkerligen villig att förmedla sådana medel, om de ditsändas.

En blick tillbaka

på den långa resan manar till tacksamhet mot Herren. Vistelsen i Sverige, resorna och besöken i församlingarna, umgänget med Guds folk där, förmånen att nu och då få sitta ned för att på det klingande modersmålet lyssna till Guds ord har för oss varit "vatten från Betlehemskällan." — Amerikavistelsen var ock angenäm. Vi besökte rätt många församlingar och träffade många vänner. Från samtliga ha vi de angenämaste minnen. Detta gäller naturligtvis inte minst besöket hos våra egna tre barn, Margit, Edith och Eric, vilka studera i St. Paul, Minn. för att utbilda sig för sin blivande livsgärning. Kortare besök hos bl. a. före detta missionärerna d:r Erik Lund och pastor Carl Vingren voro ock angenäma. Den förre var som bekant vårt samfunds förste missionär i Spanien och den senare i Kina. Nu har Lund, delvis nedbruten till sin hälsa, dragit sig tillbaka till den vackra och blida staden Los Angeles, Kalifornien. Men han kan se till baka på en flitigt använd arbetsdag och se framåt efter den trogne tjänarens lön. Vingren, som på grund av bristande hälsa, tidigt nödgades lämna missionsfältet, har under många år utfört en god predikares och pastors verk i Amerika. Nu är han bosatt bland oerhörda vin- och fruktgårdar i Kingsburg, Kalifornien. Där har han ock en stor Guds vingård att sköta. Platsens milda klimat synes ock passa för honom, ty han är nu starkare och har bättre hälsa än förr. Båda dessa f. d. missionärer med sina goda fruar äro dock lika intresserade för den yttre missionen som de voro i yngre år, då de stodo mitt uppe i arbetet för densamma. — Under de vidsträckta resorna till lands och vatten har Herren varit med. Ingen olycka har drabbat oss, ingen egendom har förstörts, inga motgångar ha mött oss. För allt vare Herren ärad! Då vi nu emellertid stå vid resans slut, tacka vi än en gång Missionsstyrelsen, församlingarna och alla övriga vänner för den trogna bönevakt, som de slagit omkring oss och bedja att i fortsättningen få ha ett lika stort rum i Edra hjärtan.

J. A. Rinell.

Skolorna i Kina.

Enligt den senaste för oss tillgängliga statistiken finns det i Kina 4,375 st. lägre missionsskolor med 108,941 elever, 500 st. högskolor med 14,000 elever och 15 st. colleges med 1,500 st. studenter.

Regeringen har omkring 30 gånger så många elever i sina lägre skolor, eller i runt tal 3,260,000 elever.

Enligt beräkning finns det blott högst ett barn på tjugo stycken av Kinas gossar och flickor i skolåldern, som gå i skolan. Procenten å de flickor, som gå i skola, är mycket liten.

Det gives sålunda blott e t t barn på 600 st. kinesiska gossar och flickor, som går i någon missionsskola — märk ett barn på 600 som får läsa kristliga böcker och i skolan får höra talas om den sanne Guden. De övriga växa upp under hedendomens och rationalismens inflytande.

För 75 à 100 kr. skulle en kinesisk gosse eller flicka kunna få hel inackordering ett helt läsår i någon av våra skolor å huvudstationerna. För omkring 200 kr. pr år skulle en kristen kineslärare — manlig eller kvinnlig — kunna anställas i någon by på landet, där den kunde undervisa ett 20-tal barn om vägen till livet. Samtidigt kunde den utöva ett gott kristligt inflytande på de äldre.

Många av våra missionsvänner i Sverige, söndagsskolor, ungdomsföreningar etc. ha behjärtat denna betydelsefulla mission. Genom deras tillhjälp har vår mission varit i stånd att på de senare åren upptaga omkring 1,000 barn i stads- och landsskolorna. Men många flera barn behöva undervisas. Det finns därför ock ett gott rum för flera understödjare.

Då detta skrives samlas kinesbarnen till sina skolor. Understöd dem på sätt du kan: bed för dem, understöd dem med medel. De senare kunna sändas till Baptistmissionens exp., Döbelnsgatan 12, Stockholm.

En missionsveteran i Kina säger bl. a. rörande missionsskolorna: »Jag är villig att anses som utsliten, om jag blott kan förmå mina åhörare att djupare känna, det Kinas verkliga omdaning är hopplös utan kristlig undervisning eller bildning».

J. A. Rinell.

Bönhörelse

eller "Min missionär har kommit."

För U. V. av missionär *J. A. Rinell.*

År 1819 graduerade en ung man från Brown universitet i Amerika. Hans namn var Jesse Hartwell. Den unge H. hade en livlig önskan att bli missionär. Men på grund av svag hälsa vägrade Baptistmissionen i A., till vilken han erbjöd sin tjänst, att utsända honom.

Han tog missräkningen med jämnmod och tjänade Gud troget i sitt hemland dels såsom framgångsfull predikant och dels som skollärare.

Han tog dock som sitt böneämne att Gud skulle giva honom en gosse, som skulle kunna gå ut till hedningarne i hans ställe.

Efter någon tid kom en liten flicka till den Hartwellska familjen. Som det emellertid på den tiden inte var vanligt att utsända kvinnor till missionsfältet, fortsatte Hartwell att bedja om en son. Den andra, tredje, fjärde, femte och sjätte barnet — alla voro de flickor! Men H. fortsatte att bedja om en gosse. De voro säkra på att missionsbarnet skulle komma. Och så skedde. Det sjunde barnet var en gosse.

Kort efter sedan gossen var född, besöktes familjen av en vän. I det, att Jesse Hartwell sprang ut för att möta honom, ropade han överlycklig: »Broder Rice, min missionär har kommit!»

Den lille gossen, som sålunda långt före sin födelse var begärd av Gud och helgad åt honom som hednamissionär, blev med tiden den bekante d:r Jesse Boardman Hartwell, den amerikanska Baptistmissionens förste missionär till Shantung, Kina.

Det var han som döpte den förste omvände kinesen i norra Kina och som bildade den första protestantiska församlingen där. Under ett mer än 40-årigt arbete tjänade han troget sin Gud och sin mission som banbrytare, evangelist, pastor och skollärare till dess han 1912 fick lägga sitt huvud till vila.

Men innan han gjorde detta, hade han glädjen se flera församlingar växa upp. Deras sammanlagda medlemsantal räknade omkr. 4,000. Ett stort antal barn och ungdom växte upp i missionsskolorna och ett 40-tal teologie studerande sutto vid hans fötter i det predikantseminarium som han till sin död förestod.

Men inte blott det. Doktor Hartwell hade, innan han dog glädjen att se åtminstone fyra av sina egna barn ägna sig åt missionen och arbetet i Kina. Sedan han sålunda år 1858 landsteg i Kina, har den Hartwellska familjen tillsammans nedlagt 159 års aktivt arbete för kinesernas upplysning och frälsning.

Den Hartwellska familjen, som så ivrigt intresserade sig för hednamissionen, som så gärna ville insätta sin personliga kraft i arbetet och som så innerligt bad Gud för dess framgång, blev mer än bönhörd.

Nedtecknaren av dessa rader skall aldrig glömma det vänfasta handtag och det hjärtliga mottagandet, som han personligen med sin hustru mottog av d:r H., då vi i april 1894 hälsades välkomna av honom till Kina och Shantung. Och denna innerlighet och vänskap rostade aldrig.

Jag skall heller aldrig glömma det lärorika svar, som han en gång gav på min fråga: »Hur skall jag kunna betala den hjälp vi ha fått och all den kärlek, som vi ha varit föremål för?» Hans hurtiga svar lydde: »Ah, broder! Det är mycket enkelt — gör mot andra, som möjligen behöva hjälp, det som jag gjort mot er. Det är allt vad jag vill ha.»

Jag har alltid betraktat d:r Hartwell som en »kung» bland missionärer, eller rättare som en fader ibland dem. Men så var han också ett bönens barn. Och själv var han en bönens man. Give Herren oss bönens Ande! Och må vi koncentrera våra böner och även om möjligt flitigare bedja för — »vår egen, våra egna missionärer.»

aktivt
lysning

Y. S. N:o 61 — 1921

Stjärnan i Östern.

(En Jul-missionsbetraktelse av J. A. Rinell.)

Då Guds son i tidens fullbordan kom ned från himmelen för att frälsa människorna behagade det Herren att låta honom födas i ringhet, men dock att uppenbaras i härlighet och ära. Vi läsa att änglar uppenbarade hans födelse, att vise män från Österlandet kommo för att tillbedja honom och bringa honom guld, rökelse och myrra, samt att själva naturen i form av en Betlehemsstjärnan utpekade platsen där Jesus var född.

De vise männen från Österlandet voro hedningar, som hade kommit en lång väg för att söka Frälsaren. Det synes ligga en profetisk tanke däri. Ty dessa såsom en förstlingsfrukt för Herren *frågade* efter den nyfödde Judakonungen, *följde* stjärnan, *tillbådo* den himlaborne, och *offrade* åt honom guld, rökelse och myrra.

Österlandet har vid olika tillfällen hedrats av Gud. Östern var föremål för Guds första uppenbarelse. Efter syndafloden blev den första familjen placerad i Östern. Jesus själv föddes i Österlandet. Där blev han först av allt tillbedd — tillbedd av hedningar.

Och nu, i dessa yttersta dagar, synes Stjärnan åter i Östern. Många hålla ock just nu på att *söka* och *finna* inte blott Judakonungen, utan Världshärskaren, Världsfrälsaren. De falla ned inför honom. De tillbedja honom. De offra inför hans fötter.

I Indien t. ex. fingo metodisterna för några år sedan döpa 30,000 omvända. 40,000 andra nekades dop på grund av brist på lärare. I Kina höjes det Macedoniska ropet: »Kom hit över och hjälp oss». Polisintendenten i Nanking sade för något år sedan: »Jag hade hoppats att revolutionen och republiken skulle lösa Kinas problem, men jag har lärt mig att inse att Jesus Kristus är Kinas enda hopp».

D:r Eddy, som år 1919 höll talrikt besökta väckelsemöten i flera av Kinas större städer, sade efter sin avslutade resa: »En känsla av Kinas nöd och förtvivlade läge tycktes behärska alla klasser och ledare, så väl i norden som i södern. De tycktes känna, att allt det flydda hade svikit, och voro redo att med öppna sinnen lyssna till Jesu Kristi krav. Ja, de tycktes i Jesus Kristus se Kinas enda hopp.»

Många missioner och församlingar i Kina ha varit välsignade med god framgång. Vår egen mission är ingalunda ett undantag. Intet år i vår missions historia kan uppvisa en så stor dopsiffra som året 1921. Kristusriket vinner framgång. Kristusprincipen drager segrande framåt, säga vad man vill.

En av orsakerna till detta är bibelns översättning och spridning på folkets eget språk. Katolikerna kommo tidigt till Kina. Men de kommo *utan* bibeln. Åtminstone fick inte folket del av den. Protestanterna ha översatt och *spritt* den. För snart 30 år sedan gåvo troende kvinnor i Kina bibeln till änkekejsarinnan. Kejsaren köpte strax därefter själv ett exemplar av den heliga boken. Därefter började han införa reformer. Nu sprides bibeln årligen i flera miljoner exemplar i Kina. Vår egen mission har spritt mer än ett hundra tusen ex. av den.

En annan orsak till evangelii framgång i Östern är att Guds församling har utsänt så många levande budbärare (missionärer), vilka förklarat och levat bibeln inför de infödda. Det finns nu mer än 6,000 missionärer bara i Kina. De omvändas antal växer med varje dag. Många från Österlandet komma just nu för att söka Kristus, för att tillbedja honom, för att offra inför honom.

Men ofantligt mycket är ännu ogjort. I ären därför, kära bröder och systrar i Herren, inbjudna att påskynda Guds verk i Östern. Gör det särskilt vid denna julhögtid. Gör som de vise männen gjorde. De inte blott *tillbådo* den nyfödde Judakonungen, de *offrade* åt honom, offrade guld, rökelse och myrra.

145A

Den 17 Mars 1921

Kinas ungdom.

Av missionär *J. A. Rinell.*

Ungdomen i Kina har varit slagen i tusenåriga bojor. Föräldrars och målsmäns vilja har varit dess lag. Vördnad för ålderdomen har tvingat den till viljelös lydnad mot allt, vad som kan kallas överordnat. Dess levnadsbana och allt har bestämts av de äldre. Partiell skolbildning bland männen och nästan ingen hos kvinnorna har hållit dem i okunnighet, där slaveriet haft en utmärkt jordmån.

Men bojorna börja lossna. Slaven har genom den inströmmande västerländska litteraturen o. skolväsendet fått klart för sig, att världen är stor. Den vill ut ur sitt fängelse. Och då dörren inte öppnas, har den ofta sprängts upp genom våldsamma medel såsom skolstrejk, revolution o. d. På så sätt har Kinas ungdom på senaste tiden tvingat sig till rätt stora friheter — kvinnorna dock hittills betydligt mindre än männen.

Men är den vuxen för dessa? Knappast. Dess föregående fostran har varit för ensidig, för otillräcklig. Det behövs ett övergångsstadium. Och det var ock detta som Kinas störste statsman, Yuan Shi-Kai, insåg, då han satte en fördämning för det framrasande elementet. Men fördämningarne äro blott tillfälliga. Kinas ungdom är lik en strid flod. Den bryter sig fram.

Och hur har den ställt sig till kristendomen? I allmänhet mycket vänligt. Den har nämligen för länge sedan förlorat tron på de fäderneärvda religionerna. Den harmas över att Kina, som är stort och borde vara mäktigt, förtrampas. Den famlar efter räddningsmedel. En del erkänner öppet, att det bästa räddningsmedlet är Kristi religion. Och i[illegible]

Den 17 Mars 1921

145B

Kinas ungdom.

Av missionär *J. A. Rinell.*

Ungdomen i Kina har varit slagen i tusenåriga bojor. Föräldrars och målsmäns vilja har varit dess lag. Vördnad för ålderdomen har tvingat den till viljelös lydnad mot allt, vad som kan kallas överordnat. Dess levnadsbana och allt har bestämts av de äldre. Partiell skolbildning bland männen och nästan ingen hos kvinnorna har hållit dem i okunnighet, där slaveriet haft en utmärkt jordmån.

Men bojorna börja lossna. Slaven har genom den inströmmande västerländska litteraturen o. skolväsendet fått klart för sig, att världen är stor. Den vill ut ur sitt fängelse. Och då dörren inte öppnas, har den ofta sprängts upp genom våldsamma medel såsom skolstrejk, revolution o. d. På så sätt har Kinas ungdom på senaste tiden tvingat sig till rätt stora friheter — kvinnorna dock hittills betydligt mindre än männen.

Men är den vuxen för dessa? Knappast. Dess föregående fostran har varit för ensidig, för otillräcklig. Det behövs ett övergångsstadium. Och det var ock detta som Kinas störste statsman, Yuan Shi-Kai, insåg, då han satte en fördämning för det framrasande elementet. Men fördämningarne äro blott tillfälliga. Kinas ungdom är lik en strid flod. Den bryter sig fram.

Och hur har den ställt sig till kristendomen? I allmänhet mycket vänligt. Den har nämligen för länge sedan förlorat tron på de fäderneärvda religionerna. Den harmas över att Kina, som är stort och borde vara mäktigt, förtrampas. Den famlar efter räddningsmedel. En del erkänner öppet, att det bästa räddningsmedlet är Kristi religion. Och jag har själv sett, exempelvis under d:r John R. Mott's möten med studenter, huru tusentals unga män mitt på vardagen lagt sina skolböcker åt sidan, för att i timmar lyssna till Guds ord, jag har sett, huru hundratals av dessa vid slutet av mötet personligen anmält sig såsom villiga att bliva Jesu Kristi lärjungar.

Karaktärsdrag? Bland uppmuntrande karaktärsdrag, som jag har funnit hos den kristna kinesungdomen må nämnas villigheten att lära. Den studerar gärna Guds ord och frågar ofta efter

de unga kineserna, tack vare deras utomordentliga minne, senare ord för ord återgiva.

Ett annat karaktärsdrag är villighet att använda vad man lärt. Jag känner flera personer, som ha för vana att i sina respektive byar återupprepa den predikan, som de t. ex. hört missionären eller någon annan under föregående söndag hålla i kapellet. Ungdomarna, särskilt skolungdomarna, bruka ofta leda offentliga möten, leda flitigt i bön, sjunga våra andliga sånger med liv och lust, hjälpa till i s.-skolan, och de manliga gå ofta gruppvis ut på gatorna och torgen, där de oförskräckt predika Guds ord för sina hedniska landsmän. — Både den manliga och kvinnliga skolungdomen har för var sitt kön böne- och bibelläsningsföreningar.

Framtidsutsikterna? »De äro», sade d:r Judson fordom, »lika förhoppningsfulla som Guds eget löfte.» Kina *skall* evangeliseras. Och vanliga missionärer, oavsett vilket land eller samfund de tillhöra, bruka vara eniga om, att Kina måste evangeliseras av sitt eget folk. Framtiden är ungdomens. De äldre ha bara börjat. De skola ock snart nödgas dra sig tillbaka. Men då står ungdomen, folkets och landets förhoppning, Guds förhoppning, kvar. Vi peka på denna och säga med Gustaf II Adolfs fader: »Ille faciet» (= Han skall göra't).

Men är den stark nog? Nej och — ja. I stort sett har den ännu i likhet med Israeliterna i öknen mycket att glömma och mycket att lära. Den har nyss kommit ut från det »egyptiska mörkret». Den behöver även här en övergångstid. Den måste fortfarande fostras och ledas av målmedvetna, framsynta och sant gudfruktiga personer. I likhet med oss alla behöver den bli mer verkligt andlig, mer fylld av den kraft, som kommer från Gud. Men då detta har skett har den goda förutsättningar att fortsätta det påbörjade missionsarbetet. Ty kineserna ha självförtroende, äro oförskräckta, energiska och uthålliga. De äro ock i allmänhet födda till talare, diplomater och ledare. På grund av detta har de senare årens missionsarbete avgjort tenderat åt det hållet att få den kinesiska församlingen, så självständig som möjligt, framskjuten till fronten för att övertaga ökat ansvar i missionsledningen. Den utländska missionärens ställning i Kina kan därför, ställd vid sidan av församlingen, av den kristna ungdomen sammanfattas i Johannes Döparens ord: »Han måste tillväxa, men jag måste avtaga».

Bättre att vara sjuk, om Kristus kommer till mig, böjer sig ned över mig och säger: »Var vid gott mod, jag är med dig!» än att vara stark och frisk utan Jesus. — *Rutherford.*

No. 6 1921

Vår mission i Kina.

Från missionärerna på svenska baptisternas missionsfält i Kina ingå till missionskommitténs sekreterare glada och hoppgivande underrättelser om verksamheten. Missionärsfamiljen Lidqvist har ganska nyligen hemkommit från Kina, och de ha goda nyheter att förtälja. Gud har varit med dem.

Det har förut varit något delade meningar om en del skolfrågor. Enligt senaste underrättelser synes man numera vara fullt på det klara med vad som skall eller bör göras, och enhet råder bland våra ledande därute. Kärlek och frid helga samarbetet, och Gud välsignar vad som göres. En missionärskonferens har nyss hållits. Det är en av de bästa, som förekommit. Vi hänvisa till brev därom från br. Leander i W.-P.

En ny kinesisk baptistförsamling har bildats i Kaomi, där byggnadsfrågan så lösts, att missionär A. Leander och fru Anna Leander kunnat flytta dit. Även fröken Nina Fredriksson kommer att bli bosatt där. Kaomi är nu huvudstation.

Ordnandet för att kunna göra Ih-chow till huvudstation pågår. Broder Lindberg har besökt platsen flera gånger. Han meddelar, att sedan våra kinesiska trossyskon i Ih-chow fått kännedom om vad man ämnat göra där, »ha de fyllts med stora förhoppningar». Br. J. E. Lindberg säger vidare: »De vänta nu som barn och bedja om en ljus och blomstrande framtid. Ske alltså, hedningarna till frälsning och Guds namn till evig ära.»

Meningen är att missionärerna Almborg skola stationeras i Ih-chow. Vangtai blir väl ock rätt snart huvudstation.

Med anledning av vad som tilldragit sig vid missionärernas konferens i Kiaochow skriver br. Rinell följande:

»Till Svenska baptistsamfundets missionssyrelse.

Bröder och fäder!

Nåd och frid!

Samtliga missionärer å vårt Kinafält ha nyligen varit samlade till en s. k. missionärskonferens i Kiaochow för att samtala om och besluta i missionsangelägenheter.

Stora frågor, som röra verksamheten, ha behandlats och stora kostnadsförslag för missionärsbostäder, skolhus och löpande verksamhet ha äskats.

Vi äro djupt medvetna om att det kostnadsförslag, som sekreteraren fått i uppdrag att tillsända missionsstyrelsen, är mycket stort. Men vi lita på Gud och våra trofasta missionsvänner, att alla behov skola fyllas.

Vår konferens har varit uppbygglig, fridsam och givande. Alla beslut ha varit fullkomligt eniga. Till och med besluten i skolfrågorna, evad de gällt nybyggnader eller löpande utgifter, ha varit det. Vi kunna därför inte annat än hoppas på en ljus och lycklig framtid. Gud give den!

Konferensen gav mig det kära uppdraget att till missionssyrelsen framföra sin hjärtliga hälsning och sitt uppriktiga tack. Vi tacka för det intresse, den omvårdnad och kärlek, som kommit oss och missionen till del under det gångna året. Likaså tacka vi för de medel och förböner, som ägnats oss och arbetet.

Herren göre eder och oss alla rika på segrande tro och gärningar under år och dagar, som stunda.

Å missionärskonferensens vägnar:
Kiaochow, China 31 dec. 1920.

J. A. Rinell.»

Om missionärerna Rinells mottagande, då de åter anlände till det missionsfält, där de i så många år verkat, skriver missionär A. Leander i enskilt brev bl. a. den 14 dec.

»Vi ha haft välkomstfester två söndagar å rad för Rinells. Den första i Kiaochow och den andra i Kaomi. Nästa söndag bär det iväg till Wangtai. Det är skördefest där på lördagen och fest på söndagen. På måndagen är det välkomst- och skördefest i Longgiatsuen.

Våra medarbetare fingo ett ståtligt emottagande, då de anlände till Kiaochow. I god tid hade våra gossar och flickor från missionens skolor och ett stort antal medlemmar samlats på Kiaochow järnvägsstation. Där ställdes de upp i två rader med flaggor och musik i teten. Och när de långväga resenärerna visade sig, blåstes det välkomstfanfarer väldeligen. Och så marscherade gossarna före med klingande hornmusik och hela skaran följde efter och färden styrdes till de svenska baptisternas missionsstation.»

Rätt snart begiva sig missionärerna Mathilda Persson, Ninnie Eriksson och Oskar Rinell till Kina. I Kina glädjas de över varje förstärkning i missionsstaben.

På våra gamla huvudstationer, Chucheng, där J. E. Lindberg m. fl. äro, och Kiaochow, där J. A. Rinell är stationerad, pågår verksamheten i god takt och framgångsfullt.

Arvid Svärd. V. S. N:o 35 — 1921 146

"Skaror till byte."

Från Kaomi krives den 17 ju
Den 9 och 10 juli döptes här p
stationen 64 personer. Förhör
med dopkandidaterna började
dan på fredagen och fortgingo i
dagar. På lördagskvällen döptes
kvinnor och på söndagen 43 mä
Ibland dessa voro även några sk
gossar. Alla avlade före dopet
god bekännelse om sin tro på Kr
stus och med frimodighet stego
ned i dopets grav. De flesta ä
frukt av en väckelse, som går öv
södra delen av vårt fält. I fj
döptes omkring ett 100-tal från de
ta fält, fastän ej från desamm
byarna.

Genom Guds särskilda ingripand
kom väckelsen. En kristen vid namn Yang-Ti-yen, han var ibland dem som döptes förra året, fick en dag påhälsning av två av missionens trogna bibelkvinnor. Sedan de hade gått gick han in i sitt rum och böjde sig i bön till Gud.

"En sådan stor nöd kom över mig, då jag tänkte på det stora andliga mörker, som råder runt omkring i alla dessa stora folkrika byar." Så sade han när jag träffade honom. Gud svarade på ett sätt som han ej väntat. Herren sände ett stort ljus från himmelen, som stannade över vår bedjande broders gård och över det hus, där han låg i bön. Flera av hans grannar sågo det. Det blev ett uppvaknande i byarna. Br. Yang var ej så litet föraktad av sina hedniska grannar förut, men efter den kvällen blev det ett omslag i folkmeningen till hans förmån. Ty de fingo klart för sig att han bad till den sanne Guden.

Flera dopsinnade finnas. Vi få en dopförrättning i aug. månad. Församlingen har beslutat, att hava den i en flod, som flyter förbi. Dong-Gia-Wang-wo, så heter nämligen platsen, där vi öppnat vår nyaste utstation.

Kära missionsvänner, bedjen för oss, de nydöpta och de som stå färdiga att taga steget ut på Kristi sida.

A. Leander.

Sommarkurserna i Kiaochow.

De vedvanliga och årligen återkommande sommarkurserna i Kiaochow höllos i år på nyssnämnda plats den 1—15 juli. Omkring 100 män och ett 40-tal kvinnor deltogo. Intresset för dessa kurser synes vara i ständigt tilltagande. Vi hoppas ock att de äro av missions- och evighetsbetydelse. — Arbetet i övrigt fortgår som vanligt. J. A. Rinell.

Årsmötet i Kiaochow och Longgiatsuen.

I förening med församlingens i Kiaochow verksamhet under år 1920 ha funnits 16 kapell, där regelbunden och söndaglig verksamhet uppehållits av 15 infödda evangelister. I den kvinnliga verksamheten ha 6 bibelkvinnor varit behjälpliga. Fyra kolportörer ha tidvis spritt skrifter. I ett 20-tal skolor ha 330 elever mottagit undervisning. Av dessa äro ett 50-tal flickor. I 16 söndagsskolor ha i runt tal 600 personer mottagit undervisning av 22 lärare. I församlingen hade en blivit utesluten, 3 utflyttat och 8 avgått genom döden. Den 1/1 1921 räknade församlingen 646 medlemmar. Av dessa voro 122 döpta under året. Insamlade medel uppgick till 1,426 kr.

I förening med Longgiatsuens församling funnos samtidigt 7 kapell, 7 infödda evangelister och 2 bibelkvinnor. I 14 skolor hade 206 elever, därav 30 flickor, mottagit undervisning. I sju söndagsskolor hade omkring 400 mottagit undervisning av 7 lärare. Under året hade 2 personer uteslutits från församlingen och 4 st. hade dött. Däremot hade 18 blivit döpta. Hela medlemsantalet var den 1/1 1921 187 stycken. Insamlade medel stego till kr. 837:60.

J. A. Rinell.

Skolavslutning. Y.P. Mars 1921.
Fortsättningsskolorna för gossar och flickor i Kiaochow, Kina, hade sina examina i veckan mellan jul och nyåret 1920. Själva avslutningen hölls på nyårsaftonen i kapellet. Sex gossar och två flickor erhöllo då sina avgångsbetyg eller diplom. Många intresserade voro samlade. Vid tillfället höllo stadens borgmästare, kapten och militärläkare var sitt sympatiska och berömmande tal om skolorna. Samtliga vitsordade skolornas ledning, disciplin, lärdomsnivå och syftemål.

J. A. Rinell.

Från Kiaochow skrives
den 28 jan. 1921 följande:

Ha först av allt att tacka för en del goda och intressanta julpublikationer såsom Betlehem, Julmorgon, Små stjänskott och Barnens julstjärna. De kommo oss till handa i går. De bringade julen på nytt till hemmet. Tack för detta "Jul-da capo"!

Postgången är fortfarande dålig och olovligt långsam.

Det kinesiska nyåret står för dörren. Det infaller i år den 8 februari.

Sedan vår utländska nyårsdag ha vi haft nordisk vinter med snö.

Missionärerna må gott och arbetet fortgår. Egron har snart varit i hungersdistriktet en hel månad. Väntas hem näste vecka.

Kära hälsningar.

A. Rinell.

Ut till missionsfältet.

Från Kiaochow
skriver missionär J. A. Rinell den 18 maj 1921 till Missionskommitténs sekr.

Tack för sången, som sjöngs vid pastor John Johanssons bår. Den kom oss tillhanda i går. Skall behålla den, så väl som bilden av den älsklige brodern, som ett kärt minne.

Mycket gott och vackert har sagts om den värderade Gudsmannen, pastor John Johansson, så jag har inte velat upptaga tid eller utrymme med att skriva något om honom. Jag har eljest känt honom sedan julen 1888. Han var då redan välbesutten pastor i Köping. Och jag sändes dit att bli hans medhjälpare under ferierna. Vi voro nog vad begåvning och vältalighet angick rätt så omaka. Men i sin ridderliga finkänslighet axlade han bördorna så, att allt gick jämnt och bra.

Sedan han år 1906 blev Stockholms 1:sta församlings pastor, och sålunda även vår, har han trots sitt myckna arbete sänt oss flera värdefulla brev. Och då vi senast voro hemma i Sverige, visade han oss flerfaldiga bevis på intresse, kärlek och förtroende. Han var en idealisk man. Och Gud kallade honom hem till sig på ett idealiskt sätt.

På samma gång vi begråta saknaden av honom, såväl som seminarieläraren magister Gustavsson — vilken jag dock personligen mindre kände — tacka vi uppriktigt Gud för vad dessa bröder, och då inte minst pastor Johansson, genom Guds nåd fått vara och uträtta för Kristi rike på jorden. Vi bedja också om nåd och kraft att så leva och verka, som vi hava dem till föredöme.

Missionsarbetet på Kiaochow station.
Arbetet bland sjuka, skolarbetet, söndagsskolarbetet, husbesöken, predikoverksamheten från by till by, skrift- och traktatspridningen, tältmöten, barnmöten, kvinnomöten, reguljära möten i kapellen, bönemöten här och där i husen etc. — allt har fortgått under hela årets andra kvartal. Mycken god säd har blivit utsådd. Den måste ock enligt Herrens ord bära frukt.

V.P. No 34 — 1921

Vårt missionsfält i Kina.
Om detta skriver missionär J. A. Rinell den 28/6 1921:

»Att vårt missionsfält är stort och ännu i huvudsak oupbrutet och obesått, ha vi länge vetat. Men intrycket av detta trängde sig om möjligt mäktigare än någonsin uppå oss, då br. Leander, sonen Egron och undertecknad härom dagen företogo en rundresa nästan över hela fältet. Vi färdades därvid nästan oavbrutet under elva dygn. Sex städer, ett antal stora köpingar och otroligt många byar besöktes och passerades. Folkmängden på detta område torde i huvudsak vara lika stor som hela Sveriges. Denna stora folkskara är i huvudsak given åt de svenska baptisterna. På en karta, som utgivits av en undersökningskommitté rörande fält och missioner, har nästan hela detta område förslagsvis tilldelats oss. Det är ett stort uppdrag och en stor mission. Men fylla vi inte förväntningarna skola andra träda in. De skola då utföra arbetet, men ock — taga segerlönen.»

Från Kiaochow, Shantung,

skrives den 3 augusti 1921 följande till missionskommitténs sekreterare:

Ha att tacka för flera skrivelser på prosa så väl som i bunden form, på svenska och engelska. Likaså tackas för tidningar från Sundsvall och Göteborg. De senare ha varit värdefulla därför att de innehållit brottstycken från konferensen — de enda hittills anlända.

Här må vi Herren till pris bra. Samtliga missionärer tillbringa sommaren i staden. Sommaren har hittills varit rätt sval, men fuktig. Skördeutsikterna på vår trakt äro goda. Måtte inte regntiden, som nu inbrutit, skada dem!

Kineserna tillbringa oftast de varma och vackra sommarkvällarna och förnätterna utanför sina hus på öppna gatan. Det är där svalare än i husen och på deras trånga gårdar. Missionen har i sommar försökt draga fördel av detta i evangeliseringsintresse. Fröken Ester Wahlin m. fl. ha nu en tid nästan varje kväll i sällskap med några evangelister och bibelkvinnor efter kvällsmörkrets inbrott hållit s. k. gatumöten. Hon har därvid bl. a. lett sången med en liten orgel. Mycket folk har samlats och lyssnat till vittnesbördet. Det är numera inte ovanligt att få höra barnröster här och där på gatorna uppstämma sånger sådana som: »Himlen är mitt hem» etc. Sådant fick man inte höra i Kiaochow för 30 år sedan! — Himmelrikets surdeg är lik sig i alla länder och bland alla folk — den skall genomsyra hela degen.

Kära hälsningar.

J. A. Rinell.

Från Kiaochow
skriver den 23 september 1921 broder J. A. Rinell följande i **enskilt brev** till oss:

Vackert höstväder — svenskt sommarväder — är nu rådande här. Central-Kina har som bekant länge orolats av inbördeskrig. Här har det hittills varit lugnt. Men oroligheter av samma slag synas stå för dörren även i Shantung. Arbetet fortgår. Samtliga missionärer ha hälsan. Kära hälsningar.

Broderligen J. A. Rinell.

148

Brevkort från Peking. VP No 49 1921

Till missionskommittens sekreterare har ingått följande:

»Mottag en kär hälsning från miljonstaden Peking och resenärer, som i missionsintresse äro på väg till Svenska missioner i Shansi och Shensi. Seende en stor skörd av människor, vilka leva som får utan herde, förena vi oss med eder alla i Sverige uti Jesu bön: Fader... tillkomme ditt rike!»

C. G. Lundin. A. Rinell.

No 32 V.P. 1921

Yttre missionsfältet.

Brev från fru Rinell, Kiaochow.

Innan ännu flera månader gått förbi, ville jag gärna meddela ett och annat från denna avlägsna teg av Guds stora åkerfält.

Resan hit är för så länge sedan över, att t. o. m. den kväljande sjösjukan börjar fly från ens minne. Det var synnerligen kärt att åter få möta samman med älskade kamrater, egen son och våra gulhyade kinesbröder och systrar i tron. Vi logo å ömse sidor genom tårarna och tackade Gud för att vi än en gång fingo mötas i frid här nere. Vad skall ej mötet däruppe bliva, då h e l a resan är över? Du kära missionsvän som nu beder och arbetar för detta folks frälsning, då skall du få höra det ljudligaste, varmaste och hjärtligaste välkommen som någonsin kan uttalas av en stor, lycklig och frälst skara från detta land. O, vilket jubel!

De första två månaderna av vår vistelse här i Kiaochow bodde vi hos sonen Egron i hans lilla stuga. Vi lade beslag på hans enda sovrum. Själv sov han ute på verandan trots kall vinter. På vintern går det ock bra att bo i det huset, ty då är man inte så hungrig på stark luftväxling, men på sommaren är det ej hälsosamt. Det finns nämligen inte tillräcklig ventilering. Norra husväggen gränsar mot gatan, vilket gör att man icke kan upptaga ordentliga fönster åt det hållet. Det blir därför mycket varmt, kvavt och fuktigt om sommaren. Hoppas emellertid detta snart skall avhjälpas genom uppförande av ett nytt bostadshus vartill tomt finnes.

Den 11:te februari voro vi inflyttade i vårt gamla hem och färdiga att börja arbetet på allvar. Hela dagen kommo våra skolflickor in från alla väderstreck. Röda och frusna voro de om näsorna, men glada och hurtiga för övrigt. Det är kallt att rida på åsna flera mil. Detta i all synnerhet om man har motvind. — Efter öppningsgudstjänst i kapellet var det att ta reda på skolböckerna och förbereda sig för hårt arbete. Ämnena delades upp mellan de olika lärarna och klasserna och schemat sattes upp. Om någon är intresserad att se hur vi ha det i klassavdelningen, så är det som följer: I högre avdelningen finns det två klasser, en för det andra läsåret och en för det fjärde. Den fjärde klassen graduerar i höst. Den räknar nio elever. I första och tredje klasserna ha vi inga elever i år. — I folkskolavdelningen ha vi också blott två klasser i år. I tredje eller högsta årsklassen ha vi ingen elev. I småskolan ha vi elever i blott två klasser: den 3:dje och 4:de. Vi ha inga nybörjare i år. Elevantalet i alla avdelningarna är 43 st. — En av de manliga lärarna, som varit första man i flickskolan i 14 år, har utbytts med en yngre. Han motsvarar tidens krav och skolans behov bättre. Hoppas skolan skall vinna mycket därpå. Två lärarinnor, den ena för småskolan och den andra för folkskolavdelningen och delvis för den högsta avdelningen, utföra ock ett mycket gott arbete.

Då jag fått alla dessa avdelningar i god arbetsordning kommo bibelskoleleverna. Deras antal är blott nio, men lärarinna hjälper mig där. Dessutom biträder hon i slöjden. I bibelskolan söka vi utbilda blivande bibelkvinnor. Huru önskade jag ej att detta elevantal vore mycket större, ty behoven äro så stora. Men kvinnorna ha i allmänhet svårt att lämna sina hem. Och att vara bibelkvinna gäller försakelser även här.

Både lärares och elevers tid är mycket upptagen. Detta gäller ock mig personligen. Jag har att svara för 27 à 28 timmars direkt undervisning i veckan. Därjämte kommer räkenskaper ochtillsynen av det hela. Vårt skolhushåll består av 55 personer. För hela detta hushåll ha vi blott en enda tjänare, en äldre man som bär vatten, sopar gårdarna, gör uppköp etc. Två par flickor tura om som kokerskor och andra hjälpa dem med diskning o. s. v. Hushållet blir dock ganska dyrt i år. Bränslet är dubbelt så dyrt som före kriget. Matvaror av alla slag ha stigit oerhört i pris såsom en följd av den svåra hungersnöden. Varje elev måste dock betala för sig så mycket som den möjligtvis kan, men blott någon enda kan betala för allt. Dessutom måste alla betala sina böcker. Detta göra de vanligen genom att förfärdiga spetsar (frivoliteter) på sina fristunder. De få nämligen vid sidan av syning och broderi lära sig detta under slöjdtimmarna. Tråd och skälig betalning för arbetet på spetsarna få de av undertecknad. Men jag måste finna marknad för dem. Om någon därför önskar rekvirera sådana, så står jag gärna till tjänst allt efter som vi hinna att förfärdiga dem. De kunna sändas som "varuprov", varigenom tullen undviken och frakten blir minimal. Förtjänsten tillfaller skolan.

Innan jag slutar ville jag också gärna frambära mitt varmaste tack för de 13,000 kr. som sänts hit ut för den blivande nya flickskolan. Jag tackar dem som givit de största summorna såväl som dem som givit de mindre. Herren löne Eder alla r i k l i g e n! — Ledsamt nog ha vi icke ännu, trots långa underhandlingar, lyckats inköpa en lämplig tomt för skolan. Vi uppmana våra vänner att med oss bedja Gud även för denna angelägenhet. Vi m å s t e ha en tomt före nyåret. — Så tillåt mig att påminna dem som ännu ej sänt in några penningar för skolan på sina mottagna listor att göra detta med första. Det är Eder gåva, älskade vänner, som fattas, ty summan är inte full ännu. Växelkursen är bättre, men i det stället ha arbetslönerna och byggnadsmaterialier gått upp i pris. Vi lita på Eder kärlek, Eder offervillighet, och vi veta att vi ej göra det förgäves.

Hedvig Rinell.

Sv. Stand. 1922

"Och Guds ord växte" — i Kina.

Då jag nyss genomläst rapporter för missionsverksamheten i Kina för de senaste tjugu åren, syntes ovanstående rubrik vara riktig.

Missionens tillväxt kan bedömmas av två saker: statistiska uppgifter och det inflytande missionen utövat på folket och samhällslivet.

Statistiken för Kina har under den senare tiden visat att den kristna församlingen där ökats med omkring 6 % pr. år, eller med omkring 30.000 omvända pr. år.

Detta torde förefalla en del vara ganska litet. Men man kan då såsom jämförelse nämna att medlemsantalet i de protestantiska församlingarna i Förenta Staterna inte lära öka mer än en procent pr. år.

Om detta är korrekt ställer sig missionens framgång i Kina inte ofördelaktigt. Den uppmuntrar till fortsatta ansträngningar, ty arbetet är inte förgäves. Den manar till nya ansträngningar, ty ofantligt mycket är ännu ogjort.

Det kristna inflytandet i Kina är dock långt större än vad medlemssiffran angiver. Lik surdegen tränger det sig sakta men ändock säkert igenom till alla samhällsklasser. Det håller på att lyfta kvinnan ur mångtusenårs förnedring, det har framtvingat religionsfrihet och många nyttiga reformer, det har bortarbetat förtroendet för avgudarne, det håller på att skaffa Kina en vilodag, det har framlockat tusentals människor, vilka än så länge i likhet med Nikodemus i hemlighet sökt att bli bekanta med Jesus Kristus, men vilka en dag med Tomas skall ropa: "Min Herre och min Gud!"

"Guds ord växte" — det växer även i Kina och visar sin omskapande makt. Lovad vare Gud!

J. A. Rinell.

149

[illegible]rm av den lön, som blir en följd av troget missionsarbete, är *skördeglädje.* Troget missionsarbete måste följas av skörd. Sådden kan stundom ske under tårar, men de som med tårar så, skola skörda med jubel. Tänk att bärga blodköpt skörd in i Guds eviga lada! Vem vill inte vara med om det?

Sök därför att efterkomma Guds sista vilja: gå ut för att vinna själar för Guds rike. Tro inte att du är för obetydlig. Gör vad du kan. Säg till dig själv: "Jag är blott en, men jag är ändå en. Jag kan inte göra allt, men jag kan ändå göra något. Vad jag kan göra, det bör jag göra. Och med Guds hjälp vill jag göra det — och jag vill göra det *nu.*"

Sv. Stan. 1922

De unga och missionen.

Våren och ungdomen höra tillsamman. Glädjen och hoppet äro bådas vän. Gemensamt kämpa de emot fiender, vilka hota att hämma förnyelsen och utvecklingen. Kort och ovaraktigt är deras härliga och sköna tid. Ingen årstid tolkar och tjusar det unga människosinnet så som våren.

De unga och missionen — höra de också ihop? Män och kvinnor i livets vår finnas som besvara frågan nekande. Enligt deras mening torde missionens överhuvud icke äga något berättigande. Glädjande växer dock den skaran, som hyllar en diametralt motsatt uppfattning i hitrörande spörsmål. Större och ädlare livsuppgift än missoinen finns ej för kristen ungdom.

Missionen och ungdomen dragas oemotståndligt till varandra genom evangeliet om Kristus. Är Han vår frälsare och erfara vi sålunda personlig gemenskap med Gud, så äro vi i besittning av det högsta goda i religionen och livet. Detta medvetande om att äga svaret på alla det mänskliga hjärtats, ja, hela människosläktets tid- och evighetsfrågor tvingar oss at göra Jesus Kristus känd i världen. Sedan Andreas gripits av Mästaren, uppsöker han strax sin broder Simon Petrus och sade till honom: "Vi hava funnit Messias' och han förde honom till Jesus". Paulus, den store hednamissionären, utbryster: "Ve mig, om jag icke förkunnade evangelium". "För alla har jag blivit allt, för att jag i alla händelser skall frälsa några". Den av febern tärd och döende missionären i Persien, Henri Martyn, hälsade missionsvännerna med orden: "Lev närmare Kristus; mottag ett rikare mått av hans ande; ty Kristi ande är missionens ande".

Ungdomen i allmänhet och kristen ungdom i synnerhet är utrustad med gåvor och anlag av stor vikt i missionsarbetet. De unga älska höga och stora ideal med en brinnande passion. De bästa förstånds- och hjärtekrafter fordras för att erövra världen för Kristus. Gripen och entusiasmerad av målet lägges hela personligheten i att vinna det. Intet halvgjort arbete i kampen för sanning och rätt. Svårigheter avskräcka ej och på offer är man beredd. Missionen kräver hjältemod och osviklig trohet. Känslan av att få deltaga i ett krävande men fruktbärande företag fyller själen med glädje. Framtiden med alla dess rika möjligheter skådas i hoppets rosenskimmer. Verket är av Gud och Han skall kröna det med seger. De unga och missionen äro sålunda skapade för varandra.

Bibeln och historien visa oss att Gud brukar de unga i missionens tjänst. Jesu lärjungar, som först fingo befallningen att gå ut i hela världen med evangelii budskap, voro unga. Stefanus, den förste martyren, var blott en ung man. Timoteus var blott en adertonårig yngling, vid tiden han började tjäna i evangelium. William Carey, stiftaren av den moderna hednamissionen, var blott 21 år gammal, då han höll sin ljungande missionspredikan över ämnet: "Försök stora ting för Gud och vänta stora ting av Gud". Judson, Birmas apostel, var 22 år, då han bestämde sig för att bli hednamissionär. Morrison, Kinamissionens banbrytare, var ock helt ung man, då han fattade samma beslut. Hudson Taylor, K. I. M:s grundläggare, hade fyllt 21 år vid avresan till Kinas millioner. David Livingstone, Afrikas apostel, reste vid 23 års ålder som Kristi sändebud till de svartas världsdel. Och de allra flesta män och kvinnor, som gjort sina nman odödliga på historiens blad, ha börjat sin bana på missionsfältet som unga.

Guds missionskallelse till de unga ljuder nu starkare än någonsin förr.

Hela den icke-kristna världen är nu tillgänglig. Män med skilda intressen söka utnyttja möjligheterna för sina syften. Stormakter tävla med varandra att komma genom öppna dörrar och vinna större inflytande bland uppvaknande folk. Affärsmän i Europa och Amerika hålla sig underrättade om läget och sända agenter till snart sagt alla delar av världen. De hedniska religionerna inse sin egen otillräcklighet och anpassa sig efter de nya förhallanden. Den katolska kyrkan använder alla medel i sin expansiosssträvan. Protestantiska missioner måste fördubbla sina ansträngningar, så att kristedomen må mäktigt påverka varje fas av individens och folkens tid och bör sålunda bidraga att fylla luckor i kämparnes led och i övrigt söka göra en vacker insats i missionen. Beder du av hjärtat, unge vän: "Ske din vilja"?

Oscar Rinell.

——oo——

Sv. Standaret 1922

N. U. N.

Missionen i Kina.

Missionärerna i Kina ämna hålla en stor konferens i Shanghai den 2—11 maj detta år. Ombuden komma att räkna mer än ett tusen, hälvten utlänningar och hälvten kineser.

Konferensens stora tema kommer att bliva: Den kinesiska församlingen — dess närvarande ställning, dess kommande uppgifter, dess budskap, dess ledning, etc.

Kommittéer, vilka ha fått på sin lott att förbereda konferensen och att utarbeta rapporter till densamma, ha redan offentliggjort åtskilligt av intresse rörande missionen. En axplockning därur torde vara både intressant och lärorik.

Upp till boxareåret 1900 hade den kinesiska församlingen gjort ganska litet för att utbreda Kristi lära bland sitt eget folk. Men sedan dess har en förbättring inträtt. För närvarande finns det minst 25 missionsföreningar bland kineserna, vilka äro ledda och i huvudsak understödda av kineserna själva.

För några år sedan fanns det en markerad böjelse hos flera kineser att lösgöra sig från hemmissionernas ledning, att bilda självständiga församlingar med uteslutande kinesisk styrelse, men efter en större konferens i Shanghai 1913 har denna tendens betydligt avmattats. Och även där dylika församlingar existera, är samarbetet mellan dessa och övriga församlingar å ena sidan och ledarna för dessa församlingar och missionärerna å andra sidan i allmänhet det bästa. Men även där verksamheten och församlingarne stå under utländsk kontroll, ha de infödda i allmänhet fått övertaga en väsentlig andel av ledningen och ansvaret.

Detta har lett till ökade missionsbidrag. År 1876 lämnade kineserna efter statistiken i genomsnitt 70c pr år och medlem, år 1890 steg bidraget till \$1, men år 1917 uppgick det till \$2.70. Från 680 pastorer, som rapporterat om sin resp. församlingars bidrag till versamheten, framgår bl. a., att deras församlingar i runt tal bidragit med en tredjedel för det direkta evangeliseringsarbetet, 46 proc. för skolarbete och 67 proc. för sjukvård. — En stor del av de senare posterna ha dock säkerligen kommit från utom församlingarne stående personer.

Perioden upp till 1900 var ett för missionen grundläggande arbete. De följande tjugu åren ha i stort sett använts för att fostra den kinesiska församlingen för sin blivande uppgift. För tillfället är det nästan lika många utländska missionärer som använda sin tid för ungdomens och blivande missioonsledares fostran som det är missionärer för det direkta evangeliseringsarbetet. — All litteratur, som var utgiven upp till 1900, var i huvudsak avsedd för icke-kristna läsare. Nu ha massor av böcker och skrifter utgivits för de kristnas tillväxt och fostran.

1922

150

Söndagsskolan har rönt stor framgång. Under 1907 var det blott 12 proc. av församlingarna, som hade söndagsskolor för barn, då däremot 61 proc. saknade sådana. År 1920 hade elevantalet i söndagsskolorna hunnit upp till församlingsmedlemmarnas antal.

Missionsskolorna ha ock haft en storartad framgång. Under det att församlingsmedlemmarnas antal mellan åren 1907 och 1920 växt med 105 proc. ha eleverna i de kristna skolorna samtidigt växt med 332 proc., eller ungefär tre gånger församlingsmedlemmarnas. Samtidigt växte lärareantalet i dessa skolor med 374 proc. och de ordinerade pastorernas med omkring 200 proc. Det beräknas att omkring 50 proc. av skolungdomen även tillhör församlingarna. Då vid sidan av dessa ett stort antal f. d. elever naturligtvis även äro församlingsmedlemmar, anser berättelsekommittén att missionsskolorna visat sig ha vissa företräden framför den tidigare använda evangeliserings-metoden, då det gäller församlingarnas tillväxt och fostran, och den frågar med rätta: "Hur skulle framgången ha tett sig, om de kristna skolorna hade ignorerats?"

"Det är", säger kommittén, "tydligt, att Kina icke kan evangeliseras utan genom kineserna själva. Men om de skola bli i stånd att göra detta, måste vi giva dem nödig utbildning."

Den kristna församlingen i Kina har i allmänhet tillvunnit sig aktning och förtroende. Den har inte ännu vunnit Kina, men den har vunnit dess uppmärksamhet. Man vet, att de kristna äro en faktor att räkna med. Missionens tillfällen att göra gott, att vinna inflytande, att vinna folket för Kristus ha aldrig vart större än nu.

J. A. Rinell.

Bibeln — en underbar bok.

"Underbara äro dina vittnesbörd". (Ps. 119: 129.)

Den 119 Ps. är en underbar, skön, innehållsrik och lärorik psalm. Den passar för alla tider, åldrar och samhällsklasser. Men så är den ock en del av bibeln. Och om den talar den. Psalmisten kallar den för "ett underbart vittnesbörd". Och nog är den boken underbar.

I. Bibeln är en underbar bok, då vi betrakta den som litteratur.

1) Den blir aldrig för gammal. — Andra böcker, t. o. m. konversationslexikon och dylika bli för gamla. Det engelska konversationslexikonet måste omskrivas vart tjugonde år. Och likväl kan det inte hålla sig tidsenligt. Men bibeln har stått provet under årtusenden. Och likväl är den lika ny och tillförlitlig i dag, som under tidigare generationer.

2) Den är ock rik på författare. Konungar och präster, profeter och statsmän, domare och herdar, fiskare och tulltjänstemän hava bidragit vid sammanförandet av detta fulländade bibliotek. Men trots författarnas så olika begåvning, lärdom, tjänsteförrättning, tider under vilka de levat etc. utgöra deras skrifter ett harmoniskt helt.

3) Dess innehåll är mångsidigt. Den innehåller historia, poesi, teologi Guds frälsningsplan uppenbaras och utvecklas för läsaren. Den citeras av alla civiliserade författare. Ingen kan anses verkligt bildad, som inte känner bibeln.

4) Bibeln är för mer än andra gamla och nya böcker. Den är en sol som aldrig går ned, som aldrig drabbas av förmörkelse, ett ljus som skiner över allt — över onda och goda. Den är en eld som upptänder oräkneliga andra utan att dock själv förmörkas, eller försvagas.

II. Bibeln är en underbar bok, då vi betrakta dess spridning och människornas oförmåga att utrota den ur världen.

1) Tänk först på dess spridning. Ingen bok är översatt till så många språk och dialekter som bibeln. Ingen bok i världen är så mycket spridd som bibeln. Kristens resa har blivit översatt till omkring ett hundra olika språk; greve Tolstoy's arbeten till ett 40-tal och d:r Hedins till några och tio, men bibeln har blivit översatt till över 500 olika språk och dialekter. Den största spridning någon bok haft lär vara 400,000 ex. Men det Brittiska och Utländska Bibelsällskapet hade vid sitt 100-årsjubileum publicerat 180 miljoner ex. av bibeln. Samma sällskap sprider nu årligen mellan två och tre miljoner biblar och bibeldelar bara i Kina. Ett par andra bibelsällskap, som verka där, sprida tillsammans mer än den summan.

2) Tänk ock på vad den uträttat i världen. Vad har den inte gjort i de s. k. kristna länderna! Vad har den inte gjort på hednafältet! Vad har den inte uträttat för individen, för dig!

3) Men tänk ock på en annan sak: vilken bok har mött så mycket motstånd i världen, som bibeln? Vad har inte den katolska kyrkan i detta avseende gjort? Då missionärerna utvisades från Madagaskar, brändes bibeln. Under boxare-
upproret i Kina sökte man utrota d
Enskilda personer ha under alla tid
sökt att förvanska dess innehåll. Men ä
då finns den till, trodd, älskad och vä
derad av miljoner.

III. Bibeln är en underbar bok, då
besinna vilket budskap den bringar.

1) Bibeln säger oss att vi äro synda
gjort uppror mot Gud, att vi äro för
rade får, förlorade söner och döttr
Den säger rätt ut och utan omsvep: "I
är den mannen".

2) Bibeln bjuder oss förlåtelse o
tröst. Arma syndare, som blivit träffa
av Sinais ljungeldar, sargade av lage
ligganae med svidande och blödande s
förbindas, läkas och tröstas av evange
um. Har du blivit det?

3) Bibeln uppenbara Gud såsom kä
leken, som vår Fader. Så göra inte a
dra religioner. Hednareligionerna besk
va gudarne såsom fruktansvärda, såd
na som måste blidkas, försonas, narr
och bedragas.

4) Bibeln uppenbarar för oss t. o. r
något av evighetens hemligheter. De
ställer så att säga dörren på glänt oc
låter oss se en del av det som skall kom
ma. Det kunna inte andra religioner e
ler böcker göra. Då en av Konfucius lä
jungar frågade sin mästare vad so
skulle möta människan efter döden, sv
rade han endast: "Det är så mycket so
tillhör denna världen som vi inte kunn
förstå eller fatta, huru skulle vi då kun
na fatta det som hör till den andra vär
den?"

5) Bibeln är de sjukas och de döende
bok. "Tag fram boken och läs något u
den för mig", sade en gång en döend
kristen till sin omgivning. På frågan
"Vilken bok?" svarade han endast: "De
finns för en döende endast en bok!" Den
na bok är bibeln.

Bibeln är vårt sjökort på livets hav
vårt ljus i mörkret, vårt respass vid dö
dens port — den enda boken i världen
Jesus sade om den boken: "Ransake
skrifterna." Låtom oss göra oss förtrog
na med bibeln, leva den och dö på des
klippfasta grund.

"Helga bibel, Herrens ord,
Största skatt på denna jord;
Denna bok mig troget lär,
Vad jag varit, gjort och är".

J. A. Rinell.

C. G. Lundin.

Y.P. — 1922. 151

Ett erkännande till sist.

En missionsbild av J. A. Rinell.

Det var våren 1894. Jag och min hustru voro då i London färdiga att för första gången resa ut som missionärer till Kina. Före avresan träffades "en av de våra". Han kom tillbaka från Kina. Som vi voro flerårigt bekanta från Sverige, kände vi oss fria att fråga om allt möjligt på missionsfältet. Vi blevo ock invigda i rätt många problem, som vi kunde vänta att möta på fältet. Han försäkrade oss att vi skulle finna mycket, som vi inte hade väntat. Och det skulle t. o. m. i lärofrågor, principfrågor och verksamhetssätt missionärerna emellan komma till heta debatter och kanske till allvarsamma brytningar.

Han berättade hur ett blomstrande amerikanskt baptistmissionssällskap i den provins dit vi ämnade oss, på grund av olika övertygelser och arbetsprinciper hade blivit brutet mitt itu; huru den utbrutna delen på allt sätt sökte värva sig anhängare; huru han själv en tid känt sig dragen till den, men senare tvivlat på huruvida deras principer kunde vara fullt praktiska och antagliga; huru den med all säkerhet skulle lägga ut sina snaror även för oss, vadan han gav oss det visliga rådet, att pröva allt och behålla det goda.

Vår vän hade rätt. Det dröjde inte länge sedan vi kommit ut på missionsfältet förr än vi möttes av varjehanda tvistiga spörsmål. Och en av de "utbrutnas" ledare gjorde ock snart vår bekantskap. Hans namn var G. P. B. Vi funno honom vara en "röd" och hänsynslös ivrare för sina nya idéer, vilka han påstod vara de enda riktiga. Han gick bl. a. hårt åt missionssällskapen och missionskommittéerna, vilka enligt hans mening hade rövat rättigheten, att utsända och underhålla missionärer bland icke kristna folk, från församlingarne. Han omtuggade det gamla påståendet att administrationen för ordnade missionssällskap föll sig för dyr, att den enskilda församlingen själv skulle utsända och underhålla sin missionär utan mellanhand, att missionären stod ansvarig endast inför denna, att han ej skulle bygga missionsstationer eller kapell, ej upprätta missionsskolor, ej avlöna infödda missionsarbetare av något slag, enär detta skulle skapa namnkristna (= "matkristna") och att missionären skulle följa aposteln Pauli rese-missions-princip o. s. v.

Herr B. och hans nio meningsfränder, som brutit sig ut från missionssällskapet utvecklade en ovanlig aktivitet, då det gällde att i tal och skrift i Amerika och på missionsfältet, förfäkta dessa sina åsikter, samt med ljus och lykta söka uppleta verkliga eller inbillade fel hos missionssällskapet och dess verksamhet. Striden var stundom het, och en tid såg det ut, som om sällskapet i Amerika även skulle sprängas. Men dessa ledare voro målmedvetna och Gud vakade över sitt verk.

Mer än tjugo år ha förflutit sedan dessa tio missionärer bröto sig ut från "The American Baptist Southconvention" och bildade sin egen mission, som fick namnet "Gospel Mission". Båda dessa missionssällskap ha fortgått allt sedan. Båda ha under tiden som gått haft en rätt stor stab av dugande utländska missionsarbetare på fältet. "Boarden", som man kallat de kvarstående missionärerna, har predikat, öppnat skolor, grundat huvud- och bistationer samt använt en god stab av infödda medarbetare. Arbetet har ock krönts med framgång: I början av år 1915 räknade den 31 församlingar med 6,759 medlemmar. — De "utbrutna", som förkastat skolväsendet och anställandet av infödda arbetare, ha väsentligen varit hänvisade till sina utländska arbetskrafter. Framgången har varit ringa. Församlingsmedlemmarnes antal torde vid denna tid blott räkna något över ett hundra. Deras andliga nivå torde mänskligt att se ej heller stå över de omvändas, som tillhöra Boarden.

Flera av de "utbrutna" missionärerna synas emellertid senare insett sitt misstag och återgått till Boarden. Bland dessa är ock den förut omnämnde ledaren G. P. B. Han har efter ett nära tjuguårigt hårdnackat motstånd även funnit det vara fördelaktigast att nedlägga vapnen. Och nu skriver han i "The New East" för juni 1915, bl. a. om att han genom en viss församlings frikostighet i Amerika fått inviga ett nytt kapell å sin missionsstation i Kina, att han väntar en missionsdoktor dit till hösten som medarbetare, att arbetet på utstationerna är lovande, att han å fem folkrika trakter å sitt missionsfält har lika många missionsskolor med över 100 elever, att behovet av infödda arbetare är skriande o. s. v. Längre ned i sin artikel säger han: "Pastor Li från Pingtu predikade mycket gott för oss under sin genomresa förliden vecka. Jag hade glömt, ända till han påminde mig därom, att det för ett fjärdedels sekel sedan hade fallit på min lott att döpa denne älsklige man. Han har sedan dess döpt nära 3,000 av sitt eget folk . . .".

Det förtjänar här tilläggas, det denna pastor Li blev döpt av G. P. B., då han första gången tillhörde Boarden. Pastor Li har hela tiden stått i det intimaste förhållande till Boarden och hans arbete har krönts med rik framgång. Hade G. P. B. gjort detsamma torde han arbete ha blivit rikare. Men nu har han, under sin bästa arbetsdag även förbrukat sin kraft på, att hemma och borta splittra ett arbete, som enligt och målmedvetet borde föras fram till seger. Han och hans kolleger ha visat hur ett framgångsfullt missionsarbete **icke** bör utföras. Dock: han har givit ett erkännande till sist. Skada blott att det kommit så sent. Bör det inte emellertid bringa andra, som möjligen arbeta i stridens och splittringens tecken, till eftertanke?

Y. F. 1922

I rövarehänder — bönhörd.

En av våra bästa evangelister i Longgiatsuen, Long Giai-dei, råkade sistlidne juli månad i rövarehänder. Det skedde en kväll strax efter mörkrets inbrott, då han var på väg till sitt kapell. Rövarna tvingade honom sedan att under natten följa sig mot kusten. De hade nämligen sitt tillhåll på en ö i Gula havet.

Komna till en by, inte långt ifrån den plats, där han blivit tagen, gåvo byfolket eld på rövarna. Vår broder hoppades nu att bli i tillfälle att fly, men förgäves. Behållande sitt byte, trevade de sig sin väg framåt och voro snart utom faran för byfolkets eld. Detta återupprepades även i en annan by. Under tiden stego allvarliga böner om befrielse upp till Herren från den fångne.

Följande morgon kommo ett par av hans anhöriga, också församlingsmedlemmar, till mig och berättade sorgeposten. Ingen av oss kunde emellertid göra något för hans räddning. Om inte Gud på ett alldeles särskilt sätt ingrepe, komme vår broder antingen att bli dödad av rövarna eller både hans släktingar och vänner att utbetala sista öret av vad de ägde för att få honom utlöst. Jag uppmanade dem därför till bön. Det var det enda som kunde göras.

Ett par timmar sedan budet hade gått, kom ett nytt sådant till mig. Det var mera glädjande. Och det lydde: »Long Giai-dei är räddad».

Förloppet till räddningen var följande: Vid midnattstiden kommo rövarna (ett trettiotal personer) med sitt byte till en by, där ett antal vägfarande regeringssoldater från Kiaochow kvällen förut hade tagit in för att övernatta. Ingen människa utom byn visste därom. Aldrig förr hade soldater tagit in där. Det var ett absolut enstaka och fullkomligt oförutsett fall. Då rövarna skulle passera byn, anropades de av soldaterna, som fordrade, att de skulle göra reda för vilka de voro. Då de inte kunde giva tillfredsställande besked på detta, gåvo soldaterna eld. Vid den konfusion, som då uppstod, lyckades br. Long komma undan i ett dike och blev där skyddad både mot gevärselden och rövarna. Då de senare hade flytt, gav han sig emellertid tillkänna för soldaterna. Dessa behandlade honom väl och återgåvo honom friheten.

Den räddande löjtnanten försäkrade sedan, att han aldrig hade sett en person förr, som varit så tacksam till sin Gud. »Hela tiden gjorde han inte något annat än prisade Gud», sade han. Och till Long själv sade han bl. a.: »Hade ni inte tillhört Gud och hade inte ert föregående arbete gått ut på att rädda människor, hade ni aldrig blivit räddad. Jag känner missionärerna och deras arbete. Det är gott och har en god lön med sig».

Som sagt: vår broder blev räddad ur rövarnas händer. Och man kan tydligt se, hur som Gud i minsta detalj sörjt för hans undsättning. Han hörde vår broders bön. Och på oss övriga tillämpades löftet: »Förr än de bedja vill jag höra....»

J. A. Rinell.

Från Kiaochow skriver br. J. A. Rinell bl. a. i enskilt brev:

Den värsta sommarvärmen är nu över. Samtliga arbetarna å stationen äro hemma, ha hälsa och äro i full verksamhet. Arbetet på landet är dock fortfarande stört av rövare.

För en tid sedan rapporterade jag, att en av våra arbetare i Longgiatsuens församling hade blivit tillfångatagen av rövare, men att han genom soldaternas mellankomst och Guds barmhärtighet hade blivit befriad. Sedan dess har en medlem, tillhörande samma församling, blivit skjuten av dem. Den enda orsaken synes vara, att han saknade pengar att giva dem.

Men mitt under allt barbari löser Herren andliga fångar. Tio kineser ha nyligen blivit döpta och förenade med nyssnämnda församling. Och i går på församlingsmötet därstädes anmälde sig ytterligare nio stycken till dop.

f. d. tyska 5,000.

Y. F. 1922

Ett budskap från Kina.

Den i Shanghai nyss avslutade missionskonferensen sände sina medkristna i alla länder följande budskap:

»En överväldigande känsla av glädje och styrka i gemenskapen med Kristus har bemäktigat sig oss, samlade till en nationalkonferens, representerande mer än 130 kristna missioner i Kina. Det har blivit oss förunnat att se en i Kristus underbart förenad och i Mästarens tjänst sammanlänkad kinesisk församling i detta stora land, där skörden är så mycken och arbetarna äro så få. Dock finna vi fortfarande att vårt hjärtas önskan och våra händers arbete är hindrat genom de många skiljemurar, som äro resta mellan de kristna i världen. Stående på den inhemska kristendomens princip, söka vi icke skilsmässa från moderförsamlingarna, men vi bedja dessa att arbeta för inbördes förening, så att vi i Kina också må bli i stånd att förenas och frambära ett gemensamt vittnesbörd om Guds dråpeliga verk.»

»Sannerligen, mänsklighetens frälsning påkallar ingenting mindre än ett världsprogram, och är en uppgift som i sig själv pekar på faran och synden av att vidmakthålla en osund andeskiljaktighet emellan dem som äro barn av en gemensam Herre. Vi bedja därför att våra bröder i alla länder skola söka den fullkomliga enhet om vilken Kristus bad, då han sade: »Att de alla må vara ett, och att, såsom du, Fader, är i mig, och jag är i dig, också de må vara i oss, för att världen skall tro, att du har sänt mig.»

(Översättn. av —ll.)

Edwin Fryxell.

V. P. 1922

"Den lärjungen dör inte."

Då jag just var färdig att försegla ett brev till W.-P., kom det Svenska Standaret från Amerika med underrättelsen om, att överste K. O. Broady hade fått gå hem till Gud.

Vi, hans f. d. lärjungar här i Kina, hade sedan någon tid tillbaka diskuterat frågan, huru vi bäst skulle kunna glädja honom på hans 90:e årsdag. Ty glad ville vi göra honom. Det var han värd. Men nu har Gud sörjt för att giva honom en bättre glädje.

Det känns emellertid tomt att veta, det han är borta — borta från det kära Betelseminariet, borta från vän- och brödrakretsen, borta från kroppen.

Dock, »denne lärjungen dör inte». Han lever i en högre tillvaro, lever hemma hos Herren, lever i mång tusendens uppriktiga och tacksamma vänners hjärtan, lever och verkar i och genom sina hundratals lärjungar, lever genom sin ädla och Kristuslika gärning.

»Jag förstår så väl dina känslor och tankar, »sade han flera gånger till mig, »ty jag är själv missionär. Jag har varit det i många år.» Och nog gjorde han det. Han visade mig förståelse, då jag första gången med darrande röst frambstammade orden: »Jag vill bli missionär». Han gav mig sin välsignelse, då jag reste ut till missionsfältet första gången. Han kom till Betelkapellet 1906, då jag reste ut för andra gången, och sade mig ett gripande avsked. Han sände en stor korg med härliga vindruvor till stationen, då vi följande dag lämnade Stockholm. Och då vi sommaren 1919 för sista gången besökte honom i hans hem, lade han oss (vi voro då fyra Kinamissionärer) ömt och trosfrimodigt ånyo på Jesu Kristi hjärta.

En missionär var han — en bedjare, en själavinnare. Och därför fick han ock se en sällsport rik och härlig frukt av sitt arbete. Och han skall få se än mer — »då de frälsta tåga in».

Till dess farväl, älskade lärare. Tack för vad du gjort och varit! Och tack, fröken Broady, för det Ni vårdat er åldrige far till slut. Jag har beundrat denna kärlekshandling. Han var värd den. Och Ni skall var övertygad därom — inte mista er lön.

J. A. Rinell.

V. P. 1922

Yttre missionsfältet.

"Och Guds ord växte i Kina".

Då jag nyss genomläst rapporter för missionsverksamheten i Kina för de senast gångna tjugu åren, syntes ovanstående rubrik vara riktig.

Missionens tillväxt kan bedömas av två saker: statistiska uppgifter och det inflytande missionen utövat på folket och samhällslivet.

Statistiken för Kina har under den senare tiden visat, att den kristna församlingen där ökats med omkring 6 proc. pr år, eller omkring 30,000 omvända pr år.

Detta torde förefalla en del vara ganska litet. Men man kan då såsom jämförelse nämna att medlemsantalet i de protestantiska församlingarna i Förenta staterna inte lära öka mer än en procent pr år.

Om detta är korrekt ställer sig missionens framgång i Kina inte ofördelaktigt. Den uppmuntrar till fortsatta ansträngningar, ty arbetet är inte förgäves. Den manar till nya ansträngningar, ty ofantligt mycket är ännu ogjort.

Det kristna inflytandet i Kina är dock långt större än vad medlemssiffran angiver. Lik surdegen tränger det sig sakta men säkert igenom till alla samhällsklasser. Det håller på att lyfta kvinnan ur mångtusen års förnedring, det har framtvingat religionsfrihet och många nyttiga reformer, det har bortarbetat förtroendet för avgudarna, det håller på att skaffa Kina en vilodag, det har framlockat tusentals människor, vilka än så länge i likhet med Nikodemus i hemlighet sökt att bli bekanta med Jesus Kristus, men vilka en dag med Tomas skola ropa: »Min Herre och min Gud!»

»Guds ord växte» — det växer även i Kina och visar sin omskapande makt. Lovad varé Gud!

J. A. Rinell.

V. P. 1922

Den kristna nationalkonferensen i Shanghai, Kina.

Sedan 1913 har den s. k. Fortsättningskommittén (A la Edinburghskommittén) existerat i Kina. Den har sökt att vara en föreningslänk mellan de olika missionerna å ena sidan och de kinesiska församlingarna å den andra. Så väl kinesiska missionsledare som ett antal missionärer ha varit medlemmar i denna kommitté, eller rättare sagt kommittéer, ty de ha varit flera; en för vardera missionsgren. Nu var en rådsförsamling (»Council») föreslagen i stället. Denna skulle bestå av 100 medlemmar, kineser och utlänningar, representerande alla missioner, trossamfund, församlingar och missionsgrenar i Kina. Dess uppgift skulle i huvudsak vara densamma som Fortsättningskommitténs. Den fick icke utöva tryck på olika samfunds lärofrågor eller församlingsordning och fick icke utan parternas uttryckliga vilja inblanda sig i missionernas och församlingarnas inre angelägenheter. Men den skulle tjäna som ett koncentreringsmedel, en officiell missionsrepresentant, en rådgivare och i övrigt utföra de uppdrag, som konferensen gav den att utföra.

Förslaget framkallade ett långt och livligt tankeutbyte. Samtliga, undantagandes de amerikanska sydstaternas baptister, som ville ha namnet ändrat till »Den kinesiska församlingens stående (standing) kommitté», beslutade dock i överensstämmelse med förslaget. De olika missionsgrupperna uppsatte därefter å enskilda av dem anordnade möten sina kandidater för »rådet». Antalet beräknades efter numerären av utländska missionärer och infödda församlingsmedlemmar. Å t. ex. baptisternas lott kommo sju stycken: 4 kineser och 3 utlänningar. Enär Sydstaternas baptistrepresentanter i konferensen ej invalde de tre å dem kommande ombuden, lämnades deras platser tills vidare vakanta. I Rådet invaldes i allt 43 utlänningar och 54 kineser. Av dessa voro 20 kvinnor: hälften utländska och hälften kinesiska.

Den enhetssträvan, som karaktäriserat senare årens missionsarbete, inte minst i Kina, blev sålunda i konferensen ganska allmänt understruken. Konferensen lät t. o. m. tillställa andra kristna i alla länder ett upprop i samma riktning. Detta upprop förekommer å annat ställe i tidningen. Trots yttre sammanslutning märktes dock både hos kineser och utlänningar, att särmärkena voro kvar. Detta inte minst, då det gällde att få in sina egna samfundsfärger i Rådsförsamlingen. Dock var självbehärskningen och uppförandet hos samtliga

okänderligt. Detta i all synnerhet, då man tar hänsyn till den stora och i många frågor oliktänkande skara, som var samlad. Det kinesiska ordspråket: »Inom de fyra haven äro alla bröder», hade nu mer än någonsin fått sin praktiska tillämpning. Alla behärskades av det stora målet: Världen för Kristus.

Utom nämnda spörsmål behandlade konferensen en massa andra frågor, såsom nödvändigheten av, att de kinesiska församlingarna hålla fast vid de bibliska grundsatserna, att de bli bibelläsande, bibelförkunnande och bibelpraktiserande församlingar, att de ivrigare söka evangelisera sitt folk, att de lägga större vikt vid spridandet av god litteratur, att husandakten blir mera och vidare praktiserad, att läskonsten blir allmännare inom församlingarna, att barnuppfostran blir bättre tillgodosedd, att arbeta för kvinnans höjande samt nödvändigheten av att söka uppfostra goda kristliga missionsledare bland båda könen. Vidare gjordes uttalande i vissa arbetsfrågor, såsom olämpligheten av, att barn under tolv år användas till fabriksarbete, önskvärdheten av att införa en vilodag, hälsans vårdande etc.

Flera besökare, representerande utländska missionssällskap etc. — däribland dr J. H. Franklin, Amerikanska nordstaternas baptistrepresentant — höllo korta avslutningsanföranden. Samtliga uttryckte glädje över konferensen och att de kinesiska församlingarna hade kommit så långt som de hade. Församlingen lades ock allvarligt på hjärtat att i fortsättningen bygga på den enda säkra grunden. — Och så förklarades konferensen avslutad för att enligt ett förut fattat beslut, om Gud vill, åter sammanträda inom en tio-årsperiod.

J. A. Rinell.

Bibelkurs och dop. 1922

Under juli månad ha de sedvanliga sommar-bibelkurserna åter hållits i Kiaochow. Tillslutningen var i allt ett 80-tal. Detta var något mindre än under några föregående år. Men det berodde på att distriktets arbetare, som bruka deltaga i dessa kurser, komma att, om Gud vill, få sina kurser under hösten i stället. Då arbetarna sålunda borträknas, var det den bästa besökta kurs, vi hittills ha haft för »sökare» etc. De tvåveckors långa bibelklasserna avslutades med dop, då 13 personer döptes och förenades med församlingen på platsen.

J. A. Rinell.

1922

En tacksamhetsskrivelse från Kina.

Från Kiaochow skrives den 4 juli 1922 följande:

Till Missionsstyrelsen, Sverige.

Bröder och fäder! Nåd och frid!

Under sista dagarna av juni månad voro samtliga missionärer tillhörande Svenska baptistmissionen i Kina samlade till en missionärskonferens i Chucheng.

De viktigaste förhandlingarna under densamma rörde sig om verksamhetens ordnande under år 1923 samt att komma överens om kostnadsförslag för nämnda år. Rörande dessa angelägenheter komma särskilda skrivelser så fort som möjligt att insändas till styrelsen.

Konferensen gav emellertid mig det kära uppdraget att på dess vägnar tacka styrelsen för den hjälp, som vi såsom missionärer och mission erhållit under konferensåret i form av medel, förböner, sympatier, kärlek och förtroende. Vår önskan och innerliga bön är att Herren må löna Eder för allt. Och, må dessa Edra goda gärningar bära än rikare frukt i och genom oss här ute till verkets fullbordan och till Eder, vår och missionens berömmelse på Jesus Kristi dag.

Vår missionskonferens utmärkte sig för största enhet i alla frågor. Guds Ande syntes på ett alldeles särskilt sätt besjäla samtliga arbetarna. Därför blev ock konferensens stora tema från början till slut format till ett: »Bed och arbeta».

Om Gud får behålla oss själva i den ande vari konferensen fortgick och densamma även får besjäla hemledningen och hemförsamlingarna, våga vi tro att vår Kinamission kommer att gå mot seger och icke mot nederlag, mot större framgångar och icke mot mindre sådana, mot enigt och målmedvetet samarbete och icke mot splittring och svaghet. Gud har redan under årens lopp krönt arbetet med framgång. Detta uppmuntrar till nya ansträngningar, nya uppoffringar. Det manar till ny och förökad tacksamhet, till förnyat utgivande för Herren.

Mottagen som sagt missionärskonferensens hjärtliga tack. Och låt detta djupt kända uppriktigt menade tack, på sätt som anses lämpligt, även bringas till varje hjärta som klappar bakom fronten, vid trossen. Gud välsigne Eder alla!

Eder i Kristus förbundne.

A. Rinell.

Kiaochow församling 1923

i Shantung i Kina hade sitt årsmöte den 9 januari. Tillslutningen var god. Besluten raska och eniga.

Under församlingen och missionsledningen sortera 9 kapell, 10 småskolor, 2 folkskolor och 2 högre folkskolor. Av de senare är en för gossar och en för flickor. 9 infödda evangelister, 4 bibelkvinnor, 2 bokförare hade varit anställda under året. 290 församlingsmedlemmar hade erhållit flyttningsbetyg till andra församlingar, 3 hade uteslutits och 7 avgått med döden. Däremot hade 28 blivit döpta och en återupptagits. Hela medlemssiffran var 382. I småskolorna hade 160 barn mottagit undervisning, i folkskolorna 26 manliga och 17 kvinnliga och i högre folkskolan 30 manliga och 19 kvinnliga. I en bibelskola för blivande bibelkvinnor hade 9 äldre kvinnor undervisats. En broder var inskriven i ett baptistseminarium, tillhörande amerikanarna. Hela elevantalet var sålunda 262. I församlingskassan och söndagsskolkassan hade omkring 950 kr. influtit och i skolkassan kr. 2,754: 22.

J. A. Rinell.

Världens religioner. Y. P. 1922.

Enligt en nyligen upprättad statistik räkna de olika religionerna i världen följande antal anhängare.

	Anhängare.	Proc.
Kristna	565 milj.	34,2.
Taoister och konfucianer	301 „	18,3.
Muhammedaner	222 „	13,44.
Hinduer	211 „	12,8.
Animister (andedyrkare)	158 „	9,7.
Buddister	138 „	8,4.
Shintoister	25 „	1,5.
Judar	12 „	0,74.
Andra	15 „	0,92.
	1,647 milj.	

Antalet protestantiska kristna beräknas till 130 milj., varav 95 proc. bo i Europa, Förenta staterna och Australien.

Antalet kristna i Asien och Afrika är nu större än antalet samtliga i hela världen omkring år 100 efter Kristus.

Sv. Stand., 1922

155

I missionsinspektörens sällskap.

Sedan lyckade välkomstmöten för missionsinspektören, pastor C. C. Lundin, och hans ressällskap avhållit i Kinochow och Kaomi samt den kinesiska årskonferensen hållits å sistnämnda plats, företogs en längre rundresa för att få se andra missioner och deras arbete. Under denna resa hade undertecknad förmånen att medfölja som ressällskap och tolk.

Först besöktes en amerikansk presbyteriansk och en dito baptistmission i Shantungprovinsen. Därefter ställdes färden till Peking. Därifrån fortsattes resan till Shansi, Honan och Hupei. Flera missionssällskaps missionsstationer besöktes å dessa platser.

Bland våra vänner i Allianssmissionen och Helgelseförbundet hade vi anledning att deltaga i sorgen över värderade medarbetare, som ryckts bort från familjen, missionen och arbetet. Vi erforo ock att kineserna värderade de bortgångna. Stadsboarne i den stad där den hänsovne missionär Värn levat och verkat hade t. ex. å en öppen plats utanför missionsstationen låtit resa ett vackert minnesmonument som lär ha kostat inte mindre än 400 dollars. Men det vackraste minnesmonumentet är likväl de församlingsgrupper, som de hemgångna missionärerna ha bildat, människor som blivit frälsta från hedendom och vidskepelse, som äro tvagna i Lammets blod och vilka en gång skola pryda Blodsbrudgummens diadem och sjunga hans pris för evigt.

I Taiyuanfu blottade vi våra huvuden inför minnet av och minnesmärkena för de mer än femtio utländska martyrmissionärer, jämte många infödda kristna, vilka boxaråret 1900 fingo nedlägga sina liv för Kristus. Den plats där de suttit i fängelse besöktes, den gata som indruckit deras blod passerades, den plats där deras stympade kroppar utkastats till mat för de glupska hundarne besågs och gravplatsen, där en del av likrästerna tros vara förvarade, besöktes. Mörkrets furste triumferade över seger vid detta blodbad. Men han hade inte beräknat att "martyrernas blod är kyrkans utsäde". Vilken skörd för Guds rike har inte spirat upp i Kina sedan denna blods- och tåresådd vattnade missionsfältets karja och ofruktsamma tegar!

Hos våra åtta örebro-kolleger, som slagit sig ned i en liten stad bland Shansi-bergen, tillbringade vi ett par angenäma dagar. Deras missionsstation var just färdig och vi hade äran att vara deras första gäster och att först av alla predika i deras nyinredda kapell, då hela deras utländska missionärskår för första gången hade mött upp tillsammans å egen station. Kapellet, som rymmer ett par hundra personer, var, vid de två möten som vi höllo, alldeles fullsatt av uppmärksamma personer. Vi fingo det intrycket att missionärerna efter omständigheterna hade ordnat sig praktiskt och bra. Själva voro de förhoppningsfulla. Och vi önska dem framgång. Må de vinna många kineser för Herren å detta allt annat än lättarbetade missionsfält.

Den svenska skolan å Kikungshan besöktes även. Högt uppe på härget med nämnda namn, bland vackra men egendomliga bärgformationer, har man förlagt den svenska skolan för svenska barn. Klimatet lär vara det bästa. Många utlänningar av olika nationaliteter söka ock om somrarne en rekreationsort där. Här möttes vi av mer än ett 30-tal käcka barn och ungdomar. Dessa undervisades av 5 a 6 duktiga, svenskt utbildade lärare och lärarinnor. Veteranmissionärerna i Svenska missionen i Kina, herr och fru Berg, förestodo den stora familjen. Allt vittnade om ordning, arbetslust och hemtrevnad.

En dansk Pingstmission besöktes som hastigast även. Ett kort besök å Svenska Missionsförbundets station i Wuhchang gjordes likaså. Av veteranmissionären Joh. Sköld fingo vi muntliga underrättelser rörande deras missionsarbete och missionär Cederlöv följde oss ut i staden för att visa oss en del av missionens arbete förlagt till densamma. Nämnda mission utför som bekant, från svensk synpunkt sett, ett omfattande missionsarbete i Kina och flera andra länder.

Hemresan togs över Kufu, där Kinas största och mäst populära religionsfilosof, Confucius, föddes, levde och dog och där han ock är begraven. Platsen gav mig emellertid ett mera profant intryck nu, än då jag för sexton, sjutton år sedan besökte den. Detta är ock naturligt. Han (Confucius) måste avtaga i den mån Kristus och hans religion tilltager i Kina.

Efter omkring en månads resa voro vi åter hemma i Kiaochow. Personligen har jag aldrig förr varit i tillfälle att göra en så vidsträckt resa i Kina. Under densamma blevo ock flera frågor lösta. Jag har t. ex. aldrig förut riktigt kunna förstå hur det kommer sig, att vi missionärer i Shantung behöva betydligt större löner och anslag för missionsarbetet än vad våra kolleger behöva i Shansi. Inte heller har jag förstått varför missionerna i den senare provinsen ha så få missionsskolor och utposter till sina huvudstationer, som fallet är, jämfört med oss i Shantung. Nu förstår jag bådadera. Omkostnaderna för deras personliga existens är blott omkring en tredjedel till vår. Det vill säga: en person i Shansi kan leva lika gott på ett tusen kronor, som vi här på tre. Det samma gäller byggnader och allt övrigt. Rörande skolor och utposter kom jag till den slutsatsen att byarne (åtminstone i norra Shansi) ofta äro så små och tunnsådda, att det är i många fall praktiskt omöjligt att få tillsammans tillräckligt många barn för t. ex. en skola. Vi kunde resa långa, långa sträckor utan att se en människoboslad. Och då man kom till en s. k. by, bestod den kanske av tre, fyra eller fem familjer. På grund av en dylik folkbrist måste det helt naturligt vara synnerligt svårt att öppna utposter för missionen. Kineserna, åtminstone å vår trakt, äro rätt så bekväma och vilja inte gå allt för långa vägar. Shantung-provinsen är emellertid översållad med byar. Många av dessa räkna tusental och flera tusental människor. Från den synpunkten sett, är Shantung ett synnerligt viktigt och kanske mera lättarbetat missionsfält än Shansi. Vi kunna inte bearbeta dessa folkmassor utan missionsskolor och talrika utposter, där de kristna och folket i allmänhet få samlas. Härmed har jag naturligtvis inte på något sätt velat förringa Shansi-provinsen som ett missionsfält. Men var och en förstår att då Shantungbefolkningen uppgår till omkring 235 personer på kvadratkilometern och Shansibefolkningen endast till omkring 50 personer ställa sig missionsmöjligheterna även olika. Jesu ord må dock gälla även om de mindre tätt befolkade trakterna: "Låt oss draga bort . . . till de närmaste småstäderna, för att jag ock där må predika".

I sällskap med den broderlige, vakne och intresserade missionsinspektören var det ett dubbelt nöje att företaga den nyss avslutade rundresan i Kina. Han var ock mästerlig att anpassa sig efter de kinesiska förhållandena. Vi reste t. ex. alltid det billigaste som var möjligt, sovo ofta på kinesiska stenbäddar och åto inte sällan kinesisk mat. Flera möten höllos för svenskar, engelsktalande, och kineser. Det är att hoppas, det resan även från den synpunkten var till nytta.

Så fort vi kommo hem företogos omfattande resor å vårt eget missionsfält. För tillfället är inspektören i annat sällskap ute på resa till Wangtai, Thchau, Kuchow och Chuchong-fälten.

J. A. Rinell.

7. 8. 1922

Ny utpost till Kiaochow.

En sådan öppnades söndagen den 16 sistlidne april i marknadsbyn Dienkå, som ligger 14 kilom. nordost om staden.

Det var krigsåret 1914 jag först kom i beröring med denna by. Ett våldsamt och ihållande rägn med översvämning sköljde då bort större delen av denna by så väl som några närliggande byar. Mycket folk drunknade. De övriga voro i en synnerlig nödställd belägenhet. Stadens borgmästare och några rika personer läto emellertid baka en massa bröd som fritt skulle utdelas. Broder A. Leander och undertecknad jämte några kineser fingo förtroendet att övervaka utdelningen. Brödförrådet lastades i tre roddbåtar. Och så gåvo vi oss roende i väg till byarna. Vattnet stod meter — och på många platser flera meter djupt på de åkrar, där en lovande skörd några dagar tidigare vajade för vinden. Jag skall aldrig glömma huru de stackars hungrande kineserna, män, kvinnor och barn, vadade oss till mötes och bevekande tiggde om bröd. Och mitt hjärta bad Gud, att en dag må komma, då dessa skaror lika ivrigt må utsträcka sina händer och hjärtan för att mottaga livets bröd.

I folkhopen fanns bl. a. en åldrig man. Han hade hög panna och ädelt utseende. För några dagar sedan var han förmögen. Men nu var han fattig. Han hade liksom så många andra förlorat hus, hem och allt. — Tänk så fort »hjulet» stundom vänder sig! Även han var nu tacksam för en bета bröd. Men sedan han fått denna, skiljdes ånyo våra vägar. Och då vi rätt lång tid efteråt träffades igen, var han åter välbergad. Men hans affär var från kristlig synpunkt sett inte rättfärdig, ty han handlade med papper och »dockor» som voro avsedda till offer för de döda.

Vid denna tid hade den gamle emellertid kommit så långt att han önskade bli kristen och medlem av församlingen. Intet annat än hans handel med hedniska offersaker syntes ligga hindrande emot honom. Han meddelades emellertid, att om han ville bli en kristen måste han göra »rent hus» och sluta upp med denna vinstgivande affär. Hans beslut fattades inte utan kamp. Men Kristus segrade i hans hjärta. Och vår vän blev senare döpt och förenade med församlingen. Sedan dess har han efter det ljus han haft sökt leva som en ödmjuk och uppriktig kristen. Hans förändrade affär (han driver nu bageri) har ekonomiskt gått bra, t. o. m. bättre än den förra. Han är sålunda i dubbel bemärkelse ett levande bevis på kristendomens seger: han avskuddade sig för Kristi skull en otillåtlig affär och Gud visade honom, att han inte behövde förlora, utan i det stället vinna därpå, något, som han inför värld och vänner öppet bekänner.

För att hans grannar och vänner emellertid bättre må bli i tillfälle att få lära känna Jesu Kristi lära, har han under flera år bett Gud och missionen om en predikolokal i sin by. Denna hans bön har nu blivit hörd. Må ock hans önskan att vinna byfolket för Kristus bli förverkligad!

J. A. Rinell.

Från Kiaochow

skriver missionär J. A. Rinell den 8 april 1922 följande:

Söndagen den 2 april var jag inbjuden till Berlinermissionen på en särskild högtid. Den kinesiska församlingen tillhörande denna mission firade nämligen då offentligen i kapellet sin lärares, pastor J. A. Kunze, 60-åriga födelsedag och 32-åriga arbete som missionär i Kina. Utom församlingen voro stadens borgmästare, majoren m. fl., närvarande. Vackra tal höllos och värdefulla minnen gåvos. — Det är uppmuntrande att se och erfara, den tacksamhet, som både hög och låg i våra dagar visa missionen och dess företrädare här i Kina. Även detta manar på sitt sätt till fortsatta uppoffringar och ansträngningar för Herren och hans sak i detta land.

Måndagen den 3 dennes hölls härstädes en s. k. bröllops- och avskedsfest för fröken Hulda Eiderblad och mongolmissionären d:r E. Andersson. De unga tu reste omedelbart därefter till Peking, där den egentliga vigseln skulle förrättas. Vi önska dem lycka och en lång, ljus och välsignelserik arbetsdag tillsammans för Herren och Mongoliet.

Som tidigare meddelats ha vi lyckats köpa lämpliga tomter för blivande nya skollokaler. Förslagsritningar till husen hålla nu på att utföras. Hoppas få bygga nästa år. Må våra intresserade missionsvänner göra nödiga förberedelser därför, såsom vi här ute söka göra det!

Apropå om skolor! Senaste missionärskonferens härstädes beslutade som bekant med stor hänförelse att ingå till Missionsledningen med begäran att nästa vår få börja ett predikantseminarium i Kiaochow. Missionärskåren var fullt enig rörande behovet därav. Så var ock missionsinspektören. Villiga elever finnas. Ett par missionärer ha nämnts såsom lämpliga lärare. Allt väntar på planens realisering. Men vi ha inga lämpliga lokaler. Vem av Guds skaffare vill komma till hjälp med en duktig donation? Vem vill komma med mindre?

Hela den kristna världen är enig om, att, om Kina skall evangeliseras, så måste det ske genom dess eget folk. Men de kristna arbetarna måste först tränas. Här är en stor och viktig mission. Vem vill hjälpa?

1922

Nytt kapell.

Å utposten Binhsien (20 km. söder om Kiaochow stad) har under året (1922) ett nytt kapell uppförts för verksamheten. Till byggandet ha kineserna på platsen och i byarna däromkring bidragit åtskilligt med penningar. Men lejonparten har bestritts av missionsmedel hemifrån Sverige. För denna kärlekstjänst tackas moderförsamlingen i Sverige hjärtligt av vederbörande kineskristna.

Icke så få baptister.

Den avdelning av Amerikas sydstatsbaptister som arbetar i Norra Kina — samma sällskap utför ock omfattande mission i Syd- och Central-Kina — har nyligen haft konferens. Av berättelserna framgingo bl. a. att 14,984 kinesiska baptister voro sammanslutna under denna konferens. Av dessa hade 1,044 blivit döpta under året. — Svenska baptistmissionen i Shantung, Kina, har ock anslutit sig till denna konferens. Dess medlemstal, som ock inneslutes i ovannämnda siffra, är 1,550. Av dessa ha 213 blivit döpta under år 1922.

Missionär som kunde ha blivit mångmiljonär.

Rörande den nyligen hänsovne baptistmissionären William H. Sears, Pingtu, Kina, säger en av hans fleråriga stationskamrat i sin biografi av honom bl. a. sålunda: "Han var lik en grundläggare och direktör för en stor affär. Om han hade stannat i Amerika och slagit sig på affärer, hade han sannolikt dött som en mångmiljonär. Låt oss emellertid vara tacksamma att han i stället lyssnade till Guds röst och offrade sitt liv för Kina och att han där vid sin bortgång lämnar efter sig mer än sextusen aktieägare i Guds rike".

Baptistmissionärers barn i Kina,

som trätt i föräldrarnas fotspår och arbeta i nämnda land uppgå för närvarande till 32 stycken. Redaktionen för tidskriften "The New East" inbjöd för någon tid sedan dessa att i tidningens oktobernummer för 1922 omtala sina synpunkter på missionsarbetet. Ett stort antal — däribland två av S. B. M:s tre missionärsbarnsmissionärer — hörsammade denna uppmaning. En av de många skribenterna var den nyligen utkomna dottern till rektorn för Sydstaternas predikantseminarium i Shantung. Rektorns far var afrikamissionär. Sonen (rektorn) upptog arbete i Kina därför att hans hälsa inte tillät honom att utgå till Afrika. Hans nyutkomna dotter är sålunda barn-barn till missionärer. Den hänsovne veteranmissionären, dr J. B. Hartwell, Shantung, har inte mindre än fyra barn, som äro missionärer i Kina. Hans ena dotter säger därom bl. a.: "Det är mer än bönhörelse".

1922

Många sjuka.

Å Svenska baptistmissionens klinik i Kiaochow, Kina, ha under senaste året ej mindre än 2,310 patienter för olika sjukdomar behandlats av den infödde kinesdoktorn. Samma patienter ha sammanlagt gjort 2,527 returbesök. 64 män och 18 kvinnor ha en längre eller kortare tid legat för behandling å kliniken. 81 operationer ha blivit utförda. Kliniken äger 14 liggplatser för sjuka.

… framgång.

1922

Predikant- och lärarekurs.

Under en rätt lång följd av år ha vi här i Kiaochow haft predikant- och lärarekurser för våra infödda arbetare under sommarmånaderna: juni eller juli. Detta har varit lämpligt därför att skolorna i staden då haft sommarferier och man har fått inhyra arbetarna i de utrymda skollokalerna. Men i övrigt har tiden inte varit så värst passande. För det första är sommarvärmen, inte minst i staden, då nästan outhärdlig och för det andra är arbetet för landsfolket inte ännu så brådskande. Föräldrarna se därför gärna att barnen få fortsätta skolarbetet för att vid en brådare tid — t. ex. vid potatisplockningen — få skollov. På grund härav hade vi ingen kurs för arbetarna i somras. Men vi fingo därför inte vara fria från arbete, ty stora klasser för både manliga och kvinnliga församlingsmedlemmar och dopkandidater höllos i stället. Kursen för arbetarna uppsköts däremot till tiden för potatisplockningen i slutet av oktober. Då hindrades intet egentligt missionsarbete vare sig för lärare eller evangelister. Men trångboddheten i staden tvingade oss att hyra in oss bäst vi kunde i grannförsamlingen å utposten Longgiatsuen.

Genom våra bröders villighet att »kinesa» — ett 40-tal låg på jordgolvet i en liten sal om nätterna sida vid sida av varandra — gick allt bra. Arbetarna uppdelades i klasser och dagen i sex arbetstimmar utom arbetet vid förberedelsen till klassläsningen. Och så fortsattes det i huvudsak i två veckors tid. Från en närliggande regeringsskola fingo vi låna en del skolbord. Men som dessa inte räckte till, fick en del elever på äkta konfucianskt vis sitta på stråmattor, utbredda på jordgolvet. Detta gick bra utom vid skrivningen. En del låg då framstupa på mattan och skrev. Det var varken bekvämt eller prydligt. Skulle ha önskat våra svenska missionsvänner nöjet att se det. Det skulle bl. a. varit vältaligt bevis på vår trångboddhet.

Särskilt på kvällsmötena, då kineserna i tur och ordning ledde andaktsstunderna, satt jag och mönstrade »disciplarna». En del av dem börja bli gamla. De ha i allmänhet inte varit i tillfälle att få en fullt tidsenlig utbildning. Därför har missionen nu också i mer än 15 år å vissa tider hållit kortare kurser för dem. Dessa ha hjälpt dem betydligt. Det oaktat har man stundom inte varit riktigt nöjd med deras undervisning. Men vad lönar det att knota? Vår mission står i alla fall i tacksamhetsskuld till dem. Den vore nämligen inte vad den är i dag, om den inte haft dessa bröder av »gamla stammen». Och för resten: det dröjer inte ens 10 år till förr än hela denna kategori av arbetare har för alltid försvunnit. Den går en och en i raskt tempo.

Då jag för några dagar sedan var här i L., besöktes jag av en 81-årig f. d. skollärare. Han hade släpat sig fram till byn för att hälsa på mig. Men kommen hit snavade han och föll. Därvid skadade han ryggen så illa, att han måste bäras in i ett närliggande hus. Jag skall aldrig glömma den gamle, då han gråtande försökte framstamma orden: »Jag ville se pastorn en gång till innan jag dör». En gång till — och de gamla kanske ha gått ifrån oss för alltid. Den gamle mannen har nu gått hem till Gud. Låt oss därför — hemma såväl som borta — behandla dem milt, ömt och kärleksfullt medan de äro ibland oss. De ha gjort vad de kunde. Och deras arbete har krönts med framgång.

Men tack vare ett ihärdigt skolarbete börjar missionen nu ock få en ganska ansenlig skara unga, begåvade män och kvinnor med en mera tidsenlig utbildning. Och denna skara ökas med varje år. Några av dessa unga kunna vid sådana här kurser hjälpa till att undervisa klasser av äldre kamrater. Och de som ej behövas för detta få sitta ned tillsammans med en del andra sina gelikar för att fördjupa sin kunskap och sitt liv i bibelns outtömliga sanningar. Med ett fyllt koger lämna de sedan klaserna för att fortsätta kampen för det goda, där de blivit satta. Må de följas av vår kärlek och våra förböner. Gud signe dem alla!

J. A. Rinell.

Palmkvistar.

För U. V. av missionär J. A. Rinell.

Förf. till följ. art., vilken med varmt intresse följer vår ungdomsrörelse, har tydligen ej hunnit få kännedom om den ändrade tiden för offerdagen. Men art. passar lika bra som ett maningsord inför ungdomskonferensen. Red.

Palmsöndagen påminner oss om Jesu ärofulla intåg i Jerusalem. Namnet är synbarligen kommet från den omständigheten att folket bröt ned palmkvistar för att lägga dem på den väg som Jesus skulle färdas.

Palmsöndagen är Svenska baptistungdomens dag — deras offerdag. Offer skola då frambäras för missionen. Palmkvistar skola brytas och offras för Jesu räkning. Det är en högtidsdag, en mönstringsdag. Då skall kärleken till Gud och en döende värld på ett praktiskt sätt visa sig — visa sig i gärning och sanning

Palmer, palmkvistar — det är en lämplig bild av ungdomen. Ty palmen är växternas furste. Den har en reslig stam, långa fjäderlika, prydliga kronblad, rikliga blomknippen och är själv inte blott skogarnas konung utan ock nyttans symbol. Och det är vad ungdomen, i all synnerhet den kristna ungdomen, bör vara — stark och nyttig, världens hopp, församlingens prydnad.

Och dessa prydliga, stolta och nyttiga palmer offrades för Jesu räkning. Folket strödde palmer på vägen, där Jesus gick fram.

Men till vilken större nytta kunde de användas? Var inte himmelens och jordens konung och härskare värd detta offer? Jo, visserligen.

Det finnes dock många starka, blomstrande och begåvade ynglingar och jungfrur, som i våra dagar hålla på att nedbryta sin styrkas, sin hälsas, sin begåvnings palmkvistar. De offra dem på nöjenas, njutningarnas och de syndiga begärens altare.

Men därigenom blir inte Jesus ärad. Därigenom fästas endast nya törntaggar i lidandets vassa krans. Därigenom — hör du det — såras inte blott Jesu hjärta, utan du fördärvar dig själv.

Jesus var på väg till Jerusalem för att bära korset, lida och dö för dig. Skulle du då inte vilja glädja hans hjärta och göra lidandesvägen så mjuk som möjligt genom att strö palmer för hans fötter?

Och det kan du göra i dag genom att offra det bästa och käraste för Jesus.

Syna därför, o, unga skara, dina palmkvistar. Undersök dina blomknippen. Gör dig reda för vad du verkligen äger, vad Gud har givit dig i en välskapad och frisk kropp, i förmågan att tänka, handla, arbeta och förtjäna pengar. Tänk på vad du genom Jesus Kristus fått för detta och det tillkommande livet, — fått framför så många, många andra. Och fråga dig sedan: vad, och huru mycket av allt detta kan och bör jag giva Herren tillbaka?

Vår Frälsare drager ut i världen segrande och för att segra. Vem vill ställa sig på hans sida? Vem vill bli hans medarbetare? Vem vill offra sig och sitt med och för honom? De som äro villiga att göra detta,

skola övervinna, såsom han övervunnit. De skola vinna själar för himmelen. De skola en gång stå inför Guds tron i vita kläder med palmer i sina händer.

Men för att få göra detta, måste du nu, denna Palmsöndag, strö palmkvistar för Jesus. Du måste giva prov på att du älskar honom och de människor, för vilka han dött. Gör det! Och så skall ditt Palmsöndagsoffer bli rikligt.

Ungdomens V. 5 1918

HUR KINESFLICKAN BLEV GUDINNA.

Omkring tre kilometer från Shanghai bodde på våren 1917 en fattig och anspråkslös snickarefamilj. Familjen saknade den i Kina så beprisade lyckan att ha söner. Men i det stället hade de en underbart skön och dygdig dotter. Till henne satte man därför sitt enda hopp. Hon skulle säkert hos de giftaslystna unga männen betinga ett högt pris. Och dessa penningar skulle naturligtvis tillfalla snickarefamiljen.

Men till föräldrarnas stora sorg och missräkning lades den unga flickan på sjukbädden, som ock blev hennes dödsbädd. Föräldrarne överlämnade under sedvanliga sorg- och gråtceremonier hennes själ till byns tempelgud. Efter detta förbereddes en enkel begravning. Men byns avgudapräster, som en tid haft skralt med tempelbesökare och såsom en följd därav haft en klen inkomst, togo sig med anledning av detta dödsfall för att uppdikta en vacker kärleksroman och lämna föräldrarne och allmänheten följande meddelande:

"Vår allsmäktige och beryktade bygud har länge känt sig ensam och därför sett sig om efter en hustru. I hela landet fanns ingen skönare och dygdigare ungmö, än den nyss avlidna flickan. Han hade ock lagt märke till henne. Och nu ville han taga henne till hustru. Men innan detta skedde, måste flickan dö. Vi uppmana därför eder, I föräldrar, att borttorka edra tårar och upphöra med eder sorg samt att nu i stället med alla övriga rättänkande och fromma människor och andar deltaga i bröllopsfröjden. Er dotter har blivit gudinna."

Det vidskepliga folket trodde prästernas proklamation. En ny avgudabild föreställande flickan tillyxades och uppställdes bredvid avguden i templet. I stället för begravning blev det ett storslaget bröllop, då de båda kontrahenterna med all bruklig ståt och med alla möjliga ceremonier förenades med varandra. Bröllopet stod i dagar tio. Och inte blott byfolket utan tusentals människor från närliggande byar jämte framstående personer från själva Shanghai hedrade tillställningen med sitt besök. Ett stort antal värdefulla presenter gåvos till snickarefamiljen och prästerna inhöstade under dessa dagar en hel förmögenhet av klingande offermynt — just vad de åsyftat!

Det är dock en melankolisk känsla, som genomfar ens inre vid tanken på att en sådan vidskepelse är rådande anno 1917 blott tre kilometer från Shanghai, där kristendomens sanningar varit predikade mer än ett hundra år. Det visar oss bl. a. att mycket arbete ännu återstår innan Kinas vidskepelse och avguderi äro besegrade. Här finns rum för samtliga kristnas förenade böner, uppoffringar och arbete. Här finns rum för dig.

J. A. Rinell.

Den kristna nationalkonferensen i Shanghai, Kina.

Korrespondens till Sv. Standaret.

№ 27 1922

I.

Konferensen öppnades den 2 maj med inledningsföredrag och fortgick t. o. m. den 11 i samma månad. Platsen var City Hall, som är största lokalen i Shanghai. Ej mindre än 1,113 ombud (570 utländska missioner och 543 kinesiska missionsledare) voro samlade. Samtliga ombud voro från Kinas alla provinser och representerade hela den protestantiska missionen i Kina. Förhandlingarna fördes på två språk: kinesiska och engelska.

Om man undantar de s. k. Mottska konferenserna i Kina 1913, så var denna konferens säregen i sitt slag. Först därför att de kinesiska missionsledarne voro så talrikt representerade. På 100-årskonferensen 1907, som också hölls i Shanghai, voro kineserna icke representerade annat än genom en tillfällig deputation. Å konferensen 1913 (den Mottska) var kinesförsamlingen representerad av blott en tredjedel jämförd med den utländska representationen. Nu var representationen lika. För det andra hade man i detta kvinnoförtryckets land t. o. m. låtit kvinnorna vara representerade. Det var många såväl utländska som kinesiska kvinnor närvarande som ombud, och de skötte sig bra. Principen för ombudsvalet var en utlämning på vart påbörjat 20-tal missionärer och ett kinesiskt ombud för minst 1,000 församlingsmedlemmar. Från andra länder voro närmare ett par hundra ombud närvarande.

En annan egenhet med denna konferens — den största och den viktigaste — var ,att de kinesiska missionsledarne fördes fram till fronten. Detta var avsikten med konferensen. Man tror nämligen att församlingen i Kina har kommit till det stadiet, att den själv kan övertaga det kristna ledareansvaret. Missionärerna äro därför villiga att överlåta detta till densamma. Konferensens funktionärer blevo därför ock mest kineser. Och dessa, sin vana trogna, skötte det utmärkt.

Huvudtemat, som sammankallat denna stora skara av missionsfolk var den *kristna kinesiska församlingen.* Detta ämne hade uppdelats å fem kommissioner, som på förhand skulle utreda detsamma. Deras olika ämnen voro : 1) Församlingen och hennes arbetsfält såsom det ter sig efter mer än 100 års missionsarbete; 2) Det arbete som församlingen har att utföra just nu; 3) Det budskap som församlingen bör bringa; 4; De män och kvinnor som skola utföra det; och 5) Den anda i vilken de böra samarbeta.

En kommitté hade under de senaste fyra åren nedlagt ett stort och värdefullt arbete i avsikt att finna ut hur Kina för tillfället är ockuperat av de olika missionerna. Resultatet av undersökningen framlades nu bl. a. i en stor bok, som genom talrika kartor, tabeller, text etc. överskådligt visade, vilka trakter som hade verksamhet och vilka som saknade sådan. Intrycket av det hela var att mycket är gjort, men att mycket återstår att göra.

Från undersökningsrapporten må följande runda siffror antecknas: Det finns i Kina 130 missionssällskap. Dessa utföra å och från 10.000 centra olika slags missionsverksamhet genom 6,500 utländska och 25,000 infödda arbetare. Församlingsmedlemmarnas antal är 366,500. Med katekumerna räknas de kristna till 750,000. De omvända äro fördelade på alla provinser. Det samma gäller ock missionsskolorna. Dessa räkna i allt 7,000 med 203,000 elever. Tack vare dessa skolor beräknas var tredje församlingsmedlem läskunnig, under det att bland kineserna i stort betraktat endast en på 75 kan läsa och skriva.

Rektorn för den teologiska avdelningen i Peking universitet — kines, d:r T. T. Lero — uttalade i ett väl format och framsagt anförande den kristna församlingens i Kina program. Detta, sade han, var och skulle komma att bliva:

1) att oförskräckt kämpa mot synden;

2) att troget representera Kristi lära;

3) att vara en flammande Guds profet;

4) att vara en hörsam lärjunge till Guds Helige Ande;

5) att vara en värdig bärare av bibeln;

6) att vara en Guds tjänare bland kineserna; och

7) att vara en försvarare av kristna enhetssträvanden.

J. A. Rinell.

Den kristna nationalkonferensen i Shanghai, Kina.

(Korrespondens till Sv. Standaret.)

№ 28 1922

II.

Sedan 1913 har den s. k. Fortsättningskommittén (A la Edenburghskommittéen) existerat i Kina. Den har sökt att vara en föreningslänk mellan de olika missionerna å ena sidan och de kinesiska församlingarna å den andra. Så väl kinesiska missionsledare som ett antal missionärer ha varit medlemmar i denna kommitté, eller rättare sagt kommittéer, ty de ha varit flera; en för vardera missiongren. Nu var en rådförsamling ("Council") föreslagen i stället. Denna skulle bestå av 100 medlemmar, kineser och utlänningar, representerande alla missioner, trossamfund, församlingar och missionsgrenar i Kina Dess uppgift skulle i huvudsak vara densamma som Fortsättningskommittéens. Den fick icke utöva något tryck på olika samfunds lärofrågor eller församlingsordning och fick icke utan parternas uttryckliga vilja inblanda sig i missionernas och församlingarnas inre anlägenheter. Men den skulle tjäna som ett koncentreringsmedel, en officiell missionsrepresentant, en rådgivare och i övrigt utföra de uppdrag som konferensen gav den att utföra.

Förslaget framkallade ett långt och livligt tankeutbyte. Samtliga, undantagande de amerikanska sydstaternas baptister som ville ha namnet ändrat till "Den kinesiska församlingens stående "standing" kommitté, beslutade dock i överensstämmande med förslaget. De olika missionsgrupperna uppsatte därefter å enskilda av dem anordnade möten sina kandidater för "rådet". Antalet beräknades efter numrären av utländska missionärer och infödda församlingsmedlemmar. Å t. ex. baptisternas lott kommo sju styckken: 4 kineser och 3 utlänningar. Enär Sydstaternas baptistrepresentanter i konferensen ej invalde de tre å dem kommande ombuden, lämnades deras platser tills vidare vakanta. I Rådet invaldes i allt 43 utlänningar och 54 kineser. Av dessa voro 20 kvinnor: hälften utländska och hälften kinesiska.

Den enhetssträvan, som karaktäriserat senare årens missionsarbete, inte minst i Kina, blev sålunda i konferensen ganska allmänt understruken. Konferensen lät t. o. m. tillställa andra kristna i alla länder ett upprop i samma riktning. Detta upprop förekommer å annat ställe i tidningen. Trots ytire sammanslutning märktes dock både hos kineser och utlänningar att särmärkena voro kvar. Detta inte minst, då det gällde att få in sina egna samfundsfärger i Rådförsamlingen. Dock var självbehärskningen och uppförandet hos samtliga oklanderligt. Detta i all synnerhet, då man tar hänsyn till den stora och i många frågor olikt änkande skara som var samlad. Det kinesiska ordspråket:

"Inom de fyra haven äro alla bröder", hade nu mer än någonsin fått sin praktiska tillämpning. Alla behärskades av det stora målet: Världen för Kristus.

Utom nämnda spörsmål behandlade konferensen en massa andra frågor, såsom nödvändigheten av att de kinsiska församlingarne hålla fast vid de bibliska grundsatserna, att de bli bibelläsande, bibelförkunnande och bibelpraktiserande församlingar, att de ivrigare söka evangelisera sitt eget folk, att de lägga större vikt vid spridandet av god litteratur, att husandakten blir mera och vidare praktiserad, att läskonsten blir allmännare inom församlingarna, att barnuppfostran blir bättre tillgodosedd, att arbeta för kvinnans höjande samt nödvändigheten av att söka uppfostra goda kristliga missionsledare bland båda könen. Vidare gjordes uttalande i vissa arbetsfrågor, såsom olämpligheten av att barn under tolv år användas till fabriksarbete, önskvärdheten av att införa en vilodag, hälsans vårdande, etc.

Flera besökare, representerande utländska missionssällskap etc. — däribland d:r J. H. Franklin, amerikanska nordstatornas baptistrepresentant — höllo korta avslutningsanföranden. Samtliga uttryckte sin glädje över konferensen och att de kinesiska församlingarna hade kommit så långt som de hade. Församlingen lades ock allvarligt på hjärtat att i fortsättningen bygga på den enda säkra grunden! — Och så förklarades konferensen avslutad för att enligt ett förut fattat beslut, om Gud vill, ånyo sammanträda inom en tio-årsperiod.

* * *

Ett budskap från Kina.

Den i Shanghai nyss avslutade missionskonferensen sände sina medkristna i alla länder följande budskap:

"En överväldigande känsla av glädje och styrka i gemenskapen med Kristus har bemäktigat sig oss, samlade till nationalkonferens, representerande mer än 130 kristna missioner i Kina. Det har blivit oss förunnat att se en i Kristus underbart förenad och i Mästarens tjänst sammanlänkad kinesisk församling i detta stora land, där skörden är så mycken och arbetarne äro så få. Dock finna vi fortfarande, att vårt hjärtas önskan och våra händers arbete är hindrat genom de många skiljemurar som äro resta mellan de kristna i världen. Stående på den inhemska kristendomens princip, söka vi icke skilsmässa från moderförsamlingarna, men vi bedja dessa att arbeta för inbördes förening, så att vi i Kina också må bli i stånd att förenas och frambära ett gemensamt vittnesbörd om Guds dråpliga verk.

Sannerligen, mänsklighetens frälsning påkallar ingenting mindre än ett världsprogram, och är en uppgift som i sig själv pekar på faran och synden av att vidmakthålla en osund andeskiljaktighet emellan dem som äro barn av en gemensam Herre. Vi bedja därför att våra bröder i alla länder skola söka den fullkomliga enhet, om vilken Kristus bad, då han sade: 'Att de alla må vara ett, och att, såsom du, Fader, är i mig, och jag är i dig, också de må vara i oss, för att världen skall tro, att du har sänt mig'."

* * *

Kinamissionen i siffror.

I. Utländska arbetare.

1) Ogifta kvinnor 1,912
2) Gifta kvinnor.......2,134
— 6.562
3) Män 2,466
— 6,562

II. Infödda arbetare.

1) Kvinnor 5,911
2) Män 18,716
— 24,627

III. De infödda arbetarne uppdelade efter sitt arbete.

a) Sjukvård.
1) Kvinnliga läkare 55
2) Manlika läkare 107
3) Sjuksköterskor 459
4) Sjuksköterskoelever ... 1,702
— 2,623

b) Skolväsendet.
1) Kvinnor 3,060
2) Män 7,757
— $10,817

c) Evangelisk verksamhet.
1) Kvinnor 2,330
2) Män 8,857
— 11,187

IV. Missionsskolor.

		Elever.
10	st. medicinska	474
14	st. college och universitet	2,017
51	st. "Normal"	666
113	st. Bibel och teologiska	2,330
291	st. högre folkskolor..	*15,213
956	st. Folkskolor	**33,829
5,607	st. småskolor	†150,821
7,042		205,306

V. Lasarett 237

VI. Stationer, församl.-medl., etc.
Missionsstationer med utländska missionärer ... 1,016
Församlingar 6,374
Utposter och predikocentra 8,831
S.-skoleelever 220,883
Nattvardsberättigade församlingsmedlemmar ...344,974

J. A. Rinell.

—o—

Y. F. 1923 N:o 19.

161

Yttre missionsfältet.

Söndagen i Kina.
Kineserna ha, som bekant, från urminnes tider saknat en sabbatsdag. Den kristna religionen har dock givit dom en. Och kristna arbetsgivare söka ock nu låta sina arbetare få nytta av den. Så har t. ex. chefen för den stora hårnätsindustrien i Chefoo, Shantung, sedan ett år tillbaka låtit sina 18,000 (aderton tusen) arbetare få söndagen fri från fabrikssysslor utan att indraga dagspenningen. — Detta är en predikan och en kristendom i handling.

Svensk-kinesisk baptist-lärarinneförening i Kina.
I början av sistlidne mars månad bildades en lärarinneförening i Kiaochow, Kina, av tolv medlemmar. Samtliga voro f. d. elever i missionens flickskola därstädes. Ytterligare elva av deras kamrater voro inbjudna, men voro förhindrade att närvara. Föreningens mål är att i endräkt, kärlek och gudsfruktan söka stödja och hjälpa varandra i deras stora och maktpåliggande kall. — Initiativet till föreningens bildande var taget av fru Hedvig Rinell.

Svensk Kinamission blir representerad på Göteborgsutställningen.
Svenska föreningen i Kina har tagit initiativet till att inbjuda samtliga svenska missionssällskap i Kina att genom fotografier etc. låta representera sig och sitt arbete å Göteborgsutställningen i år. Svenska baptistmissionen, som antagit inbjudningen, har för ändamålet låtit utarbeta en kortfattad historik över missionens utveckling samt sänt ett antal fotografier från huvudstationerna och spetsprov etc. från slöjdklasserna i Kiaochows flickskola.

Flyttade kinesgravar.
Å den plats, där den nya flickskolan i Kiaochow, Shantung, nu håller på att uppbyggas, måste inte mindre än femton gravar flyttas. Tack vare kinesernas sed att mura starka och lufttäta gravkammare, voro ett par av kistorna och benen i samtliga gravar inte helt förmultnade, trots det att några av gravarna voro flera hundra år gamla. I gravarna funnos ock ett antal kopparmynt, österländska lampor, urnor etc. Dessa saker voro dock av ringa värde. Samtliga kvarlåtenskaper av liken flyttades, enligt förut gjord överenskommelse med släktingarna, till en annan begravningsplats, där de ånyo nedgrävdes i jorden. En sådan gravflyttning skulle emellertid varit outförbar å denna trakt för 15 à 20 år sedan. Nu skedde det utan vidskepliga och hedniska ceremonier. Är inte detta ett talande bevis på vad missionens uttättat, då det gäller att skingra vidskepelse och mörker i det hedniska och konservativa Kina?

»Då blir det ogjort.»
Mr S. D. Gordon föreställde sig en scen i himmelen. Jesus återvände dit efter sitt fullbordade verk. Ängeln Gabriel och Jesus vandrade tillsammans på Nya Jerusalems gator och samtalade. Ängeln frågade Jesus: »Var det inte svårt att växa upp missförstådd samt bliva föraktad under din treåriga verksamhet för att till slut korsfästas och dö?» Jesus svarade: »Jo, visserligen, men detta var min Faders plan för människornas återlösning och frälsning. Och det var med glädje jag gjorde detta för världen.» »Men har hela världen reda på att du gjorde detta för dem?» »Nej, men jag har befallt mina lärjungar att gå ut och förkunna detta för hela skapelsen.» »Men antag att de försumma att gå, eller att de tröttna?» »Ja, då», svarade Jesus med djupt allvar, »då blir det ogjort.»

Lika vart man kommer.
En missionär skriver till oss bl. a. följande: Jäktade predikanter och utröttade åhörare i den civiliserade världen klaga ofta på att de ha för många möten och för mycket att göra, särskilt under högtiderna. Och de ha rätt. Färre möten och mera tid till vila och förberedelse skulle säkerligen ofta giva ett bättre resultat för båda parterna. En del av dessa utslitna vänner gratulera oss missionärer, i tanke på att vi råda oss själva och att vi ha det betydligt bättre. Men det är inte alldeles säkert. Även vi skulle ofta kunna höja samma klagan. Och den skulle inte sällan vara lika befättigad. En verklig missionär får inte och *vill* inte ligga på latsidan. Hans arbete är ett av de mångsidigaste och mest maktpåliggande företag i världen. Det är endast genom Guds nåd och makt han uppehålles. Stöd därför också du honom såväl som din utslitne pastor hemma med starka bönearmar!

Belönad kärlekshandling.
En gammal kineskristen, som bodde nära en flod, som var mycket svår att passera, sålde sin jord för omkring 200 kr. och lät för denna summa bygga en bro över floden, så att personer, som ville besöka gudstjänsterna å platsen, med lätthet skulle komma över floden. Efter den varmhjärtade mannens död fick en ditflyttad borgmästare höra om hans uppoffrande brobygge. Han reste själv dit för att på ort och ställe göra sig förvissad om saken och undersöka bron. Denna befanns vara välbyggd och nyttig. Borgmästaren frågade därför om det fanns någon nära släkting till den hänsovne. En 16-års gosse framfördes. Och efter någon överläggning beslutade sig borgmästaren för att giva gossen 40 kr. som årlig ränta för bropengarna. Dessa medel skulle användas för gossens uppfostran i en missionsskola. Därjämte gav han gossen ett större jordstycke än vad den kristne mannen förut hade sålt. Den varmhjärtade och uppoffrande kristne kinesens kärlekshandling blev sålunda belönad och så skola alla kärlekshandlingar förr eller senare bli.

Missionärernas hemresor.
»Varför skola missionärerna resa hem, då de inte äro sjuka?» har mången frågat. Ett av de många svar, som lämnats på denna fråga är: »De behöva hämta frisk luft.» Och i detta svar ligger inte blott begreppet frisk luft för kroppen, utan även — och i detta i all synnerhet — för själen, för det andliga livet.

Föreställ dig vad det vill säga att under en följd av år, kanske nära nog ensam, få leva ibland ett hedniskt folk och ständigt få bevittna avguderiets olika inflytande på människorna, att se deras oärlighet, lögn och förtal, deras ringaktning för kvinnan, kärlekslöshet mot barnen och obarmhärtighet mot djuren, deras fruktan för demoner och ringaktning för allt, som du aktar högt och heligt. Att leva i en sådan atmosfär, utan att skada det andliga livet, utan att kompromissa med det onda, utan att det kristliga livet besmittas, är ingalunda lätt. Ej underligt om missionären suckar efter »frisk luft», att han, som David, ropar: »Skaffa mig vatten från Betlhemskällan».

V. S. — N:42. 192

Ett femfaldigt macedoniskt rop från Kina.

1) *En utländsk arbetsstab på 6,500 missionsarbetare tillropar dig ett: Kom hit över och hjälp oss.*

»Det är en stor skara», säger du. Ja, visserligen. Men besinna, att var och en av dessa sändebud har, om folkmängden lika fördelas på män och kvinnor, gifta och ogifta, evangeliska missionärer och skollärare, läkare och litteratörer, inte mindre än 60- à 70,000 själar att sörja för. Och vilken arbetare hemma har så många? Då du tänker på detta, bör du då inte använda förstånd och hjärta samt fråga dig personligen: Gäller detta macedoniska rop från Kina-missionärerna mig?

2) *En infödd arbetsstyrka på omkring 25,000 missionsarbetare tillropa dig ett: Kom hit över och hjälp oss.*

Den kristna församlingen i Kina är ännu oförmögen att finansiellt underhålla dessa. Fastän missionärernas mål från början varit att fostra en självunderhållande församling i Kina, så äro dock alla eniga i att detta mål i stort sett ligger ganska avlägset. Men då alla missionsmän å andra sidan äro eniga om, att, om Kina skall evangeliseras, måste det ske genom landets egna söner och döttrar, då är det klart, att den missionerande världen inte heller i detta avseende får tillsluta börs och hjärta för de infödda arbetarnas rop. Flera även i vår mission ha under en följd av år understött några av dess arbetare. Kanske du även kunde följa exemplet?

3) *En kristen församling på 375,000 medlemmar och ett ännu större antal "sökare" tillropa dig ett: Kom hit över och hjälp oss.*

Denna församling är ännu i sin linda. De flesta medlemmarna äro blott medlemmar i första generationen. De äro nyss uttagna från hedendomens mörker. Från den synpunkten äro de svaga, barn i Kristus. Många av dem äro ock förföljda för sin nya tros skull. De behöva ditt deltagande, din kärlek, dina förböner. Inte kan du tillsluta ditt hjärta för deras bön: »Kom hit över och hjälp oss»?

4) *En barn- och ungdomsskara på mellan en och två hundra miljoner personer tillropar dig ett: Kom hit över och hjälp oss.*

Av denna skara få de allra flesta växa upp i okunnighet, vidskepelse och avgudadyrkan. Av hedningarna kunna blott en på sjuttiofem personer läsa och skriva, då däremot var tredje person bland de kristna kunna göra det. De senare äro tacksamt medvetna om, att det är Kristi religion som gjort dem till vad de äro. Och de förra längta efter och bedja om — medvetet eller omedvetet — att komma i åtnjutande av samma förmån. Många barn och ungdomar ha blivit hjälpta genom missionsskolorna genom enskilda missionsvänners uppoffringar. Många ha sedan genom flerårig trogen tjänst som Guds och missionens arbetare sökt att återgälda denna kärlek. Skolavgiften för år och barn är omkring 100 kr. Om du kan åstadkomma denna summa, så torde du däri kunna se och förstå, att barnabönen: »Kom hit över och hjälp oss», gäller dig.

5) *Det "nya Kina" tillropar dig ett: Kom hit över och hjälp oss.*

Många av det »nya Kina» har förlorat tron på avgudarna. Många dyrka dem inte alls. Många tillbedja dem endast av gammal vana. Samtliga betrakta avguderiet vara en föråldrad religion. Men de ha inte någon bättre att sätta i dess ställe. Allt är ett kaos för dem. Men ett kaos kan inte förbliva. Mycket beror dock på dig och mig, vad som skall växa fram ur detsamma. Skall det bliva rationalism och fritänkeri, eller skall det bliva Jesu Kristi kristendom?

Lysna därför till det macedoniska ropet från Kinas missionärskår, från landets infödda arbetare, från dess kristna församling, från dess barn och ungdom, från det nya, uppvaknande Kina. Ropet är personligt. Det sammansmälter till ett. Det är ställt till dig. Dess grundton lyder: »Kom hit över och hjälp oss» — på det sätt du kan, på det sätt Gud vill, just nu.

J. A. Rinell.

Sv. Standaret Nr. 32

Sv. Standaret Nr 32

Våra svensk-hedniska förfäder. 1923

Vi bruka vanligen tala och skriva om nutidens avgudar och hedningar i Kina etc. För ombytes skull skola vi dock denna gång säga några ord om den svenska antikens hedendom och börjar med dess

gudar.

De förnämsta gudomligheterna, som omtalas i myterna och hävderna, voro som bekant Odin, Tor och Frej.

Odin ansågs kort sagt vara skaparen. Fysiska och andliga välsignelser härledde från honom. Krigens utgång berodde på honom. Fallna hjältar upptogos av honom i Valhalla. Epidemiska sjukdomar utsändes av honom såsom straff. Då de upphörde, fick han äran av att hava fördrivit dem. Hans hustru, Frigga, troddes känna människornas öden på förhand och rådfrågades därför ofta t. o. m. av sin man. Hon dyrkades som äktenskapets gudinna.

Näst i rang efter Odin kom Tor. Han dyrkades som solens, regnets, åskans och blixtens gud. Årsväxten m. m. var beroende av honom. Hans hustru, Sif, var en inkarnation av jorden.

Frej ansågs bl. a. råda över regn, solsken och årsväxten. Hans underbara svärd, som självt satte sig i rörelse mot jättar etc., var oövervinneligt. Folk trodde sig stundom höra honom tala. Han ansågs kunna förutsäga tillkommande händelser samt äga förmåga att skydda mot krig. Hans syster Freja, stod Frigga näst i rang. Hon dyrkades av älskare och älskarinnor.

Gudarnas hem var Asgård. Den låg mitt i himmelen och troddes vara mycket härlig. Dit kom man från jorden över Asbron och genom Asgrinden.

Gudarna dyrkas.

Våra hedniska förfäder dyrkade sina gudar genom böner och offer. Ofta framburos tackoffer. Dessa bestodo vanligen av någon del av de gåvor, som man trott sig ha erhållit av gudarne. Andra offer voro försoningsoffer. De framburos bl. a. under farsoter, hungersnöd och krig. Utom oblodiga offer framburos ock blodiga. De senare utgjordes av hankön. Av dessa ansågs hästen vara bäst. Men under särskilt svåra omständigheter offrades ock människor.

I "Seklernas Uppsala av Hjalmar Alving" förekommer bl. a. en beskrivning på en svensk-hednisk offerfest i Uppsala. En sådan offerfest hölls vart nionde år och synes ha varit gemensam för hela landet. Vi taga oss friheten att anföra följande ur den intressanta beskrivningen:

"... Här (i Uppsala) finnes även en källa, varest hedningarna pläga anställa offer, i det att de här nedkasta en levande människa. Om denna flyter upp, anses gudarne gynna folkets beslut. Vid templet finnes även en lund, som av hedningarne anses helig; de tro att varje träd i densamma genom de där upphängdes död och förruttnelse fått gudomlig kraft."

"Den stora offerfesten inträffar vart nionde år vid vårdagsjämningen och är gemensam för alla Sveriges landskap. Kungar och undersåtar, alla sända gåvor; de som antagit kristendomen måste friköpa sig från deltagande. Offerfesten varar nio dagar, för var dag offras en människa och sju olika djur, ett av vart slag, alla av hankön. Deras blod utgjutes inför gudarne, varefter kropparna upphängas i offerlunden. Här hängde om varandra kroppar av hundar, hästar och människor." (Sid. 18, 19.)

Livet efter detta.

Att våra hedniska förfäder trodde på ett liv efter detta framgår bl. a. därav att nyttiga föremål — därav även kläder och föda — fingo följa den döde ned i graven. Dessa föremål skulle enligt deras föreställning bliva till gagn för den bortgångne i en annan värld.

Stenålderns fornfynd, sådana som skålformiga fördjupningar på takstenar till gravar och stendösar, vittna om offer till de döda. Sålunda förekom även i Sverige dyrkan av förfäderna andar eller offer till förmån för de döda.

Föremål, som under den mörka forntiden nedlagts i gravar, tyda på att våra hedniska förfäder även tillbådo solen, blixten, träd, stenar, jord och vatten. Symboler av dessa föremål fingo därför följa de döda ned i graven. Säkerligen hoppades man hjälp ifrån dessa även efter döden.

Lokes tredje son, Hel, ansågs binda de döende med kedjor, vilka ingen förmådde sönderslita. De onda fingo sin vistelseort djupast ned i dödsriket. Deras boning hette Ängslan, deras bord Hunger och deras bädd Oro.

Världens undergång kallades Ragnarök .... på Gimle i himmelen är det en sal, en dryckessal. Där är det gott att vara. Där skola de goda få bo efter Ragnarök. Men på Nastränderna är en sal .... dit ormar spruta sitt etter. Och etterfloden rinner i salen. I detta ormetter vada edsbrytare och mördare. ...

Till läsaren.

1) Tänk på att ovanstående skildring är icke från Kina eller från något annat avlägset hednaland. Det är från vårt eget gamla, stolta och kära Sverige — från dina och mina förfäder.

2) Tänk på vad vi och vårt folk hade varit än i dag, om icke Kristi budbärare och evangelium hade kommit till våra bygder och skingrat hedendomens mörker samt bortskaffat barbariet.

3) Tänk på att vi stå i skuld till Nordens apostlar, till det evangelium, som de förkunnade, till den Gud, som lät ljuset lysa i mörkret. Denna skuld böra vi betala. Har du betalt den? eller på vad sätt ämnar du betala den?

J. A. Rinell.

Skolarbetet i Kina ej förgäves.

Huru arta sig, eller vad blir det utav de hundraden begåvade kinesflickor som utexamineras från missionsskolorna? Falla de tillbaka under den gamla ordningen och låta sig stängas inne, eller kämpa de för att de kristna idealen må bli kända och vinna seger i hembygden?

En baptistmissionär i Ningpo önskade utforska dessa förhållanden. För detta ändamål sände han ut frågecirkulär till 16 representativa missionsskolor. Svar kom från 537 graduanter. Dessa svar uppenbarade den glädjande omständigheten, att endast åtta (8) flickor undandrogo sig att på ett eller annat sätt tjäna sitt land och folk.

Bland de övriga tjäna 38 som bibelkvinnor, 13 som sjuksköterskor, 7 äro läkare och 384 äro lärarinnor. Av de 147 flickor som bildat eget hem, äro 49 hustrur till evangelie budbärare och 29 ha gift sig med läkare. Av dessa 537 graduanter äro 95 proc. kristna, och i 6 skolor ha 100 proc. övergått till kristendomen.

Då den kinesiska flickan har tagit sin examen, övergår hon genast till den ena eller andra nyttiga tjänsten och i de flesta fall utvecklas dessa tjänster till permanent kristligt missionsarbete bland hennes hedniska systrar.

Då detta arbete så rikt välsignas av Herren, böra vi då ej göra allt vi kunna för att utvidga och kraftigt föra det framåt? Kina behöver kvinnliga missionsarbetare. I Missionsskolorna ger Herren oss en myckenhet av dyrbart material som skall fostras och duggöras för det stora missionskallet.

Vilken nåd att få vara med om denna fotraregärning! Give Herren oss nåd att utföra den på ett rätt sätt.

Hedvig Rinell.

Svenska baptisternas nya flickskola i Kina.

Lärare och elever utanför det nya skolhuset. (Se art. å sid. 1.)

En av våra minsta.

Leo Uh-hoan.

Vår flickskola här i Kiaochow är inte i egentlig mening ett barnhem. Men ej sällan händer det dock att små flickor komma till oss sedan t. ex. mamma har dött och pappa kanske också är död, eller åtminstone känner sig oförmögen att sköta om sin lilla flicka i hemmet.

För 2 à 3 år sedan kom en liten flicka, som hette Leo Uh-hoan, till oss i skolan. Hennes mamma levde då. Men som hon gick i vår skola för bibelkvinnor och inte var hemma i sitt eget hem, kunde den lilla dottern inte vara ensam hemma. Hon kom ock därför till skolan. Hon var alltid så glad då, ty hon hade sin mamma som styrde och ställde för sig.

Vid slutade studier blev lilla Uhhoan's mamma bibelkvinna. Vid jultiden kom hon hem från i sin mästares tjän på landet. Vid hon och mådde int passade på henne ty pappa var inte så en dag kunde he tala till henne. mar var hon inte gått hem till Gud. ter blev så ensam,

Dagen därefter Blott några få komma tillstädes, och vi försökte sj himmelska hemmet uppkrupen på en Huvudet gömdes n av en smutsvit, ofä

163A

2) Tänk på vad vi och vårt folk hade varit än i dag, om icke Kristi budbärare och evangelium hade kommit till våra bygder och skingrat hedendomens mörker samt bortskaffat barbariet.

3) Tänk på att vi stå i skuld till Nordens apostlar, till det evangelium, som de förkunnade, till den Gud, som lät ljuset lysa i mörkret. Denna skuld böra vi betala. Har du betalt den? eller på vad sätt ämnar du betala den?

J. A. Rinell.

Skolarbetet i Kina ej förgäves.

Huru arta sig, eller vad blir det utav de hundraden begåvade kinesflickor som utexamineras från missionsskolorna? Falla de tillbaka under den gamla ordningen och låta sig stängas inne, eller kämpa de för, att de kristna idealen må bli kända och vinna seger i hembygden?

En baptistmissionär i Ningpo önskade utforska dessa förhållanden. För detta ändamål sände han ut frågecirkulär till 16 representativa missionsskolor. Svar kom från 537 graduanter. Dessa svar uppenbarade den glädjande omständigheten, att endast åtta (8) flickor undandrogo sig att på ett eller annat sätt tjäna sitt land och folk.

Bland de övriga tjäna 38 som bibelkvinnor, 13 som sjuksköterskor, 7 äro läkare och 384 äro lärarinnor. Av de 147 flickor som bildat eget hem, äro 49 hustrur till evangelie budbärare och 29 ha gift sig med läkare. Av dessa 537 graduanter äro 95 proc. kristna, och i 6 skolor ha 100 proc. övergått till kristendomen.

Då den kinesiska flickan har tagit sin examen, övergår hon genast till den ena eller andra nyttiga tjänsten och i de flesta fall utvecklas dessa tjänster till permanent kristligt missionsarbete bland hennes hedniska systrar.

Då detta arbete så rikt välsignas av Herren, böra vi då ej göra allt vi kunna för att utvidga och kraftigt föra det framåt? Kina behöver kvinnliga missionsarbetare. I Missionsskolorna ger Herren oss en myckenhet av dyrbart material som skall fostras och duggliggöras för det stora missionskallet.

Vilken nåd att få vara med om denna otrareghening! Give Herren oss nåd att utföra den på ett rätt sätt.

Hedvig Rinell.

En av våra minsta.

Leo Uh-hoan.

Vår flickskola här i Kiaochow är inte i egentlig mening ett barnhem. Men ej sällan händer det dock att små flickor komma till oss sedan t. ex. mamma har dött och pappa kanske också är död, eller åtminstone känner sig oförmögen att sköta om sin lilla flicka i hemmet.

För 2 à 3 år sedan kom en liten flicka, som hette Leo Uh-hoan, till oss i skolan. Hennes mamma levde då. Men som hon gick i vår skola för bibelkvinnor och inte var hemma i sitt eget hem, kunde den lilla dottern inte vara ensam hemma. Hon kom ock därför till skolan. Hon var alltid så glad då, ty hon hade sin mamma som styrde och ställde för sig.

Vid slutade studier blev lilla Uh-hoan's mamma bibelkvinna. Vid jultiden kom hon hem från en resa. Hon hade i sin mästares tjänst besökt en del byar på landet. Vid hemkomsten hostade hon och mådde inte bra. Lilla Uh-hoan passade på henne det bästa hon kunde, ty pappa var inte heller hemma. Men så en dag kunde hennes mamma inte ens tala till henne. Och inom några timmar var hon inte mera till. Hon hade gått hem till Gud. Men hennes lilla dotter blev så ensam, så ensam.

Dagen därefter var det begravning. Blott några få vänner hade hunnit komma tillstädes. Pastorn läste och bad och vi försökte sjunga en sång om det himmelska hemmet. Lilla Uh-hoan stod uppkrupen på en stol bredvid fadern. Huvudet göndes nästan helt och hållet av en smutsvit, ofällad sorgehuva. För

Svenska baptisternas nya flickskola i Kina.

Lärare och elever utanför det nya skolhuset. (Se art. å sid. 1.)

163B

ı stora offerfesten inträf-
't nionde år vid vårdags-
gen och är gemensam för
eriges landskap. Kungar,
Jerlätar, alla sända gävor;
...rit kristendomen mås-
...ig från deltagande.
sten varar nio dagar, för
offras en människa och
a djur, ett av vart slag,
hankön. Deras blod ut-
inför gudarne, varefter
na upphängas i offerlun-
Här hängde om varandra

2) Tänk på ...
folk hade varit ä...
Kristi budbärare...
hade kommit till...
skingrat heden...
samt bortskaffat...
3) Tänk på at...
till Nordens apost...
gelium, som de...
den Gud, som l...
mörkret. Donna...
tala. Har du b...
på vad sätt ämna...

av hundar, hästar och
or." (Sid. 18, 19.)

ivet efter detta.

våra hedniska förfäder
å ett liv efter detta fram-
. därav att nyttiga före-
lärav även kläder och fö-
ngo följa den döde ned i
Dessa föremål skulle en-
s föreställning bliva till
r den bortgångne i en
ärld.
derns fornfynd, sådana
ålformiga fördjupningar
enar till gravar och sten-
ittna om offer till de dö-
unda förekom även i Sve-
kan av förfädernas andar
r till förmån för de döda.
ål, som under den mörka
ı nedlagts i gravar, tyda
våro hedniska förfäder
bädo solen, blixten, träd,
ord och vatten. Symboler
föremål fingo därför föl-
ida ned i graven. Säker-
ppades man hjälp ifrån
en efter döden.
tredje son, Hel, ansågs
döende med kedjor, vil-
n förmådde sönderslita.
fingo sin vistelseort dju-
i dödsriket. Deras bo-
tte Ängslan, deras bord
och deras bädd Oro.
ns undergång kallades
k . . . . på Gimle i him-
det en sal, en dryckessal.
det gott att vara. Där
goda få bo efter Ragna-
n på Nasränderna är en
dit ormar spruta sitt et-
h etterfloden rinner i sa-
detta ormetter vada eds-
och mördare. . . .

Till läsaren.

ık på att ovanstående
är icke från Kina eller
ot annat avläget hedna-
... från vårt eget gam-
... kära Sverige —
a och mina förfäder.

Skolarbetet ... förg...

Huru arta sig, ...
av de hundraden ...
som u examineras ...
na? Fälla de tillb...
ordningen och lät...
eller kämpa do...
idealen må bli kän...
hembygden?
En baptistmissio...
de utforska dess...
detta ändamål sän...
kulär till 16 rep...
skolor. Svar kom...
Dessa svar uppent...
omständigheten, att...
kor undandrogo sig...
nat sätt tjäna sitt...
Bland de övriga...
kvinnor, 13 som ...
läkare och 384 är...
147 flickor som bli...
hustrur till evange...
ha gift sig med ...
graduanter äro 95...
6 skolor ha 100 pr...
tendomen.
Då den kinesiska ...
examen, övergår bo...
eller andra nyttiga...
flesta fall utveckla...
permanent kristligt...
hennes hedniska s...
Då detta arbete...
Herren, böra vi då...
na för att utvidga...
framåt? Kina bet...
sionsarbetare. I...
Herren oss en myck...
terial som skall fö...
ras för det stora ...
Vilken nåd att få...
fotraregärning! Gi...
att utföra den på ...

övrigt såg hon förskrämd och sorgsen ut. Snart bars emellertid den svarta kistan bort. Den gömde det käraste, som flickan hade på jorden.

Sedan moderns död har flickan känt sig mera hemma i skolan än i det tomma hemmet. Men var gång hon kommer tillbaka från sin far för att börja skolan, måste hon få en grundlig rengörning från »topp till tå». Men sedan ser hon så snygg ut, så glad, lycklig och nöjd.

Säkert vilja våra flickor och gossar i de svenska söndagsskolorna bedja för vår lilla vän — Uh-hoan — att hon må växa upp och bli en god och nyttig Jesu lärjunginna.

Hedvig Rinell.

—o—

Genkärlek.

Lilla Alfrida satt i sin gungstol med en stor docka i famnen, för vilken hon sjöng de vackraste vaggvisor, hon kunde. Allt som oftast kastade hon en spörjande blick på modern, som var sysselsatt vid sitt skrivbord och nyss sagt till sin flicka att hålla sig tyst, till dess hon slutat sitt brev.

Alfrida tyckte, att tiden gick rysligt långsamt. Äntligen lade modern från sig pennan och sköt bort papperet och sade: »Nu har jag slutat för i dag, Alfrida. Nu kan du få prata så mycket du vill.»

Varsamt lade Alfrida från sig dockan och sprang bort till modern, klättrade upp i hennes knä och lutade sitt täcka huvud mot hennes bröst.

»Nu är jag så glad, mamma», sade hon. »Jag satt bara och längtade att få gå och ge dig stora famnen.»

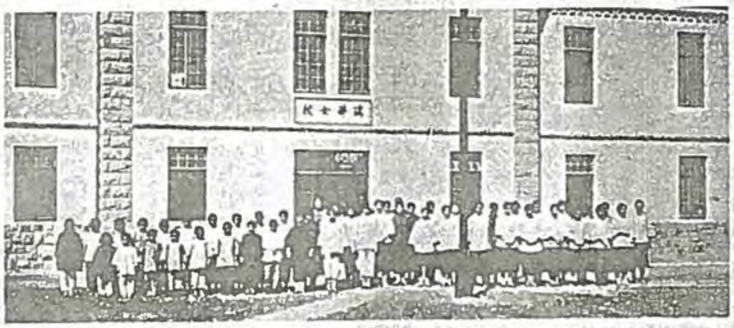
»Gjorde du det, min älskling?» och modern tryckte ömt sin lilla flicka till sitt bröst. »Jag är glad att min lilla flicka håller av mig. Men jag kunde inte förstå, att du hade tråkigt, medan jag satt och skrev. Du hade ju dockan till sällskap.»

»Ja...
men ...
och at...
»H...
»Jo...
igen.»
»Är...
mig?»
»Ja...
varför...
kan, ...
det fö...
»Vi...
för du...
kan?»
»Åh...
tänka ...
ögon ...
då ho...
siktet ...
du höl...
liten, ...
genkär...
just d...
mera ...
Ja, ...
och v...
ägde ...
baka ...
oss sjä...
nad ...
mycke...
är där...
tillgiv...
här i ...
du bli...
mer a...
i saml...
som n...
det ä...
mor.

»Var...
står ...
som ...
som ...
På ...
en ...

Hedvig Rinell.

Svenska baptisternas nya flickskola i Kina.

Lärare och elever utanför det nya skolhuset. (Se art. å sid. ...)

V.P. 1923 Bra gjort. N:o 35

Det var bra gjort att församlingarne landet runt besvarade Missionsstyrelsens upprop rörande en s. k. försakelsevecka för missionen, ty nu vet Styrelsen, att församlingarne villigt lyssna till dess upprop och att de göra Styrelsens bekymmer till sitt eget.

Det var bra gjort att församlingarne insamlade så mycket medel under försakelseveckan, ty nu veta missionärerna att det inte är tomma ord, då man lovat dem att "hålla - repet", utan att det är män och kvinnor med pliktkänsla, med svällande kärlekshjärtan, som stå bakom dessa ord.

Det var bra gjort att församlingarne insamlade så mycket medel (långt mer än vad Styrelsen hade begärt), ty det var ytterst Gud, som ställde missionsfolket på detta prov — ett prov av bön, förbön och offer — och nu, då detta tillfälliga kärleksprov är över och missionens Herre mönstrar sin här, har han sannolikt anledning att säga sitt: "väl gjort" till mer än en bland hans kämpar. Månne han har anledning att säga det till dig?

Bra gjort. Utmärkt. Hedrande. Inspirerande. Tacknämligt. Men under allt, låtom oss komma ihåg, att den "sakta vinden", det ständigt "duggande" av medel till missionskassorna, veckooffret, "Guds tionde" — det är det som missionen behöver, det är detta vartill vi böra fostra oss själva och andra. En offervecka är bra, veckooffer är bättre, urförsamlingens metod: "Sig själv gåvo de sig först åt Herren, så ock sina ägodelar", är bäst.

J. A. Rinell.

Från missionsfältet

V.P. 1923 N:o 27

Genom svårigheter till seger.

(Apg. 14:22.)

(Ur en predikan av kinesen Chau i Kiachow. I sammandrag av — ll.).

Världen bjuder på svårigheter. Det är inte lätt för er, skolungdom, att lämna föräldrahemmet och komma hit till skolan. (Missionsskolan är en inackorderingsskola.) Inte heller är det lätt för en del av er att lära sig sina läxor. Och då ni inte kunna då [illegible]t på hur bra lärarne ha det, dom, [illegible]r det dubbelt svårt. Ni tänka som slippa ifrån läxplugget. Men även de ha sina svårigheter. Men den utländska missionären då? Å, jag är förvissad om att hans lott är förenad med större svårigheter och ansvar än både edra och mina tillsammans. Ni kunna för resten inte nämna ett namn, ett yrke, ett uppdrag, som inte bjuder på svårigheter.

Men dessa svårigheter, om än stundom rätt svåra och många, äro dock jämförda med de svårigheter, som möta oss på livets väg, på vägen till himmelen, mycket små. Aposteln förberedde nämligen de kristna på att de genom mycken bedrövelse hade att ingå i Guds rike. Ty här gäller det att ingå genom den trånga porten, att vandra på den smala vägen. Och detta är påkostande för köttet.

Men varför då dessa otaliga svårigheter? Och varifrån komma de? Jo, svårigheterna ha sitt upphov i synden. Det är synden som förorsakar alla lidanden i världen. Det är synden som gör att jorden inte bär sin frukt. Det är synden som förkortar vår levnadsdag, som skapat fruktan för Gud och ovilja mot hans bud. Det är synden som förvandlat jorden till en tåredal, som klätt människor i harnesk mot varandra, mot Gud. Det är synden som gör att vi måste dö. Skriften säger: »Syndens lön är döden». Det är synden som skapat skilsmässa från Gud — som skapat en evig dom.

Alla svårighetens och lidandens tyngdpunkt ligger i frågan: »Huru skola vi bli befriade från synden?» Och denna angelägenhet berör inte blott oss människor. Den berör t. o. m. Gud själv. Såsom föräldrar sörja, då de se sina barn växa upp såsom vanartiga och dåliga människor, så sörjde Gud över det syndiga släktet. Ja, han t. o. m. ångrade, att han hade skapat det. Men hans beslut var fattat — inte utrota, men frälsa det. Offret därför var stort. Det var svårt att giva. Det gällde inte mindre än enfödde sonen. Men det gavs. Tror du dock inte, att detta offer överväger dina och mina svårigheer och små förtretelser?

Och tänk sedan på Jesu eget offer! Tror du att det var lätt att frambära? Vi kunna inte riktigt fatta det. Det oaktat kunna vi göra oss en liten föreställning om hur svårt det kändes för honom om vi lyssna till hans klagan: »Människosonen har intet vartill han kan luta sitt huvud», eller om vi giva akt på kampen i Getsemane, eller om vi lägga märke till svettdropparne, eller om vi betänka innebörden av hans bön: »Fader, är det möjligt, så gånge denna kalken ifrån mig...» Men trots svårigheterna ryggade han inte tillbaka. Han segrade — segrade över synden, det onda och den onde.

Och nu står denne segrande Kristus, Han som övervunnit allt, mitt ibland oss och säger: »Kom till mig. Det är visserligen sant att Ni genom många bedrövelser skola ingå i Guds rike, men jag har kraft att giva, kraft, kraft, segerkraft!» Och denna kraft giver han på grund av sitt eget segrande liv, sitt segrande offer, sin död och uppståndelse. Kom därför, bävande hjärta, du som oroas av mångahanda svårigheter, du som plågas av synden, kom i bön, kom i tro, kom i ett fullt överlämnande hjärte- och sinnelag till Segerfursten och om du än genom många bedrövelser skall ingå i Guds rike, skall ditt liv dock bliva ett segerns liv. Du skall då en gång t. o. m. kunna jubla: »Du död var är din udd; du dödsrike, var är din seger?»

Någon som bevarar modershjärtat från att brista.

Marcus Dod berättar i sina skrifter i sina skrifter bl. a. följande: »En dag stod jag tillsammans med en vän utanför ett avgudatempel. Medan vi stodo där, kom en infödd kvinna, bärande ett litet barn i famnen. Hon observerade oss inte. Men då hon kommit fram till templet, kastade hon sig ned på golvet, hållande sitt lilla barn framför avguden. Vi betraktade det och funno det vara vanskapligt och helt och hållet i saknad av den skönhet och älskvärdhet, som bruka karaktärisera barn. Vi hörde den arma modern bedja: 'O, giv att mitt barn må växa och bli likt andra barn. Hjälp att det må bli behagligt, hjälp att det må bli starkt. O, hör ropet från en moder — från en moders bristande hjärta.'»

Då hon stod upp för att gå, tilltalade vi henne sålunda: »Till vem har du bedit?» Hon svarade: »Jag vet inte. Men säkerligen finnes det här eller där någon, som hör ropet från en moders hjärta och bevarar det från att brista».

Missionens stora mål är att leda människorna till Honom, som hör ropet från människornas hjärtan och som bevarar dem från att brista.

1923 No. 34

Apostlarne som vardagsmänniskor.

(Anteckningar för W.-P. av —*U.*)

För flera år sedan lånade en amerikansk missionär en liten bok till mig. I översättning hade den ovanstående titel. Vid läsningen av densamma gjorde jag en del minnesanteckningar. Dessa med några tillägg må nu härmed sändas vidare.

Författaren påpekade inledningsvis, att apostlarna voro behäftade med mänsklig ofullkomlighet.

Många kristna vilja i dag inte gå in i en kristen församling därför, att medlemmarna äro så ofullkomliga. Och ofullkomligheter äro alltid att beklaga. Man bör ock göra allt för att rätta dem. Men dessa vänner böra dock lägga märke till, att Jesus sade: »Varen fullkomliga, såsom eder himmelske Fader är fullkomlig — inte såsom församlingen är fullkomlig, inte ens såsom lärjungarna voro det.

Ofullkomligheten smärtade Jesus. Han klagade högljutt: »O, du otrogna och förvända släkte; hur länge skall jag vara med eder? Hur länge skall jag lida eder?» (Matt. 17: 17). Och lärjungarna liknade han vid får. För dessa var han herden. Men fåren äro ofta dumma och oläraktiga — alldeles som lärjungarna stundom voro.

Om Jesus emellertid hade valt fullkomliga människor att följa sig, så skulle vi ha gått miste om mycket. Vi skulle då alltid ha känt, att de voro utvalda, och att de stodo långt framför oss. Men nu se vi, att Jesus använde samma material *då* som *nu*, att han hade bruk för olika karaktärer och olika begåvning. Han vill ställa dem alla under sin uppfostran, sitt inflytande, sin ledning. Han vill giva var och en något som gör, att han kan uträtta sådant, som ingen annan kan uträtta. — Låt oss då stanna för några drag av apostlarna, sådana som de möta oss i evangelierna.

I. *Det första brödraparet: Simon Petrus och Andreas.*

Rörande dess kallelse att följa Jesus, se Joh. 1: 40, 41, samt Luk. 5: 10, 11. — Simon fick tillnamnet Petrus. Det betyder klippa. Men Petrus visade sig ofta vara mycket olik klippan. Han var ombytlig och rädd. Petrus blev dock under Jesu fostran mycket förändrad. Pingstundret hade ock ett stort inflytande på honom till det bättre. Men fullkomlig blev han inte. Paulus nödgades t. o. m. i Antiokia öppet bestraffa honom för hans mänskliga ofullkomlighet. (Gal. 2: 11—14.) Men Petrus var en öppen, ivfull och initiativrik lärjunga. Något blev därför ock gjort genom honom. Och detta är gott. Ty människor bli dömda inte blott för vad de göra, utan också för vad de underlåta att göra.

(Forts.)

Men Mästaren, som utsände Petrus, sände ock brodern Andreas i hans sällskap. I olikhet med Petrus var han lugn och tillbakadragen. Han lät inte ofta tala om sig. Men då han gjorde det, sker det vanligen i förening med att föra människor till Kristus. Sålunda förde han sin egen broder till Jesus. (Joh. 1: 40.) Vid ett kritiskt tillfälle förde han en yngling, som hade fem kornbröd och två fiskar, till Mästaren. (Joh. 6: 8.) Och då greker ville se Jesus, förde han dem till honom. (Joh. 12: 22.)

Han var ock vetgirig och önskade lära. Detta ledde honom att i förening med andra lärjungar bl. a. utfråga Mästaren om hemligheter rörande tecken och tider för världshändelser, som skulle komma att inträffa. (Mark. 13: 3.)

Jesus hade användning för båda dessa bröder. Den ene kompletterade den andre. Och så sker det än i dag.

II. *Det andra brödraparet: Jakob och Johannes.*

Fiskaren Sebedeus och hans hustru Salome skänkte Jesus det andra brödraparet: Jakob och Johannes. — På kallelse av Jesus lämnade Jakob båt och nät och blev en av hans närmaste lärjungar. Han var ock närvarande vid flera utomordentliga tillfällen, såsom vid förklaringen, vid sjukas helande, vid dödas uppväckande etc. Han var ock den förste av lärjungarna, som fick följa Jesus i döden. (Apg. 12: 1, 2.)

Johannes, kärlekens apostel, var den yngste av apostlarna. Han författade Johannes evangelium, Johannes tre epistlar och Johannes Uppenbarelse. Medlärjungarna missuppfattade Jesus, i det de trodde, att Johannes skulle leva till dess att Jesus kom tillbaka. (Joh. 21: 21.) Han dog emellertid vid hög ålder, efter att Gud först genom syner och uppenbarelser låtit honom skåda den triumferande församlingens fullkomning.

Båda bröderna hade ärft moderns sinnelag: de ville uppåt. Den ene ville sitta på Jesu högra sida och den andre på hans vänstra. (Matt. 20: 20, 21.) Båda förenade sig i önskan, att Jesus skulle kalla ned eld ifrån himmelen och förgöra en samaritisk by, därför att den ej ville mottaga Jesus. (Luk. 9: 34.) Johannes (Jakob var ock sannolikt med) förbjöd en person att utdriva onda andar, därför att mannen ifråga inte följde dem. (Mark. 9: 38—40.)

Av dessa karaktärsyttringar framgår det, att Johannes inte från början var berättigad till epitetet: »Kärlekens apostel». Denna dygd lärde han sig i Jesu sällskap. Flera gånger kallade han sig själv: »Den lärjungen, som Jesus älskade». Men han kallade sig aldrig: »Den lärjungen, som älskade Jesus». Det oaktat visste både han själv och Mästaren, att han älskade Jesus. Den senare kunde därför bl. a. anförtro honom vården av sin egen moder.

Jesus behövde både gamla och unga. Därför sände han den unge Johannes så väl som den äldre Jakob att utföra sina uppdrag i världen — alldeles som nu.

III. *Vänparet Filippus och Bartolomeus eller Natanael.*

Dessa två apostlar voro inte släkt, endast vänner. Filippus var från Betsaida, Natanael från Kana. Filippus synes vara av en trög natur. På Natanaels fråga: »Kan något gott komma från Nasaret?» gav han dock det förståndiga svaret: »Kom och se». (Joh. 1: 45.) Och då Herren själv frågade honom: »Varifrån skola vi köpa bröd, att dessa må få äta?», gav han det affärsmäsiga svaret: »Bröd för två hundra penningar voro inte nog . . .» (Joh. 6: 6, 7.) Men då grekerna kommo för att få se Jesus, var han inte så försigkommen, att han på egen hand trodde sig kunna föra dem till Mästaren. (Joh. 12: 22.) Och vid Jesu tal om sin Fader, visar han sig ånyo vara något efterbliven. Men han ville fram. Han ville lära. Därför beder han: »Herre, låt oss få se Fadern . . .» (Joh. 14: 8.)

Jesus hade emellertid användning för Filippus. Ty så fort han blev omvänd, användes han att föra sin vän Natanael till Jesus. (Joh. 1: 45.) Denne var av en mera reserverad natur. Men han blev övertygad om Jesu Messiasskap — nu och för evigt.

Jesus sände dem ut tillsammans för att vinna själar. Den tröge var i fara att stelna. Den kvicke och livlige var i fara att rusa. Båda kompletterade varandra. Natanael behövde en Filippus, som ledde honom att se. Filippi svar till Natanael krävde ingen synnerlig klokhet. Dock var det vist. Låt oss följa det: Leda människor att se — se vad Kristus och hans evangelium uträttat.

IV. *Tomas och Mattous.*

Det fjärde lärjungaparet var blott kamrater som lärjungar och apostlar. Tomas var inte villig att tro vad som helst. Hans karaktärsdrag framträder bl. a. i följande situationer: Då Jesus berättade om Lasarus' död och säger sig vilja gå för att se honom, infaller Tomas djärvt: »Låt oss gå, att vi må dö med honom». Då Jesus talade om sin bortgång, sägande: »Vart jag går, veten I, och vägen veten I», invänder Tomas: »Vi veta inte vart du går, huru skola vi veta vägen?» Då Jesus efter sin uppståndelse uppenbara sig för lärjungarna, var Tomas inte med. Han ville inte heller tro, att Jesus var uppstånden. Han var den uppriktige tvivlaren.

(Forts.)

Tomas' tvivel visar oss dock, att Jesu egna lärjungar voro inte villiga att tro vad som helst. De ville ha giltiga bevis. Och i denna omständighet ligger ett kraftigt bevis på evangeliets sanning. Jesus visar oss dock i orden: »Saliga äro de, som inte se och dock tro», att Tomas' tvivel inte bör efterföljas.

Jesus sände Matteus i sällskap med Tomas. Han var av Levi stam, en framstående tullman med god inkomst. Men han försakade allt för Jesus. Han ville ock ha andra med sig. I detta syfte bjöd han sina f. d. kamrater på fest, med Jesus som hedersgästen och själavinnaren. I sitt evangelium, som bär hans namn, har han många utförliga och vackra saker att säga om Jesus. Men allt vad han har att säga om sig själv, kan han inrymma i en vers. Och denna innehåller en självdeklaration — publikanen kallades att följa Jesus, »och han stod upp och följde honom». (Matt. 9: 9.)

Det var en sådan man, som Jesus ställde vid sidan av Tomas: viss och säker på sin sak, en som kunde offra för sin Mästare, som ville vinna själar för honom, en man, som själv ställde sig i skuggan för att Jesus skulle få framträda i sin fulla frälsaregestalt.

V. *Jakob och Judas Lebbeus.*

Av Jesu apostlar är det nästan svårast att få fatt i släktträden på Jakob. Möjligen var han kusin till Jesus. I Matt. 10: 3 säges han vara Alfeus' son. Och i Mark. 15: 40 kallas han för »Jakob d. y.». — Judas, Jakobs apostlakamrat, är ock föga känd. I Matt. 10: 3 kallas han Lebbeus d. ä., Behjärtad, och i Markus 3: 18 kallas han Taddeus, vilket skulle betyda »Hjärtebarn». Då Jesus i sitt avskedstal till lärjungarna tröstande säger dem, att han skulle komma åter till dem, frågar denne lärjunge Jesus: »Herre, varav kommer det sig, att du tänker uppenbara dig för oss, men inte för världen?» (Joh. 14: 22.) — Även för dessa, i historien mindre kända, hade Jesus användning. Han *vill* och *kan* använda även sådana som arbetare. De kunna göra mycket i det tysta, i det undangömda.

VI. *Simon Selotus och Judas Iskariot.*

Dessa två voro den största kontrasten i apostlagruppen. — Selotus hade sannolikt, innan han blev en Jesu lärjunge, tillhört seloternas parti. Detta utmärkte sig för en hänsynslös iver att rädda nationalreligionen gent emot utländska och hedniska inflytanden. Historien säger, att han senare drogs med i upplopp mot Rom. Hans motto borde ha varit: »Kristus framför allt». Men i likhet med många andra offrade han sin kraft och sitt liv för mindre viktiga intressen.

Judas Iskariot var den ende av apostlarna, som var från Judeen. Han slöt sig troligen från början till Jesus av goda bevekelsegrunder. Men kärleken till penningen drog hans sinne och hjärta bort ifrån det rätta. Han ville vara en »minimum-kristen»: vara vän med Gud, men på samma gång dyrka mammon. Och det går inte. Girigheten och oärligheten drog honom ned. Han föll djupt. Men den, som står, må se till, att han inte faller.

•

Då vi sålunda flyktigt låtit apostlarna passera revy framför oss, finna vi, att litet var voro helt vanliga människor. Vi se deras ofullkomligheter, brister och missgrepp. Hade vi, med det sinne, vi nu ha, stått i Jesu ställning, skulle vi sannolikt inte ha valt många av dessa tolv till apostlar.

Men Han kallade dem. Han förstod att fostra dem. Han visste, hur han skulle kunna göra bruk av dem. Och de blevo nyttiga. Är inte detta en tröst för oss »vardagsmänniskor» ännu i dag?

Än mer: han sammanparade olika åldrar, karaktärer, skaplynne och begåvning. De voro ofta varandras motsatser. Men alla dessa skulle arbeta tillsammans — inte *mot* varandra. Vilken lärdom!

•

Men vad blev sedan av apostlarna? Var arbetade de och vad blev deras slut?

De länder, som omnämnas i förening med pingstundret, blevo de flesta apostlarnas verksamhetsfält. I övrigt giva historien och traditionen följande uppgifter:

1) Petrus säges ha varit biskop i Rom. Led martyrdöden år 67.

2) Andreas säges ha gått till kannibalerna på södra kusten av Svarta havet. Led martyrdöden.

3) Jakob mördad år 42. (Apg. 12: 2.)

4) Johannes — vårdaren av Jesu moder — var i landsflykt på ön Patmos. Blev senare frigiven och bodde i Efesus. Dog som gammal, troligen en naturlig död.

5) Filippus arbetade troligen i Frygien.

6) Natanael arbetade i Pontos och Armenien.

7) Tomas säges enligt traditionen ha utsträckt sina missionsresor ända till Indien, där han mördades.

8) Matteus arbetade i Damaskus och i närheten av Svarta havet.

9) Jakob var pastor i Jerusalem.

10) Judas (Lebbeus) arbetade i Syrien.

11) Simon Selotus arbetade söder om Babylon.

12) Judas Iskariot hängde sig själv. (Apg. 1: 18.)

V.P. No 44 — 1923

Åter nybildad församling i Kina.

En ny baptistförsamling har bildats i Po. Denna plats ligger mitt emellan Chucheng och Kiaochow. Sedan någon tid tillbaka har församlingsbildande i Po varit påtänkt och inbjudningar utfärdade till vederbörande församlingar rörande representation. Undertecknad for dit den 7 sept. Br. J. A. Rinell från Kiaochow var redan på ort och ställe som värd. Han välkomnade oss på sitt karaktäristiskt lugna och trofasta sätt. Senare anlände fr. Ester Vahlin, Oscar Rinell och A. J. Lidquist. Kinesombud hade anlänt från alla våra församlingar. Lokalen, som bortåt ett 20-tal år tillhört missionen, hade nyligen undergått reparationer och utvidgning som kapell. Mötet var därför ett slags invigningsmöte, som leddes av br. J. A. Rinell. En medlem, Pao Hsueh wen, nu död, och br. Rinell ha haft med huset att skaffa från dess början upp till närvarande tid. Man har därför nu velat hedra dem med en minnessten utanför stora ingången, och det äro de väl värda. Gosskolan hålles nu i ett förhyrt hus, och en liten flickskola inrymmes i ett hus längre in på kapelltomten.

På söndagens morgon kl. 9 samlades man till bönemöte, och efter predikan om den »staden, som ligger på ett berg» (Matt. 5: 14) av undertecknad, vidtogo organisationsförhandlingarna. För dessas ledning utsågs br. Lidquist. Därpå anmäldes inflyttade från Kiaochow församling 49 och från Lengkiatsun 33. Av dessa 82 inflyttade var hälften frånvarande, några av giltiga skäl. En församlingstrosbekännelse upplästes. Senare på dagen döptes 11 personer i den nya dopgraven, så att hela församlingsnumerären blev 93. Det är ju en god och storartad början för vårt kinafälts sjätte församling. Må den nu gå framåt i tro på Herrens nåd och kraft i allt, som hör till Guds rike på jorden. Till församlingslärare valdes br. Oscar Rinell med nästan enhälligt val. Tvenne diakoner valdes för en tjänstetid av 3 år. Br. Leanders första språklärare, Wang tse li, valdes till sekreterare. En äldre medlem, Chang kien, utsågs till kassör med Pao ching teh till vice kassör. Den senare är en av diakonerna och son till den gamle Pao S. S. Dopet förrättades av pastor Wang. Uh ming shih talade något förut om dopets betydelse. Därefter ledde den nyvalde föreståndaren brödsbrytelsen och hälsade de nydöpta välkomna till församlingens gemenskap. Mycken sång och bön förekommo under dessa heliga förrättningar.

På kvällen hölls ett gott avslutningsmöte, varvid flera talare uppträdde, tacksägelser till Gud framsades och frisk sång förekom. Nästa morgon skildes vi alla åt för att del-

...vi träffas igen nästa söndag för församlingsbildande i Ih-Chao stad. Det blir vår kinamissions sjunde och yngsta församling. Första söndagen i oktober mötas vi alla till konferens i Lengkiatsuus landsförsamling.

J. E. Lindberg.

Ny utpost till Kiaochow.

En sådan öppnades söndagen den 16 sistlidne april i marknadsbyn Dienkå, som ligger 14 kilom. nordost om staden.

Det var krigsåret 1914 jag först kom i beröring med denna by. Ett våldsamt och ihållande regn med översvämning sköljde då bort större delen av denna by så väl som några närliggande byar. Mycket folk drunknade. De övriga voro i en synnerlig nödställd belägenhet. Stadens borgmästare och några rika personer läto emellertid baka en massa bröd som fritt skulle utdelas. Broder A. Leander och undertecknad jämte några kineser fingo förtroendet att övervaka utdelningen. Brödförrådet lastades i tre roddbåtar. Och så gåvo vi oss roende i väg till byarna. Vattnet stod meter — och på många platser flera meter djupt på de åkrar, där en lovande skörd några dagar tidigare vajade för vinden. Jag skall aldrig glömma huru de stackars hungrande kineserna, män, kvinnor och barn, vadade oss till mötes och bevekande tiggde om bröd. Och mitt hjärta bad Gud, att en dag må komma, då dessa skaror lika ivrigt må utsträcka sina händer och hjärtan för att mottaga livets bröd.

I folkhopen fanns bl. a. en åldrig man. Han hade hög panna och ädelt utseende. För några dagar sedan var han förmögen. Men nu var han fattig. Han hade liksom så många andra förlorat hus, hem och allt. — Tänk så fort »hjulet» stundom vänder sig! Även han var nu tacksam för en bete bröd. Men sedan han fått denna, skiljdes åter våra vägar. Och då vi rätt lång tid efteråt träffades igen, var han åter välbergad. Men hans affär var från kristlig synpunkt sett inte rättfärdig, ty han handlade med papper och »dockor» som voro avsedda till offer för de döda.

Vid denna tid hade den gamle emellertid kommit så långt att han önskade bli kristen och medlem av församlingen. Intet annat än hans handel med hedniska offersaker syntes ligga hindrande emot honom. Han meddelades emellertid, att om han ville bli en kristen måste han göra »rent hus» och sluta upp med denna vinstgivande affär. Hans beslut fattades inte utan kamp. Men Kristus segrade i hans hjärta. Och vår vän blev senare döpt och förenade med församlingen. Sedan dess har han efter det ljus han haft sökt leva som en ödmjuk och uppriktig kristen. Hans förändrade affär (han driver nu bageri) har ekonomiskt gått bra, t. o. m. bättre än den förra. Han är sålunda i dubbel bemärkelse ett levande bevis på kristendomens seger: han avskuddade sig för Kristi skull en otillåtlig affär och Gud visade honom, att han inte behövde förlora, utan i det stället vinna därpå, något, som han inför värld och vänner öppet bekänner.

För att hans grannar och vänner emellertid bättre må bli i tillfälle att få lära känna Jesu Kristi lära, har han under flera år bett Gud och missionen om en predikolokal i sin by. Denna hans bön har nu blivit hörd. Må ock hans önskan att vinna byfolket för Kristus bli förverkligad!

J. A. Rinell.

Varför Wecko-Posten och Missionsposten böra finnas i varje baptisthem?

1) Därför att de innehålla underrättelser om missionens behov och segrar över hela världen.

2) Därför att dessa behov och segrar inspirera läsaren att göra sin insats i såväl hemmissionen som världsmissionen.

3) Därför att de utöva ett upplysande och fostrande inflytande på läsaren. Den blir i stånd att giva skäl för sin tro. Den drives inte så lätt omkring av världens olika lärdomsvindar.

4) Därför att de i likhet med Nehemias trumpet vilja kalla oss till enigt och målmedvetet arbete för Gudsriket *när* och *där* arbetet bäst kräver. (Neh. 4:20.)

Om din ekonomi inte tillåter dig att skaffa mer än en tidning, välj då Weckoposten med Missionsposten som bilaga.

—ll.

Samfundstidningarna och missionen.

De amerikanska sydstaternas baptister föresatte sig som bekant för något år sedan att samla 75 miljoner dollars för missionsändamål. Och de lyckades. Men huru? Jo, bl. a. på det sättet att de fördubblade upplagan av sina samfundstidningar. Därigenom kommo de lättare i kontakt med folket. De kristna fingo veta vad saken gällde. De blevo intresserade. Penningar inflöto och det vackra resultatet uppnåddes.

Även vår inre och yttre mission behöver pengar. För att få sådana böra vi bl. a. sprida samfundstidningarna, enkannerligen Weckoposten, Missionsposten och Ungdomens Weckopost. Genom dessa tidningar sättas våra vänner in i missionsarbetet, i behoven. De komma att hjälpa. Sprid därför samfundstidningarna, inte blott för att stödja deras egen ekonomi, som nu mera ju är samfundets, utan framför allt för det budskap de innehålla, för den mission de vilja tjäna.

1922

Ett kyrkobesök.

För U. V. av *Hedvig Rinell*, Kina.

Jag har varit i kyrkan i dag. Ja, det var väl inte något att skriva om, säga mina vänner i korus. Inte precis, men då man har haft att vara därifrån nära två månader och under den tiden för det mesta hållit till i sängen eller på soffan och till sällskap haft värk och plågor, då tackar man Gud, när man till sist blir så stark, att man åter kan gå till kyrkan. Det var högtid för mig.

Och nu måste jag tala om litet, vad jag såg och erfor där. — Där sutto gubbarne Han, Li, Gao, Chang m. fl. Och på fruntimmerssidan sågos gummorna Ho, Han, Uh, Fa etc. — alla dyra bröder och systrar i Herren, vunna och frälsta från hedendomens natt genom Jesu dyra blod. De ha varit med länge, dessa gamla, på vägen.

Men mina ögon få inte stanna bara vid dem. Längre bort sitta många unga lärare och evangelister, och på andra sidan sitta 4 à 5 unga lärarinnor. De äro från stadens missionsskola och någon är från en landsskola. Var ha de kommit ifrån? De äro en del av frukten från våra missionsskolor. Huru olika äro de inte jämförda med den stora massan, som man möter på gator och torg! Kunna skolorna åstadkomma något sådant? Ja, och nej. Inte ensamt, men i förening med Jesu kärlek och underbara frälsarkraft kunna dessa underverk utföras.

Men flera personer ha liksom jag och de redan nämnda kommit till kyrkan i dag. Vilka? säger du. Åh, se bara på dessa närmare 200 ungdomar, gossar och flickor! Många av dem ha redan ställt sig på Kristi sida och vigt sina liv åt hans tjänst. En stor skara tillhör dock »råmaterialiet», om jag får använda ett sådant uttryck. En liten ny »grabb» från landet började långsamt och säkert klappa sina små, icke allt för rena händer, medan predikanten läste upp sin text. Han visste inte bättre. Vilka möjligheter ligga dock inte framför dessa unga människobarn! För ont eller för gott? En hjärtebön går till den Högstes tron: »Herre, giv dina tjänare nåd, kraft, tålamod, visdom och kärlek att leda dessa barn rätt, leda dem till Dig, så att de i sin tur må bliva sitt folks räddare och ledare!»

Jag har nästan suttit och drömt, medan söndagsskolföreståndaren talat över tänkespråket. Men nu börja de sjunga. Då jag var som sjukast, tänkte jag mer än en gång: »Kanske jag snart får flytta hem och höra sången däruppe. O, så skönt!» Nu var jag dock åter ibland mina kineser. Alltid säges det, att de sjunga så dåligt. Men det är knappast sant. Till och med änglarne skulle glädjas att höra dem sjunga, såsom de sjöngo

I dag. Alla som inte lät sig ... en stämma höllo sig troget till sopranen. Den lille pojken, som klappade händerna, kunde inte sjunga. Men han tittade så hungrigt på sin kamrat, som sjöng med all kraft ur sin sångbok. Bröderna Ma och Wan fyllde i med sina vackra basröster och flera av de unga kvinnorna hjälpte till med alten. Och jag? Ja, min röst är söndersjungen, utnött och förstörd, så jag kunde inte sjunga med. Men ögonen blevo fulla av tårar, och åter steg en tyst bön till Guds tron: »Herre, låt mig få sjunga tillsammans med dessa kineser en gång hemma hos Dig! Må ingen, ingen saknas då!»

Predikanten var i dag en äldre man. En gång var det nära att han hade blivit satt åt sidan. Han var ej snäll då. Högmodet höll på att ta honom fatt. Bröderna och systrarna voro av intet värde för honom, inte heller missionärerna. Men Gud skulle han aldrig lämna, försäkrade han. En för resten vanlig försäkran av sådana, som komma på sned. Hura många falla inte i högmodets snara även här ute!

Så småningom hjälpte dock Herren honom till rätta. Det var svårt nog för honom att se sig själv såsom syndare. Och det är nog så för oss lite var. Men då han förstod sin ställning, bekände han sin synd, och så kom den förlorade friden åter till hans hjärta. I dag talade han klart och med varm övertygelse om en kristens plikter gent emot nästan, mot föräldrar och mot Gud.

Jag kom hem, visserligen trött, men så glad att ännu en gång ha fått vara med för att tillsammans med en blodtvagen skara fått tillbedja i Guds tempel. Så må Herren ock giva mig kraft och nåd att fylla *mina* plikter gent emot Gud och en döende värld under den tid jag möjligen har kvar här nere!

1922 № 27

Missionens vänner måste tänka på missionens behov.

Ur ett enskilt brev från missionär J. A. Rinell i Kina tillåta vi oss anföra följande manande ord:

På fältet ha vi, så långt jag känner, att tacka Gud för hälsa, arbetskraft och arbetsglädje. Den senare skulle bli än större, om inte sinnet behövde nedtyngas av ekonomiska bekymmer.

Vi hålla som bekant på med husbygge. Och detta drar månatligen mycket penningar. De löpande utgifterna för verksamheten, såsom för skolor, infödda arbetare etc. äro ock långt större, än vad Missionsledningen hittills bisprungit oss med. Att under sådana förhållanden stå ansvarig för en verksamhet, är ingalunda lätt. Må det behaga Herren att snart lätta denna vår börda!

Sprid Wecko-Posten!

Det hemlighetsfulla hjälpmedlet.

För U. V. av missionär J. A. Rinell.

Det var en gång en konung, som gav sin ambassadör i uppdrag att från ett närliggande land skaffa sig ett par unga män, vilka skulle bli hans medhjälpare. Ambassadören fann slutligen ett par, som voro villiga att antaga värvning. Men för att komma till det nya landet, måste de vandra igenom en stor, mörk skog, i vilken funnos många vilda djur. Som utrustning fingo de emellertid var sin kappsäck. De tillsades också att öppna den, då de kommo till skogen.

Framkomna till det nya landet, möttes de av samma ambassadör, av vilken de mottagit värvning. Den först anlände mannen företedde emellertid en jämmerlig anblick. Han var mager, utarbetad, smutsig, trasig och blodig. På frågan: ”Hur kommer det till att du är så mager?” svarade han: ”Jag har under hela den långa, mörka och ohyggliga skogsvandringen knappast funnit något att äta, och till råga på allt annat har jag haft att bära den här tunga kappsäcken”. ”Men varför är du så smutsig?” frågade ambassadören. ”Å”, svarade den unge mannen, ”skogen är uppfylld av träsk. Då mörkret föll på, kunde jag inte se dem. Jag föll ned i dem och smutsade mina kläder.” ”Men hur kommer det sig att dina kläder äro sönderrivna och att din kropp är så blodig?” ”Jo, det beror på att jag i skogen blev överfallen av vilda djur, vilka voro nära att äta upp mig.” ”Nå väl”, sade ambassadören, ”är du nu efter allt detta redo att komma inför konungen för att tjäna honom?” ”Å nej”, blev svaret, ”jag passar inte att visa mig för konungen. Och för övrigt känner jag honom inte. Jag har inte reda på landets lagar. Jag kan inte börja min tjänst hos honom just nu.”

Den andre unge mannen inställde sig därefter hos ambassadören. Han såg välmående ut: stark, ren och förhoppningsfull. Ambassadören frågade honom därför: ”Hur har du kommit så lyckligt och välbehållen genom skogen? Har du inte behövt att hungra etc.?” Han svarade: ”Skogen var stor, mörk och farouppfylld. Men då jag blev hungrig, öppnade jag min kappsäck, och där fann jag stärkande föda. Då mörkret föll på, öppnade jag åter min kappsäck. Och där fann jag en lykta, som gjorde att jag såg vägen och inte behövde falla ned i dypölarna. Och då de vilda djuren kommo, öppnade jag ånyo min kappsäck. Och där fann jag ett svärd, varmed jag kunde försvara mig.” ”Nå väl”, sade ambassadören: ”är du nu färdig att träda fram och tjäna inför min herre konungen?” ”Ja”, sade den unge mannen, ”jag är färdig. Ty under den långa skogsvandringen öppnade jag min kappsäck och fann där ett dokument som beskrev konungen. Och det sade mig allt vad jag hade att göra, då jag inställde mig för att tjäna inför konungen. Det berättade om landets lagar och sedvänjor, om allt som jag behöver veta. Jag är färdig.”

Denna legend passar för oss evighetsvandrare. Gud har på vår resa genom detta livet givit oss en bibel. Det är en innehållsrik och värdefull ”kappsäck”. Om vi öppna och studera den, finna vi allt vad vi behöva för resan. Och den gör oss ock förtrogen med den andra världen. Rannsaka därför skrifterna! Ty huru skola vi kunna möta vår konung och ... och ... inför ... Gud för att ”tjäna honom dag och natt i hans tempel”, om vi inte på förhand göra oss bekanta med honom och med det rike till vilket vi ämna oss och med den tjänst, som väntar oss. Studera, och på ett rätt sätt använd din bibel!

J. A. Rinell.

—o—

Planmässigt bibelstudium.

En miss Grace Saxe, som under 10 års tid följt den store evangelisten Billy Sunday och hållit bibelklasser med de omvända, rekommenderar varje kristen att regelbundet åtminstone läsa ett kapitel dagligen ur bibeln. Under läsandet böra följande fem teoretiska och fem praktiska frågor uppställas och besvaras:

I. Teoretiska.

1) Varom handlar detta kapitel?
2) Vilken är huvudlärdomen i detsamma?
3) På vilken vers eller vilket ord i det lästa ligger tyngdpunkten?
4) Vem är huvudpersonen i detta kapitel?
5) Vad lär detta kapitel om Jesus Kristus?

II. Praktiska.

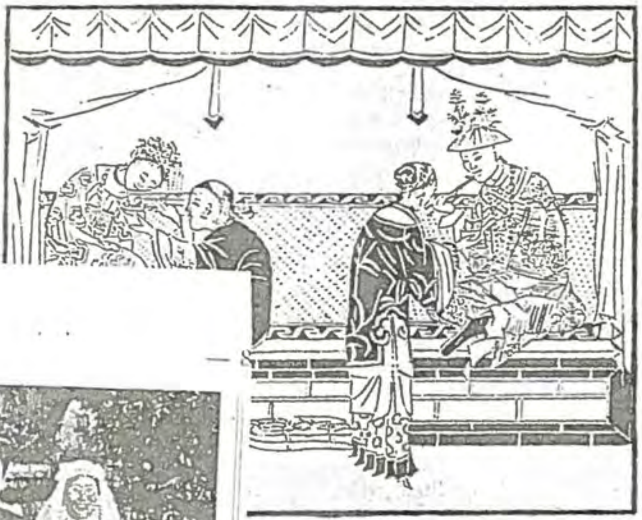
1) Innehåller detta kapitel något, som jag bör följa?
2) Innehåller det något, som jag bör undvika?
3) Innehåller det något uppdrag, som jag bör utföra?
4) Innehåller det något löfte, som jag bör tillägna mig?
5) Innehåller det något, varom jag bör bedja?

—o—

168

169

Två kinesbröllop. № 32 - 1924

…duiskt brudpar i Kina.

En lycklig brud.

Herren att spara sin tjänarinna för familjen och arbetet ännu i många år. Må så ske!

Men detta brev kommer ju blott att tala om lidande och sjukdom. Dock löftesbågen visar sig ju även på molnen — löftet om bönhörelse, Guds och vänners kärlek och hjälp i prövningens stunder, en sjukdom som inte är till döds, utan som giver Gud ära.

Och som en annan liten solstråle ber jag få närsluta skuggan av en glad och lycklig kinesbrud. Hon har under många år varit första lärarinnan i vår flickskola i Kiaochow. Och hon är det även i fortsättningen. Hon gifte sig den 12 dennes. Hennes man är evangelist. Båda äro utexaminerade från våra skolor. De utgöra ett litet led i det "Nya Kina", det Kina, som trots allt, skall segra, därför att det ställt sig på Herrens sida. *"Sions barn fröjde sig över sin konung."*

Med hjärtliga hälsningar från min hustru, i vilka ock undertecknad ber att få förena sig.

Broderligen *J. A. Rinell.*

…tvänne
…ch ett
…t före-
…höger),
…ed sin
… De två
…bordade
…da, pla-
…bädden.
…r, vilka
…nsbit av
…Och där-
…kar».
…n av ett
…na, strax
…pell eller

kyrka. Båda dessa kontrahenter ha blivit uppfostrade i missionsskolorna där. Brudgummen — hans namn är *Feng* — har därjämte fått en seminariekurs i en annan stad. Som han varit fattig och från tidigaste barndom moderlös, har hans skolbildning bestritts av Hednavärldens Vänner i Göteborgs I:sta församling. Nu är han lärare i den Högre folkskolan för gossar i Kiaochow. Han är en god lärare och en kraftig predikant. Hans uppfostrare ha därför all anledning att vara glada över honom och tacka Gud för hans skull. Jag är viss om att alla läsare av B. E. T. vilja önska brudparet lycka.

J. A. Rinell.

…rudpar i Kiaochow, Kina

...h; det sade mig allt vad jag hade ... göra, då jag inställde mig för att ... inför konungen. Det berättade ... landets lagar och sedvänjor, om ... som jag behöver veta. Jag är ... dig."

Denna legend passar för oss evig-... Gud har på vår resa ... livet givit oss en bibel. ... är en innehållsrik och värdefull ... upplysning". Om vi öppna och stu-... den, finna vi allt vad vi behö-... för resan. Och den gör oss ock ... trogen med den andra världen. ... ansaka därför skrifterna! Ty hura ... da vi kunna möta vår konung och ...

... för att "tjäna honom dag och ... i hans tempel", om vi inte på ...

Medelanda Kinc L. M. F. 19 jan. 19..

III.

Peking Union Medical College den 25 jan. 1925.

"Sions barn fröjde sig över sin konung." Ps. 149:2.

Ovanstående bibelord finnes i Dagens Lösen för i dag. Formen är som synes en uppmaning. Och nog ha vi såsom ett Guds folk orsak att efterkomma den. Gud hjälpe oss att göra det också!

Dessa rader skulle skrivas av min hustru. Hon är nämligen skyldig brev och skulle ha skrivit och tackat för hälsningarna från Uppsala, för "Meddelandet" etc., men för att det inte skall dröja ännu mycket länge, bad hon mig för några dagar sedan, att jag skulle skriva.

Orsaken är nämligen den, att hon under senaste halvåret inte varit frisk. Hon ansåg sig emellertid icke vara i stånd att slita sig ifrån skolan. Hon föresatte sig att först sluta läsåret innan hon reste till läkare och sjukhus. Och det lyckades.

Men den 6 dennes reste hon ganska sjuk och medtagen till Peking, där hon, för att göra en lång historia kort, den 21 dennes genomgick en mycket svår operation för en långt framskriden gallstenssjukdom.

Det behagade Herren att höra de många böner som uppsändes av och för henne, så att hon stod mot operationen långt bättre än vad läkarne t. o. m. hade hoppats.

Hon och vi ha här varit föremål för mycken uppoffring, kärlek och hjälpsamhet från både läkares, sjuksköterskors, kamraters och kända och okända vänners sida. En stor hjälp för henne personligen har det ock varit, att hennes egna döttrar, Margit och Edith, vilka äro sjuksköterskor här, fått vaka över henne och hjälpa henne, den ena om nätterna och den andra om dagarna.

Vi hoppas, att det skall behaga

169A

Två kinesbröllop. № 32 – 1924

Ett hedniskt brudpar i Kina.

Närslutna bilder föreställa tvänne brudpar i Kina: ett hedniskt och ett kristet.

Bilden av det hedniska bröllopet föreställer brudgummen (längst till höger), då han nyss har kommit hem med sin längst till vänster sittande brud. De två kontrahenterna ha, efter väl fullbordade ceremonier för de levande och döda, placerat sig på den av sten murade bädden. Här betjänas de av brudtärnor, vilka medels träpinnar giva dem en munsbit av den traditionella bröllopsrätten. Och därefter börjas livet som »äkta makar».

Den andra bilden visar skuggan av ett kristet brudpar i Kiaochow, Kina, strax efter vigseln i därvarande kapell eller kyrka. Båda dessa kontrahenter ha blivit uppfostrade i missionsskolorna där. Brudgummen — hans namn är *Feng* — har därjämte fått en seminariekurs i en annan stad. Som han varit fattig och från tidigaste barndom moderlös, har hans skolbildning bestritts av Hednavärldens Vänner i Göteborgs I:sta församling. Nu är han lärare i den Högre folkskolan för gossar i Kiaochow. Han är en god lärare och en kraftig predikant. Hans uppfostrare ha därför all anledning att vara glada över honom och tacka Gud för hans skull. Jag är viss om att alla läsare av B. E. T. vilja önska brudparet lycka.

J. A. Rinell.

Ett kristet brudpar i Kiaochow, Kina

170

Representanter för de tre största religionerna i Kina.

Från vänster räknat sitter *Lao-tse,* i mitten *Kong-fo-tse* och längst till höger *Budda.*

Kinas mer än 400 miljoner människor behärskas i stort sett av tre stora hednareligioner. Av dessa äro två inhemska och en utländsk. De hava dock under årens lopp blivit så sammanvävda med varandra, att det är omöjligt att uppdraga några klara gränslinjer. Folket känner sig ock säkrast, då det anlitar alla tre. Om inte en religion hjälper, kanske den andra gör det. De tre religionerna äro emellertid följande:

1) *Konfucianismen.* Denna religionskult är uppkallad efter stiftaren Konfucius. Han heter dock på kinesiska *Kong-fo-tse.* De två sista stavelserna betyda *mästare* eller *lärare.* Den första stavelsen är hans egentliga tillnamn. Hela ordet betyder sålunda: Mästaren eller läraren *Kong.* — Denne i många avseenden märklige man föddes 551 f. Kr. Hans föräldrar härstammade från en fattig, men urgammal fursteätt. Själv förde han ett omväxlande men moraliskt och upphöjt liv. Efter att genom intrigmakare ha blivit avsatt från sin borgmästarebefattning i sin fädernestad, vandrade han omkring ifrån by till by spridande sina grundsatser. Dessa, som efter hans död vunno stor tillslutning, bestodo förnämligast i vördnad för föräldrar och äldre bröder samt lydnad för överheten och pietet för levande och döda. — Denna religionskult, som saknar prästerskap, är förnämligast de lärdas religion.

2) *Taoismen.* Denna religionskults förnämste företrädare är den kinesiske filosofen *Lao-tse.* Den första stavelsen i ordet är hans tillnamn och betyder gammal. Den sista betyder son. Namnets mening är sålunda: Den gamle sonen. En legend säger nämligen om honom, att hans mor bar honom under sitt hjärta i 80 år. Då han slutligen föddes hade han redan vitt hår och skägg! Vare nu härmed huru som helst, så är det emellertid historiskt, att han föddes år 604 f. Kr. Religionskultens namn är »*Tao*». Ordet betyder väg. Den vill lära människorna *vägen.* Den ursprungliga tanken var nog ock att lära människorna att vandra den *rätta* vägen, *livets väg.* Här framskymtar hedningarnas behov av något bättre, än vad de äga. För att bli odödlig fordrar taoismen 1,300 goda gärningar. — Den

Den 9 okt. invigdes under stora högtidligheter svenska baptisternas nya, stora skolhus för flickor i Kiaochow. Det inrymmer lokaler för tre olika skolor, nämligen småskola, folkskola och högre folkskola. Nedre våningen upptar bostadsrum för elever och infödda lärarinnor, i övre våningen äro skolsalarna inrymda. Kostnaderna för det hela uppgå till 40- à 50,000. Det är dock meningen att komplettera med en flygelbyggnad även på vänstra sidan.

Glädjen över de nya, välbehövliga lokalerna är synnerligt stor. Nu återstår att få ett liknande hus även för gosskolan. Därför arbetar nu ungdomens egen kinamissionär, Egr. Rinell. Må våra unga missionsvänner landet runt bistå honom, så att han lyckas.

171

 N:o 31 - 1924

Svensk missionärskonferens i Kina.

Ber härmed få presentera några farbröder och tanter för mina unga vänner. Säkert äro de igenkända av de flesta. För dem, som ej känna dem, får jag väl tala om att de äro edra missionärer och bo långt borta i Kina, där de söka sprida Kristi evangelium bland unga och gamla.

Gissa nu själva: vem är vem? Vid det här tillfället hade de kommit tillsammans till konferens för att dryfta viktiga missionsfrågor. Detta är ej alltid så lätt. De glädja sig visserligen ofantligt över att arbetet växer och tacka Gud för varje tillökning i församlingen och i de många skolorna å vårt stora fält. Men de ha också stora bekymmer, dessa farbröder och tanter, skall jag säga.

Vad ha de då för bekymmer? säger du.

Jo, det är så svårt att få inkomster och utgifter att gå ihop. »Rocken» (utgiftskontot) vill gärna bli för liten för denna stora och livskraftiga »gosse». Tänk på detta, då du nästa gång står inför din missionssparbössa!

Och bed för oss och våra kineser, att vi alla må få mera av Guds helige Ande, som är det viktigaste av allt.

Hedvig Rinell.

Yttre missionsfältet.

V. F. N:o 44 — 1924

Brev från Kiaochow.

Missionär J. A. Rin[illegible] skriver den
12 dec. 1923:
De nyutkomna missionärerna kommo
emellertid hit den 30 november. Re-
san hade gått bra. De voro nöjda
med vädret, båten och maten. Samt-
liga hade hälsa och voro förhoppnings-
fulla.
Dagen efter missionärernas ankomst
till Kiaochow hölls en bröllopsfest här
för Oscar och Hellen. De hade sam-
ligen. inför generalkonsuln i Shanghai
ett par dagar förut ingått borgerligt
äktenskap. Den religiösa akten här i
Kiaochow hölls i kapellet, som var
fint dekorerat och hade lockat dit en
mycket stor publik — från mandarinen
och gräddan av stadsbefolkningen till
och med den fattiga dagakarlen. För-
utom kineserna och svenskarna voro
ock flera amerikaner och tyskar när-
varande på bröllopet, så att det var
ett tämligen internationellt sådant. Tid-
ningarna observerade det också. Flera
tidningar ha skrivit vackert om det.
Situationen på fältet för övrigt sy-
nes vara tämligen oförändrad. Den
tillfångatagne franske patern är fri-
given. Denna gång frigavs han dock
icke genom diplomatiska underhand-
lingar utan genom krig mot rövarna.
Kineserna påstå att ett 70- à 80-tal rö-
vare därvid blivit skjutna. Här å
Kiaochow fält få vi fortfarande resa
omkring utan eskort. Jag är nyss
hemkommen från några dagars resa
till Longgiatsuen etc. Allt syntes vara
lugnt där.
Rövarna äro mycket aktiva å Kaomi
och Chucheng fält. En fransk pater
har nyligen blivit tagen väster om
Kaomi. Missionsstationen i Kaomi
bevakas numera dag och natt av solda-
ter. Missionärerna å de nämnda två
stationerna få icke resa ut utan sol-
dateskort. Men säkert är det natur-
ligtvis inte här heller, då grannhära-
dena äro så oroliga. Må Herren
skydda!
Jag har i dag erhållit en växel å
3,000 doll. från centralkassören. Med
denna har jag i allt fått mottaga 7,000
doll. — sedan mitt telegram med be-
gäran att få 10,000 doll. — för Kiao-
chow station avsändes. Missionsled-
ningen var vänlig nog att sända 10,000
doll. som svar på telegrammet. För
detta stannar jag i största tacksam-
hetsskuld. Förhållandet på de övriga
stationerna var emellertid sådant, att
de behövde dela upp de 3,000 dollarna,
som blevo över, då jag fått de 7,000.
Då detta var nödvändigt, har jag na-
turligtvis ingen anmärkning att göra
däremot. Jag håller nämligen före,
att man, så långt det är möjligt, är
skyldig att hjälpa varandra. Hoppas
dock att penningar snart skola an-
lända, så att jag får vad jag behöver
för Kiaochow och de övriga få vad
de behöva för sina stationer. De
pengar, jag emellertid har fått, ha
räddat mig ur den största nöden. Kan
inte med ord uttala hur glad och tack-
sam jag är därför. Jag känner mig
som jag vore räddad från att drunk-
na. Gud vare lov!
Kiaochow och Longgiatsuens försam-
lingar ha nyligen hållit var sina avål
lyckade skördefester. Verksamheten
går framåt som vanligt. Skolorna i
staden komma att sluta sitt läsår vid
jultiden. Tältet är ute på landet. Till-
slutningen är god.

V. S. № 18 — 1924

172

Hednaaposteln Paulus.

Ett föredöme för nutidens missionärer.

(Föredrag av J. A. Rinell å missionskonferensen i Kaomi, Kina, i mars 1924. Tryckes på begäran av konferensen.)

I Jakobs brevs 5:te kap. och 17:e vers heter det bl. a.: »Elia var en människa av samma natur som vi.» Det samma kan ock sägas om den store hednamissionären Paulus. Och i verkligheten sade han det också om sig själv. Då folket i Lystra ville offra för honom, rev han sina kläder och sade: »I män, vad är det I gören? Också vi äro människor av samma natur som I.» (Apg. 14: 15).

På för oss okända vägar hade hans förfäder, som tillhörde Benjamins stam och voro i besittning av romersk medborgarrätt (Fil. 3: 5; Apg. 22: 28) emigrerat till den hedniska staden Tarsus i Cilisien. Här föddes och uppfostrades Paulus — han kallades av greker och romare Paulus, men av hebreerna Saulus — efter judendomens alla regler. Detta bidrog ock i sin mån, att han från sin tidigaste barndom fick en djup avsmak för hedendomens avguderi och synder. Dessa hade han nämligen, som barn och yngling dagligen tillfälle att skåda.

I helt unga år fick Paulus resa till Jerusalem. Där sattes han i skola hos den lärde och beryktade rabbinen Gamaliel. Hos honom, som själv var en from man och förmanade judarna att icke strida mot Gud» (Apg. 5: 39), fick den unge och vetgirige ynglingen en sorgfällig och samvetsgrann judisk och farisëisk uppfostran. Denna blev honom och hans arbete senare till stor nytta.

Men den undervisning som Paulus fick av Gamaliel, ledde honom icke till Kristus. Det var först det underbara mötet med Gud utanför Damaskus, som gav hans liv en annan riktning. Från denna stund blev han emellertid en ny skapelse, en Jesuslärjunge. Och från denna tid kunde han ock räkna sin gudomliga kallelse att bliva missionär — »ett utkorat vittne både bland judar och hedningar, konungar och furstar». (Apg. 9: 15).

Men för detta nya uppdrag behövde han förberedelse. Även om man från Apg. 9:de kap. och 20:de vers sluter till, att han genast började predika den Kristus, som han förut förföljt, så är dock från andra bibelställen klart bevisat, att han drog sig undan för vidare studier. I likhet med Moses, Elia, Johannes Döparen och en hel del andra äldre och nyare tiders reformatorer behövde han en tids lugn för att utforma sina tankar, skaffa ro åt sitt upprörda sinne och i frid och lugn tala med Gud och sin egen själ. Han måste först skrifterna. Han måste jämföra sin nya tro med sin gamla. Han måste sitta vid Jesu fötter, som han förut suttit vid Gamaliels. Och efter detta kunde han säga: »Icke heller har jag lärt det av någon människa, utan genom uppenbarelse av Jesus Kristus.» (Gal. 1: 11, 12).

För dessa sina studier och meditationer valde han icke Jerusalem eller någon annan storstad, utan ensamheten i Arabien. Här beträdde han den heliga mark, där busken brunnit utan att förtäras, där granitklipporna bävat vid dånet av Guds åskor och där Gud själv steg ned för att tala till sitt folk. Och här lärde han sig tydligare, än de övriga apostlarna att inse, det kristendomen var en världsreligion, bestämd för alla folk. Han förstod, att den judiska och mosaiska teokratien endast var en förberedande uppfostringstid, vars skuggor och stadgar måste falla bort, då Kristus, livets verklighet, var kommen. Och i denna sin tro och upplevelse säger han till de troende i alla tider: »I haven icke kommit till ett berg, som man kan taga på, ett som brann i eld... I haven kommit till Sions berg och den levande Gudens stad, det himmelska Jerusalem». (Ebr. 12:18, 22).

I denna skola, ensam med Gud, tillbringade han sannolikt större delen av de tre år som förflöto mellan omvändelsen och sin näst därefter följande Jerusalemresa. (Gal. 1:18).

Men ännu var tiden icke inne för hans offentliga apostlagärning. I sin hembygd tillbringade han även en ganska lång förberedelsetid. Den slutade, då Barnabas uppsökte honom och förde honom till Antiokia. Där samarbetade de ett helt år. (Apg. 11:25, 26(. Det är svårt att säga hur lång den sammanlagda tiden från hans omvändelse till hans första missionsresa var, men under alla förhållanden omfattade den flera år. Först efter denna jämförelsevis långa väntan och grundliga förberedelse och prövning erhöll han Antiokia-församlingens kallelse att utgå som missionär. (Apg. 13:2). —

Innan vi gå vidare, önskar jag fastslå en del praktiska saker, som vi som missionärer kunna lära av Pauli hittills anförda erfarenheter.

1) Betydelsen av en god uppfostran i hem och skola. Paulus hade fått en sådan. Och den blev honom och hans arbete till stor nytta. Varje missionär och varje missionssällskap bör därför ha barnens och ungdomens uppfostran som sitt ögonmärke.

2) En god uppfostran ersätter icke den personliga omvändelsen. Det måste bli ett möte med Gud, ett avgörande, en nyfödelse. (Apg. 9:) Missionären måste därför i likhet med Paulus personligen ha gjort denna erfarenhet innan han går ut på fältet. Hans infödda medhjälpare, »anhängare» och församlingsmedlemmar etc. likaså. Utan detta blir religionen blott en form utan liv.

(Forts. å 8:de sid.)

3) För att bli missionär fordras det inte bara ett liv i Gud. Det fordras en särskild kallelse och utrustning. Herren sade om Paulus: »Denna är mig ett utkorat redskap...» (Apg. 9:15).

En aktad f. d. skolkamrat till mig, anmälde sig efter fullbordade studier som missionärskandidat till Afrika. Jag uttryckte till honom min glädje över att han »kände sig kallad», att gå till hedningarna. Han avbröt mig emellertid här med invändningen: »Jag tror inte, att man behöver någon särskild kallelse till det. Mitt förstånd säger mig, att jag bör gå dit, där jag bäst behövs och där mitt arbete kan bli till bästa och största nytta». — Han uttalade en vacker tanke. Men jag är övertygad om, att i händelse han blivit missionär — vilket han efter allt inte blev — skulle han mer än en gång under livets arbete och prövningar på missionsfältet, haft stor nytta av en personlig Guds kallelse, något i likhet med Paulus.

4) En missionär får inte rusa i väg till sitt arbete och till sitt arbetsfält oförberedd.

En aktad pastor i Sverige sade år 1906, då jag var på besök i hemlandet bl. a. ungefär följande: Missionären behöver inte kunna mer, än att på landets språk framstappla namnet »Jesus». Då hedningarna höra detta dyrbara namn, skynda de att mottaga Honom, som sin Frälsare». — Åter andra tro, att skolkurser, allmänbildning, specialbildning och t. o. m. språkstudier äro obehövliga. Vi som stå mitt uppe i missionsarbetet, veta dock att både det ena och det andra av dessa påståenden äro falska. Vi böra därför både som missionärer och fostrare av missionsarbetare komma ihåg, att den tid, som användes för att slipa skördelien, inte är förspild. Predikantfostraren, dr John A. Broadus i Amerika, sade därför en gång om sig själv: »Om jag på förhand visste, att jag hade tio år kvar av min arbetsdag i Herrens vingård, skulle jag använda sex av dem till förberedelse». Så ungefär gjorde ock Paulus. Därför blev ock hans liv och arbete så framgångsfullt.

Vår tid medgiver oss icke att följa Paulus på hans missionsresor. Men vi vilja dock åtminstone vidröra några, för honom karaktäristiska egenskaper, vilka gjorde hans liv så fruktbärande och vilka ännu i dag mana oss, ett yngre släktes missionärer, till efterföljd.

Det första jag då vill fästa uppmärksamhet vid är, att **Paulus var en man med ett budskap.**

Han trodde på den **historiske Kristus.**

Fastän han inte varit i tillfälle att känna Kristus efter köttet, icke heller att tala med honom, som Petrus, icke heller att luta sig till hans bröst såsom Johannes, trodde han likväl och frimodigt förkunnade att »Gud, efter sitt löfte uppväckte en frälsare Jesus, att rådsherrarna icke känt honom, att de genom att döma honom till döden uppfyllt profeternas utsagor, att de tagit ned honom från korset och

begravt honom, men att Gud uppväckt honom från de döda. (Apg. 13:23—32).

Han trodde att denne Jesus var *världsfrälsaren.*

»Till eder», sade han till judarna, »måste Guds ord först talas, men då I stöten det ifrån edor... så vända vi oss till hedningarna. Ty så har Herren bjudit oss: 'Jag har satt dig till ett ljus för hedningarna, att du skall vara till frälsning intill jordens ände!.» (Apg. 13:46, 47). Han trodde att Kristi religion skulle nedbryta skiljemuren mellan judar och hedningar, mellan trälar och fria, mellan män och kvinnor. »Ty», säger han, alla ären *i en* i Kristus Jesus.» (Gal. 3:28).

Han trodde, att denne Jesus Kristus, som himlarna för en tid måste återtaga, *skall komma igen.*

Och han trodde att denna Hans återkomst var nära för handen. Ja så nära, att han och de troende på den tiden möjligen skulle få bevittna Hans återkomst. (1 Tess. 1:15). Detta gav hans arbete lyftning. Detta hjälpte honom att utbärda svårigheterna.

Han trodde vidare på *de dödas uppståndelse och en avgörande dom.*

I 1 Kor. 15:de kap. m. fl. andra ställen framhåller han det naturliga i uppståndelseläran. Ja, han håller uppståndelsen så naturlig, som det sakförhållandet är naturligt, att döden har kommit i världen genom en människas olydnad. (1 Kor. 15:21, 22).

Och rörande domen säger han bl. a.: »Ty vi måste alla varda uppenbarade för Kristi domstol, för att var och en skall få igen sitt livs gärningar, allt efter som han har handlat, evad det är gott eller ont». (2 Kor. 5:10).

— Detta budskap bestod inte i klokt uttänkta fabler, icke heller hade aposteln fått det av människor, utan genom uppenbarelse av Jesus själv (Gal. 1:11, 12).

Och han inte blott *trodde* detta budskap för sin egen del. Han *förkunnade* det för alla han träffade. Han var en man med ett budskap. Och om vi vilja vara framgångsfulla missionärer, måste vi ock likna honom häri. Vi måste förkunna budskapet ifrån Gud.

Det andra hos aposteln, som tilldrar sig vår uppmärksamhet och manar till efterföljd, är *hans rena och goda samvete inför Gud.*

Så väl då det gällde att frambära det budskap, som han mottagit från Gud, som då det gällde att vandra inför Herren och sina medmänniskor, eller då det gällde att i smått och stort, i gott rykte och ont rykte, i medgång och motgång tjäna sin Gud och vara till nytta för sina medmänniskor.

Vem av oss skulle icke vilja lika uppriktigt som Paulus kunna säga vad han sade, då han stod inför det Stora rådet: "Mina bröder, allt intill denna dag har jag vandrat inför Gud med ett i allo gott samvete" (Apg. 23:1)! Eller, då han stod vid evighetens tröskel färdig att göra sitt livs bokslut och som summa summarum kunde säga: "Jag tackar Gud, som jag... tjänar, och det med ett rent samvete." (2 Tim. 1:3).

Är det någon människa i världen, som bör vara samvetsgrann, så är det missionären. Ty Gud och människor ha anförtrott *mera* åt honom, än åt de flesta andra. Därtill kommer, att han i många fall lämnas ensam utan kontroll.

Gud har visat honom förtroende, då Han kallade honom att bli missionär. — Skall han visa sig värdig detta förtroende?

Jesus Kristus har utsänt honom med ett tydligt program — predika evangelium; döpa dem som tro; lära dem att hålla allt, vad Mästaren befallt. — Skall han vara trogen detta program?

Missionsförsamlingen väntar mycket av honom. — Skola dessa förväntningar uppfyllas?

Missionsvännerna ha anförtrott honom sina, med självförsakelse hopsamlade penningar. — Skall han förvalta dessa, så att de bli förvandlade i himmelska mynt?

Missionsledningen är oförmögen att kontrollera hans tid och arbete. — Skall han det oaktat "köpa tiden" och vara trogen i sin gärning?

"En stor sky av vittnen" omgiver honom. — Skall han inför denna i ord och gärning värdigt representera sin Mästare och pryda Guds och Jesu Kristi lära i alla stycken?

Han intager en särställning i Guds församling. Han är ditsänd av andra. Han är inte beroende av församlingens understöd. — Skall han i denna sin ställning mottaga nåd av Gud, att skicka sig, icke som herre i församlingen, utan som tjänare?

Hans omgivning är i flesta fall hednisk. O, detta hedniska, sövande, försoffande och demoraliserande inflytande! — Skall han förmå behålla sin själ frisk och leva obesmittad av världen?

Här och på många områden har missionären att söka likna Paulus, göra vad han inför Felix sade sig själv göra: "Lägga sig vinn om att hava ett okränkt samvete inför Gud och människor". (Apg. 24:16).

Men aposteln Paulus framträdde inte blott som mannen med ett budskap, vilket han samvetsgrant framförde, utan han utmärkte sig ock för en *efterföljansvärd frimodighet.*

Han var frimodig, då det gällde att framföra sitt budskap.

Kort efter sin omvändelse predikade han frimodigt i synagogan i Damaskus och bevisade. att Jesus var Guds son (Apg. 9:20). En hel del av den publik. som då hörde honom, var nog inte vänligt stämd mot honom. Men han fruktade ej.

Inte heller fruktade han att resa till Jerusalem, trots det att han var okänd av eJsuslärjungarna där och hatad av Kristi fiender (Apg. 9:29).

Och sedan allt framgent predikade han oförskräckt var han drog fram: inför hög och låg, lärd och olärd, fattig och rik, fria och trälar, män och kvinnor. I likhet med sin Herre och Mästare visade han intet anseende till personen.

Då han, som fallet var t. ex. i Filippi, på grund av sitt budskap blev överfallen, ~~avklädd~~, piskad och kastad i fängelse, uppenbarade sig hans frimodighet och förtröstan till Gud bl. a. i sång och tacksägelse (Apg. 16:25).

I andra farliga situationer, såsom inför judarnas och romarnas domstolar, eller under farliga resor, eller omgiven av sjukdomar etc. visade han alltid samma lugna och självbehärskade frimodighet.

Intet kunde förmå honom att vika från plikten. Inte ens hans trosfränders tårar, böner och förmaningar. Till dessa sade han milt, men bestämt: "Varför gråten I så och sargen mitt hjärta? Jag är ju redo inte blott att låta mig bindas utan ock att dö i Jerusalem för Herren Jesu namns skull" (Apg. 21:13).

Paulus var en man, som man alltid kunde lita på. Han fruktade inte människor. Men han hade en barnslig fruktan för Gud. I likhet med Moses drog han framåt. Och i likhet med honom hade han den Osynlige likasom framför sina blickar. Och i Hans sällskap var han frimodig, i Hans kraft härdade han ut. Detta — den Osynlige för ögonen och i hjärtat — var nyckeln till hans frimodighet. Och den nyckeln böra ock vi, nutidens missionärer, använda. Då skola vi i likhet med Paulus bliva starka och frimodiga i Herren.

Men det var inte nog med att Paulus hade ett budskap, som han samvetsgrant och frimodigt framförde, han *koncentrerade detta både för sig själv och andra så, att det träffade liksom i en enda brännpunkt.*

(Forts. å 7:e sid.)

Guds ords påbud eller brott däremot, ha de valt sig en dålig vägvisare genom livet och komma, om de fortsätta så, att gå mycket vilse. Vårt samvete dominerar ej över Guds ord utan Guds ord över vårt samvete, och allt vad Guds ord påbjuder eller förbjuder bör för oss bli en absolut samvetssak.

Herm. H. Gustafson.

Hednaaposteln Paulus.

(Forts. fr. 1:a sid.)

Enär han inte önskade predika för andra och själv inte hålla provet, vägde han sig s. a. s. på helgedomens noggrannaste våg.

Han hade för sig personligen endast ett enda mål i sikte. Och det var att känna Kristus, att vara funnen i Kristus, att bliva lik Kristus. För detta levde han. "Att leva", sade han, "det är för mig Kristus" (Fil. 1:21). För detta kämpade han och späkte sitt kött såsom en som löper på kapplöpningsbanan (Fil. 3:14). Han önskade att fullborda sitt lopp väl. Utan detta var livet meningslöst för honom (Apg. 20:21).

Men å andra sidan önskade han tjäna Kristus. Han önskade göra människorna till Jesu Kristi tjänare. Och för detta mål uppoffrade han sig. "Kristi kärlek tvingar mig", sade han (2 Kor. 5:13—15).

Kärleken till Kristus och en döende värld förmådde honom att avstå från sina judiska fördelar, från sin världsliga ära, från sina sociala möjligheter. För denna lämnade han hem, fosterland, vänner och allt. För denna passion gick han hatad, föraktad och förföljd från stad till stad, från by till by, predikande Kristus och honom korsfäst. För denna uthärdade han bojor och fängelse samt faror av alla slag. För denna led han själv tåligt martyrdöden. Om någon människa varit nitisk och entusiastisk för Gud och för Hans sak, så var det Paulus.

Och nu står han framför oss i dag och tillropar var och en av oss: "Varen mina efterföljare, såsom jag är Kristi."

Och jag tror, att vi inte minst i koncentreringsfrågan böra vara hans efterföljare. Ty det är så mycket, som vill dela våra krafter och vårt intresse. Om vi därför inte äro vaksamma på

Från Kiaochow, Kina.

Ur J. A. Rinells rapport till konferensen i Kaomi i mars 1924.

De utländska arbetarna å Kiaochow station ha under året varit J. A. Rinell, Hedvig Rinell, Esther Wahlin och Oscar Rinell. I början av året deltog ock Egron Rinell i verksamheten före hemresan till Sverige.

I slutet av året hade stationen förmånen att få mottaga tvenne nya medarbetare. Den ena är fru Hulda Andersson, som kommit tillbaka från Mongoliet, och den andra är Hellen Colldén, nu Hellen Rinell, från Sverige.

Till Kiaochow station höra tre församlingar: Kiaochow, Longgiatsuen och Po. Av dessa har den sistnämnda tillkommit under året.

Om man för tydlighetens skull vill följa arbetet, såsom det är grupperat omkring nämnda församlingar, ställer det sig sålunda:

Kiaochow församling har under året bedrivit regelbunden, söndaglig verksamhet, utom i staden, å nio utposter. Å dessa ha åtta ordets förkunnare varit anställda. Dessutom ha två varit fast anställda för tältverksamheten. Tältmission har samlat stora skaror i hörhåll för evangelium.

I fjorton landsskolor ha av lika många lärare 270 elever under året mottagit undervisning.

För de tre församlingarna ha nio bibelkvinnor varit i verksamhet. Trots en del omskiftningar har dock i regel en av dem alltid följt tältet, två av dem ha arbetat i Longgiatsuen, två i Po och de övriga i Kiaochow.

Under året ha 34 personer blivit döpta. Församlingen räknar i allt 390 medlemmar.

Å Longgiatsuen-fältet har, sedan Po-församlingen bildades, regelbunden verksamhet bedrivits av lika många evangelister.

Skolornas antal har varit 15 med lika många lärare. Elevantalet har varit 261.

Under året ha 21 personer blivit döpta. Hela medlemsantalet är 214.

Församlingen i Po bildades sistlidne september månad av från Kiaochow och Longgiatsuen utflyttade medlemmar. Med de elva personer, som blevo döpta å församlingens födelsedag, räknade församlingen från början 93 medlemmar. Till sin föreståndare valde församlingen Oscar Rinell.

Som »hemgift» erhöll församlingen sex predikolokaler och sju skolor. Elevantalet i de senare var 121. De undervisades av sju lärare eller lärarinnor. Predikanternas antal var fem.

I Kiaochow stad finnas fem skolor: en för flickor, en för blivande bibelkvinnor och tre för gossar. Det nya flickskolhuset är nu en verklighet. Byggnaden inrymmer inte mindre än fyra skolor, eller avdelningar av skolor, nämligen småskola, folkskola, högre folkskola och skola för

April 17 th. 1924

Svenska baptistmissionärernas i Kina årskonferens.

Skolutbildningen vittomfattande.

Missionär J. A. RINELL.

Svenska Baptistmissionen har, som bekant, förlagt sin kinamission till provinsen Shantung, norra Kina. Dess missionärskår, som nu räknar ett 20-tal missionärer, höll i början av sistlidna mars månad sin sedvanliga årskonferens. Platsen för dess hållande var Kaomi. Funktionärerna blevo desamma, som under några föregående år, nämligen förste ordförande J. A. Rinell och förste sekreterare A. J. Lidquist.

Av de berättelser som respektive stationsföreståndarna avgåvo till konferensen framgick det bl. a., att missionen har fyra huvudstationer, 66 utposter med predikolokaler, 3 st. stora predikotält, vilka flitigt användas, 62 infödda predikanter och 21 bibelkvinnor. I missionens 7 församlingar, av vilka två hade bildats under konferensåret, funnos 1,770 medlemmar. Av dessa hade 240 blivit döpta under året. I 75 gosskolor och 14 flickskolor hade 1,722 barn och ungdomar mottagit undervisning — av dessa voro 239 flickor. Vidare hade omkring 2,000 elever besökt missionens söndagsskolor. Missionen hade sex internat, vari 152 manliga och kvinnliga elever varit inskrivna. Skolkursen i två av dessa — en för manliga och en för kvinnliga — motsvarar de svenska realskolornas. Dessa båda skolor äro förlagda till Kiaochow, men elever mottagas från hela missionen. Under året hade internatet för flickor i Kiaochow fått flytta in i ett nybyggt, rätt så rymligt och tidsenligt inrett tvåvåningshus. Kostnaden för detsamma uppgick till kr. 44,381:48.

En bibelskola för utbildande av predikanter och en för bibelkvinnor äro ock gemensamma för hela missionen. Den förra är förlagd till Kaomi och kursen pågår f. n. blott två månader. Den besöktes förra året av ett 30-tal elever. Den senare, som har en åtta månaders årlig kurs, hade åtta elever. Kursen för bibelkvinnorna är tvåårig. Sex studenter hade varit inskrivna i College och universitetet. Samtliga stationer hade hållit sommarkurser för sina arbetare. Därvid hade både praktiska och teoretiska ämnen avhandlats. Stor vikt hade ock lagts vid det andliga livets fördjupande. Ett litet barnhem med sju »hittebarn» hade ock nyligen startats.

I tre kliniker hade kinesiska patienter sammanlagt avlagt 16,411 sjukbesök. Utom dessa hade omkring 150 sängliggande personer en längre eller kortare tid vårdats å klinikerna.

Skriftspridningen visade följande siffror: Sålda helbiblar 119 ex., N. T. 138, bibeldelar och andra skrifter 10,000, kristliga tidskrifter 150. Utom dessa hade omkring 70,000 traktater blivit utdelade gratis.

En av de kvinnliga missionärerna nödgades under höstsidan på grund av sjukdom lämna fältet. Men i hennes ställe fick konferensen hälsa fyra »rekryter» välkomna till missionärskåren, fältet och arbetet. Fröken Nina Fredriksson, som på vårsidan ämnade resa hem till Sverige, beviljades fullmakt att å söndagsskolkongressen i Glasgow representera missionen. Från de svensktalande finska baptisterna i Finland förelåg en skrivelse, vari dessa uttryckte sin önskan att få samarbeta med vår mission i Kina. Några riktlinjer för ett dylikt samarbete uppdrogos. Det är att hoppas, att dessa skola antagas av vederbörande, så att samarbetet blir en verklighet.

Dyrtid på missionsfälten.

Arbetslöner, födoämnen etc. ha under de senaste åren stigit mycket oroväckande å vårt missionsfält. Missionsledningen i Sverige hade därför anmodat konferensen inkomma med nya löne- och kostnadsberäkningar. Som dessa torde kunna beräkna mera allmänt intresse, må följande siffror meddelas: Predikantlöner kr. 250:— till 300:—, löner till småskollärare och lärarinnor kr. 200:— till 250:—, bibelkvinnor kr. 200:—, understöd åt skolbarn kr. 100:— och barnhemsbarn kr. 150:—. Allt beräknat pr år.

Rörande offervilligheten hos kineserna är mycket övrigt att önska. Det kan dock upplysas, att den äldsta församlingen vid sidan av en hel del andra utgifter avlönar en infödd pastor och att de övriga församlingarna avlöna en eller flera arbetare. Vid sidan av ett 70-tal likasinnade församlingar i provinsen och jämförda med deras offervillighet, kommo tre av våra församlingar under år 1923 som n:o 10, 12 och 13. De övriga fyra kommo som n:o 23, 28, 32 och 33.

Barnen i småskolorna bekosta alltid sina böcker och skolmaterialier samt giva i regel alltid något till lärarens lön. I internaten hålla sig alla elever med böcker. Särskilt bland gossarna finnas många helt betalande. Och även i flickskolorna finnas några.

---

utbildande av bibelkvinnor. De två förstnämnda avdelningarna äro avsedda för stationens egna behov, men de två sistnämnda äro gemensamma för hela missionen.

I små- och flickskolorna har ett 30-tal flickor undervisats. Och i högre folkskolan och bibelkvinnoskolan ha 23 mottagit undervisning. Av dessa komma 8 elever på bibelkvinnoskolan.

Utom föreståndarinnan, som dagligen undervisat i nämnda skolor, ha två manliga och fyra kvinnliga lärare och lärarinnor bestritt undervisningen.

Småskolan för gossar har varit förlagd till det s. k. gamla kapellet. Elevantalet har varierat mellan 20—30.

I folkskolan för gossar har elevantalet varit 40. Flera av lärjungarna tillhöra Kaomi och Wangtai stationer. Tvenne lärare bestrida undervisningen.

I högre folkskolan för gossar åtnjöt under 1923 ett 40-tal elever undervisning. Missionens samtliga stationer, Chucheng undantagen, hade under året flera eller färre lärjungar där. Undervisningen bestreds av fyra lärare. Vid sidan av dessa ha ock Hedvig Rinell och den tillförordnade föreståndaren dagligen givit lektioner.

I Hwanghsien ha tre till stationen hörande studenter studerat.

År 1923 funnos på fältet 22 predikolokaler, 22 fast anställda predikanter, 40 skolor, 47 lärare och lärarinnor och 788 elever. Av eleverna voro 83 kvinnliga. I 36 s.-skolor ha i runt tal 900 personer mottagit undervisning. Under året blevo 66 personer döpta. Hela medlemsantalet var vid årsskiftet 686.

Skriftspridningen har varit livlig. Alla tre församlingarna ha längre eller kortare tid av året med egna medel avlönat skriftspridare.

Sjukvården har utövats på vanligt sätt. Den infödde doktorn har med sina två assistenter (en manlig och en kvinnlig), utfört ett gott arbete.

Hälsotillståndet å stationen har varit gott. Samtliga ha varit i stånd att obehindrat utföra sitt arbete. Verksamheten har ock gått sakta men stadigt framåt. Och då våra vänner å grannstationerna på grund av rövarehorderna varit förhindrade att resa ut på fältet, har Herren behagat låta oss obehindrat röra oss hit och dit, besökande våra skolor och utposter.

En svårighet, som vi under året till fullo fått dela med medarbetarna å de övriga stationerna, är den penningknapphet som varit rådande i missionen hela konferensåret och som fortfarande förefinnes. Må Herren leda oss i denna såväl som i alla andra missionsangelägenheter.

Man hoppas med tid[en] komma därhän med alla.

För att spara missionsmedel, men ändå underlåta medellösa elevers skolgång, håller man just nu på att samla en större fond, vars ränta skulle kunna utlånas till studenter i de högre avdelningarna. De medel som lånas ut måste dock, i likhet med skulden till missionen, återbetalas till kassan på vissa år. Under konferensåret hade kineserna själva insamlat till denna fond omkring 2,000 kr.

Den missionsbudget, som konferensen ansåg sig behöva begära från Sverige för 1923, belöper sig till kr. 147,522:—. En del av denna var dock alternativ.

Till den sedvanliga konferenspredikan, som brukar hållas under konferensen, beslutades att ock lägga en föreläsning över något aktuellt missionsämne.

Till svenska missioner i Kina och till en del personer och föreningar hemma i Sverige etc. sände konferensen sin hälsning. Bland de som ombedjas [...] dessa hälsningar och för övri[ga] [...]bedjas ihågkomma missionen i sina böner inför Gud äro ock denna tidnings redaktion och läsare.

J. A. Rinell.

Det uppväxande Kina en bön.

Y. S. 24 Dec 1914

För några år sedan kom en fattig kinesgosse till vår missionsskola i Kiaochow. Han hörde där att avgudarna voro döda beläten, som inte kunde höra eller hjälpa. Då hans moder ville taga honom med sig till en avgudafest, vägrade han att gå, "ty", sade han, "i missionsskolan har jag hört om den sanne guden, och jag vill därför inte mer tillbedja avgudar. Detta frimodiga vittnesbörd bidrog till både hans moders och broders frälsning. Båda fingo blott några år efteråt gå hem i frid.

En annan moderlös fattig gosse blev av sin troende fader sänd till missionsskolan. Han arbetade villigt och gärna. Blev själv under skoltiden förd från mörker till ljus. Efter slutade studier har han arbetat som lärare i landskola och som evangelist. Inte få ha genom hans arbete blivit förda till Kristus. Av sin lilla månadslön har han även under olika tider hjälpt fyra andra fattiga barn att åtminstone delvis betala sina skolavgifter. Han är en gärna hörd predikant och har tagit rätt stor del i tältverksamheten. Säkerligen har han ännu mycket att uträtta i Herrens vingård.

I en annan mission upptogs för några år sedan två fattiga flickor av en kvinnlig missionär. Hon sände dem till en skola, där de visade stor begåvning och flit. Efter slutade studier där, reste de till Amerika för att fortsätta desamma. De återkommo senare såsom kvinnliga missionsläkare och ha såsom sådana nedlagt ett storartat arbete bland sina lidande systrar i Kina.

Om den ena av dessa läkare berättas det, att hon för tjugu år sedan i sällskap med en missionär skulle besöka en sjuk familj i en stor stad. Folket började kasta sten på dem, så att de måste [r]ömma sig i ett hus. Detta gjorde ett så stort intryck på henne att hon beslöt sig för att börja läkareverksamhet i den staden. Och hon gjorde det utan understöd från sin mission. Först sedan arbetet började få bestämda former fick hon mottaga hjälp av denna.

Och vad är resultatet efter dessa få år av tjänande? Jo, hon har nu det präktigaste sjukhuset i hela missio[nen].

"Skulle vi inte också tillsammans med våra övriga lidande bröder och systrar snart kunna få ut en missionsläkare? Det är inte lätt för dem, som skola förestå våra skolor, då epidemier av varjehanda slag rasa runt omkring. De få inte mycket vila, då kanske 8 à 10 av oss ligga sjuka i feber och man inte riktigt vet vad utgången blir. De skola ju dessutom bestrida sin del av undervisningen om dagarna, leda möten, se till att allt är rent i skolan, föra räkenskaperna för hushållet och ha omsorg om både det andliga och timliga välbefinnandet. Och det är nog inte så lätt. Inte ens det senare, då det anslagna understödet alltid är det minst möjliga."

Y. S. No 48 – 1924

Fröken Doris Swedberg

anlände lyckligt och väl till Kiaochow, Kina, lördagen den 25 sistl. oktober. Dagen därefter hölls offentligt välkomstmöte för henne i kapellet i Kiaochow. Därunder hälsades hon hjärtligt välkommen till Kina, missionsfältet och arbetet.

Med anledning av att hon hade kommit ut särskilt för att undervisa skolbarnen och ungdomen, utgick en av talarna från orden: »Tag detta barn och uppamma det åt mig, jag skall giva dig lön». Därvid framhölls bl. a., att syster Swedbergs egna föräldrar, Missionsstyrelsen och missionsvännerna hemma i Sverige, Gud själv och nu den kristna församlingen och många föräldrar i Kina ville anförtro henne att uppfostra kinesbarnen för Gud. Som lön för detta arbete skulle hon bl. a. få erfara förnöjelsen av att gå pliktens väg, kärlekens väg, självförsakelsens väg, Guds väg. Hon skulle få åtnjuta ett gott samvetes vittnesbörd, föräldrars och målsmäns belåtenhet, glädjen av att se barnen växa upp till goda, nyttiga och gudfruktiga samhällsmedlemmar och till sist få höra de välsignade orden från Jesu egen mun: »Väl gjort, du gode och trogne tjänare...».

I sitt svarstal framförde [hon] S. hälsningar från Sverige, tack[ade] för det varma välkomnandet [...] vid stationen och nu i kyrkan, [...] sig vara glad att nu äntligen [ha] kommit till sitt längtans mål. H[on] önskade intet högre, än att få bli[va] till nytta och bad de närvarande [att] med henne bedja Gud därom — något, som jag tänker varje mi[s]sionsvän vill göra.

J. A. Rinell.

Y. S. No 49 – 24

Inbördeskriget i Kina

först i södra sedan i norra Kina, har dess bättre icke hittills så särdeles mycket berört vår mission och vårt missionsfält i Shantung.

Kinas »Starke man» — Wo P'ei-fo — segrade, som bekant, i södra Kina, men var från början mindre framgångsfull mot sin rival — Chang Tso-lin — i norr. Då den kristne generalen — Feng Uh-siang — såg det meningslösa blodbadet, beslutade han sig för att genom den djärva kuppen, Pekings intagande, söka göra ett hastigt slut på kriget. Den »Starke mannen» blev härigenom med ens svag. Han måste lämna fronten mot general Chang och med en utvald skara soldater draga sig ned till Tientsin, varifrån han efter att ha fått nödig förstärkning från de olika provinserna ämnade tåga mot Peking. Men motståndarna gjorde under tiden nya landvinningar vid fronten. Järnvägsförbindelsen avskars för hjälptrupperna, Shantungprovinsen förklarade sig oberoende och Wo P'ei-fo tvingades att söka sin räddning å ett i Tientsin liggande skepp för att fara till sina vänner i Tsingtao. Men militärguvernören i Shantung tvingade honom med vapenmakt att avstå från landstigningen i provinsen. Därjämte lät han avsätta civilguvernören i Tsingtao (förut tillsatt av Wo P'ei-fo) och tillsatte en annan, stängde platsbanken och konfiskerade dess egendom. — Vart den förut så mäktige generalen sedan tagit vägen, vet man i skrivande stund icke. Men man hoppas allmänt, att kriget härmed praktiskt är slut.

Wo P'ei-fo är en Shantung-man. Under hans välmaktsdagar åtnjöt han stort anseende och samtliga voro stolta över att kunna kalla honom för en »av de våra». Provinsen har för hans räkning under inbördeskriget å den norra krigsteatern offrat två brigader av sina bästa soldater, vilka annihilerats. Den har utom en massa järnvägsmaterial etc. etc. även offrat 10 miljoner do[llar] [...]

Almunge baptistförsamling har kallat pastor Erik Dahlner, Storvreta, till predikant och föreståndare. Kallelsen har besvarats jakande och tillträdes [...]

Y.B. N:o 47 – 1924

Yttre missionsfältet.

Församlingsbildande i Gå-tà
(Kaomi distrikt).

Fredagen den 19 sept., en stund efter det morgontåget från Kiaochow anlänt till Kaomi, drog en lång karavan ut genom järngrindarna från sistnämnda missionsstation. Den bestod av tre täckta åsne-kärror och en skottkärra samt en lång rad soldater, som med sina korpraler tycktes eskortera oss på den "farliga" färden. (Mandarinen fruktar nämligen ständigt för rövare och vågar ej släppa ut missionärerna på landsbygden utan eskort.) I den första kärran sutto missionär A. Leander med fru, i den andra fröken Ester Wahlin och undertecknad samt i den tredje tjänarna med trossen. Skottkärran förde soldaternas packning. Fröken Wahlin hade samma morgon anlänt från Kiaochow, och undertecknad uppehåller sig f. n. i Kaomi efter flera veckors vistelse i Tsingtao för hälsans skull, i bidan på tillfälle att återvända till Chucheng. Målet för vår färd var byn Gå-tà, belägen drygt 2 mil söder om Kaomi missionsstation.

F. m. var först solig och klar, en smula för het kanske, men så småningom seglade stora moln fram över himlen och skymde solen, så att det blev svalare. September månad lär vara en av de bästa i vår provins, vad väderleken beträffar. Väglaget var också ganska fördelaktigt, och de halsbrytande passagerna färre än vanligt är i dessa trakter. Byarna pryddes nu överallt av ståtliga solrosor, som tycktes bugande hälsa oss, då vi nalkades. Frampå dagen nådde vi vårt mål, Gå-tà by, där Kaomi stora tält var uppsatt. Där skulle en ny församling bildas följande dag. Vi togo in i den nyreparerade goss-skolan och inredde oss rätt så bekvämt där. Senare anlände missionär Rinell direkt från Kiaochow, lagom till den framdukade middagen. På platsen vimlade det av kinesiska ombud från olika församlingar, och missionen hade berett dessa tillfälle att äta gemensamt vid stora bord med tält-tak över, ute på skolgården. På kvällen hölls ett välkomstmöte i tältet, lett av br. Leander.

Följande dag anlände nya missionärer, nämligen fruarna Lisa Lidquist och Hellen Rinell samt br. Oscar Rinell. Den sistnämnde hade vågat försöket att taga sig fram med cykel på oländiga vägar, vilket lyckats så till vida, att han långa stycken fått leda sin "häst".

Efter ett f. m.-möte, då två kineser predikade, hölls den egentliga högtidsstunden från kl. 2. Denna varade i flera timmar. Tältet var dekorerat med flaggor, och som ombudsmärken hade stora pappersblommor utdelats. Som ordf. vid församlingsbildandet fungerade br. J. A. Rinell med två kineser som sekr. En äldre kines, Li-Young-Shung, en av de första kristna på platsen, framställde i ett tal den nya församlingens förhistoria och påpekade, huru för 20 år sedan evangelium var okänt i trakten. De första missionärerna, som verkade där, voro J. A. Rinell och J. H. Swordson, som biträtts i kvinnoverksamheten av fru Hedvig Rinell och fröken Esther Wahlin. Som Gå-tà hör till Kaomi distrikt, har br. A. Leander på senare åren helt och hållet övertagit verksamheten där, givetvis biträdd av sin fru. Gubben Li slutade sitt tal med att framföra sitt och församlingsgruppens varma tack till de närvarande missionärer, som deltagit i evangeliseringsarbetet och bad även, att deras tack till "moderförsamlingen" i Sverike skulle framföras. Därpå följde namnupprop av de 445 medlemmar, som begärt utflyttning ur Kaomi församling för att bilda den nya Gå-tà församling. Efter ytterligare några formaliteter valdes br. Leander till pastor, och den nya församlingen förklarades bildad. Br. Leander övertog omedelbart ledningen av förhandlingarna och valen fortsattes. Till sekr. och 3 diakoner tillsattes kineser, under det att br. Leander blev vald även till kassör. Det hela avbröts emellanåt av sång och bön. Dagen avslutades med ett kvällsmöte med bibelutläggning av en infödd evangelist.

På söndagens f. m. var det först predikan av br. J. A. Rinell över Fil. 4: 3, därpå församlingsmöte, då 15 kineser av olika åldrar, manliga och kvinnliga, avlade bekännelser om sin tro på Kristus. 11 av dessa beviljades dop och församlingsgemenskap. De döptes av br. Leander samma dag vid 3-tiden i en murad dopgrav under bar himmel. En stor högtidsstund. På e. m. var det så predikan av br. Oscar Rinell, varefter de nydöpta hälsades välkomna till församlingen. Br. Leander höll därefter ett allvarligt tal till de nya diakonerna med ledning av 1 Tim. 3. angående vad både Gud och församlingen har rätt att fordra av dem. De komma längre fram att avskiljas, sedan de först efter Herrens ord prövats i tjänsten. — Under den följande brödsbrytelsen, som leddes av br. Leander, tjänade de för första gången. Även br. Rinell och den infödde pastor Wång från Kiaochow biträdde härvid.

På söndagskvällen hölls avskedsmöte med tal av syster Wahlin, br. Leander m. fl. En liten kör, bestående av missionärer och infödda evangelister, sjöng manande väckelsesånger vid detta och andra tillfällen.

Så hade de intressanta dagarna gått till ända. Feststämning vilade över Gå-tà, och man förstod, att för de kristna på platsen var denna händelse efterlängtad. Den nya församlingens medlemmar bo dels i byn Gå-tà, dels i byarna runt omkring. Den har 7 utstationer och 14 skolor, därav en flickskola (i Gå-tà), alla de övriga goss-skolor. Verksamheten ser lovande ut. På samma gång som vi tacka Gud för vad som redan skett där, böra vi även understödja vingårdsarbetet däromkring med våra varma förböner.

Även för missionärerna var det högtidligt att sammanföras på detta sätt. Det stora gemensamma genomträngde oss alla. Samvaron mellan mötena var gemytlig, och måltiderna avåtos gemensamt under värdinneskap av fru Leander. Även soldaterna skötte sig ordentligt, tjänstgjorde som vaktmästare i tältet och voro f. ö. uppmärksamma åhörare. Gud give, att även bland dem Ordet måtte bevisa sin kraft till frälsning.

På måndagens morgon skingrades så den stora ombudsskaran och missionärerna, kärrorna gingo åt olika håll — en välte utan farliga följder — vädret var fint, och så småningom hamnade man litet var i hemmets lugna sköte.

Kaomi i sept. 1924.

Tilti Schlyte.

Missionsbaneret

Från svenska baptistmissionens fält i Kina.

N:o 51 1924

Trots inbördeskrig, rövarehorder och andra oroligheter har det behagat Herren att låta arbetet fortgå och även krönas med framgång utefter hela linien.

178

Ny församling.

Nyligen bildades missionens 8:de församling å vårt Kina-fält. Inte mindre än 445 personer hade mottagit löfte av och flyttningsbetyg från församlingen i Kaomi i avsikt att bilda egen församling. Då församlingen på sedvanligt sätt blivit bildad, fick den redan följande dag ytterligare genom dop upptaga elva personer. Den fick sålunda starta med en medlemssiffra av 456 personer. Fastän den är en s. k. landsförsamling, är den dock för tillfället den största i missionen. Fältet, där den är förlagd, har ock varit bearbetat genom vår mission i omkring tjugu år. I början såg det nog så mörkt ut. Katolikerna ville kväva den sådd, som började växa. Men Guds or[illegible] behåller segern. Arbetet har icke va[illegible] fåfängt. Må det nu behaga Herren [illegible] giva den unga församlingen en lika g[illegible] fortsättning som början!

Mycket arbete.

Trots all ofullkomlighet och alla brister, vilka missionärerna äro de första att om än med smärta medgiva, ligger det dock mycket arbete och många böner och förböner bakom dessa siffror. Som emellertid flera kära vänner, som läsa dessa rader, ha »aktier» i detta arbete, må de manas till glädje och tacksamhet inför Gud för det som vunnits. Utan edra förböner och ekonomiska hjälp skulle arbetet icke ha kommit dit, där det nu är. Må därför varje missionsvän, varje förebedjare och offrare mottaga missionärskårens och den kinesiska konferensens djupt kända tack för vad den gjort — det var vad konferensen vill ha framfört.

Framtiden.

Framtiden! Ja, vad skall jag säga om den? Den hör Herren till. Det är vår plikt att tänka, resonera, planera, bedja och arbeta. Och då man ser på framtiden från den ekonomiska sidan, ter den sig mörk, mycket mörk. Missionsledningen i Sverige synes icke kunna gå i land med att draga hela det lass, som för tillfället väntar dragare. Vi nödgas nog därför, om inga oförutsedda hjälpkällor öppna sig, avsevärt reducera arbetet och omkostnaderna för kommande år. De infödda församlingarna äro nämligen ännu oförmögna att effektivt träda under bördorna. Men detta betyder tillbakagång. Och tillbakagång betyder ohörsamhet mot den himmelska rösten, som än i dag säger: »Tala till Israels barn, att de draga framåt.» »Framåt!» är lösenordet. Framåt i tro, lydnad, offer, försakelse, förbön. Och om Guds folk går den vägen, är framtiden — såsom d:r Judson sade — »lika ljus som Guds egna löften».

Kiaochow, Shantung i oktober 1924.

J. A. Rinell.

V. S. N:r 52. 1924

Från en baptistkonferens.

De amerikanska sydstaternas baptistmission i Shantung, Kina, höll i medio av sistlidne november sin sedvanliga kineskonferens. Mötesplatsen var Tsingtau.

Många ombud, god framgång, många omvända.

Missionen har i år låtit uppföra en stor, praktisk och fin kyrka i Tsingtau. I denna samlades, vid sidan av ett rätt stort antal utländska missionärer, 110 manliga och 28 kvinnliga kinesiska ombud. Dessa representerade nära nog ett hundra församlingar med i runt tal 15,000 medlemmar. Överläggningarna omslöto prediko-, skol-, skriftspridnings- och läkareverksamheten. De två första dagarna voro helt anslagna för den kvinnliga verksamheten bland kineserna, omkring tre dagar mera för den manliga och de två sista för väckelse och det kristliga livets fördjupande. Rapporterna talade om framgång, många omvända; talrika dopkandidater och flera nybildade församlingar. Allt tydde på att arbetet under året icke hade varit förgäves. Framtiden avspeglade sig genom trons synglas lika ljus som Guds egna löften.

Framstående gästdeltagare.

Konferensen hade under de två sista dagarna förmånen att ha trenne, nyss från Amerika utkomna talare och sångare med sig. Huvudtalaren bland dem var den synnerligen kraftige och i vida kretsar kände predikanten dr William E. Biederwolf. Han talade flera gånger och i flera kyrkor. En gång talade han utan tolk i den tysk-lutherska kyrkan uteslutande för sådana som förstodo engelska språket. En gång talade han å "City Hall" uteslutande för japaner och flera gånger i presbyterianernas och baptisternas kyrkor. I de senare voro talen adresserade till kineserna. Massor av människor strömmade till för att höra. Och ett 20- à 30-tal kineser och japaner gåvo vid vardera mötet tillkänna, att de ville börja ett nytt liv. Det var ande och kraft i vittnesbördet. Och frukten uteblev icke.

Plan för ett givande bibelstudium.

Bland de tre amerikanska gästerna var en dam. Hon hette Grace Saxe. Hon har förut i tio års tid följt Billy Sunday's väckelsemöten i Amerika och hållit bibelklasser med de omvända. Hennes tal och möten gingo ut på att försöka förmå åhörarna att planmässigt studera Guds ord. Hon rekommenderade att man under bön till Gud dagligen skulle läsa åtminstone ett kapitel. Vid varje kapitel eller bibeltext skulle följande fem teoretiska och fem praktiska frågor uppställas och besvaras.

I. T e o r e t i s k a: 1) Varom handlar detta kapitel? 2) Vilken är huvudlärdomen i detsamma? 3) På vilken vers eller vilket ord i det lästa ligger tyngdpunkten? 4) Vem är huvudpersonen i detta kapitel? 5) Vad lär detta kapitel om Jesus Kristus?

II. P r a k t i s k a: 1) Innehåller detta kapitel något som jag bör följa? 2) [illegible] iller det något, som jag bör u[illegible] 3) Innehåller det något uppdrag, som jag bör utföra? 4) Innehåller det något löfte, som jag bör tillägna mig? 5) Innehåller det något varom jag bör bedja?

"Liv i mig igen."

Den tredje personen i sällskapet hette Homer Rodeheaver. Han var sångare och musikant. Hade följt Billy Sunday, som sådan, i tretton år. Och o, vad han sjöng och spelade! En trött och utarbetad missionär, som satt vid min sida, yttrade bl. a.: "Jag har känt mig så utarbetad, trött och orkeslös de sista dagarna, så jag har varit oförmögen att deltaga i konferensen, som jag velat, men mr R:s sång och musik har satt liv i mig igen. Jag känner mig nu som en annan människa. Det var just det jag behövde". Ja, den sången! Hur skall den inte verka, då den rullar den trötte pilgrimen till mötes "såsom ett dån av många vatten"!

De döendes religion.

Under konferensen omtalades ock bl. a. en rörande händelse från den förskräckliga jordbävningen och eldsvådan i Japan förliden september månad. Under eller efter jordbävningen sökte inte mindre än 32,000 japaner och andra personer att rädda sig å en öppen plats, som troddes vara säker. Men jordbävningen följdes av en all[illegible]

179

uppslukande eldsvåda. Eldflammorna omringade de olyckliga. Ingen undanflykt, ingen möjlighet till räddning. Bland skaran fanns en troende japan. Han klättrade upp på en sten och tillropade de dödsdömda, att de i likhet med den botfärdige rövaren skulle använda det sista ögonblicket för att söka nåd och förlåtelse hos Gud för sina synder. Men en del hånade honom. Några kastade jordkokor och stenar på honom och skränade: "Ned med dig! Vi vilja inte ha med religionen att skaffa. Bort med Kristus! Bort med Konfucius! Bort med Buddha! Bort med shintoismen! Gudar, som behandla oss på detta sätt, vilja vi inte ha något med att göra". Men predikanten fortsatte att visa sina landsmän till Kristus. Och mitt i detta stora virrvarr, i denna dödsångest, i denna sena timma, sökte och funno många sin Frälsare och kunde som frälsta själar möta sin Förlossare.

Denna händelse betonar den gamla, kända sanningen, att Kristi religion är de döendes religion. Vid döden är det ingen annan som duger. Gör den därför i dag till din religion. Du behöver den i livet och sist i döden. Och då den är den enda religion, som duger i döden, så använd tiden väl för att göra den känd för alla, som sitta i "dödens skuggas dal"!

J. A. Rinell.

Litteratur

Y.S. № 52 – 1924

Svenska Baptistmissionen

har nu i Shantung, Kina, 8 församlingar med tillsammans 1,030 medlemmar. Av dessa ha 181 blivit döpta under året. Den har 54 kapell med fast infödd predikant. Predikanternas och bibelkvinnornas antal uppgå till 71 och boksäljarnas till 6 st. I 87 gosskolor undervisas 1,720 elever och i 13 flickskolor 248. Insamlade medel för verksamheten (inackorderingsskolorna oberäknade) uppgår för konferensåret till kr. 5,450:20.

Om 30 kineser i minuten

ginge förbi en viss punkt och hölle på därmed dag och natt, så skulle det ta mer än 25 år innan alla hade passerat.

Vad missionen kostar.

Man hör ofta frågas: »Betalar det sig att missionera?» Det borde snarare frågas: »Vad kostar det att missionera?» Vad kostade det Jesus själv? Jo, det kostade honom hans eget liv och blod. Huru mycket har det kostat dig? Tänk noga efter! Svara sedan!

Fångvaktaren i Filippi

var under en och samma timme en:

1) otrogen hedning,
2) ivrig frälsningssökare,
3) jublande kristen och
4) framgångsfull själavinnare.

30 år i Kina.

Tre av våra Kina-missionärer kunde den 12 sistlidne april fira 30-årsdagen av sin första ankomst till Kina. Dessa tre voro makarna J. A. Rinell i Kiaochow och fru Anna Lindberg i Chucheng. De gratulerade varandra och minnesgoda vänner och medarbetare uppvaktade dem med anledning av märkesdagen. Glädjande nog äro alla tre missionärerna i trots av de 30 åren i Kina fortfarande i besittning av god hälsa och full arbets-

Y.S. № 1 – 1925

Missionären Egron G. Rinell

återkom till vårt missionsfält i Kiaochow, Shantung, Kina, tisdagen den 2 sistlidne december. Vid stationen i K... han av ett par hundra personer, vilka alla ville hälsa honom välkommen »hem». Sedan dess ha talrikt besökta välkomstmöten hållits för honom. Hans långa resa hade i allo gått bra. Han var vid framkomsten frisk och hurtig. Säger sig vara glad och tacksam över Guds nådeliga beskydd och över det han hört, sett och lärt, medan han varit »borta», samt är även glad över att vara »hemma» igen.

Y.S. № 9 – 1925

Från Peking,

Kina, skriver missionär J. A. Rinell i enskilt brev till oss följande, som vi äro vissa om att alla våra läsare intressera sig i att få kännedom om.

Ber härmed få meddela, att min hustru opererades för gallsten här å det Rockefellerska lasarettet i Peking den 21 d:s. Operationen utföll lyckligt. Patienten stod den ock över förväntan väl. Inga komplikationer. Ingen sårfeber. Allt tyder på ett normalt tillfrisknande.

Näst Gud stå vi för detta lyckliga resultat i tacksamhetsskuld till institutets utmärkta läkare. Alla ha varit utomordentligt snälla. Till den sjukas särskilda komfort har hon ock fått vårdas av sina egna döttrar, som äro sjuksköterskor här.

Kära hälsningar medfölja!

Broder!

J. A. Rinell.

VECKOPOST Ungdomens V.S. 1925 N:19.

Ett lyckligt kinesiskt brudpar.

Herr och fru Ki.

Äktenskap ingicks för någon tid sedan mellan första lärarinnan i Kiaochow flickskola, fröken Fann Hsiang-lan, och evangelisten Ki Dong-tang, Kiaochow, Kina. Båda kontrahenterna ha graduerat från våra högre skolor i Kiaochow. Båda ha såsom helt unga blivit vunna för Herren och senare visat sig nyttiga i Hans tjänst. Båda ha i olikhet med de allra flesta kontrahenter i Kina gift sig av kärlek och fri vilja, vadan det är att hoppas att deras förening i fortsättningen skall bliva lycklig och bliva till ett gott föredöme för andra.

Bruden, som är en begåvad och intelligent kvinna, gjorde ett så fördelaktigt intryck på missionssekreteraren C. G. Lundin, då han i egenskap av missionsinspektör besökte missionsfältet, att han tog initiativ till att hon skulle få [illegible] ...ska språket för att senare i sällskap med någon missionär följa med hem till Sverige för att intressera för missionen. Fröken F., som själv var livligt intresserad för planen, kastade sig med hänförelse över språkstudierna och gjorde mycket vackra framsteg. Men så kom budet hemifrån, att resan tills vidare måste inhiberas. Missräkningen blev stor. Hon har dock nu anträtt en annan resa — resan till och i det "äkta ståndet". Må den bliva så fri som möjligt från missräkningar, och må hon och hennes man i fortsättning få nåd att bliva till nytta för Gud och Hans verk i Kina.

J. A. Rinell.

Y. F. № 15

Fru Hedvig Rinell,
som sistlidne januari månad hade att genomgå en svårare operation för gallsten å Rockefellerska institutet i Peking, är nu åter tämligen återställd till sin hälsa och befinner sig åter å vår station i Kiaochow. Under hennes sjukdom har sonen Egron Rinell förestått en del av hennes arbete i flickskolan och fru Hellen Rinell har förestått handarbetet därstädes.

Avskedsmöte för Leanders.
Bland avskedsmöten som hållits för missionärsparet Leander, vilket nu står färdigt att via Shanghai och Suez resa hem till Sverige, har ock ett hållits i Kiaochow. På söndagsförmiddagen samma dag predikade br. L. för fullsatt hus evangeliskt och gott. På eftermiddagen hölls farvälmötet. Därvid sade både syster och br. L. sitt tack och farväl dels i tal och dels i sång. Ombud från Kiaochow, Wangtai, Longgiatsun och Po's församlingar tackade dem för gott arbete och överlämnade till dem en väggprydnad som minne. Festföremålen tillönskades en angenäm resa, en välbehövlig vila och ombådos att framföra församlingarnas och missionärernas tack och hälsningar till missionsvännerna i Sverige samt bjödos redan nu att vara välkomna tillbaka. — Familjen Leander reser i sällskap med familjen R. Eriksson från Örebromissionen. De börja sin långa resa den 17 mars. Gud skydde dem alla!

J. A. Rinell.

... icke gjort oss någon skada. Gud har i alla avseenden hållit sin skyddande hand över både oss och verksamheten. Och vi få i förtröstan på honom taga en dag ett ögonblick i sänder även i fortsättningen.

Min hustru, som sedan den 1 sistlidne maj varit i Peking för en andra operation, varvid en tumör i tarmen jämte omkring 6 tum av den inflammerade tarmdelen borttogos, väntas hem i slutet av denna vecka. Så långt man nu kan se och förstå, är roten till ett mångårigt lidande borttagen och förhoppningar till en full hälsa förefinnes. Familjen och många med den glädjas och tacka Gud därför.

För att få detta ... hem till Sverige så fort som möjligt, komma de att sändas luftvägen från Moskva. Få se hur lång tid brevet då tar.

Kära hälsningar till alla vänner och förebedjare.

Kiaochow den 14 juni 1925.

J. A. Rinell.

landet begiva sig till Kina missionsfälten de år.

№ 28 — 1925

Från Kina.

Från missionär Rinell, Kina, har brev anlänt, poststämplat i Kiaochow den 15 juni, i Harbin den 18 juni, i Moskva den 1 juli och i Stockholm den 6 juli.

Missionär Rinell skriver:

»Hittills lugnt» Dessa två ord telegraferade missionärerna i Kiaochow som svar å ett telegram, som vår generalkonsul i Shanghai vänligen tillställde oss den 10 juni för att finna ut huru missionärerna här under dessa orostider hade det. Och så vitt jag vet, kunna vi å samtliga huvudstationer här även i dag (d. 14/6) säga detsamma. Vi ha hittills inga oroligheter eller demonstrationer att notera. Vår skolungdom ha i dessa dagar avlagt sina examina, utan att visa missbelåtenhet vare sig mot Gud eller människor. Dagens gudstjänster (det är söndag) hade i huvudsak samlat fullt hus. Ett välgörande regn har nyligen fallit. Därigenom har folkets bröds-oro rätt mycket lugnats. Tiderna äro dock fortfarande tryckta och födoämnena äro abnormt dyra. Hemliga föreningar äro talrika. Dessa ha samlat många anhängare både i städerna och på landsbygden. Fastän vi ej känna deras program, är det dock rättvist att säga det de ...

Det var en vacker syn, och vi önska dem lycka och Guds välsignelse i fortsättningen.

Ett par veckor innan skolavslutningen, nämligen den 30 maj, skötos som bekant åtskilliga studenter och andra personer i en demonstration i främlingskvarteren i Shanghai. Händelsen har väckt världens uppmärksamhet på Kina och är ju känd även i Sverige.

Reuters telegram ha dock kanske lite ensidigt relaterat förloppet.

Vi äro glada över att våra ungdomar ha varit lugna hela tiden. Dock är det mycket lätt att förstå, att skolungdomen i Kina, som vet mera än de flesta andra av sina landsmän, ha varit ledande i demonstrationerna landet runt. Dessa ha förnämligast riktats mot engelsmännen och japanerna, vilka ha fått skulden för katastrofen i Shanghai.

Saken är ej längre endast en arbetskonflikt. Den har en stor politisk räckvidd. Det gäller att frigöra Kina från utlänningarnas makt. Exterritorialitet och ojämna traktatbestämmelser måste avskaffas. Kina vill vara fritt! Och varför icke?

Överord ha uttalats och oansvariga handlingar ha begåtts av kineser å somliga platser som resultat av uppjagade känslor och hat. Folket är uppretat.

Somliga makter söka göra gällande, att det hela planlagts av bolsjeviker och att Kinas studenter och folk äro bolsjeviker. Detta kan blott vara till en bråkdel sant, för så vitt som icke alla patriotiska rörelser kunna kallas bolsjevikiska. Det vill synas, som om de ansvariga för Shanghai-skjutningen måste komma med sådana beskyllningar för att försvara en sjuk sak.

Man har även blivit mycket förtörnad över de missionärer, som vågat öppet taga parti för Kina. Missionärerna och deras skolverksamhet m. m. ha fått skulden för det skedda alldeles som under boxarupproret. De äro Kinas värsta fiender — så låter det från somliga håll. Vi måste erkänna, att missionsarbetet har, och bör ha, som en naturlig följd att väcka folk och låta dem inse sitt människovärde och likställighet. Men är det något orätt i detta?

Tiden är allvarlig! Vi få väl dock hoppas att det jämnar ut sig snart, men det är också att hoppas, att västerlandet hädanefter kommer att behandla kineserna som folk, att maktspråket må tystna, att kineserna må få tillbaka sina landområden och övriga rättigheter, att utlandet ej längre förstör folket med opium, morfin och krigsmaterialier och slutar upp med att blåsa under inbördeskrigen, men att sann vänskap på jämnlikhetens basis må upprättas mellan rikena och att den sanna broderskärleken, Kristi kärlek, må göra Kina till ett lyckligt och ett fritt folk, det är vår högsta längtan och vårt mål.

Eder för Kina

E. G. Rinell.

...är med snörade fötter skola betala en månatlig skatt från 20 t. o. m. 50 cents.

Den kristne generalen.

En tidningsman har nyligen åter intervjuat den kristne generalen Feng Uh-hsiang. Generalen meddelade honom därvid bl. a., att av en soldatavdelning å 120,000 man, som står honom närmast (han har eljest mycket flera soldater under sitt befäl), 70 proc. av manskapet och 95 proc. av officerarna bekänna sig vara kristna. Bruket av tobak och starka drycker är förbjudet. Besökare få icke röka, då de avlägga sitt besök i lägret. Själv lever han mycket enkelt med hänsyn till mat och kläder. Han stiger upp kl. 5 f. m. och arbetar sedan till dess att solen går ned. Han umgås flitigt med sina soldater och känner alla sina officerare. Inga bordeller eller dåliga nästen få finnas i närheten av lägerplatserna. Utom det att han själv tar verksam del i soldaternas andliga fostran, avlönar han icke mindre än 80 fältpredikanter. På frågan, om han, i händelse han bleve president, icke skulle införa totalt spritförbud, lär han ha svarat, att han önskade icke vara något annat än soldat, att hans mål var att förena Kina, men om han hade makten i sina händer, skulle han införa allmänt spritförbud.

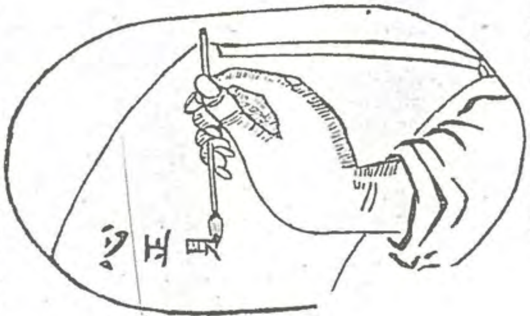
J. A. Rinell.

siskt fiskaresamhälle ... hämta ett antal
missionärer. Bland dessa voro ock
6v baptistmissionens medlemmar — fy-
... vuxna och ett barn. För att kom-

krigsfartyge
ordning för afres
nattlogis ... kade
dad a

 182

Glimtar från Kina i ord och bild.

Hur man skriver kinesiska bokstäver.

Kineserna skriva med pensel och tusch. Raderna börja i det översta, högra hörnet på arket och äro lodräta. Nästa rad börjas till vänster om den sist avslutade. Kineserna börja sålunda sin skriv- och läsebok där vi avsluta den. Som de i allmänhet ha ett tecken för varje begrepp, bli deras invecklade och besynnerliga figurer svåra att hålla reda på. — Vidstående bild visar hur de hålla penseln, då de skriva. De två fullt avslutade figurerna i skriften äro *»sin»* för hjärta eller sinne och *»cheng»* för korrekt. Och nog behövs det att både handen och hjärtat eller sinnet äro korrekta, om man skall skriva god kinesiska. Och det behövs för allt annat också, om det skall göras väl. Beflita dig därför, käre läsare, om att alltid hava ett korrekt hjärta och sinne!

—*H.*

Underbar räddning.

Ett 15-års minne.

Uppteckn. adt för Sv. Morgonbl.

Det var i febr. 1895. Kina och Japan voro invecklade i krig med hvarandra. De mest vidriga krigsrykten voro i omlopp. Slutligen landsatte japanerna krigsfolk på Shantunghalfön. De utländska konsulerna gåfvo därför missionärerna därstädes order att resa till hamnstaden Chefoo för beskydd. Det amerikanska krigsskeppet "Charlstone" utsändes för att vid ett kinesiskt fiskaresamhälle afhämta ett antal missionärer. Bland dessa voro ock Sv. baptistmissionens medlemmar — fyra vuxna och ett barn. För att komma till nämnda fiskaresamhälle hade de senare att färdas tre långa dagsresor öfver land. Under de två sista hade de emellertid sällskap med andra missionärer.

Allt gick jämförelsevis bra ända till dess vi kommo nära fram till fiskaresamhället. Men då var det sent på kvällen och hade länge varit mörkt. Byfolket, som hade förberedt sig till krig med "japanerna" och därför anskaffat ett antal mindre kanoner såväl som andra eldvapen, blef vid vår ankomst dit förskräckt, anslog sina stridstrummor och gaf eld, detta t. o. m. i rätt hastigt tempo.

Vår karavan, som var fullt obeväpnad, hade naturligtvis intet annat att göra än att draga sig tillbaka. Och den gjorde det ock utan manspillan.

Men nu var frågan: "Hvar skulle vi lägra oss öfver natten?" Vi voro fjorton utländingar och rätt många kineser. Marken var betäckt med snö och kölden beräknades uppgå till 12 gr. Celsius. Kvällen var mörk och vi voro alla främlingar på trakten. Ingen mera by syntes till. Huru skulle det gå att med kvinnor och småbarn följa den flyende Jakobs exempel.

Dock, när nöden är som störst, är hjälpen närmast. Ej fullt ett par kilometer från den fientliga byn lågo två à tre små kinesiska lerkojor, hvilkas invånare slutligen läto beveka sig att härbärgera oss öfver natten. De flesta af sällskapet fingo visserligen hålla till godo med att ligga på det kalla och smutsiga jordgolfvet, men alla fingo dock tak öfver hufvudet.

Vårt värdfolk, som aldrig förr hade sett en utländing, kunde emellertid inte lösgöra sig från tanken, att vi voro farliga personer, hvilka inte borde få lefva. På grund däraf diskuterade de flitigt under natten på hvad sätt de skulle göra oss oskadliga för alltid och hvilken knif som för ändamålet fördelaktigast borde användas. Kanonaden från den förstnämnda byn pågick äfven hela natten.

Under sådana förhållanden skulle man i vanliga fall naturligtvis vara oförmögen att sofva. Men hela sällskapet var efter dagens ovanligt svåra resestrapatser så dödstrött, att jag tror det [illegible] af oss skulle ha insomnat äfven om de på förhand hade haft klart för sig, att de ej skulle få uppvakna mer. De "starkare" sökte dock att hålla vakt, och den starkaste — Herren af himmelen — vakade öfver oss alla.

Vid dagningen följande morgon kom ett par hundra beväpnade kineser från det fientliga fiskaresamhället till de stugor, där vi hade öfvernattat, för att antingen döda oss eller ock förmå oss att lämna platsen för alltid. Några i vårt sällskap lyckades dock öfverbevisa dem om, att vi ej voro farliga personer, att vi själfva voro flyende för japanerna och att vi väntade en ångbåt, som under dagens lopp skulle föra oss till Chefoo. Vi fingo därför anstånd till middagen samma dag — men inte en timme längre!

Några af vårt sällskap gingo på morgonen ned till hafsstranden för att bese landningsplatsen för den väntade båten. De kommo dock mycket missmodiga tillbaka. Hela hafsviken var nästan så långt ökat kunde se betäckt af tjock is. De förklarade, att om båten under dagens lopp skulle kunna lägga till där, måste ett underverk inträffa.

Sällskapets medlemmar sågo frågande på hvarandra. Ingen klagan förspordes dock. Intet gemensamt bönemöte kunde afhållas. Det oaktadt betvifla vi dock icke att Herrens fråga till Moses: "Hvi ropar du till mig?" med skäl skulle kunna ha återupprepats af den högste.

Under förmiddagen samlades flera tusental kineser till platsen. De flesta hade säkerligen hört om utlänningarnes ditkomst och kommo för att begapa dem, men andra hade äfven lockats dit för att deltaga i en större afgudafest, som skulle hållas där såsom en afslutning af deras nyårshögtid. Situationens allvar växte för oss med hvarje klockslag. Ingen kunde förutse slutet.

Kl. 11 f. m. syntes emellertid en rökpelare utåt hafvet. Den var från det utsända krigsfartyget. Man gjorde sig i ordning för afresan: betalade för sitt nattlogis, packade fordonen och begaf sig, beskådad af flera tiotusental kineser, till landningsplatsen. Komna dit funno vi att vinden hade delat isfältet midt itu så att en mindre ångslup obehindradt kunde gå från den plats, där krigsskeppet förankrade och till landningsplatsen. Vi mottogos på det hjärtligaste af befälhafvaren först å ångslupen och sedan å krigsskeppet "Charleston". Alla sade sig vara glada att kunna hjälpa, och inga uppoffringar eller omkostnader för vår trefnad spardes.

Komna ombord å krigsskeppet sågo vi huru isbältena åter slöto sig tillsammans öfver den väg som ångslupen nyss hade plöjt och det stora fartyget höll äfven på att omslutas af samma isiga jättefamn. Hade vi kommit tio minuter senare, hade vi antingen fått stå kvar på stranden, ett rof för kineserna, eller ock blifvit infrusna i isen. Nu fördes vi dock, lyckliga och tacksamma för en underbar räddning, bekvämt och säkert den 16 timmars långa ångbåtsfärden mot målet. Vi hade under denna resa fått bevittna att underverkens tid inte ännu är förbi. Och ännu i dag, då vi tänka på denna minnesvärda händelse, lyftas våra hjärtan i tacksam förtröstan till Gud öfver farorna och djupen mot höjden.

J. A. Rinell.